Marea Evanghelie a lui Ioan Vol.6

Domnul nostru Iisus Hristos şi templierii

Evanghelia după Ioan Capitolul 5

Capitolul 1

Vindecarea unui bolnav la scăldătoarea Betesda

(Evanghelia după Ioan 5/1-13)

1. În ziua aceea, Eu împreună cu ucenicii Mei am ajuns în apropierea Ierusalimului, unde am înnoptat într-un han bine cunoscut nouă. Hangiul s-a bucurat nespus de mult de prezența noastră şi ne-a povestit o mulțime de lucruri despre ticăloşiile care se petreceau în Ierusalim, între timp dând şi poruncă să ni se pregătească o cină pe cinste.

2. Atunci Eu i-am spus: „Mâine să vii şi tu până sus, la Templu, ca să vezi cu ochii tăi ce le voi face fariseilor! Mâine ei se vor lămuri de-a binelea cu cine au de-a face în persoana Mea!”

3. Foarte încântat, hangiul nostru ne-a mai adus pâine şi vin până la îndestulare. Auzise deja multe despre Mine, dar nici el nu înțelegea încă pe deplin cine sunt Eu cu adevărat, chiar dacă ucenicii Mei îl ajutaseră să-şi facă o idee, iar el acceptase bucuros aceasta. Curând după aceea, ne-am dus la culcare.

4. În dimineața de sabat am pornit să urcăm spre Ierusalim. *(Ioan 5/1)*[1] Spun „să urcăm”, pentru că marele oraş era construit pe o coamă muntoasă destul de întinsă şi abruptă, iar în vârf se ridica Templul însuşi, cu ale sale imense porticuri, ziduri împrejmuitoare şi grădini suspendate. Se înțelege de la sine că hangiul, a cărui casă se afla în vale, ne-a însoțit.

5. Ajunşi în apropierea Templului, drumul ne-a dus mai întâi pe la scăldătoarea Betesda (*Vedez Da* = 'cea care conferă revigorare şi vindecare'), care se afla lângă ocolul de oi al Templului, fiind înconjurată de cinci porticuri. *(Ioan 5/2)* În aceste pridvoare zăceau în permanență mulți oameni infirmi, orbi, şchiopi, uscați, precum şi atinşi de diferite alte boli, aşteptând ca apa să înceapă să se mişte. *(Ioan 5/3)* Căci, potrivit unei legende foarte vechi, de pe vremea lui Melchisedec, în care credea mai ales poporul cel sărman, un înger cobora din când în când din ceruri şi agita apa. E drept că oamenii nu-l vedeau pe înger, ci doar îi simțeau prezența, datorită mişcării neobişnuite a apei.

6. Sigur că fariseii cei instruiți nu credeau în pogorârea îngerului, dar, la fel ca şi grecii şi romanii, îi atribuiau lacului o putere terapeutică deosebită; însă întrețineau şi ei, spre propriul lor folos, această străveche şi pioasă credință a norodului.

7. De îndată ce apa începea să se mişte - lucru care se petrecea cam o dată sau de două ori pe săptămână -, ea avea cu adevărat o asemenea putere tămăduitoare, încât vindeca pe orice om care avea norocul să intre primul în apă, indiferent de ce boală suferea. *(Ioan 5/4)* Se înțelege de la sine că şi în această situație erau avantajați bolnavii cei înstăriți şi că adeseori oamenii săraci, care nu aveau ce să ofere, aşteptau în zadar ani la rând, până când vreun paznic mai milostiv se îndura de un astfel de sărman şi-l cufunda pe el primul în apă, după care respectivul se şi însănătoşea.

8. Hangiul care ne însoțea era foarte indignat de această situație, pe care o considera detestabilă şi nedreaptă. Mi-a arătat un om foarte bătrân şi bolnav, care îşi aştepta aici vinde-

[1] Toate trimiterile la Biblie indicate în text între paranteze reprezintă adăugiri ale lui Jakob Lorber sau ale editorului.

carea de nu mai puțin de treizeci şi opt de ani. *(Ioan 5/5)* Dar, după atâția ani, niciunul dintre paznicii cei ticăloşi nu se îndurase încă să îl lase să intre primul în apa care se mişca.

9. Această situație m-a supărat şi pe Mine foarte mult, aşa că i-am spus hangiului: „Chiar dacă astăzi este sabatul, trebuie să-i acordăm de îndată ajutor acestui om!”

10. Întrucât ştiam Eu însumi cum stăteau lucrurile cu acest om, despre care îmi vorbise şi hangiul cel cumsecade, M-am dus de îndată către el şi l-am întrebat: „Vrei să te faci sănătos?!” *(Ioan 5/6)*

11. Atunci bolnavul Mi-a răspuns plin de tristețe: „Bunule domn, eu nu am pe nimeni care să mă ajute să intru primul în scăldătoare de îndată ce se agită apa; iar până să ajung eu însumi acolo, a şi intrat un altul, care e favorizat. *(Ioan 5/7)* Cum oare m-aş putea eu însănătoşi?!”

12. Atunci Eu i-am spus: „Scoală-te, omule, ia-ți patul şi du-te înapoi de unde ai venit!” *(Ioan 5/8)*

13. Şi îndată omul s-a făcut bine, şi-a luat patul său mizer şi, aşa cum făceau toți cei care se vindecau acolo, s-a îndreptat spre un preot. Dar aceasta se petrecea într-o zi de sabat, şi până acum nimeni nu văzuse apa mişcându-se într-o astfel de zi. *(Ioan 5/9)* De aceea, evreii au fost foarte mirați de faptul că omul acela s-a putut însănătoşi într-o zi de sabat.

14. Ei au găsit condamnabilă nu atât însănătoşirea în sine, cât faptul că omul îşi căra patul în zi de sabat, ceea ce în ochii lor era un mare păcat, aşa că i-au spus: „Astăzi este sabatul, şi nu-ți este îngăduit să-ți cari patul!” *(Ioan 5/10)*

15. Însă cel vindecat le-a răspuns: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a spus: «Ia-ți patul şi umblă!» *(Ioan 5/11)* Iar pe acela care are o asemenea putere şi care mi-a făcut un bine atât de mare, pe acela îl ascult şi în zi de sabat! Căci treizeci şi opt de ani încheiați nu mi-a făcut nimeni un astfel de bine ca omul acela! Şi atunci, cum să nu-i dau lui ascultare chiar şi în zi de sabat?!”

16. Atunci evreii l-au întrebat: „Dar cine este omul acela, care ți-a spus într-o astfel de zi: «Ia-ți patul şi umblă!»?” *(Ioan 5/12)*

17. Dar cel vindecat nu ştia cine sunt Eu şi care este numele Meu. Şi nici nu a putut să Mă arate cu degetul, căci Eu dispărusem repede de acolo, din cauza mulțimii care se adunase. *(Ioan 5/13)*

Capitolul 2

Domnul nostru Iisus Hristos mărturiseşte despre Sine şi despre misiunea Sa mesianică

(Evanghelia după Ioan 5/14-27)

1. Apoi, peste vreun ceas, M-am dus cu ucenicii în Templu, după ce mai înainte neam întâlnit cu familia lui Lazăr din Betania, pe care Eu o cunoşteam încă de la vârsta de doisprezece ani şi pe care obişnuiam să o vizităm în fiecare an cu ocazia venirii noastre la Ierusalim. Şi am discutat cu ei diferite lucruri legate de învățătura Mea. Respectiva familie, precum şi hangiul nostru, ne-au însoțit în Templu, unde l-am întâlnit şi pe cel vindecat, care, văzându-mă, s-a repezit spre Mine şi a început din nou să Mă laude şi să-Mi mulțumească.

2. Eu i-am spus: „Acum, că te-ai făcut sănătos, ai grijă să nu mai păcătuieşti, ca nu cumva să pățeşti ceva şi mai rău!” *(Ioan 5/14)*

3. El m-a asigurat că aşa va face şi, cu ocazia aceasta, Mi-a aflat şi numele, lucru destul de uşor de altfel, având în vedere că multă lume de acolo Mă cunoştea deja. Apoi omul s-a îndepărtat de noi, s-a dus la templieri şi le-a spus că Iisus este Cel care l-a vindecat. *(Ioan 5/15)*

4. Acest lucru i-a înfuriat foarte tare pe templieri. Ei au început să Mă urmărească prin mulțime, pentru a Mă prinde de îndată şi a Mă ucide, fiindcă făcusem o asemenea faptă într-o mare zi de sabat. *(Ioan 5/16)*

5. Hangiul a sesizat de îndată agitația furibundă din rândul preoților iudei, pe care îi ura mai presus de orice, şi M-a sfătuit să părăsesc cât de repede posibil locul, ca să nu Mi se petreacă vreun rău.

6. Eu însă l-am liniştit, spunându-i: „Nu te teme. Căci atâta timp cât Eu nu voi dori aceasta, ei nu-Mi vor putea face niciun rău! Am să le spun însă de-a dreptul, dacă Mă vor întreba, Cine sunt Eu cu adevărat, şi abia atunci să le vezi turbarea, de care însă nu se va speria nimeni!"

7. În timp ce-i spuneam hangiului toate acestea la ureche, templierii, turbați de mânie, au şi ajuns la Mine şi M-au luat la întrebări: „De ce ai făcut fapta aceasta într-o mare zi de sabat, batjocorind astfel sărbătoarea în fața tuturor oamenilor? Nu puteai face treaba aceasta mâine? Ai fi amânat puțin vindecarea infirmului şi astfel marele sabat nu ar fi fost profanat!"

8. Eu însă i-am privit cu toată severitatea şi le-am spus foarte simplu: „Tatăl Meu din ceruri lucrează fără încetare; şi Eu lucrez la fel!" *(Ioan 5/17)*

9. Atunci templierii s-au înfuriat şi mai tare şi au încercat să Mă prindă pentru a Mă ucide pe loc. Ei strigau către popor: „Nu e destul că a batjocorit marele sabat, dar acum huleşte şi împotriva lui Dumnezeu, spunând că este Tatăl său şi crezându-se egal cu El!" *(Ioan 5/18)*

10. Atunci s-a produs o mare învălmăşeală acolo, în Templu, şi câțiva chiar au încercat să pună mâna pe Mine. Eu însă am poruncit să se facă liniște.

11. Şi într-adevăr s-a făcut de îndată liniște, iar Eu le-am spus iudeilor celor furioşi: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: Tatăl meu (Dumnezeu) acționează în această lume fără încetare, iar Eu acționez de asemenea în această lume prin puterea tainică pe care o primesc de la El. Tocmai de aceea pot să afirm că de fapt tot ceea ce face Tatăl (Dumnezeu), face în mod asemănător şi Fiul (datorită ajutorului pe care îl primeşte de la Tatăl ceresc n.t.). *(Ioan 5/19)* Căci Tatăl Îl iubeşte pe Fiu şi-i arată toate câte le face El, şi Îi va arăta Lui lucruri şi mai mari decât acestea, spre marea voastră uimire! *(Ioan 5/20)* Căci aşa cum Tatăl învie morții şi le dă viață, tot aşa şi Fiul dă viață cui voieşte. *(Ioan 5/21)* Vă spun vouă, orbilor ce sunteți: Tatăl din cer nu judecă acum pe nimeni, ci toată judecata Mi-a dat-o Mie, Fiului *(Ioan 5/22)*, pentru ca toți oamenii - evrei sau păgâni - să-L cinstească pe Fiu precum Îl cinstesc pe Tată. Iar cine nu-L cinsteşte pe Fiu, acela nu-L cinsteşte nici pe Tatăl care L-a trimis." *(Ioan 5/23)*

12. Pe când rosteam Eu aceste vorbe, s-a aşternut o liniște deplină, iar iudeii cei mânioşi tăceau şi ei. Căci aceasta era Voia Mea.

13. Iar Eu am continuat să vorbesc, spunând: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: cel ce ascultă Cuvântul Meu şi crede cu adevărat în Acela care M-a trimis la voi pe acest pământ are Viață Veşnică şi nu va ajunge niciodată la judecată, căci prin credința lui puternică şi vie el a trecut din moarte în viață!" *(Ioan 5/24)*

14. Şi am continuat să le spun: „Adevărat, adevărat vă zic vouă că va veni ceasul - şi el a sosit deja - când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei care-l vor asculta cu toată credința, aceia vor dobândi Viața Veşnică! *(Ioan 5/25)* Căci precum Tatăl are Viața în Sine însuşi, tot aşa i-a dat El şi Fiului, din vecii vecilor, să aibă Viața în Sine. *(Ioan 5/26)* Şi I-a dat şi puterea să-i judece pe oameni, şi aceasta pentru că eternul Fiu al lui Dumnezeu este şi Fiul Omului, numai pentru acest timp." *(Ioan 5/27)*

Capitolul 3

Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre mărturia lucrărilor Sale

(Evanghelia după Ioan 5/28-39)

1. Auzind acestea, mulți au căscat ochii mari şi s-au minunat de vorbele Mele. Unii le considerau o înşelătorie nemaipomenită.

2. Alții, la rândul lor, ziceau: „Nu se poate, trebuie să fie ceva adevăr aici, căci niciodată un om nu a mai spus aşa ceva despre sine!”

3. Atunci Eu le-am spus: „Căci va veni ceasul în care toți, chiar şi cei din morminte (şi aici mă refeream la păgâni, ceea ce evreii nu au înțeles), vor auzi glasul Meu şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut lucruri bune vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut lucruri rele vor învia pentru judecată, ceea ce înseamnă adevărata moarte a sufletului.” *(Ioan 5/28-29)*

4. Şi atunci, unii au început să murmure nemulțumiți, iar alții spuneau: „Omul acesta a depăşit măsura de-a binelea, iar acum începe chiar să vorbească aiurea! Vorbeşte despre sine ca şi cum el şi Dumnezeu ar fi unul şi acelaşi lucru! Cine a mai auzit aşa ceva?!”

5. Dar Eu le-am spus: „Vă înşelați amarnic, voi care Mă judecați astfel; căci Eu, ca om, nu pot să fac nimic de la Mine. Însă Eu aud fără încetare glasul Tatălui Meu în Mine, şi făptuiesc, vorbesc şi judec în conformitate cu ceea ce aud, iar judecata Mea este dreaptă, căci Eu nu îndeplinesc voia Mea de om, ci numai Voia Tatălui Meu, care M-a trimis în această lume. *(Ioan 5/30)* Dacă aş mărturisi Eu, ca om, despre Mine însumi, o astfel de mărturisire ar fi neadevărată. *(Ioan 5/31)* Există însă un Altcineva, pe care voi nu-L cunoaşteți şi nu L-ați recunoscut niciodată, care mărturiseşte despre Mine prin faptele Mele deja bine cunoscute, şi astfel ştiu preabine că mărturia pe care El o dă dintotdeauna despre Mine este pe deplin adevărată. *(Ioan 5/32)*

6. Voi ați trimis oameni spre cercetare la Ioan Botezătorul şi ați văzut că el a mărturisit adevărul. *(Ioan 5/33)* Dar voi vedeți că Eu nu aştept mărturie de la oameni; căci Eu mărturisesc despre Mine prin Tatăl, şi fac acest lucru pentru mântuirea voastră, a tuturor. *(Ioan 5/34)* Cum poate oare să vă displacă aceasta?!”

7. Iar unii au spus atunci: „Dacă, aşa cum ai afirmat, Ioan a mărturisit adevărul, mărturia sa a fost mai mult decât suficientă. Ce nevoie mai avem de mărturia ta neobişnuită?! Căci, potrivit mărturiei lui Ioan, noi deja putem fi mântuiți.”

8. Iar Eu le-am răspuns: „Ioan era desigur făclia care arde şi luminează; iar voi nu ați mers la el decât pentru a vă veseli o vreme la lumina sa. *(Ioan 5/35)* Dar Eu am o mărturie despre Mine mai mare decât cea a lui Ioan; căci lucrările pe care Tatăl Mi le-a dat pentru ca Eu singur să le săvârşesc, aşadar, tocmai aceste lucrări, pe care le fac singur, în văzul tuturor, mărturisesc cu toată puterea adevărului că Tatăl M-a trimis la voi ca Fiu al Său. *(Ioan 5/36)*

9. Şi tocmai acest Tată, care M-a trimis la voi, Acela a mărturisit încă demult despre Mine prin gura profeților, deşi niciunul dintre voi nu I-a auzit glasul şi nici nu I-a văzut fața. *(Ioan 5/37)* Ați aflat Cuvântul Său din scrierile profeților; dar Cuvântul Lui nu sălăşluieşte în voi, pentru că voi nu credeți acum în Cel pe care El l-a trimis la voi. *(Ioan 5/38)*

10. Cercetați dar Scriptura, în care voi socotiți că vă găsiți mântuirea cea veşnică. Dar tocmai ea este aceea care mărturiseşte însutit şi înmiit despre Mine! *(Ioan 5/39)*

11. Ce aveți împotriva Mea? Oare este rău că am venit la voi fără mare fast, tocmai ca să nu vă intimidez sau să vă înspăimânt? Credeți cumva că Ilie, atunci când a primit profeția spirituală a sosirii Mele, L-a văzut pe Iehova trecând în mare vuiet sau învăluit într-o pălălaie de foc, pe când se afla el ascuns în peşteră? Nu, el L-a văzut trecând asemenea unei adieri uşoare! Şi iată, acelaşi lucru se petrece acum în fața ochilor voştri! De ce oare nu voiți să credeți? Oare faptele Mele, săvârşite în fața a mii şi mii de martori, nu reprezintă ele mărturia cea mai autentică pentru acest lucru? A mai făcut oare cineva asemenea fapte în lumea aceasta?”

Capitolul 4

Despre îndărătnicia evreilor din Templu
(Evanghelia după Ioan 5/40-47)

1. Atunci câțiva evrei au spus: „Faptele tale sunt cu adevărat ieşite din comun, dar înfăţişarea ta nu inspiră niciun fel de considerație; în plus, esenienii, chiar dacă sunt duşmanii noştri, făptuiesc şi ei asemenea lucruri şi susțin în fața evreilor că Mesia se va naşte dintre ei."

2. Eu am răspuns: „O, vă cunosc Eu! Voi ştiți preabine - şi aceasta nu de azi de ieri - cum îşi făptuiesc esenienii minunile lor, pe care le-ați şi combătut de multe ori, pe bună dreptate, demascând în fața poporului, cu destul de mult succes, făcăturile lor. Căci la asemenea matrapazlâcuri şi şmecherii vă pricepeți şi voi la fel de bine ca şi esenienii. Şi în ceea ce priveşte locul pe care Mi-l acordați, acesta nu este nici pe departe ultimul. Deci problema nu este aceea că voi ați refuza să recunoaşteți şi să acceptați ceea ce Eu sunt, ci voi refuzați pur şi simplu să veniți la Mine, pentru ca de la Mine şi prin Mine să obțineți Viața Veşnică. *(Ioan 5/40)*

3. Eu nu primesc slava care vine de la oameni - pentru a obține vreun prestigiu exterior *(Ioan 5/41)* -, căci ei nu-Mi vor putea oferi nicicând una mai măreață decât cea care sălăşluieşte în Mine din eternitate. Dar Eu vă cunosc pe voi şi altfel sunteți în realitate! Din cauza îngâmfării voastre şi pentru că iubiți prea mult cele lumeşti şi pe voi înşivă, nu mai aveți în voi dragostea de Dumnezeu - şi de aceea nu puteți să Mă acceptați pe Mine!" *(Ioan 5/42)*

4. Şi din nou au obiectat câțiva dintre iudei: „Ei bine, acestea sunt fără îndoială vorbe foarte frumoase şi înțelepte, dar ele totuşi nu demonstrează nici pe departe că tocmai tu ai fi Mesia cel prorocit! Tu ai putea fi, cel mult, un proroc venit în numele Său, lucru pe care, dacă am vrea, l-am putea admite, deşi stă scris în Scriptură că din Galileea nu va veni niciun profet. Însă nici nu poate fi vorba ca tu să fii Mesia! Avem dreptate sau nu?"

5. Şi Eu am răspuns: „Nu, nici pe departe! Şi am să vă spun Eu vouă cum stau lucrurile cu adevărat! Ascultați dar: Eu nu am venit la voi ca un profet în numele unui Mesia ce urmează să apară, ci fiind Eu însumi prorocitul Mesia şi în numele Tatălui Meu, cu care sunt una, iar pentru acest lucru cel mai bine stau mărturie faptele pe care le săvârşesc, şi totuşi voi nu Mă primiți! Însă dacă va veni un altul, cu mare pompă, în numele şi spre folosul său propriu, pe acela îl veți accepta fără rezerve! *(Ioan 5/43)* Cum ați putea voi să credeți în Mine, voi, care primiți slavă unii de la alții şi vă lăsați preaslăviți de lume şi care nu căutați şi nu ați căutat niciodată slava cea modestă, ce vine de la Dumnezeu?!" *(Ioan 5/44)*

6. Iudeii au răspuns: „Ei bine, tu declari cu tărie că Dumnezeu cel atotputernic este tatăl tău! Atunci, dacă noi greşim neacordându-ți crezare, n-ai decât să te plângi tatălui tău de noi şi să vedem cum ne va pedepsi el!"

7. Şi Eu am spus: „O, să nu vă închipuiți că am să mă plâng de voi Tatălui Meu! Un altul este cel care vă va acuza, iar acela este Moise, despre care voi sperați că va reveni împreună cu Ilie. *(Ioan 5/45)* Şi el a şi venit, dar voi nu l-ați recunoscut, aşa cum nu Mă recunoaşteți nici pe Mine acum. (NB: Spiritul lui Moise se afla în Zaharia, iar spiritul lui Ilie, în Ioan Botezătorul).

8. Dacă, în iubirea voastră pentru cele lumeşti, ați fi crezut vreodată în Moise, atunci ați crede şi în Mine, căci despre Mine a scris el. *(Ioan 5/46)* Însă întrucât nu ați crezut niciodată în scrierile sale, cum să credeți acum cuvintele Mele?!" *(Ioan 5/47)*

9. Iar iudeii au protestat: „Cum poți spune tu că noi, care şedem în scaunul lui, nu credem în Moise?"

10. Eu le-am replicat: „Omul, ca să poată crede în ceva, trebuie mai întâi să cunoască acel lucru. Eu însă vă spun că voi doar de dragul banilor v-ați făcut preoți şi că din copilăria voastră nu v-ați mai dat niciodată osteneala să citiți în întregime scrierile lui Moise. Şi de ce

ați fi făcut-o, când v-ați descurcat foarte bine şi fără această osteneală! Ştiți cine v-a fost, dintotdeauna, Moise şi cine v-au fost profeții? V-o spun Eu: burdihanul vostru!”

11. Atunci, pe chipul preoților iudei s-a aşternut o mare stupoare, iar unul dintre ei a spus: „Dar oare nu ni se citeşte săptămânal Scriptura la oră fixă?! Nu dispunem decât de cinci exemplare, precum şi de originalul străvechi, pe care, ca lucru sacru, în afara marelui-preot, nu-l poate atinge nimeni, sub pedeapsa cu moartea. Cum poți dar să susții că nu ştim ce au scris Moise şi profeții?! Sigur că nu putem citi noi înşine vorbele scrise de ei, dar auzim Scriptura de fiecare dată când ne este citită!”

12. Iar Eu am spus: „Da, cu urechea o auziți, desigur, în măsura în care burțile voastre pline nu vă trag la somn în timpul lecturii, însă cu inima, voi nu ați ascultat-o niciodată, pentru că ea cutreieră neîncetat prin toate zările după plăcerile voastre lumeşti. Cât despre porunci, voi nu le respectați decât în aparență şi de ochii lumii, fiindcă umblați îmbrăcați în straie preoțeşti, în realitate însă, nu dați doi bani pe ele! Vă spun aceasta pentru că Eu vă cunosc mai bine decât oricine altcineva pe lume.”

13. Auzind cuvintele Mele, mulți dintre oamenii din popor au început să murmure şi să-i hulească pe preoții iudei, iar aceştia s-au retras repede în încăperile lor. Eu am plecat de asemenea din Templu împreună cu ai Mei şi, dând curs invitației lui Lazăr, M-am îndreptat, împreună cu ucenicii Mei şi cu hangiul, spre Betania, o localitate situată cam la şapte sferturi de ceas distanță de Ierusalim, la pas domol. Iar acolo, se-nțelege, am fost primiți deosebit de bine.

Capitolul 5

Fariseii în Betania

1. De această dată însă, Eu nu am putut rămâne prea mult în acest loc, căci aici veneau mereu numeroşi iudei de vază din Ierusalim şi, printre ei, erau şi unii care nu credeau în Mine. Aşa că am acceptat ospitalitatea deosebită a gazdei numai trei zile, timp în care însă nu am predicat şi nu am făcut nicio faptă deosebită, din cauza iudeilor celor necredincioşi.

2. E drept că au venit câțiva la Mine, cu intenția de a Mă descoase. Eu însă le-am spus doar atât: „Aici nu este nici locul şi nici timpul potrivit! Iar ceea ce am considerat necesar să ştiți, aceea v-am spus în Templu, şi de mai multe nu aveți nevoie deocamdată!”

3. După care le-am întors spatele şi am ieşit cu Lazăr şi cu hangiul afară, pe câmp, unde am discutat foarte mult despre comportamentul scandalos al templierilor şi despre atitudinea lor față de popor, iar hangiul, devenit foarte credincios, M-a lăudat din toată inima pentru felul în care le-am spus adevărul în față templierilor celor ipocriți. Dar şi Lazăr, care ştia de multă vreme Cine se află în spatele Meu, s-a bucurat mult de cele petrecute.

4. Şi, pe când ne plimbam pe afară discutând, s-a apropiat de noi ucenicul Ioan, preferatul Meu, şi Mi-a spus: „Doamne, oare ce să facem? Iudeii de care te-ai descotorosit atât de repede mai înainte şi cărora le-ai întors spatele în mod neaşteptat sunt acum foarte furioşi pentru lucrul acesta şi urzesc planuri de răzbunare, spunând: «Aşteaptă numai şi vei vedea cum îl vom pune pe fugă pe Mesia al tău cel trufaş!» Am căutat să-i potolim, dar lucrurile s-au agravat şi mai mult, iar acum amenință că trimit de îndată oameni la Ierusalim după gărzi!”

5. Eu i-am spus: „Du-te la ei şi spune-le că timpul Meu, despre care v-am prorocit adeseori în Galileea, nu a sosit încă. Aşa că n-au decât să trimită după gărzi şi, cu ocazia aceasta, vor afla şi mai bine puterea şi măreția Fiului lui Dumnezeu! Du-te şi spune-le acest lucru!”

6. Ioan a alergat foarte bucuros la iudeii cei aroganți şi obraznici şi le-a spus cuvânt cu cuvânt ce le transmisesem. Aceştia însă s-au aprins şi mai tare de mânie şi au strigat: „Să vedem până unde ajunge puterea acestui nazarinean!”

7. Şi vreo douăzeci dintre ei au şi dat buzna afară, ca să meargă după gărzile din Ierusalim.

8. Eu însă nu doream să aduc o astfel de ocară asupra casei primitoare a lui Lazăr. De aceea, i-am lăsat pe oamenii aceia turbați de ură să se depărteze vreo sută de paşi de casă, după care le-am înțepenit picioarele pe loc. Deşi s-au străduit din răsputeri să se mişte, nu au reuşit, căci împotriva Voinței Mele acest lucru nu era cu putință. Atunci au început să urle, să se vaite în gura mare şi să strige după ajutor. Văzând aceasta, câțiva oameni de bine, care încă din Templu trecuseră de partea Mea, s-au dus la ei şi i-au întrebat de ce s-au oprit în loc şi strigă atât de disperați după ajutor.

9. Captivii au urlat, scrâşnind din dinți: „Nu vedeți? Suntem țintuiți de pământ, iar picioarele noastre s-au îngreunat dintr-o dată precum fierul! Oare ce spirit malefic ne-a făcut aceasta? Ah, scăpați-ne de acest necaz!”

10. Cei buni le-au spus atunci: „Chiar astăzi L-ați numit blasfemiator pe cel care a vindecat un om în zi de sabat, lucru pe care El nu l-a meritat! Dar oare voi nu ați fi profanat de o mie de ori mai rău sabatul dacă, spre a vă satisface orgoliul vostru mizerabil, ați fi adus chiar voi gărzile, pentru ca ele să pună mâna pe acest nevinovat şi astfel să strice şi reputația onorabilei case a lui Lazăr?! Noi, cetățenii şi nu preoții Ierusalimului, vă spunem acum vouă, preoți ticăloşi ce sunteți: tocmai de aceea v-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu! Şi abia acum credem cu adevărat că nobilul galilean chiar este ceea ce s-a declarat astăzi a fi! Doar El singur vă poate ajuta, ca Fiu al Aceluia care v-a pedepsit aici, şi nimeni altul pe lume! Rugați-L deci pe El şi întoarceți-vă în sfârşit spre Bine şi spre Adevăr, altminteri veți rămâne țintuiți aici, precum femeia lui Lot, până la Judecata de Apoi!”

11. Vorbele acestea au avut succes, şi captivii au început să strige: „Ei bine, aduceți-l aici, şi o să facem tot ceea ce ne va cere!”

12. Atunci cei care erau de partea Mea s-au întors la casa lui Lazăr, unde M-au găsit, şi Mi-au povestit repede toată tărăşenia.

13. Eu însă le-am spus: „Ei au vrut să aducă străjile din oraş împotriva Mea, aşa că acum n-au decât să stea ei înşişi un timp de strajă, ca să le treacă pofta de a mai da curs orgoliului lor îndărătnic! Cât despre noi, vom lua mai întâi o cină spre întremarea trupului, acum, înainte de apusul soarelui, şi abia apoi vom vedea ce se poate face cu cei pedepsiți de Dumnezeu. Căci dacă îi este foame, omul trebuie să mănânce şi în zi de sabat, fără să trebuiască să aştepte apusul soarelui; căci ce are de-a face soarele cu sabatul, şi ce-i pasă lui de sabatul prostesc al evreilor?! Străluceşte el oare mai tare şi mai glorios în ziua de sabat față de oricare altă zi? Şi oare nu este fiecare zi, la fel ca şi sabatul, o zi a lui Dumnezeu? Să mergem deci la masă şi să mâncăm pe săturate!”

14. Lazăr şi cele două surori ale sale s-au bucurat nespus de lucrul acesta, şi de îndată au fost aduse pe masă bucate îndestulătoare, iar noi am mâncat şi am băut într-o deplină voioşie.

15. Abia după două ore, când ne-am săturat cu toții, Eu i-am spus lui Lazăr: „Hai frate, să mergem acum la captivii aceia şi să vedem ce se poate face cu ei! Cu adevărat, îți spun că la cea mai mică urmă de îndărătnicie îi voi lăsa să stea țintuiți acolo până mâine la răsăritul soarelui, ca să le intre bine în cap că Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de slavă şi de mărturie din partea oamenilor! Hai să mergem până la ei!”

16. Şi, ridicându-ne de la masă, am pornit spre ei.

Capitolul 6

Mărturisirea fariseilor

1. Când M-au văzut venind spre ei, cei captivi au început să strige: „Doamne, scapă-ne de această vrăjitorie şi vom crede din toată inima în numele tău şi în faptul că tu eşti trimisul lui Dumnezeu! Am păcătuit faţă de Dumnezeu vrând să ridicăm mâna asupra celui sfinţit de El. Mărturisim deschis că am păcătuit de orbi ce am fost. De aceea, scapă-ne, Doamne, de năpasta aceasta!”

2. Dar Eu am spus: „Vorbele voastre sună bine, dar în inimile voastre este altceva!”

3. Atunci cei captivi au întrebat: „Dar ce este în inimile noastre?”

4. Eu am spus: „Dacă veţi mărturisi potrivit adevărului, veţi primi şi ajutorul aşteptat, imediat după mărturisirea voastră cinstită şi adevărată. Însă de veţi minţi, veţi avea de aşteptat astfel până mâine!”

5. Unul dintre ei a întrebat: „Dar cum am putea şti oare ce gândeşte fiecare dintre noi?”

6. Iar Eu am spus: „Gândurile voastre nu diferă deloc între ele! Spuneţi deci ce vreţi să spuneţi!”

7. Atunci unul dintre ei a început să vorbească astfel: „Doamne, tu ştii preabine că în lumea aceasta uneori este mai înţelept să nu spui ceea ce gândeşti! Căci poţi spune un lucru sau altul, însă gândurile rămân ascunse şi, cum se spune, libere. Dar, desigur, dacă tu poţi să ne citeşti gândurile, nu ne rămâne altceva de făcut decât să spunem exact ceea ce gândim. Ne vei ierta, fără îndoială, că în gândurile noastre te-am considerat a fi un fel de vrăjitor extraordinar şi că am proferat la adresa ta cele mai cumplite blesteme pentru faptul că ne-ai făcut ce ne-ai făcut. Căci acum vreo zece ani am văzut într-adevăr la Damasc un vrăjitor indian care a înţepenit în pământ nu numai oameni, ci chiar şi animale. Ei bine, după toate aceste experienţe pe care le-am trăit, nu ne este deloc uşor să deosebim o minune adevărată de una falsă şi nu trebuie să ne-o iei în nume de rău dacă din asemenea considerente nu te-am recunoscut în Templu drept ceea ce ai susţinut că eşti.

8. Ba mai mult, scrie chiar în Scriptură că trebuie să crezi într-un singur Dumnezeu şi să nu ai alţi dumnezei în afară de El. Tu însă ni te-ai prezentat pe tine drept un Dumnezeu adevărat şi egal cu vechiul Dumnezeu, spunând deschis că eşti Fiul Său şi că ai exact aceleaşi puteri ca şi El şi, pe deasupra, şi dreptul la judecată. Toate bune şi frumoase, dar, oricât de măiestrită ţi-ar fi vorba, cine poate să te creadă îndată pe cuvânt că eşti într-adevăr cel ce susţii a fi, când, după aspect, pari doar un om ca toţi oamenii, ba venit şi din Galileea, unde se ştie că locuiesc mai mulţi păgâni decât evrei! Noi nu am putut să te credem, în pofida minunii pe care tu ai săvârşit-o, căci a fost într-o zi solemnă de sabat, ceea ce ne-a făcut să punem şi mai mult la îndoială divinitatea ta. Acum fireşte că a început să se facă lumină în capetele noastre şi se va face şi mai multă dacă, aşa cum sperăm, ne vei izbăvi de acest mare necaz. De aceea te rugăm mult să o faci!”

9. Atunci am spus: „Fiţi dar liberi!”

10. Şi în clipa aceea, ei au devenit liberi şi au putut să meargă din nou, şi Mi-au mulţumit pentru aceasta.

11. Eu însă le-am spus: „Acum sunteţi liberi. Un lucru vă spun însă, vouă şi tuturor: despre ceea ce s-a petrecut aici să nu suflaţi nimănui nicio vorbă! Căci Eu săvârşesc unele semne în văzul tuturor, dar şi altele care sunt destinate doar unui număr restrâns de oameni, iar acestea trebuie să rămână deocamdată o taină pentru restul lumii, din motive foarte importante, cunoscute doar de Mine. În plus, nu vă puteţi întoarce chiar astăzi la Ierusalim, pentru că mai am încă nişte treburi cu voi.

12. Căci Cel care odinioară i-a dictat lui Moise legile pe muntele Sinai, printre fulgere şi trăsnete, şi al cărui Spirit a plutit pe ape cu mult înainte de Adam, Acela se află acum, sub

înfățișarea aceasta modestă, în fața voastră. Fie că voi credeți, fie că nu, viitorul o va dovedi! Acum să mergem acasă, iar voi, cei douăzeci care încă postiți, veți primi o cină întăritoare!”

13. În momentul acela, au amuțit cu toții şi nu îndrăzneau să-şi adreseze nici măcar o vorbă unul altuia.

14. Însă când am ajuns în casa lui Lazăr, Petru Mi-a spus: „Doamne, lucrul acesta nu ni l-ai spus niciodată nouă, ucenicilor Tăi credincioşi!”

15. Eu i-am răspuns: „Vi l-am demonstrat destul de des şi cât se poate de palpabil. Însă puterea voastră de înțelegere a fost destul de redusă până acum şi va mai rămâne aşa un timp! Dar acum ocupați-vă de altele, căci Eu mai am de rezolvat unele lucruri cu iudeii aceştia!”

16. Cu aceasta, ucenicii s-au arătat mulțumiți şi au ieşit pe afară.

17. Bucatele pentru cei douăzeci de iudei erau deja pe masă, dar pentru că soarele nu apusese încă, ei nu îndrăzneau să se atingă de ele, şi se tot uitau la soare dacă nu apune odată.

18. Eu însă le-am spus: „Ascultați-Mă! Cine reprezintă oare mai mult: soarele, sabatul sau Eu, care, în spirit, sunt stăpânul ambelor şi am fost din vecii vecilor?”

19. Atunci ei au spus: „Da, dacă eşti cu adevărat acela drept care ni te prezinți, atunci cu siguranță că eşti infinit mai mult decât soarele şi sabatul!”

20. Eu am spus: „Aşezați-vă atunci şi mâncați şi beți în pace! Odinioară se spunea: «Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi să rămână în viață; căci Dumnezeu este o flacără atotmistuitoare.» Acum însă voi puteți să Îl vedeți pe Dumnezeu, să mâncați şi să beți, şi, pe deasupra, să şi dobândiți Viața cea Veşnică!”

21. Atunci ei au spus: „Toate ar fi bune şi frumoase dacă n-ar exista legea lui Moise!”

22. Eu: „Acolo unde sunt Eu, acolo se află şi Moise şi toți ceilalți profeți. Aşa că, faceți ceea ce voieşte Domnul!”

23. Şi atunci, în sfârşit, s-au aşezat cu toții la masă şi au mâncat şi au băut înainte ca soarele să fi apus. Iar după ce au terminat de mâncat şi de băut, Eu i-am dus pe o colină mică din spatele casei lui Lazăr, unde am discutat despre diferite lucruri, care, în parte, vor fi arătate în cele ce urmează.

Capitolul 7

Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi pe colina de lângă Betania

1. Când ne-am adunat pe acea colină, care se afla, după cum am mai spus, în spatele casei lui Lazăr şi pe a cărei culme se întindea o pajişte frumoasă, cu o sumedenie de bănci pentru odihnă, ne-am aşezat cu toții, sub clar de lună plină. Şi, deşi eram în total vreo cincizeci şi cinci de oameni şi erau locuri suficiente pentru toată lumea, unii dintre iudei au început să cârtească împotriva faptului că la ocuparea locurilor nu s-a ținut cont întru totul de rangurile lor.

2. Lazăr însă a protestat, spunând: „Prieteni, după cele ce am auzit, văzut şi aflat, prioritatea absolută I s-ar cuveni Unuia singur dintre noi, iar Acela tocmai şi-a ales locul cel mai modest! Aşadar, cum să ne preocupăm de ranguri, noi, nişte simpli muritori, care nu suntem nimic în fața Lui?!”

3. Aceste vorbe ale lui Lazăr, ca gazdă mult respectată de toți, au fost bine primite şi au pus capăt vociferărilor fără rost.

4. Şi, odată reinstaurate liniştea şi ordinea, Eu am spus: „Vă poruncesc în primul rând ca tot ceea ce veți auzi şi vedea aici să păstrați cu strictețe, în continuare, doar pentru voi, astfel încât nimeni să nu se simtă constrâns în conştiința sa să creadă în Mine şi în misiunea Mea, ci să o facă doar datorită noii învățături şi a faptelor Mele, săvârşite în acest scop, prin marea Mea înțelepciune.

5. Căci orice constrângere morală este deja o judecată în sine; iar ceea ce un om acceptă şi face, dar nu din proprie voinţă, cunoaştere şi convingere, acel lucru nu este în favoarea vieţii, ci doar a judecăţii. Iar pentru ca omul să intre cu adevărat în viaţa cea veşnică, el nu trebuie să fie silit să facă aceasta prin niciun mijloc de constrângere, ci doar din propria sa voinţă fermă şi perfect liberă.

6. Nicio lege, nicio răsplată ori pedeapsă nu trebuie să oblige în vreun fel pe cineva, ci doar credinţa sa liber consimţită şi convingerea sa interioară a ceea ce a recunoscut, iar apoi, voinţa sa proprie, care trebuie să izvorască din iubirea curată pentru Dumnezeu, pentru bine şi adevăr.

7. Căci, v-o spun vouă, ca pe cel mai curat adevăr: Mi-ar fi fost la fel de uşor, poate chiar mai uşor, să Mă fi pogorât pe pământ sub o formă umană gigantică, însoţit de nenumărate cete îngereşti şi, învăluit în văpăi de foc, printre trăsnete şi furtuni, să vă vestesc vouă noul cuvânt al îndurării, cu o voce tunătoare care să cutremure munţii. Atunci, cu siguranţă că niciunul dintre voi nu ar fi nutrit în sinea sa nici cea mai mică îndoială. Căci groaza şi frica teribilă l-ar fi făcut pe loc incapabil chiar şi de cel mai neînsemnat gând. Dar i-ar fi folosit oare cuiva acest lucru pentru adevărata sa eliberare interioară? O, cu siguranţă că nu! Aceasta ar fi reprezentat o judecată pentru toate sufletele omeneşti şi o încarcerare, ce le-ar fi făcut mai dure şi decât pietrele!

8. Vedeţi dar, de aceea am venit Eu cu toată modestia în lumea aceasta şi Mi-am anunţat venirea prin gura profeţilor, ca să nu înrobesc inimile oamenilor, ci ei să Mă recunoască şi să Mă iubească doar prin puterea binecuvântată a adevărului din vorbele Mele şi din învăţătura Mea, pentru ca apoi să-şi rânduiască în deplină libertate calea vieţii lor!

9. Semnele săvârşite de Mine au doar menirea să întărească faptul că sunt cu adevărat Acela drept care Mă prezint oamenilor. De aceea, vă avertizez încă o dată, să nu suflaţi nimănui nici măcar un cuvânt despre cele ce veţi auzi şi vedea în noaptea aceasta, pentru ca inima niciunui om să nu fie constrânsă! Nici voi înşivă nu trebuie să fiţi înrobiţi în inimile voastre de toate acestea, ci lăsaţi-vă conduşi doar de adevărul din Cuvântul Meu.

10. Căci chiar dacă, exprimându-va liber, veţi nega toate semnele Mele, dar vă veţi supune în toată libertatea adevărului din vorbele Mele, veţi avea totuşi în voi Viaţa cea Veşnică şi libertatea deplină oferită de aceasta. Însă de vă veţi lăsa determinaţi doar de semnele Mele şi nu vă veţi însuşi adevărul din vorbele Mele, atunci veţi rămâne captivi şi supuşi judecăţii şi nu veţi fi nimic altceva decât nişte maşinării umane, fără o viaţă interioară adevărată şi, prin urmare, morţi ca şi nişte pietre.

11. Dacă Eu, ca unic Stăpân şi învăţător a tot ce este viaţă şi fiinţare, v-am spus dinainte toate acestea, este pentru ca voi să ştiţi în sufletele voastre cum să vă purtaţi. Faceţi aşa cum v-am spus şi veţi trăi!”

12. Toţi au fost impresionaţi de aceste cuvinte ale Mele şi mulţi s-au arătat îngrijoraţi de ce avea să urmeze.

13. Eu însă le-am spus: „Ei bine, copiii Mei, dacă de pe acum sunteţi îngrijoraţi şi vă lăsaţi cuprinşi de tot felul de temeri, atunci nu voi putea săvârşi prea multe în faţa ochilor voştri!”

14. Lazăr a spus: „O Doamne, eu nu simt îngrijorare şi nici ucenicii Tăi! Iar cel care se teme n-are decât să se teamă, că oricum nu păţeşte nimic!”

15. Eu am răspuns: „Bine dar, atunci priviţi şi ascultaţi!”

Capitolul 8

Moise şi Ilie apar la chemarea Domnului nostru Iisus Hristos. Acuzaţiile lui Moise la adresa templierilor iudei

1. Eu M-am întors atunci către iudei şi le-am spus: „Nu aţi vrut să credeţi că Moise şi Ilie au fost aici cu puţin înaintea Mea! Să vină deci aici, în faţa tuturor, şi să vă spună ei înşişi cine sunteţi voi cu adevărat!”

2. Şi de îndată, cei doi profeţi au răsărit în mijlocul nostru şi au făcut mai întâi o plecăciune adâncă în faţa Mea.

3. Şi Ilie a spus cu glas tare: „În faţa Ta şi a numelui Tău trebuie să se plece toţi genunchii şi toate inimile din Ceruri, de pe pământ şi de sub pământ!”

4. Iar Moise li s-a adresat iudeilor: „Voi, profanatori ai Templului lui Solomon, copii ai şarpelui, oare ce diavol v-a creat pe voi, încât să îndrăzniţi să afirmaţi că Avraam vă este tată şi că vi se cuvine să staţi pe scaunul meu şi pe cel al lui Aaron?! Şi, odată ce v-aţi instalat în el fără niciun drept, pentru ca de acolo să vestiţi popoarelor Legea încredinţată mie de Dumnezeu, cum se face că nu-L recunoaşteţi chiar pe Cel Preaînalt, Cel care pe Sinai mi-a încredinţat Legea pe două plăcuţe de piatră?!

5. Susţineţi că eu şi fratele meu, Ilie, ar fi trebuit să venim înaintea Lui - şi iată, noi amândoi am fost aici! Dar care dintre voi ne-a recunoscut şi a crezut în noi?! Şi nu aţi procedat oare şi cu noi aşa cum aţi procedat cu aproape toţi profeţii şi sfinţii Domnului?! Atunci la ce bun vă plecaţi în faţa numelui meu până la pământ, ipocriţilor, dacă în acelaşi timp mă prigoniţi şi aţi sfârşit prin a mă sugruma între altar şi sanctuar? Vorbiţi şi răspundeţi-mi!”

6. Iar unul dintre ei a spus cu voce tremurată: „O, mare profet... dar acela... acela... care a fost sugrumat... acela se numea Zaharia!”

7. Iar Moise a rostit: „Ah, ticăloşiile, tu eşti bătrân acum, dar îţi mai aminteşti ce am spus eu în faţa adunării preoţilor, atunci când am revenit din sanctuar?! Iată care au fost cuvintele mele: «Ascultaţi-mă, fraţilor, Domnul Dumnezeu, în marea Sa îndurare şi milostivire, mi-a deschis sufletul, iar spiritul lui Moise a intrat în mine, şi acum sufletul meu şi spiritul lui Moise formează un singur om, care stă în faţa voastră, aşa cum a stat odinioară în faţa faraonului, şi în faţa lui Dumnezeu, pe muntele Sinai! Eu am fost primul care a aşezat aici acest jilţ şi care a stat în el, la îndemnul lui Dumnezeu, iar acum sunt şi ultimul căruia i-a fost dat de Dumnezeu să stea în el. Căci în viitor, singur Domnul, care este deja în lumea aceasta, fiind întrupat ca om în chip miraculos, va face cu jilţul acesta ceea ce va decide. Voia Sa în veci insondabilă!» Profeţia mea, mai mult decât adevărată, v-a înfuriat la culme, iar voi m-aţi smuls din scaun şi aţi sugrumat trupul meu. Nu aşa s-au petrecut lucrurile?”

8. Atunci a spus un alt iudeu, tot bătrân şi el, cu o voce şi mai stinsă: „Da, aşa a fost, într-adevăr. Dar cine ar fi putut crede un asemenea lucru?!”

9. Moise i-a răspuns: „De ce totuşi, mai mulţi oameni pioşi au crezut, şi, din această cauză, voi i-aţi izgonit din Templu în ţări străine, printre păgâni? Unii dintre ei sunt încă în viaţă şi pot depune mărturie împotriva voastră!”

10. Atunci un alt iudeu bătrân a spus: „Da, aşa trebuie să fi stat lucrurile, dar aceia trebuie să fi avut vreo revelaţie; noi însă nu am avut nicicând aşa ceva!”

11. Şi Moise a spus: „Ah, minţi şi te minţi pe tine însuţi! Căci toate acestea v-au fost arătate tuturor de şapte ori la rând, clar şi precis, până şi ultimului servitor din Templu, printr-un vis luminos, pe care voi l-aţi interpretat între voi în săptămânile în care eu eram mut. Cum poţi spune acum că nu aţi avut nicio viziune?”

12. Acelaşi iudeu a spus din nou: „Ah, va să zică acel vis a fost o viziune?! Ah, ia te uită! Cine ar fi putut bănui atunci aşa ceva!?”

13. Şi din nou Moise a spus: „O, vulpoi vicleni ce sunteţi, ştiaţi voi preabine, pe baza numeroaselor exemple din Scriptură, ce semnificau acele vise luminoase! De pildă, visul lui Iacov, al lui Iosif, al faraonului şi încă multe altele - nu v-au şoptit oare la ureche ce ar putea însemna viziunile voastre de şapte ori repetate? Însă atracţia voastră pentru plăcerile lumeşti, orgoliul vostru de preoţi, pofta neîngrădită pentru bunăstare, lenea voastră împuţită şi depravarea, toate acestea v-au orbit şi v-au adormit conştiinţa, făcându-vă să vă temeţi foarte tare

că, potrivit profeției mele, vă veți pierde toate avantajele lumeşti atât de plăcute; astfel că, în loc să vă supuneți Voinței lui Dumnezeu, v-ați mobilizat toate forțele şi, până în clipa de față, v-ați răzvrătit împotriva Lui. Ce părere aveți, viermi ai pământului ce sunteți, despre povestea aceasta mai mult decât adevărată?!

14. Şi iată că, în Templu, Cel Minunat şi Binecuvântat - al cărui chip eu, Moise, nu sunt vrednic să-l privesc - v-a spus El însuşi: «Nu Eu, ci Moise, spre care se îndreaptă speranțele voastre vă va acuza în fața Tatălui!» După cum vedeți, ziua aceasta nu s-a încheiat, şi eu, Moise, profetul vostru cel mai mare în numele Domnului, vă acuz acum în fața preasfântului Său chip de toate aceste lucruri de care v-ați făcut vinovați într-un mod cu adevărat strigător la cer! Ce puteți spune deci spre apărarea voastră?"

15. Iar atunci, iudeii astfel încolțiți şi aproape muți de groază nu au mai scos decât nişte bâlbâieli tremurate, fără a mai fi în stare să articuleze vreun cuvânt inteligibil.

16. Doar unul mai tânăr dintre ei a întrebat cu glasul sugrumat de emoție: „Doamne, Dumnezeul meu, să fie acesta începutul înspăimântătoarei Judecăți de Apoi?"

17. Moise i-a răspuns: „Stă în puterea mea să vă acuz în orice clipă. Însă mânia şi răzbunarea se află în mâna Domnului celui Atotputernic! Pentru voi, Judecata de Apoi s-a apropiat foarte mult. Totul depinde acum doar de Domnul. Spuneți dar, ce ați înțeles din toate acestea?"

18. Un iudeu bătrân a spus, clănțănind din dinți de frică: „O tu, mare profet Moise, spune-ne măcar dacă vom ajunge cu toții de-a dreptul în iad, fără scăpare, şi dacă aceasta este Judecata de Apoi pentru toți oamenii!"

19. Iar Moise i-a răspuns: „Cât despre iad, având în vedere modul vostru actual de viață, nici nu mai e necesar să întrebați dacă veți ajunge sau nu în el! Căci încă de mult timp, cu modul vostru de a gândi şi de a acționa, vă aflați deja în iad şi faceți deja tot ceea ce lui îi aparține. Aşadar, voi nu mai puteți merge în iad, pentru că vă aflați deja în el.

20. În ceea ce priveşte Ziua de Apoi, o veți cunoaşte în cealaltă lume, când vă veți fi părăsit aceste trupuri, la fel cum şi în lumea aceasta veți avea o zi de pe urmă. E drept că puteți să găsiți, încă din această lume, cât se poate de lesne, o scăpare din iadul în care trăiți, de veți voi aceasta. Căci printre voi se află marele învățător şi Eliberator. Ascultați-L şi urmați-L! Am vorbit în fața Ta, Doamne, iar acum să vorbească Ilie!"

Capitolul 9

Acuzațiile lui Ilie

1. Atunci am spus Eu: „Ilie, tu, care ai fost pregătitorul şi netezitorul drumurilor Mele! Ce ai tu de spus împotriva acestor slujitori ai Templului?"

2. Iar Ilie a spus: „Doamne, Moise a spus totul! În urma lui, Templul a încetat să mai fie o casă a Domnului şi a devenit un cuib de hoți şi de criminali, Le-am explicat lor aceasta pe malul Iordanului cât se poate de limpede şi le-am demonstrat-o cu dovezi dintre cele mai evidente. Iar ei, când au văzut că nu au niciun argument ca să mă combată şi că au fost iremediabil dați în vileag în fața poporului şi acuzați de toate nedreptățile comise împotriva Ta, Doamne, şi a poporului, au început să râdă în gura mare, declarând că sunt un nebun pios, pe care îl poți asculta un timp oarecare spre a te distra; cu toate acestea, au amenințat poporul pe ascuns pentru cazul în care va considera învățătura mea altceva decât o nebunie ridicolă.

3. Dar furia lor creştea în taină, căci şi-au dat seama că poporul mă considera totuşi un profet şi mă respecta, făcea penitență şi cerea să fie botezat. Acești profanatori ai sanctuarului lui Dumnezeu şi-au dat destul de repede seama că, prin mine, le-a ajuns cuțitul la os şi că ruşinoasei lor stăpâniri i se apropie sfârşitul. Şi atunci, s-au dus la Irod şi i-au demonstrat prin tot felul de dovezi mincinoase şi tertipuri dintre cele mai mârşave cum că prin mine domnia

lui este pusă în mare pericol. E drept că Irod nu părea deloc convins de iminența unui pericol, cu atât mai mult cu cât îşi respecta cu rigurozitate înțelegerile pe care le avea cu Roma, astfel încât, în cazul oricăror evenimente potrivnice, el se putea baza pe protecția romană. Dar nimic nu a contat, căci ei l-au asaltat fără încetare pe Irod, până când acesta s-a văzut nevoit să mă închidă.

4. După ce am fost întemnițat - deşi ucenicii mei erau liberi sa ajungă la mine -, un timp ei au încetat să-l mai deranjeze pe Irod, dar şi-au dat curând seama că învățătura mea continua să se răspândească nestăvilită prin ucenicii mei. Furia şi ura lor se întețea de la un ceas la altul, aşa că au început uneltirile pe lângă mama cea rea a frumoasei Irodiada, pentru ca să o convingă pe aceasta din urmă să-i ceară lui Irod - drept favoare sub cuvântul lui de onoare princiar - nimic altceva decât capul meu. Iar pentru aceasta, mama urma să primească în secret zece mii de livre de aur din tezaurul Templului. Chiar şi frumoasei Irodiada cererea i s-a părut prea dură, fiindcă ştia că în taină Irod ținea la mine. Bătrâna însă a fost posedată de un spirit rău, care i-a şoptit că eu de fapt consider această relație a lui irod nepotrivită şi că intenționez să-i schimb gândul. Vestea aceasta a înverşunat-o şi pe Irodiada împotriva mea, astfel încât până la urmă ea şi-a plecat urechea la insistențele necontenite ale mamei sale, mituite în secret, şi la festin a cerut capul meu. Aceasta l-a tulburat foarte tare pe Irod, dar s-a văzut obligat să-şi țină jurământul odată făcut, astfel că eu am fost decapitat în temniță.

5. Când templierii au aflat aceasta, au jubilat şi au început imediat prigonirea celor care credeau în mine. Acest lucru, Doamne, este - pe lângă toate faptele mai mărunte ce-Ți sunt deja cunoscute - dovada cea mai limpede a ticăloşiei lor, şi pentru acest lucru îi acuz eu acum în fața Ta! Însă Tu singur eşti Domnul întru veşnicie. Judecă-i dar Tu, potrivit puterii, înțelepciunii şi dreptății Tale nețărmurite! Facă-se doar Voia Ta preasfântă!"

6. Atunci am intervenit Eu: „Da, aşa stau lucrurile! Au mai existat desigur şi o mulțime de alte situații, pe care le-am amintit chiar Eu la momentul respectiv şi despre care Mi-au vorbit şi alții care le-au văzut cu ochii lor sau le-au auzit cu urechile lor. Dar aceasta este de fapt proba secretă a ticăloşiei lor mai mult decât diavoleşti! Însă vă întreb pe voi, profeții mei cei mai credincioşi şi de acum înainte îngeri în cerurile Mele, dacă le puteți voi ierta acestor păcătoşi fără pereche marea nedreptate pe care v-au făcut-o."

7. Ambii au răspuns: „Da, Doamne, căci Tu singur faci posibilă împăcarea noastră cu tot ce există! Dar luminează-i Tu, în marea Ta mărinimie, astfel încât să înțeleagă şi ei cât de mare este răul pe care l-au făcut!"

8. După care, la un semn tainic al Meu, cei doi au dispărut, iar noi am rămas din nou singuri.

Capitolul 10

Preoții se acuza pe ei înşişi

1. A durat apoi o bună bucată de timp până când cineva să îndrăznească să scoată chiar şi o vorbuliță. Căci apariția profeților îi impresionase profund pe toți, iar iudeii erau de-a dreptul cutremurați.

2. Numai hangiul, care stătea alături de Mine, profund emoționat şi el, Mi-a spus cu voce pierită: „Doamne, Doamne, toate cele petrecute aici demonstrează, mai mult decât orice, că Tu eşti cu adevărat Acela drept care Te-ai prezentat în Templu în fața întregului popor!

3. Acum este clar ca lumina zilei că prorocita vreme a vremilor a sosit cu toată grația ei, dar şi cu toate judecățile din ceruri. O, dacă aş fi demn şi eu de o parte cât de mică din această grație!"

4. Iar Eu am spus: „Tu poți primi nu doar o mică parte, ci chiar una foarte mare! Nu trebuie decât să urmezi cu bucurie în suflet calea desemnată de învățătura Mea, cu care te vei

familiariza cât de curând. Dar acum, hai să-i întrebăm pe iudei ce părere au despre această apariție atât de vie!”

5. Atunci M-am întors spre cei douăzeci de preoți iudei şi i-am întrebat ce au de spus despre aceasta.

6. Unul dintre ei s-a ridicat şi a început să vorbească astfel: „De faptul că apariția aceasta nu a fost o nălucire adusă în fața noastră prin vrăji suntem convinşi cu toții pe deplin. Căci o nălucire, aşa cum am văzut eu odată, la Damasc, nu vorbeşte şi nu cunoaşte amănunte despre evenimente recente sau îndepărtate, care s-au petrecut în cel mai mare secret. Aparițiile pe care le-am văzut acum nu aveau cum să fie năluciri, şi ele ne-au impresionat într-un mod neplăcut, căci prin intermediul lor ne-am convins acum pe deplin că, datorită faptelor noastre abominabile, nu ne mai putem aştepta nicidecum ca Dumnezeu să ne ierte vreodată păcatele.

7. Cu adevărat, este un lucru foarte dificil să fii om în lumea aceasta! Eşti expus tuturor tentațiilor lumeşti şi diavoleşti, doi duşmani ai vieții omului, dintre care pe cel mai puțin nefast îl poți vedea, însă pe cel de-al doilea, care îl ademeneşte pe om spre cele lumeşti şi îl atrage spre ele cu toată puterea, pe acela nu-l vede nimeni, şi tocmai de aceea, cu greu se poate apăra cineva de el.

8. Că am devenit nişte mari păcătoşi, aceasta ne dăm şi noi seama preabine. Dar nu putem înțelege cum de am ajuns treptat-treptat în situația aceasta. Iar acum nu mai putem spune nimic altceva decât: Doamne, dacă mai există în Tine un strop de îndurare pentru noi, atunci ai milă de noi şi măcar nu ne judeca prea aspru!

9. Dacă pe atunci am fi înțeles lucrurile aşa cum le înțelegem astăzi, atunci Zaharia şi, mai apoi, Ioan nu ar fi fost tratați aşa cum s-a petrecut. Însă am fost nişte orbi, amăgiți de lume şi de diavol; şi de aceea, noi am acționat pe măsura orbirii noastre cu adevărat diavoleşti şi conform voinței sale nefaste.

10. Dar aşa cum Moise şi Ilie ne-au acuzat adineauri pe bună dreptate în fața Ta, o Doamne, tot astfel îl acuzăm acum şi noi în fața Ta pe diavol, pe acest cel mai cumplit duşman al omului, iar Tu binevoieşte să-l aduci şi pe el în fața judecății Tale!”

11. Eu le-am răspuns: „Partea care-i revine diavolului pentru păcatele voastre îi este acestuia încă de mult trecută pe răboj. Aflați însă de la Mine că există acum în Templu unii care l-au depăşit cu mult pe diavol şi care se comportă atât de mârşav cu oamenii, încât niciun diavol nu i-ar putea întrece.

12. Şi, de asemenea, vă spun vouă că ispita din partea diavolului nu are nici pe departe o pondere atât de mare pe cât credeți voi în mod prostesc! Căci adevăratul diavol este omul însuşi, cu poftele sale lumeşti! Şi din acestea se naşte egoismul - care este un diavol -, patima pentru traiul în îmbuibare - al doilea diavol -, setea de mărire, îngâmfarea, setea de putere, ura, răzbunarea, invidia, zgârcenia, trufia, desfrâul şi disprețul pentru cei din jur - iată, alți diavoli proveniți din acelaşi tărâm! De aceea, voi nu trebuie să vă temeți chiar într-atâta de diavol şi nici să-l acuzați, ci acuzați-vă în conştiința voastră pe voi înşivă, căiți-vă cu adevărat, luați hotărârea fermă de a deveni cu totul alți oameni şi acționați ca atare!

13. Iubiți-L cu adevărat pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, şi numeroasele voastre păcate atât de mari vă vor fi iertate! Căci atâta timp cât omul nu renunță definitiv la păcate, ele nici nu îi pot fi iertate. Fiindcă păcatul este opera omului însuşi, căci el se naşte din carnea lui şi din voința sufletului său.

14. Lucrările bune făcute potrivit Voinței şi Cuvântului lui Dumnezeu, chiar dacă omul le făptuieşte din propria sa voință, sunt şi rămân până la urmă o grație venită de sus, o operă a Spiritului lui Dumnezeu în inima omului, iar omul devine părtaş la făptuirea lor tocmai prin această grație a lui Dumnezeu. Acum ştiți cum stau lucrurile. Sunteți liberi să faceți cum voiți!”

Capitolul 11

Bunele intenții ale preoților iudei proaspăt aduşi pe calea cea buna

1. Unul dintre iudei a spus: „O Doamne, nu ne mai părăsi nicicând în lumea aceasta, şi vom fi salvați! Fireşte în momentul de față Templul mai numără încă vreo şapte sute de oameni asemenea nouă. Dar aceia sunt şi mai înrăiți decât noi, aşa că n-au decât să hotărască ei înşişi care le va fi soarta! Noi însă ne vom lua încă de mâine lucrurile şi vom împărți săracilor tot prisosul nostru. Apoi vom îmbrăca alte veşminte şi Te vom urma - chiar de-ar fi să ne goneşti cu tunete şi fulgere de lângă Tine! Acum, că am recunoscut întru totul Voia Ta, chiar dacă suntem nişte iudei bătrâni, vom demonstra că şi nişte copaci bătrâni se mai pot îndoi din tulpină. Noi am înțeles că în afara Ta, o Doamne, nu poate exista nici mântuire şi nici viață. De aceea, nimic nu ne va mai putea abate vreodată de lângă Tine, Doamne!

2. Căci, vezi Tu, Doamne, noi nu am fost atât de ticăloşi de la început. Atunci când am intrat în Templu am căutat adevărul adevărat! Dar ce am găsit acolo: Nimic altceva decât taine peste taine! Iar dacă ceream vreo explicație, ni se răspundea: «Voi nu trebuie sa faceți nimic altceva decât să credeți! Ceea ce vă învață Templul, să credeți necondiționat, oricât de absurd de nefiresc sau de incredibil vi s-ar părea acel lucru. Căci este suficient să ştiți că singur marele-preot deține cheia misterelor divine! El singur are dreptul de a face sacrificii pentru voi şi pentru întregul popor!» Ei bine, toate aceste vorbe erau foarte atrăgătoare, însă din păcate, prin trista istorie cu marele-preot Zaharia au fost serios dezmințite în conştiința noastră. Atunci ne-am dat cu adevărat seama că Moise, toți ceilalți profeți sau întreaga Scriptură nu puteau să aibă nici cea mai mică însemnătate, căci altfel mai-marii noştri nu ar fi putut să acționeze niciodată cu atâta lipsă de scrupule!

3. Şi când ne-am convins că de fapt Scriptura nu conține nicio urmă de adevăr, s-au dezlănțuit în noi toate patimile cele rele şi am devenit până la urma mai ticăloşi decât cea mai ticăloasă legiune de diavoli. Căci măcar aceia se dau în lături din fața numelui Celui Atotputernic. Noi însă nu ne-am dat în lături, ci dimpotrivă, am devenit mai înverşunați şi mai răi. Iată, Preaînțeleptul, Preabunul şi Preadreptul nostru Stăpân şi învățător, întrucât de fapt superiorii noştri au fost aceia care, prin exemplul lor rău ne-au adus în situația în care ne găsim astăzi, noi nutrim speranța să obținem de la Tine iertarea păcatelor noastre, cu atât mai mult cu cât am luat hotărârea fermă de a ne dezice de acum încolo de orice păcat şi de a trăi numai şi numai potrivit învățăturii Tale - chiar şi dacă aceasta ne-ar costa viața noastră pământească!”

4. Eu am spus: „Foarte bine! Atunci să vă fie iertate toate păcatele - dar numai atâta timp cât niciunul dintre voi nu va mai păcătui deloc! Iar dacă doriți cu adevărat să Mă urmați ca ucenici ai Mei, atunci purtați-vă cu înțelepciune în Templu, pentru ca vulpile cele viclene să nu-şi dea seama de intențiile voastre! Căci nu a sosit încă ceasul Meu, ca să Mă las prigonit de aceşti nelegiuiți pentru păcatele lumii. Trebuie să se petreacă mai întâi ceva care să umple paharul lor. Acum însă, fiți atenți la ce va urma, iar cele văzute să le puneți cu toții la inimă!”

Capitolul 12

Furtuna din timpul nopții

1. În momentul acela s-a pornit un vânt puternic şi tăios, iar la răsărit s-au adunat nori apăsători, care păreau că au luat foc. Toți au fost cu atât mai surprinşi, cu cât, pe aici, astfel de fenomene se petreceau rar. Dintr-o dată, o mulțime de fulgere au brăzdat norii cei grei şi bubuiturile puternice ale tunetelor s-au făcut îndelung auzite.

2. Atunci toți au fost cuprinşi de o oarecare teamă, iar Lazăr a spus către Mine: „Uite, Doamne, această furtună puternică pare să vină direct către noi! N-ar fi oare mai bine să ne retragem cu toții în casă, căci astfel de furtuni pe timp de noapte sunt adeseori foarte periculoase?!”

3. Iar Eu am spus: „Stai liniştit, Lazăre! Căci furtuna aceasta nu s-ar fi dezlănțuit fără Voia Mea! Cât despre motivul pentru care Eu am făcut-o să vină, îl vei afla la timpul cuvenit.”

4. Şi Lazăr s-a liniştit. Însă iudeii, pe măsură ce furtuna se apropia, tremurau tot mai tare şi i-au întrebat pe ucenicii Mei cum de nu Mă tem şi Eu de vijelia aceasta puternică.

5. Ucenicii însă le-au răspuns: „El este stăpân peste furtuni şi vijelii deopotrivă, şi toate elementele naturii trebuie să asculte de Voia Sa. De aceea, nu trebuie să ne temem în prezența Sa de nicio vijelie.”

6. Iudeii s-au mulțumit cu această consolare şi s-au mai liniştit, însă cei douăzeci de preoți iudei s-au îngrozit de-a dreptul, mai ales când fulgere unul după altul au brăzdat din nou cerul, însoțite de mari bubuituri. S-au ridicat de la locurile lor, s-au apropiat de Mine şi au spus: „Doamne, Tu, care le poți face pe toate, alungă această furtună rea, altminteri vom pieri cu toții. Aceasta este o furtună foarte periculoasă! În toată viața noastră n-am văzut decât trei astfel de furtuni, iar într-una dintre ele, într-o seară târzie, şi-au pierdut viața mai mulți oameni şi animale. Şi atunci, ca şi acum, fulgerele au curs unul după altul, iar cel care era lovit murea pe loc. Doar cei care s-au refugiat în case solide au rămas în viață. Deosebit de puternică a fost şi marea furtună de acum douăzeci de ani de la Damasc. Puțini dintre cei care se aflau afară au scăpat atunci cu viață. De aceea, poate că totuşi n-ar fi rău să ne retragem în casă. Căci atunci când vijelia va ajunge deasupra noastră am putea s-o pățim cu toții. Până şi vântul a devenit de-acum atât de puternic, încât abia îl mai poți înfrunta!”

7. Eu am spus: „Lăsați aceasta, căci prin furtuna aceasta veți face cunoştință cu puterea şi forța lui Dumnezeu, întrupată în Fiul Omului!”

8. Şi de-abia am rostit vorbele acestea, că furtuna, care se extindea în toate direcțiile, a ajuns chiar deasupra noastră, mii de fulgere izbucnind în fiecare clipă din norii cei grei. Mai multe asemenea fulgere au căzut cu zgomot mare în jurul nostru pe colină.

9. Atunci iudeii au început să strige în gura mare: „O Doamne, ajută-ne, căci altfel suntem pierduți cu toții!”

10. Eu însă am spus: „A fost lovit careva dintre voi de vreun fulger, de țipați aşa?! Niciun pericol nu-i atinge pe cei care se află lângă Mine. Învățați acum să recunoaşteți puterea Tatălui în Fiul Său, căci şi vijelia aceasta este o judecată, şi ea se află în puterea Mea! Eu am provocat-o şi pot să o opresc când şi cum voiesc Eu. Însă pentru voi, cei douăzeci de preoți, această vijelie este simbolul sufletelor voastre. Căci acum trei ceasuri, inimile voastre erau exact la fel sau poate chiar mai rău decât ceea ce se petrece acum deasupra capetelor voastre.

11. Dar, credeți-Mă, Mie îmi este mai uşor să-i poruncesc acestei furtuni, cu dezlănțuirea ei de vânturi, să amuțească, decât să poruncesc inimilor voastre, cu patimile lor nestăvilite! A fost nevoie de multe vorbe şi de multe fapte mărețe spre a stăpâni vijelia din interiorul vostru. Pe când în cazul furtunii, este suficient un singur cuvânt, ca ea să nu mai existe!

12. Dar tot aşa cum, după izgonirea atât de cumplitei furtuni din interiorul vostru, grația Mea a început să vă lumineze, la fel, şi după izgonirea furtunii acesteia de deasupra voastră, ea va străluci simbolic pe bolta cerului. Vedeți voi, atât de multe fulgere au căzut deja din norii cei grei, răspândiți pe tot cerul, şi totuşi numărul lor nu-l atinge nici pe departe pe cel al păcatelor voastre! Din aceasta vă puteți da încă o dată seama care a fost starea voastră interioară! Dacă aş vrea ca numărul fulgerelor să-l egaleze pe cel al păcatelor voastre, ar trebui să mai las furtuna să-şi facă de cap încă vreun ceas. Dar un asemenea lucru nu le-ar fi de niciun

folos sufletelor voastre, aşa că vom opri această vijelie, care v-a înspăimântat deja destul de mult pe toţi! Aşadar, îţi poruncesc, fenomen monstruos, să te risipeşti şi să încetezi! Amin!”

13. Şi îndată furtuna a amuţit împreună cu vântul cel năprasnic, norii s-au risipit, iar stelele au început să strălucească în toată splendoarea lor maiestuoasă. Şi chiar deasupra noastră, strălucea o stea foarte mare, pe care nimeni nu o cunoştea.

Capitolul 13

Steaua cea nouă şi Noul Ierusalim. Condiţia pentru a dobândi Viaţa cea Veşnică

1. Atunci Lazăr a întrebat: „Doamne, iată o stea necunoscută, pe care nu am mai văzut-o niciodată până acum! Ce fel de stea este ea oare şi ce semnificaţie are?”

2. Eu i-am răspuns: „Stai liniştit, căci în curând veţi afla cu toţii mai multe despre steaua aceasta!”

3. După care, Eu le-am deschis tuturor celor prezenţi, pentru câteva clipe, vederea interioară, iar steaua s-a transformat dintr-o dată într-o lume de lumină, în mijlocul căreia se înălţa un nou Ierusalim, cu cele douăsprezece porţi ale lui, iar zidurile sale împrejmuitoare, care formau un pătrat, erau construite din tot atâtea soiuri de pietre preţioase câte porţi avea oraşul. Prin toate porţile intrau şi ieşeau îngeri. Şi din nou s-au arătat Moise şi Ilie şi mulţi alţi profeţi. Iudeii s-au minunat din cale-afară de viziunea aceasta şi au început să Mă laude şi să Mă preamărească pentru imensa graţie pe care le-am acordat-o. Eu însă i-am readus la starea lor firească şi din nou nu au mai văzut decât steaua cea luminoasă, care apoi, tot micşorându-se, a dispărut treptat-treptat cu totul.

4. Şi când întreaga viziune a luat sfârşit, M-au întrebat cu toţii, aproape într-un glas, ce semnificaţie a avut ea.

5. Iar Eu am spus: „Aţi putut vedea aici noua învăţătură cerească, pe care Eu v-o aduc! Ea reprezintă noul şi adevăratul Ierusalim ceresc. Căci cel vechi nu mai are nicio valoare. Cele douăsprezece porţi reprezintă cele douăsprezece popoare ale Israelului, iar cele douăsprezece tipuri de pietre preţioase care alcătuiau zidul împrejmuitor semnifică cele zece porunci ale lui Moise, cele două rânduri superioare, din diamante şi rubine, fiind cele două porunci ale Mele: iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de aproapele, îngerii care intrau şi ieşeau prin porţi reprezintă nenumăratele adevăruri care li se vor revela oamenilor prin respectarea întocmai a învăţaţii Mele. Cei care ieşeau din oraş înfăţişează marea înţelepciune a acestei învăţături, iar cei mulţi care intrau indică faptul că oamenii trebuie să lase această învăţătură a iubirii pure să le pătrundă în inimi că trebuie să i se conformeze, pentru ca astfel să dobândească adevărata renaştere spirituală şi să fie conduşi la adevăr şi la înţelepciune.

6. Aceasta este semnificaţia viziunii de mai înainte şi ea reprezintă de asemenea un adevărat soare graţiei pentru oricine aude Cuvântul Meu şi trăieşte potrivit lui, şi în această graţie vor fi de-a pururi cu Mine toţi cei care cred şi vor crede în Mine, şi ei vor locui şi vor conduce împreună cu Mine toate cele care au fost create în spaţiul infinit.

7. Toate lucrurile acestea voi nu le înţelegeţi încă şi nici nu le puteţi înţelege. Dar dacă veţi continua să credeţi în Mine şi veţi urma învăţătura Mea, atunci prin ardoarea credinţei şi a iubirii voastre, veţi prin Botezul de la Duhul Sfânt, pe care îl voi trimite tuturor celor care au o credinţă vie în Mine şi în Acela care M-a trimis în trup, ca Fiu al omului, în lumea aceasta. Căci adevărata Viaţă Veşnică constă pentru voi în a crede că Eu sunt cu adevărat Fiul Tatălui Ceresc şi în a trăi potrivit învăţăturii Sale.

8. Iar de îndată ce Duhul Sfânt, despre care v-am vorbit, va veni la voi şi va pătrunde în voi, atunci veţi înţelege singuri tot ceea ce vedeţi şi auziţi astăzi dar încă nu puteţi înţelege pentru că trăiţi conform naturii. Căci carnea nu poate concepe spiritul, ea est în sine deja moartă şi nu are altă viaţă decât numai şi numai pe aceea temporară, izvorâtă din forţa vital a

sufletului, ce este înrudit cu spiritul şi care poate deveni una cu acesta de îndată ce îşi întoarce chipul de la lume şi îşi orientează toate simţurile înspre interior spre latura spirituală, aşa cum v-o arată învăţătura Mea şi propriul Meu exemplu.

9. De aceea, fiecare dintre voi să caute să-s salveze sufletul prin propriile puteri ale acestuia Căci, odată ajuns în faţa judecăţii, cum va putea oare sufletul să se salveze, fără a dispune de niciun mijloc dacă el nu este capabil să se salveze încă din această lume cu toate mijloacele pe care le are la dispoziţie, şi nici nu-i trece prin cap că ar trebui să se considere pe sine însuşi ca pe bunul său cel mai preţios, care odată pierdut, nu mai poate fi răscumpărat sau regăsit?!

10. Aşadar, fiecare să caute întâi de toate să-şi salveze sufletul! Căci Eu vă spun vouă, în lumea de dincolo va fi astfel: celui ce are în sine iubirea, adevărul şi deci ordinea cea dreaptă a lui Dumnezeu, aceluia i se vor acorda acolo încă şi mai multe; însă celui care nu are acestea sau le are într-o măsură prea mică, aceluia i se va lua şi ceea ce are, astfel încât nu va mai avea nimic şi se va trezi gol, lipsit de mijloace şi, prin urmare, fără niciun ajutor. Şi cine se va îndura în această situaţie de el şi va vrea să-l răscumpere? Cu adevărat vă zic vouă: o singură zi aici, jos, înseamnă mai mult decât mii de ani în lumea de dincolo! Scrieţi-vă cuvintele acestea în adâncul inimii; dar deocamdată, să le păstreze fiecare pentru sine!”

Capitolul 14

Confesiunea unui preot iudeu

1. Un iudeu din casta preoţească a spus: „O Doamne, Tu eşti cu adevărat minunat, plin de iubire, de îndurare, de dreptate şi de înţelepciune, iar ceea ce Tu spui sau chiar numai gândeşti, aceea este pentru totdeauna o operă desăvârşită; şi de aceea, îi este greu unui om să vorbească cu Tine! Totuşi eu, de dragul fraţilor mei, doresc să Iţi spun ceva; îndură-Te deci şi mă ascultă! Vezi Tu, Doamne, cel ce cunoaşte cu exactitate calea ce duce spre un ţel sigur - care în plus îi oferă călătorului, în mod necesar, cele mai mari avantaje, de îndată ce a fost atins - acela cu siguranţă că nici nu va face nimic altceva decât să păşească neabătut, pe drumul bine cunoscut, spre ţelul propus, la care va şi ajunge. Doar un nebun orb ar putea păşi pe un alt drum, din simplă prostie sau neştiinţă.

2. Ei bine, noi acum cunoaştem calea şi ţelul şi de aceea şi putem foarte uşor să întoarcem spatele lumii întregi, cu toate tentaţiile ei, şi să urmăm neabătut, ca nişte adevăraţi eroi, calea spre ţelul cel adevărat şi sigur al vieţii, chiar dacă ea este plină de spini şi de şerpi. Chiar de ni s-ar opune o armată întreagă de diavoli, noi i-am birui şi ne-am urma neabătut calea spre ţelul nostru! Da, pentru noi toţi, e simplu acum, căci noi nu doar am auzit, ci am şi văzut şi perceput cu toate simţurile noastre că lucrurile stau aşa şi că nu pot sta nicidecum altfel. Dar câţi suntem noi, cei care beneficiem de această graţie extraordinară?!

3. Şi ce se va petrece cu ceilalţi nenumăraţi oameni care, de la Adam încoace, răspândiţi pe suprafaţa incomensurabilă a acestui pământ, au trăit, trăiesc şi vor trăi într-o profundă întunecime a spiritului? Cine le va deschide lor ochii, cine le va mântui sufletele în lumea de dincolo? Noi înşine, care suntem iudei şi, chipurile, preoţi - cu menirea de a fi învăţători şi conducători ai poporului - îi avem pe Moise şi pe profeţi: şi la ce ne-au folosit? Ce dovezi aveam noi că ei au existat cu adevărat? Numai credinţa cea oarbă! Căci până şi cei mai pioşi oameni au cunoscut adesea, chiar sub ochii noştri, o moarte cruntă şi înjositoare, şi niciun astfel de suflet, oricât de pios ar fi fost el, nu s-a mai întors printre noi, ca să ne spună câte ceva despre viaţa de dincolo. Tot ceea ce ştiam noi despre aceasta nu era decât un mit nebulos şi de neînţeles, contrastând evident cu toate principiile raţionale - un mit care nu mai putea servi decât pentru a ţine întrucâtva în frâu plebea cea needucată.

4. Ce este deci de mirare că, luând la fel ca mulți alții contact cu filozofii greci, am început să trăim ca niște epicurieni, continuând, ce-i drept, să predicăm învățătura mozaică! Căci omul are o tendință neînfrânată spre fericire sau măcar spre o oarecare satisfacție; viața cea veșnică din lumea de dincolo nu o percepeam nici măcar ca pe o cât de mică probabilitate și nu aveam nici cea mai mică dovadă certă și palpabilă legată de ea. Eram oameni tineri și viguroși, iar în fața noastră se așternea lumea, cu toate atracțiile și bogățiile ei. Firește că nu puteam decât să dorim să le obținem și să gustăm din ele neîntârziat! Căci, în schimbul ostenelii noastre de a minți poporul și de a-l convinge prin toate mijloacele să creadă orbește în Dumnezeu și în nemurire, de ce să nu ne fi permis și noi o satisfacție, pe lumea aceasta, de vreme ce, așa cum am mai spus, despre lumea de dincolo nu puteam avea nicio dovadă?!

5. Iată, o Doamne, care a fost doctrina noastră secretă, atât de asemănătoare cu aceea a esenienilor, deși, din motive bine cunoscute, nu eram în relații bune cu ei! Cât despre saduchei, este adevărat că noi i-am prigonit pentru cinismul lor, dar nu pentru că am fi avut ceva cu ei, ci din cauza credulității poporului. Căci dacă poporul ar fi trecut la secta saducheilor, atunci epoca fericirii noastre terestre ar fi luat foarte curând sfârșit. Acum însă, când prin grația Ta am obținut în sfârșit cele mai convingătoare dovezi despre viața de apoi, ne-am scârbit dintr-o dată de toate cele lumești! Ce se va petrece însă cu ceilalți, care n-au avut parte de binecuvântarea aceasta și pentru care nici nu există posibilitatea să o descopere?”

6. Atunci Eu am spus: „Nu vă preocupați voi de lucrul acesta! Îngrijiți-vă deocamdată numai de voi, căci de toți ceilalți are cine se îngriji! Iar cine va voi apoi, asemenea vouă, să fie salvat, acela va fi salvat precum ați fost și voi. Cel care însă nu va voi, acela singur va fi vinovat de faptul că își va pierde sufletul, pentru un timp îndelungat sau poate chiar pentru totdeauna.

7. Căci până să ajungă în lumea de dincolo, fiecare suflet va trăi numai și numai prin iubirea și prin credința sa, și deci, conform voinței sale pe deplin libere. Dacă ceea ce el iubește este curat și bun, atunci și viața sa în lumea de dincolo va fi una curată, bună și fericită; însă dacă iubirea sa va fi rea și impură, și el nu va căuta să aducă vreo bucurie aproapelui său, atunci și viața lui în lumea de dincolo va fi una rea, impură și lipsită de bucurii.

8. A-i lua însă unui suflet iubirea sa și a-i da o alta ar însemna să-l distrugi și să faci un cu totul alt suflet în loc. Iar acest lucru ar fi împotriva veșnicei Ordini Divine. Căci un lucru, odată creat de Dumnezeu, nu poate să mai dispară, ci doar să se transforme mereu în ceva mai nobil și mai bun. Prin urmare, nici chiar aceste suflete pierdute nu vor fi abandonate. Dar, așa cum v-am mai spus, o singură oră aici înseamnă mai mult decât o mie de ani acolo!

9. De aceea, niciun suflet nu are de suferit dintr-atât. Pentru că, atâta timp cât unui suflet îi sunt lăsate intacte iubirea și voința, și el nu este izolat de ceilalți decât doar atât cât să fie împiedicat de a le face rău sufletelor drepte, dar în rest i se lasă posibilitatea să facă tot ceea ce voiește, potrivit constituției spirituale, iubirii de viață și inteligenței sale, atunci cu siguranță că niciun suflet nu va suferi nici cea mai neînsemnată nedreptate.

10. Așa cum ați trăit voi până acum, tot așa trăiesc și toate acele suflete diavolești malefice ale iadului, al cărui foc mistuitor nu reprezintă altceva decât egoismul lor bolnăvicios și nestăvilit și setea lor neostoită de putere - și, după cum spuneți chiar voi, nu v-ați simțit prea rău. Totuși, zi de zi, viermele morții vă macină din ce în ce mai mult pe dinăuntru, înveninându-vă cât se poate de mult existența! Și atunci, la ce bun această viață îndestulată a voastră?!

11. Tot astfel se va petrece, pentru mult timp, cu multe suflete din lumea de dincolo, lucru de care numai ele vor fi vinovate. Căci acolo, aceste suflete vor avea de îndurat nu o dată, ci de mai multe ori spaimele morții - ceea ce este foarte necesar pentru ca ele să nu se piardă pe veci.

12. Dar pentru astăzi ați aflat deja destule și, întrucât, iată, se apropie miezul nopții, haideți să intrăm în casă și să ne odihnim. Cât despre ce ne va aduce ziua de mâine, vom vedea la timpul cuvenit. Să mergem deci!”

13. Și astfel am părăsit cu toții colina și am mers în casă, unde era deja totul pregătit pentru odihna noastră de noapte. Iudeii, care aveau o odaie mare numai pentru ei, s-au așezat în jurul meselor lor și au discutat aproape întreaga noapte cum să facă să scape din Templu. Și au căzut la învoială că metoda cea mai sigură ar fi răscumpărarea. Apoi s-a așternut liniștea și în odaia lor.

Capitolul 15

Preoții iudei devin ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos

1. Dimineața, încă înainte de răsăritul soarelui, noi - adică Eu, ucenicii, hangiul nostru și Lazăr cu întreaga sa familie - eram deja în picioare. Sora lui Lazăr, Marta, trebăluia de zor împreună cu servitorii ei să ne pregătească un dejun bogat și gustos. În schimb Măria a ieșit cu noi pe afară și, ca întotdeauna, era numai ochi și urechi, din dorința de a prinde câte ceva din vorbele Mele, pentru sufletul și inima ei.

2. Noi ne plimbam deja de vreo oră pe afară, când s-au trezit și iudeii și, după ce s-au spălat conform obiceiului lor religios, s-au interesat iute dacă Eu mai dormeam cumva.

3. Marta le-a spus: „Oh, nu! Domnul se plimbă deja de vreo oră pe afară cu ucenicii Săi, cu fratele meu, cu sora mea și cu hangiul. Dar în curând se vor întoarce, fiindcă și masa este aproape gata!”

4. Atunci un preot a spus: „Dar încotro s-au îndreptat, ca să mergem să-L căutăm și să-L anunțăm că masa este gata?”

5. Iar Marta a spus: „O, dar nu este necesar; căci Domnul nostru, în clipa în care masa va fi gata, va ști acest lucru!”

6. Când au auzit iudeii asemenea vorbe, unul dintre ei i s-a adresat Martei, spunând: „Înseamnă că tu Îl cunoști de mai multă vreme, din moment ce îți sunt atât de familiare însușirile Sale divine incontestabile?!”

7. Iar Marta a răspuns: „Îl cunosc, într-adevăr, multă vreme. Dar pentru voi nu este deloc lăudabil faptul că nu L-ați recunoscut până acum!”

8. Atunci iudeii au spus: „Da, așa este, așa este, reproșul acesta al tău este foarte justificat, și astăzi regretăm și noi faptul că, furați de vâltoarea propriilor noastre vieți, nu ne-am interesat niciodată mai îndeaproape de El, cum auziserăm deja o mulțime de lucruri despre ceea ce făcea El în Galileea. Ni se pare chiar că El este cel care a fost și de sărbătorile Paștelui la Ierusalim și care, în mod uluitor, i-a izgonit pe toți vânzătorii din Templu iar cămătarilor le-a răsturnat tarabele!”

9. Marta a spus: „Așa este. El a fost Acela, dar și atunci ochii voștri erau încă orbi, iar urechile și inimi voastre surde, și de aceea nu L-ați recunoscut!”

10. Iar iudeii au spus: „Da, da, ai dreptate. Dar acum, că L-am cunoscut, nu ne vom mai clinti de lângă El, și am și luat hotărârea fermă să-L urmăm ca ucenici, îmbrăcați în alte straie, pentru ca templierii, preoții, iudei, fariseii și cărturarii răspândiți prin toate locurile să nu ne poată acuza că până și noi, preoți Templului, ne-am lăsat ademeniți de Cel pe care ei Îl consideră un nou sectant și un instigator al poporului. Vrem deci să plecăm neîntârziat la Ierusalim și să ne cerem răscumpărarea sub pretextul unei călătorii în Persia sau în India, aprobare care ne va fi dată neîndoielnic cu deosebită plăcere. Și, odată ce vom fi rezolvat, în câteva ceasuri, treaba aceasta, ne vom întoarce încă astăzi aici și-L vom urma pretutindeni, ca învățăcei ai Săi, pe propria noastră cheltuială.”

11. Marta le-a spus: „Iată o hotărâre foarte înțeleaptă din partea voastră, care vă va aduce binecuvântarea Sa. Dar ia priviți, El apare chiar în momentul în care eu am terminat cu pregătirea mesei. Haideți deci să-i primim cu tot respectul şi iubirea ce I se cuvin, să mulțumim încă o dată din adâncul inimilor noastre pentru marile binefaceri pe care ni le-a acordat, iar apoi să-L rugăm să se îndure şi să binecuvânteze masa aceasta şi să mănânce alături de noi toți!”

12. Şi, pe când Marta mai vorbea astfel cu iudei care o ascultau cu multă cucernicie, am intrat şi Eu în odaie şi am spus: „Draga Mea Marta, lucrurile aceste nu trebuie rostite cu gura. Cel ce are asemene sentimente în inima sa bine face, iar Eu nu am nevoie de rostirea buzelor. Căci Eu nu văd decât inima ci şi gândurile ei intime. În cazul tău însă, chiar şi cuvintele au valoare în fața Mea, căci ele vin cu adevărat din adâncul inimii tale.”

13. Pe Marta vorbele Mele au liniştit-o şi au bucurat-o foarte mult.

14. Eu M-am adresat apoi iudeilor şi le-am spus: „Aşadar, voi vreți cu toată seriozitatea să devenii ucenicii Mei?”

15. Şi toți, chiar şi cei care nu făceau parte din casta preoțească, ci erau doar cetățeni înstăriți a Ierusalimului, au răspuns: „Da, Doamne, dacă Tu ne consideri vrednici de aceasta! Şi vrem să punem îi aplicare tot ce este necesar pentru a deveni liberi să Te urmăm pe Tine, o Doamne, în toate drumurile Tale!

16. Iar Eu am spus: „Foarte bine faceți. Dar un lucru trebuie să vă mai spun, şi anume: vedeți voi păsările cerului îşi au cuiburile lor, iar vulpile vizuinile lor, Eu însă, ca simplu Fiu al omului din punct de vedere trupesc nu am nici măcar o piatră despre care să pot spune că este a Mea în lumea aceasta şi pe care să-Mi odihnesc capul!”

17. Atunci iudeii au replicat: „Cu toate acestea, cerul şi pământul întreg Îți aparțin! Iar pe acest pământ, noi avem venituri care să ne ajungă cu prisosință - atât Ție şi ucenicilor Tăi, cât şi nouă înşine - timp de zece ani şi chiar mai bine! Lasă-ne deci să mergem cu Tine şi să ascultăm vorbele Tale pline de viață, iar de restul ne vom îngriji şi ne vom ocupa noi, potrivit Voinței Tale, peste tot pe unde vom merge!”

18. Eu am spus: „Bine deci, duceți-vă atunci acasă, după ce veți fi mâncat, şi aranjațivă treburile cât mai bine! Apoi reveniți aici, iar Eu vă voi spune atunci ce urmează să facem în continuare! Dar acum, haideți să ne aşezăm la masă!”

19. După care toți s-au aşezat la mese şi I-au mulțumit lui Dumnezeu, iar apoi au mâncat şi au băut împreună cu Mine.

Capitolul 16

Preoții aduşi pe calea cea buna părăsesc Templul

1. Când s-au terminat bucatele, au mulțumit cu toții încă o dată, iar iudeii au plecat spre Ierusalim. La început, templierii şi marele-preot au făcut ochii mari când i-au auzit pe cei douăzeci de preoți, destul de înaintați în vârstă, că vor să plece în călătorie. Dar întrucât aceştia le lăsau în schimb mult aur şi argint, ei şi-au dat până la urmă acordul şi le-au urat drum bun în călătoria lor. Cei douăzeci şi-au luat repede rămas bun şi s-au dus în marele oraş, astfel încât să nu poată fi spionați prea uşor pe ce drum aveau să apuce. Cunoşteau în afara oraşului un grec, ce avea întotdeauna o mulțime de haine greceşti, cu care făcea comerț. S-au dus la el, au cumpărat veşminte greceşti de acolo şi le-au lăsat pe ale lor, ceea ce l-a mirat foarte tare pe grec, care, plin de curiozitate, i-a întrebat cu precauție ce înseamnă deghizarea respectivă.

2. Ei însă i-au spus: „Dragă prietene, veşmintele acestea sunt mult mai indicate pentru a face negoț, şi cum veniturile Templului scad an de an, ele se cer completate printr-un comerț abil cu popoarele păgâne din afară.”

3. Mulţumit de această explicaţie, grecul şi-a încasat banii, rămânând pe deasupra şi cu straiele preoţeşti foarte bune şi scumpe, astfel că s-a simţit foarte bine plătit şi n-a mai spus nimic. Cei douăzeci i-au atras însă foarte sever atenţia să nu care cumva să şoptească vreo vorbuliţă despre cele întâmplate, căci altminteri ar putea avea mari neplăceri. În consecinţă, grecul a tăcut apoi ca mormântul.

4. Cei douăzeci au şi pornit apoi, deghizaţi în greci, pe un drum foarte ocolit, şi au ajuns la noi după-amiază, cam la două ceasuri după ora prânzului, întrucât ei au sosit pe când noi încă ne aflam la masă şi de abia terminam de mâncat prânzul. Lazăr, hangiul şi chiar şi ucenicii Mei s-au mirat foarte tare cum de reuşiseră iudeii să-şi încheie treburile atât de repede.

5. La care, unul dintre ei a spus: „Da, preaiubiţi prieteni, cu bani totul se obţine la noi extrem de uşor. Dar dacă nu ai bani sau ai prea puţini, eşti nevoit să aştepţi, uneori un timp foarte îndelungat şi fără niciun rezultat! Noi însă ne-am uşurat de mult aur şi argint acolo, şi astfel lucrurile au mers simplu şi foarte rapid. Templul nu mai are astăzi nici pe departe profiturile pe care le avea odinioară, când samaritenii, saducheii şi o mare parte din esenieni, cărora la început nu li se dădea nicio atenţie, nu se despărţiseră încă de noi, astfel că templierii conducători nu pot decât să se bucure când, din timp în timp, se mai reduce numărul gurilor de hrănit.

6. De aceea am scăpat atât de repede. Dar în acelaşi timp ne-am şi gândit că Domnul, care ieri ne-a eliberat din legăturile noastre, ne va ajuta şi de data aceasta cu Voinţa Sa divină să ne încheiem treburile cât mai simplu cu putinţă. Şi iată că lucrurile s-au petrecut întocmai cum am sperat noi, fapt pentru care Îţi mulţumim din inimă Ţie, Doamne! Dar cum de întârzie atâta concetăţenii noştri? Că doar erau şi ei vreo doisprezece sau treisprezece! Să nu fi izbutit oare să scape de la familiile lor cel puţin la fel de repede cum am scăpat noi de Templu?!”

7. Eu am spus: „Nu la fel de repede, căci ei sunt capi de familie! Dar nu se vor mai lăsa prea mult aşteptau, căci sunt nişte adevăraţi oameni de onoare ai Ierusalimului, cum n-au mai rămas prea mulţi. Dar haideţi, aşezaţi-vă şi voi pe lângă noi şi mâncaţi şi beţi, acum că aţi devenit greci, şi simţiţi-vă cât mai bine!”

8. Atunci cei douăzeci de pseudo-greci Mi-au mulţumit, au luat loc la masă lângă noi şi au început să mănânce şi să bea după pofta inimii, povestindu-ne tot felul de lucruri hazlii despre situaţia actuală din Templu, despre noul chivot al legii, care era fals, întrucât cel vechi, de la moartea violentă a marelui-preot din vremea aceea, Zaharia, îşi pierduse în mod surprinzător puterea sa miraculoasă. Cel nou nu avea decât aproape treizeci de ani şi în toată această perioadă nu se făptuise cu el nicio minune, şi totuşi prostimea îl venera la fel ca pe cel vechi.

9. S-a vorbit mult şi despre anularea preceptelor mozaice şi înlocuirea lor, pe faţă, cu o serie de legi, pedepse şi penitenţe noi, dintre cele mai iraţionale, precum şi despre modul ruşinos în care adevăratele minuni de odinioară ale lui Dumnezeu au fost înlocuite cu diferite trucuri indiene, persane şi egiptene, cu destul de puţin succes însă, pentru că întotdeauna se găsesc nişte spioni esenieni care i le explică apoi poporului într-o manieră atât de naturală, încât şi cel mai prost om îşi poate da pe dată seama că întreaga minune nu a fost decât o înşelătorie ordinară. Urmarea este că prestigiul Templului scade pe zi ce trece, lucru pe care l-au constatat preabine şi templierii înşişi. Şi care este rezultatul? Într-o zi, în faţa mulţimii, marele-preot redă vederea unui presupus orb, cu care s-a înţeles şi pe care l-a plătit, dar care în realitate vede la fel de bine ca oricare din noi - iar în câteva zile ştrengarii străzii imită şi ei cu zecile o asemenea minune.

10. De aceea, „grecii” noştri înaintaseră Marelui Consiliu al Templului o cerere ca să se înceteze pentru o perioadă de timp cu asemenea acte, întrucât ele deveneau un pretext constant pentru profanare. Căci fără îndoială că se putea recurge la acţiuni mai rezonabile şi mai

credibile. Dar nimeni nu le-a dat ascultare. Voiau cu tot dinadinsul minuni - cel puțin pentru poporul de rând - şi adeseori erau luați în derâdere chiar de către cei din Templu! La ce folosea atunci prestigiul preoțesc, mina lor severă şi falsul baston al lui Aaron, când minunea în sine era atât de stupidă, încât şi copiii de pe stradă izbucneau în hohote de râs?!

11. Şi astfel au povestit „grecii" noştri încă multe alte lucruri, iar Lazăr, cele două surori ale sale şi chiar şi hangiul, care de mult nu mai punea mare preț pe Templu, au fost foarte miraţi, iar Lazăr, care mai avea un oarecare respect pentru Templu, a spus: „Nu, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva despre Templu! Căci trebuie să mărturisesc cinstit că eu, ca un evreu adevărat, am continuat să frecventez Templul, iar atunci când templierii mi-au întors vizita acasă la mine, ceea ce s-a petrecut destul de des, n-am găsit nimic de obiectat în vorbele şi în învățăturile lor înțelepte, astfel că de multe ori mi-am spus că ar fi foarte bine ca oamenii să trăiască după aceste principii.

12. Acum însă lucrurile iau o cu totul altă întorsătură! La ce folosesc vorbele şi învățătura, când ele nu sunt decât fățărnicie, iar învățătorul cu aspect de om pios nu este altceva decât un ticălos? Aceşti învățători îmi apar acum precum lupii deghizaţi în oi din vechea fabulă: cum ei, sub înfățişarea lor de lupi nu puteau prinde prea uşor oițele cele iuți de picior s-au îmbrăcat în piei de oaie, pentru a le putea prinde şi devora cu mai puțină osteneală. Ah, o să țin minte asta, cel puțin pentru mine! Dar ce spui Tu, Doamne de toate acestea?"

Capitolul 17

Uneltirile egoiste ale preoților din Templu

1. Eu am spus: „Ai cumva impresia că am afla ceva nou de la oamenii aceştia? Nicidecum! Lucrurile acestea îmi sunt de mult cunoscute Mie, chiar şi în această ipostază de Fiu al Omului! Nu-ți mai aminteşti de situația aceea când Eu, la vârsta de doisprezece ani, am vorbit timp de trei zile cu fariseii, cărturarii ş bătrânii?! Ei bine, încă de pe atunci, ba chiar de mai înainte, în Templu lucrurile stăteau la fel ca şi astăzi. Dar măcar pe atunci se mai aflau pe scaunul lui Moise şi al fratelui său, Aaron, câțiva urmaşi demni ai lor, din neamul leviților. Însă Zaharia a fost ultimul dintre ei iar acum în Templu există reprezentanți ai tuturor neamurilor lui Israel, căci oricine îşi poate cumpăra acolo, pe bani buni, o funcție după pofta inimii.

2. Pe scurt, după cum spune Profetul, ei au transformat Casa Mea într-un cuib de tâlhari, astfel că de acolo nu mai poate veni nicio mântuire! Şi totuşi, vă spun vouă, tuturor: puteți să ascultați învățăturile celor ce stau în scaunul lui Moise şi al lui Aaron, atunci când ei propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu; însă nu luați de bune faptele lor şi în niciun caz să nu le imitați, căci ele nu sunt decât cea mai mârşavă înşelătorie!

3. Căci dacă ei sunt astăzi aşa cum sunt, aceasta se datorează judecății lui Dumnezeu, pentru că ei L-au părăsit pe El şi şi-au îndreptat fața spre Mamona, care acum este dumnezeul lor. Cine nu ştie oare că, înainte vreme, primii născuți din orice căsătorie erau încredințați Templului ca o ofrandă pentru Dumnezeu şi erau educați gratuit până la vârsta de paisprezece ani în condiții dintre cele mai bune, fiind adesea slujiți şi instruiți în mod vizibil chiar de către îngerii din ceruri?"

4. Şi toți au spus: „Da, acesta este cel mai pur adevăr!"

5. Eu am continuat: „Unde se mai petrece aşa ceva astăzi?"

6. Unul dintre iudei a răspuns: „O, ba da, se mai petrece şi astăzi, dar într-un cu totul alt mod! În locul primului născut ca ofrandă adusă Domnului Dumnezeu, Templul preferă acum banii. Iar cine nu are bani să plătească, acela fie îşi poate păstra odrasla liniştit acasă, iar pentru câțiva bănuți se spun câteva rugăciuni spre binele său viitor, fie, dacă părinții sunt foarte credincioşi şi insistă să fie respectate vechile precepte, atunci primul născut este, ce-i drept, primit în Templu, cu ceremonia de rigoare, însă după aceea, în schimbul unei sume

derizorii, el este predat neîntârziat „unei moaşe, care, dacă băiatul rămâne în viaţă, îl vinde apoi pur şi simplu vreunui ţăran, ca slugă, unde va creşte apoi fără niciun fel de educaţie, asemenea unui animal. Iar dacă, după scurgerea celor paisprezece ani, părinţii săi îl revendică înapoi, nu mică le este uimirea să constate «binele» pe care Templul i l-a făcut întâiului lor născut şi care apoi le va da destulă bătaie de cap.

7. De aceea, oamenii sărmani nici nu-şi mai dau primii născuţi la Templu, ci preferă să se conformeze noilor precepte, despre care am vorbit mai înainte. În cazul celor bogaţi însă, lucrurile stau, desigur, cu totul altfel; copiii acestora sunt îngrijiţi chiar foarte bine în Templu, firește pe bani, iar din timp în timp sunt vizitaţi şi serviţi chiar şi de nişte pseudo-îngeri, care îi iniţiază şi în anumite texte din Sfânta Scriptură, învăţate pe de rost, pe care «îngerul» le pricepe la fel de puţin ca învăţăcelul său cel cucernic.”

8. Eu am spus: „Ei bine, hai să ne oprim aici cu dezvăluirile acestea din păcate mult prea adevărate. Căci, iată, vin iudeii noştri din Ierusalim şi să nu-i necăjim peste măsură. Ştiu şi ei câte ceva, dar desigur nu toate aceste amănunte, aşa că să nu-i iniţiem chiar de la început în secrete dintre cele mai hâde. Şi nici voi să nu mai vorbiţi prea mult despre lucrurile acestea, căci v-aţi putea atrage mari neplăceri pământeşti, care apoi v-ar putea împovăra şi sufletele! Gândiţi mai bine: «Inimile noastre au devenit libere şi am găsit lumina cea adevărată şi drumul cel adevărat spre Viaţă!» Atâta timp cât Eu îi voi mai tolera, spre a se umple paharul mârşăviei lor, toleraţi-i şi voi şi respectaţi învăţăturile lor cele bune; însă din faţa celor rele întoarceţi-vă ochii şi închideţi-vă urechile! Şi acum să încheiem acest capitol, căci oamenii noştri, cetăţenii din Ierusalim pe care îi aşteptam, sunt deja în pragul casei şi nu au mâncat nimic. Să apuce deci şi ei să mănânce şi să bea ceva aici.”

Capitolul 18

O evanghelie a bunei dispoziţii

1. La aceste cuvinte, Marta şi Maria au dat fuga în cămară, au adus de acolo pâine şi vin şi au aşezat totul pe o masă alăturată, întrucât la a noastră nu mai era loc.

2. Cum nou-veniţii cetăţeni din Ierusalim au păşit peste pragul odăii noastre cu o teamă respectuoasă, Eu le-am spus de îndată cu multă prietenie: „Lăsaţi veneraţia excesivă! Sunteţi flămânzi şi însetaţi, aşa că mâncaţi şi beţi cu toată voia bună. Căci dacă până şi copiii nopţii, ai judecăţii şi ai morţii se veselesc pe cinste la festinurile lor - de ce oare copiii luminii şi ai vieţii să nu facă şi ei la fel în prezenţa Tatălui lor ceresc? Căci vă spun vouă: acolo unde sunt Eu, acolo este şi Tatăl. Fiţi aşadar veseli şi bine dispuşi şi mâncaţi şi beţi!”

3. Atunci cetăţenii Mi-au mulţumit, s-au aşezat şi au început să mănânce şi să bea cu poftă, şi ne-au povestit cum au reuşit să se despartă de familiile lor pentru o perioadă de câteva luni. Eu i-am lăudat şi le-am recomandat să aibă curajul necesar şi răbdarea cuvenită, fără de care în zadar M-ar urma pe Mine. Ei mi-au promis acest lucru şi şi-au respectat promisiunea, după cum se va vedea mai apoi.

4. În timpul acestei discuţii cu cetăţenii din Ierusalim, Marta i s-a adresat în şoaptă lui Lazăr, spunându-i: „Frate dragă, imaginează-ţi: din nou s-a petrecut o minune! Căci ieri şi astăzi noi a trebuit să hrănim o grămadă de oameni, şi uită-te şi tu, din cămara noastră nu numai că nu lipseşte nimic, ci dimpotrivă, sunt acolo de zece ori mai multe alimente decât erau înainte, iar în pivniţa cea mare de vinuri şi în cea mică, toate butoaiele sunt pline ochi! Singur Domnul putea să facă aceasta, în bunătatea şi iubirea Lui cea mare, astfel că nu El este cel care a mâncat şi a băut la noi, ci noi toţi am mâncat şi am băut la masa Lui!”

5. Atunci Lazăr s-a arătat foarte stingherit şi nu ştia ce să mai spună.

6. Eu însă i-am văzut stingherealа şi i-am spus cu glas scăzut: „Nu-ţi face niciun fel de griji. Căci, uite, noi am vrea să rămânem în linişte prin locurile acestea cam până pe la

jumătatea iernii, astfel că vom mai fi de multe ori oaspeții tăi şi ai hangiului acestuia al Meu! Iarna aceasta vor fi destul de mulți bolnavi în ținutul din jurul Ierusalimului, iar pe aceştia Eu îi voi vindeca, astfel că ei vor afla că Mesia a venit şi i-a vindecat şi vor crede în numele Meu.

7. La jumătatea iernii, îl voi vizita pentru scurtă vreme pe Kisjonah din Galileea, iar apoi, cu câteva zile înainte de sărbătorile Paştelui, voi reveni aici, dar încă înainte de Paşte voi pleca din nou spre Galileea. Vezi dar că vom rămâne un timp destul de îndelungat la tine şi avem nevoie de provizii. De aceea ți-am binecuvântat cămara şi pivnița de vinuri! Păstrați însă tăcerea şi nu suflați nimănui niciun cuvânt despre aceasta!"

8. Lazăr Mi-a mulțumit cu glas scăzut şi şi-a liniştit apoi surorile. Iar acestea, aflând ce-i spusesem Eu lui, s-au bucurat atât de tare, încât aproape că au izbucnit în plâns, şi a trebuit să iasă pentru un timp afară ca să nu le observe nimeni lacrimile de bucurie. După care au revenit şi s-au veselit împreună cu noi. Iar când cetățenii din Ierusalim s-au săturat cu adevărat, au mulțumit şi au vrut să se ridice de la locurile lor.

9. Eu însă le-am spus: „Dacă nu aveți altceva de făcut, rămâneți pe locurile voastre şi să ne simțim bine împreună. Căci vremea tristeții celei trecătoare va veni destul de repede!

10. Ucenicii Mei nu trebuie să umble cu capul plecat şi cu chipul alungit de o prefăcută cucernicie, ca să îi facă pe oameni să creadă despre ei că abia de mai ating pământul cu picioarele, căci trupurile lor plutesc deja în ceruri, fiind pătrunşi întru totul de Spiritul lui Dumnezeu; dimpotrivă, voi trebuie să apăreți în fața tuturor cu chipuri senine şi vesele, încât orice om să capete încredere în voi, şi astfel veți răspândi printre oameni multă binecuvântare din ceruri.

11. Vedeți voi, în Mine sălăşluieşte Spiritul lui Dumnezeu în toată plenitudinea Sa, şi, cu toate acestea, nu M-ați văzut nicicând umblând cu capul plecat şi cu o falsă expresie cucernică pe chip. Eu Mă arăt tuturor firesc şi senin, iar drumul Meu este întotdeauna unul drept. Cu cei cinstiți şi veseli sunt cinstit şi vesel, iar pe cei trişti şi îngrijorați îi înveselesc şi le insuflu curaj, iar voi, ca ucenici ai Mei, trebuie să vă comportați, de bunăvoie, la fel!

12. De aceea vă spun încă o dată tuturor să vă păstrați cugetul liber şi să umblați prin lume veseli şi senini, fără să depindeți de ea. Căci aşa cum Eu însumi am venit în lume spre a le aduce tuturor oamenilor vestea cea bună din înălțimile cerurilor, care să-i ofere fiecăruia o atât de mare mângâiere încât nici măcar o moarte de martir să nu-l mai înspăimânte - pentru că omul va ajunge să înțeleagă că pentru el nu mai există moarte şi că, în împărăția Mea cea Veşnică, el nu numai că nu va mai pierde acest pământ şi acest cer vizibil, dar îi va fi dat, în plus, să stăpânească peste multe alte lucruri -, tot astfel, vă voi trimite pe voi în lume în numele Meu, atunci când veți deveni puternici în spirit şi în înțelegerea învățăturii Mele, ca să le aduceți tuturor popoarelor de pe pământ această bună-vestire din ceruri.

13. Dar oare cine ar putea duce şi transmite o asemenea veste de mare bucurie umblând cu capul plecat, cu teama şi tristețea aşternute pe chip? Deci, gata cu toate acestea, şi gata cu venerația excesivă chiar şi față de Mine! Căci aşa nu veți fi nicicând aleşi şi chemați pentru a făptui lucruri mari, şi nici nu veți putea să realizați ceva cu adevărat măreț şi important!

14. Dacă Mă iubiți pe Mine din adâncul inimilor voastre, aceasta Mie îmi este de ajuns. Tot ce este în plus este o prostie, un lucru inutil, şi face din omul destinat a fi după chipul şi asemănarea Mea o creatură fricoasă şi incapabilă de vreun lucru deosebit."

Capitolul 19

Curățirea de păcate

1. Unul dintre cetățeni a spus: „O Doamne, toate acestea ar fi bune şi frumoase dacă noi nu am fi păcătuit nicicând de-a lungul vieții noastre! Dar păcatele noastre ne ard acum sufletul în fața Ta, care pătrunzi cu privirea inimile şi toate măruntaiele noastre şi care eşti sfânt întru totul, pe când noi suntem tocmai opusul Tău! De aceea, ne este greu să fim atât de veseli şi de voioşi!”

2. Eu am răspuns: „Dar credeți voi oare că Eu nu am ştiut dinainte lucrul acesta, atunci când v-am primit?! Eu însă v-am iertat toate păcatele, odată ce voi înşivă le-ați întors spatele şi ați hotărât să nu mai păcătuiți niciodată, şi chiar nu o veți mai face. Astfel că nu mai sunteți nişte păcătoşi, ci de-acum sunteți eliberați de orice păcat. De aceea, Eu cred că aveți toate motivele să vă bucurați din toată inima!”

3. Un alt cetățean a întrebat: „Doamne, ce reprezintă de fapt petele lăsate de păcate pe suflet? Căci noi am auzit că atunci când cineva a păcătuit, chiar dacă păcatul i-a fost iertat, el îndreptându-se prin acte de penitență, pe sufletul lui rămâne totuşi o pată neagră care îl stigmatizează, astfel încât din cauza petei aceleia orice suflet curat din lumea de dincolo îl va ocoli, şi un asemenea suflet pătat nu va putea apărea în fața lui Dumnezeu până când pata respectivă nu va fi dispărut cu totul în vâlvătăile cele cumplite ale focului lui Hades (Scheol[2]).”

4. Iar Eu am spus: „Da, da, pata aceea rămâne pe suflet atâta timp cât omul nu s-a dezis complet de păcate! Însă cel care a renunțat complet la păcat, înțelegând că acesta este un rău care-l distruge pe om şi îl îndepărtează de Dumnezeu şi de tot ceea ce este bun şi adevărat, acela nici nu va mai avea vreo pată pe suflet şi nici nu trebuie să se mai teamă de vâlvătăile focului lui Scheol. Dar dacă voi vă temeți într-atât că sufletele voastre ar fi pătate, atunci cum de Mă puteți privi pe Mine, voi care acum ştiți desigur Cine se află în spatele Meu şi de fapt în Mine?! Vedeți deci cât de proşti şi de naivi mai sunteți încă!

5. Căci Eu vă spun vouă: dacă vreți să deveniți ucenicii Mei, trebuie să vă dezbrăcați de omul cel vechi din voi ca de un veşmânt învechit şi să îmbrăcați unul complet nou. Căci clica învechită şi mâncată de rugină a actualilor stăpâni ai Templului nu mai are nimic de-a face cu Mine. Rețineți acest lucru şi fiți înțelepți, plini de gânduri nobile şi veseli!”

6. Aceste cuvinte de consolare ale Mele au avut un efect benefic asupra cetățenilor noştri, care au ridicai de îndată cupele cu vin, s-au înveselit destul ele mult şi au început să povestească şi ei tot felul de istorioare amuzante, după care şi pseudo-grecii le-au urmat exemplul, astfel trecând vremea până la asfințit.

7. Lazăr a avut şi el ocazia să audă o mulțime de alte lucruri, care l-au scandalizat atât de tare, încât şi-a pierdut tot respectul față de Templu şi Mi-a spus cu voce scăzută: „Doamne, acum sunt vindecat până în adâncuri, iar vizitele mele la Templu se vor rări tot mai mult!”

8. Iar Eu i-am spus: „Vei face foarte bine. Dar fă acest lucru mai mult în inima ta decât pe față, încât să nu atragi asupra ta vreo bănuială din partea vulpoilor celor bătrâni, căci până acum te-ai bucurat de mare respect din partea Templului! O retragere bruscă a ta nu ți-ar fi de folos nici ție, şi nici cauzei Mele, iar Eu oricum nu privesc decât în inima omului; căci aparențele nu înseamnă nimic pentru Mine.”

Capitolul 20

Caracterul trecător ai materiei

1. (Domnul): „Acum însă adu-Mi de afară o piatră cea mai mare şi mai dură pe care o poți găsi, şi apoi am să vă arăt vouă tuturor ceva!”

[2] În limba ebraică, *Scheol* înseamnă 'împărăția morții', (n. t.)

2. Lazăr s-a ridicat repede de la locul său şi a adus destul de repede o piatră foarte dură, de cuarţ, grea de vreo zece livre, a aşezat-o pe masă în faţa Mea şi a spus „Iată, Doamne, o piatră dintre cele mai dure!”

3. Iar Eu am spus: „E foarte bună, pentru că este tot atât de dură ca şi inimile templierilor din Ierusalim şi ca şi zidurile cele bătrâne ale Templului.”

4. Toţi erau numai ochi să vadă ce am să fac Eu cu piatra.

5. Iar Eu am spus: „Ascultaţi! În această zi de după sabat, ne aflăm aici împreună, foarte veseli şi bine dispuşi - şi de ce n-am fi aşa?! Căci voi M-aţi înţeles şi M-aţi recunoscut, deşi cu preţul unor mari eforturi şi sacrificii, şi astfel şi Eu v-am recunoscut pe voi! Iar în felul acesta, voi aţi scăpat de orice judecată, întrucât voi înşivă, din propria voastră voinţă, aţi ales calea adevărului unic şi a binelui. De aceea, pot să vă ofer acum, fără a prejudicia cu nimic libera voastră cunoaştere şi liberul vostru arbitru, un nou semn al divinităţii care se află în Mine, aşa că fiţi deci foarte atenţi! Ce credeţi voi că Mi-ar fi mai simplu: să distrug piatra aceasta într-o clipită prin simpla Mea Voinţă, ori să distrug în acelaşi fel Templul cu tot ceea ce se află în el, viu sau mort? Verificaţi însă mai întâi piatra, ca să nu spună apoi nimeni că a fost special pregătită pentru aceasta!”

6. Atunci au spus cu toţii: „O Doamne, nu e nevoie de aşa ceva. Căci piatra aceasta o ştim de multă vreme! Ea a fost adusă aici din albia Iordanului de către un pescar pentru forma ei frumoasă, perfect rotundă.”

7. Eu am spus: „Bine, deci! Atunci spuneţi ce mi-ar fi mai uşor: să distrug piatra aceasta sau Templul?”

8. Atunci unul dintre noii greci a spus: „Doamne, părerea noastră este că ar fi cam unul şi acelaşi lucru pentru Tine. Căci nouă, atât una, cât şi cealaltă, ni se par cu neputinţă de înfăptuit, cu puterile noastre pur omeneşti! E drept că în câteva rânduri am văzut nişte magicieni egipteni făcând să dispară şi pietre. Noi însă ne-am dumirit repede cum stăteau lucrurile, de îndată ce am revăzut mai târziu aceleaşi pietre, şi apoi nici n-a durat mult până când am putut imita şi noi cu destulă abilitate şmecheria, pentru ca în final să râdem unul de altul şi să ne întrebăm cum de am putut crede la început că a fost o minune adevărată.

9. Dar aici e cu totul altceva! Aceasta este o piatră adevărată şi foarte dură, cum nu întâlneşti decât arareori pe la noi. E drept că grecii cunosc arta de a topi o astfel de piatră în foc, pentru a prepara din ea o sticlă preţioasă, lucru la care se pare că s-au priceput, încă dinaintea lor, pe timpul primilor faraoni, şi fenicienii - dar în aceste cazuri piatra doar se transformă într-o altă materie. Însă pentru a distruge complet o asemenea piatră doar prin pura voinţă, este nevoie de o forţă divină, despre care noi, bieţi oameni, nu vom putea avea nicicând o reprezentare clară şi reală!”

10. Eu am spus: „Bine, deci! Fiţi acum foarte atenţi, ca să vedeţi că nici măcar nu ating piatra, ci doar îi spun: Dispari, veche judecată!”

11. Şi nici nu am rostit bine vorbele acestea, că piatra a şi dispărut.

12. Atunci toţi şi-au ridicat braţele spre cer şi au strigat în gura mare: „Da, da, aşa ceva nu poate face decât o forţă divină! Este ceva cu totul nemaiauzit!”

13. Iar Eu am spus: „Aşa cum piatra aceasta s-a dezintegrat doar prin Voinţa Mea în elementele ei primordiale, la fel aş putea proceda şi cu Templul, cu munţii, cu Pământul, cu Soarele şi Luna şi cu toate stelele, dizolvându-le în neantul primordial, adică în gândurile pure ale lui Dumnezeu, care nu devin o realitate decât atunci când primesc, prin iubirea şi Voinţa atotputernică a lui Dumnezeu, o formă concretă şi consistentă. Dar în Dumnezeu nu sălăşluieşte principiul distrugerii şi al nimicirii, ci, în Ordinea Sa cea eternă, este înscris principiul conservării tuturor lucrurilor create, însă, firește, nu în starea de perpetuă judecată a materiei, ci în libertatea spiritului şi a vieţii, motiv pentru care nici materia ca atare nu dăinuie şi nu poate dăinui în lumea aceasta a judecăţii, ci durează doar un timp oarecare, pentru ca

apoi să se transforme şi, potrivit Ordinii Divine, să treacă în sfera spiritualului, a ceea ce este permanent şi nemuritor.

14. Materia este mormântul judecăţii şi al morţii temporare, iar spiritele cele moarte din aceste morminte trebuie şi ele să-Mi audă vocea şi să se supună Voinţei Mele, pe care aţi aflat-o de-acum şi voi. Şi, aşa cum piatra aceasta s-a dezintegrat dintr-o dată, la fel se va petrece treptat-treptat şi cu întregul pământ, iar din el se va naşte apoi un Pământ nou, spiritual şi nepieritor, plin de viaţă şi de fericire pentru locuitorii săi spirituali; şi nicio judecată şi nici moartea nu vor mai stăpâni pe câmpiile sale cereşti. Căci el se va naşte din vieţile tuturor celor care s-au născut din el şi pe el.

15. Aţi văzut acum forţa Voinţei divine din Mine, iar Templul din Ierusalim ar fi meritat încă de mult să fac cu el acelaşi lucru pe care l-am făcut cu această piatră. Dar el trebuie să continue să existe şi să funcţioneze până când îi va veni vremea. Căci prin îndeletnicirile sale el se va autodistruge, dar nu la fel cum am distrus Eu piatra aceasta, care, din starea ei iniţială, n-a făcut decât să treacă într-o fiinţare mai liberă a elementelor sale spirituale, ci aşa cum se autodistruge un sinucigaş, al cărui suflet trece apoi printr-o judecată şi mai aspră şi ajunge la o moarte multiplă. De aceea, să-i lăsăm până se va umple paharul, pentru ca să nu poată spune cândva: «Ne-aţi nimicit fără să ne fi avertizat vreodată!» Aţi înţeles deci semnul acesta pe care l-am făptuit în faţa ochilor voştri?"

16. Iar „grecii" au spus: „Doamne, acesta este un semn foarte elocvent, pe care, în parte, l-am înţeles - dar a-i pătrunde miezul adevărat, aceasta numai Ţie îţi este cu putinţă. Noi poate că vom reuşi acest lucru doar în lumea de dincolo, prin Graţia Ta! Cu adevărat, oricât de mic a părut el la început, a fost un semn de o mare importanţă, care ascunde în sine o taină infinită. Dar, din moment ce astăzi pari a fi atât de bine dispus, noi am vrea să Te rugăm smerit, bineînţeles, fără a-Ţi pretinde aceasta, ci din pură prietenie, să ne spui şi nouă cum creezi Tu un lucru - ca să spunem aşa - din nimic."

Capitolul 21

O minune a vinului. Despre munca în via Domnului nostru Iisus Hristos

1. Eu le-am spus: „Vreţi, aşadar, să vă delectaţi cu minunile făptuite de Mine?! Dar, vedeţi voi, Eu nu sunt un magician oarecare, care îşi făptuieşte vrăjile şi minunile sale false pentru ca poporul cel orb şi prost să se minuneze şi să se distreze, ci Eu îmi făptuiesc operele Mele doar potrivit Voinţei Aceluia care M-a trimis în lumea aceasta, întrupat în om din carne şi din sânge, şi care acum sălăşluieşte în Mine. Şi, când Eu săvârşesc un semn, el trebuie să fie pentru suflet o profundă lecţie spirituală şi totodată să-i fie de folos omului într-un fel sau altul! Semnul cerut de voi însă, e drept că fără intenţii rele, nu-şi are aici niciun rost şi nicio utilitate, astfel că este mai bine să nu-l fac. Căci vă puteţi închipui de-acum şi voi că lui Dumnezeu orice lucru Îi este cu putinţă."

2. Atunci acelaşi iudeu-grec a spus: „Doamne, Te rugăm să ne ierţi orbirea noastră încă foarte mare, în virtutea căreia ne-am permis să Îţi cerem să mai săvârşeşti încă un semn! O Doamne, iartă necuviinţa noastră!"

3. Eu am spus: „Nu, nu, prieteni! Cererea voastră este cumva îndreptăţită. Căci Cel care poate transfera un lucru în nimicul imaterial, Acela trebuie să poată făptui şi reversul! La acest lucru v-aţi gândit şi gândului acestuia i-aţi dat glas, iar acest lucru este unul bun şi drept! Rău ar fi fost doar dacă aţi fi gândit într-un fel şi aţi fi exprimat cu totul altceva. Iar voi nu puteaţi şti, ca Mine, că nu ar fi fost un lucru prea just ca semnul cerut de voi să aibă loc atât de repede după cel deja săvârşit de Mine. Astfel că, prin exprimarea dorinţei voastre nu aţi comis de fapt nicio greşeală, dar nici Eu, nedând curs dorinţei voastre. Însă, pentru că aţi renunţat în sufletul vostru la această dorinţă, fiind totuşi convinşi că Eu pot făptui şi reversul

lucrului, abia acum am să făptuiesc şi o asemenea minune! Ia uitaţi-vă dacă mai aveţi vin în cănile voastre!”

4. Ei s-au uitat, şi cănile erau goale.

5. Atunci vorbitorul de până atunci a spus: „Doamne, sunt toate goale.”

6. Iar Eu am spus: „Ei bine, atunci să se umple toate imediat!”

7. Şi iată că toate ulcioarele au fost dintr-o da pline ochi cu vinul cel mai bun!

8. Iar iudeii-greci s-au mirat foarte tare şi au spus: „Vedeţi aşadar miraculoasa forţă a Domnului! Abia rostit cuvântul, şi ulcioarele s-au umplut pe dată cu un vin dintre cele mai parfumate! Vai, cât am dori ca prin Cuvântul Tău dătător de viaţă să ne umplem şi noi cu lumina şi de Graţia Ta! O Doamne, îndură-Te de noi oameni atât de slabi ce suntem!”

9. Eu am spus: „Lucrul acesta nu-l pot face şi nu trebuie să-l fac cu oamenii precum cu ulcioarele. Că aceasta depinde doar de străduania şi de liberul vostru arbitru. Dar de ajutorul Meu nu veţi duce lipsă. Ce puteţi face voi înşivă, pe măsura forţei voastre, trebuie să faceţi singuri. Iar ceea ce este necesar pe deasupra, aceea lăsaţi să fie treaba Mea. Căci adevărat vă spun vouă: ceea ce veţi cere de la Tatăl în numele Meu potrivit Ordinii Mele de-acum cunoscute, aceea vă va fi dat, în măsura în care va fi spre binele sufletelor voastre. Acum însă beţi-vă vinul, căci, iată, s-a făcut deja seară!”

10. Iudeii-greci au ridicat cănile, au mulţumit şi a spus: „Fie ca marea fericire pe care noi am întâlnit-o ieri să se răspândească pretutindeni, la toţi evreii şi la toate popoarele de pe acest pământ! Cuvântul, învăţătura Graţia Ta să pătrundă şi în ei aşa cum acest vin minunat plin de spirit şi dulce pe care Tu l-ai creat pătrunde în măruntaiele şi în membrele noastre şi le însufleţeşte. Facă-se Voia Ta, Doamne!”

11. Apoi au spus cu toţii „Amin”, iar Eu M-am ridicat de la locul Meu şi am spus: „Iată o urare adevărată şi bună! Să bem deci cu toţii din darul acesta dumnezeiesc pentru îndeplinirea întru totul a urării acesteia, iar Eu spun de asemenea: «Amin»! Va mai fi desigur nevoie de multă străduanie şi de multă muncă, pentru că via Domnului este imensă şi nu are acum decât puţini butuci. De aceea trebuie săpată fără odihnă şi trebuie plantaţi mulţi lăstari nobili, pentru ca via să devină frumoasă şi roditoare, iar apoi recolta cea mare ne va aduce o răsplată înmiită pentru osteneala şi munca noastră!

12. Cu adevărat, la îndeplinirea acestei sarcini vom avea parte de multe neplăceri de tot soiul, vom fi prigoniţi din cale-afară şi batjocoriţi, atât de către cei mari, cât şi de către cei mai umili. Dar, ştiind preabine ceea ce noi avem şi ceea ce putem oferi, vom şti să îndurăm cu toată răbdarea, smerenia şi blândeţea răutatea cea oarbă a lumii. Căci astfel vrea Tatăl din ceruri, ca ai Săi să suporte mai întâi cele mai teribile umilinţe în lumea aceasta, înainte ca să fie înălţaţi la gloria nepieritoare pe care nimeni nu le-o va mai putea lua niciodată.

13. Nici trupul acesta al Meu din carne, nu va face excepţie, după cum le-am spus şi arătat deja ucenicilor Mei. Dar, în ciuda acestui fapt, noi ne vom atinge totuşi ţelul nostru măreţ şi vom învinge toate judecăţile, moartea şi iadul. Iar odată obţinută victoria aceasta, porţile de mult închise ale cerului se vor deschide pe veci pentru noii copii ai lui Dumnezeu, iar victoria lor va fi definitivă.

14. E drept că duşmanii Mei vor mai continua să unelteasc sub mii şi mii de înfăţişări şi printre grâu va mai răsări şi neghină, iar în via Mea vor creşte şi soiuri sălbatice, dar toate numai până la un anumit moment. Apoi însă, ele vor fi stârpite şi aruncate în flăcările Judecăţii, de unde se vor auzi multe ţipete şi scrâşniri de dinţi.”

15. Atunci unii au întrebat: „Doamne, ce ai voit Tu să spui prin toate acestea?”

16. Eu le-am spus: „Aşa cum învăţătura curată a lui Moise a fost profanată cu timpul, datorită lăcomiei şi iubirii oamenilor pentru cele lumeşti, tot aşa se va petrece şi cu învăţătura aceasta curată a Mea. Oamenii de lume vor construi noi temple pe care le vor folosi pentru obţinerea de bani şi de alte bunuri pământeşti şi nu se vor mai gândi deloc la dobândirea împărăţiei Mele. Vor umbla prin lume mai mândri decât principii şi regii acestui pământ, acope-

riți de aur şi de pietre scumpe. Vedeți voi, aceştia vor fi neghina din lanul de grâu şi strugurii sălbatici din via Mea.

Capitolul 22

Falşii propovăduitori ai Evangheliei

1. Atunci ucenicii au întrebat: „Doamne, dar cum să fie cu putință aşa ceva? Căci noi vom transmite mai departe ceea ce am învățat, iar cei ce vor primi învățătura de la noi nu o vor denatura nici ei. În plus, ajutorul Tău divin din cer va contribui din plin la aceasta!”

2. Eu am spus: „Lucrul acesta nu-l puteți înțelege încă! Există în interiorul pământului, la suprafața lui şi în văzduh duhuri rele, încă nedezvoltate, care tind în permanență să pună stăpânire pe carnea omului. Ele sunt creații necesare ale vechii judecăți a Pământului, care îşi caută semeni printre copiii acestei lumi şi le incită simțurile. Acest lucru îi încântă pe copiii acestei lumi şi ei se lasă astfel ademeniți de asemenea spirite.

3. Apoi aceşti copii ai lumii îşi însuşesc tot ceea ce face senzație în lumea aceasta, însă întrucât nu şi-au revelat în ei spiritul cel adevărat, tocmai pentru că sunt copiii acestei lumi, orbirea lor spirituală şi mintea lor lumească îi determină să confere fast, onoare şi măreție exterioară la tot ceea ce ei consideră că ar putea să le aducă mari bunuri materiale; şi în felul acesta ademenesc apoi şi multe alte spirite, chiar mai bune decât ei.

4. Şi iată, în felul acesta sunt pervertite într-un mod grav şi grosolan chiar şi cele mai curate învățături! Iar pentru că învățătura cea curată aduce în principal binefaceri spirituale şi mai puțin avantaje lumeşti, pe când cea impură le oferă adepților săi, pe lângă aşa-zisele avantaje spirituale, mai ales perspectiva unor mari avantaje lumeşti, vă puteți imagina destul de lesne că, în timp, învățătura cea curată poate fi coruptă cu uşurință.

5. De aceea, să aveți mare grijă! Căci, cu timpul, încă din vremea vieții voastre pământeşti, vor apărea mulți falşi profeți şi învățători, care, plini de trufie, vor striga în gura mare: «Priviți-L pe Hristos (adevărul divin), El este aici!», şi, după metoda esenienilor, vor făptui şi unele minuni aparent însemnate, uneori chiar în aşa fel încât, dacă Eu aş admite, v-ar putea înşela şi pe voi, primii mei ucenici. Dar să nu le dați nicicum ascultare, ci dovediți-le prin numele Meu minciuna în care ei trăiesc şi îndemnați-i la smerenie şi la acceptarea adevărului divin, iar atunci voi şi ucenicii voştri adevărați veți păşi pe drumul cel bun!

6. Semnele după care îi puteți recunoaşte foarte lesne sunt fanfaronada, pretenția grosolană de a deține forțe divine, pe care nu le-au avut şi nu le vor avea nicicând în lumea aceasta, apoi ostentația, marele lux în care se învăluie, fastul mistic întocmai ca la păgâni, setea de a domina, precum şi o lăcomie neostoită de mari averi şi de bunuri ale acestei lumi. Iar după semnele acestea evidente şi atât de palpabile, sper să vă fie destul de uşor să-i recunoaşteți.”

7. Şi toți au spus, împreună cu ucenicii: „O, atunci cu siguranță că îi vom recunoaşte, atâta timp cât vom fi pe lumea aceasta. Iar urmaşii noştri îi vor judeca în acelaşi mod şi-i vor recunoaşte şi ei fără îndoială - şi apoi, nici Tu nu-i vei lăsa de izbelişte pe adevărații Tăi ucenici!”

8. Eu am spus: „Eu voi rămâne în spirit alături de ei până la sfârşitul acestei lumi! Dar ajunge pentru astăzi cu minunile şi cu învățăturile.

9. De acum încolo, în afară de vindecarea bolnavilor, nu voi mai făptui niciun fel de minune de-a lungul întregii ierni şi nici nu voi mai propovădui. Căci, cu învățăturile deja primite, aveți suficient. Iar de va fi ceva ce nu veți înțelege, Eu voi fi pe lângă voi. Cât despre voi, ucenicii Mei, profitați de acest timp ca să-i mai instruiți pe noii învățăcei!

10. Mâine şi în zilele următoare, până la sabat, vom rămâne să ne odihnim aici, în casa aceasta. Sâmbătă însă ne vom îndrepta spre Betleem şi vom vindeca acolo mai mulți bol-

navi. Apoi vom petrece câteva zile la hangiul nostru, pe urmă din nou la Lazăr al Meu, şi tot aşa, până pe la mijlocul iernii. Apoi îi vom face o vizită lui Kisjonah şi vom reveni aici înainte de sărbătorile Paştelui. Şi numai după aceea, cu noii noştri ucenici şi cu numeroşii însoţitori, vom reveni în Galileea, unde voi reîncepe să povăţuiesc şi să făptuiesc diferite lucruri.

11. Acum însă, aduceţi lămpile şi să ne veselim din nou cu pâine şi cu vin, iar apoi ne vom întinde chiar aici, pentru odihna de noapte!”

12. Această propunere le-a convenit tuturor, somn însă nu îi era nimănui, astfel că până pe la miezul nopţii s-a vorbit despre tot felul de lucruri, care însă nu prezintă nicio valoare efectivă pentru restul oamenilor. Căci Eu adesea am discutat cu diferiţi oameni care îmi erau dragi cele mai diverse lucruri şi le-am dat sfaturi în tot felul de chestiuni gospodăreşti, care însă nu îşi au locul în Evanghelie, şi acelaşi lucru l-au făcut şi ucenicii Mei, ceea ce le-a atras simpatia şi stima oamenilor. Căci iubirea de aproapele înseamnă şi să-i ajuţi pe oamenii năpăstuiţi sau neştiutori cu sfaturi bune şi folositoare.

13. A doua zi am fost în picioare dis-de-dimineaţă, cu vreo jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. După o gustare rapidă, am ieşit afară la aer, unde din nou am vorbit despre fel de fel de lucruri. Şi tot aşa s-au scurs zilele până la sabat.

14. Am făcut şi câteva vizite pe la diferiţi vecini ai lui Lazăr, care s-au bucurat foarte mult să Mă vadă şi să stea de vorbă cu Mine. Iar printre vecinii aceştia, nu am găsit nici măcar unul care să fi fost prieten al Templului.

15. Iar cei douăzeci de iudei-greci nu au fost recunoscuţi, deşi au vorbit mult despre uneltirile din Templu, câştigându-şi astfel simpatia vecinilor.

Capitolul 23

Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi la Betleem. Vindecarea şi îngrijirea mai multor bolnavi

1. În dimineaţa sabatului, am pornit la drum spre Betleem, unde era zi de sărbătoare. O mulţime de oameni sărmani, infirmi sau atinşi de cele mai diferite boli se adunaseră la porţile oraşului şi zăceau acolo, cerând de pomană.

2. Iar Lazăr, care venise şi el cu noi, a spus: „Priveşte, Doamne, la mulţimea aceasta de sărmani! Cât de jalnic arată cu toţii!”

3. Atunci Eu am spus: „Mulţi dintre ei au ajuns în starea aceasta de sărăcie şi de mizerie din cauza fariseilor, iar acum nu mai pot face nimic altceva decât să cerşească. Pedepsele, tristeţea, necazurile, precum şi mânia şi năduful adunate în sufletele lor au sfârşit prin a face din ei nişte infirmi. Eu însă tocmai de aceea am venit aici, spre a le vindeca trupurile, astfel încât de acum înainte să-şi poată câştiga pâinea cu propriile lor braţe.”

4. Chiar atunci, mulţi dintre aceia ne cereau de pomană.

5. Eu însă le-am spus: „Nu v-ar plăcea mai mult să vă câştigaţi pâinea cu propriile voastre braţe, decât să cerşiţi pe aici ca nişte prăpădiţi?”

6. Şi toţi au spus: „O stăpâne, cine oi fi tu, sigur că ne-ar fi cu mult mai bine dacă am fi sănătoşi, cum am fost odată! Dar uită-te la picioarele şi la mâinile noastre şi judecă tu singur dacă mai suntem noi în vreun fel buni de muncă!”

7. Iar Eu am spus: „Da, văd aceasta preabine. Dar Eu am vrut să vă întreb de fapt dacă n-aţi prefera să vă recăpătaţi complet sănătatea, iar apoi să munciţi, în loc să cerşiţi pe aici!”

8. Şi cu toţii au spus: „Omule, dacă aşa ceva ar fi cu putinţă, ne-am ridica de îndată de aici şi am pleca să ne căutăm de lucru, ca să ne câştigăm pâinea!”

9. Eu le-am spus: „Un lucru însă trebuie să ştiţi, astăzi este sabat şi se pare că nu se prea cade să fiţi vindecaţi într-o astfel de zi de toate bolile voastre vechi!”

10. Sărmanii însă au spus: „Stăpâne, noi toți suntem evrei citiți - dar nu avem habar ca Moise sau vreun alt profet să fi interzis vreodată facerea unei fapte bune în zi de sabat! Căci dacă în ziua de sabat ai voie să te îngrijeşti chiar şi de un animal bolnav, fără a o profana, de ce atunci să nu poți ajuta şi un om, dacă acesta are nevoie?! Şi de ce fariseii, cei care sunt şi medici, aleargă la căpătâiul pacienților bogați chiar şi în zi de sabat?! Ei trebuie să ştie mai bine ca oricine dacă prin aceasta profanează sau nu sabatul!”

11. Atunci Eu le-am spus: „Răspunsul vostru este foarte bun, aşa că Eu voiesc şi vă zic aceasta: Fiți cu toții complet vindecați!”

12. Şi dintr-o dată, ei au văzut că membrele lor chircite au redevenit perfect drepte şi sănătoase, chiar şi unul căruia înainte îi lipsea mâna dreaptă de la cot în jos şi-a recăpătat-o acum în întregime. Acest lucru i-a uluit peste măsură pe cei vindecați. Drept pentru care, unul dintre ei m-a întrebat cine sunt Eu, încât simplul Meu cuvânt să facă lucruri pe care ştiința niciunui medic nu le-a putut face.

13. Atunci le-am spus: „Aceasta o veți afla în curând - acum însă ridicați-vă şi mergeți să vă căutați de lucru ca să vă câştigați pâinea!”

14. Iar Lazăr le-a spus: „Dacă nu veți găsi de lucru în altă parte îndreptați-vă spre Betania; căci stăpânul marilor domenii de acolo are de lucru pentru sute de oameni!”

15. Şi atunci s-au ridicat cu toții, Mi-au mulțumit şi au plecat.

16. Eu am făcut apoi aceeaşi minune a vindecării şi la celelalte şase porți ale oraşului; căci vechiul oraş al lui David avea în total şapte porți, dintre care, trei mari şi patru mai mici. La ultima dintre porțile cele mari am fost însă opriți de trei farisei, care tocmai treceau pe acolo şi care ne-au atras atenția că nu se cuvine să facem astfel de lucruri în zi de sabat.

17. Însă cei vindecați s-au ridicat în picioare şi li s-au adresat cu glas amenințător: „Zece ani am zăcut, amărâții de noi, în fața porților oraşului, şi niciunul dintre voi nu ne-a întrebat vreodată dacă avem nevoie de ceva, şi cu atât mai puțin ne-a oferit ceva de pomană -, iar acum îl acuzați pe vindecătorul acesta miraculos de faptul că ne-a îndreptat membrele noastre chircite şi chiar ni le-a redat pe cele care ne lipseau?!

18. N-a poruncit însuşi Moise că trebuie să i se dea îngrijire unei vite bolnave chiar şi în zi de sabat?! Cu atât mai mult se cuvine, prin urmare, să vindeci un om suferind, chiar şi într-o astfel de zi! Acum vedeți-vă de drumul vostru, căci altminteri vă vom învăța noi să-l înțelegeți şi să-l interpretați mai bine pe Moise!”

19. Cei trei şi-au dat seama că nu este prea indicat să continue disputa cu aceşti oameni şi au şters-o repede ele acolo. Cei vindecați însă Mi-au mulțumit încă o dată şi au plecat la rândul lor spre Betania, după sfatul lui Lazăr. Şi astfel Lazăr, care de mult ducea lipsă de lucrători pentru proprietățile sale întinse, s-a trezit cu aproape două sute de oameni, care îi erau mai mult decât trebuincioşi şi despre care putea fi sigur pe deasupra că nu vor fi ademeniți de Templu.

20. Noi însă am părăsit repede locul respectiv, îndreptându-ne spre o altă localitate, care se afla cam la două ore depărtare de Betleem şi care era locuită în principal de greci şi de romani. Acolo am căutat un han bun şi am intrat.

Capitolul 24

Vindecările făcute de Domnul nostru Iisus Hristos în orăşelul de lângă Betleem

1. Hangiul, un roman de treabă, care vorbea destul de bine şi limba ebraică, a spus: „Ei bine, dragii mei oaspeți, vizita voastră în număr atât de mare mă bucură nespus, dar uite că hanul meu, atât de mare şi de bine înzestrat cu de toate, a fost lovit de un adevărat *malum*

omen[3]. Căci buna mea soție, care se ocupa cu atâta pricepere de treburile gospodăriei, precum şi cele două fiice ale mele mai mari, la fel de neprețuite şi ele, zac de opt zile țintuite la pat de o febră rea. Nici medicii greci şi nici cei evrei nu le-au putut vindeca, astfel că, în bucătăria mea, treburile stau extrem de prost, E drept că pâine şi vin am, dar celelalte bucate îmi lipsesc de-acum chiar şi mie!"

2. Lazăr, care-l cunoştea de mai multă vreme pe hangiu, a spus: „Nu-ți mai face probleme pentru necazul acesta al tău. Căci peste casa ta a pogorât acum o mare bucurie! Iată, Marele Mântuitor miraculos, despre care fără îndoială că ai aflat destule de la călătorii sosiți din Galileea, se află aici, printre noi. Roagă-te Lui, iar bolnavele tale se vor înzdrăveni pe loc!"

3. Hangiul a întrebat: „Care este? Am auzit adesea lucruri uluitoare despre El!"

4. Lazăr a spus: „Este chiar Cel de lângă mine!" .

5. Auzind hangiul asemenea lucru de la Lazăr, s-a aruncat pur şi simplu în genunchi în fața Mea şi M-a implorat să le ajut pe bolnavele sale. Căci credea cu putere în ceea ce-i spusese Lazăr.

6. Iar Eu i-am spus: „Ridică-te şi du-te la bolnavele tale, căci ele sunt de-acum pe deplin sănătoase şi ne şi pot pregăti o masă pe cinste!"

7. Iar hangiul s-a ridicat şi a dat fuga la bolnave, care i-au spus foarte vesele: „Iată, ne-am trezit dintr-o dată atât de sănătoase, cum n-am fost niciodată până acum! Dacă vrei, ne ridicăm din pat şi ne ocupăm de bucătărie!"

8. Iar hangiul a spus: „Aşa să faceți, căci ştiu că sunteți complet sănătoase! Iar restul îl veți afla mai târziu!"

9. Dar femeile l-au rugat să le spună măcar pe scurt cine este marele lor binefăcător, ca să meargă la el şi să-şi exprime întreaga lor recunoştință.

10. Hangiul însă le-a spus că acesta a sosit împreună cu alți vreo cincizeci de oaspeți şi că toți îşi doresc înainte de toate un prânz bun. Căci iată, au trecut deja aproape cinci ceasuri peste ora prânzului, iar el nu le poate oferi decât pâine, vin şi sare. Astfel că ele cel mai bine şi-ar putea manifesta recunoştința față de marele lor binefăcător în bucătărie, iar pentru restul va fi destul timp după masă.

11. Cuvintele sale au avut efect, căci gospodinele noastre au dat fuga la bucătărie într-un suflet, punând la treabă o mulțime de slugi, pentru a le ajuta la pregătitul mâncării. Extrem de bucuros, hangiul a intrat în sala de mese şi Mi-a mulțumit cu lacrimi în ochi pentru deosebita îndurare pe care i-am acordat-o.

12. Eu însă i-am spus: „Nu face mare caz din aceasta. Ai fost ajutat, atâta tot!"

13. Hangiul a spus: „O, Învățătorule şi prietene, sigur e mai mult decât atât! În primul rând, Îți sunt profund îndatorat, iar în al doilea rând, trebuie să recunosc deschis că de-acum văd în Tine mai mult decât un simplu om! Astfel că simt nevoia ca unui asemenea Om Dumnezeiesc să Îi aduc o ofrandă!"

14. Iar Eu am spus: „Lasă lucrurile aşa cum sunt! Eu nu sunt acum decât un om ca oricare altul, din carne şi sânge. Iar mai multe vei afla tu destul de curând! Acum însă, fii mulțumit şi vesel ca noi toți!"

15. Vorbele acestea l-au bucurat mult pe hangiu, şi el ne-a adus imediat ulcioare pline cu cel mai bun vin din pivnița sa, pe care de regulă îl oferea doar romanilor de rang înalt care călătoreau prin zonă - ceea ce se petrecea destul de des, dat fiind că hanul era situat pe un important drum militar.

16. Iuda al nostru a înşfăcat de îndată unul dintre ulcioare şi l-a golit dintr-o sorbire aproape până la fund; observându-l, ceilalți ucenici l-au întrebat căruia dintre noi i se cuvine oare întâietatea de a duce primul la gură cupa cu vinul cel minunat al hangiului.

[3] În latină, „*senin rău*", în sensul de „*ghinion*", „*nenorocire*", (n.t.)

17. Atunci Iuda Iscarioteanul a răspuns: „Eram foarte însetat, şi vinul care ne-a fost adus mai înainte nu mi-a fost de ajuns. Iar dacă nu am procedat bine, atunci să-mi reproşeze El aceasta, voi însă nu aveţi niciun drept să-mi spuneţi ceva!”

18. Eu le-am spus ucenicilor: „Lăsaţi-l în pace, căci a voi să-l îndrepţi pe acesta e ca şi cum ai încerca cu orice preţ să albeşti un negru!”

19. Când Iuda a auzit vorbele acestea, s-a ruşinat foarte tare, a ieşit afară şi a dispărut pe undeva, de nu i-am mai văzut timp de trei zile la faţă. El însă şi-a găsit alt han, unde s-a ospătat pe banii săi; căci se pricepea să câştige mereu câţiva bănuţi în timpul călătoriilor noastre.

20. În acest timp, toţi s-au bucurat de absenţa sa; noi am mai petrecut încă opt zile întregi la hangiul nostru, fiind ospătaţi foarte bine, iar Eu am mai vindecat în locul respectiv încă o serie de bolnavi.

21. Însă când numărul oamenilor care veneau acolo a crescut prea mult, am pornit din nou la drum, într-o dimineaţă, îndreptându-ne spre un alt ţinut, unde de asemenea am fost primiţi foarte bine şi am vindecat bolnavii. De data aceasta, şi ucenicii - cu excepţia lui Iuda - şi-au aşezat mâinile pe trupurile bolnavilor, şi toii cei pe care ei şi-au aşezat mâinile s-au simţit de îndată mai bine. Eu personal nu am săvârşit decât puţine semne, mai mult am stat de vorbă cu Lazăr şi cu celălalt hangiu, care ne însoţeau în continuare.

22. Între timp am ajuns din nou în Betania, la Lazăr şi la hangiul nostru. Şi ambii, deşi umblaseră timp de vreo patru săptămâni alături de mine, au găsit acasă lucrurile în perfectă ordine. La hangiu am mai petrecut vreo opt zile, apoi din nou la Lazăr, care era foarte mulţumit de lucrătorii găsiţi la Betleem şi îi trata cât se poate de bine.

23. Când cei vindecaţi au dat cu ochii de Mine, s-au aruncat pur şi simplu în genunchi în faţa Mea, voind să Mi se închine, pentru că între timp aflaseră de la Marta şi de la Maria cine eram Eu de fapt.

24. Eu însă le-am spus: „Păstraţi deocamdată tăcerea! Căci va veni odată şi vremea când veţi putea vorbi în voie!”

25. Atunci ei s-au ridicat, au promis sa păstreze tăcerea şi s-au întors fiecare la treburile lui.

Capitolul 25

Domnul nostru Iisus Hristos merge la Kisjonah

1. Marta ne-a povestit că între timp trecuseră pe la ea mai mulţi templieri, care se interesaseră foarte stăruitor unde plecase Lazăr şi de unde apăruseră deodată la el atât de mulţi lucrători destoinici. Iar ea le-a răspuns că fratele ei, Lazăr, a plecat cu nişte afaceri importante, posibil în Egipt, şi că, înainte de plecare, apucase să tocmească pe undeva lucrătorii aceştia, atât de necesari în gospodărie, şi-i trimisese în Betania.

2. Unul dintre farisei a întrebat-o: „N-ai putea să ne cedezi nouă douăzeci dintre lucrătorii aceştia?”

3. Iar Marta i-a răspuns: „N-aveţi decât să vorbiţi voi înşivă cu ei, căci între ei vorbesc în toate limbile, iar eu nu ştiu nici măcar dacă sunt evrei, greci sau romani!”

4. Atunci fariseul a ieşit repede afară şi a început să se tocmească cu unii dintre lucrători. Însă aceştia, care se pare că îl cunoşteau, i-au spus că, în primul rând, ei nu mai sunt evrei, dar că, şi dacă ar fi, cu siguranţă că nu ar mai sluji niciodată la vreun fariseu.

5. Atunci templierii s-au întors acasă, iar de atunci nici n-a mai apărut vreunul prin Betania; probabil că se hotărâseră să aştepte întoarcerea fratelui.

6. Lazăr m-a întrebat ce ar trebui făcut într-un asemenea caz.

7. Eu i-am spus: „Fă ceea ce a făcut şi sora ta! Cu muncitorii n-o vor scoate la capăt, iar ție nu-ți vor putea aduce nicio vină.”

8. Şi aşa s-a şi petrecut, iar Lazăr a avut apoi linişte în casa sa.

9. Deoarece începuse vremea rea şi Eu n-am mai avut decât puțini bolnavi de vindecat, am mai rămas în ținutul acela doar până pe la mijlocul iernii locuind alternativ când la Lazăr, când la hangiul nostru, timp în care ucenicii cei vechi i-au învățat pe cei noi, iar aceştia au primit cu multă iubire şi credință noua învățătură, solicitând apoi până şi botezul cel nou.

10. Eu însă le-am spus: „Ajunge deocamdată că ați primit botezul Adevărului. Iar dacă veți rămâne fideli noii învățături şi veți trăi şi acționa potrivit ei, atunci botezul cel viu şi adevărat se va pogorî asupra voastră, şi veți putea primi şi botezul lui Ioan. Însă va veni curând o vreme când mulți veți primi botezul focului celui viu al Duhului Sfânt înaintea celui cu apă.”

11. Cu aceste vorbe, ucenicii cei noi s-au arătat foarte mulțumiți.

12. Apoi, într-o zi de luni, la ora hotărâtă, am părăsit Betania şi pe hangiul nostru, binecuvântându-i, am pornit liniştiți spre Marea Galileei. Aici am găsit o corabie bună, pe care am tocmit-o până la Kis. Cum însă se făcuse seară, luntraşii nu au vrut să se aventureze noaptea pe mare, pretextând că în acea perioadă a anului marea devine foarte agitată către miezul nopții.

13. Ucenicii însă le-au spus: „Cum, voi, care sunteți din Ghenizaret, nu cunoaşteți oare puterea Domnului Iisus din Nazaret?”

14. Iar luntraşii au întrebat: „Cum?! Iisus din Nazaret se află aici?!”

15. Iar Eu le-am spus: „Da, iată-Mă!”

16. Atunci luntraşii au spus; „Ei bine, dacă Tu eşti acela, atunci valurile n-au decât să se ridice şi pană la nori, şi tot pornim la drum! Urcați deci cu toții pe corabia noastră cea mare, căci încap în ea chiar şi două sute de oameni!”

17. Iar noi ne-am urcat pe corabie şi am pornit pe un vânt bun şi, deşi când ne apropiam de Kis valurile au crescut puternic, luntraşii nici nu le-au băgat în seamă, iar noi, scăldați în lumina lunii, am ajuns cu bine în golful liniştit de la Kis.

18. Iar când am intrat în portul lui Kisjonah, au apărut dintr-o dată slugile şi vameşii acestuia şi ne-au întrebat, cu zelul specific funcției lor, ce vânt ne-a adus pe acolo, ce urma să facem, încotro urma să ne îndreptăm mai departe şi dacă suntem supuşi vămuirii.

19. Dar Eu le-am spus: „Chemați-l pe Kisjonah, şi veți afla foarte repede ce treabă avem aici!”

20. Şi de îndată, ei l-au chemat pe Kisjonah.

21. El a sosit neîntârziat la țărm, iar când M-a văzut, la lumina făcliilor, pur şi simplu a strigat de bucurie: „O Doamne, cum de mă învrednicești Tu pe mine, un biet păcătos, să vii la mine în plină noapte?! Vai, fii dar de o mie de ori binevenit cu toți cei care Te însoțesc! Poftiți cu toții în casa mea cea mare, chiar şi corăbierii căci astăzi nu vă veți continua călătoria! Vreau să vă servesc cu tot ce am eu mai bun! Vai, bucuria aceasta atât de neaşteptată este de-a dreptul indescriptibilă! Dar poftiți, poftiți, poftiți!”

22. Am coborât repede de pe corabie la mal şi am intrat degrabă în casa lui Kisjonah, unde am găsit odaia cea mare bine încălzită, căci focul ardea vesel în toate cele patru cămine. Şi în întreaga casă a început de îndată o activitate febrilă. Nu a trecut nicio jumătate de oră, că au şi apărut pe masă mâncăruri foarte bine preparate, precum şi pâine şi vin de cea mai bună calitate, toate din belşug, lucru care ne-a picat tuturor foarte bine. Căci nu mai mâncasem şi nu mai băusem nimic de dimineață, de când părăsisem casa lui Lazăr.

23. Eu însumi simțeam nevoia, după o călătorie atât de lungă, de o întărire a trupului pe cale naturală, şi cu atât mai mult ucenicii, iar de aceasta noi am avut parte aici din plin. Am mâncat deci şi am băut după pofta inimii, şi aproape întreaga noapte am tot povestit despre călătoriile noastre şi despre diferite evenimente, lucruri pe care Kisjonah şi familia lui le-

au aşteptat cu viu interes şi în legătură cu care el nu contenea să-şi exprime admiraţia şi uimirea. Regreta doar că Maria, care-şi petrecuse aproape întreaga vară la el, plecase acum pentru câteva zile la Nazaret, urmând însă să se întoarcă repede. Ea auzise multe în legătură cu călătoriile şi faptele Mele şi nu putea înţelege cum de a avut parte de o asemenea binecuvântare de la Dumnezeu. Cunoştea, bineînţeles, fenomenele miraculoase care o precedaseră, dar niciodată nu şi-ar fi putut imagina tot ce avea să urmeze.

24. Şi Kisjonah ne-a povestit apoi o sumedenie de lucruri despre viaţa şi faptele Mariei din timpul absenţei Mele, precum şi despre cei doi fii ai lui Iosif, Joel şi Joses, care rămăseseră acasă şi continuau munca lui Iosif. Toate acestea însă nu merită repetate aici, nefiind de nicio utilitate, astfel că vom trece peste ele.

25. În noaptea aceea nici nu ne-am mai culcat, în sensul propriu-zis al cuvântului, ci ne-am simţit atât de bine pe canapelele cele moi în încăperea cea caldă, încât, odihna noastră s-a prelungit până în faptul dimineţii. Dimineaţa nu am mai mâncat nimic. În schimb, cu atât mai copios a fost prânzul, la care a fost invitat şi Philopold din Cana, de la graniţa cu Samaria, precum şi alţi câţiva prieteni de-ai lui Kisjonah, care erau şi prietenii Mei.

26. Ei bine, acestea sunt de fapt lucruri lipsite de importanţă. Însă întrucât, în urma insistenţelor lui Philopold, Eu am dat cu acea ocazie explicaţii foarte clare şi esenţiale referitoare la Fiinţa primordială a lui Dumnezeu în contrast cu creaturile Sale, la timp şi la spaţiu, la infinitate şi la eternitate, la existenţa şi la Fiinţa lui Dumnezeu, precum şi la existenţa tuturor creaturilor în timp şi spaţiu - explicaţii care au durat până noaptea târziu, astfel încât masa de prânz s-a continuat direct cu cina -, merită să includem aici aceste explicaţii, fiindcă ele oferă în mod necesar oricărui gânditor o clarificare perfectă atât asupra fiinţei materiale şi spirituale a omului, cât şi asupra Fiinţei primordiale pur spirituale a lui Dumnezeu.

Capitolul 26

Întrebările filozofice ale lui Philopold

1. Philopold al nostru, care Mă mai vizitase împreună cu Kisjonah şi la bătrânul Marcu, auzise deja multe lucruri despre aceste subiecte şi credea în ele. Însă fiindcă el era un filozof, e drept că unul de cea mai bună şi mai curată speţă, nu se mulţumea cu simpla credinţă, ci voia ca totul să îi fie demonstrat, ca în matematică.

2. Prin urmare, imediat după masa de prânz, el Mi-a mărturisit nelămuririle sale, spunându-Mi: „Doamne, eu chiar cred cu putere în tot ceea ce am aflat, am văzut şi am auzit. Dar, în ciuda ascuţimii minţii mele, doar foarte puţine mi le pot explica cu adevărat, lucru care îmi împovărează tare mult sufletul! Tocmai de aceea, îmi propusesem să discut chiar cu Tine, în amănunţime, lucrurile respective, cu vreo ocazie fericită - care iată că tocmai s-a ivit -, aşa că, dacă nu Te deranjează, mi-aş dori foarte mult ca Tu să-mi clarifici acum aceste lucruri!”

3. Eu am spus: „E drept că v-am promis vouă, tuturor, să trimit la voi cât de curând Duhul Meu, care să se reverse asupra voastră şi apoi să vă călăuzească în tot adevărul şi în toată înţelepciunea, şi v-am mai spus de asemenea ca până atunci să vă păstraţi răbdarea, însă o străduinţă îndreptăţită ca a ta vreau să o ajut prin înseşi vorbele Mele, şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât Mi-am propus să petrec aici această perioadă de iarnă până către sărbătorile Paştelui, pentru a Mă odihni. Astfel că poţi să-ţi expui îndoielile, şi dacă vor rămâne unele lucruri care nu se vor putea clarifica chiar astăzi, vom mai găsi timp din belşug pentru ele şi mâine. Astăzi după prânz, întrucât vom rămâne în continuare pe aceste locuri, poţi să-ţi expui toate problemele.

4. Mâine, dacă ucenicii Mei vor dori aceasta, se vor putea duce pentru câteva zile la familiile lor; iar cei care nu au familie să rămână aici, în special Ioan şi Matei, care mai au încă multe lucruri de notat."

5. În momentul acela a întrebat şi Iuda dacă putea să plece şi el.

6. Iar Eu i-am spus: „Dintre toţi ucenicii Mei, tu eşti cel care posedă cele mai multe bunuri, ai nevastă şi copii, precum şi mai mulţi slujitori. De aceea, cred că tu ai cea mai mare nevoie să mergi acasă, şi poţi să te întorci, de vei voi, în preajma Paştelui!"

7. Iuda nu a fost el chiar mulţumit de propunerea aceasta. Totuşi, întrucât nimeni nu l-a rugat să rămână, a doua zi s-a supus hotărârii Mele. Ceilalţi ucenici au plecat ce-i drept şi ei, dar au revenit cu toţii în câteva zile şi au rămas apoi alături de Mine, aproape fără întrerupere.

8. Kisjonah a adus apoi, după masă, şi un vin special, numit de el „preferatul lui Noe", pe care ni l-a oferit. Acesta l-a însufleţit foarte tare pe Philopold, care a şi început să-şi mărturisească toate frământările sale, dar în limitele bunei-cuviinţe.

9. Ce a spus el şi ce a întrebat? Întrebările se succedau una după alta!

10. „Doamne, a spus el, dacă mă gândesc bine la învăţăturile Tale pe care ni le-ai dat la bătrânul Marcu, atunci timpul şi spaţiul, cum sunt ele aici, pe pământ, sunt limitate şi măsurabile prin intermediul perioadelor, al evenimentelor şi al formelor pe care le întâlnim în manifestare; dar, în sine, ele sunt eterne şi infinite, ceea ce în fond înseamnă acelaşi lucru.

11. Însă din moment ce timpul şi spaţiul sunt infinite, atunci eu nu pot înţelege deloc scrierile vechilor teologi şi înţelepţi, în care se afirmă cu toată fermitatea că Dumnezeu, ca Fiinţă primordială aflată la originea întregii existenţe, se află în afara timpului şi spaţiului.

12. Cum este oare cu putinţă aşa ceva, dacă timpul nu are nici început şi nici sfârşit, ci durează veşnic, şi dacă spaţiul este de asemenea infinit, neavând nici el un început sau un sfârşit?

13. Prin urmare, dacă Dumnezeu se situează El însuşi cu totul în afara timpului şi spaţiului, atunci nici chiar cea mai curată raţiune omenească nu-şi poate face despre Dumnezeu vreo altă idee, decât fie că nu există niciun Dumnezeu, căci în afara veşniciei timpului şi a spaţiului etern şi infinit nu poate exista în niciun caz ceva, fie că Dumnezeu se află şi El, precum noi toţi, în timp şi în spaţiu, iar modul în care L-au definit vechii teologi este complet absurd.

14. Şi chiar Tu vii în sprijinul afirmaţiei mele. Căci faptul că în Tine sălăşluieşte plenitudinea Divinităţii nu îl poate nega nimeni dintre cei care Te-au auzit vorbind sau Ţi-au văzut minunile. Dar care teolog ar putea să pretindă că Tu nu Te afli împreună cu noi în timp şi spaţiu?!

15. Iar dacă el ar afirma totuşi un astfel de lucru, aceasta ar însemna ca Tu să îţi pierzi întru totul caracterul Tău divin! Atunci Tu nu ai mai fi Dumnezeu, ci doar un om cu totul deosebit, care, prin naştere, prin geniu, printr-un talent ieşit din comun, prin exerciţiu în strunirea voinţei şi, în sfârşit, prin învăţarea a tot felul de arte şi ştiinţe secrete, a ajuns atât de departe, încât oamenii să îl considere un adevărat Dumnezeu.

16. Totuşi, calităţile Tale, în special cele manifestate în lucrările pe care Tu le-ai săvârşit, sunt de o asemenea natură încât este aproape cu neputinţă să ajungi în posesia lor pe căile mai sus menţionate. Aşa că aş dori acum să aflu din gura Ta cum stau de fapt lucrurile."

Capitolul 27

Evoluţia gradată a omului spre maturitate

1. Eu am spus: „Întrebarea ta este foarte bine pusă şi tu ai prezentat chestiunea într-un mod just, demn de un om cu o inteligență rafinată. Şi totuşi, Eu îți spun că vechii teologi au avut tot atâta dreptate ca şi tine, ba chiar mai multă!.

2. Aşadar Tu nu crezi că un lucru poate exista foarte bine atât în timp şi spațiu, cât şi în afara timpului şi spațiului?”

3. Philopold: „Ba da, de crezut pot să cred lucrul acesta, în special când îl aud rostit de gura Ta! Căci am precizat chiar de la începutul întrebării şi rugăminții mele că nu pun la îndoială nimic din tot ceea ce ai afirmat şi ne-ai arătat Tu; este vorba aici doar de a înțelege. Căci o credință oarbă, aşa-zis cucernică, mie îmi pare a fi o insultă la adresa rațiunii omului şi a facultății sale de a gândi, care totuşi i-au fost date de către Dumnezeu şi sunt pentru spirit acea lumină care singură îi permite să cunoască toate lucrurile din afara lui şi, în final, să-L cunoască pe Dumnezeu Însuşi.

4. Şi astfel, am convingerea fermă că unui om adevărat nu trebuie să-i fie de ajuns doar să creadă orbeşte ceea ce-i spune un înțelept sau vreun alt om, oricât de înzestrat şi de bine inițiat ar fi acesta în toate domeniile, ci, pe lângă aceasta, şi chiar înainte de toate, el trebuie să se străduiască să şi înțeleagă ceea ce acceptă să creadă.”

5. Iar Eu am spus: „Din nou ai perfectă dreptate. Doar că există şi aici anumite probleme, de care de asemenea trebuie ținut seama!

6. Vezi tu, toate lucrurile din lumea aceasta şi chiar şi cele din lumea spirituală presupun o anumită maturizare, iar maturizarea presupune timp!

7. Ia priveşte tu un măr sau un butuc de viță pe timp de iarnă! Unde sunt fructele lor coapte şi zemoase? Dar apoi vine primăvara; lumina şi căldura soarelui cresc în intensitate, mugurii se dezvoltă şi se umplu de sevă, după care se pot observa cât de curând mlădițele firave şi, în sfârşit, frunzele şi florile. Puțin după aceea petalele cad, ele nemaifiind de-acum folositoare pentru scopul final, şi în scurt timp ai să vezi conturul fructului care începe să se dezvolte.

8. «Ce rost are comparația aceasta?!», te întrebi probabil acum în sinea ta. Ei bine, mugurii, seva care începe să curgă prin ei, apoi primele mlădițe, frunzele, florile şi primele bobițe ale fructelor - toate acestea corespund credinței evlavioase, copilăreşti a omului, Dar în această etapă încă nu se poate vorbi despre maturitate. Pentru că Dumnezeu este însăşi Ordinea Supremă, şi toate câte se petrec în lume au nevoie de un timp anume, care corespunde de fapt Ordinii Divine.

9. Copilul începe prin a gânguri, iar din gânguritul acela se dezvoltă treptat-treptat vorbirea. Pe măsură ce vorbirea evoluează, copilul începe să reproducă scurte propoziții, care au fost pronunțate în fața lui. În această etapă, el crede necondiționat tot ceea ce i se spune şi încă nu întreabă «de ce» sau «cum». Şi, pe baza acestei pioase credințe, el continuă să învețe până pe la vârsta adolescenței o mulțime de lucruri, vârstă la care el deja reflectează foarte serios şi caută explicații la toate lucrurile pe care le-a învățat. Însă căldura interioară a vieții din el nu este încă suficientă, astfel că el se aseamănă întru totul cu fructul abia mijit.

10. Dar când, în miezul verii, lumina şi căldura soarelui îşi dobândesc întreaga lor putere, tinerele fructe sunt pătrunse în interior de această căldură care însufleţeşte totul. Astfel, fructul ajunge să crească tot mai mult şi să distileze sevele care-l parcurg. El se măreşte gradat şi se umple de sucuri din ce în ce mai pure. În continuare lumina poate pătrunde tot mai bine fructul, şi astfel el ajunge la maturitate.

11. Şi uite aşa stau lucrurile şi în cazul omului! Atâta timp cât în interiorul său căldura vie a iubirii nu a atins cel mai înalt grad, iar lumina acesteia nu l-a pătruns întru totul, el nu va putea înțelege, în ciuda celor mai perfecte explicații, decât foarte greu sau chiar deloc adevărurile spirituale profunde. Însă în momentul în care el va fi pătruns de căldura vieții şi de lumina acesteia precum un strugure bine pârguit, atunci el va fi copt şi va găsi deja în sine cele mai limpezi explicații ale tuturor îndoielilor sale anterioare.

12. Însă cum tu te apropii destul de mult de starea de maturitate, putem face să coboare asupra ta ceva mai mult din lumina şi căldura Marelui Soare al Graţiei, din care îşi trag viaţa şi existenţa toate cerurile şi locuitorii lor, precum şi toate lumile materiale, cu tot ceea ce trăieşte şi respiră în interiorul, la suprafaţa sau deasupra lor. Fii deci atent!"

Capitolul 28

Timpul şi spaţiul

1. (Domnul): „Vezi tu, cu vreo jumătate de an în urmă Eu ţi-am transpus sufletul într-o stare care ţi-a permis să fii proiectat într-o lume solară foarte îndepărtată - iar acest semn, îţi pot confirma cu toată sinceritatea toţi ucenicii Mei, Eu l-am mai săvârşit şi cu alte ocazii. În plus, tu însuţi ai fost de faţă la Marcu, când îngerul a adus preţiosul glob luminos din centrul îndepărtatei Africi.

2. Uite, de pildă, dacă de pe acest pământ ar porni o săgeată cu cea mai mare viteză posibilă, nici măcar un matematician eminent, cum eşti tu, nu ar cunoaşte un număr atât de mare, încât să poată exprima câţi ani pământeşti sunt necesari pentru ca ea să atingă respectiva lume solară - iar strămutarea ta de aici până acolo s-a produs în una şi aceeaşi fracţiune de timp! Deci, în acel moment n-ai mai avut niciun fel de legătură cu spaţiul pământesc, şi prin urmare ai fost cu sufletul tău cel viu în afara timpului şi spaţiului!

3. De asemenea, de la Marcu şi până în Africa tu ai fi avut nevoie, chiar umblând pe drumurile cele mai bune, de mai bine de doi ani pentru a ajunge în locul de unde îngerul a adus globul cel luminos. Iar el a realizat acest lucru într-unul şi acelaşi moment. Ce însemnătate putea deci să aibă pentru el timpul şi spaţiul?!

4. Dar aceasta nu este totul! Imaginează-ţi că un obiect pământesc ar fi capabil de o mişcare atât de rapidă, încât să poată parcurge, de exemplu, distanţa dintre arest pământ şi acea lume solară într-o clipă; ei bine, într-una şi aceeaşi clipă, un spirit ar putea parcurge o distanţă de o mie de ori un număr incalculabil pentru tine de ori mai mare - pentru că tu nu cunoşti un număr suficient de mare pentru a putea preciza această multitudine de posibile deplasări încolo şi încoace.

5. Din toate acestea, rezultă că nici cea mai rapidă viteză de mişcare pământească nu va putea fi vreodată comparată cu cea spirituală. Şi, de aceea, ceea ce este material şi terestru este una, iar spiritualul este alta. Între ele nu există decât o relaţie de corespondenţă, însă în esenţa lor se deosebesc infinit de mult una de cealaltă.

6. Cum însă cu siguranţă ai remarcat cât se poate de clar deosebirea aceasta între tot ceea ce este terestru şi ceea ce este spiritual, ei bine, această deosebire se aplică la tot ceea ce ţi se înfăţişează ţie aici, pe pământ, drept perceptibil, palpabil, audibil şi vizibil.

7. Referitor la deplasarea spirituală pentru care nu există distanţe, ţi-aş mai putea oferi drept un bun exemplu rapiditatea cu care zboară gândurile minţii tale. Uite, gândeşte-te de pildă la Roma, acest mare oraş păgân, în care deja ai fost şi despre care ştii preabine cum arată şi la ce distanţă se află de aici! Cu gândul, ai şi ajuns la Roma şi poţi într-un fel să vezi oraşul, pieţele, străzile şi împrejurimile sale. Iată deci că nici gândul tău n-a avut nevoie de timp pentru a ajunge până la Roma, pentru că nici pentru el spaţiul nu există!

8. Din toate acestea, poţi trage concluzia foarte limpede că sufletul tău, ca fiinţă spirituală, se situează şi el, cu toate activităţile sale, în afara timpului şi spaţiului şi că, în gând, tu te poţi deplasa cu aceeaşi viteză şi pe planeta aceea, pe care o cunoşti deja, şi poţi să te şi întorci apoi de acolo, fără să ai nevoie de timp pentru a străbate un spaţiu atât de imens.

9. Şi astfel, va trebui să recunoşti că pentru spiritul cel pur nu poate exista nici timp şi nici spaţiu!

10. Desigur, Spiritul lui Dumnezeu şi toţi îngerii există deopotrivă în spaţiul cel infinit şi de-a lungul tuturor veşniciilor. Căci fără acestea nu ar exista nici creaturile şi nici spaţiul şi timpul terestru. Dar aceste forţe pur spirituale, aceste inteligenţe supreme se află în mod absolut în afara timpului şi spaţiului."

Capitolul 29

Despre măsura puterii

1. (Domnul): „Şi acum, să comparăm măsura unei forţe pur spirituale cu cea mai mare forţă terestră. Oare ce vom constata? Vezi tu, există în universul cel infinit corpuri cereşti atât de mari, încât, dacă ar fi să facem o comparaţie, pământul acesta mare al nostru ar părea faţă de ele aidoma unui grăunte de nisip faţă de întregul pământ! Uite, dacă aici, pe deasupra deşerturilor de nisip, se porneşte un vânt, el ridică de jos asemenea grăunţe ele nisip şi le duce cu uşurinţă la mare depărtare, iar un uragan va face aceasta cu şi mai mare uşurinţă şi în cantităţi mult mai mari! Imaginează-ţi însă acum un vânt la fel de puternic, pe unul dintre acele mari corpuri cereşti! Fără îndoială că ar face cu uşurinţă acelaşi lucru cu nişte pământuri cum este de pildă acesta! «Da», vei spune tu în înţelepciunea ta, «însă dacă acolo ar bate vânturi atât de puternice, efectele lor ar trebui să se resimtă până la nivelul acestui pământ!» Şi află tu de la Mine că lucrul acesta se petrece nu arareori, ci chiar destul de des!

2. Ai văzut cu siguranţă stele căzătoare. Unele dintre ele sunt câteodată atât de mari, încât le-am putea considera nişte mici planete. Ele nu sunt altceva decât fire de nisip ale unor lumi, pe care uragane teribile le fac să ţâşnească din sorii planetari, aruncându-le în spaţiul eteric, şi care, până la urmă, datorită puternicei forţe de atracţie a respectivului soare planetar în care îşi au originea, revin pe acesta din urmă, dacă nu cumva, ceea ce totuşi se petrece destul de rar, ele ajung prea aproape de vreun alt corp ceresc, care le atrage către el la rândul său.

3. Aşadar, tu vezi care este puterea extraordinară a forţelor naturii, ce se manifestă în spaţiul infinit al acestei lumi. Dar n-ai decât să multiplici timp de mii şi iarăşi mii de ani, fără încetare, astfel de forţe ale naturii şi altele cunoscute ţie, şi puterea maximă la care vei ajunge nu va fi, în comparaţie cu forţa divină atotputernică, decât ceea ce este nimicul faţă de realitate sau minciuna faţă de adevăr.

4. Dar, aşa cum întreaga forţă a naturii, oricât de puternică ar fi ea, nu poate fi în niciun fel comparată cu forţa divină, ea nu poate fi comparată nici ca forţa unui spirit curat de înger.

5. Astfel, întrucât în spaţiu şi în timp nu există nicio forţă care să se poată măsura măcar cu forţa unui înger, atunci aceasta din urmă, ca forţă spirituală, trebuie să se situeze în afara şi deasupra timpului şi spaţiului, deşi, ca putere singulară, finită şi independentă, el există în spaţiu şi în timp, dar nedepinzând prin nimic de ele şi fiind legat de ele doar printr-o corespondenţă intimă şi puternică graţie căreia poate să dirijeze totul.

6. Şi, pentru a demonstra şi mai clar superioritate imensă a forţei divine şi spirituale asupra tuturor forţele naturii, oricât de puternice ar fi acestea, nu trebuie să mai spun decât un lucru: dacă cele mai violente forţe pământeşti s-ar dezlănţui prin spaţiile Creaţiei timp de miriade de eoni, ele nu s-ar dovedi capabile să distrugă împotriva forţei Voinţei lui Dumnezeu, nici măcar un atom din ceea ce a fost creat. Însă, cu permisiune divină, spiritul unui înger ar putea ca, prin simpla lui voinţă, să facă să dispară într-o clipă toate creaturi materiale, toţi sorii şi toate pământurile din întregul spaţiu infinit.

7. Spune-mi acum, Philopold, dacă ai început să înţelegi măcar în parte cum Dumnezeu şi tot ceea ce este ceresc şi pur spiritual pot exista complet în afara timpului şi spaţiului, fiind totodată şi trebuind să fie şi aici, căci altminteri nu ar fi putut lua naştere în veci nicio creatură materială!"

Capitolul 30

Despre puterea luminii

1. Philopold a spus: „Doamne, parcă încep să văd ceva mai clar. Dar, în acelaşi timp, înțelepciunea Ta nemărginită m-a ameţit de-a binelea! Te rog totuşi să continui!”

2. Eu am spus: „Aceasta am să şi fac! Dar acum revino-ți, ca să înțelegi bine lucrurile şi să ți le întipăreşti cum se cuvine în suflet!

3. Să trecem acum la lumină! Priveşte lumina strălucitoare a lămpii acesteia de naft! Ea luminează atât de bine odaia aceasta mare, încât ne putem vede; unii pe alții cât se poate de clar. Ce zici, oare o sută de astfel de lămpi strălucitoare n-ar răspândi în cameră o lumină de o sută de ori mai puternică? Tu vei spune: «Fără îndoială, şi te poți convinge pe deplin de acest lucru cu ocazia marilor iluminați de sărbători!» Bine, zic Eu; dar imaginează-ți acum o mie de mii de asemenea lumini undeva, pe vârful unui deal! Oare toate împreună n-ar ilumina ele ca ziua o zonă foarte mare? Fără îndoială! Însă, deşi ar ilumina ca ziua o zonă cât se poate de mare ele nu s-ar putea compara nici pe departe cu lumina lunii pline, care, deşi ochiul nu o percepe ca fiind foarte puternică, reuşeşte totuşi să lumineze destul de bine o jumătate din planeta Pământ. Şi ce reprezintă oare lumina lunii față de cea a soarelui?!

4. Iar acum, imaginează-ți întreaga lumină a soarelui strălucind chiar aproape de noi, pe firmament! Ar fi oare un muritor în stare să suporte o asemenea lumină violentă fără să dispară pe loc, dizolvându-se asemenea unei picături de apă căzute pe metalul încins? Află deci de la Mine: efectul acestei lumini şi al căldurii sale indescriptibile ar fi atât ele puternic, încât ar putea să topească în câteva clipe întregul Pământ, ba chiar şi mai multe sute ele mii de asemenea pământuri!

5. Vezi deci diferența uriaşă dintre lumina acestei lămpi şi lumina atât de puternică a soarelui?

6. Dar mai există, în spațiul imens al Creației, diferiți sori centrali primordiali, care sunt de miriade de ori mai mari decât soarele nostru de zi cu zi, deşi chiar şi soarele nostru este de mii şi mii de ori mai mare decât pământul acesta. Iar lumina acestor sori centrali primordiali este pe măsura dimensiunii lor, şi, în apropierea lor, sori la fel cu al nostru s-ar dizolva şi ei rapid, asemenea unei picături de apă pe metalul incandescent.

7. Iar acum, multiplică de câte ori vrei tu, chiar şi până la infinit, puterea acestei lumini fizice, şi nu vei putea deloc să găseşti o măsură comună între lumina lui Dumnezeu şi toată această lumină, de o putere aproape infinită, a sorilor spațio-temporali, aşa cum nu ai putut să găseşti nici în cazul mişcării şi al forței.

8. Şi cum lumina divină nu poate fi egalată niciodată în timp şi spațiu, rezultă de aici cu claritate că lumina pur spirituală a lui Dumnezeu, precum şi căldura în veci incomensurabilă a iubirii Sale, născută din această lumină, nu poate fi cuprinsă în timp şi spațiu, ci există în afara lor.

9. Totuşi există o corespondență reală şi mereu activă între lumina creatoare a lui Dumnezeu şi lumina, doar parțială şi creată, a soarelui, iar lucrul acesta îl poți deduce lesne din faptul că şi lumina soarelui are o putere însuflețitoare pentru creaturile de pe Pământ şi de pe celelalte planete, iar de aceasta te poți convinge pe deplin în fiecare primăvară. Începi dar să înțelegi mai bine cum se face că tot ceea ce este pur spiritual trebuie în mod necesar să se situeze în afara timpului şi spațiului?”

Capitolul 31

Despre natura divină şi natura umană a Domnului nostru Iisus Hristos

1. Atunci Philopold a spus: „Exemplul cu lumina m-a edificat cu adevărat, foarte mult. Însă multe lucruri rămân încă învăluite în ceață, şi printre ele, în primul rând, prezența Ta divină, atât de desăvârşită, din momentul de față, despre care eu evident că nu pot susține decât un singur lucru: dacă Tu, înainte de întruparea Ta ca om, Te-ai aflat undeva, într-un cer superior, situat în afara timpului şi spațiului, în chip de Iehova, împreună cu îngerii Tăi cei plini de puritate, atunci cerul acela este în momentul de față lipsit de prezența Ta personală şi umană, din moment ce Tu eşti prezent acum, În timp şi în spațiu, aici, printre noi! Cum poți exista aşadar în timp şi în spațiu şi, totodată, ca Dumnezeu, în afara timpului şi spațiului? Doamne, acest aspect este pentru mintea mea încă o mare nebuloasă, din care singur nu pot ieşi. Te rog pe Tine să faci lumină şi în această problemă!”

2. Eu ani spus: „Într-adevăr, tu eşti un filozof în maniera lui Platon, Socrate şi Aristotel, şi va trebui să vorbesc un pic în stilul lor cu tine, ca să Mă înțelegi mai uşor.

3. Vezi tu, în ceea ce priveşte existența, ființa şi prezența Mea, din punctul de vedere al Eu-lui Meu pur dumnezeiesc, nu există de fapt niciun fel de diferență între «din vecii vecilor», «în viitor» şi «acum»! Căci, de n-ar fi aşa, atunci, într-adevăr, în trupul acesta de om al Meu, Eu nu aş avea nicio putere asupra Creației materiale; căci oricare creatură, împreună cu timpul şi spațiul ei, se află într-o relație doar subiectivă cu Mine, Obiectul lor, întrucât ele toate provin din Mine, iar nu Eu din ele.

4. De aceea Eu sunt întotdeauna singurul predecesor, deci eternul Obiect, şi nicicând şi în niciun fel nu mă voi putea afla într-o relație subiectivă față de vreuna dintre creaturi.

5. Totuşi, pentru că totul ia naştere din Mine, şi Eu, prin Voia Mea, exist în fiecare lucru, în calitate de principiu vital al său, care îl menține, îl ghidează şi îl organizează, Eu sunt, în virtutea puterii Voinței şi a înțelepciunii Mele, totodată şi un Subiect, fiind astfel alfa şi omega sau începutul şi sfârşitul, primul şi ultimul element din fiecare creatură, iar în calitatea aceasta a Mea, atât obiectivă, cât şi subiectivă, Eu pot exista aici, printre voi, fiind întru totul om prin forța Voinței şi a înțelepciunii Mele şi fiind în acelaşi timp şi Obiectul etern, care singur creează şi însufleţeşte tot ceea ce există.

6. Ca Subiect actualmente întrupat într-un om, sunt Eu însumi inferior şi subordonat Obiectului etern din Mine, fiind însă, tocmai prin subordonarea Mea deplină, de fapt Una cu acest Obiect etern. Căci fără această subiectivitate[4] strictă a personalității Mele exterioare actuale nu ar fi nicicând posibilă o astfel de unitate atât de totală.

7. Şi acest lucru este efectul iubirii Mele incomensurabile față de Obiect şi totodată al iubirii Sale incomensurabile față de Mine, şi astfel Eu şi Tatăl suntem o singură iubire, o singură înțelepciune, o singură vrere şi viață şi o singură forță, fără de care nu ar mai putea exista altele în întregul infinit etern.

8. Şi Mă aflu prin urmare aici, în timp şi spațiu, în aceeaşi măsură în care mă aflu şi în afara timpului şi spațiului.

9. Faptul că Eu exist aici, printre voi, în timp şi spațiu, îl constatați şi voi. Dar faptul că, în acelaşi timp, Eu exist în Mine însumi, în afara timpului şi spațiului, vă ajută să înțelegeți minunile Mele, pe care nu le-aş putea săvârşi dacă şi caracterul Meu divin s-ar afla tot în timp şi spațiu. Căci ceea ce se află în timp şi spațiu rămâne pentru totdeauna limitat şi nu poate fi desăvârşit şi perfect. Doar ceea ce ființează în afara timpului şi spațiului este întru totul nelimitat şi prin urinare desăvârşit şi perfect. Iar ca să te convingi că aşa stau lucrurile şi nu vor putea sta nicicând altminteri, îți voi mai da câteva exemple. Fii deci atent!”

Capitolul 32

[4] În sensul de „*calitate de subiect*”.

Spiritualul în natura

1. (Domnul): „Uite, vezi aici un bob de grâu în toată unitatea şi simplitatea sa! Rostul său este, în mod evident, unul dublu: în primul rând, el le serveşte oamenilor drept hrană, iar în al doilea rând, în calitate de sămânță, slujeşte la propria sa perpetuare şi înmulțire. În calitate de hrană, el transmite corpului omenesc şi, prin intermediul acestuia, şi formei substanțiale a sufletului, diferitele elemente care îl alcătuiesc, şi astfel trece el însuşi într-o formă de existență superioară şi mai liberă. Ce este această existență nu veți afla cu precizie decât atunci când veți renaşte din punct de vedere spiritual şi, dacă aceasta nu se va realiza complet aici - căci nimic perfect nu poate exista sub soare, iar ştiința şi cunoaşterea sunt aici doar parțiale -, aceasta se va realiza cu atât mai deplin în lumea de dincolo, unde, în spirit, vă veți afla voi înşivă în afara influenței timpului şi spațiului şi unde viziunea şi cunoaşterea voastră vor înceta să mai fie ceva dezlânat.

2. Dar să privim acum mai atent la bobul acesta de grâu, în calitatea sa de sămânță, iar atunci vom constata cum spiritualul divin este prezent în el, în aparență oarecum subiectiv, dar în realitate fiind totuşi obiectiv, adică în afara timpului şi spațiului.

3. Uite, acesta este un bob de grâu care, dacă este sădit în pământ, poate da naştere de regulă la trei spice, fiecare cu vreo treizeci de boabe de grâu! Dacă pui acum bobul acesta de grâu într-un pământ bun, el îți va produce la recolta următoare, cu siguranță, circa o sută de boabe de acelaşi fel şi de aceeaşi calitate, ca răsplată pentru strădania ta. Şi dacă iei cele o sută de boabe nou recoltate şi le pui din nou într-un pământ foarte bun, la recolta următoare vei obține deja, după toate probabilitățile, zece mii de boabe de acelaşi fel. În anul următor tu vei recolta de o sută de ori câte zece mii de boabe, ceea ce reprezintă acum o cantitate considerabilă de grâu.

4. Pentru a sădi toate aceste boabe în pământ în anul următor, vei avea deja nevoie de un ogor,destul de mare. Iar la recoltă vei obține apoi din nou de o sută de ori mai multe boabe decât în anul precedent. Dar pentru a semăna în continuare în anul următor toată, cantitatea aceea de boabe, vei avea nevoie în primul rând de un ogor de o sută de ori mai mare, iar apoi vei recolta zece miliarde de asemenea boabe. Iar dacă vei continua procedeul acesta încă zece ani, vei obține o cantitate atât de uriaşă de boabe, încât pentru sădirea ei vei avea nevoie de un ogor cât jumătate de Pământ.

5. Poți să continui multiplicarea boabelor de grâu, în această proporție, timp de sute, de mii de ani sau chiar şi mai mult, şi ai să vezi că în mai puțin de o sută de ani, chiar şi o mie de mii de pământuri nu-ți vor mai ajunge spre a-ți servi drept ogoare pentru boabele tale de grâu. Şi uite, o astfel de înmulțire poate fi continuată până la infinitul infinitului! Dar ar fi oare cu putință acest lucru dacă bobul acesta grâu, precum şi toate celelalte boabe, n-ar conține de la bun început în ele numărul acela infinit, prin intermediul aspectului spiritual divin, atemporal aspațial, existent în ele?! Cu siguranță că nu!

6. Însă ceea ce este conținut în bobul acesta grâu există şi în toate celelalte semințe şi plante în toate animalele şi, în mod special, în omul creat după asemănarea lui Dumnezeu, motiv pentru care acesta este înzestrat cu rațiune şi cu înțelegere, are limbaj şi poate mai întâi să-L intuiască, iar apoi să-L şi recunoască pe Dumnezeu, Creatorul său, învățând să-L iubească şi subordonându-şi întru totul propria sa voință Voinței divine pe care a recunoscut-o.

7. Astfel, ceea ce este în om pur spiritual şi asemenea lui Dumnezeu se află şi în afara timpului şi spațiului. Căci dacă ar fi în timp şi spațiu, atunci omul nu s-ar putea cunoaşte niciodată nici pe sine şi nu L-ar putea cunoaşte nici pe Dumnezeu, şi el ar fi într-un asemenea caz complet incapabil de a primi vreo educație, nu ar avea nici capacitatea de a raționa şi de a înțelege, n-ar ajunge niciodată la o cât de mică intuire a lui Dumnezeu şi cu atât mai puțin la recunoaşterea Lui şi la puterea de a-L iubi şi de a se subordona Vrerii Sale. Omul n-ar mai fi

atunci mai mult decât o coajă de ou, golită de orice viață, şi niciodată o viață eternă, eliberată de timp şi spațiu.

8. Consider acum că ți-am explicat suficient de limpede - cel puțin în măsura în care mintea poate s-o priceapă - această chestiune care te apăsă. De-acum judecă tu, dacă crezi că ai înțeles totul în lumina cea dreaptă sau dacă mai ai neclarități. Dacă mai ai nelămuriri, vorbeşte. Dacă însă ai înțeles totul cum trebuie, atunci să lăsăm deoparte această problemă şi să ne ocupăm de vinul şi de pâinea noastră."

Capitolul 33

Despre cer şi iad

1. Atunci Philopold a spus: „Doamne, eu şi - cu siguranță - toți ceilalți Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre pentru explicațiile acestea extraordinare şi absolut mărețe, care m-au lămurit şi pe mine pe deplin asupra învățăturilor vechilor înțelepți! Da, acum am înțeles pe deplin chestiune aceasta, care înainte îmi păruse a fi cea mai crasă absurditate. Dar, desigur, aceste lucruri le voi înțelege în toată profunzimea lor abia când mă voi fi dezbărat de tot ceea ce este material.

2. Deocamdată însă, este suficient că am putut înțelege cum de este posibil pentru Tine ca, aflându-Te în timp şi spațiu, să Te afli totuşi, concomitent şi cu adevărat, şi în afara timpului şi spațiului. Un singur lucru aş mai vrea să-l aflu în câteva vorbe de la Tine, şi anume unde se află Cerul şi unde sinistrul iad, despre care de asemenea am auzit şi am citit atâtea lucruri. Se spune: aceia se vor urca la Ceruri, iar ceilalți vor cădea în iad. Ce semnifică şi cum are loc această ascensiune, pe de o parte, şi acea nenorocită coborâre, pe de altă parte?"

3. Iar Eu am răspuns: „Uite, din punct de vedere pământesc, aici, pe scaunul pe care stai tu chiar acum, pot exista împreună cerul şi iadul, unul lângă celălalt. Dar în lumea spiritelor, le desparte totuşi o prăpastie incomensurabilă! Ba mai mult:

4. Aici, unde mă aflu Eu acum cu voi, există cel mai înalt cer, iar aceasta înseamnă «sus», şi tot aici este şi cel mai adânc şi mai odios iad, iar aceasta înseamnă «jos».

5. Nu spațiul material face diferența, ci doar cel spiritual, care, după cum ai văzut, nu are nimic comun cu cel material; căci, în sfera spiritelor, doar starea în care se află viața respectivă poate determina o distanțare adevărată şi reală, iar spațiul, în accepțiunea sa pământească, nu are nicio semnificație. Dar, spre a vă face să înțelegeți şi mai bine lucrurile acestea, vă voi da câteva exemple.

6. Uite, să zicem că, pe una şi aceeaşi bancă, stau alături doi oameni! Unul este un înțelept cucernic, al cărui spirit luminos cunoaşte secretele forțelor divine din lumea naturală. Celălalt însă este un nelegiuit înrăit, care nu face decât să se odihnească şi el pe aceeaşi bancă, servindu-şi vinul şi pâinea, asemenea unui om cinstit, spre a-şi reface forțele, pentru ca apoi să poată comite cu atât mai uşor alte nelegiuiri. Cât de aproape se află cei doi oameni unul de celălalt din punctul de vedere al spațiului terestru şi la ce distanță imensă se află ei din punct de vedere spiritual!

7. Să spunem însă că înțeleptul nostru ar sta aici, pe banca aceasta şi, în acelaşi timp, la mii de zile de mers distanță, pe o altă bancă, ar sta un alt înțelept. Evident că cei doi înțelepți s-ar afla din punct de vedere pământesc foarte departe unul de celălalt, însă în spirit ei ar fi cât se poate de aproape, cum de altfel se şi petrece, în sensul propriu, în împărăția Mea,

8. De aici rezultă iarăşi foarte limpede că, pentru orice om bun, cerul este acolo unde se află el însuşi, şi că toți cei care sunt buni şi curați la suflet ca el se vor afla chiar în aceeaşi clipă lângă el. Pentru că nu se poate spune: «Cerul se află aici ori acolo, undeva deasupra tuturor stelelor, iar iadul trebuie să fie în fundul pământului!» Lucrurile acestea nu depind de

timpul şi de spaţiul acesta şi nu au nicio legătură cu fastul exterior şi cu ceremoniile vane din Templu, ci ele se află în interiorul omului.

9. Şi, după cum este omul din punct de vedere interior în această lume, tot aşa va fi pentru el, în împărăţia spiritelor, lumea pe care şi-o va crea el singur şi în care va trăi apoi, bine sau rău.

10. Toţi cei care, prin credinţa lor puternică şi activă, trăiesc în spiritul adevărului, adică în lumina cea adevărată a Cuvântului Meu, vor avea parte în lumea împărăţiei Mele, într-o măsură mereu crescândă, de lumină şi de adevăr în vecii vecilor. Cei care vor rămâne însă cu încăpăţânare în minciună şi deci în slujba răului vor avea parte, într-o măsură tot mai mare, de o lume asemenea celei din interiorul lor. Căci, aşa cum un om bun devine din ce în ce mai bun, tot aşa un om rău va deveni tot mai rău, îndepărtându-se într-o măsură tot mai mare de bine, lucru foarte uşor de constatat şi în lumea aceasta.

11. Uitaţi-vă la oamenii care, datorită îngâmfării, sunt stăpâniţi de o tot mai neostoită sete de putere! După ce, prin puterea lor tiranică, reduc la sclavia cea mai grea mii şi mii de oameni, ei adună apoi cete şi mai mari de războinici pentru a ataca împărăţiile altor regi, pentru a-i învinge şi pentru a le lua pământul, popoarele şi bogăţiile. Iar după ce au cucerit în felul acesta o jumătate din lume, aducându-i doar nefericire, ei încep să se creadă deja egali sau chiar superiori lui Dumnezeu, se lasă adulaţi şi îi ameninţă cu cele mai cumplite pedepse pe cei care îndrăznesc să se închine, aducându-i sacrificii, unui alt Dumnezeu în afară de acest *zcar*. Un asemenea exemplu grăitor avem în regele babilonian Ne Bouch Kadne Zcar ('Nu există alt Dumnezeu în afară de mine, regele!'), şi tot aşa îi avem acum şi pe marii preoţi, pe farisei şi pe leviţi, care şi ei se cred unicii dumnezei şi care urmăresc să-Mi facă Mie de petrecanie, iar într-un anumit moment li se va şi îngădui să ucidă trupul acesta al Meu - fireşte însă că doar pentru trei zile; căci după aceea, Eu voi învia prin propria Mea putere, iar apoi va veni asupra lor judecata şi-şi vor afla sfârşitul.

12. Toate acestea vă arată că omul cel rău va deveni din ce în ce mai rău, la fel cum cel bun va deveni din ce în ce mai bun, cu singura deosebire că pentru cel rău va exista o limită care îi va spune: «Până aici, şi niciun pas mai departe!» Căci trebuie să existe întotdeauna o pedeapsă care să-i trezească pe cei răi, astfel ca unii dintre ei să poată reveni pe calea cea bună.

13. Iar în infern este la fel cum v-am arătat Eu că se petrec lucrurile în lumea aceasta, cu deosebirea că acolo - în lumea spiritelor, în general -, cei buni, cei umili, cei răbdători şi cei care se încred în Dumnezeu sunt separaţi pentru totdeauna de cei răi, care singuri îşi duc în iad viaţa lor plină de rele şi de înşelătorii fără succes; căci ei sunt ghidaţi numai de minciună şi de iluzii deşarte, ca în visul unui bogătaş trândav, afundat în beţia sa.

14. Consider că toate aceste chestiuni vă sunt de-acum clare, aşa că haideţi să ne petrecem restul nopţii acesteia în bună dispoziţie şi bucurie! Dacă cineva mai are vreo problemă, avem timp s-o lămurim până la Paşte; căci până atunci doresc să rămân la prietenul Meu Kisjonah, Acum ai înţeles, Philopold?"

15. Philopold a spus: „Da, acum da! Căci Tu ne-ai explicat cu atâta claritate lucruri dintre cele mai de neînţeles, încât nu mai am în privinţa aceasta nicio întrebare, şi cred că toţi cei prezenţi aici au înţeles totul foarte bine. Dar fireşte că doar Tu, Doamne, ne puteai explica totul atât de limpede; căci toţi înţelepţii s-ar fi împotmolit cu siguranţă aici. Iar mulţumirile ni le poţi citi în inimi."

16. Atunci şi iudeii-greci au spus la rândul lor: „Într-adevăr, asemenea lucruri nu le poate explica decât Acela al cărui Spirit pătrunde totul şi care de fapt reprezintă totul! Şi aceasta este pentru noi cea mai bună şi mai limpede dovadă a misiunii Tale pur divine. Minunile făcute de Tine înseamnă fără îndoiala mult, însă numai pentru oamenii cu multă experienţă, cu toate că şi pe ei îi constrâng. Însă Cuvântul însufleţeşte şi eliberează sufletul, şi de

aceea are mai mare valoare decât o mie de minuni, care nu însufleţesc, ci doar întemnițează sufletul şi-l umplu de teamă. De aceea, Îți mulțumim pentru învățăturile Tale preaînțelepte!”

17. Iar Eu am spus: „Foarte bine ați judecat! Mâine vom mai descoperi şi alte lucruri. Dar acum, beți şi veseliți-vă până la răsăritul soarelui! Pentru că de somn nu vom mai avea nevoie niciunul în noaptea aceasta.”

Capitolul 34

O mare captura de peşte

1. După aceea, ucenicii rămaşi printre noi, iudeii-greci şi Philopold au mai vorbit mult unii cu alții. Iar Eu am discutat cu Kisjonah o mulțime de lucruri: despre vechea preoție, despre vechile moduri de guvernare patriarhale, care au fost mult mai bune decât cele de acum, din timpul prezenței Mele pământeşti, şi uite aşa s-a făcut dimineață, fără ca vreunul din grup să fi simțit lipsa somnului. Pe scurt, dimineața ne-a găsit pe toți bine dispuşi şi am ieşit pe malul mării; unde ne-am uitat o vreme la vrednicii pescari ai lui Kisjonah, care, în ciuda zelului de care dădeau dovadă pe bărcile lor, nu prea reuşeau să prindă nimic.

2. Doi pescari au venit la mal şi i-au spus lui Kisjonah: „Stăpâne, astăzi nu prea avem noroc cu pescuitul nostru! Suntem aici încă de la miezul nopții însă, din cauza vântului de răsărit, peştii se refugiază pe fundul apei, şi zău dacă se poate face ceva în condițiile acestea!”

3. Kisjonah i-a întrebat cât au reuşit să prindă.

4. Cei întrebați au răspuns: „Câteva butoiaşe mici s-or fi adunat poate. Dar ce înseamnă aceasta pentru douăzeci de bărci de pescuit şi încă pe atâtea lotci?!”

5. Atunci Eu le-am spus celor doi pescari: „Mai ieşiți o dată în larg şi aruncați-vă năvoadele. Căci la răsăritul soarelui e vremea cea mai prielnică pentru pescuit!”

6. Pescarii, care nu Mă cunoşteau, au răspuns „Prietene, ştim şi noi lucrul acesta preabine. Dar pe vântul acesta puternic dinspre răsărit, nu iese nimic! E drept că niciun fel de vânt nu ne este favorabil în munca noastră. Însă vântul de răsărit este cel mai păcătos, în special pe timp de iarnă.”

7. Eu am spus: „Faceți aşa cum v-am spus Eu şi veți prinde mult peşte!”

8. Atunci ei au vâslit spre larg şi le-au spus lucrul acesta şi celorlalți pescari. Aceştia au ridicat din umeri dar auzind că aşa voieşte Kisjonah, şi-au aruncat totuşi încă o dată năvoadele şi au prins atât de mulți peşti din soiul cel mai bun, încât aproape că li s-au rupt năvoadele, şi au avut mult de furcă până i-au depozitat pe toți în marile bazine destinate lor. Fireşte că pescarii au fost extrem de uluiți, întrucât nu mai prinseseră nicicând o asemenea cantitate de pe peşte. Dar mai târziu, Kisjonah le-a explicat cine se afla în spatele acestui miracol, şi atunci au crezut cu toți numele Meu, iar mulți dintre pescari l-au recunoscut în Mine pe fiul dulgherului Iosif.

9. Şi în felul acesta a trecut o jumătate de iarnă cu tot felul de învățăminte şi de lucrări folositore, a căror înşiruire n-ar prezenta vreo importanță deosebită pentru nimeni, căci ele au fost făcute în primul rând pentru îmbunătățirea vieții oamenilor acelui ținut.

10. Tot astfel, nici sosirea, câteva zile mai târziu, a Mariei, mamă a trupului Meu, n-a avut în sine nimic care să necesite a fi menționat aici, în afara imensei sale bucurii de a Mă revedea şi a faptului că ucenicii i-au povestit multe din faptele şi din minunile săvârşite de Mine, lucruri pe care ea le-a primit cu evlavie în sufletul ei, pentru ca apoi să mediteze la ele şi să le aplice în viața sa de zi cu zi. Cei doi frați ai Mei mai mari, respectiv fiii lui Iosif, au revenit şi ei la Kis ca să construiască o casă, iar pentru aceasta Eu însumi i-am ajutat cu sfatul şi cu fapta.

11. Şi astfel s-a apropiat Paştele, şi mulți au început să facă pregătiri pentru a pleca de sărbători la Ierusalim.

12. Kisjonah M-a întrebat dacă voi merge şi Eu la Ierusalim.

13. Iar Eu i-am spus: „Voi merge într-acolo, aşa cum am promis, dar de data aceasta nu Mă voi arăta deloc nici la sărbătoare şi cu atât mai puțin în Templu, iar apoi voi reveni imediat în Galileea, unde îmi voi continua misiunea."

14. Atunci iudeii-greci au spus: „Dar, Doamne, dacă Tu Te-ai arăta din nou în Templu şi ai mai ține o cuvântare ca data trecută, aceasta i-ar putea impresiona şi pe ceilalți templieri, iar ei ar începe să creadă în Tine, cum s-a petrecut cu noi!"

15. Eu am spus „O, nu vă faceți griji, căci Eu voi mai vorbi încă de multe ori în Templu. Dar dintre fariseii, bătrânii şi leviții care se află în momentul de față acolo, nici unul nu va fi impresionat şi nici nu se va converti pentru mântuirea sa, ci cu toții vor vrea doar să pună mâna pe Mine şi să Mă ucidă! Însă pentru acest lucru n-a venit încă vremea, aşa că ştiu Eu preabine ce am de tăcut."

16.Decizia aceasta i-a mulțumit pe toți, şi nu Mi-au mai adresat alte întrebări pe această temă.

17. Doar un singur episod dinaintea plecării noastre la Ierusalim se mai cuvine menționat aici, şi acesta este întoarcerea lui Iuda Iscarioteanul.

Capitolul 35

Iuda Iscarioteanul în casa lui Kisjonah

1. Cu toții îşi imaginau deja cu plăcere că ucenicul acesta nu se va mai întoarce la noi, pentru că nu se mai arătase deloc pe nicăieri, adică pe la niciunul dintre cunoscuți, de la jumătatea iernii încoace. Dar iată că într-o zi el a apărut, pe neaşteptate, chiar în timpul unei mese de prânz foarte vesele. Ne-a salutat pe toți prietenește, iar Kisjonah l-a poftit de îndată la masă, lucru pe care ucenicul l-a acceptat cu toată bucuria.

2. Kisjonah, un om extrem de prietenos şi de sincer față de oricare om, l-a întrebat pe ucenicul nostru ce a făcut în tot timpul acesta pe acasă şi cum i-a mers lui şi familiei sale.

3. Şi atunci ucenicul a început să relateze cu lux de amănunte cât de mult bine i-a făcut el familiei sale, prin propria sa pricepere, în timpul acesta scurt, cum a primit de la unul şi de la altul dintre marii domni comenzi pentru nişte vase deosebite de bucătărie şi de masă şi cum a fost răsplătit pentru acest lucru cu bani foarte buni, asigurându-şi în telul acesta familia din punct de vedere material cel puțin pentru câțiva ani. Şi a mai povestit tot felul de alte astfel de întâmplări puțin credibile.

4. Atunci ceilalți ucenici şi-au pierdut răbdarea şi însuşi Petru al nostru, altminteri nu prea vorbăreț, i s-a adresat, spunându-i: „Ia ascultă, dacă măcar jumătate din cele povestite de tine ar fi adevărate - lucru de care mă îndoiesc foarte tare -, tu ar trebui să fii deja aproape la fel de avut ca şi prietenul acesta al nostru, Kisjonah, şi atunci eu chiar nu pricep cum de te-ai hotărât să te întorci la noi şi să continui călătoria alături de noi! Oare n-ar fi fost mai bine pentru tine să fi rămas acasă şi să fi continuat să te îmbogățeşti prin măiestria ta?"

5. Iuda Iscarioteanul a spus: „Tu nu înțelegi! E drept că îmi place să muncesc cu zel atunci când mă apuc de o treabă. Dar, în pofida oricărei trude, nu mă pot împiedica să-mi amintesc toate cele văzute şi auzite aici, lucru care mă distrage de la munca mea şi mă face să mă întorc la voi, pentru a auzi şi a vedea şi mai multe. Căci chiar atât de lipsit de suflet cum mă considerați voi, frații mei, nu sunt în niciun caz. Iar de aş fi astfel, cu siguranță că nu m-aş afla printre voi! Dar mie mi s-a făcut foarte dor de voi, şi în special de Domnul nostru, astfel că m-am văzut nevoit să plec, atras ca de o forță invizibilă, şi iată-mă aici! Dacă însă prezența mea este nedorită şi vă stingheresc în vreun fel, n-aveți decât să mi-o spuneți, mai ales Domnul, iar eu mă voi întoarce de îndată de unde am venit, ceea ce nu înseamnă că nu putem rămâne buni prieteni!"

6. Iar Petru a spus: „Nu, aceasta n-o vom face niciodată, şi poţi rămâne printre noi ca şi până acum, atâta timp cât vei dori. Ceea ce-ţi reproşez eu este doar faptul că tu îţi permiţi să ne minţi în faţă cu atâta obrăznicie, în legătură cu câştigurile tale, fără nicio consideraţie pentru omniscienţa, deja confirmată, a Domnului nostru, deşi El te-a învăţat, la fel ca şi pe noi toţi, că buzele noastre nu trebuie să rostească niciodată vreo minciună. Şi, ştiind acest lucru foarte bine, cum de ies asemenea minciuni din gura ta, din moment ce şi tu, la fel ca şi noi, ai fost ales de Domnul drept apostol al Său?”

7. Iuda Iscarioteanul a spus: „Dar cum poţi dovedi că eu am mințit?”

8. Iar Petru a răspuns: „Foarte simplu! Căci, în primul rând, Domnul, prin graţia Sa, mi-a luminat sufletul în aşa fel încât ştiu exact când cineva minte sau spune adevărul. Şi, în plus, tot graţia Domnului mă face să ştiu că ni se va aduce aici cât de curând o altă dovadă, şi mai grăitoare, care le va arăta tuturor celor care te-au ascultat ce minciuni gogonate ne-ai turnat, lucru deloc lăudabil pentru tine! E drept că lăudăroşenia ta nouă nu ne-a făcut nici bine, nici rău. Dar pune-ţi tu singur întrebarea dacă aşa ceva se cuvine între noi, şi mai ales în prezenţa Domnului, în care tu, după cum pretinzi, crezi şi ţi-ai pus toată speranţa, asemenea nouă!”

9. Aceste cuvinte l-au pus în mare încurcătură pe ucenicul nostru, care nu mai ştia ce să-i răspundă lui Petru, pentru că acesta spusese adevărul.

10. N-a durat mult timp însă, şi la casa lui Kisjonah au sosit nişte oameni care cereau de pomană, iar Kisjonah i-a poftit de îndată înăuntru, după obiceiul său. Când au păşit în odaie, ei s-au dovedit a fi patru tineri, aproape adulţi, îmbrăcaţi în nişte zdrenţe amărâte. Când Iuda Iscarioteanul a dat cu ochii de ei, şi-a întors repede faţa pentru a nu fi recunoscut de către noii-sosiţi. Căci aceştia erau cei patru copii mai mari ai săi, o fată şi trei băieţi.

11. Kisjonah i-a întrebat cine erau şi de unde veneau, cum se numeau ei şi cine era tatăl lor.

12. Iar copiii i-au răspuns foarte sincer, dând despre tatăl lor veşti nu dintre cele mai bune.

13. Şi Kisjonah le-a spus că tocmai a auzit că tatăl lor câştigase, prin marea sa pricepere, o mulţime de bani în această iarnă.

14. Copiii însă au dezmințit pe dată lucrul acesta şi au spus: „E drept că tata a lucrat câte ceva pentru un târg, dar atunci când a ajuns el acolo, tocmai s-a produs o mare încăierare între negustorii evrei şi cei greci, iar lui i-au fost sparte toate oalele şi blidele, astfel că ne-am întors acasă ca nişte bieţi cerşetori, după care tata, fiind foarte îndurerat, ne-a părăsit cu aceste cuvinte: «Copii, de-acum nu mai pot face nimic pentru voi! Veţi găsi voi cu siguranţă o susţinere pe la nişte oameni milostivi! Iar eu mă voi întoarce la învăţătorul cel minunat, despre care v-am povestit atât de multe lucruri. Şi poate că Îl voi îndupleca pe El să vă ajute măcar pe voi şi pe mama voastră, dacă pentru mine nu se mai poate face nimic!» Apoi a plecat foarte necăjit, iar noi am pornit de asemenea la drum, precum se vede, pentru a căuta ceva de pomană pentru noi, pentru mama noastră şi pentru fraţii noştri mai mici, dar până acum n-am prea avut spor. Te rugăm deci pe tine să te milostiveşti de noi!”

15. La care Kisjonah i-a întrebat: „Cât a trecut de fapt de când v-a părăsit tatăl vostru?”

16. Iar copiii au răspuns că trebuie să fi trecut deja vreo opt zile de când nu l-au mai văzut pe tatăl lor.

17. Atunci Kisjonah i-a dus pe copii într-o altă cameră şi a poruncit să li se dea alte haine şi cele necesare ca să se spele, iar apoi mâncare şi băutură. Şi, după ce au fost ei astfel omeniţi, cei patru au mărturisit că sunt foarte îngrijoraţi pentru suferinţa tatălui lor şi că biata lor mamă este şi ea foarte tristă, întrucât acum nimeni nu mai ştie unde se află el.

18. Dar Kisjonah i-a consolat, spunându-le să nu-şi facă astfel de griji, întrucât şi tatăl lor se află în casa lui pe mâini bune şi că îl vor putea vedea cât de curând.

19. Atunci copiii s-au arătat foarte bucuroşi şi au rămas liniştiţi în odaia lor.

20. Kisjonah însă a ieşit de la ei, s-a dus la Iuda Iscarioteanul şi i-a spus: „Prietene, departe de mine gândul de a-ţi face ţie, un ucenic al Domnului, vreun reproş pentru lăudăroşenia ta; dar întrucât tu mă cunoşti la fel de bine cum mă cunosc toţi cei din jur, mă întreb de ce nu ai venit de îndată la mine şi nu mi-ai mărturisit starea jalnică în care te găseşti? Uite, copiii tăi sunt mult mai cinstiţi decât tine şi sunt foarte îngrijoraţi de soarta ta, iar tu îţi întorci faţa ca să nu fii recunoscut de ei, când ei te caută plângând! Mie mi se pare cel puţin ciudată purtarea ta! Tu ce ai de spus despre toate acestea?”

21. Iar Iuda Iscarioteanul a spus, oftând din rărunchi: „Ah, prietene, prin toate lăudăroşeniile mele atât de nelalocul lor n-am vrut decât să-mi ascund inima atât de rănită! Dar iată că nu mi-a mers. Căci pedeapsa s-a furişat pe urmele răutăţii mele, asemenea unui şarpe veninos. Ah, lasă-mă să merg la copiii mei, să-i liniştesc şi să-mi plâng amarul alături de ei!”

22. Atunci Eu am spus: „Nu încă! Mai întâi stai şi mănâncă şi bea ceva, iar pe viitor să nu mai minţi, căci altfel vei avea parte de necazuri şi mai mari!”

23. Iar Iuda Iscarioteanul a rămas pe loc şi s-a apucat să mănânce şi să bea, şi din acel moment, toţi au început să vorbească mult mai prietenos cu el, iar Kisjonah i-a promis să aibă grijă de bieţii sărmani, ei neavând nicio vină pentru nenorocirea care li se petrecuse, ci mai curând tatăl lor fiind responsabil pentru aceasta.

24. Şi astfel s-a încheiat în pace episodul acesta, iar el nu a fost menţionat aici decât pentru a se arăta şi mai bine ce fel de om era acest ucenic.

Capitolul 36

Plecarea de la Kis şi sosirea la hangiul lui Lazăr

1. Puţin după aceea, Maria, mama trupului Meu, i-a spus la rândul ei lui Iuda Iscarioteanul: „Dacă vei continua astfel şi nu-ţi vei schimba firea, atunci sfârşitul tău va fi pentru mulţi un motiv de groază, care va rămâne în memoria omenirii până la sfârşitul lumii. Aşadar, pe viitor ai grijă să te dovedeşti demn în ochii Domnului! Niciodată nu am avut vise bune cu tine, iar acum văd şi de ce. De aceea, îţi spun încă o dată: ai grijă să te dovedeşti demn în ochii Domnului!”

2. Toţi ucenicii şi-au însemnat în adâncul inimii lor aceste cuvinte.

3. După masă, noi am mai vizitat casa Mariei şi domeniul pe care Kisjonah i-l dăruise. Toate le-am găsit în cea mai bună rânduială. Fusese ridicată acolo şi o mică şcoală, în care Maria îi instruia pe copiii sărmani în multe domenii de strictă utilitate, petrecându-şi astfel foarte eficient timpul şi fiind de aceea foarte iubită şi stimată de toţi oamenii din localitate şi din împrejurimi. Ea vindeca de altfel şi mulţi bolnavi, aşezându-şi în numele Meu mâinile pe trupul lor şi rostind rugăciuni deasupra acestora. Şi astfel ea s-a dovedit a fi o binefacere pentru ţinutul acela şi o adevărată comoară pentru Kisjonah.

4. În ziua următoare, care era o zi de joi, cu mai bine de trei săptămâni înainte de Paşte, noi ne-am luat rămas bun de la Kisjonah, cu promisiunea de a-l vizita din nou cât de curând. El a poruncit să se pregătească imediat de drum una dintre cele mai bune corăbii ale sale, în care ne-am îmbarcat îndată după micul dejun, pornind la drum pe un vânt prielnic. Iar Kisjonah, Philopold şi Maria ne-au însoţit în această călătorie pe Marea Galileei, până la locul unde Iordanul iese din mare, făcând un cot la stânga, spre Marea Moartă, printr-o vale lungă, orientată spre răsărit. De aici se ajungea direct la Ierusalim pe un drum foarte bun, din care bineînţeles că astăzi nu a mai rămas nimic, la fel cum nu a mai rămas nimic nici din toate aceste localităţi de pe malul Mării Galileei, care de altfel s-a redus ea însăşi cu mai mult de o treime.

5. La locul de acostare era doar o mică vamă, unde trebuia plătită o taxă derizorie, însă doar în cazul în care aveai la tine marfă spre vânzare. Aici noi am coborât la țărm, i-am binecuvântat pe cei care ne însoțiseră şi ne-am continuat repede drumul, fără a face vreo pauză de odihnă; am ajuns destul de târziu, în noapte, la casa cunoscutului nostru hangiu, pe care l-am găsit încă treaz, întrucât mai avea câțiva oaspeți.

6. Când ne-a recunoscut, hangiul s-a bucurat nespus de tare şi şi-a pus pe dată în mişcare toată casa spre a ne putea ospăta; căci nu mai mâncaserăm nimic de dimineață. Iar picioarele ne erau ostenite de lungul mers pe jos şi simțeam mare nevoie de odihnă. În timp ce oamenii hangiului pregăteau o cină pentru noi, el ne-a povestit tot felul de lucruri care se petrecuseră în absența Mea - printre altele şi faptul că bunul nostru Lazăr avusese o dispută cu templierii, din cauza lucrătorilor pe care î-i procurasem Eu la Betleem.

7. (Hangiul): „Templierii au sosit fără întârziere la el şi au făcut toate demersurile ca să-i atragă de partea lor pe lucrătorii lui Lazăr. Numai că lucrătorii i-au întâmpinat pe templieri cu amenințări, în cazul în care nu vor fi lăsați în pace. Ca să se apere, templierii l-au acuzat pe Lazăr că i-ar fi asmuțit în taină pe lucrători împotriva lor, făcând o plângere împotriva lui la guvernatorul roman al provinciei. Acesta l-a chemat pe Lazăr şi l-a chestionat asupra situației de fapt, iar după aceea şi pe fiecare lucrător în parte. Însă concluzia a fost că Lazăr şi toți lucrătorii săi au fost achitați de orice vină, în timp ce templierilor li s-a comunicat discret să-i lase în pace pe servitorii lui Lazăr, care era cetățean al Romei, altminteri guvernatorul se vedea silit să-i pună lui Lazăr la dispoziție soldați pentru pază. Decizia aceasta a avut efect, iar Lazăr n-a mai fost deranjat de templieri de vreo şase săptămâni. Mă îndoiesc însă că aceştia l-ar privi acum pe Lazăr cu bunăvoință, deşi în aparență se poartă foarte prietenos cu el şi l-au asigurat că plângerea nu fusese depusă de fapt împotriva lui, ci doar împotriva lucrătorilor săi. Astfel că acum Lazăr, cel puțin în aparență, trăieşte în bună înțelegere cu templierii."

8. Eu am spus: „Ştiam că aşa va fi. Totuşi, treaba aceasta ar fi putut lua o turnură rea, dacă ar mai fi durat încă vreo două săptămâni. Căci atunci s-ar fi ajuns la serioase acte de violență între lucrători şi templieri - pe care însă Eu le-am prevăzut, şi de aceea am şi dirijat prin Voia Mea lucrurile în felul în care ele s-au rezolvat acum, ceea ce este bine. Sigur că templierii au acum o ură ascunsă împotriva lui Lazăr, dar aceasta nu înseamnă nimic, căci ei îi urăsc deopotrivă şi pe toți romanii, grecii, esenienii, saducheii şi samaritenii. Şi toată ura aceasta a lor se aseamănă cu aceea a unui nebun, pe care îl apucă o mânie furibundă împotriva unui fluviu, pentru că nu a găsit un pod peste el, ca să poată trece pe țărmul dorit. Fluviul rămâne fluviu, în pofida furiei atât de mari a acelui smintit. Şi uite că exact aşa stau lucrurile şi cu furia şi ura templierilor! Este precum zbaterea şi împotrivirea unui vierme aflat în praful drumului, care vrea să opună rezistență copitelor unei cămile care trece. De aceea, să lăsăm lucrurile acestea, iar tu, prietene drag, vezi dacă putem primi cina cât mai curând!"

Capitolul 37

Înțelepții din Persia

1. Hangiul a dat fuga în bucătărie, unde toate erau deja pregătite. Bucatele au fost aduse de îndată la masă, iar noi am mâncat şi am băut cu voie bună.

2. Intre timp, ceilalți oaspeți, care veniseră din Galileea, Grecia, Samaria şi din diferite alte țări - căci hanul acesta era cunoscut pentru onestitatea proprietarului său şi pentru mărimea sa - au aflat că Eu, despre care auziseră deja atât de multe lucruri Mă aflam acolo. Şi atunci i-au întrebat pe servitori dacă M-ar putea vedea şi ei. Un servitor a venit şi i-a spus lucrul acesta hangiului, care stătea de vorbă cu noi.

3. Iar hangiul i-a răspuns servitorului: „Eu nu pot spune nici da şi nici nu; căci Domnul acesta este unicul stăpân, şi lucrurile nu se pot petrece decât aşa cum voieşte El!"

4. Eu însă i-am spus hangiului: „Printre călătorii aceia se află şi patru magi din Egipt, născuți însă în Persia, în apropiere de granița cu India. Trei dintre ei sunt mari magicieni, de o vârstă foarte înaintată, iar al patrulea nu este decât un învățăcel. Ei au o suită mult mai numeroasă, din care însă cea mai mare parte este cazată în alte locuri. Aici nu şi-au adus decât servitorii personali. Ei bine, pe magicienii aceştia patru, care trăiesc de câțiva ani buni prin Egipt, poți să-i laşi să intre, şi vom vedea ce fel de oameni sunt."

5. Atunci hangiul a intrat în sala în care se aflau magii şi le-a spus că Eu am acceptat ca ei să vină la Mine.

6. Magicienii s-au bucurat foarte tare, pentru că auziseră multe despre Mine chiar şi dincolo de granițele Canaanului. S-au ridicat deci îndată şi au venit la Mine, conduşi de hangiu. La intrare, aceşti bătrâni onorabili au făcut o plecăciune adâncă şi ne-au salutat într-un mod ceremonios, după datina lor. Cum ei vorbeau şi limba ebraică, ucenicii au putut să-i urmărească şi ei foarte bine.

7. Iar Eu le-am spus neîntârziat: „Eu sunt Cel pe care doreați să-L cunoaşteți. Dar întâi luați loc alături de noi, ca să putem vorbi mai pe îndelete!"

8. Magicienii au luat loc la masa noastră şi Eu i-am întrebat: „Şi acum, spuneți-Mi cât se poate de sincer, cu ce fel de vrăji şi minuni vă îndeletniciți? Iar apoi veți afla şi de la Mine ce minuni săvârşesc Eu! Şi poate că ne vom putea fi de folos unii altora!"

9. Atunci magicienii au făcut o plecăciune, iar unul dintre ei a spus: „Învățătorule, acesta este cel mai în vârstă şi mai înțelept dintre noi. Numele său este Hahasvar[5] ('Păzitorul stelelor'); el va vorbi în numele nostru! El numără de trei ori treizeci de ani împliniți. Eu, cel care îți vorbesc acum, - nu am decât optzeci de ani, iar cel de lângă mine, şaptezeci împliniți, şi în stele stă scris că fiecare dintre noi mai are de trăit încă treizeci de ani de aici încolo. Numele meu este Meilizechiori[6] ('Cel care cunoaşte arta sau ştiința de a măsura timpul'), iar numele celui de lângă mine este Ou Li Te Sar[7] ('Descântător sau stăpânitor al voințelor'). Al patrulea dintre noi este încă tânăr şi nu are un nume definitoriu, el nefiind decât un învățăcel. Iar acum să vorbească cel - mai vârstnic dintre noi!"

10. Cel mai în vârstă a luat cuvântul, spunând: „Noi trei am mai fost o dată pe aici, acum treizeci de ani, făcând cale lungă tocmai din Orientul îndepărtat. Căci ni s-a arătat o stea deosebită, iar în stele era scris: «În Apusul îndepărtat, un nou rege i s-a născut poporului celui degenerat al lui Dumnezeu. Mama trupului său este o fecioară, neatinsă vreodată de vreun bărbat; căci copilul din pântecele ei a fost conceput de către marea forță a lui Dumnezeu, iar numele său va fi mare pentru toate popoarele de pe pământ. Şi el va întemeia o împărăție asupra căreia va domni de-a pururi ca un împărat atotputernic. Şi ferice de toți aceia care vor trăi în împărăția Sa; căci asupra acestora moartea nu va avea putere!»

11. Citind acestea, ne-am pornit la drum, urmând întocmai calea trasată de stea, şi am găsit într-adevăr la Betleem, într-un vechi staul de oi, un minunat copil nou-născut, căruia i-am oferit darurile noastre. Am vrut să ne întoarcem apoi în țara noastră tot prin Ierusalim, aşa cum ne propusesem; dar am fost avertizați în vis de un spirit de lumină să pornim pe alt drum şi să nu-l trădăm pe regele nou-născut monarhului celui hain. Lucru pe care l-am şi făcut. Dar ce s-o fi petrecut apoi cu copilul cel minunat, nu am putut afla niciodată, în ciuda tuturor cercetărilor noastre.

12. De la nişte bătrâni am aflat că bătrânul şi crudul rege Irod a poruncit, din cauza regelui nou-născut, un măcel al copiilor din Betleem, în urma căruia toți băieții de până la doi ani au fost trecuți prin sabie; dar părinții copilului-minune au reuşit să fugă la timp cu el în Egipt, scăpându-l astfel de cruzimea regelui celui rău. Noi am făcut cercetări timp de mai mulți ani în Egipt, căutându-l pe acel copil, dar nu am descoperit nimic.

[5] Devenit mai apoi Gaspar;
[6] Melchior;
[7] Baltazar.

13. Abia de curând am aflat la Memfis, în Egipt, că în Galileea ar fi apărut un mare făcător de minuni, care săvârşeşte diferite semne şi lucrări nemaiauzite şi care ţine nişte cuvântări atât de înţelepte, încât cei mai mari înţelepţi ai acestui pământ nu valorează nimic în fala lui. Şi că mulţi sunt cei care cred despre el că ar fi însuşi Dumnezeu, căci numai astfel se pot explica faptele sale.

14. La vestea aceasta, am venit cât se poate de repede în Canaan sau, altfel spus, în marea Ţară a Evreilor, pentru a-l putea întâlni pe undeva pe acel om atât de nemaipomenit, şi aceasta, din două motive: în primul rând, pentru a ne convinge personal de toate lucrurile auzite, iar în al doilea rând, pentru a afla dacă omul acela nu este cumva tocmai copilul cel minunat născut la Betleem.

15. Fireşte că vestitul făcător de minuni se pare că nu este încă rege - dar aceasta nu face nimic. Căci noi înşine nu suntem decât nişte înţelepţi cititori în stele şi, fiind cunoscători ai forţelor naturii, trecem în ochii oamenilor celor orbi drept nişte magicieni deosebiţi, fapt pentru care suntem şi regi cu pământuri întinse şi numeroşi supuşi, în vastele podişuri de dincolo de Persia, şi nu avem a ne teme de niciun duşman, căci toţi regii învecinaţi ne stimează şi au un respect profund faţă de puterile noastre tainice, însă puterea noastră este doar una naturală, pe care o poate dobândi oricare om. Aşadar, cu atât mai mult are dreptul să fie rege omul acela vestit din Iudeea, care, prin simpla sa voinţă, poate distruge munţi şi stânci, le poate reda morţilor viaţa şi poate porunci elementelor naturii!

16. Încă de cum am ajuns în ţinutul acesta, de azi-dimineaţă, noi ne-am interesat de omul acesta şi ni s-a spus că a fost de curând pe aici şi că ar putea reveni în scurtă vreme. Şi iată că în această seară a început să circule zvonul că acest om vestit a sosit aici împreună cu ucenicii săi.

17. Şi acum, îţi poţi închipui, învăţătorule, ce înflăcărare ne-a cuprins pe toţi, aflând că tu eşti acel om despre care auzisem atâtea lucruri deosebite şi putând acum să te întrebăm cu toată smerenia dacă nu cumva eşti chiar tu acel copil-minune, născut la Betleem."

Capitolul 38

Despre ceea ce ştiau sa facă cei trei înţelepţi

l. Eu am spus: „Frumoase şi lăudabile toate cele spuse de voi. Dar, vedeţi voi, la un moment dat s-a răspândit vestea că cei trei înţelepţi care au vizitat copilul-minune născut la Betleem s-ar fi prăpădit cu vreo cincisprezece ani în urmă. Dacă voi sunteţi aceia, cum se face că mai trăiţi şi chiar colindaţi lumea?"

2. Cel mai vârstnic a răspuns: „Nobile prieten, în ţara noastră poţi muri şi de cinci sau chiar de şapte ori, şi să renaşti din nou. Aceasta se datorează aerului, pământului şi spiritelor sale, plantelor celor miraculoase şi puterilor trezite în noi de forţele tainice ale naturii.

3. Dar când am fost atunci la Betleem, în noi se aflau alte trei spirite din epoca primilor oameni de pe acest pământ[8]; dar acestea nu mai sunt acum în noi şi nici în legătură cu noi, ci noi suntem acum singuri cu noi înşine.

4. Când ne-au părăsit acele spirite, noi păream din exterior că suntem morţi. Însă ne-au reînsufleţit spiritele noastre proprii, şi astfel noi suntem acum vii prin noi înşine şi vom continua să trăim încă. Iar când trupurile acestea ale noastre se vor fi deteriorat până la urmă cu totul, noi nici atunci nu vom muri aşa cum mor pe aici oamenii în chip jalnic, ci ne vom părăsi de bunăvoie, pe deplin conştienţi, trupurile noastre, continuând să trăim şi să acţionăm

[8] Potrivit unei alte lucrări a lui J. Lorber, „Soarele spiritual", vol. 2, cap. 15, 17 şi 18, este vorba despre spiritele lui Adam, Cain şi Avraam.

Vezi de asemenea şi „Copilăria şi adolescenţa lui Iisus" de Jakob Lorber, n.red.

ca spirite printre semenii noştri. Uite, Nobile şi Mare învăţător, astfel stau lucrurile la poporul nostru, la care natura originară încă nu a fost coruptă."

5. Eu am spus: „Da, Eu ştiu preabine că mai există încă pe acest pământ câteva astfel de popoare, şi nu am nimic de obiectat împotriva acestui lucru. De aceea, voi admite şi faptul că voi aţi fi acei trei înţelepţi din Răsărit, care l-au vizitat la Betleem pe copilul-minune din staulul de oi, şi că acum aţi revenit spre a-l regăsi pe regele cel minunat, care va fi devenit el, pentru a-i arăta din nou respectul vostru, ceea ce este, incontestabil, foarte lăudabil din partea voastră.

6. Dar vă întreb încă o dată, ce fel de minuni şi ce fel de vrăji faceţi voi în timpul marilor voastre călătorii şi ce folos aveţi voi de pe urma lor? Şi despre acest lucru trebuie să-mi povestiţi, pentru ca măcar ucenicii Mei să se aleagă cu ceva de pe urma voastră. Iar apoi vă voi vorbi şi Eu mai amănunţit despre Mine Însumi."

7. Cel mai vârstnic a spus: „O, Mare învăţător, dacă tu săvârşeşti cu adevărat toate cele care se spun despre tine, atunci cu siguranţă că ucenicii tăi nu vor avea multe de învăţat de la noi. Dar dacă astfel voieşti, îţi pot spune esenţialul. Primul şi cam principalul lucru pe care îl facem este să le citim oamenilor în stele diferite lucruri utile pentru ei, care în mare parte se şi petrec aidoma. Sigur că, sincer spus, este vorba aici mai curând de măiestria potrivirii vorbelor decât de poziţia stelelor, care, cu excepţia câtorva planete, rămâne oricum mereu aceeaşi.

8. Doar atunci, la naşterea copilului-minune din neamul evreiesc, pe când noi încă mai aveam în noi, într-o măsură mai mică sau mai mare, spiritele respective, am văzut spre Apus configuraţii absolut deosebite ale stelelor şi totodată o stea de o mărime neobişnuită, care avea şi o coadă lungă, îndreptându-se spre Apus; şi, observând noi că ea se deplasa spre Apus mult mai repede decât celelalte stele, ne-am gândit că trebuie să se fi petrecut un lucru deosebit la Soare-Apune. Şi de îndată am citit în stele ca într-o carte: «Evreilor li s-a născut un nou rege, care va întemeia o împărăţie ce nu va avea sfârşit în vecii vecilor, iar el va stăpâni asupra tuturor popoarelor acestui pământ!»

9. Ei bine, cele scrise erau pe deplin adevărate, şi de aceea noi am pornit la drum şi am urmat întocmai acea stea, care a părut că se opreşte atunci când am ajuns într-un anumit loc, iar aici am găsit într-adevăr o naştere însoţită de tot felul de minuni, astfel încât nu ne-am îndoit nicio clipă că am ajuns exact unde trebuia. Prin urmare, citirea noastră în stele reflectase deplinul adevăr. Cât priveşte însă citirile noastre ulterioare, noi nu mai putem spune în ce măsură au reflectat ele adevărul. Astfel stau lucrurile cu astrologia noastră.

10. În ceea ce priveşte magia noastră, ea se împarte în trei părţi. Prima parte, cea principală, are la bază cunoaşterea temeinică a forţelor secrete ale naturii, acumulată prin multe experienţe, ceea ce ne-a permis să facem mii şi mii de lucruri, care fireşte că stârnesc uluirea totală a oamenilor orbi şi neştiutori, atrăgându-ne un mare respect şi totodată un foarte bun câştig.

11. Deţinem în momentul de faţă secretul producerii unui anumit fel de granule extrem de inflamabile, care, la aprinderea lor rapidă într-un spaţiu închis, dezvoltă o asemenea forţă încât şi cea mai dură stâncă se va spulbera în mii de fărâme cu o bubuitură puternică, dacă vei fi făcut în prealabil o gaură în ea şi vei fi introdus acolo câţiva pfunzi din granulele respective, cărora să le dai apoi foc printr-un fitil invizibil. În aparenţă, pentru ochii poporului, ne facem că îi poruncim stâncii să se spulbere, în realitate însă, provocăm lucrul acesta cu ajutorul explozibilului nostru, pe care reuşim să-l plasăm cu câteva zile înainte într-un loc potrivit.

12. Şi tot astfel, mai cunoaştem o mulţime de alte lucruri, care, atunci când sunt puse în aplicare, nu pot decât să uluiască poporul cel neştiutor. Dintre acestea fac parte şi demonstraţiile noastre pirotehnice, unde ne pricepem să imităm perfect chiar şi fulgerul şi efectele sale. Aşadar, aceasta este prima parte a magiei noastre.

13. Partea a doua este una pur mecanică, în cadrul căreia producem, cu ajutorul unor maşinării încă necunoscute omului de rând, anumite efecte, care de asemenea sunt de natură să uimească de-a binelea orice profan, căci el nu le cunoaşte cauza, şi nimeni în afară de noi nu ar putea să i-o explice.

14. Partea a treia a magiei noastre este cea mai neînsemnată, căci aici efectele se produc doar prin anumite înțelegeri tainice dintre noi. Dar tocmai acestea produc cea mai mare încântare în rândul poporului orb, deşi în spatele lor nu se află nimic altceva decât nişte abilități îndelung exersate. Acestea sunt aşadar cele trei feluri de magie pe care le practicăm.

15. Dar suntem şi medici şi cunoaştem remedii secrete prin care putem să vindecăm, cu conştiința cea mai curată din lume, diferite boli, să distrugem insectele dăunătoare de toate tipurile şi să punem pe fugă sau să îmblânzim tot felul de animale sălbatice dintre cele mai feroce - iar cu aceste calități ale noastre le-am fost adeseori de ajutor oamenilor. Iată, deci, Mare învățător, că ți-am dezvăluit pe scurt întreaga noastră artă. Iar acum, te rugăm şi pe tine să ne vorbeşti mai în amănunt despre tine."

Capitolul 39

Un scop nobil nu justifica mijloacele murdare

1. Eu am spus: „Arta voastră, în măsura în care ea se serveşte de forțele naturii, de mecanică sau de leacuri, este destul de utilă în sine, iar cu timpul se pot dezvolta din ea diferite avantaje pentru oameni. Dar tot ceea ce reprezintă doar nişte înşelătorii, practicate ca să aducă venituri din partea oamenilor, care în fața lui Dumnezeu au cu toții aceeaşi valoare, este un lucru dăunător şi nu-I este plăcut lui Dumnezeu, unicul Stăpân al întregii lumi şi al tuturor creaturilor - lucru pe care Eu, cu un anumit prilej, l-am declarat şi l-am demonstrat şi esenienilor, care şi ei aveau practici asemănătoare. Căci, oricât de bun ar fi scopul în sine, dacă el poate fi atins doar printr-un mijloc amăgitor şi, prin urmare, murdar, acesta din urmă nu este justificat de scopul cel bun urmărit şi nu devine bun.

2. De pildă, să spunem că avem un om foarte bolnav, iar cei mai buni medici nu găsesc nicio soluție spre a-l elibera de suferințele sale. Atunci, unuia îi vine o idee şi le-o spune şi celorlalți medici: «Întrucât omul acesta nu mai poate fi ajutat, să-i dăm o otravă mortală foarte rapidă, şi pe dată va scăpa de suferințele sale!» Zis şi făcut, iar cel suferind se prăpădeşte pe loc. Da, doctorii aceştia l-au scăpat într-adevăr pe bolnav de toate durerile sale. Însă ei l-au ucis, fără să se gândească de ce o fi trimis Dumnezeu asupra lui o asemenea suferință şi ce se va petrece apoi, pe lumea cealaltă, cu sufletul său. Aşadar, mijloacele au fost rele, şi de aici nu poate rezulta în niciun caz o finalitate bună.

3. Vedeți voi, la fel stau lucrurile şi cu toate aceste false minuni! Chiar dacă ele sunt însoțite de învățăminte bune şi morale şi le sunt prezentate oamenilor drept o acțiune divină, ele totuşi nu determină în realitate nimic bun. Căci ele dezvoltă în mintea oamenilor credulitatea, din care apoi se nasc uşor tot felul de superstiții dăunătoare şi, la sfârşit, chiar o ură fanatică față de orice persoană de altă credință. Iar dacă în final oamenii recunosc înşelătoria, cu ajutorul unor minți luminate, şi-şi dau seama că presupusa minune dumnezeiască în care ei crezuseră nu a fost decât un banal fenomen natural, ei vor renunța de îndată şi la învățămintele cele bune care au însoțit-o, şi până la urmă nu vor mai crede în nimic, devenind ca nişte adevărați tigri şi hiene față de făcătorii de minuni care îi învățaseră.

4. Din toate acestea însă, se desprinde uşor concluzia că printr-un mijloc necorespunzător nu poate fi atins nicicând un scop nobil. Căci dacă fundația este fragilă, cum s-ar putea sprijini pe ea o construcție solidă?!

5. Pe un teren mlăştinos şi instabil nu poți ridica o cetate solidă, şi tot aşa, nu vei putea fonda niciodată o învățătură adevărată - capabilă să-i îndrepte cu adevărat pe oameni şi să le ofere viața - pe nişte iluzii mincinoase.

6. Chiar şi regatele cele mai puternice ale lumii acesteia, în fața cărora au tremurat odinioară jumătate din locuitorii globului pământesc, s-au spulberat până la urmă precum pleava, pentru că însuşi fundamentul pe care au fost ele edificate nu era decât o fantasmă lipsită de conținut şi plină de îngâmfare.

7. De aceea M-am coborât Eu de sus în lumea aceasta, pentru a le spune şi a le dărui oamenilor adevărul despre toate lucrurile. Iar cel ce va rămâne şi va trăi în sfera acestui adevăr, acela va fi pe deplin liber şi va purta în sine Viața cea Veşnică, la care nu se poate ajunge prin niciun fel de simulacru, ci doar prin cel mai curat şi mai pur adevăr.

8. Şi tocmai în aceasta constă împărăția pe care Eu o întemeiez acum. Este o împărăție a iubirii, a luminii şi, astfel, a celui mai pur şi mai substanțial adevăr. Regele ei nu se va aşeza nicicând pe un tron pământesc, nicicând nu va ține în mână un sceptru aurit şi nici nu va purta vreodată o altă armă decât purul şi simplul adevăr. Dar arma aceasta îi va conferi totuşi, pentru totdeauna, cea mai strălucită victorie asupra tuturor popoarelor pământului şi creaturilor sale, şi ferice de cel care se va lăsa învins de arma aceasta pură şi cerească!

9. Iar acum, vă spun vouă că Eu sunt chiar Acela pe care Îl căutați şi căruia I-ați adus slavă încă de la naşterea Sa.

10. Dar vă mai spun că Gloria Mea nu ține de aprecierea oamenilor, ci numai de aprecierea Celui care este una cu Mine, iar Acela se numeşte: Iubire, Lumină, Adevăr şi Viață. El este originea tuturor lucrurilor, Existența eternă şi Viața însăşi, şi toate care sunt există doar prin El. Acum ați înțeles?"

Capitolul 40

Influenta spiritelor luminii

1. Pătruns întru totul de adevărul cuvintelor Mele, cel mai în vârstă a spus: „Mare învățător! Din cuvintele tale luminoase, am înțeles limpede ca lumina zilei că tu trebuie să fii mult mai mult decât un om. Căci niciodată nu am auzit din gura vreunui om adevăruri atât de pătrunzătoare şi, într-adevăr, vorbe ca acestea au efecte mai puternice decât mii de fapte miraculoase, care e drept că pentru un timp îi farmecă pe oameni, dar nu fac decât să le împietrească şi să le întunece şi mai mult inimile! De aceea nici nu-ți vom cere să săvârşeşti niciun fel de minuni. Căci vorbele tale ne sunt de ajuns şi ştim de acum ce avem de făcut în viitor. Iar poporul nostru de acasă nu va mai bâjbâi prin beznă!"

2. Eu am spus: „Veți face foarte bine. Dar binele şi adevărul trebuie să vină la timpul lor. De aceea, în tot ceea ce veți întreprinde, va trebui să apelați şi la înțelepciunea voastră. Căci un popor care a trăit atâta vreme în beznă nu va putea suporta brusc o lumină prea strălucitoare, fără ca sufletul lui să aibă de suferit; el va fi ca un nebun, va fugi de lumină şi va căuta umbra şi noaptea. De aceea, la început lumina trebuie dată cu mare chibzuință, pentru ca oamenii să se obişnuiască încet-încet cu ea. Cu timpul însă, vor ajunge să suporte şi cea mai puternică lumină în fața ochilor lor. Voi, care sunteți nişte adevărați înțelepți din îndepărtatul Orient, trebuie să respectați întocmai şi această învățătură, dacă vreți să fiți o binecuvântare pentru poporul vostru."

3. Cel mai vârstnic a spus: „Şi acest lucru îl vom respecta cu strictețe, noi şi ucenicii noştri. Căci vedem că ai dreptate în toate şi că spui întotdeauna adevărul. Dar acum am vrea să mai aflăm de la tine cum au stat de fapt lucrurile cu spiritele care ne-au călăuzit pe noi la vremea naşterii tale preafericite. Căci neam dat seama prea bine că ele nu au fost noi înşine, iar noi nu am fost ele. Dar atunci când ele ne stăpâneau, noi nu puteam face decât ceea ce

voiau ele, şi nu voia noastră, şi totuşi am avut impresia că ele au fost de fapt ca un fel de eu al nostru mai bun. Căci în acea vreme noi eram foarte înțelepți, şi astfel am putut cunoaşte forțele tainice ale naturii şi modul în care pot fi ele folosite. Iar în momentul în care ne-au părăsit, parcă ne-am trezit din nou foarte proşti şi nu puteam pricepe cum descoperiserăm noi de fapt acele mari secrete ale naturii. Căci toate lucrurile bune pe care le ştim acum le-am învățat de la acele spirite, care ni s-au înfățişat uneori şi în anumite vise lucide. Ei bine, cum explici tu, în înțelepciunea ta, acest lucru?"

4. Eu am spus: „Cazul vostru nu este unul singular. Căci toți oamenii mai buni din fire sunt instruiți de spirite benefice, într-un mod mai mult sau mai puțin perceptibil, în tot felul de ştiințe spirituale sau naturale, ceea ce s-a petrecut şi cu voi, într-o manieră mai perceptibilă.

5. Şi cu cât oamenii trăiesc pe lume într-un mod mai natural, mai simplu şi mai introvertit, cu atât mai vie este legătura lor cu spiritele cele bune din lumea de dincolo. Şi aceasta a fost situația şi în cazul vostru.

6. Însă atunci când, datorită numeroaselor voastre călătorii, ați ajuns să fiți mai mondeni, spiritele care vă instruiseră şi vă ghidaseră v-au părăsit, lăsându-vă cu propria voastră ştiință, înțelegere şi voință. Şi totuşi, ele au trezit în voi dorința de a Mă căuta pe Mine, şi de aceea a trebuit ca voi să Mă găsiți, iar prin aceasta, cele trei spirite au făcut cel mai mare bine pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru popoarele voastre.

7. Însă spiritele acelea au fost cândva şi ele oameni pe acest pământ, şi încă oameni care au jucat un rol dintre cele mai de seamă pentru toți cei care trăiesc acum pe pământ. Dar în lumea de dincolo dispar orice fel de diferențieri de tip pământesc, cum ar fi ideea de «prim», «mare» sau «mic», şi acolo ultimul om de pe acest pământ nu va fi cu nimic mai prejos decât cel din frunte, cu condiția ca el să fi recunoscut Voia lui Dumnezeu şi să fi trăit în conformitate cu Ordinea şi cu preceptele Sale.

8. Iar Voia lui Dumnezeu pentru toți oamenii sună pe scurt cam aşa: cunoaşte-L pe Dumnezeu şi iubeşte-L mai presus de orice, iar pe aproapele tău, adică pe semenul tău, ca pe tine însuți. Fii cinstit şi drept față de oricine şi fă-i aproapelui tău ceea ce doreşti într-un mod cumpătat să ți se facă ție, şi atunci va domni pacea şi armonia între voi, iar grația lui Dumnezeu va străluci deasupra capetelor voastre ca o adevărată lumină a vieții!

9. Mulțumiți-vă cu aceasta, iar de aici va izvorî pentru voi tot restul de înțelepciune. Dar acum mergeți să vă odihniți, căci, iată, s-a făcut aproape miezul nopții."

10. Atunci înțelepții Mi-au mulțumit şi Mi-au cerut permisiunea să rămână şi în ziua următoare în preajma Mea, lucru pe care Eu l-am acceptat cu plăcere. După care ne-am dus cu toții la odihnă.

11. Când ne-am sculat cu toții de dimineață, micul dejun pentru noi era gata, iar înțelepții noştri aşteptau deja şi ei cu ardoare să Mă revadă şi să Mă audă. Căci cuvintele Mele le pătrunseseră adânc în suflet,

12. În timp ce Eu stăteam la masă cu ucenicii Mei şi mâncam şi beam, vorbind cu hangiul despre una sau alta, înțelepții Mă aşteptau deja la uşă. Auzind însă că vorbeam doar despre lucruri lumeşti, mai mult sau mai puțin banale, şi-au şoptit unul altuia: „Ia te uită, astăzi nu mai vorbeşte cu atâta înțelepciune ca noaptea trecută! Desigur cunoaşterea sa este foarte complexă! Dar din cele ce spune el acum nu rezultă prea multă înțelepciune divină!"

13. Pe când îşi dădeau ei aşa cu părerea, un om foarte grav bolnav a fost adus în vestibulul casei. Era un vecin al hangiului, care aflase de la oamenii acestuia că Eu aş fi sosit la han şi că Mă aflam acolo. Iar când M-a zărit prin uşa întredeschisă, a strigat de îndată: „O,-Iisuse din Nazaret, Mântuitorule, îndură-Te de mine şi vindecă mă şi pe mine aşa cum ai vindecat pe atât de mulți alții!"

14. Atunci Eu am ieşit afară şi am spus: „De când te chinuie guta omule?"

15. Iar el a răspuns: „Doamne, sunt de-acum şapte ani! Şi am îndurat cu răbdare durerile, cât timp nu ajunseseră atât de cumplite. Acum însă au devenit insuportabile, aşa că m-am lăsat adus la Tine.”

16. Eu le-am spus înțelepților: „Ei bine, voi sunteți medici! Nu vreți să-l ajutați pe bolnavul acesta prin ştiința voastră?”

17. Cel mai vârstnic, a răspuns: „Învățătorule, la noi se consideră că bolnavii de genul acesta sunt incurabili şi deci niciun leac nu mai poate să-i ajute! Dacă pe un astfel de artritic nu-l vindecă soarele, atunci nimic pe lume mi-l mal poate ajuta!”

18. Eu ani spus: „Atunci, să văd şi Eu dacă mai poate fi vindecat!”

19. După care, i-am spus bolnavului: „Fii deci vindecat şi umblă! Dar să nu mai păcătuieşti pe viitor, ca să nu te lovească apoi necazuri şi mai mari!”

20. Iar bolnavul şi-a îndreptat dintr-o dată trupul, fiind complet vindecat, a mulțumit şi a plecat plin de bucurie.

21. Atunci înțelepții s-au speriat de-a binelea şi au vrut să Mi se închine. Eu însă le-am interzis aşa ceva, după care am plecat de îndată cu ucenicii Mei spre Betania, la Lazăr, iar înțelepții au plecat şi ei în aceeaşi zi spre țara lor îndepărtată.

La Marea Galileei

Evanghelia după Ioan Capitolul 6

Capitolul 41

Domnul nostru Iisus Hristos hrăneşte peste cinci mii de oameni

(Evanghelia după Ioan 6/1-15)

1. Faptul că Lazăr s-a bucurat nespus de mult de sosirea Mea nici nu mai trebuie menționat. Dar de abia mă aflam de trei zile acolo, că, prin intermediul lucrătorilor, a şi aflat întregul ținut - care era foarte întins - de prezența Mea şi, pe zi ce trecea, se adunau din ce în ce mai mulți oameni şi aduceau cu ei tot felul de bolnavi, care toți au fost vindecați. Toate acestea au stârnit însă multă vâlvă în Ierusalim şi au ajuns şi la urechile fariseilor, astfel încât ei s-au adunat la sfat, consultându-se cum să Mă prindă şi să scape de Mine.

2. Eu însă ştiam toate acestea şi în cea de-a zecea zi de şedere a Mea în Betania, le-am spus lui Lazăr şi ucenicilor: „Vom pleca de aici şi ne vom duce din nou în Galileea. Căci fariseii uneltesc din nou împotriva Mea, iar Eu nu vreau să mai stârnesc prea multă vâlvă, pentru ca locuința ta să aibă şi ea liniște în preajma sărbătorilor. Aşa că voi pleca de aici chiar astăzi,”

3. Atunci Lazăr a spus, foarte necăjit: „Doamne, dar Tu eşti atotputernic şi poți stârpi năpârcile acelea rele cu un singur gând, ceea ce pentru toți evreii buni ar fi o adevărată binefacere.”

4. Eu am răspuns: „Aş putea-o face, fără îndoială, dar nu aceasta este Voia Tatălui, ci ei trebuie să fie lăsați să-şi facă mendrele până când se va fi umplut paharul. Abia atunci va veni asupra lor Marea Judecată, Căci, prin setea lor nelimitată de patere, ei singuri îşi vor înfige sabia în piept. În înfumurarea lor, ei se vor ridica împotriva romanilor, iar aceştia pur şi simplu îi vor nimici. Căci. Eu îți zic ție: nu va mai rămâne piatră peste piatră din Ierusalim, iar cei ce vor veni după aceea nu vor mai găsi nici locul în care el a existat, şi chiar de vor mai identifica vreun lucru din ceea ce a fost, tot nu vor găsi suficiente puncte de reper pentru a putea stabili locul cu precizie. Aceasta va fi o faptă a lumii datorată lumii. Dar vremea pentru aceasta nu a sosit încă, iar Eu nu am venit ca să distrug ceea ce există, ci doar ca să refac ceea ce a fost stricat şi să regăsesc ceea ce s-a pierdut. Astfel că este mai bine să plec pentru o

vreme de aici, pentru ca şi Eu, şi tu să avem parte de linişte. Căci ei Mă vor căuta cât de curând aici şi nu Mă vor găsi - şi va fi bine aşa."

5. După care, am mâncat de dimineaţă şi am pornit la drum. Iar Lazăr ne-a condus până aproape de Marea Galileei, şi o mulţime mare de oameni ne-a urmat. Întrucât am ajuns la ţărmul mării seara târziu, M-am oprit acolo şi Mi-am petrecut noaptea într-un han. A doua zi Lazăr şi-a luat rămas bun de la noi şi s-a întors cu oamenii săi acasă.

6. Iar Eu cu ucenicii Mei, al căror număr ajunsese de-acum la peste şaptezeci, ne-am urcat pe o corabie şi am trecut marea, ajungând pe celălalt ţărm, nu departe de oraşul Tiberiada. *(Ioan 6/1)* Dar văzând ceilalţi oameni că plec, au închiriat pe dată mai multe bărci şi s-au ţinut necontenit după noi, pentru că văzuseră minunile pe care Eu le făcusem cu numeroşi bolnavi. *(Ioan 6/2)* Noi am tras la mal, urmaţi de toate vasele care ne însoţeau, cam la o leghe depărtare de Tiberiada, într-un loc complet pustiu, în care se ridica un munte înalt.

7. Şi Eu le-am spus ucenicilor: „Haideţi să urcăm pe muntele acesta! Care pe la jumătatea sa vreau să facem o pauză de odihnă, fără însă a fi văzuţi de orăşenii care vor trece pe aici. Pentru că oamenii din acest oraş au puţină minte, iar credinţă şi mai puţină; căci sunt în principal negustori, cart nu se gândesc decât la bani şi la câştig."

8. Şi am început de îndată să suim muntele spre locul indicat, care era foarte frumos şi cu multă iarbă, numai bun pentru odihna noastră. Şi M-am aşezat pe dată acolo cu ucenicii Mei, *(Ioan 6/3)* Însă şi oamenii cei mulţi, care se ţinuseră după noi, au urcat în urma noastră, cu coşurile lor cu pâine luate de acasă, şi s-au aşezat în jurui nostru. Căci era aproape de Paşte, cea mai mare sărbătoare a evreilor *(Ioan 6/4),* şi tradiţia cerea să iei cu tine în coşuri pâine nedospită, precum şi peşte prăjit, ouă şi carne de miel.

9. Eu am rămas în locul acela vreo cinci zile şi, timp de patru zile, am avut cu toţii ce să mâncăm şi să bem, lângă locul nostru de popas aflându-se şi un izvor cu apa bună şi proaspătă. Dar când, în cea de-a cincea zi, proviziile s-au terminat, Petru mi-a atras atenţia asupra faptului că mulţimea adunată împrejur creştea pe zi ce trecea şi că oamenii nu mai aveau nimic de mâncare.

10. Atunci Mi-am ridicat ochii spre masele acelea de oameni şi am văzut ce mulţime de popor venise la Mine. Şi i-am spus lui Filip, care de obicei se ocupa de hrana noastră şi care, ca grec devenit evreu, nu era chiar un stâlp al credinţei: „Ei bine, de unde crezi că putem cumpăra noi pâine ca să mănânce toţi aceştia?" *(Ioan 6/5)* Am întrebat aceasta doar ca să-l încerc pe ucenicul puţin credincios, căci Eu ştiam ce aveam de făcut. *(Ioan 6/6j*

11. Iar ucenicul nostru s-a ridicat în picioare şi Mi-a răspuns (Filip): „Mai avem doar două sute de dinari, iar aceştia nu ne vor ajunge nici cât să ia fiecare câte o bucăţică de pâine." *(Ioan 6/7)*

12. Şi a spus un altul, care nici el nu era prea credincios, deşi era fratele[9] lui Simon Petru *(Ioan 6/8):* „Doamne, este pe aici un băiat, care mai are în coş cinci pâini din făină de orz şi doi peşti, dar ce reprezintă acestea la atâţia oameni?" *(Ioan 6/9)*

13. Iar Eu am spus: „Aduceţi-Mi-1 aici pe băiat şi vedeţi ca lumea să. se aşeze în bună rânduială!"

.14. Şi, fiind în locul acela iarbă multă, s-au aşezat pe dată în jurul nostru vreo cinci mii de oameni, fără a mai socoti femeile şi copiii. *(Ioan 6/10)* Atunci am luat pâinile, I-am mulţumit Tatălui şi le-am binecuvântat. Apoi am dat pâinile şi peştii spre a fi împărţite la toţi cei care şedeau acolo, atrăgând atenţia ucenicilor să dea fiecăruia pâine şi peşte cât va avea nevoie ca să se sature. *(Ioan 6/11)* Şi toţi au mâncat şi s-au săturat.

15. Dar, pentru că nu au putut mânca tot, le-am spus din nou ucenicilor: „Duceţi-vă şi strângeţi toate firimiturile rămase, ca să nu se piardă nimic din ele." *(Ioan 6/12)*

[9] Andrei, după Biblie.

16. Iar ucenicii au luat coşurile cele mari, s-au dus şi au adunat tot ce rămăsese de la cei care mâncaseră şi au umplut douăsprezece coşuri mari cu firimiturile de la cele cinci pâini mici de orz. *(Ioan 6/13)*

17. Iar ucenicii au spus: „Cu adevărat, această săturare a mulțimii le depăşeşte pe cele două de dinainte! Dar acum, ce să facem cu coşurile acestea pline?”

18. Eu am spus: „Ele sunt ale oamenilor. Vor şti ei ce să facă cu ele. Nouă nu ne mai trebuie, în primul rând pentru că acum suntem şi noi sătui, iar în al doilea rând, pentru că deseară oricum vom pleca de aici spre Capernaum.”

19. Iar ucenicii au dat cele douăsprezece coşuri pline oamenilor, şi fiecare şi-a luat din ele cât a vrut, şi nimeni nu se putea plânge că n-a apucat destul.

20. Şi oamenii, văzând minunea pe care o făcusem, au spus: „Acesta este cu adevărat Prorocul care avea să vină în lume! *(Ioan 6/14)* Dar în acest caz, întrucât el este mai puternic decât oricare altă putere din lume şi este mai înțelept decât însuşi Solomon, trebuie fără îndoială să-l silim să ne fie rege!”

21. Eu însă, văzând că-şi propuseseră cu adevărat să Mă proclame cu forța regele lor, i-am spus în şoaptă lui Ioan: „Cred că auzi ce şi-a pus poporul în minte. De aceea, Mă voi retrage acum repede şi pe neobservate spre vârful acestui munte. *(Ioan 6/15)* Însă voi să rămâneți aici până pe seară. Dacă mulțimea se va împrăştia, Mă voi întoarce la voi. Dar dacă oamenii nu vor pleca, să coborâți la malul mării. Acolo vă va aştepta o corabie rapidă. Duceți-vă cu ea la Capernaum, iar Eu vă voi ajunge din urmă!”

Capitolul 42

Ucenicii călătoresc pe mare spre Capernaum

(Evanghelia după Ioan 6/16-21)

1. Ioan şi-a întipărit bine în minte toate acestea. Însă cum el se preocupa cel mai mult dintre toți de aspectele spirituale şi pentru că voia să vadă în fiecare situație cauza, efectul şi scopul ei final, Mi-a solicitat îndată şi explicația acestei minuni.

2. Iar Eu i-am spus: „Este adevărat că tu vei fi acela care va pătrunde cel mai bine tainele împărăției lui Dumnezeu, aşa că îți voi spune pe scurt: oamenii aceştia reprezintă lumea, care şi-a epuizat toată hrana ei spirituală. Doar la un băiețel simplu s-a mai găsit o inimă curată şi candidă, un strop de credință copilărească. De aceea, doar el mai avea o rezervă de cinci pâini de orz şi doi peşti.

3. Cele cinci pâini demonstrează că cele cinci simțuri ale sale sunt încă curate, nealterate, şi de asemenea şi inima şi sufletul său, lucru care s-a văzut din faptul că s-a supus cu cea mai mare bucurie cererii Mele. Iar cei doi peşti - reprezentând binele din iubire şi adevărul din credință sau căldura vieții din iubire şi flacăra înțelepciunii vieții - simbolizează credința sa de copil, încrederea şi iubirea sa. În acelaşi timp însă, faptul că aceasta s-a produs doar la o singură persoană şi că ea este una dintre cele mai umile ne înfățişează măsura infimă în care mai sunt reprezentate acum printre oamenii acestei lumi binele şi adevărul divin.

4. În acelaşi timp, cele cinci pâini mai reprezintă şi învățătura Mea către oameni. Ea este încă puțin răspândită printre oamenii acestui pământ. Dar se va înmulți asemenea pâinilor acestora, şi totuşi, chiar şi pentru cei mai înțelepți, instruiți şi îndestulați spiritual de către Mine, vor rămâne până în vecii vecilor încă nespus de multe alte lucruri noi, din ce în ce mai profunde, de înțeles şi de cunoscut. Căci cele douăsprezece coşuri reprezintă cele douăsprezece popoare ale lui Israel, iar acestea, la rândul lor, ansamblul perfecțiunii divine în toate, ce nu poate fi atinsă nicicând.

5. Iată, dragul meu Ioan, semnificația acestei minuni, iar dorința oamenilor acestora de a Mă face pe Mine regele lor pământesc reprezintă ataşamentul lor ignorant şi denaturat

față de această lume, căci ei râvnesc de fapt să devină un popor terestru puternic şi de temut, care să-i nimicească pe toți presupuşii lor duşmani, lucru care însă este total împotriva esenței învățăturii Mele. De aceea, Eu voi pleca acum cât mai repede. Iar voi, faceți aşa cum v-am spus!"

6. Apoi, ascunzându-mă în spatele grupului de ucenici, Eu m-am strecurat prin nişte tufişuri şi m-am îndreptat repede spre vârful muntelui. Căci s-a deschis pe dată o cărare bine bătătorită în fața Mea, dar nu şi în fața acelora care se țineau după Mine. Drept pentru care, mulțimea s-a întors spre ucenici, acuzându-i pentru faptul că M-au lăsat să plec.

7. Atunci Ioan a ieşit în față şi a spus: „Voi sunteți mai mulți decât noi! De ce nu L-ați oprit voi să plece? Încercați să opriți în loc fulgerul şi furtuna! Porunciți valurilor mării, atunci când, înfuriate, vor să vă înghită! Eu, care sunt doar un ucenic, pot să vă explic un lucru: mai lesne veți putea porunci forțelor dezlănțuite ale naturii să stea în loc decât să clintiți voința Omului Divin! Înțelegeți deci şi nu fiți atât de încăpățânați! Cum vreți voi să-L înscăunați drept un rege lumesc înfumurat pe Acela, al cărui Spirit domneşte de-a pururi asupra cerului şi pământului?! Doar ați putut vedea limpede lucrul acesta din nenumăratele minuni pe care le-a săvârşit chiar în fața ochilor voştri! El nu trebuie decât să voiască, şi totul este şi se petrece aşa cum a voit! Dar privirea şi Voia Sa ajung şi până aici, ba chiar şi infinit mai departe. Aşa că, nu fiți nesăbuiți şi potoliți-vă, ca să nu dea vreun mare necaz peste voi!"

8. La vorbele acestea ale lui Ioan, mulți s-au liniştit, dar unii tot mai protestau şi voiau cu orice preț să Mă caute pe munte. Însă foarte curând au dat peste asemenea obstacole în calea lor, încât n-au putut trece nicicum de ele, aşa că s-au întors epuizați de efortul lor fără succes, nefiind în stare să înțeleagă cum putusem Eu să urc acei pereți abrupți de stâncă însă ştiau sigur că în jos nu aş fi putut să fug, întrucât toate cărările care duceau la vale, din locul nostru de popas, erau împânzite de ei, şi cineva ar fi trebuit să Mă vadă. Pe scurt, dându-şi seama de neputința lor, au început să țină sfat în legătură cu ce le rămânea de făcut. Unii i-au întrebat pe ucenici ce vor face acum fără învățătorul lor sau dacă El se va întoarce cumva.

9. Ucenicii însă le-au spus: „Ce altceva am putea face decât să plecăm spre patria noastră, îndreptându-ne spre Capernaum? Iar acolo va veni El din nou la noi, cum şi când va voi!"

10. Atunci, mulți dintre cei mai nemulțumiți au început să plece. Dar mulți au rămas în aşteptare, spre a vedea ce va face grupul cel mare de ucenici. Iar când a început să se lase seara, ucenicii s-au ridicat şi au coborât în grabă spre mare *(Ioan 6/16),* unde deja îi aştepta o corabie - aşa cum le spusesem Eu dinainte -, pe care ei au urcat de îndată, plecând mai înainte ca mulțimea de oameni să fi ajuns la țărm. Căci şi coborâşul era destul de dificil, iar cei neexperimentați nu l-au putut face decât cu mare chin şi cu prudență. De aici drumul ducea la Tiberiada, unde mulți au închiriat corăbii pentru a ajunge la Capernaum. Unii au plecat pe dată la drum, alții însă au rămas pe loc, aşteptând să cobor Eu de pe munte şi să plec apoi cu ei la Capernaum. Dar întrucât Eu nu am apărut de nicăieri, au plecat şi ei în zorii zilei următoare.

11. Însă ucenicii se îndreptau repede, mânați de un vânt bun, spre Capernaum. *(Ioan 6/17)* Erau convinşi că Eu voi veni cu o altă corabie după ei şi-i voi ajunge cât de curând din urmă; drumul pe mare era destul de lung, astfel că se întunecase de-a binelea şi ei mai aveau încă de parcurs o distanță destui de mare până la Capernaum, căci pe o bucată de drum avuseseră de întâmpinat şi un vânt potrivnic, din față. Se uitau mereu în jur să vadă dacă şi dincotro voi apărea. Dar Eu nu eram de zărit pe nicăieri şi nu ajunsesem la ei, în pofida dorului lor puternic de Mine. Atunci s-au întristat foarte tare şi-şi spuneau unul altuia că probabil abia în dimineața următoare voi ajunge la ei.

12. Şi, pe când gândeau ei astfel, s-a pornit dintr-o dată un vânt puternic, iar marea s-a întărâtat foarte tare. *(Ioan 6/18)*

13. Şi corăbierii au spus: „Strângeţi repede pânzele şi toată lumea să vâslească cu putere, căci, dacă nu ajungem repede în port, o păţim!”

14. Atunci toţi au pus mâna pe vâsle. Şi, după ce au vâslit vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii, ei M-au văzut pe Mine umblând pe apa învolburată şi apropiindu-Mă de corabia lor şi, deşi Mă mai văzuseră făcând lucrul acesta într-o situaţie asemănătoare, s-au înfricoşat foarte tare. *(Ioan 6/19)*

15. Văzând acest lucru, Eu M-am adresat lor şi le-am spus: „De ce vă temeţi aşa? Nu vedeţi că sunt Eu?” *(Ioan 6/20)*

16. Iar ucenicii au vrut să Mă ia pe vasul lor, căci mai era drum lung până la mal. Dar cum au gândit aceasta, în aceeaşi clipă vasul a şi atins ţărmul! *(Ioan 6/21)*

17. Toate acestea au stârnit o mare uimire la ucenicii cei noi, căci ei nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Şi corăbierii erau înmărmuriţi de-a binelea, dar ei se gândeau că eram mort şi că spiritul Meu era cel care umbla astfel, probabil datorită blestemului vreunui vrăjitor, dacă nu cumva eram chiar Eu însumi vreun astfel de vrăjitor, şi le poruncisem spiritelor apei să Mă poarte deasupra mării. Căci corăbierii erau greci, deci păgâni, şi nu puteau înţelege altceva, neştiind mare lucru, mai bine zis, neştiind absolut nimic despre adevăratul iudaism spiritual, şi de aceea au şi fost lăsaţi pentru moment la părerea lor greşită.

18. Iar noi ne-am îndreptat de îndată spre un han bine ştiut de noi, căci aici Eu vindecasem mai demult un bolnav de gută, care îmi fusese adus, cu pat cu tot, printr-o deschizătură a acoperişului. Am fost primiţi acolo foarte bine şi ospătaţi pe măsură.

Capitolul 43

Pâinea vieţii

(Evanghelia după Ioan 6/22-35)

1. În ziua următoare, când, după masa de dimineaţă, am ieşit pe afară să vedem împrejurimile, am zărit pe ţărm o mulţime de oameni, care, venind din Tiberiada, navigaseră cu mare efort pe timpul nopţii, pentru a ajunge la noi. Erau chiar oamenii care, cu o seară înainte, îi văzuseră pe ucenici plecând pe mare fără Mine de pe celălalt ţărm al mării. Iar acum ei vedeau că, în afară de corăbiile cu care veniseră ei, nu se mai afla acolo decât corabia cea mare cu care ucenicii plecaseră fără Mine - căci ei văzuseră bine că Eu nu urcasem împreună cu ucenicii Mei pe corabie, ci ei plecaseră singuri. *(Ioan 6/22)*

2. Şi pe când ne plimbam aşa pe ţărm, au mai apărut şi alte corăbii, care plecaseră abia în zorii zilei clin Tiberiada. Aceşti urmăritori se întorseseră mai întâi la locul unde, prin graţia Mea, mâncaseră pâinea, pentru a verifica dacă nu cumva mai eram acolo. *(Ioan 6/23)* Negăsindu-Mă însă nici pe Mine, nici pe ucenici, ei s-au întors degrabă la corăbiile care-i aşteptau şi au pornit pe un vânt bun spre Capernaum. Căci ei ştiau că ucenicii într-acolo porniseră. Şi, ajungând către prânz aici, la Capernaum, ei i-au căutat de îndată pe ucenici şi mai ales pe Mine. *(Ioan 6/24)*

3. Când, într-un târziu, M-au găsit într-o sinagogă din Capernaum, la care vom mai face referire ulterior, ei şi-au dat seama că Eu nu aveam cum să vin decât pe mare de la Tiberiada până la Capernaum, căci pe lungul drum terestru, cu toate ocolişurile sale, peste dealuri şi prin râpe adânci, Mi-ar fi trebuit neîndoielnic vreo trei zile pentru a ajunge la Capernaum. Atunci aceşti urmăritori M-au întrebat: „Învăţătorule, dar cum ai venit pe mare până aici?” *(Ioan 6/25)*

4. Eu însă le-am făcut repede un semn ucenicilor să nu destăinuie nimănui nimic, căci îmi propusesem să le dau acelor partizani ai regalităţii Mele o lecţie, numai bună să separe grâul de neghină.

5. Astfel că, le-am răspuns celor ce M-au întrebat: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: voi Mă căutați nu pentru că ați văzut numeroasele minuni pe care le-am săvârşit, ci doar pentru că, flămânzi fiind, ați mâncat acolo pe munte din pâini şi v-ați săturat! *(Ioan 6/26)* Acesta este şi motivul pentru care voi M-ați numit un mare profet şi ați vrut chiar să Mă faceți rege, pentru că v-ați spus în sinea voastră: «Ia te uită, omul acesta va avea suficientă putere împotriva duşmanilor noştri, care ne obligă să trudim; în plus, el ne poate asigura mereu pâinea, şi atunci nu vom mai fi nevoiți să muncim!»

6. Dar Eu vă zic vouă: această hrană nu slujeşte vieții spirituale a sufletului, ci doar vieții pieritoare a trupului din carne, însă Eu, Fiul Omului, vă voi oferi vouă o altă hrană, care va rămâne şi va acționa pentru totdeauna în sufletele voastre. Căci pentru aceasta, Tatăl din ceruri M-a însemnat cu pecetea Lui. *(Ioan 6/27)* Iar hrana aceasta constă în următoarele: Faceți adevărata Voință a lui Dumnezeu, şi, prin aceasta, împliniți lucrările Lui.”

7. Atunci cei ce întrebaseră Mi-au spus: „Ce trebuie deci să facem pentru a săvârşi lucrările lui Dumnezeu, după cum spui tu? *(Ioan 6/28)* Căci noi suntem doar simpli oameni, nu profeți, şi nu putem trăi decât după legile lui Moise.”

8. Eu am spus: „Ah, dacă voi ați fi respectat legile lui Moise, M-ați fi recunoscut de mult pe Mine! Dar ceea ce voi respectați, cu o ranchiună ascunsă, de frica pedepselor lumeşti, sunt legile acestei lumi, şi de aceea nu Mă recunoaşteți pe Mine, cu toate semnele pe care Eu le-am făptuit în fața ochilor voştri şi pe care nici un alt om nu le-a mai săvârşit vreodată înaintea Mea.

9. Însă acum am să vă spun Eu ce înseamnă lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu, cea pe care voi o puteți înfăptui, este ca voi să credeți în Mine, căci Eu sunt Acela, pe care Dumnezeu vi L-a promis prin gura profeților şi pe care acum vi L-a trimis în lumea aceasta!” *(Ioan 6/29)*

10. Atunci ei toți au făcut ochii mari şi au spus plini de uimire: „Şi ce minuni mai poți face tu dincolo de cele pe care le-am văzut noi? Spune-ni-le şi arată-ni-le, ca să le vedem şi noi şi să putem apoi crede ceea ce susții tu despre tine! Deci, ce lucrări mai faci tu? *(Ioan 6/30)* Până acum ştim doar că ai vindecat tot felul de bolnavi şi că ai făcut, într-un mod cu adevărat miraculos, din cele câteva pâinişoare, mai multe pâini cu care ne-ai săturat pe deplin pe muntele acela. Numai că minuni asemănătoare sau uneori chiar mai mari au făptuit, începând cu Moise, şi alți profeți. N-au mâncat oare părinții noştri mană în pustie, precum este scris: «Pâine din cer le-a dat lor să mănânce»?!” *(Ioan 6/31)*

11. La care Eu le-am răspuns: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: pâinea pe care v-a dato Moise nu provenea din Cerul cel adevărat, ci din cel vizibil, de deasupra acestui pământ *(Ioan 6/32),* dar astăzi, Tatăl Meu din Cerul cel adevărat al spiritului vă dă prin Mine pâinea cea adevărată din Ceruri! Căci adevărata pâine din Cer este aceasta din Mine, care dă viață lumii!” *(Ioan 6/33)*

12. Ei însă nu au înțeles că prin pâinea cea adevărată, care-i dă sufletului Viața cea Veşnică, Eu M-am referit doar la Cuvântul Meu şi la învățătura Mea, izvorâte din nepieritoarea iubire şi înțelepciune a lui Dumnezeu, fiind astfel ele însele viața şi înțelepciunea şi dăruindu-i sufletului viața cea adevărată.

13. Motiv pentru care ei, gândindu-se doar la pâinea aceea pe care o mâncaseră pe munte, au spus: „Doamne şi Învățătorule, dă-ne atunci mereu o astfel de pâine să mâncăm, şi nu vom mai cere nimic altceva!” *(Ioan 6/34)*

14. La care Eu le-am răspuns: „Despre ce vorbiți şi ce cereți? Oare n-ați înțeles nimic din cele ce v-am spus?! Eu însumi sunt adevărata pâine a vieții! Cel care vine la Mine, acela nu va flămânzi, iar cel care crede în Mine, acela nu va suferi niciodată de sete!” *(Ioan 6/35)*

15. Atunci ei au spus: „Doamne, dar noi suntem acum lângă tine! Şi cum nu am pus nimic în gură de dimineață, iată că începe totuşi să ne fie foame şi sete, deşi suntem convinşi că tu eşti un mare profet, poate chiar mai mare decât Moise, despre care nici nu se mai poate

spune cu exactitate dacă a existat sau nu cu adevărat vreodată. Pe Moise nu l-am văzut niciodată, dar pe tine te-am văzut şi te vedem în continuare, şi de aceea tu însemni mai mult pentru noi decât Moise şi toţi profeţii cei vechi. Şi totuşi, iată că suntem de-acum destul de înfometaţi şi însetaţi. Şi atunci, cum trebuie înţelese vorbele tale?"

16. Atunci Eu i-am şoptit lui Ioan: „Vezi, ceea ce ţi-am spus Eu ieri în taină, pe munte, n-a fost oare adevărat?! Oamenii aceştia se mai află încă la nivelul animalelor, şi de aceea Eu le spun totul destul de învăluit, pentru ca ei să se zăpăcească de tot şi să plece de aici; căci vremea lor nu a venit încă."

Capitolul 44

Misiunea Domnului nostru Iisus Hristos pe pământ. Trupul şi sângele Domnului

(Evanghelia după Ioan 6/36-58)

1. Apoi M-am întors din nou către oameni şi le-am spus: „Dar ce spuneţi voi?! Am zis Eu vreodată că nu M-aţi fi văzut?! Dar Eu însumi ştiu foarte bine, şi v-am spus şi vă repet: M-aţi văzut pe Mine şi aţi văzut minunile Mele, şi totuşi nu credeţi *(Ioan 6/36)* că tot ce îmi dă Tatăl Meu din Ceruri vine la Mine şi că în mod sigur Eu nu Îl voi respinge pe cel care va veni la Mine. *(Ioan 6/37)*

2. Ţineţi deci minte ce vă spun: Eu nu sunt ca voi, din lumea aceasta, ci M-am pogorât din Cer - dar nu spre a face propria-Mi voie, asemenea vouă, ci spre a face doar Voia Aceluia care M-a trimis aici, în lumea aceasta." *(Ioan, 6/38)*

S. Atunci ei au întrebat: „Şi care este prin urmare voia aceluia care te-a trimis din cer în lumea aceasta?"

4. Eu am spus: „E greu să predici pentru surzi şi să scrii pentru orbi. Dar aceasta este Voia Tatălui care M-a trimis: ca dintre toţi cei pe care El Mi i-a dat Mie să nu pierd pe niciunul, ci să-i adun pe toţi şi sa-i înviez în ziua cea de apoi." *(Ioan 6/39)*

5. Atunci unii au spus: „Omul acesta vorbeşte foarte, ciudat; părerea noastră este că e cam nebun!"

6. Alţii însă au zis: „Vorbeşte-ne clar şi explică-te! Ce va fi în ziua de apoi?"

7. Iar Eu am spus: „Dacă Mă veţi recunoaşte şi veţi crede în Mine, atunci aceea va fi o nouă şi adevărată zi pentru sufletele voastre, în care Eu vă voi învia pe voi prin puterea adevărului din învăţătura Mea. Însă de nu veţi crede în Mine şi nu Mă veţi recunoaşte, atunci cu greu va exista o astfel de zi pentru sufletele voastre."

8. Şi din nou au spus oamenii: „Spune-ne limpede care este de fapt Voia Tatălui!"

9. Iar Eu am spus: „Ascultaţi deci! Aceasta este Voia Tatălui care M-a trimis, ca acela care-L vede pe Fiu, crede în El şi-L recunoaşte ca pe adevăratul Mesia al acestei lumi să aibă Viaţă Veşnică - iar Eu îi voi învia în ziua cea de apoi! *(Ioan 6/40)* Iar ce este ziua cea de apoi, aceasta v-am explicat deja."

10. Atunci iudeii au început să murmure împotriva Mea, mai ales fiindcă zisesem: «Eu sunt pâinea vieţii ce s-a coborât din Cer,» *(Ioan 6/41)*

11. Şi ei spuneau: „Dar nu este acesta dulgherul Iisus, fiul lui Iosif? Doar îl cunoaştem preabine pe el, precum şi pe tatăl său şi pe mama sa! Cum poate să spună el acum că s-a coborât din cer?! *(Ioan, 6/42)* E drept că mintea sa şi celelalte însuşiri mai deosebite ale sale i-ar putea fi date din cer, căci nu s-a pomenit niciodată un om mare şi renumit fără o inspiraţie divină. Dar să susţină el cu tărie despre sine, în faţa noastră, că s-a coborât din ceruri la noi, ca o adevărată hrană pentru viaţa cea veşnică?!"

12. Eu am spus: „Nu mai murmuraţi între voi! *(Ioan 6/43)* Căci vă spun încă o dată: nimeni nu poate să vină la Mine (să Mă recunoască), dacă nu-l atrage Tatăl (iubirea lui Dum-

nezeii şi iubirea faţă de Dumnezeu) care M-a trimis; şi doar Eu (Cuvântul şi învăţătura Mea) îl voi învia în ziua cea de apoi! *(Ioan, 6/44)*

13. Chiar este scris în Proroci: «În vremea aceea care va veni - şi care acum a venit -, ei vor fi cu toţii învăţaţi de Dumnezeu!», şi de aceea vă spun vouă: oricine Îl ascultă pe Tatăl (iubirea lui Dumnezeu) vine la Mine (Mă va recunoaşte). *(Ioan 6/45)*

14. Şi, spunând acestea, Eu nu pretind că cineva dintre voi L-ar fi văzut pe Tatăl - căci doar Eu, care sunt de la Dumnezeu, L-am văzut pe El în toate timpurile. *(Ioan 6/46)* Şi de aceea vă spun, în pofida murmurelor voastre: Cu adevărat, cu adevărat, cel ce crede în Mine are deja în sine Viaţa cea Veşnică (deci învierea Mea deplină în ziua cea de apoi)! *(Ioan 6/47)* Şi Eu însumi sunt cu adevărat pâinea vieţii! *(Ioan 6/48)*

15. E drept că părinţii voştri au mâncat mană în pustie (viaţa senzorială a cărnii), dar ei sunt morţi, şi mulţi dintre ei sunt morţi chiar în sufletele lor. *(Ioan 6/49)* însă pâinea aceasta, pe care Eu v-o ofer prin Mine însumi şi care este coborâtă cu adevărat din Cerul întregii existenţe şi vieţi, face ca fiecare dintre cei ce mănâncă din ea (acceptă cu credinţă învăţătura şi se conformează ei) să nu mai moară în vecii vecilor, *(Ioan 6/50)*

16. Cu adevărat! Eu sunt pâinea cea vie care s-a pogorât din Cer! Iar cine mănâncă din pâinea aceasta (acceptă în fapt învăţătura) va trai în veci! Şi, vedeţi voi, pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa oamenilor acestei lumi este chiar trupul Meu!" *(Ioan 6/51)* (Aici trebuie înţeles învelişul exterior, material al Cuvântului Meu, în interiorul căruia se află Cuvântul cel Viu, spiritual, asemenea germenelui viu în învelişul sau cel mort.)

17. Aceasta a fost mult prea mult pentru aceşti iudei, care nu aveau nici cea mai vagă idee despre sensul spiritual al lucrurilor, aşa că ei au început să se certe de-a binelea între ei.

18. Unii spuneau: „Dar lăsaţi-l să vorbească şi vom vedea ce va ieşi până la urmă!"

19. Cei mai agitaţi însă ziceau: „Ei asta-i, doar se vede dintr-o singură privire că omul nu este în toate minţile! Mai înainte el era încă pâinea din cer, pe care trebuia s-o mâncăm spre a dobândi viaţa cea veşnică; dar acum pretinde să-i mâncăm chiar trupul! Nebunie curată! Cum ar putea acesta să ne dea trupul său să-l mâncăm? *(Ioan 6/52)* Şi câţi oameni s-ar putea sătura oare din trupul lui, spre dobândirea vieţii veşnice?! Dacă aceasta este condiţia pentru dobândirea vieţii veşnice a sunetului, atunci doar foarte puţini o vor putea dobândi!"

20. Eu am spus: „N-aveţi decât să vă certaţi cât vreţi, dar lucrurile stau exact aşa, cum v-am spus Eu vouă. Şi vă mai spun ceva: Dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi!" *(Ioan 6/53)* (În privinţa trupului, s-a spus deja ce reprezintă el; sângele, ca fluid vital, care dă adevărata viaţă trupului fizic, îl menţine, îl hrăneşte şi-i oferă germenele vieţii pe care trebuie să-l reproducă, reprezintă miezul spiritual propriu-zis, interior, în cadrul cuvântului exterior.)

21. De data aceasta, unii dintre iudei au fost depăşiţi cu totul.

22. Alţii chiar au început să râdă în hohote. Cei mai moderaţi însă au spus: „Lăsaţi-l să termine ce are de spus! Cine ştie ce poate ieşi de aici până la urmă! Doar ştim bine că nu o dată el a vorbit cu multă înţelepciune." Şi Mi s-au adresat, spunând: „Dragul nostru învăţător, te rugăm mult să ne vorbeşti pe înţelesul nostru!"

23. Iar Eu le-am spus: „Cum aş putea să o fac?! Vorbesc ca acela drept care M-aţi recunoscut pe munte, deci ca un mare proroc. Dar arătaţi-Mi un proroc care a vorbit vreodată într-un alt mod către popor! Vă spun deci încă o dată: cel ce va mânca trupul Meu şi va bea sângele Meu, acela va avea Viaţa cea Veşnică, iar Eu îl voi învia în ziua de apoi. *(Ioan 6/54)* Căci trupul Meu este adevărata hrană şi sângele Meu, adevărata băutură a vieţii. *(Ioan 6/55)*

24. Şi vă mai spun încă: Acela care va mânca trupul Meu şi va bea sângele Meu va rămâne în Mine, şi Eu în el. *(Ioan 6/56)* Precum Tatăl cel veşnic viu M-a trimis pe Mine, iar Eu acum trăiesc aici prin Voia Tatălui, tot aşa şi acela care Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine. *(Ioan 6/57)* Şi tocmai aceasta este pâinea aceea care, aşa cum am spus mai înainte, s-a pogorât din Cer şi care se deosebeşte de mana pe care au mâncat-o părinţii voştri în pustie şi

au murit, după cum v-am mai spus; iar acela care mănâncă pâinea aceasta va trăi în veci." *(Ioan 6/58)*

Capitolul 45

Cum a judecat poporul cuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos

(Evanghelia după Ioan 6/59-64)

1. Cum eu vorbeam într-o sinagogă din Capernaum *(Ioan 6/59),* o mulțime de iudei li s-au alăturat ucenicilor Mei, care deja erau numeroşi, şi mulțimii imense care Mă urmase încă ele la Ierusalim, iar învățăturile Mele, de neînțeles chiar şi pentru primii Mei ucenici, au stârnit mare vâlvă şi au dat naştere la multe dispute.

2. Unii spuneau: „Nu se poate să se fi referit chiar la carnea şi la sângele trupului său."

3. Alții, la rândul lor, ziceau: „Bine, dar ce altceva să înțelegem din spusele sale? Dacă este cu adevărat un înțelept şi vrea să povățuiască poporul, atunci să le vorbească oamenilor astfel încât ei să-l poată înțelege. Căci noi nu suntem decât nişte simpli oameni şi nu spirite, iar un adevărat înțelept trebuie să-şi dea seama cu ce fel de ascultători are de-a face. Dar aceste cuvinte au fost atât de dure şi de absurde, încât cine să le poată înțelege?! *(Ioan 6/60)* Ne miră doar că atât de mulți oameni l-au putut asculta atâta vreme. Căci dacă el ar fi vorbit în limba indienilor, tot atât de mult am fi înțeles!"

4. Şi cei mai moderați au spus din nou: „Acest lucru pare destul de adevărat pentru moment, dar noi credem totuşi că, în spatele vorbelor sale, se ascunde cu totul altceva, şi că intenționat a vorbit el astfel, pentru a ne determina să gândim mai profund. Dacă l-am ruga să ne dea nişte explicații mai clare, poate că ni le-ar da!"

5. Şi din nou ceilalți: „Dar n-am făcut chiar noi aceasta? Când a fost să ne explice cum să-l înțelegem noi pe el ca pe pâinea cea adevărată coborâtă din cer, ne-a vorbit despre trupul său, care ar trebui mâncat, şi despre sângele său, care ar trebui băut, spre dobândirea vieții celei veşnice! Prin urmare, fie sunt nişte învățături rostite intenționat atât de enigmatic, încât nimeni să nu înțeleagă nimic, fie omul, altminteri foarte la locul lui, şi-a permis şi el o dată o glumă. Dar oricum ar sta lucrurile, niciuna dintre cele două variante nu ne poate fi de niciun folos! Aşa că, dacă aveți un dram de bun-simț, faceți ca noi şi vedeți-vă de treabă!"

6. Şi atunci mulți au plecat din sinagogă, unde n-a mai rămas decât mulțimea de ucenici şi, firește, cei doisprezece apostoli aleşi. Căci aceştia încă mai aşteptau o explicație. Dar până şi aceştia murmurau între ei, spunând: „E totuşi foarte ciudat cum S-a purtat! Cu nişte vorbe mai limpezi şi mai aproape de înțelegerea omului ar fi putut câştiga astăzi mii de adepți pentru învățătura Sa. Aşa însă, n-a făcut decât să-i piardă! Căci cine-L va mai putea asculta şi accepta de acum înainte?!"

7. Iar iudeii-greci îşi spuneau unii altora: „Este fără îndoială o mare diferență între învățătura Lui din Betania şi cea de aici! Iudeii care au părăsit sinagoga au judecat situația chiar foarte corect. Dar poate că va mai explica El o dată, mai târziu, ceea ce a vrut să spună - mai ales că acum au plecat toți aceia care pe munte vroiau să-L încoroneze rege, astfel că acum nu-L va mai împiedica nimic să vorbească deschis cu noi."

8. Observând Eu în sinea Mea că şi mulți dintre ucenici erau supărați şi murmurau între ei, le-am spus: „Dar de ce vă supărați voi?! *(Ioan 6/61)* Nu i-am spus Eu oare unuia dintre ucenicii Mei că oamenii aceştia nu sunt încă nici pe departe copți pentru a primi în sufletele lor împărăția lui Dumnezeu?! Eu însă le-am produs un şoc, care îi va marca pentru multă vreme şi-i va face cu timpul mai maturi. Căci Eu trebuie să-Mi pregătesc mai întâi oamenii, pentru ca apoi ei să se dovedească în stare să pătrundă mai lesne tainele împărăției lui Dumnezeu. Iar acum, vă întreb pe voi ce veți spune când Mă veți vedea pe Mine, care Mă aflu

acum în fața voastră ca Fiu al Omului, suindu-Mă din nou acolo unde am fost dintotdeauna?" *(Ioan 6/62)*

9. Iar ucenicii au spus: „Da, da, aceasta este posibil şi este chiar un lucru sigur; căci o demonstrează minunile Tale mai mult decât miraculoase. Dar faptul că, pentru dobândirea Vieții Veşnice, este nevoie să mâncăm trupul Tău şi să bem sângele Tău, acest lucru, Doamne şi Învățătorule, aşa cum l-ai prezentat Tu, pare pur şi simplu irealizabil! Sigur că noi toți dorim cu ardoare să scăpăm de moarte - chiar dacă este vorba doar de supraviețuirea sufletului, căci trupul oricum nu reprezintă decât țărână şi praf şi nu mai poate fi reînviat. Dar dacă acest lucru nu este posibil decât cu sacrificiul trupului şi al sângelui Tău, care oricum nu ar ajunge decât pentru foarte puțini, atunci noi renunțăm la viața cea veşnică a sufletului şi preferăm să ne ducem viața până la capăt, ca oameni cinstiți, pe pământul acesta, însă dacă înțelegi altceva prin vorbele acestea, atunci ar fi bine să ne luminezi şi pe noi. Căci dacă Tu mai şi intenționezi să urci într-o zi, după spusele Tale, înapoi de unde ai venit, atunci unde şi cum ar mai putea fi mâncat trupul Tău şi băut sângele Tău? Este evident că, fără o explicație suplimentară, învățătura de astăzi nu are sens pentru noi."

10. Eu le-am spus: „N-am spus Eu oare că e dificil să predici pentru surzi şi să scrii pentru orbi?! Oare nu doar duhul este acela care dă viață, pe când trupul nu foloseşte la nimic?! Iar cuvintele pe care le-am rostit sunt duh şi viață, şi nicidecum trup şi sânge pământesc. *(Ioan 6/63)*

11. Acum însă, vă spun vouă cu adevărat, că există mai mulți printre voi care fie nu cred deloc, fie cred doar într-o mică măsură, şi există unii şi printre ucenicii Mei mai vechi, despre care Eu am ştiut de la început că nu cred cu tărie, iar unul dintre ei este chiar un zgârcit, un hoț şi un trădător!" *(Ioan 6/64)*

Capitolul 46

Ucenicii Domnului nostru Iisus Hristos sunt puşi la încercare

(Evanghelia după Ioan 6/65-70)

1. Vorbele acestea au avut efectul unui trăsnet. Mulți s-au îngrozit, iar unii au spus: „Doamne, de ce nu ne-ai spus lucrul acesta de mai mult timp? Căci, cu adevărat, noi l-am fi descoperit pe un astfel de om nedemn şi l-am fi îndepărtat dintre noi dacă Tu, în marea Ta milă, nu doreai să-Ți ridici mâna asupra lui!"

2. Eu am spus: „Eu v-am spus de multe ori, că toate pe lumea aceasta îşi au timpul şi măsura lor. La vremea recoltei, niciun bun gospodar nu va aduna buruiana la un loc cu spicele de grâu, ci doar grâul curat, iar apoi îşi va pune slugile să adune în grămezi buruiana care s-a întins şi printre grâu şi îi va da foc pentru a îngraşă ogorul.

3. De aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-i este dat de la Tatăl *(Ioan 6/65)*, care este în Sine iubirea, viața şi adevărul, aşa cum Eu sunt toate acestea prin Tatăl, şi deci şi prin Mine însumi, căci Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine.

4. Să nu creadă cumva vreunul dintre voi că cineva poate fi cu adevărat aproape de Mine doar pentru simplul fapt că Mă urmează, îmi ascultă vorbele şi-Mi admiră minunile, ci doar acela îmi este cu adevărat aproape, pe care-l atrage spre Mine o iubire pură şi care crede întru totul, necondiționat, ceea ce propovăduiesc Eu, precum şi faptul că Eu, care sunt deocamdată Fiul Omului, am venit de la Tatăl, iar în spirit sunt una cu El."

5. Atunci ucenicii, inclusiv iudeii-greci, dar cu excepția celor doisprezece, au spus: „Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci nu ne serveşte la nimic să călătorim cu El! Lucrurile complicate şi incredibile nu le înțelegem - şi de aceea nici nu le putem crede. Cât priveşte iubirea cea necondiționată şi absolut curată, este o problemă, pentru că El însuşi se poartă uneori cu noi într-o manieră care nu-ți insuflă deloc afecțiune. De aceea, haideți să ne întoar-

cem cuminți la Moise al nostru; căci el este mai clar şi mai inteligibil. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă doar a-I respecta poruncile, astfel că nădăjduim să dobândim mântuirea în lumea de dincolo chiar şi fără credința în învățăturile acestea stranii."

6. Atunci mulți dintre ei au plecat şi nu au mai mers alături de Mine, deşi ulterior au meditat mult la vorbele rostite de Mine. *(Ioan 6/66)* Cum însă Eu n-am adresat niciunuia din cei care plecau vreun cuvânt, necerându-le să rămână şi să aibă răbdare, au început şi cei rămaşi să se neliniştească şi să se întrebe ce ar trebui să facă - să plece şi ei sau să rămână?

7. Atunci Eu i-am întrebat pe un ton prietenesc: „Nu vreți să vă duceți şi voi? *(Ioan 6/67)* Din partea Mea, sunteți la fel de liberi ca oricare alt om de pe pământ."

8. Iar Simon Petru Mi-a răspuns: „La cine să ne ducem, Doamne? Tu singur ai cuvintele Vieții celei Veşnice, chiar dacă noi nu le putem înțelege pe dată în toată profunzimea lor. *(Ioan 6/68)* Tu ni le vei explica, la timpul cuvenit, când noi vom fi mai demni de lumina cea măreață din Tine. Noi am crezut şi am recunoscut chiar de la început că Tu eşti Hristosul, Fiul cel viu al lui Dumnezeu, astfel că nu Te mai putem părăsi nicicum pe Tine, Doamne! *(Ioan 6/69)* Doar Tu să nu ne goneşti, o Doamne, şi să ai răbdare cu slăbiciunile noastre încă atât de mari!"

9. Eu am spus: „Atunci, toate sunt bune şi astfel vor şi rămâne! Dar pentru că ne aflăm aici, în această şcoală exemplară din Capernaum, trebuie să vă dezvălui încă un lucru: ştiți bine că, în urmă cu un an, în ținutul acesta, chiar Eu v-am ales pe voi, cei doisprezece, dintre toți ucenicii cei mulți - şi totuşi, unul dintre voi este un diavol!" *(Ioan 6/70)*

Capitolul 47

Iuda Iscarioteanul

(Evanghelia după Ioan 6/71)

1. Iar Eu Mă refeream, evident, la Iuda Iscarioteanul, căci am ştiut de la început ce duh rău zăcea în el. *(Ioan 6/71)* Însă el era foarte zelos, activ, bun de gură şi vorbea bine despre învățătură, şi de aceea, pentru părțile lui bune şi nu pentru cele rele, fusese ales de către Mine, împreună cu ceilalți unsprezece, să fie unul dintre primii Mei apostoli. Însă întrucât, datorită zelului şi elocvenței sale, izbutea să realizeze în acelaşi interval de timp mai mult decât ceilalți unsprezece la un loc, a început foarte curând să fie şi foarte vanitos.

2. Apoi, fiind în repetate rânduri admonestat de ceilalți pentru înfumurarea sa, el a început să fie ros de o tainică ranchiună, astfel că s-a închis, din zi în zi, tot mai mult în sine şi a început să-i pândească pe ceilalți unsprezece ucenici, în speranța că va găsi ceva pentru care să le ceară socoteală în fața Mea. Cum însă nu se petrecea nimic care să-i poată potoli mânia, el s-a încrâncenat tot mai tare, aşteptând cu din ce în ce mai multă ardoare ocazia de a-şi pune odată frații în încurcătură, căutând în sinea sa un mijloc potrivit.

3. Era un om zgârcit şi avid de bani, şi adeseori susținea, cu toată elocvența posibilă, că dobândirea de bani este ceva strict necesar vieții pământeşti, căci stăpânitorii lumii doar de aceea introduseseră banii, pentru uşurarea schimburilor, altminteri atât de dificile.

4. Odată i-a şi explicat înțeleptului Nathanael, cu care discuta mai mult decât cu ceilalți, că Eu, în mod evident, nu am nevoie de bani pentru existența Mea terestră, pentru simplul motiv că, fiind înzestrat cu forța divină atotputernică, Mă pot descurca oricum fără niciun ban. Dar că oamenii lipsiți de puterea aceasta şi care nu au norocul de a fi ucenicii Mei au, pentru subzistența lor pe pământ, la fel de multă nevoie de bani ca şi împăratul, care trebuie să-şi plătească cu ei soldații şi alți slujitori de stat.

5. Nathanael a tot încercat să-i demonstreze că banii - deşi, asemenea oricărui alt bun lumesc, ar putea face mult bine în mâinile unui om drept - reprezintă totuşi un mare rău pentru oameni, pentru că ei păstrează în ei răul, stimulând setea oamenilor de a-i poseda şi

fiind mereu cauza fărădelegilor şi a nelegiuirilor de tot felul, de la cele mai mici, până la cele mai mari.

6. Iuda Iscarioteanul a acceptat şi el până la urmă ideea aceasta, însă a declarat că banii ar fi un rău necesar, aşa cum este şi trupul pentru suflet. Dar dacă sufletul s-ar folosi cu înţelepciune de trup, acesta ar putea fi pentru el şi un templu al mântuirii, căci numai prin intermediul lui sufletul poate ajunge la viaţa cea veşnică şi poate accede la statutul de adevărat copil al lui Dumnezeu.

7. Şi astfel reuşea, cu elocvenţa care-l caracteriza, să găsească în toate chestiunile câte un subterfugiu, încât era dificil să o scoţi la capăt cu el. A mers cu sofismele chiar şi până acolo, încât să considere, asemenea spartanilor şi cretanilor, că furtul este o treabă cinstită în caz de nevoie, iar pe Moise l-a acuzat de prostie pentru faptul că l-a prezentat drept un păcat oarecare, în orice circumstanţă ar fi săvârşit el. Dar Iuda nu lua deloc în calcul ideea că permisiunea de a fura, chiar şi în caz de mare nevoie, i-ar conduce pe oameni cu timpul la cea mai desăvârşită lenevie, şi că nimeni n-ar mai munci şi n-ar mai economisi nimic dacă ar şti că, de îndată ce-şi va fi constituit o rezervă cât de mică, aceasta îi va fi cât de curând descoperită şi luată de către cei aflaţi în nevoie. Şi, odată introduse astfel de obiceiuri printre oameni, ce s-ar petrece cu iubirea de aproapele şi cu recunoaşterea lui Dumnezeu?!

8. Nathanael i-a explicat clar lui Iuda că justificarea furtului nu se împacă nicidecum cu aspiraţiile sale pentru economie şi că furtul acceptat ar face imposibilă chiar şi cea mai dreaptă modalitate de economisire. Dar acesta a sărit din nou cu sofisticăriile sale dibace, astfel că nu se putea face nimic cu el. Doar când îi făceam Eu vreo observaţie, renunţa pentru o vreme la ideile sale şi părea să se lase călăuzit de unele mai nobile. De aceea am şi făcut în sinagogă remarca aceea la adresa lui, pe care el fără îndoială că a înţeles-o foarte bine, chiar dacă ceilalţi ucenici nu puteau decât să facă presupuneri, pentru că, deşi ştiam preabine ce avea el să facă, Eu nu voiam totuşi să-l arăt cu degetul. Pentru că, şi în cazul lui, trebuia mai întâi să se umple paharul şi să se convingă el însuşi pe deplin că toate faptele sale pământeşti atât de nemernice aveau să devină pentru orice om exemple cutremurătoare, căci altfel orice îndreptare a sufletului său, chiar şi în lumea de dincolo, ar fi devenit imposibilă.

9. Iar aici, am prezentat trăsăturile caracteristice ale acestui ucenic doar spre a argumenta şi mai bine motivul pentru care Eu l-am numit de data aceasta un diavol, Căci, în sinea sa, lui nu i-a convenit deloc faptul că Eu am ţinut în sinagogă o asemenea cuvântare, care i-a supărat pe mulţi, îndepărtându-i în felul acesta de Mine. Pentru că el deja plănuise în taină diferite afaceri cu ei, şi de aceea s-a şi supărat cel mai tare. Ba chiar a şi remarcat în şoaptă către Nathanael că în casa lui Petru Eu aş fi vorbit cu multă asprime despre răul pe care-l poate provoca supărarea, iar acum aş fi supărat Eu însumi mii de oameni, înfuriindu-i chiar, şi se întreba cum se împacă lucrul acesta cu învăţătura Mea.

10. Nathanael i-a răspuns foarte prieteneşte că atunci Eu M-am referit în special la răul pe care-l reprezintă supărarea copiilor mici.

11. Sofistul nostru însă a avut şi aici pe loc un răspuns, iar când, pe la orele patru ale după-amiezii, Eu am părăsit împreună cu ucenicii sinagoga, întorcându-Mă la hanul nostru, Iuda Iscarioteanul n-a venit cu noi, ci s-a retras în oraş la nişte cunoscuţi ai săi, unde s-a discutat mult despre cuvântarea Mea atât de neînţeleasă. Acolo însă el s-a arătat din nou ca ucenic al Meu şi, fiind un bun orator, le-a explicat oamenilor prin tot felul de tertipuri verbale cuvântarea Mea, chiar dacă nu în lumina cea mai adevărată. Nu l-am mai văzut apoi timp de o săptămână, cât am rămas la Capernaum şi în împrejurimile acestuia. Dar apoi a revenit printre noi, urmându-ne.

Capitolul 48

În ospeţie la hangiul din Capernaum

1. Noi însă, când am ajuns de la sinagogă la hanul nostru, am găsit aici masa deja pusă, cu pâine şi vin pe ea, iar hangiul s-a bucurat foarte mult să ne aibă ca oaspeţi, pe Mine şi pe ucenicii Mei, rămaşi acum mult mai puţini.

2. Abia după ce ne-am săturat cu toţii pe deplin, hangiul a spus: „Doamne, de data aceasta se pare că învăţătura Ta plină de mister din sinagoga cea mare nu le-a prea plăcut ascultătorilor de aici şi celor veniţi din altă parte, căci toţi au plecai supăraţi. Unii protestau mai tare, alţii mai puţin, iar străinii şi mulţi dintre cei care ieri încă Te mai însoţeau ca ucenici ai Tăi ziceau că Tu ai vorbit intenţionat aşa, pentru a Te descotorosi într-un mod subtil de ei, ceea ce chipurile n-ar fi frumos din partea Ta, întrucât ei au cheltuit destul de mulţi bani pentru a Te urma.

3. Mai mulţi dintre ei, care au înnoptat la mine, erau foarte indignaţi şi susţineau că îşi puseseră cele mai mari speranţe în Tine, dar că acum sunt foarte dezamăgiţi, şi au mai spus că, în pofida marilor Tale minuni, cu o asemenea învăţătură nu vei găsi decât foarte putină audienţă la oameni. Eu i-am lăsat să vorbească şi n-am scos nicio vorbă. Apoi ei şi-au plătit consumaţia, s-au suit pe corăbii şi au plecat.

4. Eu însă m-am bucurat să constat că, prin Graţia Ta, o Doamne, «înţelepţii» aceia fanfaroni s-au arătat o dată aşa cum sunt: fără pic de judecată! Căci şi ieri noapte, când, după cină, Tu Te-ai dus să Te odihneşti, s-a comentat aici o mulţime, *pro* şi *contra,* despre felul în care ai înmulţit pâinea şi despre călătoria Ta pe mare, oarecum miraculoasă. Şi se întreceau să pară unul mai înţelept decât celălalt. Eu însă mi-am zis în sinea mea: «Ia aşteptaţi voi, iudeilor atât de deştepţi! Căci Domnul va şti El să pună în calea înţelepciunii voastre o stavilă, pe care mintea voastră să n-o poată trece nicicum!» Şi iată că astăzi dorinţa mea cea tainică s-a şi împlinit!

5. Am fost şi eu în sinagogă şi am auzit bine partea principală a cuvântării Tale. Dar n-am găsit nimic în ea care să mă deranjeze. Căci faptul că Tu, deşi acum ai înfăţişare de om, eşti stăpân asupra cerului şi pământului şi asupra întregii vieţi spirituale şi senzoriale, aceasta o ştiam preabine de multă vreme, Şi cine, în afara Ta, le poate oferi pâinea cea de toate zilele tuturor oamenilor şi dobitoacelor, şi cine altcineva le dă spiritelor, precum şi sufletelor noastre, Viaţa cea Veşnică, iubirea şi înţelepciunea, pe care eu le înţeleg ca pe pâinea cea adevărată şi vie, venită din Cer?! Chiar am încercat să explic mai clar lucrul acesta unora dintre ei, care erau mai buni. Dar mintea lor neroadă şi înfumurată n-a putut cuprinde aşa ceva.

6. Acelaşi lucru l-am făcut şi când ai început să vorbeşti foarte clar despre trupul şi sângele Tău, pentru că m-au întrebat cum înţeleg eu acestea. Şi le-am spus: «Aici lucrurile sunt chiar mai limpezi decât cele de dinainte, şi ele vin să confirme părerea mea anterioară! Văzut din punct de vedere lumesc, pământul nu este el oare, într-un anume fel, un adevărat trup al lui Dumnezeu, iar apele care-l udă, sângele Lui?! Căci de unde ar veni altminteri pâinea cea de toate zilele pe care o mâncăm pe pământ? Şi, în sens spiritual, iubirea lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii, nu este ea oare chiar solul care ne susţine fizic şi spiritual, ne acceptă şi ne hrăneşte, iar darul raţiunii şi al minţii, şi acum, în plus, şi învăţătura Sa, nu sunt ele oare cel mai adevărat şi mai viu sânge al lui Dumnezeu, care ne adapă sufletele însetate de înţelepciune, le întăreşte şi le dăruieşte viaţa cea adevărată?!»

7. Atunci unii au spus: «Da, toate acestea sunt bune şi frumoase. Dar de ce oare nu îşi explică el însuşi vorbele în felul acesta?»

8. Eu am răspuns: «Are El fără îndoială motivele Sale! Probabil că gândeşte în felul următor: cei care cred cu adevărat în Mine, aceia Mă vor şi înţelege. Însă cei care, în pofida atât de multor minuni şi a înţelepciunii învăţăturii Mele, tot nu cred că Eu sunt Domnul Iehova Savaot, n-au decât să se întoarcă în lumea lor şi sa rămână să scurme în continuare, asemenea porcilor, în glodul pământului!»

9. Atunci s-au înfuriat cu toţii şi au plecat. Doamne, sper să nu fi făcut astfel vreun lucru rău!”

10. Iar Eu am spus: „O, nicidecum! Căci, în primul rând, tu ai înţeles perfect vorbele Mele, în toată profunzimea lor, şi le-ai şi explicat foarte corect acestor orbi, iar în al doilea rând, observaţia ta finală a fost foarte bine-venită! Căci soiul acesta de oameni te duce într-adevăr cu gândul la porcii, care, de cum începe soarele să strălucească un pic mai tare pe cer, dau fuga la cele mai împuţite bălţi şi se simt pe deplin fericiţi să se bălăcească în noroi. Doar le-am spus în final foarte limpede că trupul şi sângele la care se gândeau ei nu folosesc la nimic şi că vorbele Mele sunt spirit şi viaţă! Însă porcii şi imbecilii aceia n-au înţeles nimic, astfel că observaţia ta finală a fost foarte la locul ei, şi de aceea am să mai rămân câteva zile la tine.

11. Acum însă, mai adu-ne nişte vin! Căci astăzi şi în zilele următoare trebuie să ne bucurăm din toată inima! Într-adevăr, tu Mi-ai făcut o mare bucurie, pentru că M-ai înţeles mai bine decât oricare dintre ucenicii Mei. Spre seară vom merge la pescuit. Însă în oraş să nu vorbiţi despre Mine. Căci altminteri s-a terminat cu liniştea noastră. Şi acum, adu-ne vin şi pâine!”

Capitolul 49

De ce îl tolerează Domnul nostru Iisus Hristos pe Iuda Iscarioteanul

1. Apoi ne-am băut vinul şi ne-am mâncat pâinea; căci toţi cei treizeci şi doi câţi eram aveam nevoie de puţină întărire.

2. Şi, pe când mai stăteam la masă bucuroşi, unul dintre iudeii-greci a spus: „Doamne şi Stăpâne! Hangiul acesta atât de prietenos al nostru ar fi foarte potrivit să ia locul ucenicului aceluia care Te supără mereu, iar lui, dacă se va mai întoarce, să-i dai *consilium abeundi* ('sfatul de a se retrage'), cum spun romanii. Căci, după câte am observat noi, el este mai avid de bani decât templierii, şi toate gândurile sale sunt îndreptate spre cele lumeşti şi spre bunăstare. Şi, pe lângă aceasta, el mai are şi o altă patimă foarte urâtă, şi anume, de a se umfla în pene şi de a minţi, iar un astfel de ucenic nu-Ţi poate fi de niciun folos, nici Ţie şi nici omenirii. Hangiul acesta însă pare înzestrat cu o minte foarte ascuţită şi înţelege cu adevărat până şi cele mai învăluite cuvântări ale Tale, mai bine decât ucenicii Tăi cei vechi. Astfel că el ar fi un înlocuitor perfect pentru cel care acum lipseşte.”

3. Eu am spus: „De acum şi până la sărbătoarea corturilor voi rămâne în Galileea, şi chiar şi atunci voi cumpăni încă foarte bine dacă voi merge de sărbătoarea Paştelui la Ierusalim, astfel că avem la dispoziţie o mulţime de timp, în care hangiul nostru Matias *(mai* sau 777*oi diaz* = 'lucrătorul meu', de asemenea 'sluga sau servitorul meu') ne va putea însoţi pretutindeni, ceea ce-i va mai da ocazia să audă şi să vadă multe lucruri folositoare inimii şi sufletului său, Apoi însă, el va fi un foarte bun şi conştiincios propovăduitor al învăţăturii Mele chiar în acest loc. Căci şi oamenii de aici Mi-au fost daţi spre înviere, şi nu spre moarte.

4. În ceea ce-l priveşte însă pe cel care lipseşte acum, el n-are decât să vină când va voi, dar totodată poate şi să nu revină, de va voi astfel. Căci din punct de vedere al spiritului, oricare om, bun sau rău, se află faţă de Mine în acelaşi raport în care se află trupul său faţă de soare. De vrea să se lase mângâiat şi încălzit de razele soarelui, poate să o facă - şi, indiferent dacă el este un om bun sau unul rău, nu-i va fi refuzat acest lucru. Dar dacă nu o doreşte, atunci Dumnezeu nu-l obligă să o facă, precum stă şi scris: «Dumnezeu lasă soarele Său să-i lumineze deopotrivă pe cei buni şi pe cei răi.» Şi, vedeţi voi, la fel stau lucrurile şi cu Mine, în planul vieţii spirituale! Cel care vrea să Mă urmeze poate să o facă, iar Eu nu-l voi goni de lângă Mine, oricât de păcătos ar fi el! Căci Eu am venit în lumea aceasta tocmai pentru cei pierduţi şi cu sufletele bolnave, întrucât cei sănătoşi nu au nevoie de medic.

5. Şi astfel, şi cel care lipseşte acum poate călători alături de Mine dacă voieşte, la fel cum nici pe iudei nu i-am gonit astăzi de lângă Mine; dar nici nu i-am reţinut şi nu le-am cerut să rămână atunci când au plecat ei singuri. Şi nu de aceea am vorbit atât de voalat în faţa lor, pentru a-i îndepărta de la Mine, ci am vorbit aşa fiindcă Tatăl Meu Mi-a cerut să le vorbesc astfel, însă ei s-au supărat şi au plecat, dar aceasta a fost vina lor şi nu a Mea - şi de altfel a şi fost bine că au plecat. Şi n-au decât să revină şi să rămână, dacă vor voi. Dar de nu vor veni, misiunea şi învăţătura Mea nu vor fi nicidecum mai puţin adevărate, aşa cum nici lumina şi căldura soarelui nu se diminuează deloc pentru că unii neghiobi nu vor să se lase scăldaţi şi încălziţi de ele. Aţi înţeles voi lucrurile acestea?”

6. Iar iudeii-greci au spus: „Da, Doamne, am înţeles totul foarte bine! Căci tot ce spui Tu, Învăţătorule, are în sine întregul adevăr, întreaga forţă şi viaţă! O, măcar dacă ar înţelege toţi oamenii lucrul acesta!”

7. Eu am spus: „Aceasta nu se va petrece, probabil, niciodată în lumea aceasta. Dar vor exista totuşi mulţi care vor înţelege, se vor conforma învăţăturii şi vor dobândi astfel Viaţa cea Veşnică.”

Capitolul 50

Un pescuit bogat. Peştii de soi nobil

1. (Domnul): „Dar acum, ar cam fi timpul să ne pregătim de pescuit, căci este momentul cel mai prielnic.”

2. Hangiul a spus: „Dacă spui Tu, Doamne, aşa o fi! Căci altminteri, după regulile noastre pescăreşti, este, dimpotrivă, momentul cel mai neprielnic, pentru că la apusul soarelui peştii se lasă la fund şi nu prea mai găseşti nimic la suprafaţa apei.”

3. Eu am spus: „De aceea este bine să pornim acum, căci aceasta va dovedi că ne pricepem la pescuit mai bine decât oricine altcineva. Ziua şi pe o mare liniştită poate pescui oricine. Seara însă, şi în condiţiile unei mări agitate, nu poate pescui, desigur, niciun alt pescar în afară de Mine. Aşadar, haideţi să ne pregătim uneltele!”

4. Drept pentru care, am părăsit încăperea, am luat mai multe năvoade mari, am dezlegat bărcile, ne-am urcat în ele şi ne-am îndepărtat cam vreo trei stadii[10] de ţărm.

5. Atunci Eu am spus: „Acum aruncaţi năvoadele, întindeţi-le bine şi vâsliţi încet către ţărm. Şi vom vedea acolo dacă apusul soarelui ne-a stânjenit sau nu la pescuit!”

6. S-a făcut precum am cerut Eu, iar când am ajuns la ţărm, năvoadele erau atât de pline cu peşti din cel mai bun soi, încât era cât pe ce să se rupă. Când pescarii au început să arunce peştii din năvoade în bazine, şi-au dat seama că nu încap toţi acolo, aşa că cel puţin o treime din peşti au rămas în năvoadele scufundate în apă şi legate printre bărci.

7. Hangiul a spus: „Ah, o asemenea captură de peşte la vremea aceasta este unul din cele mai surprinzătoare lucruri! O Învăţătorule, dacă Tu Te-ai instala în casa mea cu de zece ori mai mulţi ucenici decât ai acum şi aţi locui şi aţi mânca timp de zece ani la mine, eu tot nu m-aş putea achita pentru câştigul acesta enorm pe care Tu mi l-ai înlesnit astăzi cu ieşirea aceasta în larg! Uite, casa mea cea mare şi solid construită, împreună cu toate acareturile de pe lângă ea şi cu toate ogoarele, fânaţele, pădurile şi viile, nu valorează nici pe departe cât imensitatea aceasta de peşti nobili atât de mari, din care altminteri nu pescuim decât rareori câte unul, şi numai pe timp de iarnă. Iar dacă cineva, printr-o mare şansă, prinde deodată zece astfel de peşti, se poate considera deja un om bogat. Căci romanii şi grecii se bat pentru peşti de soiul acesta; ei îi cumpără cu o sută de arginţi bucata, îi pun în sare, iar apoi îi vând pe la curţile regilor cu cel puţin trei sute de arginţi. Dacă Tu, Învăţătorule, Îţi dai încuviinţarea, mi-

[10] 3 stadii = aproximativ 600 m.

aş trimite slugile cu câțiva peşti din aceştia în oraş, la romanii şi la grecii de acolo, şi veți vedea cu ce bănet se vor întoarce acasă!”

8. Eu am spus: „Poți face aceasta liniştit! Spune-le însă tuturor oamenilor tăi să nu Mă dea în vileag. Căci altminteri toți aceşti bogătaşi greci şi romani vor veni curând pe capul nostru! Şi acum, îți poți trimite slugile cu peşte la oraş. Să-i ia însă pe aceia din năvoade!”

9. Atunci hangiul a plecat şi şi-a aranjat treburile cu slugile sale, iar vreo cincizeci dintre ei au înşfăcat fiecare câte doi peşti, căci trei nici n-ar fi putut duce, şi au plecat cu ei la oraş. Slugile s-au dus de îndată la romani şi la greci, iar când aceştia au dat cu ochii de peştii cei de soi, s-a ajuns la o adevărată licitație între ei, astfel că un peşte de doar patruzeci-cincizeci de pfunzi a ajuns să fie cumpărat cu două sute de arginți.

10. Romanii şi grecii, precum şi câțiva evrei bogați, au întrebat slugile cum de a fost posibilă prinderea unor asemenea peşti de soi la vremea aceea cu totul nepotrivită.

11. Iar slugile le-au răspuns că un pescar străin le-a destăinuit secretul de a putea pescui astfel de peşti chiar şi în afara perioadei de iarnă, şi prezența peştilor era cea mai bună dovadă a valorii acestui secret. Atunci s-a încetat cu întrebările, iar ei s-au întors degrabă la hangiu şi i-au adus atâția bani pentru peştele vândut, încât acesta aproape că nu mai avea loc pentru ei în lădițele sale de bani.

12. Între timp, fusese pregătită şi cina noastră şi ne-am aşezat cu toții la masă.

13. Când iudeii-greci au văzut pe masă peştii gătiți, au spus: „Peşti din soiul acesta nobil n-am avut ocazia să gustăm decât o singură dată, unul singur, iar acum vedem o asemenea cantitate în fața noastră! Oh, este cu adevărat mai mult decât o mană cerească! Învățătorule, şi acesta este fără îndoială trupul şi sângele Tău, potrivit explicației corecte a hangiului. Căci fără Cuvântul Tău şi fără Voia Ta n-am fi avut nicicum parte de o asemenea cină! Da, de aici rezultă limpede ce poate făptui iubirea, înțelepciunea şi atotputernicia lui Dumnezeu! Oh, cât de neînsemnat este omul pe lângă Tine, Doamne şi Învățătorule!”

14. Eu am spus: „Lucrurile nu stau chiar aşa. Căci tocmai aceasta este Voia Tatălui, ca oricare dintre oameni să ajungă la fel de desăvârşit cum El Însuşi este desăvârşit în Ceruri. Iar cu timpul, adevărații Mei ucenici vor săvârşi lucruri şi mai mari decât săvârşesc Eu acum! Timpul acela n-a venit încă, însă el nu va mai întârzia mult. Dar să lăsăm acum acestea şi să mâncăm şi să bem cum este nevoie, cu înțelepciune şi cumpătare!

15. Atâta timp cât mirele se află în mijlocul nuntaşilor, ei nu trebuie să ducă lipsă de nimic. Căci atunci când mirele se va înălța acolo de unde a venit, ei vor avea destule de îndurat. Şi Eu sunt adevăratul mire, iar aceia care cred în Mine sunt adevăratele mirese şi nuntaşii totodată. De aceea, să fim acum veseli şi bine dispuşi!”

16. Şi atunci au început cu toții să mănânce şi să bea cu mare poftă, într-o atmosferă de voie bună.

17. Unul dintre iudeii-greci a spus, gustând din peştele de soi: „Şi la Kis, la Kisjonah, am mâncat peşti din soiul acesta, care au fost foarte buni. Dar aceştia sunt incomparabil mai buni, şi doar este, nu-i aşa, aceeaşi mare şi aceeaşi apă!”

18. Eu am spus: „Fără îndoială, însă nu este şi acelaşi fund de mare! Soiul acesta de peşte este unul rar şi nu se întâlneşte decât în regiunea aceasta. În cea mai mare parte a timpului ei trăiesc la mare adâncime, unde îşi găsesc şi hrana, ce constă din anumite plante subacvatice. Iar plantele acelea nu cresc decât în această zonă, pe o rază de circa o mie de acri. Mai departe, fundul mării este sterp, şi peştii aceştia nu mai există pe acolo. Dar acum, să bem şi să mâncăm!”

Capitolul 51

Despre post şi pocăința. Pilda fariseului şi a vameşului

(Evanghelia după Luca 18/9-14)

1. Bucatele au fost foarte bune, şi vinul de asemenea. Eu însumi am mâncat şi am băut din toată inima, lucru sesizat de unii dintre iudeii-greci, care se întrebau cum de poate un om ca Mine, pătruns întru totul de Spiritul lui Dumnezeu, să mănânce şi să bea la fel ca orice muritor.

2. Întrucât Mi-am dat seama de acest lucru, am spus: „Şi trupul are nevoie de ce-i al său, la fel ca şi spiritul. Acum noi avem nevoie să ne întărim trupurile, dar apoi nu vom uita nici de spirit.

3. Să nu creadă nimeni că-I aduce un serviciu plăcut lui Dumnezeu dacă posteşte şi face penitenţă pentru păcatele comise umblând prin lume în haine ponosite - nu, ci doar acela îi este plăcut lui Dumnezeu care mănâncă şi bea cu recunoştinţă ceea ce îi vine de la Dumnezeu, pentru a-şi întări astfel puterile sale pământeşti şi a putea presta o muncă utilă, în folosul său şi al aproapelui său, şi care, dacă face vreun păcat, îl recunoaşte, se căieşte de el, îl detestă şi nu-l mai comite, îndreptându-se în felul acesta cu adevărat.

4. Există cu siguranţă mulţi care, din păcate, îşi petrec zilele numai în mâncare şi băutură. Ei nu se îngrijesc decât de burţile lor şi de propria lor piele. Iubirea pentru aproapele le este străină, iar pe omul sărman, când îl văd, îl scuipă de sus şi îi interzic să se apropie de pragul casei lor. Având pântecele mereu plin, ei nu cunosc chinurile foamei şi ale setei. Aceştia sunt adevăraţii îmbuibaţi, care chefuiesc fără încetare şi ale căror trupuri sunt mereu gata de orice fel de desfrâu, necuviinţe şi preacurvie. Acestea reprezintă adevărata îmbuibare şi beţie, care nu-i permit omului să pătrundă în împărăţia lui Dumnezeu.

5. Acelaşi lucru se poate spune însă şi despre toţi acei ipocriţi care postesc, umblă în zdrenţe şi aduc Templului ofrande ostentative pentru păcatele lor, pentru ca poporul să vadă în ei nişte oameni drepţi şi să-i laude, dar care îi privesc pe toţi ceilalţi de sus, îi disprețuiesc ca pe nişte presupuşi păcătoşi şi-i ocolesc de departe dacă nu i-au văzut postind, făcând penitenţă în zdrenţe şi aducând jertfe Templului.

6. Eu însă vă spun vouă: şi aceşti oameni sunt o oroare în faţa lui Dumnezeu, căci inimile lor sunt împietrite, ca şi simţurile şi mintea lor. Ei îi judecă pe cei din jurul lor fără cruţare şi toleranţă, mătură în faţa porţii vecinului, dar nu văd mormanul de gunoi din faţa propriei lor uşi. Adevărat vă zic vouă: cu aceeaşi măsură cu care aceşti falşi sfinţi ai Templului dau aici li se va da şi lor în lumea de dincolo!

7. Căci Eu vă zic vouă: cel care judecă aici va fi la rândul său judecat acolo, însă cel care nu judecă pe nimeni, ci doar pe sine însuşi, acela nu va fi judecat nici în lumea de dincolo, ci va fi primit de îndată în împărăţia Mea!

8. Şi vă voi arăta printr-o pildă care este pentru om adevărata îndreptare, singura valabilă în faţa lui Dumnezeu. Ascultaţi deci! *(Luca 18/9)*

9. Doi oameni s-au suit la Templu ca să se roage: un evreu bogat, dar care respecta cu strictețe preceptele, iar celălalt, un vameş. *(Luca 18/10)* Ajungând în Templu, evreul s-a dus chiar în faţa altarului şi a rostit cu glas tare: «O Doamne, îţi mulţumesc Ţie aici, în faţa altarului Tău, că nu sunt şi eu ca mulţi dintre ceilalţi oameni! *(Luca 18/11)* Căci Tu, o Doamne, Mi-ai dăruit o voinţă fermă şi bună şi, pe deasupra, toate celelalte bunuri lumeşti, datorită cărora am reuşit să respect întocmai poruncile Tale - şi cât de bine mă simt în sufletul meu să pot sta acum, la apusul vieţii mele, ca un om perfect drept în faţa Ta!» *(Luca 18/12)* Şi după ce I-a mai înşirat lui Dumnezeu încă o sumedenie din faptele sale drepte şi conforme cu preceptele, a depus pe altar o ofrandă bogată şi apoi a plecat din Templu, pe deplin mulţumit de sine şi cu cea mai liniştită conştiinţă din lume. S-a dus apoi acasă, unde cei aflaţi în slujba sa nu s-au prea bucurat ele prezenţa lui, căci conştiinţa sa împăcată şi spiritul său de ordine şi de dreptate exagerat de severe îl făceau să descopere la ei neîncetat doar păcate şi greşeli.

10. Iar vameşul nostru cel păcătos a intrat în Templu plin de căinţă şi a rămas în spate, neîndrăznind nici ochii să şi-i ridice spre altar, spunând în sinea lui: «O, Dumnezeule drept,

preasfânt şi atotputernic, eu, păcătosul de mine, nu sunt vrednic nici să-mi ridic ochii spre sanctuarul Tău! Fii îndurător şi milostiv cu mine, păcătosul!» *(Luca 18/13)*

11. Ei, ce părere aveți, care dintre cei doi oameni a plecat mai îndreptat de la Templu?"

12. Iudeii-greci s-au uitat unul la altul şi nu prea ştiau bine ce răspuns s-ar cuveni să-Mi dea. Căci, în ochii lor, nimeni nu putea fi mai drept decât evreul care respecta preceptele până la ultimul amănunt. Şi, după părerea lor, vameşul cel păcătos n-ar fi putut părăsi în niciun caz Templul mai îndreptat decât evreul amintit!

13. Eu însă le-am spus: „Vă înşelați în aprecierile voastre! Fariseul nu a plecat deloc îndreptat din Templu, căci el n-a făcut decât să se laude pe sine în gura mare în fața poporului, ca să atragă asupra sa toți ochii şi urechile, aprecierea şi admirația tuturor, răsplătindu-se astfel pe sine însuşi. Şi nu este oare o asemenea auto-admirație o formă dintre cele mai rele de orgoliu?! Roadele acesteia sunt în ultimă instanță doar ura şi disprețul şi o permanentă prigonire a celor pe care omul respectiv nu-i consideră şi nu-i recunoaşte drept egali ai săi. Şi un asemenea om poate fi el îndreptat în fața lui Dumnezeu? O, în niciun caz! Mai are mult până acolo!

14. Vameşul însă este îndreptat în fața lui Dumnezeu, căci el este plin de umilință şi se consideră cu mult mai păcătos decât alți oameni. El nu urăşte şi nu disprețuieşte pe nimeni şi se bucură când nu mai este disprețuit şi ocolit. Ei, ce spuneți? Am judecat Eu corect?" *(Luca 18/14)*

15. Atunci au spus cu toții: „O Doamne, Tu ai întru totul dreptate în toate lucrurile, iar noi suntem doar nişte oameni întunecați la minte şi păcătoşi! Şi cum suntem noi, aşa sunt şi judecățile noastre. Da, a fost o pildă cu adevărat bună. Căci am avut şi noi ocazia să vedem astfel de oameni care se credeau drepți şi care se pricepeau să se prezinte pe ei înşişi ca fiind curați ca lumina soarelui, şi despre care nici nu se putea afirma că mințeau, deoarece ei chiar respectau cu conştiinciozitate legile. Dar prin aceasta erau complet dezagreabili, căci ei respectau legile nu fiindcă ar fi recunoscut în ele Voia şi Ordinea lui Dumnezeu, ci mai degrabă ca şi cum legea ar fi fost chiar opera lor şi cu scopul de a putea, ca oameni care respectă legile cu strictețe, să țină mai bine în frâu slugile şi oamenii din casă şi să-i poată judeca cu mai multă asprime pentru greşelile şi păcatele lor. Şi cum am văzut multe asemenea cazuri, înțelegem acum cu atât mai bine adevărul deplin din pilda Ta şi-Ți mulțumim, Doamne, pentru învățătura aceasta atât de înțeleaptă."

16. Eu am spus: „Ei bine, nu fiți aşadar nişte nevolnici, şi mâncați şi beți dacă mai aveți poftă!"

17. Atunci toți au mai mâncat, onorând în egală măsură şi vinul.

Capitolul 52

Despre ispită şi slăbiciuni. Gândirea trebuie exersată

1. După ce am mâncat şi am băut cu toții pe săturate, hangiul M-a întrebat dacă nu am dori să ne odihnim puțin, noaptea fiind deja înaintată.

2. Eu am spus: „Cine simte nevoia de somn să meargă să se culce. Eu încă nu simt nevoia, aşa că nici nu voi merge. De altfel, nici nu prea este sănătos pentru trup să treacă la odihnă imediat după masă, astfel că vom mai veghea vreo două ore. Dar cine simte nevoia poate să meargă să se odihnească!"

3. Toți au spus: „Nu, Doamne, nu, vrem să veghem alături de Tine chiar şi până în zori, dacă aşa doreşti Tu! Căci ştim preabine că la Tine toate au o semnificație profundă şi că veghea aceasta trebuie să aibă şi ea un rost, aşa că vom rămâne treji!"

4. Eu am spus: „Aveți dreptate! Rămâneți deci treji şi păziți-vă ca niciunul dintre voi să nu cadă pradă vreunei ispite!”

5. Atunci M-au întrebat ucenicii cei vechi: „Doamne, dar ce ne-ar putea duce pe noi în ispită, când ne aflăm lângă Tine?! Căci am trăit multe în preajma Ta şi puține au fost cazurile în care ceva ne-a putut ispiti pentru vreun moment.”

6. Eu am spus: „O, nu vă lăudați cu aceasta! Căci duhul ispitei bântuie primprejur ca un leu înfometat, care rage şi încearcă să-i înghită pe oameni! Iar voi nu puteți fi destul de atenți şi de vigilenți împotriva unei încercări de cucerire atât de bine ascunse! Căci dacă o asemenea tentație reuşeşte chiar şi infinit de puțin să-l atragă pe om în mrejele sale, respectivul va trebui să facă un mare efort de voință ca să revină la starea sa inițială. Țineți bine minte lucrul acesta; căci atâta timp cât omul trăieşte, gândeşte, voieşte şi acționează în lumea aceasta, trupul său cântăreşte mai greu decât sufletul.”

7. Filip a spus: „Acestea sunt cât se poate de adevărate, şi le-am constatat chiar pe pielea mea. Dar, înaintând în vârstă, am ajuns să nu mai pot fi ispitit aşa uşor. Totuşi, mi-a mai rămas un defect, şi anume: din când în când credința mea slăbeşte; adică, în general, cred desigur tot ceea ce vine din gura Ta, Doamne, dar uneori, când mintea mea nu poate înțelege imediat totul, credința mea slăbeşte şi se nasc în mine tot felul de întrebări, la care sufletul meu nu găseşte niciun răspuns, astfel că mă cuprinde curând îndoiala. Aceasta este singura ispită care îmi mai dă din timp în timp târcoale, însă Tu, Doamne, m-ai putea scăpa de ea, făcându-mă astfel cel mai fericit om!”

8. Eu ani spus: „Dacă Eu aş face aşa ceva cu ajutorul puterii ce sălăşluieşte în Mine, atunci tu nu ai mai fi un om liber, ci ai ajunge într-o stare de inerție totală şi curând ar dispărea definitiv şi strădania de care sufletul tău are nevoie pentru a dobândi mai mult din adevărata forță a vieții.

9. De aceea, fiecare să-şi ducă de bunăvoie povara şi să persevereze permanent în tot ce este bun pentru viața sa interioară! Şi va veni o vreme când paharul se va fi umplut, şi atunci el se va bucura din plin de această pâine pe care el însuşi a dobândit-o cu sudoarea frunții sale.

10. Imaginează-ți un om foarte cocoloşit, care, începând din leagăn, nu a fost obligat să facă nici cea mai uşoară acțiune. A mâncat şi a băut felurile cele mai alese, n-a învățat decât să vorbească şi n-a purtat nicio altă povară în afara propriilor sale veşminte. Dacă un asemenea om ar fi nevoit odată să ducă o povară de numai câțiva pfunzi pe o distanță oarecare, el nu s-ar dovedi în stare să o facă, căci nu şi-a exersat niciodată, câtuşi de puțin, forțele sale fizice. Însă dacă se va apuca să-şi antreneze trupul prin activități din ce în ce mai dificile, va ajunge în câțiva ani să care cu uşurință chiar şi poveri mai mari şi pe distanțe mai lungi. Dar ar fi putut ajunge el oare la o întărire a forțelor sale fizice dacă ar fi continuat să-i pună pe ceilalți să care şi să transporte poverile în locul lui?!

11. Şi iată, la fel stau lucrurile şi cu gândirea ta! Prea puțin ai exersat-o în tinerețe, şi abia acum, în ultimii ani, ai început să o întrebuințezi ceva mai mult, aşa că să nu te mire dacă multe lucruri le înțelegi mai greu decât alții.

12. Eu însă sunt un adevărat învățător şi Ghid, şi, oricât de abruptă şi de primejdioasă ar fi cărarea, nu îmi port ucenicii pe brațe, ci îi las să meargă singuri, astfel ca ei să devină atât de puternici, încât să poată parcurge apoi, fără sprijin, drumuri şi mai dificile.

13. Dacă însă în calea unuia dintre ei va apărea vreodată o piedică mult prea mare, Eu îi voi da lumina şi forța necesară pentru ca el să o depăşească. Dar, înainte de toate, omul trebuie să facă el însuşi tot ce stă în puterile sale. Iar ceea ce îi va fi necesar în plus i se va da lui la momentul cuvenit. Ai înțeles acum lucrurile acestea?"

14. Filip a spus: „Da, Doamne, am înțeles totul şi-mi voi da cu adevărat întreaga silință pentru a mă întări în gândirea şi în credința mea cât se poate de mult!”

Capitolul 53

Despre menirea creaturilor

1. Atunci hangiul a spus: „Şi eu recunosc în mine asemenea porniri şi de-acum ştiu ce am de făcut. Nu vreau să vorbesc acum despre *Profeţi* şi despre *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon - pe care până în prezent nu le-am înţeles decât foarte puţin sau poate chiar deloc. Dar m-a urmărit un gând, citindu-i pe aceşti înţelepţi ai vremurilor de demult, şi anume, că tocmai prin limbajul lor mistic ei îl determină pe om să-şi exerseze gândirea, obligându-l astfel să privească tot mai adânc în interiorul său, ceea ce eu consider a fi un lucru bun. Iar de îndată ce ai pătruns mai adânc în tine însuţi, începi să înţelegi ba câte un mic aspect, ba altul, şi te lămureşti asupra multor lucruri care înainte îţi păruseră a fi nişte mistere indescifrabile. Dar, cum spuneam, eu nu vreau să vorbesc aici despre ermetismul vechilor înţelepţi şi profeţi, ci despre lucruri foarte naturale.

2. De pildă, care este adevărata menire a oricărei făpturi de pe acest pământ? Să luăm cazul peştilor noştri de soi nobil: aceste frumoase animale de apă sunt rare şi foarte abile în a-şi apăra viaţa. Dar omul, mânat de foamea sa, a descoperit cum să le prindă ca să le mănânce. Ei bine, să fie oaie aceasta adevărata lor menire, de a fi prinşi, omorâţi şi apoi mâncaţi de către om, ca o adevărată delicatesă?! Iar dacă da, atunci care să fi fost menirea lor pe vremea când omul nu descoperise încă posibilitatea de a-i prinde, de a-i omori şi de a-i găti pentru a-i mânca?

3. Aş mai avea mii de asemenea întrebări, dar, cu cât meditez mai mult asupra lor, cu atât mă zăpăcesc mai tare şi mă îndepărtez de lumină, în loc să mă apropii de ea. Şi astfel, în ciuda acestor reflecţii şi meditaţii, nu mă pot dumiri deloc asupra intenţiei Creatorului, care este, fără îndoială, una foarte înţeleaptă, referitoare la creaturile în discuţie şi la nenumărate altele asemenea lor. Sigur că pentru noi, oamenii, nici nu are importanţă aşa ceva. Căci făpturile acestea există în fapt, iar bunul şi foarte înţeleptul Creator trebuie să ştie El de ce le-a creat.

4. Dar omul este şi rămâne o fiinţă gânditoare şi, odată ce a început să gândească, nu se mai poate opri. Şi tocmai astfel stau lucrurile şi cu mine! Chiar dacă ştiu bine că astfel de raţionamente nu-mi folosesc la nimic, continui totuşi să meditez; de aceea şi doresc să primesc de la Tine un leac împotriva acestui fenomen; căci m-am săturat de toate gândurile acestea şi aş da orice să mă eliberez pentru totdeauna de ele.”

5. Atunci Eu am spus: „Ah, dragul Meu prieten, este destul de greu să rezolvi aşa ceva; căci ar trebui să-ţi vorbesc îndelung, pentru a-ţi putea explica adevăratul scop al existenţei fiecăreia dintre nenumăratele specii ale Creaţiei. Pot doar să-ţi spun, în linii generale, că toate lucrurile create, vizibile şi palpabile pentru om sunt de fapt elemente spirituale judecate, a căror menire este ca, trecând printr-un lung şir de forme diferite, să acceadă în final la o viaţă liberă şi independentă.

6. Aceste forme, care încep încă din faza pietrei, traversează întregul regn mineral, înainte de a trece la regnul vegetal, traversează apoi şi întreg regnul vegetal, pentru a ajunge la regnul animal, şi, parcurgându-l şi pe acesta, ajung până la stadiul de om şi devin astfel receptacule ale vieţii divine.

7. Fiecărei forme îi corespunde o anumită inteligenţă. Cu cât forma este mai simplă, cu atât mai simplă şi mai redusă este şi inteligenţa intrinsecă ei, şi, invers: cu cât o formă este mai elaborată şi mai complexă, cu atât mai multă inteligenţă vei descoperi în ea.

8. Ia de pildă o râmă, şi, din modul ei de a acţiona, vei deduce inteligenţa sa extrem de redusă, într-o deplină concordanţă cu forma sa. Priveşte în schimb forma deja mult mai complexă a unei furnici, şi vei descoperi în acest micuţ animal o inteligenţă net superioară! Şi toate merg astfel, pe o scară mereu ascendentă, până la om.

9. Cum însă aceste forme sunt doar receptaculele şi purtătoarele temporare ale unei vieţi, care devine din ce în ce mai puternică şi mai inteligentă, şi cum viaţa aceasta în permanentă creştere calitativă va părăsi formele ei anterioare, pe măsură ce inteligenţele de viaţă iniţiale, mai simple, se reunesc între ele, nici nu mai prezintă vreo importanţă ce se va petrece după aceea cu forma golită de viaţă, care n-a reprezentat pentru inteligenţa vie care a locuit în ea decât un înveliş organic şi mecanic bine adaptat scopului urmărit. Astfel, dacă peştii aceştia sunt mâncaţi de noi, oamenii, sau de alte animale, aceasta nu impietează cu nimic intenţia măreaţă a Creatorului, iar scopul final al vieţii va fi atins în mod negreşit.

10. Căci se ştie că aceste învelişuri lipsite de viaţă conţin substanţe nutritive şi că, atunci când ele sunt devorate, elementele nobile din ele trec la rândul lor într-o altă viaţă, şi astfel, în marele circuit al creaturilor de pe acest pământ există o luptă şi un schimb permanent, şi aceasta, până sus, la om.

11. Dar nici chiar forma exterioară a omului, care este trupul, nu are valoare decât atâta timp cât este locuită de suflet, singurul care este viu. Ajuns la maturitate, sufletul părăseşte pentru totdeauna trupul, care va fi devorat - nu contează de cine sau în ce mod. Ceea ce a rămas în el de natură sufletească îi va fi redat sufletului, iar celelalte vor fi asimilate ca hrană de către mii şi mii de alte forme de viaţă. Iată deci, foarte pe scurt, explicaţia profundă a problemei care te frământa atât de tare pe tine. Ai înţeles deci cum stau lucrurile?”

Capitolul 54

Învierea trupului

1. Hangiul a spus: „Da, am înţeles oarecum, deşi trebuie să recunosc deschis că acest lucru este pentru mine ceva complet nou şi nemaiauzit, înseamnă că nu există niciun strop de adevăr în chestiunea învierii în final a trupului, în care evreii cred cu tărie, motiv pentru care îşi şi îngroapă morţii în cimitire, având credinţa fermă că în Ziua de Apoi aceştia vor fi readuşi la viaţă de către îngeri şi se vor putea reuni cu sufletele lor. Ah, evreilor le va fi foarte greu să Te creadă! Eu însă Te cred, Doamne, fiindcă Tu eşti cel care ne spui aceasta şi pentru că ne-ai explicat atât de clar - dar dacă ne-ar fi spus altcineva, cu greu l-aş fi crezut. Căci această credinţă se îndepărtează foarte tare de cea obişnuită. Şi totuşi, mă văd nevoit să recunosc deschis că experienţa dovedeşte că lucrurile nici nu pot sta altminteri decât aşa. Voi, ucenicii mai vechi şi mai noi, ce spuneţi despre toate acestea?”

2. Iar unul dintre iudeii-greci a spus: „În ceea ce ne priveşte pe noi, suntem întru totul de părerea ta! Noi vedem bine că cele spuse trebuie să fie adevărate, dar trebuie să admitem şi faptul că este dificil să îi faci pe oamenii de astăzi să recunoască adevărul din această nouă învăţătură.”

3. Eu am spus: „Dar Eu nu v-am dat această învăţătură pentru ca voi să o răspândiţi în rândul evreilor! În măsura în care veţi voi să o împărtăşiţi şi altora, n-aveţi decât să o faceţi. Iar dacă aceia o vor crede sau nu, aceasta nu are deocamdată nici o importanţă, căci atunci când va veni momentul, adevăraţii Mei ucenici vor fi oricum călăuziţi în tot adevărul şi în toată înţelepciunea de către Duhul Meu pogorât asupra lor,

4. Totuşi, este uşor de înţeles că trupul pământesc, odată părăsit de către suflet, nu va mai putea fi nicicând înviat şi reînsufleţit în toate componentele sale, Căci dacă s-ar petrece astfel, atunci în ziua de apoi ar trebui reînviate şi toate acele componente ale trupului, care de-a lungul vieţii, adeseori foarte lungi, s-au desprins de acesta, cum ar fi părul, unghiile, dinţii pierduţi, precum şi diferitele straturi de piele îndepărtate prin spălare, ba chiar şi stropii de sânge vărsaţi în tot felul de situaţii nefericite sau stropii de sudoare, şi multe altele, de care trupul s-a debarasat treptat. Imaginaţi-vă aşadar o asemenea făptură omenească reînviată în ziua de apoi - ce aspect ridicol ar avea!

5. Apoi, omul are în diferitele etape ale vieții sale şi un trup diferit. Astfel, de pildă, trupul unui băiat aflat la vârsta copilăriei este diferit de cel al adolescentului, diferit de cel al bărbatului matur, şi cu totul diferit de cel al bătrânului care va deveni el. Ei bine, în condițiile unei învieri în ziua de apoi a trupurilor omeneşti decedate, s-ar pune în mod necesar întrebarea dacă trebuie înviate toate aceste forme pe care le-a avut trupul, începând din copilărie şi până la bătrânețe, fie toate odată, fie una după alta, fie numai una singură dintre ele.

6. Şi se mai pune aici încă o problemă foarte importantă, şi anume: la romani, la greci, la egipteni, precum şi la multe alte popoare de pe acest pământ, cadavrele sunt arse şi transformate în cenuşă. În alte locuri ele sunt aruncate în mare, unde sunt devorate de monştrii adâncurilor, devenind elemente constitutive ale trupurilor monştrilor respectivi, care, atunci când îşi găsesc şi ei sfârşitul, sunt devorați şi ei, la rândul lor de alte animale marine. Şi ce ar putea fi înviat în ziua de apoi din trupurile acestea? Cu ocazia arderii, cea mai mare parte a trupului se transformă în fum şi în abur, care se pierd în aer, iar în cazul cadavrelor aruncate în mare, carnea şi toate celelalte devin elemente componente ale animalelor marine, trecând în felul acesta într-o cu totul altă formă de existență. Cine ar mai putea identifica vreodată diferitele componente ale trupurilor omeneşti de odinioară în nenumăratele trupuri de animale, în apă, în aer, în minerale, în plante şi în viermi, pentru a le putea apoi realcătui?!

7. Şi chiar dacă lui Dumnezeu nici acest lucru nu I-ar fi imposibil, se pune totuşi întrebarea, la ce i-ar putea folosi aşa ceva unui suflet liber? Căci, cu adevărat, orice suflet, odată eliberat de greutatea trupului, s-ar simți fără îndoială profund nefericit dacă s-ar vedea nevoit să reintre - şi de-acum pentru vecie - în trupul cel greu!

8. În plus, această chestiune nu s-ar împăca deloc cu Ordinea cea eternă a lui Dumnezeu, căci Dumnezeu însuşi este Spiritul cel mai pur, iar în final oamenii nu au nici ei altă menire decât aceea de a deveni pentru vecie spirite pure, după asemănarea lui Dumnezeu. Şi, în aceste condiții, la ce le-ar servi trupurile?!

9. Desigur, ei vor fi înzestrați şi în lumea de dincolo cu trupuri, dar nu cu trupuri din acestea pământeşti, ci cu unele complet noi, spirituale, născute din faptele cele bune săvârşite de ei pe acest pământ, potrivit învățăturii pe care v-am dat-o Eu vouă.

10. Şi, dacă astfel stau lucrurile, cum îşi poate închipui cineva că prin învierea trupului ar putea fi înțeleasă reînsuflețirea trupurilor acestora pământeşti?! Învierea trupului nu înseamnă altceva decât faptele bune pe care sufletul le-a săvârşit în trupul său pământesc față de semenii săi şi care îi conferă sufletului, şi doar lui, adevărata Viață Veşnică.

11. Aşadar, pe cel care îmi ascultă învățătura, crede în Mine şi trăieşte în consecință, pe acela îl voi învia Eu însumi în ziua sa de apoi - care va fi de îndată ce sufletul îi va fi părăsit trupul -, în aşa manieră, încât el nici nu va sesiza această scurtă trecere; căci aceasta se va produce într-o clipă.

12. Şi acum, Eu consider că v-ați lămurit şi în această privință. Iar dacă cineva mai are vreo nelămurire, să o spună!"

Capitolul 55

Despre boli şi despre moartea prematură

1. Unul dintre iudeii-greci a spus: „Doamne şi Învățătorule, toate acestea ne sunt deacum foarte clare tuturor. Totuşi, mai există o chestiune pe care eu nu mi-o pot explica deloc. De ce trebuie să moară atâția copii, la vârste foarte fragede, încă nedezvoltați, şi de ce moartea este precedată aproape de fiecare dată de câte o boală cumplită, care slăbeşte trupul şi îl ucide? Odată ce un om a ajuns la maturitate, oare sufletul său nu ar putea părăsi foarte uşor şi fără durere trupul, iar copiii nu s-ar putea să nu moară înaintea atingerii unei anume stări de

maturitate? Şi totuşi, copii de toate vârstele continuă să moară, iar bolile cele cumplite nu încetează să-i chinuie pe oameni! O Doamne, de ce trebuie să fie astfel pe lumea aceasta?”

2. Eu am spus: „Dar nu trebuie să fie astfel, şi lucrurile nici n-au stat aşa la începuturi. Ai citit tu vreodată în *Cronici* că oamenii devotaţi lui Dumnezeu şi care trăiau potrivit poruncilor Sale să fi suferit de boli cumplite?! Ei toţi au ajuns la vârste foarte înaintate, iar moartea lor n-a fost decât o adormire lină, fără durere. Pe vremea aceea nu murea niciun copil, căci copiii erau concepuţi de părinţi sănătoşi şi erau hrăniţi şi crescuţi într-un mod simplu şi natural.

3. Dar apoi, când în rândul oamenilor s-a înstăpânit trufia şi, odată cu ea, tot felul de păcate dintre cele mai grele împotriva poruncilor lui Dumnezeu şi a legilor firii, abia atunci pe oameni i-au năpădit, chiar din vina lor, tot felul de boli. Iar oamenii astfel vlăguiţi au conceput apoi copii nesănătoşi. Şi copiii aceştia, secătuiţi încă din pântecele mamei lor, au fost apoi, în mod necesar, atinşi de tot felul de boli, care le-au curmat viaţa la diferite vârste.

4. Nu trebuie să vă închipuiţi că, dacă aşa stau lucrurile acum, este din cauză că Dumnezeu a hotărât această situaţie pentru oameni, conform vreunui plan al Său numai de El ştiut. El a admis-o însă, în primul rând, pentru ca boala să-i împiedice pe oameni să mai păcătuiască, iar în al doilea rând, pentru ca, datorită suferinţelor lor grele şi amare, oamenii să-şi întoarcă faţa de la cele lumeşti, să-şi îndrepte privirea spre interior, să-şi recunoască păcatele, să ajungă să le deteste, şi astfel, prin răbdare şi supunere faţă de Voinţa Divină, să-şi dobândească mântuirea.

5. La fel stau lucrurile şi în cazul copiilor. Ce se va alege în lumea aceasta de un copil complet degenerat din punct de vedere fizic, mai ales dacă şi părinţii lui s-au născut tot într-un mediu păcătos?! Cine îi va educa şi îi va vindeca de greşelile lor? Şi atunci, nu este oare mai bine ca ei să fie luaţi înapoi din lumea aceasta, pentru a fi crescuţi de către îngeri în împărăţia copiilor, creată anume pentru ei în lumea de dincolo?!

6. Căci Eu vă spun vouă: Dumnezeu pe toate le ştie şi de toate se îngrijeşte! Dar având în vedere că majoritatea oamenilor din vremea aceasta nu-L mai cunosc deloc pe Dumnezeu şi nici nu vor să afle nimic despre El, cum să ştie ei atunci ce face Dumnezeu şi ce hotărăşte El pentru mântuirea lor?!

7. Dacă Dumnezeu nu ar fi admis ca oamenii să sufere de bolile corespunzătoare păcatelor lor, mai mult de jumătate din omenire ar fi fost deja pierdută, şi Pământul s-ar fi transformat într-un iad, care ar fi sfârşit prin a se autodistruge, ceea ce s-a mai petrecut deja de câteva ori în universul acesta planetar şi stelar - iar despre acest lucru au anumite cunoştinţe şi ucenicii Mei - şi sfărâmăturile sale ar fi rătăcit prin spaţiul infinit. Iar acum, spuneţi-Mi dacă aţi priceput sau nu tot ce v-am spus.”

8. Iar iudeii-greci au spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule, acum şi lucrul acesta ne este foarte clar şi nu ne mai putem plânge de numeroasele boli pe care le-am avut şi nici de faptul că, probabil, vom părăsi această lume tot printr-o boală grea. Căci noi am păcătuit adeseori, chiar foarte grav, de-a lungul întregii noastre vieţi! Doar un lucru am dori să mai aflăm acum de la Tine, şi anume: care sunt păcatele care se află cel mai adesea la originea celor mai grave boli? Căci trebuie să existe şi aici nişte diferenţe.”

Capitolul 56

Cauzele principale ale bolilor

1. Eu am spus: „Dintre toate viciile, cel mai grav este preacurvia, desfrâul sau destrăbălarea sub toate formele sale. Iar ceea ce îi conduce pe oameni spre acest viciu este lenea şi orgoliul. Căci orgoliul nu mai cunoaşte nimic sfânt, el nu caută decât să-şi satisfacă poftele sale lumeşti senzoriale, prin toate mijloacele posibile.

2. Iar când un astfel de om concepe apoi copii - vai ce creaturi jalnice vor ajunge pe lumea aceasta şi de câte boli vor fi ele atinse! Prin urmare, acest păcat este cauza principală a celor mai rele boli ale acestei lumi.

3. Apoi urmează lăcomia la mâncare şi mânia sub toate formele sale; acestea două de asemenea determină apariţia la oameni a tot felul de boli, care îi chinuie amarnic.

4. La Ierusalim, nu i-am spus Eu bolnavului aceluia pe care l-am vindecat, după ce zăcuse timp de treizeci şi opt de ani la scăldătoarea Betesda: «Du-te acum acasă şi nu mai păcătui, ca nu cumva să te lovească vreun necaz şi mai mare!»? Căci guta sa nenorocită era şi ea urmarea numeroaselor sale păcate anterioare. Şi cam aşa au stat lucrurile cu mai toţi cei vindecaţi de Mine. Dacă numeroasele lor păcate nu ar fi atras boli asupra lor, s-ar fi ales praful de sufletele lor. Căci doar boala cea grea şi dureroasă i-a trezit la realitate şi le-a demonstrat cum îi răsplăteşte lumea aceasta pe adepţii ei. Boala i-a făcut să-şi piardă iubirea faţă de lumea aceasta, şi ei nu mai doreau decât să fie eliberaţi de ea. În felul acesta, sufletele lor au devenit mai libere, şi astfel s-a realizat, la momentul potrivit, şi vindecarea trupurilor lor.

5. Pe lângă aceste cauze principale, care se află la originea celor mai multe boli ce îi lovesc pe oamenii slăbiţi încă de la naştere, mai există desigur şi altele, care pot să le producă mari suferinţe celor debili - dar vă spun încă o dată: doar unui om slăbit încă de la naştere i se poate petrece aşa ceva! Iată care sunt aceste cauze, înfăţişate acum foarte pe scurt:

6. În primul rând, este vorba de consumarea unor mâncăruri nesănătoase, impure, prost pregătite sau prea vechi, precum şi a băuturilor nocive, apoi, de consumarea a tot felul de fructe necoapte. Unii au prostul obicei de a se răcori cât mai repede atunci când sunt foarte încinşi de căldură. Şi iarăşi, alţii se expun, necunoscându-şi slăbiciunea înnăscută, la tot felul de pericole, care fie le cauzează moartea, fie îi marchează grav, pentru toată viaţa.

7. Iar Dumnezeu nu poate să împiedice aceasta, cu atât mai mult cu cât El i-a dat omului raţiunea, liberul-arbitru şi cele mai bune reguli de viaţă!

8. Împotriva trândăviei omului, nu există alt leac decât multiplele necazuri, care apar ca urmare inevitabilă a nerespectării Voinţei lui Dumnezeu. Ele au rolul să trezească sufletul adormit în trup, să-i arate acestuia urmările nefaste ale trândăviei sale, iar sufletul va deveni mai atent, mai înţelept, mai activ şi mai supus Voinţei lui Dumnezeu, pe care el a recunoscut-o. Şi de aceea, diferitele boli trimise asupra oamenilor îşi au desigur părţile lor bune.

9. Fireşte că ele sunt şi un fel de judecată, care constrânge sufletul să ia calea binelui. Dar prin aceasta, sufletului nu i se răpeşte libera sa vrere, astfel că, în timpul unei boli sau după aceasta, ci se poate îndrepta cu adevărat, chiar dacă, în unele cazuri, pentru atingerea unei perfecţiuni mai mari, el va trebui să ajungă în lumea de dincolo.

10. Dar există şi oameni care, de bunăvoie, pentru păcatele părinţilor sau ale strămoşilor lor, au ajuns în lumea aceasta bolnavi încă din pântecele mamei lor. Asemenea suflete sunt venite de regulă de sus, doar pentru o probă temporară în trup pe acest pământ. Ele însă o vor duce mult mai bine în lumea de dincolo; şi oricine se îngrijeşte aici de ei şi îi tratează cu iubire şi răbdare va fi la rândul său primit în împărăţia cerului cu aceeaşi iubire şi răbdare.

11. V-am spus tot ce se poate spune în privinţa aceasta. Iar spiritul vostru vă va dărui toată înţelepciunea posibilă când el va înflori plenar în voi. Aţi înţeles deci lucrurile acestea?”

12. Şi toţi au spus: „Doamne şi Stăpâne, le-am înţeles pe deplin şi Îţi mulţumim că ne-ai luminat astfel! Căci, atunci când, în calitate de învăţători, vom avea de-a face cu oameni afectaţi de tot felul de boli, este foarte necesar să le putem explica aceste lucruri, spre a le insufla credinţă, curaj şi răbdare, şi, în măsura în care va fi posibil şi necesar, să le alinăm astfel suferinţele. Căci cel care suferă plin de răbdare, acela în mod evident suferă mai puţin decât cel care este chinuit şi de nerăbdare. Şi de aceea, învăţătura pe care Tu ne-o dai este desigur binevenită; căci nimeni nu are nevoie de mai multă alinare decât un om care suferă, şi noi considerăm că a ajuta din punct de vedere fizic şi spiritual un om suferind este o faptă deosebit de bună. Avem dreptate sau nu?”

13. Eu am spus: „Desigur! Iubirea pentru aproapele înseamnă să îi ajuți pe cei care au nevoie, pentru că doar aceasta are valoare în ochii lui Dumnezeu. De aceea, vă mai spun un lucru: dacă cineva dă o masă festivă şi-i invită cu ocazia aceasta pe vecinii şi pe prietenii săi cei bogați, prin aceasta, e drept că el nu a păcătuit, dar nici nu trebuie să se aştepte la vreo răsplată în Ceruri, întrucât prietenii săi îl pot răsplăti aici. De aceea, invitați-i drept oaspeți pe cei sărmani, iar pentru aceasta vă aşteaptă răsplata în Ceruri. Căci sărmanii nu vă pot răsplăti aici!

14. Şi la fel stau lucrurile şi cu aceia care, având bani mulți, îi împrumută şi, după un timp anume, îşi recapătă banii. Prin aceasta, ei nu comit niciun păcat, atâta timp cât nu fac camătă; în Cer însă, nu vor avea de primit nicio răsplată pentru acest lucru - în schimb vor fi răsplătiți dacă le vor împrumuta unor sărmani, aflați la nevoie, fără dobândă şi chiar fără să pretindă banii înapoi. Aşadar, a-i ajuta pe cei sărmani în orice mod posibil - iată ce înseamnă adevărata iubire pentru aproapele.

15. Dar am făcut destul bine pentru seara aceasta, aşa că trebuie să mergem să ne odihnim. Mâine va fi o nouă zi."

16. Şi, la aceste cuvinte ale Mele, toți au plecat la culcare, după ce Mi-au mulțumit încă o dată pentru învățăturile primite.

Capitolul 57

Valurile cele furioase

1. În dimineața de după sabat, ne-am trezit în zori, iar Eu am ieşit cu câțiva dintre ucenici pe afară, cum obişnuiam să fac aproape în fiecare zi. Era o dimineață senină şi frumoasă de primăvară şi, spre mirarea tuturor, deşi nu adia nicio pală de vânt, marea era zbuciumată de valuri uriaşe.

2. Foarte surprins, hangiul, care se alăturase şi el de curând grupului nostru, M-a întrebat care ar putea fi cauza agitației atât de violente a apei, când de nicăieri nu se simțea nicio undă de vânt.

3. Iar Eu i-am spus: „Crede-Mă, Eu am fost înzestrat cu toată puterea în ceruri şi pe pământ, şi mişcarea aceasta violentă a apei se petrece pentru că Eu voiesc aceasta! Iar pentru aceasta Eu am un motiv, de care te vei convinge tu singur mai târziu."

4. Hangiul, de-acum şi mai uluit, a spus: „Doamne, faptul că toate forțele şi puterile naturii Îți sunt supuse, aceasta o ştiu bine de multă vreme. Dar ceea ce mă surprinde este că Tu ai un motiv tainic ca să provoci această agitație violentă a mării, mai ales în această dimineață atât de minunată de altfel. Iată că valurile devin tot mai furioase şi mai înalte! Va trebui să-mi duc la loc sigur bărcile şi năvoadele de peşte, altminteri s-ar putea petrece vreun necaz!"

5. Eu am spus: „Lasă lucrurile aşa cum sunt, căci nu se va petrece nimic rău nici cu bărcile şi nici cu peştii tăi. Dar acelora care se află acum cu corăbiile lor pe mare, mânați de gânduri rele, nu le va fi nicidecum preabine. E drept că nu vor fi înghițiți de valuri, însă zelul lor diabolic se va diminua considerabil, în urma penibilului efort pe care vor trebui să-l depună pentru a ajunge la liman."

6. Hangiul a întrebat: „Dar cine sunt oamenii aceia răi şi ce gânduri au ei?"

7. Eu am spus: „Ştii bine că anul trecut, de sărbătoarea corturilor, am fost la Ierusalim şi am vorbit acolo în Templu în fața poporului despre misiunea Mea, după ce în prealabil îl vindecasem la scăldătoarea Betesda pe omul care zăcuse acolo bolnav timp de treizeci şi opt de ani, iar apoi am mai vindecat o mulțime de alți oameni în împrejurimile Ierusalimului şi ale Betleemului. Şi mulți au început atunci să creadă în Mine, lucru pe care templierii l-au aflat neîndoielnic, ca şi faptul că mulți dintre oameni M-au urmat. De aceea, în ura lor, tem-

plierii au hotărât acum din nou să pornească pe urmele Mele, pentru ca să Mă prindă şi să Mă ucidă. Vor deci viaţa Mea. Dar vremea Mea nu a venit încă, şi de aceea Eu îi împiedic acum să Mă prindă şi să Mă ucidă. Iată deci motivul pentru această agitaţie atât de puternică a mării. Ai înţeles acum?"

8. Iar hangiul a spus: „O, desigur, şi, dacă aşa stau lucrurile, atunci marea n-are decât să se înfurie chiar şi mai tare! Şi poate să înceapă să vuiască şi un vânt de furtună cât mai puternic, pentru ca nemernicii aceia să simtă şi ei în sfârşit cum înţelege Dumnezeu să le răsplătească intenţiile lor diabolice!"

9. Dar Eu am spus: „O, nu, căci un vânt de furtună le-ar conveni de minune, date fiind vasele lor rezistente, pentru că acela i-ar purta cât de curând spre un ţărm sigur. Însă tangajul acesta violent, fără nicio pală de vânt, îi va duce la disperare; căci în condiţiile date, ei nu se vor putea mişca din loc oricât de puternic ar vâsli, pentru că fiecare val va arunca vasul înapoi în poziţia anterioară, iar ei se vor simţi asemenea călătorului care vrea să urce în vârful unui munte pe o pantă cu grohotiş. La fiecare pas, pietrele cedează şi călătorul alunecă, revenind exact în locul unde s-a aflat mai înainte. De aceea, mişcarea aceasta a apei este cea mai indicată pentru urmăritorii Mei şi serveşte cel mai bine scopului Meu. Dar să lăsăm aceasta acum şi să mergem să vedem cum stau lucrurile cu gustarea noastră de dimineaţă!"

10. Hangiul: „Doamne, gustarea este cu siguranţă gata, le-am spus însă slujitorilor să ne cheme când toate vor fi pregătite şi, uite, tocmai vine unul pentru a ne chema la masă, aşa că hai să mergem!"

11. Eu am răspuns: „Aici te înşeli - acela vine doar să ne înştiinţeze că ucenicii Mei se interesează de Mine, întrebându-se pe unde Mă voi fi aflând. Căci între ei tocmai s-a iscat o mică divergenţă, iar Eu trebuie să o rezolv. Dar hai să-i lăsăm să mai discute o vreme; căci vom avea apoi destul timp ca să-i readucem pe calea cea dreaptă."

12. Hangiul a întrebat: „Dar ce anume i-o fi condus la această dispută?"

13. Eu am spus: „O, doar un fleac! Cei câţiva ucenici ai Mei mai vechi, rămaşi în casă, au fost întrebaţi de cei douăzeci mai noi care ar putea fi cauza mişcării acesteia puternice a apei mării, iar ucenicii cei vechi au declarat că valurile cele puternice, pornite fără pic de vânt, n-ar fi putut fi stârnite decât de Mine, în chip miraculos, din vreun motiv cunoscut doar de Mine. Numai că ucenicii mai noi n-au prea fost dispuşi să admită lucrul acesta, spunând: «Noi ştim preabine că toate cele ce se petrec şi se vor mai petrece nu sunt decât din Voia Domnului Dumnezeu singur. Iar dincolo de acest fapt, El poate mobiliza în natură forţe tainice, supuse ordinii, dreptăţii şi înţelepciunii Sale, care acţionează potrivit Voinţei Sale. Sigur că El este acela care mobilizează forţele respective prin Vrerea Sa. Apoi însă forţele acelea, odată mobilizate, acţionează ele însele nemijlocit, iar Dumnezeu, prin ele, doar mijlocit. Faptul că orice corp ce are o greutate cade în jos se petrece pentru că Dumnezeu a hotărât aceasta de la origini. Dar acum, propria greutate a corpurilor este cea care le face să cadă, prin intermediul acestei forţe, deja ordonate. Tot aşa, Dumnezeu a făcut iniţial ca apa să fie grea şi fluidă. Iar această calitate conferită ei de către Dumnezeu reprezintă ea însăşi forţa tainică a apei, care o face să curgă în mod nestăvilit de la înălţimi spre vale, fără ca Dumnezeu să trebuiască să mai intervină şi să împingă El însuşi apa din pâraie, râuri şi fluvii. Şi la fel trebuie să stea lucrurile şi cu mişcarea aceasta marină în absenţa vântului. Doar că, din cauza lipsei totale a vântului, ea sare mai puternic în ochi decât una determinată de o furtună puternică.» Şi, în cele din urmă, i-au întrebat pe ceilalţi ucenici, cu mult mai experimentaţi decât ei, prin intermediul cărei forţe tainice va fi putut determina oare Dumnezeu apariţia unor valuri atât de puternice.

14. Ucenicii cei vechi susţin însă sus şi tare că mişcarea respectivă a apei n-ar fi deloc una mijlocită, ci ar fi determinată în mod nemijlocit de forţa Voinţei Mele. Ei bine, ucenicii cei noi chiar au în felul lor dreptate, totodată însă şi ucenicii cei vechi, aşa că au nevoie de

Mine, ca arbitru în disputa lor. Şi de aceea, să ne şi ducem acum la ei şi să-i împăcăm, în spiritul dreptății şi al adevărului!”

15. Şi atunci ne-am îndreptat pe dată spre casă, de care nu ne despărțeau de fapt decât vreo mie de paşi.

16. Ajunşi în casă, ucenicii M-au salutat cu toții şi Mi-au expus fără întârziere disputa lor.

17. Eu însă i-am privit pe toți cu prietenie şi le-am spus: „Vă certați de fapt pe nimica toată! Voi, ucenicii noi, aveți dreptate - dar au dreptate şi cei vechi. Căci voi, cei noi, aveți dreptate în general, dar în cazul acesta particular, au dreptate ucenicii Mei cei vechi. Pentru că învolburarea aceasta a mării, care vi s-a părut atât de neobişnuită, nu a fost determinată de vreo forță mijlocitoare, ci, nemijlocit, de Voința Mea.

18. Dar ca să vă lămuriți şi mai bine asupra acestui lucru, priviți afară la apa mării, care prezintă în continuare aceeaşi agitație puternică! Acum Eu voi porunci unei porțiuni mici de apă de aici, din apropierea țărmului, să devină perfect liniştită, iar atunci vă veți da seama că Voia lui Dumnezeu poate determina ceva şi în mod nemijlocit.”

19. Atunci am liniştit prin propria Mea voință o porțiune a mării, de vreo două sute de acri, astfel încât suprafața ei a devenit netedă ca oglinda, în timp ce, dincolo de această porțiune, marea se agita chiar mai furios decât până atunci. Când ucenicii cei noi au văzut acest lucru, s-au aruncat în genunchi în fața Mea, voind să Mi se închine.

20. Eu însă le-am spus: „Lăsați aceasta! Căci nu de aceea am venit Eu în lume, spre a Mă lăsa slăvit de oameni şi pentru ca aceştia să Mi se închine, ci doar spre a le arăta lor calea adevărului şi a vieții şi spre a-i ajuta pe toți cei care se află în suferință sau sunt împovărați de tot felul de necazuri.

21. Dacă vreți să vă închinați lui Dumnezeu, care este Spiritul cel mai pur, atunci trebuie să faceți acest lucru în spirit şi în adevăr, prin iubirea din inimile voastre, adică, prin tot felul de fapte bune. Căci, cu adevărat, ceea ce faceți pentru cei sărmani din iubire față de Dumnezeu, aceea pentru Dumnezeu faceți! Iar credința că Eu am venit la voi trimis de Dumnezeu este adevărata adorare a lui Dumnezeu. Şi toate declarațiile goale şi nesincere sunt pentru Dumnezeu o oroare şi total lipsite de valoare. Cel care-L cinstește pe Dumnezeu doar din vârful buzelor, dar a cărui inimă este înghețată şi împietrită, acela face din Dumnezeu un idol, ceea ce reprezintă o adevărată prostituare a sufletului. De aceea este scris în *Profeți:* «Uite, poporul acesta Mă cinstește din vârful buzelor; dar inima sa este departe de Mine!»

22. Adevărat vă zic vouă: Atunci când inima nu se închină prin fapte, cu o iubire curată, adevărată şi dezinteresată față de Dumnezeu, toate rugăciunile nu sunt altceva decât un zgomot lipsit de conținut şi de valoare, care se pierde în vânt şi dispare cu totul. Eu sunt acum învățătorul vostru, iar voi sunteți ucenicii Mei. Credeți ceea ce vă spun Eu, faceți ceea ce vă indic Eu şi urmați-Mi exemplul! Iar de altceva nu este nevoie între noi!”

23. Atunci ucenicii cei noi au renunțat la închinăciunile lor şi ne-am aşezat la masă pentru gustarea de dimineață, care s-a dovedit a fi foarte hună.

Capitolul 58

Petru şi cetățeanul cel bogat din Capernaum

1. În timpul mesei s-a vorbit puțin, dar după aceea, cu atât mai mult; căci în scurt timp au sosit la han o sumedenie de oaspeți din oraş, pe de o parte pentru a vedea marea cea furioasă, pe de altă parte, pentru a se delecta aici cu mâncăruri foarte bine gătite; căci hangiul nostru avea în privința aceasta un bun renume în întregul oraş. Nu a fost deloc uşor de evitat contactul cu toți aceşti oaspeți, pentru că mulți au întrebat de îndată ce au sosit dacă nu cum-

va Mă aflam şi Eu pe acolo, căci îi văzuseră pe unii dintre ucenicii Mei, pe care îi cunoşteau bine, şi trăseseră concluzia că nici Eu nu Mă puteam afla prea departe.

2. Un cetățean foarte bogat din Capernaum, care îl cunoştea bine pe Simon Petru, l-a chemat pe acesta la sine şi l-a întrebat: „Dragă prietene, ştii bine că eu am cumpărat întotdeauna peşte de la tine şi că ți-am sprijinit gospodăria cât am putut de mult. Dar iată că acum a trecut mai bine de un an de când tu şi alți câțiva oameni cumsecade şi destoinici umblați de colo-colo cu profetul acela din Nazaret, fără să aveți vreun profit, făcându-vă în schimb mulți duşmani în rândul evreilor. Ba mai mult, vă neglijați gospodăriile şi familiile, lucru care, potrivit legilor lui Moise, nu-I poate fi plăcut lui Dumnezeu! E drept că nazarineanul săvârşeşte adeseori minuni dintre cele mai extraordinare şi aproape că eşti tentat să-l consideri drept unul dintre profeții unşi de Dumnezeu. Dar uneori, când îl auzi vorbind, începi să te întrebi dacă nu cumva este nebun, ori o face pe nebunul, rostind dinadins tot felul de inepții, pe care niciun om sănătos la cap nu le poate înțelege, cum a făcut de pildă ieri în sinagogă. Oamenii erau cu toții curioşi să audă ce va spune, pentru că mulți avuseseră ocazia să se convingă singuri, cu diferite ocazii, de puterile sale ieşite din comun, şi mulți auziseră despre ele şi de la diferiți martori oculari demni de toată încrederea. Dar cuvântarea sa de ieri a fost ceva atât de lipsit de noimă, încât i-a nedumerit din păcate pe toți! Şi, dacă într-adevăr nu aveți ceva mai bun de învățat de la el, atunci sunteți cu toții de compătimit, atât voi înşivă, cât, mai ales, familiile voastre, care de altfel sunt cât se poate de respectabile! Am dreptate sau nu?”

3. Iar Petru a spus puțin cam iritat: „Prietene, dacă vrei să-ți exprimi o părere justă despre învățătorul nostru, trebuie întâi să-L cunoşti la fel de bine ca şi mine! Deja de mai bine de un an eu sunt fără încetare în preajma Lui, şi-L cunosc cu mult mai bine decât Îl poți cunoaşte tu. Nici eu nu sunt căzut în cap, cunosc bine Scriptura şi de aceea pot să judec cum se cuvine anumite lucruri. Şi nu am auzit niciodată din gura Sa nici măcar un singur cuvânt din care să nu fi izvorât, clar ca lumina soarelui, cea mai profundă înțelepciune divină. Chiar şi discursul Său de ieri a fost pătruns întru totul de viață şi de spiritul divin. Iar faptul că el nu a fost înțeles decât de foarte puțini oameni nu este nicidecum vina Lui! Căci dacă El nu este crezut nici atunci când se mărturiseşte pe Sine în cuvinte foarte limpezi şi când spune cine este El cu adevărat, atunci cum ar putea o astfel de necredință înrăită să înțeleagă discursul Său de ieri?!

4. Dar uită-te afară! Priveşte marea cum se zbuciumă şi se învolburează tot mai tare! Şi acum uită-te la porțiunea aceasta de lângă țărm a mării, cu nemişcarea ei de oglindă, pe care niciunul dintre valurile atât de năprasnice din larg nu o tulbură! Vezi tu, toate acestea se petrec astfel din Voia Nazarineanului! Cu nici măcar o jumătate de oră înainte, valurile erau la fel de puternice şi aici, la țărm, ca şi în larg. El însă i-a poruncit acestei suprafețe să se liniştească, iar ea s-a liniştit pe dată, precum o vezi acum. Şi cine să fie prin urmare Acela, Căruia I se supun necondiționat până şi elementele naturii?!

5. El v-a spus ieri clar şi cu toată sinceritatea cine este El de fapt. De ce nu L-ați crezut şi nu v-ați plecat genunchii şi inimile în fața Lui?! A fost oare mai înțelept din partea voastră să-L declarați smintit, decât să vă apropiați de El şi să spuneți: «O Doamne, Tu care eşti viață şi putere din însuşi Dumnezeu, şi ne proroceşti nouă Viața Veşnică, îndură-Te de noi, bieți păcătoşi orbi ce suntem!» Vezi tu, eu ştiu şi văd cine este El, şi de aceea rămân alături de El şi voi dobândi de la El Viața cea Veşnică, lucru de care sunt mai sigur decât de faptul că în momentul de față sunt viu şi vorbesc cu tine! Iar dacă nu ar fi aşa, crede-mă, de mult n-aş mai fi ucenicul Său, căci atâta minte cât au majoritatea locuitorilor acestui oraş am şi eu!

6. Dar eu am recunoscut, în conformitate cu afirmațiile tuturor proorocilor din Scriptură, că doar El singur poate fi, şi chiar şi este, vestitul Mesia, marele Uns al lui Dumnezeu dintotdeauna, astfel că rămân alături de El şi consider a fi cea mai mare cinste de pe lume aceea de a fi fost ales chiar de El drept ucenic al Său. Du-te la familia mea şi întreab-o dacă de la începutul absenței mele de acasă i-a lipsit vreodată ceva! Şi cine oare în afară de El are

grijă de ai mei?! Ei au pâine şi vin atât cât le trebuie! Şi El nu se duce acolo să le cultive ogorul şi să prindă peşte pentru ei. Toate acestea le face doar prin Vrerea Sa atotputernică, prin intermediul căreia, de altfel, rodeşte întreaga suprafaţă a pământului. Iar tu spui că nu este bine ca de dragul Nazarineanului să-ţi părăseşti casa şi familia! Vai, prietene orb!

7. Vezi, eu nu am nevoie de poveţele tale sau de ale vreunui alt om, căci îmi ajung pentru vecie poveţele Celui Unic! Iar dacă ai dori să cunoşti adevărul, ne-ai întreba mai curând ce ne învaţă de fapt şi ce minuni săvârşeşte Nazarineanul, şi prin aceasta te-ai dovedi cu mult mai înţelept decât prin discursul tău monden şi egoist! Eu ştiu ceea ce ştiu, la fel ca şi ceilalţi ucenici, şi suntem cu toţii martori ai marii iubiri şi ai marelui adevăr al Tatălui, care a venit în această lume în persoana Domnului nostru Iisus, Unsul lui Dumnezeu, spre mântuirea tuturor acelora care cred în El şi spre judecarea celor care nu vor să-L accepte, se întorc împotriva Lui cu vorba sau cu fapta şi fac tot ce pot pentru a-L ponegri.

8. Noi nu ne-am permis totuşi să spunem despre niciunul dintre voi că este prost, orb sau nechibzuit. Voi însă faceţi aceasta cu noi şi, fără ca noi să vă fi oferit vreun motiv, ne consideraţi nişte trântori care fug de muncă sau nişte simpli aventurieri! Spune-mi cinstit dacă lucrul acesta este drept în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oricărui om de treabă!”

9. Omul cel bogat a spus: „Stai, stai, Simone, că doar nu ţi-am vorbit cu răutate, ca să te înverşunezi astfel împotriva mea! Dacă tu-L cunoşti mai bine decât mine pe miraculosul nazarinean, aceasta nu este vina mea. Căci eu nu am avut, asemenea ţie, ocazia să mă aflu în permanenţă în preajma lui, să văd toate minunile pe care le săvârşeşte şi să-i ascult vorbele. Eu îl judec doar după ceea ce am văzut eu însumi sau am auzit de la ceilalţi oameni. Ca simplu om, eu, cu toată bunăvoinţa, nu mă pot pronunţa asupra unui alt om decât pur şi simplu omeneşte. Şi fiindcă eu ţi-am vorbit ca unui vechi prieten, ţie, om cu multă experienţă şi înţelept, ţi-ar fi stat mai bine să-mi atragi atenţia asupra greşelii mele prin cuvinte mai moderate! Dar totuşi, nu sunt supărat pe tine pentru aceasta, fiindcă am ţinut întotdeauna la tine.

10. Un lucru însă trebuie să îl accepte chiar şi cea mai dumnezeiască înţelepciune, şi anume, că nimeni nu poate cere de la un om mai mult decât poate acesta să dea. Ce Dumnezeu ar fi acela care mi-ar cere cu o voce poruncitoare şi ameninţătoare: «Tu, vierme păcătos al pământului, ridică muntele acesta în spinare şi cară-l până la celălalt capăt al lumii, căci altfel te condamn pe veci la nefericire!»? Ai considera înţeleaptă o asemenea pretenţie divină?! Ar putea oare un Dumnezeu înţelept, care-mi cunoaşte puterile, să-mi ceară un asemenea lucru?! Prin urmare te întreb acum pe tine dacă a fost înţelept din partea ta să ceri de la mine o cunoaştere, o înţelegere şi o credinţă care depăşesc forţele mele spirituale, condamnându-mă pentru slăbiciunea credinţei şi a înţelegerii mele.

11. Căci forţa spirituală se situează fără îndoială deasupra oricărei forţe naturale. Dar cel căruia ea nu-i este dată, acela iată că nu o deţine, şi atunci, fără această forţă spirituală superioară, el nu poate să înţeleagă adevărurile profunde şi misterioase - şi cu atât mai puţin să creadă în ele - cum nu ar putea de pildă să ridice în spinare şi să transporte un munte, fără o forţă naturală adecvată. Sunt de părere că poţi obţine întotdeauna de la oameni mai multe prin iubire şi răbdare, decât printr-o severitate ca aceea pe care ai aplicat-o tu în cazul meu, fără să fi fost necesar. Am sau nu am dreptate?”

12. Petru a spus, puţin cam jenat: „Da, da, poţi avea şi tu, în felul tău, dreptate, şi nici nu pot să te contrazic în ceea ce ai spus. Dar trebuie să recunoşti că nu a fost deloc frumos din partea ta să mă faci uşuratic, pentru că mi-am lăsat casa, munca şi familia, ca să-L urmez pe Sfântul divin din Nazaret!

13. Ştiu preabine că în cazul acesta tu, ca şi mulţi alţii, nu aveţi forţa spirituală necesară pentru a putea înţelege dintr-o singură privire tainele mai adânci ale lui Dumnezeu. Dar mai există şi o foarte bună cale de mijloc, pe care aş formula-o cam aşa: dacă aud sau văd cu ochii mei nişte lucruri ieşite din comun, stau cu modestie de-o parte şi mă abţin de la orice apreciere, până când va apărea ceva care să arunce o lumină mai clară asupra lor. Şi dacă,

după toate acestea, încă nu sunt pe deplin lămurit, continui să cercetez, şi dacă nici astfel nu găsesc o explicaţie mai bună, abia atunci sunt îndreptăţit să spun: «Lucrul acesta nu-l înţeleg şi îl las pe seama altora, mai capabili decât mine, să-l judece!» Dar să condamn de la bun început un lucru pe care nu l-am înţeles este desigur şi mai puţin înţelept decât iritarea mea de adineauri împotriva ta!

14. Ai citit cu siguranţă *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon, şi fără îndoială că, asemenea mie, nu ai înţeles niciun cuvânt din ea! Ar fi oare înţelept să o respingi doar pentru faptul că nu ai înţeles-o?! Căci noi avem totuşi un mare respect pentru *Cântarea* aceea, deşi n-o înţelegem, şi probabil că nici nu o vom înţelege vreodată pe de-a-ntregul în lumea aceasta. Dacă am fi trăit pe vremea acestui rege înţelept, probabil că noi, cu inteligenţa noastră actuală atât de redusă, am fi tras aceeaşi concluzie cu privire la *Cântarea Cântărilor* ca aceea pe care aţi tras-o voi ieri cu privire la cuvântarea Domnului şi învăţătorului nostru. Dar, fiind atât de veche, *Cântarea Cântărilor* este respectată pentru vechimea ei, chiar dacă nu este înţeleasă deloc.

15. Domnul şi învăţătorul nostru săvârşeşte minuni la care Solomon nici n-ar fi putut visa, iar înţelepciunea şi omniscienţa Sa sunt, faţă de înţelepciunea lui Solomon, întocmai precum este infinitatea faţă de un punct minuscul din ea. Însă, deoarece învăţătura Sa nu este veche de aproape o mie de ani şi o puteţi vedea şi auzi cu ochii şi cu urechile voastre, voi o consideraţi o inepţie. Ia gândeşte-te puţin cu toată maturitatea şi spune-mi dacă este acesta un lucru înţelept din partea unui om cât de cât raţional!

16. E drept că eu am manifestat o oarecare iritare faţă de tine, dar una justificată, întrucât pot să-ţi demonstrez că nici eu, şi nici ceilalţi fraţi nu suntem nişte trândavi şi nişte nebuni pentru faptul că am lăsat totul şi L-am urmat pe El. Dimpotrivă, voi sunteţi aceia, voi, care nu înţelegeţi ceea ce facem noi şi nu ne urmaţi exemplul. Căci acum a sosit vremea în care fiecare poate, dacă doreşte aceasta, să fie povăţuit şi învăţat nemijlocit chiar de către Dumnezeu. Şi îţi spun eu ţie cu adevărat, ca vechi prieten al tău: în Cel pe care voi Îl numiţi profetul din Nazaret trăieşte nu doar spiritul renăscut al unui profet, ci întreaga plenitudine a Divinităţii, în trup şi în spirit! Însă voi sunteţi orbi şi nu puteţi să recunoaşteţi lucrul acesta, şi cu atât mai puţin să-l credeţi, şi de aceea este atât de greu de vorbit cu voi."

17. Cetăţeanul cel bogat a spus: „Bine, dragă prietene, dar tu repeţi întruna acelaşi lucru! Fă apel la bunul tău simţ şi gândeşte-te că, în primul rând, nimeni nu s-a coborât vreodată din Cer pentru a fi un mare înţelept pe pământ şi încă un om asemenea nouă. De unde să fi dedus noi că în spatele fiului de dulgher, pe care-l cunoşteam foarte bine şi care a lucrat adesea pe la noi împreună cu tatăl său, Iosif, şi cu fraţii săi, s-ar afla dintr-o dată întreaga plenitudine a Divinităţii?!

18. Da, dacă el ar fi venit din Egipt sau poate din Persia cu minunile sale, făptura sa ar fi putut reprezenta mai mult pentru noi, bieţi oameni miopi, şi probabil că ne-ar fi atras mai uşor de partea sa. Dar noi îl cunoaştem încă din copilăria sa, iar înainte vreme, pe când mai trăia tatăl său, n-a lăsat nicicând să se întrevadă că ar fi altceva decât un om foarte obişnuit, e drept că liniştit, harnic şi de o perfectă moralitate! Şi acum, dintr-o dată, s-a ridicat la rangul de învăţător, şi de vindecător extraordinar, capabil chiar să învie oameni care păreau că au murit, lucru cu atât mai surprinzător, cu cât mai înainte n-a dat niciun semn că ar dispune de asemenea calităţi, iar noi ştim preabine că el nu a urmat niciodată vreo şcoală şi nici nu a fost în vreo ţară străină, unde să-şi fi putut însuşi astfel de cunoştinţe.

19. Şi iată-l apărând acum dintr-o dată în faţa noastră înzestrat cu însuşiri ieşite din comun, de natură să uimească, pe bună dreptate, pe oricine! Şi ce putem crede despre aceasta noi, oameni înzestraţi cu bun-simţ, decât că acest om cucernic a devenit peste noapte un mare profet, prin Spiritul lui Dumnezeu - astfel că nu facem nimic nelegiuit dacă îl numim Profetul din Nazaret, ceea ce fac şi nazarinenii înşişi. Abia acum aflu de la tine cu totul alte lucruri, care pentru mine par, în mod firesc, încă destul de neclare. Dar nu-i nimic, căci orice om tre-

buie mai întâi să afle un anumit lucru, pentru a-l putea apoi verifica şi accepta ca pe un adevăr deplin.

20. Mi-ai spus acum pentru prima oară ce se află de fapt sub înfăţişarea nazarineanului nostru şi, oricât de surprinzătoare ar fi afirmaţiile tale despre el, eu totuşi nu le găsesc deloc condamnabile, ci, dimpotrivă, consider că merită să se reflecteze asupra lor, să fie verificate şi chiar acceptate apoi, odată ce au fost găsite dovezile necesare! Iar eu nu consider aceasta drept un lucru imposibil, căci el este susţinut de faptul pe care noi îl cunoaştem bine cu toţii, şi anume, că nazarineanul nu şi-ar fi putut însuşi nicicând astfel de calităţi ieşite din comun în vreo şcoală secretă de profeţi, căci niciodată nu a urmat vreuna. După spusele tatălui său, el nici măcar nu a învăţat să scrie şi să citească într-atât, încât să se poată spune despre el că este ştiutor de carte. Prin urmare, însuşirile sale ieşite la iveală atât de brusc sunt cu atât mai uimitoare şi cu atât mai demnă de admiraţie este şi forţa de neînchipuit a voinţei sale, în faţa căreia cedează chiar şi cele mai dure pietre, după câte am auzit. Eu consider toate acestea drept adevărate, întrucât anul trecut am fost eu însumi martor la o astfel de minune, pe care el a făptuit-o, în mod evident, doar prin puterea voinţei sale. Tu însă, prietene, nu trebuie să te superi pe mine dacă eu, ca om obişnuit şi modest, nu pot vorbi cu tine decât într-o manieră pur omenească!”

21. Petru a spus: „Despre supărare, nu mai poate fi vorba de mult la mine. Dar nu mă voi da deloc în lături să-i spun unui vechi prieten adevărul adevărat. Acum însă, îţi urez poftă bună în numele Domnului şi al Învăţătorului meu întru totul divin! Eu trebuie să merg la El, în odaia alăturată, fiindcă simt în mine chemarea Sa.”

22. Şi atunci Petru l-a părăsit pe vechiul său prieten şi a revenit printre noi, în odaia în care ne aflam.

Capitolul 59

Despre natura oamenilor de lume

1. Când a revenit la Mine, Petru a spus: „Doamne, am simţit în mine chemarea Ta! Care este Voia Ta preasfântă?”

2. Eu am spus: „Nimic, doar că i-ai spus chiar prea destule bătrânului bogătaş! Iar dacă cele spuse de tine nu-l vor conduce la o cunoaştere mai adâncă, atunci nimic altceva nu va putea să o facă. Este într-adevăr greu să-i călăuzeşti pe oameni, în propria-ţi patrie, spre adevărul adevărat! Căci imediat apare întrebarea: «De unde-i vin lui toate acestea? Doar îl cunoaştem din copilărie!», şi atunci, s-a terminat cu învăţătura. Căci cel care este deranjat de persoana învăţătorului său, acela este mai mult sau mai puţin tulburat şi de învăţătura acestuia. Iar a încerca, prin minuni şi alte fapte miraculoase, să convingi asemenea oameni, care în fond nici nu sunt chiar răi, să creadă în tine, ar însemna să le răpeşti dintr-o dată toată libertatea sufletelor şi a voinţei lor. De aceea, este mai bine să-i laşi pentru moment să-şi vadă de drum, până când vor veni chiar ei să ceară lămuriri suplimentare.

3. Iar dacă în cele câteva zile pe care le vom mai petrece pe aici vor mai veni vreunii care să vrea să afle şi alte lucruri despre Mine, voi să nu le spuneţi prea multe despre minunile săvârşite de Mine, în special despre cele care trebuie să rămână secrete, ci învăţaţi-i înainte de toate ce să facă pentru a dobândi Viaţa cea Veşnică, iar de nu se vor arăta mulţumi cu atâta, lăsaţi-i să se ducă. Pentru că nu este bine să arunci mărgăritare la porci. Cel care nu preţuieşte darul cel mic, acela cu adevărat nu-l merită nici pe cel mare!

4. Există pe aici oameni care, din timp în timp, adoră să discute ore în şir probleme spirituale şi care se arată foarte deschişi şi plini de intenţii bune. Dar de îndată ce revin la afacerile lor lumeşti, toate sunt dintr-o dată uitate! De cum întâlnesc cel mai mic obstacol, ei

uită complet de mângâierea spirituală primită anterior şi se lasă pe dată copleşiți de grijile lor lumeşti apăsătoare. Şi la ce le-au folosit atunci toate acestea?!

5. Vezi tu, dragul Meu Simon Petru, aşa a fost şi cu bunele tale explicații către vechiul tău prieten! Uite, el deja a uitat de ele, căci a venit la el un negustor din Cana, iar cei doi au de aranjat o afacere foarte profitabilă, cu tot felul de mărfuri! El ştie preabine că Mă aflu Eu Însumi aici şi ar fi putut veni spre a se consulta chiar cu Mine în legătură cu însuşirile Mele considerate de el atât de ieşite din comun. Şi Eu nu l-aş fi dat pe uşă afară! Dar nu, căci acum negustorul din Cana este mult mai important, iar tu nu trebuie să te temi că te va mai deranja cumva cu vreo întrebare despre Mine!

6. De aceea, asemenea oameni nu sunt încă nici pe departe pregătiți şi potriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt precum acei țărani care la arat privesc doar înapoi, în loc să se uite înainte, pentru a vedea dacă boul trage bine şi dacă brazdele ies drepte sau nu. De aceea, astfel de oameni nu vor fi încă multă vreme potriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Şi pe aceştia este mai bine să-i laşi acolo unde sunt, căci toate minunile şi toate cuvintele cele pline de lumină nu-i vor putea abate de la grijile lor lumeşti.

7. Şi vă mai spun un lucru: atunci când, odată şi odată, fiind deja ucenici desăvârşiți, veți începe să le predicați voi înşivă oamenilor învățătura Mea în numele Meu, să aveți întotdeauna în vedere următoarele: dacă într-o localitate sau în vreo casă oarecare vă veți bucura de o bună primire, rămâneți acolo şi instruiți-i pe oameni cât de bine puteți, şi apoi botezați-i în numele Meu cu apă, aşa cum a făcut Ioan, iar Eu îi voi boteza de sus cu Duhul Meu!

8. Însă dacă nu veți fi bine primiți sau veți fi ascultați doar aşa cum a făcut vechiul tău prieten, atunci să scuturați chiar şi praful care s-a lipit de picioarele voastre în locul acela sau în casa aceea, pentru ca nimic lumesc de la ei să nu rămână lipit de voi! Căci voi ştiți că Împărăția Mea nu aparține lumii acesteia, ci ea trebuie să fie înălțată în sufletul omului prin cunoaşterea şi prin respectarea Cuvântului Meu. Însă înălțarea, în interiorul ființei, a acestei lumi cereşti, care este viața spirituală, este un lucru dificil, atâta timp cât în om mai există vreun element lumesc.

9. Iar prin praful amintit, rămas pe picioarele voastre, Eu nu Mă refer la praful concret din odaie sau de pe drum, ci la vorbele meşteşugite ale acestor oameni, asemenea vechiului tău prieten. Ele par foarte amabile şi pline de bun-simț, dar totuşi, sunt ca praful lipsit de orice valoare, căci nu au în vedere decât aspectele lumeşti şi nu conțin nicio urmă de adevăr profund. Şi aşa cum praful neînsemnat de pe drum nu-i poate fi de niciun folos călătorului, la fel de lipsite de valoare sunt şi discursurile prăfuite ale unor astfel de bogătaşi.

10. Dar, dacă praful amintit nu-i poate fi nimănui de vreun folos, el în schimb îi poate fi dăunător călătorului, într-o măsură mai mică sau mai mare. Căci dacă se iscă un vânt care ridică praful în aer, el se vede obligat să închidă ochii şi să țină gura strâns închisă, ca să nu fie orbit sau asfixiat. Şi, de asemenea, trebuie să se oprească pe loc sau chiar să se întindă pe jos cu fața la pământ, până când vântul va fi dus departe praful cel supărător. Toate acestea pe călătorul nostru îl costă timp, astfel încât el va ajunge la destinația sa mai târziu decât dacă nu ar fi fost stânjenit de acest praf.

11. Iar ceea ce reprezintă praful drumurilor şi al cărărilor pentru călătorul pământean, aceea reprezintă şi praful vorbăriei mondene, înfumurate şi fără conținut, pentru pelerinii ce păşesc pe calea Vieții, pe care Eu v-am înfățişat-o vouă. El tulbură vederea interioară şi poate asfixia foarte uşor adevărata viață spirituală a sufletului. Şi, oricâte măsuri de precauție s-ar lua, el tot reuşeşte măcar să întârzie progresul spiritual! De aceea v-am spus Eu vouă să scuturați chiar şi praful care s-a lipit de picioarele voastre, pentru ca nimic lumesc să nu rămână aninat de voi. Căci adevărat vă spun vouă: atâta vreme cât de un suflet a mai rămas lipit chiar şi numai un atom din ceea ce este lumesc, el nu poate intra pe deplin în împărăția Mea; căci tot ce este lumesc reprezintă pentru suflet ceea ce reprezintă otrava pentru trup. O picătură cât de mică dintr-o otravă puternică poate determina moartea trupului, şi tot astfel, chiar şi un

atom din elementul lumesc poate distruge sufletul unui om sau îi poate pricinui un asemenea rău, încât acesta să aibă mult de furcă până când, complet vindecat, să poată renaşte la Viaţa cea Veşnică. Iar experienţa vă va confirma pe deplin lucrul acesta."

12. Petru a zis: „Doamne, în cazul acesta nu ne va fi deloc uşor să le vestim oamenilor Cuvântul Tău! Căci cum vom putea şti noi dacă un om este pregătit sau nu să accepte Evanghelia Ta? Pe bătrânul de afară eu l-aş fi văzut ca pe un om foarte potrivit, întrucât el altminteri are o fire foarte bună şi-i place să discute în momentele sale de trândăveală despre lucruri spirituale şi superioare şi, după câte ştiu eu, face adesea şi fapte bune faţă de oamenii sărmani. Ei bine, dacă şi astfel de oameni fac parte din categoria celor îndoielnici, cu care e bine să nu te prea încurci, atunci eu chiar că nu mai văd cine trebuie considerat potrivit pentru a i se explica Evanghelia Ta."

13. Eu am spus: „Oare sunteţi atât de orbi, şi aţi uitat tot ce v-am spus?! Nu l-ai văzut anul trecut pe tânărul cel bogat? El m-a întrebat ce să facă pentru a dobândi Viaţa cea Veşnică. Iar Eu i-am răspuns că trebuie să respecte poruncile şi să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de toate, iar pe aproapele său, ca pe sine însuşi. Şi tânărul mi-a spus şi m-a asigurat cu tărie că face acest lucru încă din copilăria sa. Iar atunci Eu i-am spus: «Ei bine, dacă vrei mai mult, vinde-ţi toate bunurile tale, împarte banii astfel câştigaţi sărmanilor, iar apoi vino şi urmează-Mă, şi în felul acesta îţi vei asigura o comoară şi mai mare în Împărăţia Cerurilor!» Şi tânărul s-a întristat deodată foarte tare, ne-a întors spatele şi şi-a văzut de drumul său. Atunci Eu v-am făcut o remarcă, şi anume, că mult mai uşor poate intra o cămilă prin urechea acului decât un om bogat în Împărăţia Cerurilor. Voi v-aţi mirat foarte tare de remarca aceasta şi aţi spus că, în acest caz, doar foarte puţini vor ajunge în împărăţia Cerurilor. Iar Eu v-am spus că multe care le pot părea oamenilor imposibile lui Dumnezeu îi sunt totuşi pe deplin posibile,

14. Voi nu aţi înţeles prea bine vorbele Mele atunci. Acum însă ele ar trebui să vi se pară mult mai clare. Ce am fi avut oare de câştigat dacă ne-am fi apucat atunci să insistăm pe lângă tânărul acela să facă ceea ce l-am sfătuit Eu? Nimic! El ne-ar fi înşirat mai multe zile la rând motivele sale înţelepte pentru care nu poate, oricât ar voi, să-Mi urmeze sfatul, şi, la capătul acelor zile ne-am fi regăsit în acelaşi punct în care ne-am aflat şi la începutul întâlnirii noastre cu el. Aşa însă, noi am plecat imediat mai departe şi curând am găsit ocazia să facem mult bine. Vedeţi voi, şi atunci noi am scuturat repede colbul ce-l lăsase pe noi tânărul acela şi ne-am văzut apoi nestingheriţi de drum!

15. Cei de dincolo, din anticameră, sunt cu toţii nişte oameni în principiu destul de corecţi şi chiar foarte deştepţi, însuşiri care le-au şi adus multă bogăţie. Dar pentru Evanghelia Mea ei nu sunt încă nici pe departe pregătiţi, şi probabil că nici nu vor fi vreodată pe deplin în lumea aceasta. De aceea, să nu le mai predicaţi pe viitor unor oameni ca aceştia Cuvântul Meu; căci el nu va prinde rădăcini la ei, şi cu atât mai puţin va putea produce vreun rod.

16. Tu, Petru, i-ai spus acelui om bogat adevăruri dintre cele mai pure, chiar mai bine decât le-aş fi rostit Eu! Şi ce efect au produs ele asupra lui? Vezi bine, niciunul! El sporovăieşte acum atât de degajat şi de nestingherit cu tovarăşii săi de afaceri, ca şi cum tu nu i-ai fi vorbit niciodată despre Mine! El ştie că sunt aici. Şi măcar curiozitatea ar fi trebuit să-l facă să vină să mă vadă, pentru a discuta chiar cu Mine despre toate cele pe care i le-ai spus tu! Numai că lucrurile acestea îi sunt la fel de indiferente, cum ar fi o musculiţă pe care ar strivi-o în mers. El nu este interesat de noi şi de ajutorul mult prea nesemnificativ pe care i-l putem noi oferi, pentru că este deja un om bogat şi plin de simţ practic – şi există încă mulţi alţii asemenea lui.

17. Vedeţi voi, aceştia sunt adevăraţii porci râmători ai lumii, cărora nu trebuie să le aruncaţi drept hrană mărgăritarele Mele; căci pe ei nu-i preocupă nimic altceva decât dacă un lucru sau altul le aduce sau nu vreun câştig. Acesta este şi motivul pentru care acest om bogat

ți-a reproşat că ți-ai lăsat meseria ta bănoasă, pentru a Mă urma pe Mine, fără niciun folos material.

18. Oamenii de soiul acesta sunt altminteri foarte la locul lor şi se comportă manierat faţă ele toţi. Dar toate acestea seamănă perfect cu tencuiala extrem de îngrijită de pe un mormânt, care, văzut din afară, are un aspect foarte frumos, dar care în interior este plin de putregaiul morţii şi de mirosuri pestilenţiale. Atâta timp cât un astfel de om îşi poate băga liniştit în buzunar profitul realizat şi nu este lovit, de niciun ghinion în afaceri, el va fi mereu în cea mai bună dispoziţie, ba uneori chiar va avea accese de generozitate. Dar ia să piardă odată ceva mai mult într-o afacere, şi să-l vezi atunci pe omul acela prietenos! Apucă-te numai să-i vorbeşti despre adevărurile interioare, spirituale, şi-ţi garantez Eu că vei fi dat pe uşă afară de cum ai deschis gura! Acesta este şi motivul pentru care Eu te-am abătut de la strădania ta, altminteri foarte lăudabilă; căci, cu oameni de soiul acesta, orice vorbă spirituală, profundă, este pierdere de timp!

19. Nu i-ai dezvăluit tu că învolburarea aceea puternică a mării a fost iscată numai de Voinţa Mea cea atotputernică, că Eu nu trebuie decât să vreau şi toate elementele Mi se supun? Iar acestea nu sunt, te asigur, lucruri lipsite de importanţă! Dar priveşte acum afară, şi te vei convinge singur ce impresie neînsemnată i-a produs lui această veste! Nici măcar nu s-a dus să verifice dacă marea mai este la fel de agitată şi dacă acea parte a ei se mai află în aceeaşi nemişcare perfectă!

20. I-ai dat de asemenea de înţeles că pe cei necredincioşi îi va ajunge judecata Mea. Singura sa reacţie a fost un mic zâmbet, iar în sinea lui şi-a spus: «Vai, biet muritor de foame ce eşti, vezi să nu te ajungă pe tine cât de curând judecata stomacului tău cel gol şi a trupului tău despuiat!» Şi, spune-Mi acum, dacă unor astfel de oameni merită să le predici Cuvântul Meu?!"

21. Iar Petru a spus cu mult năduf: „O, dacă aşa stau lucrurile, atunci prefer mai degrabă să predic unui porcar grec decât unui asemenea om! Abia acum înţeleg eu zelul Tău de acum un an din Templu! Căci celor de acolo trebuie să le predici într-un cu totul alt mod, şi anume, cu biciul şi cu bâta, aşa cum ai făcut-o Tu în Templu! Iar soiul acesta de oameni este până la urmă mai rău decât cel mai invidios fariseu din Templu; căci acela mai are cel puţin o aparenţă spirituală - care, e drept că nu foloseşte la nimic -, pe când acesta nu are nimic, decât numai şi numai lumea cea materială! Doamne, e bine că ne-ai atras tuturor atenţia asupra acestui lucru! Căci, într-adevăr, praful acesta din drum nu trebuie să rămână nicicând lipit de tălpile picioarelor noastre! Dar ce vom face acum?"

22. Eu am spus: „Haideţi să ieşim puţin afară, ca să vă convingeţi cu toţii de indiferenţa acestor oameni. Apoi ne vom întoarce aici. Eu însă voi face să se pornească între timp o ploaie puternică şi vom scăpa astfel cât de curând de oaspeţii aceştia nedoriţi. Dar haideţi să ieşim acum afară, după cum am spus! Fiţi însă foarte atenţi la toţi cei pe care îi vom întâlni! Apoi vom mai discuta şi vom lua anumite decizii pentru viitor,"

Capitolul 60

Indiferenţa negustorilor faţă de cele spirituale

1. Mai erau vreo trei ore până la miezul zilei când am părăsit încăperea, la indicaţia Mea, şi am ieşit afară, trecând prin mulţimea de oaspeţi. Hangiul, care era foarte solicitat cu treburi şi discuţii de aceşti oameni, M-a rugat să-l iert că, din cauza aglomeraţiei mari din han, nu Mi-a putut acorda atenţia cuvenită.

2. Eu însă i-am spus: „Nu-ţi face nicio problemă pentru aceasta! Căci cel care este cu inima la Mine, acela cu trupul său îşi poate vedea liniştit de treburile sale zilnice, după cum

se pricepe şi poate şi după cum i-o cere meseria sa, şi totuşi el îmi acordă cea mai deplină şi adevărată atenție; căci, oricum, orice alt fel de atenție nu are nicio valoare pentru Mine.

3. Până pe la ora prânzului, noi ne vom plimba de-a lungul țărmului şi vom admira de aici freamătul mării. Şi, aşa cum v-am mai spus, înainte de a ne întoarce, va începe o ploaie zdravănă, poruncită de Mine, care îi va goni pe negustorii aceştia incomozi pe la casele lor. Căci pe oamenii aceştia de lume nimic nu îi sperie mai mult decât o vijelie puternică. De îndată ce vor vedea furtuna apropiindu-se, ei vor porni în cea mai mare grabă spre oraş. Ai numai grijă să nu plece vreunul fără să-ți plătească!"

4. Hangiul a spus: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru sfatul acesta, şi în special pentru furtuna promisă, căci oaspeții aceştia îmi sunt într-adevăr cei mai dezagreabili!"

5. După acestea, noi am pornit-o la drum, în timp ce pe hangiu, spre necazul lui, tocmai îl chema unul dintre clienți.

6. Odată ajunşi sub cerul liber, Eu i-am întrebat pe Petru: „Ei bine, l-ai văzut pe vechiul tău prieten?! Ce părere ai?"

7. Petru a spus, foarte supărat: „Ah, este incredibil! Dacă oamenii aceia măcar ne-ar fi aruncat o privire sau s-ar fi întrebat unul pe altul cine suntem! Dar nu, ei nu ne-au învrednicit nici cu o privire, deşi Te cunosc şi au auzit destul de multe despre Tine! Cu adevărat, oameni atât de insensibili şi de indiferenți n-am mai întâlnit! Cu siguranță, dacă am fi acum în mijlocul unei turme de porci, cel puțin acele animale s-ar uita la noi şi ne-ar guița. Dar oamenii aceştia se comportă de parcă noi nici n-am exista. Of, lume rea, oarbă şi complet surdă! Doamne, dezlănțuie asupra lor o furtună dintre cele mai violente, cu fulgere şi tunete, ca să le piară această mare indiferență! Da, aceştia sunt într-adevăr porcii în fața cărora nu trebuie aruncate mărgăritarele Tale pline de viață!"

8. Eu am spus: „Ti-am spus doar mai înainte că astfel stau lucrurile cu negustorii aceştia! Ei nu ştiu decât de marfa şi de banii lor. Dacă cineva nu are nimic din acestea două, este pentru ei ca şi cum nici măcar nu ar exista. Şi dacă vreunul din ei se va coborî să gândească ceva despre un lefter ca noi, va fi doar pentru a-şi face în sinea lui următorul calcul: «Ia să vedem, cam cât ar valora ca sclav sărăntocul acesta?» Aşadar, noi nu putem avea altă valoare în ochii lor, decât aceea de marfă de proastă calitate. Căci există mulți printre ei care, pe ascuns, fac comerț cu sclavi, iar bătrânul tău prieten este printre primii, şi-şi face tot anul afacerile în Egipt, în Roma, în Grecia şi până în Persia. Ce părere ai despre un evreu care face asemenea lucruri?"

9. Petru a spus: „Ar trebui să fie omorât cu pietre! Însă eu, şi de fapt noi toți, nu pricepem încă prea bine cum de Tu, Doamne, poți îngădui cu atâta răbdare nelegiuirile acestor ticăloşi. Căci, cu adevărat, aceasta întrece cu mult Sodoma şi Gomora. Când păgânii fac asemenea lucruri, ei mai pot fi scuzați, însă un evreu - niciodată!"

Capitolul 61

Despre reincarnare. Pământul ca şcoală pentru copiii lui Dumnezeu

1. Eu am spus: „Nu te înfierbânta chiar aşa. Căci tu nu ştii încă nici pe departe ce soiuri de oameni umplu acest pământ şi cât de multe presupune aducerea lor, încetul cu încetul, în rândul copiilor lui Dumnezeu! Dar când Duhul Meu, pe care Îl voi trimite asupra voastră după înălțarea Mea la Ceruri, vă va da puteri depline, atunci veți înțelege preabine şi acest lucru şi Mă veți lăuda pentru răbdarea şi îngăduința Mea de acum.

2. Însă aceia dintre voi care sunt în stare să priceapă, să ştie că pe acest Pământ s-au încarnat şi suflete din alte lumi, precum şi copiii Şarpelui. E drept că ei au murit o dată, iar unii dintre ei chiar de mai multe ori, dar, pentru a-şi continua evoluția spirituală, au trebuit să intre din nou în trupuri.

3. Ați auzit deja de multe ori vorbindu-se despre migrația sufletelor. În Răsăritul îndepărtat se mai crede şi astăzi cu tărie în ea. Însă credința aceasta a lor este de acum degenerată, fiindcă, în accepțiunea lor, sufletele omeneşti se pot reîncarna şi în trupuri de animale. Iar acest lucru nu este nici pe departe adevărat.

4. Este adevărat că un suflet omenesc din lumea aceasta poate să se formeze pornind de la însumarea unor elemente din lumea minerală, vegetală şi animală, şi să se ridice treptat până la nivelul sufletului uman; acest lucru vi l-am mai explicat în linii generale, precum şi modul cum se petrece aceasta potrivit Ordinii Divine prestabilite. Însă drumul înapoi nu-l mai face niciun suflet uman, oricât de imperfect ar fi el, decât în domeniul intermediar al spiritelor, prin aspectul său exterior, în scopul de a fi umilit şi de a putea astfel să se îndrepte. Dacă îndreptarea respectivă s-a realizat până la un anumit grad, peste care sufletul nu mai poate trece din lipsa unei înzestrări superioare, atunci un asemenea suflet poate accede fie la o fericire pur iluzorie pe vreun alt corp ceresc, adică printre spiritele care îl populează, sau, dacă doreşte, poate să revină încă o dată în trupul unui om de pe acest pământ, modalitate prin care el poate dobândi capacități superioare, cu ajutorul cărora va ajunge, cu timpul, în rândul copiilor lui Dumnezeu.

5. La fel, şi suflete din alte lumi se pot încarna în trupuri de oameni de pe acest pământ, pentru a dobândi în felul acesta acele nenumărate însuşiri spirituale superioare, care le sunt necesare pentru a deveni adevărați copii ai lui Dumnezeu.

6. Şi tocmai fiindcă Pământul este o astfel de şcoală, el este tratat de Mine cu atâta răbdare, îngăduință şi toleranță. Care dintre voi poate înțelege lucrul acesta, să-l înțeleagă. Să-l țină însă pentru sine, pentru că nu le este dat tuturor să pătrundă în tainele cele mai ascunse ale Împărăției lui Dumnezeu. Dacă veți întâlni totuşi pe cineva suficient de dezvoltat spiritual, aceluia puteți să-i destăinuiți rând pe rând câte un secret sau altul, dar tot numai pentru ştiința lui proprie. Căci Voia Mea este ca oamenii de bine să dobândească ştiința aceasta prin propriul lor efort în a urma învățătura Mea.

7. Odată ce omul ştie ce are de făcut pentru a dobândi Viața cea Veşnică împreună cu comorile sale, el trebuie să trăiască şi să făptuiască în consecință, şi atunci el va afla, va vedea şi va simți în sine însuşi, cu toată puterea, împlinirea deplină a făgăduielii Mele.

8. Simplul fapt de a le spune oamenilor toate aceste secrete extraordinare nu le este de folos, decât puțin sau chiar deloc. Căci în primul rând ei nu le vor înțelege, iar în al doilea rând, asemenea lucruri de neînțeles îl pot tulbura foarte uşor pe oameni în credința pe care o au deja. Căci pentru a înțelege lucrurile acestea în adevărata lor profunzime spirituală este nevoie de mai mult decât de litera moartă a Legii sau a Profeților.”

Capitolul 62

Imensul şarpe marin

1. (Domnul): „Dar am înaintat atât de mult pe țărmul mării, încât abia de mai zărim ceva din oraş, iar valurile izbesc aici cu putere țărmul stâncos. Şi iată în fața noastră o colibă de pescar! Să intrăm în ea şi să aşteptăm acolo furtuna anunțată. Uitați-vă spre miazăzi! Dintr-acolo se va dezlănțui ea cu toată forța, şi nu vom duce deloc lipsă de fulgere. Să izbucnească dar şi să înainteze repede spre Capernaum!”

2. Şi de-abia am apucat să rostesc cuvintele acestea, că au şi început să se ridice deasupra mării şi a munților nori grei şi negri de furtună, lucru pe care l-au observat pe dată şi oaspeții hangiului nostru din Capernaum. Cum furtuna, ce se anunța atât de năprasnică, a început să se apropie în viteză de oraş, cu tunetele ei înfricoşătoare, mesenii şi-au plătit în mare grabă consumația şi au rupt-o care mai de care la fugă. Toate discuțiile despre afaceri au încetat ca prin farmec, iar casa hangiului nostru a scăpat iute de aceşti oaspeți nedoriți. Însă

când furtuna a trecut chiar pe deasupra noastră, i-a cam apucat groaza şi pe iudeii noştri greci, căci şi ei, ca evrei bătrâni, aveau o teamă înnăscută de astfel de vijelii.

3. Eu însă i-am liniştit, spunându-le: „Bine, dar nu vedeți voi oare că duhurile acestei vijelii se supun şi ele Voinței Mele?! Nu vă temeți, căci nimănui nu i se va clinti nici măcar un fir de păr! Şi nu atât pentru cetățenii din Capernaum am chemat Eu vijelia aceasta, cât mai curând pentru trimişii din Ierusalim, pentru ca ei să simtă pe pielea lor cum îi răsplăteşte şi îi păzeşte Dumnezeu pe slujitorii lui Mamona."

4. Şi, pe când vorbeam Eu astfel, un fulger însoțit de un tunet cumplit a căzut pe pământ chiar în fața noastră.

5. Iudeii-greci au sărit înapoi îngroziți, şi unul dintre ei Mi-a spus: „O Doamne, goneşte Tu furtuna aceasta de aici, căci altminteri ne vom prăpădi cu toții!"

6. Atunci Eu am alungat furtuna, care s-a retras dintr-o dată, iar noi ne-am trezit sub un cer curat, albastru. Iudeii-greci s-au bucurat foarte mult şi au început să Mă proslăvească.

7. Când am ieşit din colibă şi am ajuns pe țărmul mării, unul dintre ei a observat, la o distanță de vreo două sute de paşi de noi, o creatură monstruoasă, care se zvârcolea fioros sub valuri şi către care o mulțime de pescăruşi plonjau din înaltul cerului. El m-a întrebat ce era acel monstru.

8. Iar Eu i-am spus: „Acesta este un şarpe de mare imens care, după obiceiul lui, a pornit la vânătoare pe timp de furtună; dar în restul timpului stă cuminte în adâncuri. De îndată ce se satură, coboară din nou pe fundul mării, unde rămâne adesea mai multe săptămâni. Şi când i se face din nou foame, se ridică iar la suprafață şi începe să vâneze animalele ce-i pot asigura hrana. Atunci când nu găseşte în apă suficientă mâncare pentru a se sătura, el se târăşte chiar până pe plajele țărmului şi răpeşte de aici oi şi capre, ba chiar şi porci, viței sau măgăruşi. Dacă vreo barcă ajunge în apropierea sa, ea va fi în mare pericol pentru că, mânat de foame, el este în stare să mănânce chiar şi oameni. Acum ştiți aşadar ce este cu acest animal pe care ați avut rara ocazie să-l vedeți."

9. Aici Petru a întrebat: „Doamne, eu, ca pescar, am văzut odată un astfel de monstru şi mi-am zis: «Ia te uită, acesta trebuie să fie un țipar imens şi ar merita prins cu o momeală pe măsură!» Şi am şi pregătit împreună cu ajutoarele mele momeala şi am lăsat-o la apa; animalul însă a evitat-o şi brusc a dispărut, iar de atunci nu l-am mai văzut niciodată. Cum se poate prinde oare un asemenea animal?"

10. Eu am spus: „Aşa ceva ar fi un lucru de-a dreptul imposibil pentru oameni, aşa cum sunt ei în momentul de față! Căci în primul rând şarpele este din cale-afară de şiret şi ştie să ocolească orice primejdie care-l pândeşte; în al doilea rând, el este extrem de rapid, astfel încât nicio corabie nu-l poate ajunge din urmă, iar în al treilea rând, este incredibil de puternic. Dacă ar ajunge vreodată la ananghie, el s-ar năpusti pe dată asupra duşmanului şi l-ar zdrobi. De aceea, n-ar fi deloc recomandabil să încerci să-l vânezi. De altfel, în marea aceasta nu mai există decât două astfel de animale şi, odată ce vor fi murit şi ele, apele acestea nu vor mai fi bântuite de asemenea monştri. Acestea două, care mai există, sunt şi ele foarte bătrâne şi aparțin epocii care a precedat această lume[11].

11. Animalele acestea provin de fapt din Marea cea Mare. Însă pe vremea Potopului lui Noe ele au fost împinse în marea aceasta interioară şi trăiesc de atunci aici şi vor mai trăi încă vreo două sute de ani.

12. Aceste animale mari reunesc în ele materia vie cea mai primitivă a sufletelor acestei lumi, care se maturizează în ele şi se pregăteşte, într-un fel, să treacă într-un stadiu superior. În final, când animalul va muri, viața care îl alcătuieşte va trece în mii şi mii de forme de viață superioare, în care ea va atinge rapid un stadiu mai înalt de evoluție, fie tot în apă, fie în

[11] Adică unei epoci anterioare apariției ființei umane. Termenul folosit de Lorber este *Tierepoche*, „epocă animală."

aer sau pe pământ, iar procesul acesta va continua apoi, prin toate formele de viață, până la om. Însă sufletele oamenilor care iau naştere pe calea aceasta rămân totuşi la un nivel inferior, iar vechii înțelepți îi numeau «copiii Şarpelui şi ai Balaurului», căci ei, în simplitatea lor, cunoşteau mai multe despre originea sufletelor decât oamenii de astăzi.

13. Aceşti «copii ai Şarpelui» sunt aşadar copiii acestei lumi. Ei sunt în felul lor foarte isteți, dispun de bogăție şi de putere pământească - dar nu sunt încă nici pe departe pregătiți pentru o viață spirituală superioară.

14. Şi cam de soiul acesta sunt şi negustorii noştri din Capernaum. Ținta lor continuă să fie afacerile profitabile, şi cea mai mare bucurie a lor constă în dobândirea unui câştig cât mai mare. Ei au aşadar încă foarte multe elemente din natura lacomă a unui astfel de şarpe, continuând să acumuleze bogății peste bogății, tot aşa cum animalul respectiv, prin voracitatea sa neostoită, acumulează fără încetare în sine tot felul de substanțe vitale.

15. Dar aşa cum la moartea sa, acestui animal îi va fi luat totul, pentru a trece în forme de viață superioare, şi aceşti bogătaşi egoişti vor pierde totul la moartea trupului lor, iar în lumea de dincolo ei vor trebui să se purifice de natura lor de şarpe prin sărăcie, foame şi sete. Desigur, este trist că aşa stau lucrurile, dar ele nu pot sta altminteri pentru aceste forme de viață dintre cele mai de jos."

Capitolul 63

Motivul întrupării lui Dumnezeu

1. (Domnul): „A crea nu este În sine ceva foarte dificil. Dar a călăuzi apoi creaturile spre o existe liberă, înțeleaptă, independentă, iubitoare şi nesupusă judecății, aceasta nu este ceva uşor nici chiar pentru Atotputernicia Dumnezeiască, însă cu răbdare, înțelepciune, bunătate, iubire, compasiune şi toleranță se poate obține până la urmă totul, iar atunci când ai dus ceva foarte bun la îndeplinire nu te mai gândeşti la timpul care a fost totuşi necesar pentru realizarea sa.

2. Este, analogic vorbind, la fel precum situația unei femei gravide, care în timpul sarcinii se confruntă din când în când cu unele temeri, iar în momentul în care naşte este cu putință să trăiască mari dureri. Dar atunci când i-a venit sorocul şi apoi copilul s-a născut, toate fricile ei încetează şi femeia respectivă care a devenit mamă nu se mai gândeşte la acea suferință, căci vede în fața ochilor ei rodul cel viu, viața liberă şi independentă care a ieşit la momentul potrivit din pântecele ei.

3. Dacă ar fi atât de uşor să faci o creatură conştientă să devină apoi liberă, iubitoare, înțeleaptă şi independentă, atunci cu siguranța că Eu, Creatorul tuturor lucrurilor, al tuturor făpturilor şi al întregii existențe, nu aş fi fost nevoit să vin în chip de om în lumea aceasta, pentru ca, prin învățătura şi prin faptele Mele, să le ofer celor care sunt capabili să primească, un exemplu dumnezeiesc şi să ajut într-un mod divin la eliberarea oamenilor.

4. Dacă altcineva v-ar fi spus lucrul acesta, voi i-ați fi răspuns: «Măi omule, ce ne tot îndrugi tu acolo şi ce prostii ne spui?!» Dar iată că acum Eu însumi vă spun aceasta, aşa că puteți să credeți că în felul acesta se prezintă lucrurile cu adevărat. Căci, luați aminte, pentru un simplu fleac Eu nu aş fi intrat nicicând în carnea acestei lumi şi nu aş fi admis să trăiesc moartea sa, si nu aş fi peregrinat prin lume alături de voi, creaturile Mele, aidoma unui tată iubitor alături de copiii săi.

5. Acum probabil că vă spuneți unii dintre voi în sinea voastră: toate acestea sunt ele, ce-i drept, pe deplin adevărate, dar de ce oare se petrec tocmai acum aceste lucruri, şi încă se vor mai petrece şi în viitor, şi cum se prezintă lucrurile cu întreaga veşnicie trecută, în care Dumnezeu a existat la fel de infinit, de desăvârşit şi de nelimitat precum există şi astăzi - şi ce s-a petrecut oare cu toate acele creaturi care n-au putut dobândi această desăvârşire a vieții

care ne este oferită din nou în prezent, acum când Eu Mă aflu în trupul de carne al unei ființe omeneşti?

6. Aflați, dragii Mei, că aceasta este o întrebare cât se poate de întemeiată! Dar, în parte, Eu v-am răspuns la această întrebare pe când Mă aflam împreună cu voi la bătrânul Marcu, în Cezareea lui Filip, aşa că deja ştiți câte ceva despre toate acestea. Ceea ce nu ştiți încă pe deplin este motivul pentru care, din întreaga eternitate, a fost aleasă tocmai perioada aceasta spre a li se dărui creaturilor umane, de aici înainte, pentru vecie, modelul dumnezeiesc necesar de care au nevoie ca să ajungă cu ajutorul lui la asemănarea deplină cu Dumnezeu.

7. Vedeți voi, cu întreaga, imensa Creație, Dumnezeu a urmărit, atât în timp, cât şi în spațiu, mereu una şi aceeaşi ordine înțeleaptă! Căci să nu-I fi fost oare cu putință lui Dumnezeu să creeze de la bun început un om înzestrat cu toată înțelepciunea şi forța, fără a fi nevoie ca acest om să fie conceput într-un pântec de femeie, din moment ce El poate, dacă vrea, să cheme pe dată chiar şi fulgerul din înalturi?! Cu siguranță că Lui nu-I este nimic cu neputință, şi Eu însumi v-am dat în acest sens suficiente dovezi!

8. Dar, din moment ce Dumnezeu are această posibilitate, de ce vrea El oare neapărat ca omul să fie conceput în pântecele unei femei, unde să crească şi să se dezvolte treptat? Şi, odată format, după un timp considerabil, în pântecele mamei, să vină pe lume în mari chinuri, când trupul său încă nu este complet dezvoltat? Cu timpul, acest trup se perfecționează. Limba îi devine mai flexibilă şi începe să gângurească cuvinte, organele încep să funcționeze mai ordonat, iar sufletul, din ce în ce mai puternic şi mai matur, devine capabil să se servească tot mai bine de ele, şi lucrurile continuă astfel, de la o etapă la alta, până când omul, cam după treizeci sau patruzeci de ani, se prezintă ca o creatură puternică, cu experiență şi cu capacitate de înțelegere. Toate cunoştințele şi experiențele a trebuit să le dobândească prin propria sa străduință şi muncă, astfel încât să devină pentru aproapele său un vecin util şi demn de respect. Da, însă de ce toate acestea, dacă Dumnezeu este atotputernic şi ar putea crea de la bun început, din aer sau chiar din nimic, fără niciun fel de naştere şi educație, nişte oameni foarte înțelepți şi puternici?

9. Dumnezeu poate să facă aceasta, fără îndoială. Dar ce ar fi acei oameni? Vă spun Eu: nimic, decât nişte maşinării, care niciodată n-ar da dovadă de o voință proprie, liberă şi de conştiință de sine şi n-ar putea avea nici cea mai mică libertate de acțiune, de gândire sau de simțire, ci ar trebui ca Voia atotputernică a lui Dumnezeu să se reactiveze clipă de clipă în ei, şi ca El însuşi să gândească în ei, să vrea şi să le pună în mişcare membrele, în vederea realizării unei activități oarecare. Iar dacă Dumnezeu nu ar face El însuşi toate acestea, atunci un asemenea om ar fi fără îndoială complet mort şi ar înceta instantaneu să mai existe.

10. Dar pentru ca omul, odată creat, să continue să existe de sine stătător, să se dezvolte şi să se maturizeze el însuşi, iar apoi să devină liber în gândirea şi în voința sa, precum şi în acțiunile sale, ca şi cum ar realiza acest lucru prin forțe proprii, Dumnezeu a creat încă din eternitate o ordine, potrivit căreia ideile Sale, după ce au luat naştere din El, să se separe tot mai mult de El, pentru a se regăsi şi a se percepe apoi ca având o existență distinctă de Dumnezeu, fiind capabile să voiască şi să acționeze liber, după propriile lor păreri, iar în felul acesta, după ce şi-au consolidat propria ființă, să poată fi ghidate - în calitatea lor de dumnezei în devenire, prin învățătura exterioară a lui Dumnezeu -, ajungând astfel, prin propriile lor mijloace, la desăvârşirea Vieții.

11. Însă pentru aceasta este nevoie de un timp îndelungat, pe care Dumnezeu l-a calculat cu mare exactitate şi l-a împărțit în foarte multe etape, în care pot surveni anumite progrese.

12. Şi, aşa cum, în cazul fiecărui om în parte, ce se dezvoltă în mod armonios, apare în mod necesar un anumit moment în care el devine apt pentru a avea acces la o înțelepciune dumnezeiască superioară, iată că acum a venit în fața ochilor voştri şi momentul, ce a fost

stabilit cândva de către Dumnezeu, în care tuturor creaturilor ce au ajuns la maturitate, din întreaga Creaţie, le este oferită ocazia să iasă din mormintele judecăţii comune, pentru a face un salt şi pentru a atinge o deplină asemănare cu Dumnezeu, aşa cum li s-a oferit în stare potenţială atunci când au fost create la origini. De aceea se şi spune în Scriptură că vor veni vremuri în care toţi cei care au zăcut şi încă mai zac în morminte vor auzi la momentul potrivit vocea Fiului Omului şi, în măsura în care vor fi pregătiţi, ei se vor înălţa prin propriile lor forţe (ce le vor veni de la Dumnezeu) pentru a atinge Viaţa cea Veşnică şi adevărată, care va încununa în cazul lor ceea ce numim asemănarea cu Dumnezeu.

13. Şi momentul acesta - care a fost prevăzut din eternitate de către Dumnezeu ca să se petreacă atunci când trebuie şi în care toate făpturile trebuie să atingă o anumită dezvoltare şi trebuie să facă saltul ce le va permite să devină absolut independente, dar fiind totodată în perfectă comuniune cu Dumnezeu aşa cum sunt Eu - a sosit în această perioadă şi se petrece acum, când cei mai mulţi nu mai ştiu aproape nimic de Dumnezeu şi s-au îndepărtat de El. Tocmai de aceea Eu Mă aflu în faţa voastră aici, spre a-i călăuzi pe oameni nu numai prin atotputernicia Mea ce vine de la Dumnezeu, ci şi prin învăţătura Mea plină de înţelepciune, pe care Eu le-o dăruiesc în aşa fel încât să nu par a fi cu nimic mai mult decât sunt ei înşişi.

14. Eu sunt acum o fiinţă care poate vorbi cu voi tot aşa cum vorbesc doi buni prieteni între ei, iar vechea raţiune, potrivit căreia nimeni nu poate vedea chipul lui Dumnezeu şi să-şi păstreze totuşi viaţa, a dispărut într-o mare măsură. Iată că acum voi puteţi să Mă priviţi cât vreţi şi totodată este cu putinţă să vă păstraţi totuşi viaţa aşa cum v-a fost oferită de Dumnezeu, fără ca ea să fie în vreun fel vătămată de prezenţa Mea!”

Capitolul 64

Necredinţa ca semn al dezvoltării de sine stătătoare a oamenilor. Comparaţie între oamenii de pe vremea lui Noe şi cei de pe vremea lui Iisus

1. (Domnul): „Dar mai întrezăresc o întrebare la voi, ucenicii mai noi, care este următoarea: «Bine, dar dacă tocmai lipsa aproape completă a credinţei într-un Dumnezeu adevărat arată gradul de independenţă a omului faţă ele Dumnezeu, atunci nu mai înţelegem de ce pe vremea lui Noe, când credinţa într-un Dumnezeu adevărat dispăruse de asemenea complet din sufletul oamenilor, Dumnezeu nu a venit şi atunci la ei, precum a venit acum la noi, şi nu le-a oferit şi lor o învăţătură pentru dobândirea Vieţii celei Veşnice! De ce atunci Dumnezeu a preferat să trimită potopul cel cumplit şi să stârpească omenirea care-şi uitase credinţa?»

2. Şi vă spun că întrebarea aceasta nu este lipsită de temei, iar răspunsul la ea este menit să vă aducă multă lumină în înţelegerea relaţiei dintre Dumnezeu şi creaturile Sale. Fiţi deci atenţi!

3. Pe vremea lui Noe, oamenii nu erau chiar atât de necredincioşi pe cât credeţi voi, însă ei începuseră să devină aroganţi faţă de Dumnezeu, pe care îl cunoşteau bine, şi, în orgoliul lor, au vrut realmente să se răzvrătească împotriva Lui şi să-I conteste întreaga putere. Ei făceau numai ce voiau şi, deşi le fuseseră date din ceruri legi dintre cele mai înţelepte, le călcau în picioare şi acţionau exact pe dos.

4. Aceşti oameni Îl cunoşteau pe Dumnezeu, dar Îl urau şi duşmăneau tot ce venea de la atotputernicia şi înţelepciunea Lui. Ei blestemau tot ce venea de la Dumnezeu, până şi Creaţia vizibilă, şi chiar şi pământul însuşi, şi pur şi simplu au luat hotărârea de a arunca tot pământul în aer, cu grăunţele lor explozive. De mai multe ori ei au fost avertizaţi de către locuitorii înălţimilor, şi chiar pedepsiţi, pentru faptele lor nelegiuite,

5. Unele popoare s-au separat de ei şi au fost conduse în ţinuturi îndepărtate, iar urmaşii acestora mai trăiesc şi astăzi, respectând vechea învăţătură, dar fireşte că, din păcate, nu în toată puritatea ei. Dar toate acestea nu au folosit la nimic. Oamenii despre care am vorbit mai

înainte, şi anume, locuitorii. Hanohului, au dobândit o putere uriaşă, iar oraşul lor a devenit mai mare decât întreaga Ţară a Făgăduinţei. Până la urmă, ei au reuşit să-i supună chiar şi pe locuitorii înălţimilor, în afară de familia lui Noe, singura care I-a rămas pe deplin credincioasă lui Dumnezeu.

6. Pe vremea lui Noe, orgoliul lor exacerbat i-a determinat să vrea să arunce în aer munţii, deşi înţelepţii din munţi i-au avertizat că sub munţi se află mari zăgazuri de apă şi că dacă, în nebunia lor, vor distruge chiar şi numai unul dintre aceşti munţi pentru a-l arunca în mare, ei vor deschide prin acţiunea aceasta numeroase zăgazuri subterane, prin care se va revărsa în cel mai scurt timp atâta apă pe suprafaţa pământului, încât ea va ajunge până la culmile munţilor celor înalţi, iar ei se vor îneca cu toţii. Numai că toate avertismentele n-au folosit la nimic, dimpotrivă, ei au acţionat cu o îndârjire şi mai mare pentru a distruge munţii.

7. Noe a înţeles că toate avertismentele şi sfaturile sunt zadarnice, şi atunci L-a rugat pe Dumnezeu să-i ofere o posibilitate de a salva măcar câţiva oameni mai buni, nişte animale şi ceva hrană. Căci îşi dădea preabine seama de urmările tragice ale ideilor nebuneşti pe care doreau să le pună în aplicare oamenii de lume. Şi atunci, el a fost sfătuit de Duhul lui Dumnezeu să-şi construiască o arcă, pentru care i-au fost date din ceruri planurile şi dimensiunile

8. Iar când acei smintiţi, depunând eforturi uriaşe au dislocat o mare parte dintr-un munte uriaş, scoţând pământul de la baza lui, au primit pe dată şi răsplata faptei lor. Căci acest munte înalt, lipsit de baza sa a început să se prăbuşească în adâncuri, datorită greutăţii sale enorme, iar mase înspăimântătoare de apă au început să se reverse, sub forma unor fluvii imense, la suprafaţa pământului. Fireşte că şi aerul la rândul său, s-a umplut de vapori de apă şi de nori din cauza unor mari izvoare fierbinţi. Adevărate torente de ploaie au început să curgă din cer, iar apa a crescut până dincolo de crestele munţilor. Mai mult de o treime a din Asia a fost acoperită de ape şi toţi locuitorii Hanohului, care se considerau singurii oameni adevăraţi de pe pământ, au pierit, iar oraşul lor s-a scufundat în adâncurile pământului.

9. Din prezentarea aceasta foarte succintă[12], reală, a oamenilor de dinaintea lui Noe, rezultă că ei nu ignorau existenţa lui Dumnezeu, ci voiau să se ridice mai presus de El, şi tocmai acest lucru demonstrează că erau conştienţi de existenţa Lui.

10. Iar ura lor împotriva lui Dumnezeu izvora din faptul că ştiau că pe ei îi aştepta moartea, şi aceasta adeseori chiar la vârsta de treizeci sau patruzeci de ani, în timp ce pe locuitorii înălţimilor, care pe atunci atingeau uneori vârste foarte înaintate, îi credeau a fi nemuritori. Acesta este motivul pentru care s-au supărat pe Dumnezeu şi, ca să-L sfideze, întrucât ei trebuiau să moară, au vrut să facă să dispară tot restul odată cu ei.

11. Iar dacă aşa au stat lucrurile şi nu altminteri, puteţi voi să mai susţineţi că oamenii de atunci erau mai copţi decât cei de acum? Uitaţi-vă la oamenii din ziua de azi! Câţi oare mai există, chiar şi în rândul evreilor, care să creadă cu adevărat în Dumnezeu şi să aibă deplină încredere în El? Aproape toţi au o credinţă de faţadă, în inima lor însă ei sunt total necredincioşi şi nici nu sunt convinşi că Dumnezeu ar putea exista cu adevărat sau, dacă El există, că I-ar păsa vreun pic de muritori, de rugăciunile şi de ofrandele lor. După părerea lor, Dumnezeu i-a creat pe oameni numai pentru ca ei să-I lucreze pământ. Aceasta este singura credinţă a evreilor, a celor mai buni dintre ei, căci ceilalţi nu cred în nimic.

12. Iar alţii, care mai aparţin categoriei vechilor evrei, cum mai există unii prin Samaria, declară că Legile lui Moise sunt bune şi că ele trebuie respectate, fie că provin de la Dumnezeu, fie că vin doar de la Moise. Cine respectă legile, acela nu greşeşte, fie că există sau nu un Dumnezeu. Trebuie să faci binele doar fiindcă este bine, iar răul să-l ocoleşti fiindcă este rău.

[12] Vezi în detaliu, despre acea perioadă, în „Casa (Gospodăria) Domnului” Vol.3, de Jakob Lorber, n.red.

13. Or, o asemenea filozofie arată ea însăşi clar că adevărata credinţă în Dumnezeu este compromisă de-a binelea. Cât despre felul cum stau lucrurile în Templu privind credinţa în Dumnezeu, aceasta o ştiţi voi înşivă foarte bine şi nu mai merită spus niciun cuvânt. Căci acolo unde conştiinţa nu te împiedică să dai la o parte poruncile lui Dumnezeu şi să pui în locul lor nişte legi lumeşti, pe care să le declari sfinte şi de provenienţă divină, acolo nu mai poate fi vorba de niciun fel de credinţă adevărată în Dumnezeu. Iată deci cum se prezintă religia evreilor! Iar în final, întrebaţi-vă chiar pe voi înşivă cât de puternică era propria voastră credinţă în Dumnezeul cel adevărat! Înainte de apariţia Mea, fără îndoială că voi căutaţi în Templu ceva divin şi respectaţi pe cât posibil legile acestuia - dar de adevărata existenţă a lui Dumnezeu v-aţi îndoit chiar şi voi, iar credinţa voastră nu era decât o obişnuinţă însuşită încă din leagăn, pe care vă era greu să o abandonaţi, pentru simplul fapt că nu aveaţi ceva mai bun cu care s-o înlocuiţi şi pentru că acest vechi obicei religios devenise pentru voi o a doua natură. Astfel că, nici credinţa voastră nu era de fapt o credinţă adevărată.

14. Aşadar, nu mai există niciun pic de credinţă la evrei, acest popor ales al lui Dumnezeu! Iar dacă aici nu mai putem găsi niciun fel de credinţă, cum am putea-o găsi la păgâni?! În timpurile mai vechi, aceştia mai credeau în zeii şi în oracolele lor. Acum însă nu mai cred nici ei în nimic. E drept că-şi mai oficiază ceremoniile şi-şi ţin datinile, dar de o credinţă adevărată nu mai poate fi vorba nici aici de multă vreme.

15. Numai în Egipt mai există câteva şcoli ale lui Platon, Socrate şi Aristotel, care admit posibilitatea existenţei unei Fiinţe Divine Supreme, pe care însă nimeni nu o cunoaşte. În opinia lor, omul poate să ajungă totuşi ca, ducând o viaţă extrem de riguroasă, să poată simţi Duhul lui Dumnezeu în anumite momente sfinte, şi în astfel de clipe de clarvedere, să poată vedea în viitor. Însă, după părerea lor, niciun muritor nu ar putea trece dincolo de aceasta. Cât despre ceea ce se petrece cu omul după moartea trupului său, acesta ar fi, după opinia lor, un nod gordian imposibil de descâlcit. Există în legătură cu chestiunea aceasta foarte multe mituri şi teorii, care trezesc vagi speranţe în sufletele oamenilor, dar de certitudine nici nu poate fi vorba.

16. Iată deci în ce mod gândesc, în ziua de azi, cei mai buni dintre păgâni. Şi dacă astfel stau lucrurile, după cum lesne se observă, înţelegeţi preabine că acum şi numai acum relaţia dintre Creator şi creaturile sale este pe deplin coaptă, pentru ca oamenii să poată fi povăţuiţi de către Dumnezeu, fără ca aceasta să le afecteze independenţa, şi să poată fi călăuziţi spre o desăvârşire a vieţii lor, după modelul desăvârşirii dumnezeieşti. Aţi înţeles acum toate acestea?”

Capitolul 65

Cum erau călăuzite sufletele în lumea de dincolo înaintea întrupării lui Iisus. Despre împărăţia Cerurilor

1. Petru a spus: „Doamne, toate acestea le-am înţeles aşa cum trebuie. Dar mai rămâne o întrebare: ce se va petrece cu toţi aceia care au trăit înainte de pogorârea Ta pe pământ, începând chiar de la Adam? Vor mai putea ei ajunge la o adevărată desăvârşire a vieţii, şi cum se va putea petrece aceasta?”

2. Eu am spus: „Luaţi aminte, căci aceasta este cu putinţă să se petreacă! Dar pentru aceasta ei trebuie să vrea şi să aspire, căci Eu am deschis acum pentru toate făpturile conştiente porţile Vieţii, şi nu numai pentru cei care trăiesc în prezent pe pământ. Luaţi aminte, căci am făcut aceasta şi pentru toţi aceia care au trecut de mult în lumea cealaltă şi acum se află acolo. Şi, după cum v-am mai explicat altă dată, este necesar să vă aduceţi aminte că mulţi dintre vechii păcătoşi vor putea reveni din nou şi din nou pentru noi probe ale vieţii într-un trup, pentru a evolua, căci Tatăl Ceresc le oferă şi alte şanse de care ei au nevoie. Prin urma-

re, chiar şi aceia care au trăit înainte de pogorârea Mea pe pământ vor reveni din nou în trup şi vor avea şi alte şanse pentru a ajunge la o adevărată desăvârşire a vieţii, unii dintre ei primind chiar în viitor învăţătura dumnezeiască pe care Eu v-o ofer acum. Luaţi aminte că toate acestea nu sunt imposibile pentru Dumnezeu, ci sunt chiar necesare şi pline de înţelepciune. În felul acesta, toţi aceia care au trăit înainte de pogorârea Mea pe acest pământ vor putea ajunge şi ei la o adevărată desăvârşire a vieţii, fie imediat după ce Eu voi pleca de pe pământ, fie în viitorul mai îndepărtat.

3. Luaţi aminte că în lumea de dincolo există nenumărate şcoli în care sufletele pot fi îndrumate cu multă înţelepciune, şi este cu putinţă ca multe dintre ele să reuşească aceasta în modul cel mai practic posibil. Dar sigur că în lumea de dincolo, nimic din ceea ce se face nu se realizează la fel de uşor ca aici, căci fiecare suflet, după ce ajunge acolo, trăieşte doar în lumea şi în mediul pe care îl merită datorită gândirii, simţirii, intenţiilor şi vrerilor sale, astfel că toate acestea îi oferă sufletului numai ceea ce el gândeşte, intenţionează, iubeşte, aspiră şi doreşte.

4. Iată deci că acolo, în mod evident, este mult mai greu să acţionezi eficient asupra unui suflet plin de dorinţe nesăbuite, decât aici, unde el se află pe un teren solid, străin de natura lui, şi este înconjurat de o mulţime de circumstanţe, care-i sunt la fel de străine. Dar oricum, există şi acolo destule mijloace prin intermediul cărora se poate acţiona eficient asupra unui suflet. Însă despre acest lucru veţi afla amănunte cu o altă ocazie.

5. Şi aceasta nu trebuie să constituie pentru niciunul dintre voi o consolare. Căci dacă un suflet, în loc să se îndrepte, în lumea de dincolo nu face decât să devină tot mai rău în sine însuşi, şi deci faţă de lumea sa, atunci fireşte că şi ceea ce-l înconjoară în această lume aparentă se va înrăi în aceeaşi măsură. Şi, pe măsură ce sufletul se îndepărtează tot mai mult de adevăr şi de lumină, lumea sa şi mediul său înconjurător se vor îndepărta şi ele, lucru care va deveni pentru suflet tot mai apăsător şi mai chinuitor. Dar, odată cu chinul, va creşte şi mânia şi setea de răzbunare, iar aceasta înseamnă deja intrarea în iad, care este cu adevărat o a doua moarte pentru suflet, din care apoi cu greu el se mai poate ridica.

6. Acestea sunt deci mijloacele de acolo, prin care, de-a lungul unui timp foarte îndelungat, un suflet poate fi salvat. Dar aceste mijloace sunt dintre cele mai chinuitoare. Iar un suflet foarte înrăit poate avea nevoie uneori de miliarde de ani pământeşti pentru a se transforma pe sine prin astfel de chinuri. De aceea, o oră aici are o valoare mai mare decât au în lumea de dincolo o mie de ani, calculaţi potrivit anilor pământeşti. Aţi înţeles voi acestea?

7. Şi atunci au spus cu toţii: „Da, Doamne, am înţeles. Totuşi, mai apare aici o întrebare, iar aceasta ar suna cam aşa: dacă un suflet decedat, care încă nu este pe deplin desăvârşit, va ajunge într-o lume a purelor aparenţe, născută din gândirea, simţirea şi dorinţele sale - o lume imaginară, am putea-o numi -, din ce este atunci alcătuită lumea sufletelor desăvârşite? Cum arată Împărăţia Cerurilor[13] şi cu ce ar putea fi ea cel mai bine comparată?”

8. Eu am spus: „Ar cam fi timpul să ne întoarcem la han - dar cum întrebarea aceasta nu este lipsită de importanţă, vă voi răspunde la ea pe drumul de întoarcere. Haideţi deci să mergem şi ascultaţi-Mă!

9. Vedeţi voi, cu Împărăţia Cerurilor, care este de fapt o împărăţie a adevărului, a luminii şi a iubirii, după cum v-am mai spus cu diferite ocazii, lucrurile se prezintă în realitate astfel: Împărăţia aceasta nu este o iluzie fastuoasă, care să vină la oameni însoţită de tot felul de semne şi de atribute exterioare, ci ea se naşte chiar în profunzimea fiinţei voastre, şi apoi există şi creşte în voi, pentru ca în final, când voi veţi fi pătrunşi întru totul de ea, să devină un adevărat lăcaş şi o lume plină de cea mai desăvârşită fericire.

10. Am putea compara Împărăţia Cerurilor cu un semănător care împrăştie pe câmp sămânţa cea bună. Unele grăunţe cad pe un drum: o parte din ele vor fi ciugulite de păsările

[13] Vezi şi „De la Iad la Rai” de Jakob Lorber, sau „Raiul şi Iadul” de Emanuel Swedenborg, n.red.

cerului, iar o altă parte va fi călcată în picioare de trecători. Aceste semințe nu vor încolți şi nu vor produce rod. O altă parte din sămânță cade pe un teren pietros. Aceasta va încolți la început, atâta timp cât pietrele mai păstrează în ele o oarecare umezeală, dar ea nu-şi va putea înfige rădăcinile în piatră, ca să se hrănească. Iar umezeala de la început nu va fi nici ea suficientă pentru a hrăni spicul, astfel că el se va usca şi nu va putea produce rod. O altă parte a semințelor cade într-un mărăciniş. Sămânța aceasta încolțeşte la început foarte bine, dar când să se dezvolte deplin, ea va fi năpădită de mărăcini, se va ofili şi nici ea nu va produce rod. Doar o ultimă parte din sămânță cade pe pământ fertil încolțeşte şi produce rod bogat.

11. Şi, uite, la fel stau lucrurile şi cu Împărăția Cerurilor pe acest pământ! Eu Însumi sunt semănătorul, iar Cuvântul Meu este sămânța cea bună, din care urmează să răsară pentru fiecare, ca rod bogat, Împărăția Cerurilor. Acolo unde Cuvântul Meu cade pe pământ fertil, el va produce un rod însutit, însă dacă el va cădea pe cărările lumii acesteia, printre pietre sau prin mărăciniş, acolo nu va produce rod. Iar oamenii pe care Eu îi compar cu cărările sunt acei oameni mondeni de care am văzut astăzi destui la hangiul nostru. Calatorii care merg pe cărări şi calcă în picioare sămânța reprezintă eforturile lor de a face afaceri şi de a câştiga bani, iar păsările sunt planurile lor negustoreşti, care zboară în cele patru vânturi; ele ciugulesc sămânța care încă nu a fost călcată în picioare, astfel că nici ea nu mai poate da rod. După cum v-am mai spus, acest gen de oameni sunt cu adevărat porcii cărora nu trebuie să le fie aruncate mărgăritarele Mele drept hrană.

12. Prin pietre trebuie înțeleşi acei filozofi ai lumii, care e drept că absorb în ei totul, chiar cu oarecare nesaț, dar, pentru că ei sunt ataşați în lăuntrul lor de tot felul de idei lumeşti confuze şi au sufletele oarecum împietrite, sămânța găseşte în ei mult prea puțină umiditate însuflețitoare şi mult prea puțin pământ moale şi fertil, pentru a-şi întinde rădăcinile. Cum vine apoi vântul şi seceta, biata mlădiță se usucă imediat şi, neavând rădăcini, vântul o smulge foarte uşor din loc. Sau, altfel spus, de îndată ce un astfel de om va fi încercat de vreo ispită[14], el va spune imediat: «Am ştiut de la bun început că toată povestea aceasta n-are nicio noimă! Mi se spune despre o făgăduială care trebuie să se adeverească - şi, iată că, în loc de aceasta, eu trebuie să sufăr! Deci gata cu toate învățăturile acestea noi!» Aceasta este prin urmare piatra.

13. Dar pe cine reprezintă oare mărăcinişul şi tufele sălbatice? Acestea îi desemnează pe oamenii cumsecade ai acestei lumi, care primesc Cuvântul Meu cu multă bucurie şi chiar îl respectă pentru o vreme cu zel. Dar, cu timpul, se ivesc în viața lor tot felul de griji, necazuri sau temeri deşarte, care înăbuşă Cuvântul cel plin de viață în inimile lor, astfel că nici aici el nu poate da rod.

14. Aşadar, ne rămâne doar o mică parte din oameni, care să poată fi comparați cu adevăratul pământ fertil. Aceştia îşi însuşesc Cuvântul Meu şi-l pun pe dată în practică, iar în cazul lor, sămânța produce rodul cel bogat, ce reprezintă adevărata împărăție a Cerurilor în interiorul omului, lipsită de orice fast exterior iluzoriu. Dar mai apoi, împărăția aceasta se va extinde şi dincolo de omul care a creat-o în sine însuşi pe baza Cuvântului Meu, şi-i va conferi acestuia fericirea supremă, lumina şi adevărul, deplina înțelepciune, precum şi puterea asupra tuturor creaturilor.

15. Din toate acestea, puteți să înțelegeți şi unde va trebui să semănați Cuvântul Meu. Căci acolo unde îl veți sădi, el trebuie să şi rodească! În primul rând, el trebuie să cadă pe un pământ fertil. Iar dacă va da un rod bogat, atunci negustorii, filozofii şi cei preocupați de această lume vor veni ei singuri spre a-şi procura de la voi sămânța pentru ogorul lor. Ați înțeles bine aceste lucruri?"

16. Toți au spus: „Da, Doamne, am înțeles preabine toate acestea şi-Ți vom urma sfatul întocmai. Şi nu vom împrăştia în niciun caz sămânța aceasta nobilă a vieții pe drumuri,

[14] Cu alte cuvinte, va fi supus la o probă spirituală.

printre pietre sau prin mărăcini. Dar iată că hangiul nostru vine în mare grabă spre noi! Ce s-o fi petrecut oare de se grăbeşte aşa?"

Capitolul 66

Lăcomia rabinului-şef din Capernaum

1. Eu am spus: „Nimic prea important. Dar o să vină şi o să vă povestească chiar el!"

2. Atunci hangiul a ajuns la noi şi ne-a spus: „Rabinul sinagogii de la Capernaum mi-a trimis vorbă că trebuie să-i plătesc dijmă pentru peşti. El a auzit că am pescuit o mare cantitate de peşte, fără însă a-l înştiința pe el, iar acum, drept pedeapsă binemeritată, îmi cere o dijmă întreită din aceşti peşti de soi nobil. Bine că n-a aflat şi de faptul că peştele a fost prins în seara de sabat. Căci de i s-ar fi adus la cunoştință şi acest lucru, mi-ar fi luat cu siguranță toți peştii! Păcat că vechiul rabin s-a dus - acela era un om foarte cumsecade. Acesta însă este un adevărat blestem pentru noi şi-i tratează pe toți oamenii de parcă ar fi sclavii lui! O Doamne, oare n-am putea fi scutiți în vreun fel de acest rău?"

3. Eu am spus: „Ba da, şi încă într-un mod foarte special! Fă bine şi trimite acum un mesager la rabinul sinagogii, care să-i explice că trebuie mai întâi să dispună numărarea peştilor din bazinele tale, pentru ca dijma întreită solicitată să nu iasă nici prea mare, dar nici prea mică. Iar el va sosi de îndată aici cu slujbaşii săi pentru a trece la numărarea peştilor - dar nu va găsi în bazine niciun peşte! Căci Eu, care i-am creat, îi pot face să şi dispară şi să apară mai târziu. Iar dacă el va încerca să te acuze că ai ascuns peştele de îndată ce ai aflat de solicitarea sa, atunci cere-i să vină cu martori în sensul acesta, căci altminteri tu te vezi nevoit să ceri protecția romanilor. Şi, de îndată ce va auzi aceasta, el va pleca numaidecât, iar pe viitor nu-ți va mai percepe nicio zeciuială în plus. Fă cum ți-am spus şi totul va fi bine!"

4. Hangiul a spus: „Dar prânzul este deja gata! N-ar fi mai bine să mâncăm întâi, ca să nu fim deranjați în timpul mesei de rabin?"

5. Eu am spus: „Noi vom prânzi în toată liniştea - chiar de-ar fi ca afară o sută de rabini să se îndeletnicească cu numărarea peştilor! Şi n-are decât să intre şi la noi, de va voi, că apoi nu-şi va dori decât să plece de acolo cât mai repede."

6. Hangiul s-a bucurat mult auzind acestea şi a trimis de îndată un mesager la rabin, iar noi ne-am aşezat la masă şi am tăifăsuit cu voie bună, mai ales despre furtuna care îi făcuse pe numeroşii oaspeți din dimineața aceea să dispară atât de repede.

7. Iar după masă, Eu i-am spus hangiului: „Vezi că deja vine. Du-te însă mai întâi la bazin, ca să vezi ce fel de peşte va găsi în el!"

8. Hangiul a ieşit în grabă afară şi s-a îngrozit când a văzut că în bazin, în locul peştilor celor mari de soi nobil, înota acum şarpele marin cel uriaş, pe care îl văzuserăm mai devreme de pe țărm.

9. Iar când rabinul a zărit monstrul, i-a trecut cheful de numărat peşti. Şi, date fiind împrejurările, e de la sine înțeles că hangiul a încheiat repede şi lesne treburile cu rabinul. Căci acesta nu a mai dorit deloc să dijmuiască monstrul, nici simplu şi, cu atât mai puțin, întreit.

10. De cum l-a văzut, el (rabinul) s-a dat repede înapoi şi a spus: „Ah, se pare că monstrul acesta şi-a luat el dijma în locul meu! Mi-ar fi plăcut să am şi eu pe masă câțiva din peştii aceia de soi, dar din moment ce ei nu mai există, fie şi aşa. De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere, astfel că rămânem în continuare prieteni buni. Însă când vei mai prinde vreodată asemenea peşti de soi, trimite-mi şi mie o bucățică, contra cost! Căci dacă nu prinzi măcar zece peşti, nu poate fi vorba de zeciuială. Dar haideți să ne îndepărtăm cât mai mult de mare; monstrul acesta ar putea să înainteze pe uscat şi să ne înghită pe toți ca pe nişte muşte! Are o gură care poate înghiți şi o casă!"

11. Apoi el a fugit repede, şi multă vreme n-a mai fost văzut în apropierea mării, aşa o groază a băgat în el animalul cel monstruos.

12. Şi de îndată ce rabinul şi-a luat tălpăşiţa, şarpele cel monstruos a părăsit şi el bazinul, chiar sub ochii hangiului, care încă mai era acolo, şi, cu unduiri largi, s-a îndreptat către mare, unde valurile înalte l-au făcut nevăzut.

13. Hangiul, rămas singur, s-a uitat repede în bazinul cel mare, şi l-a găsit din nou plin, ca şi mai înainte, cu cei mai frumoşi peşti de soi. Şi atunci a revenit plin de bucurie în casă, a mâncat şi a băut cu noi la masă şi ne-a povestit ce a văzut şi cât de bine s-a descurcat cu rabinul. El M-a mai întrebat prin ce zone ale mării trăiesc aceşti monştri marini, pentru ca să îi poată evita; căci n-ar fi deloc plăcut să se întâlnească pe undeva cu vreunul.

14. Iar Eu i-am spus: „Nu-ţi face nicio grijă, căci monstrul acesta sălăşluieşte în cotloanele cele mai adânci ale mării, de unde iese la suprafaţă cam la vreo sută de ani o dată, în cazul unor furtuni foarte puternice pornite din adâncuri, ceea ce, în cazul mărilor interioare, este un fenomen extrem de rar. Când şi când, negăsind suficientă hrană pe fundul mării, aceste animale ies la mal şi fură de pe aici oi, miei sau porci, câteodată chiar şi măgăruşi sau viţei. Însă oameni sau animale mari nu atacă, decât foarte rar, poate chiar deloc, De acum înainte însă animalul acesta nu va mai ieşi niciodată la suprafaţă. Căci ciclul său de viaţă a luat sfârşit. Astfel că nu trebuie să te mai temi de el. Rabinului însă trimite-i peste câteva zile un peşte de soi nobil, şi cu aceasta îl vei mulţumi de deplin, iar acum, puteţi să mă mai întrebaţi câte ceva, oricare dintre voi, dacă mai aveţi neclarităţi; căci, începând de mâine, ne vom odihni câteva zile şi vom vorbi prea puţin despre chestiuni spirituale!”

15. Toţi au spus: „Doamne, după toate aceste preaînţelepte învăţături pe care le-am primit de la Tine, aproape că nu mai avem ce să Te întrebăm!”

16. Eu am spus: „Atunci, odihniţi-vă şi meditaţi la învăţăturile primite!”

Capitolul 67

Despre nemurirea sufletului omenesc

1. Atunci hangiul a răspuns: „E drept că am primit o mulţime de poveţe din gura Ta dumnezeiască, şi totuşi, dacă mă gândesc bine, mai sunt câteva întrebări deloc neînsemnate care continuă să mă frământe. Iar una dintre ele îmi pare a fi de cea mai mare importanţă pentru viaţă şi, în măsura în care eşti şi Tu de acord, aş dori să primesc un răspuns de la Tine!”

2. Eu am spus: „Care este întrebarea ta?”

3. Hangiul a răspuns: „Vezi Tu, Doamne şi Învăţătorule, omul ştie preabine, cel puţin prin învăţătură, că sufletul său - despre care nu prea poate să-şi facă o idee clară - este nemuritor. Dar, oricât de fermă i-ar fi credinţa, tot îl încearcă în permanenţă sentimentul amar al morţii complete şi al dispariţiei sale din rândul făpturilor vii şi conştiente de sine.

4. Oricâtă bunăvoinţă ar avea, cu ideea că va intra în mormânt şi că va trece în lumea de dincolo el nu se poate familiariza niciodată, astfel încât inima lui să resimtă vreo stare de fericire; dimpotrivă, acest gând îl înspăimântă neîncetat, pentru că, în ciuda oricăror strădanii, nu găseşte nicio posibilitate de a-şi clarifica această problemă atât de importantă.

5. Şi tocmai pentru că moartea şi mormântul sunt cele mai sumbre gânduri ale omului, şi pentru că această problema nu-i este luminată din nicio direcţie, nici nu le poţi reproşa oamenilor că mulţi dintre ei se aruncă pur şi simplu în vâltoarea vieţii, cu intenţia de a se sustrage de la gândurile acestea negre. Deci, în această chestiune de viaţă atât de importantă, o clarificare din gura Ta, Doamne, ar fi un lucru deosebit de preţios! Căci la ce-i folosesc omului chiar şi cele mai înţelepte poveţe, dacă el nu are conştiinţa foarte clară a supravieţuirii sufletului său?! El respectă cu adevărat legile şi învăţăturile, dar mai curând în spiritul ordinii cetăţeneşti, exterioare, decât din convingerea dobândirii certe a Vieţii Veşnice.

6. Eu încă mai fac parte dintre cei care, după posibilitățile lor, respectă cu strictețe legile lui Moise şi am discutat, de nenumărate ori şi cu mare bucurie, despre diferite chestiuni spirituale cu cei mai vestiți înțelepți ai tuturor neamurilor, dar în final niciunul dintre ei n-a ştiut să-mi spună despre problema în cauză mai mult decât ştiam eu însumi. Romanii declară, şi odată cu ei, şi grecii: «Acesta este chiar vălul fatidic al zeiței Isis, pe care până acum niciun muritor nu l-a putut ridica!» Da, frumos spus, şi există şi mult adevăr în această declarație! Din păcate însă, ea nu ne foloseşte la nimic! Căci mortul nu mai simte, nu mai aude şi nu mai vede nimic, iar noi, care mai roadem încă la viața aceasta asemenea viermilor care rod o bucată de lemn putred, nu mai vedem din cel decedat decât leşul său puturos, care în câțiva ani se transformă şi el în praf şi cenuşă. Deci, Domnul şi Învățătorul meu, Tu, care, potrivit Învățăturii Tale eşti însăşi Viața, Te rog foarte mult, lămureşte-mă pe mine şi, de fapt, pe noi toți, în această chestiune, astfel încât să nu mai avem nicio îndoială! Căci realmente nu mai suport să mai trăiesc niciun an cu gândurile acestea negre despre moarte, mormânt şi putrefacție!”

7. Eu am spus: „Da, dragul meu prieten, întrebarea ta este foarte bine pusă şi se referă la o necesitate umană de primă importanță, însă a-ți răspunde Eu în aşa manieră, încât tu să poți dobândi în interiorul tău conştiința limpede a Vieții celei Veşnice a sufletului tău, acesta este un lucru deosebit de dificil! Căci, iată, Eu tocmai de aceea am venit în lumea aceasta, pentru a-i oferi omului posibilitatea conştientizării depline a Vieții celei Veşnice, printr-un mod de a trăi şi a acționa întru totul după învățătura Mea! Dar dacă un om nu cunoaşte învățătura Mea sau, cunoscând-o, nu trăieşte în conformitate cu ea, atunci el nici nu poate dobândi conştiința aceasta interioară, pentru că doar Eu Însumi sunt calea şi poarta spre ea.

8. Tu vezi florile dintr-un copac, dar viitorul rod nu-l poți întrezări deloc, sau poate doar foarte vag, când pomul este în floare. Abia după ce florile vor fi căzut, micile fructe devin vizibile. Dar întrucât trebuie că se dezvoltă şi sămânța, cu germenele său de viață. Însă poate fi ea văzută în acest fruct-miniatură? Aici totul pare un singur element nediferențiat. Aptitudinea există deja în el, dar trebuie să treacă încă mult timp pentru ca tu s-o poți distinge de celelalte părți inerte, care nu conțin germenele de viață. Dar atunci când fructul ajunge la maturitatea deplină vei descoperi foarte lesne şi bobița de sămânță.

9. Şi, uite, aproape aidoma stau lucrurile şi în ceea ce priveşte conştiința deplină şi clară a sufletului celui viu din om! Atâta timp cât omul nu o are încă în sine, sufletul din trupul său nu este încă suficient de copt pentru a se distinge de carne. El mai este încă mult prea strâns legat de carnea trupului şi, prin urmare, nu poate simți şi percepe prea multe în afara destinului trupului său, şi nici chiar cele mai perfecte explicații nu-i pot da sufletului încă imatur, deplina conştiință interioară a vieții sale.

10. Dar dacă un suflet ajunge să dobândească, la un moment dat, datorită faptelor sale săvârşite potrivit învățăturii Mele, amintita maturitate de viață, el nu mai are nevoie de nicio demonstrație. Tu ai oare nevoie de o dovadă a faptului că acum trăieşti, potrivit firii, în propriul tău trup? Cu siguranță că nu, şi i-ai râde fără îndoială în față oricărui om care s-ar apuca să-ți demonstreze că acum tu trăieşti în trupul tău şi poți să te mişti şi să acționezi în nenumărate feluri. Dar dacă ai fi cufundat, într-un somn profund, atunci ți-ar mai servi oare la ceva orice demonstrație, oricât de pertinentă, a faptului că tu eşti încă în viață, din moment ce tu nu ai fi în stare să o percepi?!

11. Uite, animalele au şi ele un fel de suflet al lor, care trebuie să fie şi el de natură spirituală, şi deci indestructibil, şi fără de care ele nu şi-ar putea mişca membrele! Dar du-te şi explică-i unui animal ce înseamnă sufletul său şi faptul că el trăieşte doar prin sufletul său! Ar înțelege el ceva din ce i-ai spus tu? Nu mai mult decât dacă i-ai vorbi unei pietre! Dar de ce oare animalul nu poate înțelege asemenea lucruri şi de ce nu se poate folosi el de cuvinte pentru a-i destăinui altei făpturi simțirile sale?

12. Vezi tu, sufletul unui animal este în mod necesar încă foarte puternic afundat în trupul său de carne, şi simţurile sale se mărginesc aproape în totalitate la necesităţile trupului său! Să dresezi un animal pentru ca el sa facă o muncă, oricât de simplă, cere un mare efort pentru că tu trebuie să trezeşti într-atât sufletul din trupul animalului respectiv, încât acesta să înţeleagă în cele din urmă ce vrei de la el.

13 Dar imaginează-ţi că există şi oameni ale căror suflete nu le depăşesc cu mult pe cele ale animalelor, ba chiar uneori acestea din urmă le sunt în mod evident superioare. Ei bine, a încerca să trezeşti la astfel de suflete, prin cuvinte, încă din lumea aceasta, conştiinţa vieţii care există în ele s-ar dovedi o strădanie complet inutilă! Pentru astfel de oameni este suficient să creadă orbeşte în faptul că, după moartea trupului, sufletele lor vor continua să trăiască şi că acolo ele trebuie să se aştepte fie la o răsplată, fie la o pedeapsă, astfel ca ei să se supună măcar unei anumite ordini de drept, aşa cum boul îşi acceptă jugul. În rest, trebuie să aştepte să atingă un alt stadiu al vieţii.

14. Nu poţi face un animal să înţeleagă acţiunea pe care o are de făcut decât aplicând cu el învăţarea bazată pe durere - şi la fel este şi în cazul omului obişnuit al acestei lumi, al cărui suflet tinde doar spre satisfacerea nevoilor trupului său şi nu se deosebeşte cu nimic semnificativ, în afara vorbirii, de un suflet de animal."

Capitolul 68

Cauzele fricii de moarte

1. (Domnul): „De ce unii oameni, aşa cum erai şi tu până acum, n-au reuşit să ajungă la o conştientizare efectivă a faptului că sufletul continuă să trăiască şi după moartea trupului, aceasta ţi-am explicat-o deja şi sper că ai şi înţeles. Dar teama faţă de moartea trupului se datorează nu atât unei incertitudini a supravieţuirii sufletului, cât mai curând iubirii de lume şi iubirii de sine. Aceste două genuri de iubire fac sufletul să se confunde tot mai mult cu trupul, şi astfel, el îşi însuşeşte tot mai mult sentimentul de moarte, de sfârşit al tuturor lucrurilor, ceea ce îl antrenează în tot felul de temeri şi angoase.

2. Vezi, strămoşii oamenilor de pe acest pământ nu cunoşteau teama faţă de moartea trupului, ci de multe ori o aşteptau chiar cu un fel de dor, în sensul de a fi eliberaţi de un trup ajuns neputincios! Pentru că duceau un mod de viaţă care Îi era plăcut lui Dumnezeu, ei aveau din când în când viziuni luminoase ale lumii de dincolo, ceea ce le dădea o conştiinţă clară şi autentică a vieţii sufletului dincolo de moartea trupului.

3. Dar în vremurile de astăzi, s-a stins aproape cu totul credinţa oamenilor în Dumnezeu! Şi de unde le-ar mai putea apărea atunci această conştiinţă clară a dăinuirii sufletului după moartea trupului?!

4. Eu îţi spun ţie: atunci când îndoiala asupra temeliei înseşi a vieţii s-a generalizat, nu mai este de mirare că oamenii se îndoiesc atât de mult de supravieţuirea propriului lor suflet după moartea trupului!

5. Ia-i de pildă pe saduchei, şi vei vedea, în primul rând, că sunt extrem de materialişti, iubind lumea şi iubindu-se pe ei înşişi mai presus de orice, în al doilea rând, că nu cred deloc în Dumnezeu şi, în final, că neagă întru totul nemurirea sufletului omenesc şi consideră nebun pe oricine crede în aşa ceva - pentru că, în viziunea lor, aceasta nu reprezintă decât o simplă fantasmagorie a unui redus mintal -, străduindu-se să demonstreze toate acestea prin discursuri deşarte.

6. Priveşte apoi la adevăraţii cinici, discipoli ai filozofului grec Diogene! Ei merg până la a urî viaţa şi blestemă puterea, de orice natură ar fi ea, care le-a dat viaţă fără încuviinţarea lor. Ei trăiesc, e drept, foarte modest şi ponderat şi desfid orice fel de lux, ba chiar şi cel

mai mic confort al vieții. Pentru ei, binecuvântarea supremă este moartea, dincolo de care nu se aşteaptă la niciun fel de viață, ci la mult dorita trecere totală în neființă.

7. În schimb, chiar şi astăzi mai poți găsi în India oameni care au, față de sufletele celor decedați, aceeaşi atitudine ca şi față de cei în viață, şi care se consultă cu ele în mii de chestiuni tainice. Oamenii aceştia nu se tem câtuşi de puțin de moartea trupului - ci, dimpotrivă, ziua decesului unui om este la ei o zi de mare bucurie, iar aducerea pe lume a unui copil este o adevărată zi de doliu.

8. Vezi deci că în problema care te frământă pe tine, oamenii se deosebesc foarte mult între ei! Ceea ce înspăimântă un popor, altuia nu-i provoacă, din diferite motive, nici cea mai mică teamă. Însă cel mai tare se tem de moartea trupului evreii, iar cauza acestui fapt constă tocmai în iubirea lor prea mare pentru lume şi pentru plăcerile simțurilor. Cel care, ca şi evreii, manifestă o preocupare excesivă pentru acestea va ajunge cu timpul să fie lipsit total de lumina supremă, căci nimic nu-i face atât de rău adevăratei lumini vii a credinței ca huzurul, desfrâul de toate felurile şi preacurvia cărnii, pe care evreii, deja de mult timp, au ajuns să le practice mai rău decât păgânii cei mai ignoranți. Păcatul acesta realmente afundă sufletul în noroiul cărnii şi ucide până la urmă şi trupul. Şi, dacă astfel stau lucrurile, de unde să dobândească atunci un astfel de suflet conştiința luminoasă a vieții?!

9. Tu eşti un om care de-acum îmi este foarte drag, iar Eu îi voi oferi sufletului tău, la timpul cuvenit, conştiința vieții sale. Dar în tinerețea ta te-ai dedat şi tu foarte intens la plăcerile cărnii şi, iată, tocmai acesta este principalul motiv pentru care, în pofida tuturor căutărilor şi întrebărilor tale, nu ai găsit până acum un adevăr desăvârşit şi sigur! Însă viața ta mai castă de acum te va conduce cât de curând la mai multă lumină interioară, şi atunci nu vei mai pune astfel de întrebări. M-ai înțeles?"

10. Hangiul a spus: „O, da, Te-am înțeles foarte bine, şi acum spun şi eu ca romanii: *Hinc ergo illae lacrimae!* ('De aici dar aceste lacrimi!') Da, Doamne, care eşti Atotştiutor, păcatele mele din tinerețe mi-au răpit mult din forța vitală a sufletului meu, iar acum, mai bătrân fiind, resimt foarte acut deficiența aceasta. Dar cum s-ar putea recupera oare, măcar într-o oarecare măsură, cele pierdute?"

11. Eu am spus: „Atâta timp cât omul trăieşte aici, pe acest pământ, şi are în el o voință fermă şi vie, totul este încă posibil, şi despre aceasta chiar David ți-a oferit un exemplu viu. Căci şi el a păcătuit mult în privința cărnii, într-o anumită vreme, care nu vă este deloc necunoscută. Dar apoi şi-a venit în fire şi, din iubire față de Dumnezeu, n-a mai păcătuit deloc, ajungând în cele din urmă un om după inima lui Dumnezeu. Căci adevăr îți zic ție: în Ceruri există o mult mai mare bucurie pentru un păcătos care şi-a recunoscut ca atare păcatele, le-a dezaprobat şi, regretându-le profund, face o dreaptă penitență, se îndreaptă cu adevărat şi nu mai păcătuieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni drepți, care n-au avut nicicând nevoie de pocăință! Oare nu la fel se petrece şi la oameni, ca un lucru pierdut şi apoi regăsit să producă mai multă bucurie, oricât de mărunt ar fi el, decât toate bogățiile care n-au fost niciodată pierdute?! Vezi tu, la fel este şi în cazul lui Dumnezeu, şi, cu adevărat, dacă n-ar fi aşa, Eu nu aş fi fost niciodată oaspetele tău în acest han!

12. Este foarte adevărat că păcatele tale din tinerețe i-au cauzat multă suferință trupului şi, prin acesta, şi sufletului tău. Dar pentru că ai recunoscut acest lucru şi ai întors spatele păcatelor, iată că Eu am venit la tine, în casa ta, spre a te vindeca pe deplin de grijile tale.

13. Iar acolo unde Eu am trecut o dată pragul, a intrat şi iertarea deplină a tuturor păcatelor, precum şi lumina şi însăşi Viața cea Veşnică. De aceea, îți pot spune că tu şi casa ta ați avut parte de o mare mântuire, iar cele ce vor urma ți-o vor dovedi mai mult decât aş putea s-o fac Eu însumi acum. Căci Eu ți-am dat acum doar învățătura şi făgăduința, dar abia în împlinirea lor vei simți cu adevărat în tine plenitudinea adevărului."

Capitolul 69

Iubirea divină; grija sa față de oameni şi înțelepciunea sa

1. (Domnul): „Adevăr îți spun ție: cine aude Cuvântul Meu, îl recunoaşte ca pe un adevăr şi acționează potrivit lui, acela nu va mai simți în niciun fel moartea de acum încolo! Dar cel care Mă urmează doar ca pe o sursă de câştig şi în acelaşi timp slujeşte această lume, acela nu va simți în sufletul său, până la sfârşitul vieții sale din lumea aceasta, mai nimic din mângâierea spirituală, iar în lumea de dincolo va ieşi apoi la iveală cu toată claritatea ce anume a fost mai important pentru el. Căci omul în interiorul căruia cele lumeşti dețin preponderența, acela va avea mult de furcă până să se reabiliteze singur, şi va trece mult timp până când Eu să Mă aşez la masa sa şi să Mă odihnesc în casa lui.

2. Tu însă, care ştii acum toate acestea, fii încrezător şi gândeşte-te la faptul că nu poți doborî un copac solid cu o singură lovitură de topor - şi îți vei găsi pacea în sufletul tău! Pe viitor, nu trebuie decât să făptuieşti potrivit Cuvântului Meu, şi, la momentul potrivit, toate cele pe care le cauți îți vor fi date pe deasupra.

3. În plus, nu te mai preocupa atât pentru casa ta şi pentru ceea ce vor mânca ai tăi. Căci lucrul acesta îl fac doar oamenii de lume sau păgânii, care nu ştiu nimic despre Dumnezeu! Caută, potrivit poveților Mele numai şi numai Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Sa plină de lumină, care constă mai ales în iubirea față de Dumnezeu şi față de aproapele, iar tot restul îți va veni din abundență pe deasupra!

4. Priveşte florile de pe câmp, care nu muncesc şi nici nu produc nimic, iar Tatăl din Cer se îngrijeşte totuşi de ele, ca să-şi primească hrana necesară, şi în final să aibă şi veşminte mult mai frumoase decât a avut vreodată Solomon în cea mai splendidă ținută regală a sa.

5. Dar dacă Dumnezeu are atâta grijă chiar şi de iarbă, care astăzi creşte, iar mâine este cosită, şi care, conform unui vechi obicei, este apoi uscată în mănunchiuri şi arsă în sobe până ajunge cenuşă, cu cât mai mult va avea El grijă de acei oameni care-L iubesc şi-I respectă poruncile!

6. Şi dacă oamenii, dintre care mulți au devenit răi şi haini, îşi iubesc copiii şi le oferă tot binele cu putință, atunci ce nu face preabunul Tată din Ceruri pentru cei care sunt demni de a fi copiii Lui?! Sau ai auzit, tu vreodată ca un om înzestrat cu multă înțelepciune să fi dat dovadă de cruzime şi de neîndurare față de aproapele său ori, mai rău, față de copiii săi?!

7. Căci se ştie de când lumea că un înțelept este un om bun, care vrea binele tuturor. Singură înțelepciunea le-a dăruit oamenilor legi care, dacă sunt respectate, ceea ce este destul de uşor, le asigură fericirea deplină. Şi că a instituit aceste legi doar datorită celor răi şi îndărătnici, pentru ca oamenii buni să aibă la îndemână un mijloc cu care să-i forțeze pe nebunii cei răi să ia calea binelui, atunci când îndemnul cel blând nu a dat roade. Prin urmare, şi ordinea stabilită prin legi reprezintă un act de iubire şi de îndurare din partea înțelepciunii.

8. Dar dacă înțelepciunea omenească nu face decât bine şi caută să-i facă fericiți pe cei nefericiți, cu cât mai mult oare poate realiza acest lucru suprema şi cea mai profundă înțelepciune a lui Dumnezeu?!

9. Orice om cu bun-simț trebuie să înțeleagă faptul că înțelepciunea Supremă nu poate şi nici nu va acționa în veci împotriva propriei sale ordini, de care depinde viața tuturor creaturilor, căci aceasta ar pune în pericol existența şi fericirea tuturor făpturilor bune şi înțelepte. Însă ea vrea să aducă pe calea binelui şi a adevărului şi spiritele şi făpturile mai nesupuse, iar pentru aceasta a prevăzut cele mai adecvate mijloace, care sigur că pentru păcătosul înrăit nu vor mai avea gust de lapte şi miere, dar nu ține decât de el să le înlocuiască, dacă vrea.

10. Şi astfel stau lucrurile şi aici. Totul depinde de voința reală a omului; dacă el vrea cu adevărat să se îndrepte şi-L roagă cu încredere deplină pe Dumnezeu pentru un lucru drept şi bun, lucrul acela i se va da lui, pe măsura îndreptării sale reale, a credinței şi a încrederii

sale. Aşa că, poți fi şi tu pe deplin mulțumit de această promisiune, întru totul adevărată, pe care Eu ți-o fac.

11. Cel care meditează la toate acestea şi le respectă va fi pe deplin fericit şi nu se va mai teme de moartea trupului, chiar dacă înainte a fost un mare păcătos. Căci Dumnezeu, Tatăl din Ceruri, tocmai pentru cei păcătoşi şi nu pentru cei drepți M-a trimis pe Mine în lumea aceasta, şi aşa cum Tatăl M-a trimis pe Mine, tot aşa vă voi trimite şi Eu pe voi la cei păcătoşi; căci doar cei bolnavi au nevoie de medic, şi nu cei sănătoşi. Te-ai lămurit acum pe deplin?"

12. Hangiul a spus: „O, desigur! Dar iată că ziua e pe sfârşite. Ce vom face acum?"

13. Eu am spus: „Aceasta depinde de tine. Căci pentru astăzi, mâine şi poimâine, Eu nu voi mai hotărî nimic. Dar dacă mai ai nevoie ele ceva, spune-Mi, şi voi vedea ce se poate face!"

Capitolul 70

Parcela de pământ scufundată

1. Hangiul a spus: „Ar mai fi într-adevăr ceva. Dar aproape că mi se pare prea neînsemnat pentru a Te deranja pe Tine, Doamne, cu aşa ceva!"

2. Eu am spus: „Vorbeşte! Căci pentru Mine nimic nu este prea neînsemnat pe lumea aceasta!"

3. Hangiul a spus: „Atunci, îndură-Te şi ascultă-mă! Uite, în afară de proprietatea aceasta, eu mai am, destul de aproape de aici, o gospodărie mare, unde îmi țin cele mai bune vite şi oi, şi am acolo şi mai mulți senatori foarte devotați. Pe păşunea cea mare, acoperită cu o iarbă grasă, acum câteva luni s-a scufundat dintr-o dată o halcă de pământ cam de vreun sfert de pogon, astfel încât în locul acela nu mai există acum decât un hău fără fund; mai mult decât atât, nu se ştie dacă pe viitor nu se vor scufunda şi alte bucăți de pământ.

4. Un om bătrân, destul de priceput în treburi de felul acesta, m-a întrebat dacă animalele se apropie de groapa cu pricina. Iar eu i-am spus exact care este situația. Am pus să fie mânate cât mai aproape de groapă câteva oi şi vite. Dar, pe măsură ce se apropiau de groapa cea adâncă, ele opuneau o rezistență tot mai mare, iar când au ajuns la vreo zece paşi de ea, s-au smucit şi au luat-o la goană de acolo. Nici măcar caprele nu pot fi mânate în apropierea gropii, deşi ele, altminteri, se cațără cu mare plăcere şi fără teamă chiar şi pe cele mai înalte stânci. Atunci omul cel priceput a spus că acesta ar fi un semn sigur că terenul se va scufunda în continuare. Aşa că, Te întreb acum şi pe Tine, ce poate să însemne acest lucru, desigur, foarte neplăcut pentru mine, ca proprietar de pământ, la ce mă pot aştepta în continuare şi dacă necazul ar putea fi îndreptat pe vreo cale."

5. Eu am spus: „Atunci hai să mergem acolo şi să vedem şi noi pozna aceasta a duhurilor pământului, care au făcut lucrul acesta la îndemnul altor duhuri - ale unor oameni care au plecat pe lumea cealaltă şi care au devenit duşmanii tăi în momentul în care tu ai cumpărat terenul aceasta, pentru că el fusese scos la vânzare în urma unui sechestru judecătoresc, care i-a fost pus din cauza neplății unor datorii foarte mari! Să mergem deci acolo şi să vedem cum stau lucrurile!"

6. Ne-am ridicat de îndată de pe locurile noastre şi am pornit către locul cu pricina, aflat la o distanță de vreo jumătate de ceas de mers. Şi am ajuns curând la groapa cea mare, care era cu adevărat înspăimântătoare. În afara Mea şi a hangiului, nimeni nu s-a încumetat să se apropie de marginea hăului. Pe cei douăzeci de ucenici mai noi i-a cuprins groaza încă de la distanță; căci imaginea era de-a dreptul sinistră. Iar hangiul a spus că nici el nu se apropiase până acum atât de mult de groapă şi că abia acum privea pentru prima oară în adâncul ei.

7. Eu însă i-am spus: „Du-te şi adu-Mi o piatră cât se poate de mare, ca să văd dacă această groapă poate fi umplută la loc!”

8. Iar hangiul s-a dus şi Mi-a adus o piatră de cel puţin zece livre. Eu am luat-o şi am aruncat-o cu toată forţa în groapă. Şi de îndată a început să iasă de acolo o trombă de fum, răspândind în jur un miros puternic de pucioasă.

9. Eu însă M-am răstit la fumul acela, spunând: „Duhuri rele ce sunteţi, Eu, Domnul, vă poruncesc să umpleţi de îndată la loc groapa aceasta, acum şi pentru totdeauna!”

10. Atunci, din tromba de fum, au răsunat nişte voci, care strigau: „Iisus din Nazaret, Tu, Fiu al lui Dumnezeu cel nepieritor, noi Te cunoaştem pe Tine! Dar de ce ai venit să ne chinui înainte de vreme? Suntem prinşi aici şi nu dorim decât să respirăm un pic. De ce nu ne îngădui această libertate? Noi am suferit o mare nedreptate, care ne-a ucis trupurile. Am pierdut totul. De ce cumpărătorul să nu piardă şi el ceva? În adâncurile noastre îngrozitoare avem nevoie de halca aceasta de pământ. De ce nu ne-o laşi?”

11. Eu am spus: „Faceţi cum v-am poruncit sau veţi avea de îndurat chinuri şi mai cumplite!”

12. Atunci fumul a început să coboare, iar din interiorul gropii s-au auzit zgomote puternice. Dar n-a durat mult, şi imediat s-a putut vedea cum pământul scufundat în adâncuri începe să se ridice tot mai mult spre suprafaţă, iar după nici o oră, groapa era complet astupată, de nici nu-ţi mai dădeai seama că acest teren fusese cândva surpat.

13. Atunci Eu i-am chemat pe toţi ucenicii, cei vechi şi cei noi, şi le-am spus: „Hei, fricoşilor! Veniţi acum încoace şi păşiţi pe pământul acesta, care a fost scufundat şi care a revenit la suprafaţă din adâncuri, şi recunoaşteţi că nimic nu-i poate sta în cale forţei Voinţei Divine!”

14. Şi atunci, toţi ucenicii au venit şi s-au convins pe deplin că nimic nu poate înfrunta forţa Voinţei Mele.

Capitolul 71

Despre natura duhurilor rele

1. Hangiul M-a întrebat ce au vrut oare să spună duhurile din tromba aceea de fum care ne apăruse, când Mi-au cerut să nu le chinui înainte de vreme.

2. Eu am spus: „Vezi tu, toate duhurile renegate consideră drept un chin faptul că li se cere să-I dea ascultare lui Dumnezeu; căci îngâmfarea de orice tip nu acceptă niciun fel de supunere, vrând să domine şi să poruncească doar ea. Acestea însă au vrut să spună că se află de prea puţină vreme în lumea duhurilor pentru a trebui să se supună încă de pe acum Voinţei Mele Divine. Vezi, lor le-ar conveni dacă ar putea rămâne o veşnicie în lumea lor de răutate şi de răzbunare, şi fiecare spirit care-i îndeamnă sau chiar îi obligă la ordine şi la ascultare este duşmanul şi chinuitorul lor!

3. De aceea le-am şi ameninţat de îndată, iar ele au fost nevoite să Mi se supună, deşi cu cea mai mare nemulţumire. Dar asta nu are nicio importanţă pentru aceste duhuri care se află în judecată şi deci în moarte, pentru că libertatea lor încăpăţânată nu este o libertate adevărată, ci doar o închisoare şi o judecată, din care ele pot fi eliberate doar treptat, de către o voinţă mai puternică decât a lor, care va pune stăpânire pe ele şi le va obliga la vreo faptă bună.

4. Ele se aseamănă cu acei oameni care, în somn, se hrănesc cu iluzia de a fi regi sau prinţi, vorbesc vrute ş nevrute şi uneori se zbuciumă foarte tare. Ei bine, toată lumea ştie că asemenea vise nu sunt deloc sănătoase şi că este mai bine ca astfel de oameni să fie treziţi din somn. Fireşte că, atunci când este trezit brusc de către un om treaz, adormitul reacţionează pe moment cu multă ciudă şi mânie! Dar apoi, când se trezeşte de-a binelea, se bucură totuşi că a

fost smuls din somnul său abrutizant. Sigur că, odată cu trezirea, iau sfârşit şi toate visele sale înălțătoare, şi, de la rangul de rege respectivul recade în postura sa de om obişnuit. Da astfel el ajunge şi la recunoaşterea clară a faptului că regalitatea sa nu a fost altceva decât visul deşart al unu bolnav de fierbințeală.

5. Şi, vedeți voi, la fel stau lucrurile şi cu aceste duhuri, cu singura deosebire că ele adesea îşi petrec un timp îndelungat în astfel de vise, şi chiar şi după acest timp, este destul de dificil să le trezeşti!

6. Într-un astfel de vis se află toți aventurier mondeni ai acestui pământ, care se găsesc din plin în toate categoriile de ființe umane. Ei se simt foarte fericiți aşa, şi vai de acela care ar îndrăzni să-i trezească prin vorbe sau prin fapte, la rigorile vieții! Dar de îndată ce totuşi reuşeşti să trezeşti pe unul sau pe alți dintre cei atât de mulți, acela se va bucura foarte tare căci abia în starea de trezie a spiritului va recunoaşte şi va înțelege din ce în ce mai bine pericolul în care s-a aflat în somnul cel orb al simțurilor.

7. De aceea, este bine să cercetați tot timpul dacă nu se iveşte posibilitatea de a trezi vreun astfel de om amețit de simțuri! Iar dacă este posibil, atunci treziții - şi acest lucru vă va fi de mare folos, căci un asemene om va putea acționa apoi asupra celor asemănători lui, chiar mult mai eficient decât aş putea s-o far e Eu. Dar de nu vrea să se trezească, atunci lăsați-l pe acel măgar trândav să doarmă în pace! Căci pentru astfel de adormiți sunt necesare alte mijloace care să-i trezească. Acestea sunt bolile de toate felurile războiul, foametea şi ciuma. Ați înțeles lucrul acesta!

8. Hangiul a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, aşa stau într-adevăr lucrurile şi aşa şi trebuie să fie. Dar problema acestor adormiți nu va fi mai puți supărătoare, căci, adeseori, atunci când Dumnezeu revarsă răul cel mare asupra oamenilor, are de suferit şi cel nevinovat, alături de vinovații cei mulți."

9. Eu ani spus: „Dar şi până atunci el suferă ca om treaz în mijlocul tuturor acestor adormiți, astfel că nu are mare lucru de pierdut. Sau o fi vreun lucru foarte plăcut să te afli treaz, într-o odaie plină cu oameni care dorm adânc?!"

10. Hangiul a răspuns: „Da, da, aşa este, trebuie să fie un adevărat chin pentru un om înțelept să fie înconjurat numai de netoți, de orbi şi de muți, cu care să nu poată schimba nicio vorbă de bun-simț! Şi, într-adevăr, o suferință care duce la o îndreptare este în sine mai bună decât una care nu duce la nimic. O Doamne, nici nu pot să spun cât de fericit mă simt acum, în prezenta Ta divină! N-aş putea niciodată să Te las să pleci din casa mea fără mine. Căci, în lipsa Ta, toate îmi vor părea de-acum înainte străine şi înspăimântătoare în această lume. Dar aş vrea să Te mai întreb ceva: cât de adâncă a fost de fapt, după măsurătorile pământeşti, groapa aceasta?"

11. Eu am spus: „A fost foarte adâncă; cam de o mie de coți."

Capitolul 72

De ce Providența permite influența duhurilor asupra fenomenelor naturale

1. Hangiul a continuat: „Dar duhurile rele au oare aşa o putere, încât să împingă la o asemenea adâncime o halcă atât de mare de pământ, care pe deasupra era şi foarte stabil?"

2. Eu am spus: „De fapt ele au la fel de puțină putere ca un erou adormit. Dar când şi când se admite, pentru propria lor trezire, ca, prin voința unei forțe spirituale superioare şi pe deplin treze, să se realizeze un lucru, pe care duhurile acelea rele îl doresc cu tot dinadinsul şi pe care se tot străduiesc zadarnic să-l înfăptuiască. Iar când acel lucru se petrece, ele se trezesc dintr-o dată şi îşi recunosc nimicnicia. În felul acesta, unele dintre ele se transpun apoi, prin propria lor voință, din viața lor de vis într-una mai reală, iar ulterior se vor feri cu atât

mai mult să recadă în astfel de fantasme rele, pentru ca nu cumva să pățească ceva care să le facă să revină la acea existență așa-zis liberă.

3. Însă aici a fost vorba de un cumul de împrejurări, prevăzute cu înțelepciune de multă vreme, pentru atingerea unui scop nobil. Aici, sub această bucată de pământ, încă din timpuri atât de îndepărtate încât sunt de neconceput pentru voi, a existat o mare cavitate, de fapt, o continuare subterană a mării. Cu timpul însă, aluviunile aduse de mare au astupat trecerea - de la bun început destul de îngustă - prin care marea subterană comunica cu cea deschisă. Când alimentarea mării subterane a încetat de-a lungul timpului cu totul, apa a scăzut tot mai mult, şi astfel s-a născut, o imensă cavernă subterană. Datorită mai multor cutremure, sub halca aceasta de pământ s-au tot desprins apoi, una după alta, căzând în cavernă, bucăți de pământ mai afânate. Astfel că, în locul respectiv, terenul a ajuns, fireşte, tot mai subțire, şi rezistența i-a scăzut.

4. Iar când, mai recent, duhurile primitive ale pământului - stimulate tacit de sufletele acelea rele, pe care materialitatea lor le menține de regulă în cavitățile subterane - au provocat o mică zdruncinare a pământului, atunci, datorită subțirimii sale, s-a scufundat şi această tarla, căzând în adâncuri. Iată explicația cu totul naturală a acestui fenomen, dar ea este totuşi şi una spirituală, căci totul a fost programat şi acceptat de Dumnezeu încă din timpuri imemoriale, în scopul trezirii duhurilor celor rele din adormirea lor.

5. Astfel, nimic din ceea ce se petrece pe pământul acesta nu are doar un caracter strict natural, ci este întotdeauna în concordanță cu un anumit scop spiritual. Căci în întreaga lume există o strânsă legătură între spiritual şi natural, iar acestea se află într-o permanentă interacțiune, lucru pe care însă voi îl veți înțelege pe deplin abia atunci când, prin faptele voastre conforme învățăturii Mele, veți fi renăscut în spirit. Dar acum, după ce am dus la bun sfârşit treaba aceasta, ne putem întoarce acasă, căci şi acolo vom mai avea parte de un eveniment."

6. Hangiul a spus: „Doamne, oare să nu îmi chem mai întâi servitorii şi slujnicele încoace, ca să vadă şi ei nemaipomenita minune care a avut loc?"

7. Eu am spus: „Pentru astăzi să lăsăm aceasta; căci mai este destul timp şi mâine! Este un lucru de la sine înțeles că servitorii tăi vor fi teribil de uluiți de cele petrecute. Dar uluirea aceasta va aduce puține foioase sufletelor lor încă foarte senzuale - căci sunt în majoritate greci, şi deci oameni superstițioşi şi cu mintea întunecată, şi vor atribui imediat fapta respectivă vreunui așa-zis semizeu de-al lor. Ba mai mult, ei vor fi cei care îți vor explica ție cauzele fenomenului respectiv, iar de le vei spune că Eu, dulgherul din Nazaret, am făptuit lucrul acesta, îți vor râde în nas sau vor spune că Eu însumi trebuie să mă aflu în legătură cu vreun semizeu şi că de aceea pot făptui astfel de lucruri.

8. Asemenea oameni nu sunt încă nici pe departe pregătiți pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Pentru aceasta, ei trebuie mai întâi să fie învățați cu pricepere şi aduşi la starea de a judeca limpede toate fenomenele din lumea naturală. Căci oamenii de genul acesta explică totul prin voia unui zeu invizibil, a cărui prezență îşi imaginează ei că o pot simți, astfel că, în cazul lor, nu se poate face chiar nimic în privința adevărului perfect venit din Cer, încă multă vreme de aici încolo. Să-i lăsăm deci şi să ne întoarcem acasă!"

9. Şi atunci, părăsind locul cu pricina, ne-am întors la han.

Capitolul 73

Readucerea la viață a fiicei înecate a hangiului

1. Ajunşi acolo odată cu apusul soarelui, hangiul a remarcat că marea era mai agitată ca oricând şi că, la o depărtare de vreo sută de stadii, se afla o corabie ce era pe cale să se

scufunde datorită valurilor atât de cumplite. Oare nu i se putea da vreun ajutor acestei corăbii aflate în pericol?

2. Eu am spus: „Alteia da, dar acesteia nu! Vântul de azi-dimineață a împins-o până încoace. Dar un alt vânt o va mâna iarăşi spre larg. Căci aceasta este tocmai corabia care îi poartă pe acei nemernici din Ierusalim, care vor să Mă prindă şi să Mă ucidă. Dar acum ei sunt prizonierii Mei şi vor fi nevoiți să mai petreacă astfel câteva zile şi câteva nopți - iar apoi un alt vânt îi va mâna pe malul de dincolo de Tiberiada şi-i va scăpa de chinuri. Când se vor dezmetici, se vor întoarce la casele lor şi nu vor mai porni prea curând pe urmele Mele ca să Mă ucidă. Iată, vântul a ajuns deja la ei şi îi îndepărtează de acest țărm! Dar să-i lăsăm acum şi pe aceştia, căci în casă ne aşteaptă cu totul altceva! Să intrăm în hanul nostru!”

3. Hangiul şi toți ceilalți erau foarte curioşi ce noutate poate să ne aştepte în casă, astfel că am intrat în mare grabă acolo. Şi iată că una dintre fetele mai mari ale hangiului zăcea ca moartă pe un pat, leoarcă de apă. Se dusese singură la marele bazin pentru a aduce câțiva peşti mari pentru cina noastră, dar nu a avut puterea de a struni aceste animale puternice, iar unul dintre ele a dezechilibrat-o printr-o smucitură, aruncând-o în apa cea adâncă. La strigătele ei, au sosit de îndată salvatorii; dar aceştia n-au putut să o scoată suficient de repede din apă, astfel că, atunci când au tras-o afară, ea nu mai dădea niciun semn de viață. Fireşte că aceasta a dat naştere unei mari agitații în casă şi s-a trimis de îndată la oraş după un doctor, care a şi venit cât a putut de repede şi a făcut tot posibilul pentru a o readuce la viață pe înecată. Dar, în pofida tuturor bocetelor mamei şi ale fraților ei, precum şi a strădaniilor doctorului, înecata nu dădea în continuare niciun semn de viață.

4. Hangiul nostru s-a speriat şi el, şi s-a întors rugător către Mine, spunând: „Doamne, ştiu de-acum că Ție totul Îți este cu putință!”

5. Eu l-am întrerupt şi i-am spus: „În primul rând, stai liniştit acum; căci nu vreau să stârnesc niciun fel de vâlvă! Doctorul, care este şi el un fariseu, va declara cât de curând: «Eforturile mele s-au dovedit zadarnice în cazul acestei înecate; căci ea nu mai poate fi salvată de la moarte.» Atunci tu plăteşte-i repede onorariul, iar el va pleca de îndată de aici. Apoi Eu îmi voi face treaba Mea, dar numai când vom fi doar între noi. Căci atunci când îmi voi aşeza mâinile pe înecată, nu trebuie să mai fie nimeni în cameră în afară de noi doi - nici măcar nevasta sau copiii tăi.”

6. Imediat după aceea, doctorul a declarat că, din păcate, fata este moartă. Le-a spus să-o înfăşoare totuşi în continuare în ştergare calde, căci poate îşi va reveni în câteva ore. Însă lucrul acesta l-a spus doar pentru a le lăsa părinților un strop de speranță. Hangiul i-a plătit doctorului, iar acesta a şi plecat de îndată, cu o expresie de mulțumire pe chip, şi a promis că va trimite chiar el, cât mai repede, bocitoarele. Hangiul însă i-a spus să mai aştepte cu treaba aceasta măcar până în dimineața următoare, căci, dacă se va dovedi necesar, va veni el însuşi să îl caute. După care doctorul şi-a văzut de drum.

7. Iar când odaia s-a golit de toți oamenii de prisos. Eu M-am apropiat de înecată, Mi-am aşezat mâinile pe ea şi am spus: „Fiica Mea, trezeşte-te din somnul tău!”

8. Şi în aceeaşi clipă fata s-a ridicat din pat şi a întrebat de îndată ce s-a petrecut cu ea. Ştia bine că a căzut în apă, dar cum ajunsese în pat, nu-şi mai amintea deloc.

9. Iar Eu i-am spus: „Vezi tu, din punct de vedere trupesc, ai fost moartă de-a binelea. Însă Eu, care sunt Viața însăşi, ți-am redat acum viața. Dar de acum înainte, fii înțeleaptă şi apucă-te doar de munci care să nu-ți depăşească puterile, căci altfel ai mai putea păți lucruri asemănătoare. Hărnicia unui om este întotdeauna lăudabilă. Dar dacă el îşi supraestimează puterile, atunci acest lucru nu mai este lăudabil, ci mai curând prostesc. Reține lucrul acesta şi spune-l şi mamei tale şi fraților tăi, care de altfel sunt nişte oameni foarte cumsecade! Iar acum, ridică-te şi arată-te mamei tale şi fraților tăi, care te plâng cu atâta jale, şi apoi îngrijiți-vă de cina noastră!”

10. Atunci fata s-a sculat repede din pat, Mi-a mulțumit pentru marea Mea îndurare şi a ieşit de îndată, ducându-se la mama şi la frații ei, care, văzând-o, s-au bucurat nespus.

11. Fata însă a spus răspicat: „Marele învățător din Nazaret a făcut lucrul acesta pentru mine. Dar El a cerut totodată ca, în schimb, să-i pregătim cât mai repede o cină bună - aşa că, înainte de toate, haideți să ne ocupăm de aceasta!"

12. Atunci toți s-au pus pe treabă şi foarte curând au apărut bucatele în fața noastră. Hangiul aproape că nu-şi mai găsea cuvintele de atâta recunoştință.

13. Ucenicii cei noi nu conteneau să se minuneze de acest miracol şi au spus: „Cu siguranță, fapta aceasta ar converti întregul Templu!"

14. Eu însă am spus: „Tocmai o minune de genul acesta, şi chiar şi mai mare, i-ar îndârji pe templieri împotriva Mea într-atât, încât şi-ar mobiliza toate forțele pentru a Mă ucide. Mai multe nici nu trebuie să vă spun! Dar să nu mai vorbim despre toate acestea acum, ci să fim din nou cu toții veseli şi bine dispuşi, să bem şi să mâncăm bucatele din fața noastră!"

15. Şi atunci, toți ucenicii au mâncat şi au băut, povestind o mulțime de lucruri din experiența lor.

Capitolul 74

Ce s-a petrecut cu fariseii pe marea cea agitată

1. Fata care a fost readusă la viață, precum şi mama, frații şi surorile ei au venit şi ei la masa noastră, ca să-i asculte pe ucenici, care de data aceasta au povestit o mulțime de lucruri despre duhurile rele, despre fantome şi diavoli, susținând chiar că unii oameni nici nu ar fi în stare să se apere de răutățile acestor ființe invizibile. Este greu de înțeles, spuneau ei, de ce Dumnezeu permite să se petreacă aşa ceva. Ei se refereau la cei posedați de diavol, în special la cazurile în care posedații erau copii foarte mici.

2. Atunci a spus şi hangiul nostru: „Da, da, aceasta este o chestiune chiar foarte ciudată şi de neînțeles! Eu însumi am văzut asemenea cazuri de posesiune, chiar şi la copii de cinci anişori, pe care duhurile rele îi chinuiau îngrozitor. Şi cel mai ciudat este faptul că e aproape imposibil să vindeci pe cineva de această boală."

3. Eu am spus: „Ucenicii Mei cei vechi sunt deja inițiați în chestiunea aceasta şi-ți pot da şi explicații, în special Simon Iuda - acum Petru -, Iacov şi Ioan. Ei pot să vindece instantaneu o astfel de boală, la fel de bine ca şi Mine. Dar Eu nu mai vreau să discut acum despre aceste lucruri. Căci am spus deja că vreau să Mă odihnesc în aceste câteva zile, atât în ce priveşte învățătura, cât şi faptele. Voi însă, puteți să discutați şi să faceți tot ceea ce voiți. Numai să nu divulgați prezența Mea prin aceste ținuturi şi mai ales în oraş!"

4. Atunci ucenicii au continuat cu povestirile, şi Ioan le-a explicat celor mai noi fenomenul posedării, iar când, pe la miezul nopții, a terminat cu explicațiile, ne-am dus cu toții la odihnă.

5. A doua zi ne-am trezit totuşi foarte devreme, iar Eu, înainte de gustarea de dimineață, am ieşit pe afară cu cei trei ucenici amintiți de Mine mai înainte. Hangiul a venit şi el destul de repede după noi. Ceilalți ucenici au rămas în casă şi şi-au însemnat câteva lucruri. Iar noi am discutat despre soarta corăbiei fariseilor, care se lupta în continuare cu valurile în largul mării. Hangiul se întreba dacă vântul n-o fi mânat-o deja dincolo de Tiberiada.

6. Eu însă am spus: „Încă nu. Aceasta se va petrece abia peste două zile, dacă până atunci îşi vor mai fi îndreptat felul de a gândi, căci altminteri îi voi mai lăsa să vâslească pe loc câteva zile, în largul mării.

7. Hangiul a înțeles atunci că nu era de glumit cu Mine şi Mi-a dat dreptate să-i chinui astfel pe aceşti prigonitori ticăloşi ai Mei. El însuşi era un mare duşman al templierilor şi se bucura grozav de fiecare dată când li se dădea o lecție.

8. N-am mai vorbit nimic despre chestiunea respectivă, mulţumindu-ne să privim valurile furioase ale mării şi numeroasele stoluri de păsări, care vin întotdeauna să-şi caute hrana deasupra apei, când aceasta este foarte agitată. Hangiul ne-a întrebat unde se refugiază păsările respective atunci când marea este liniştită.

9. Iar Petru, un pescar foarte familiarizat cu marea, i-a spus: „Vezi tu, acestea sunt de fapt un fel de animale de pradă şi ele nu pot fi văzute niciodată într-un număr atât de mare decât atunci când au ce să vâneze. În restul timpului, ele rămân liniştite pe nişte ţărmuri care nu sunt accesibile nici dinspre mare şi nici dinspre uscat, unde găsesc o mulţime de insecte şi de viermişori, care le servesc drept hrană. Însă în timpul unor furtuni mari, insectele şi viermişorii se ascund în pământ, iar atunci, mânate de foame, păsările pornesc în zbor să vâneze peştişori, şi când furtuna se linişteşte, se întorc în ţinuturile lor, unde îşi au cuiburile lor bine ascunse. Ai aflat deci acum ceea ce încă nu ştiai. Nu sunt lucruri deosebite, dar e bine să le cunoşti."

10. Hangiul nostru s-a arătat mulţumit de explicaţiile acestea şi ne-a propus să ne întoarcem pentru gustarea de dimineaţă.

Capitolul 75

O modalitate corectă de a contempla natura

1. Eu însă am spus: „Până atunci mai avem vreo oră, şi cum suntem aşezaţi aici, pe dealul acesta, putem urmări foarte bine cum se întrupează gândurile lui Dumnezeu în faţa ochilor noştri."

2. Hangiul a întrebat: „Doamne, cum trebuie înţelese vorbele acestea?"

3. Eu am spus: „Tot ceea ce vezi în jurul tău, tot ceea ce urechile tale aud şi tot ceea ce percepi cu vreun alt simţ nu sunt decât gânduri întrupate ale lui Dumnezeu. Priveşte această agitaţie puternică a valurilor. Cine crezi că împinge apele atât de sus, fără a le lăsa să se liniştească vreodată? Vezi, acesta este gândul lui Dumnezeu, însufleţit de Vrerea Sa! Uită-te la păsările cele multe, care parcă se joacă cu valurile! Oare ce altceva sunt ele dacă nu simple gânduri întrupate ale lui Dumnezeu?! Toată marea, toţi munţii, toate animalele, ierburile, plantele, copacii, oamenii, soarele şi luna, şi chiar şi toate stelele cele fără de număr nu sunt nici ele altceva. Existenţa lor nu depinde decât numai şi numai de constanţa Vrerii lui Dumnezeu, pe care tu nu o poţi înţelege încă.

4. Dacă admitem, de pildă, cazul foarte posibil, şi care este explicabil prin libertatea nehotărnicită a Voinţei Divine, că Dumnezeu Şi-ar retrage Vrerea de la vreunul din gândurile întrupate care se înfăţişează acum ochilor noştri, atunci acea întrupare ar dispărea în aceeaşi clipă. Gândul respectiv ar rămâne, desigur, în Spiritul lui Dumnezeu, dar corpul material s-ar dizolva în neant. Şi aici, avem în faţa noastră această prezenţă, această existenţă, dar şi această naştere şi această pieire a gândurilor lui Dumnezeu, care sunt esenţiale pentru cel care Îl iubeşte cu adevărat! Şi nu este oare o adevărată bucurie să le priveşti pe toate şi să înveţi prin intermediul lor să cunoşti pe zi ce trece tot mai bine iubirea, înţelepciunea şi atotputernicia lui Iehova?!

5. Priviţi acolo, la răsărit, norişorii aceia, care ba se măresc, ba se micşorează, dispărând apoi cu totul! Şi aceştia sunt tot gânduri ale lui Dumnezeu, care, formându-se într-un mod diafan din aer prin Voinţa Sa şi adoptând temporar diferite înfăţişări, ne apar în faţa ochilor în forme mereu schimbătoare. Formele acestea sunt în mod evident mai apropiate de elementul spiritual primordial decât munţii cei solizi şi decât celelalte lucruri create, care ne înconjoară din toate părţile. Existenţa lor este totuşi la fel de imperfectă, şi de aceea ele trebuie să ia multe alte forme, de pildă cea a picăturilor de ploaie, dobândind astfel o formă mai concretă şi mai durabilă şi devenind hrană pentru diverse plante, acest proces continuând pâ-

nă la stadiul de om, iar din acest moment, ca existenţe complet libere şi independente, având o gândire şi o voinţă liberă, ele pot intra pentru totdeauna în domeniul spiritului pur şi imuabil, după chipul lui Dumnezeu.

6. Vezi tu, cel care priveşte astfel creaţia lui Dumnezeu găseşte în aceasta o mare bucurie şi fericire! Şi, adevărat îţi zic ţie, o astfel de contemplare îi conferă omului mai multă forţă decât o gustare de dimineaţă luată prea devreme. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?"

7. Hangiul a spus: „Ba da. Doamne şi Învăţătorule! Dar pentru a te fortifica atât de mult printr-o astfel de contemplare, este necesară înţelepciunea Ta. Căci eu aş fi putut privi toate acestea timp de un secol, fără să descopăr ceea ce Tu ne-ai revelat! Însă de acum înainte, mă voi descurca şi eu mai bine. Căci eu sunt un prieten al naturii, iar formele şi imaginile ei mă delectează adeseori. Doar atunci când ea degenerează, prefer să stau departe. Când vin furtuni puternice, iar fulgerele şi tunetele căzând din nori ameninţă să ne distrugă, atunci dragostea mea pentru natură încetează. Dar când este paşnică şi tăcută, o iubesc nespus de mult. E drept că furtuna aceasta cu valuri atât ele mari nu este nicidecum o stare paşnică a naturii, dar ştim că pentru noi, locuitorii de pe ţărm, ea nu reprezintă un pericol, şi astfel putem s-o admirăm ciu mult calm. Dacă însă o asemenea tulburare a mării ar fi determinată de vreun uragan, n-ar mai fi deloc atât de agreabil să admiri natura în dezlănţuirea ei, pentru a descoperi în ea marile gânduri ale lui Dumnezeu, însufleţite de Voinţa Sa."

8. Eu am spus: „Sigur că aşa este. Dar ceea ce ţi-am spus Eu nu este nicidecum o poruncă, ci doar un sfat - căci altminteri, oamenii ar trebui să coboare şi în adâncurile mării, pentru a urmări şi acolo modalităţile în care se întrupează aceste mari gânduri ale lui Dumnezeu. Însă acolo unde omul poate face acest lucru fără niciun risc şi iară a-şi periclita viaţa, este bine să o facă din când în când, şi astfel el va dobândi beneficii pentru sufletul şi trupul său şi, în plus, aceasta va trezi în el tot mai mult iubirea cea adevărată faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele său.

9. Căci pentru a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu trebuie să faci eforturi ca să-L cunoşti tot mai bine. Iar cel ce nu va acorda acestui lucru cea mai mare importanţă va trebui să-şi reproşeze doar sieşi dacă sentimentul şi conştiinţa supravieţuirii veşnice a sufletului după moartea trupului vor fi reprezentate foarte slab în fiinţa lui. Căci acest sentiment adevărat al Vieţii celei Veşnice nu poate rezulta decât din iubirea adevărată faţă de Dumnezeu şi, de aici, şi faţă de aproapele.

10. Dumnezeu Însuşi, ca Tată, este în mod fundamental şi esenţial iubire şi, prin aceasta, însăşi viaţa, pentru că iubirea şi viaţa sunt unul şi acelaşi lucru. Prin urmare, cel ce are în sine iubirea de Dumnezeu, care este chiar fundamentul vieţii, acela totodată are în sine şi adevărata viaţă divină şi veşnică. Dar cel care nu are o astfel de iubire, acela este de fapt un om mort, şi atâta vreme cât el nu şi-a trezit în el însuşi, de bunăvoie, iubirea faţă de Dumnezeu şi nu a făcut vie această iubire prin faptele sale, viaţa sa rămâne o amăgire şi deci o judecată. Şi, uite, tocmai de aceea este bine ca omul, din timp în timp, să contemple în profunzime ceea ce se oferă simţurilor sale! Ai înţeles acum ce ţi-am explicat?"

11. Hangiul a spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule, acum şi acest lucru îmi este clar. Dar este regretabil că majoritatea oamenilor nu au habar despre astfel de învăţături esenţiale pentru viaţă! Cât despre mine, voi face tot ce-mi va sta în puteri ca, atunci când se va ivi ocazia, să le împărtăşesc celor care vor fi pregătiţi cel puţin ceea ce ştiu acum. Dar oare din ce cauză au devenit oamenii din vremea aceasta atât de îngrozitor de insensibili?"

Capitolul 76

Cauzele decăderii oamenilor. Teocraţie şi regalitate. Sfârşitul lumii şi Judecata

1. Eu am spus: „Adu-ți aminte ceea ce Eu ți-am spus deja despre lucrul acesta. Cauzele unei asemenea decăderi a oamenilor sunt înainte de toate trufia, lenea, iubirea de sine şi setea de dominare ce rezultă din aceasta din urmă.

2. Încă de pe vremea lui Samuel, oamenii au devenit mai leneşi. Ei au început să se ruşineze de anumite munci şi tocmeau slugi şi servitoare ca să le facă. Proprietarii cei avuți stăteau cu mâinile încrucişate şi-i lăsau pe alții să muncească pentru ei. Iar cel care muncea cel mai mult primea şi plata cea mai bună, ceea ce era de altfel justificat. Însă aceasta a făcut din respectivii oameni avuți, cu timpul, un fel de mici stăpâni, care nu se mai oboseau cu niciun fel de muncă, fie ea cât de neînsemnată, ci doar le porunceau servitorilor să le execute, fără ca ei să mişte vreun deget.

3. Şi cum erau părinții, aşa deveneau şi copiii lor, şi anume, trândavi, egoişti şi însetați de putere, învățau să comande slugilor, dar mâinile nu şi le mai murdăreau nicidecum cu vreo muncă obişnuită. Şi obiceiul acesta prost s-a dezvoltat la oameni de la un an la altul, până când a ajuns la acel stadiu în care orgoliul lor, deja foarte mare, nu se mai simțea satisfăcut. Evreii au privit cu invidie la strălucirea popoarelor păgâne şi la măreția înalților lor demnitari şi au început să considere calitatea de rege ca fiind o onoare extraordinară şi o demnitate supremă. Pe scurt, şi-au dorit să aibă şi ei un rege lumesc şi nu mai erau deloc mulțumiți de faptul că singur Dumnezeu domnea asupra lor, prin profeți şi prin judecători!

4. Iar când poporul, refuzând toate sfaturile cele bune ale profeților, i-a cerut insistent lui Samuel un rege, atunci piosul slujitor al lui Dumnezeu I-a împărtăşit Lui dorința cea nechibzuită a poporului, căci nu ştia nici el ce să facă.

5. Şi atunci Iehova a grăit către el: «Uite, la toate păcatele pe care poporul acesta le-a săvârşit deja în fața ochilor Mei, el îl mai săvârşeşte acum şi pe acesta, cel mai mare: faptul că revendică un rege! Du-te şi unge-l rege pe omul cel mai mare din rândul poporului! Iar acesta va fi cel care îi va pedepsi apoi pentru nesocotința sa față de Mine.»

6. Acestea sunt, foarte pe scurt, cuvintele rostite de Iehova, ca răspuns la pretenția nesăbuită a poporului! Urmările îngâmfării crescânde a poporului le poți citi, în parte, în *Cartea Regilor* şi în *Cronici*, unde aceste frumoase poveşti sunt consemnate pe scurt, dar, în cea mai mare parte, le ai chiar acum în fața ochilor.

7. Prietene, doar în smerenia cea adevărată se află calea spre viața interioară a sufletului! Dar cine mai dă dovadă de aşa ceva? Nici măcar servitorul unui stăpân; căci el se compară de-acum cu servitorii altor stăpâni, în funcție de rangul şi de stima de care se bucură stăpânul său! Iar dacă acesta din urmă este chiar şi numai cu un grad mai mare decât stăpânul celuilalt servitor, atunci servitorul stăpânului care este inferior va fi privit de îndată cu dispreț şi abia dacă vor mai schimba vreo vorbă unul cu celălalt.

8. Adevăr îți spun: atâta vreme cât iubirea adevărată şi curată şi smerenia corespunzătoare ei nu vor fi cele care vor guverna şi călăuzi popoarele, va domni şi întunericul pe pământ. Cu siguranță, vor exista mereu oameni care să trăiască în lumină, dar aceştia vor fi doar foarte puțini. Cât timp vor exista pe lume domnitori înfumurați şi însetați de mărire, sămânța îngâmfării şi a tiraniei va continua să încolțească în toate straturile omenirii, iar noaptea, întunericul, egoismul, invidia, zgârcenia şi trădarea - aceste adevărate elemente ale iadului - nu vor dispărea de pe pământul acesta până la vremea Marii Judecăți, când Eu voi purifica din nou pământul prin foc. Iar după momentul acela, nu va mai domni niciun rege peste vreun popor de pe pământ, ci doar lumina lui Dumnezeu. Voi nu veți apuca vremea aceea în învelişul vostru de came, dar o veți trăi cât se poate de clar în spirit, în Împărăția Mea."

9. Atunci a spus hangiul: „Doamne, şi cam în câți ani va veni vremea aceea a fericirii?"

10. Iar Eu am spus: „Singur Tatăl ştie acest lucru. Iar după El, numai acela căruia El va voi să îl reveleze. Mie Tatăl Meu până acum nu Mi-a vestit acest lucru, ci doar faptul că astfel se va petrece. Dar un lucru puteți să-l acceptați drept sigur, şi anume, că tot la aproxi-

mativ două mii de ani se petrece pe pământ câte o transformare foarte mare. Şi la fel se va petrece şi de acum încolo. Dar destul acum cu toate acestea!”

11. Hangiul a spus: „Doamne, dacă Tu eşti de acord, gustarea noastră de dimineață ar trebui să fie de-acum gata!”

12. Eu am spus: „Ei bine, să mergem deci să mâncăm!”

13. Şi atunci ne-am dus acasă, unde gustarea ne aştepta deja. Ucenicii care rămăseseră acasă ne-au întrebat pe unde am umblat, de nu ne-au putut găsi?

14. Iar Eu le-am spus: „Noi am fost exact acolo unde eram, iar voi ne-ați căutat acolo unde noi nu eram, şi aceasta este cauza simplă pentru care nu ne-ați găsit. Dar acum, haideți să mâncăm şi să bem!”

15. Şi am început să mâncăm, iar în timpul mesei unul dintre iudeii-greci a spus că răspunsul Meu la întrebarea lor a sunat totuşi destul de neobişnuit, şi că ei nu ştiau cum ar trebui să-l interpreteze.

16. Atunci Eu le-am spus: „Exact aşa cum vi l-am dat! Iar dacă vă veți strădui să meditați mai profund la el, atunci veți descoperi într-însul şi un mare adevăr spiritual.”

17. Ucenicii au spus: „Aceasta va fi destul de greu; căci nouă ni se pare că nu a fost decât un răspuns bine țintit la întrebarea noastră cam îndrăzneață!”

18. Eu ani spus: „O, nicidecum! Iar acum vă voi spune ce semnificație are acest răspuns. Ascultați-Mă deci!

19. Cu adevărat, cei care nu Mă caută acolo unde Eu sunt, aceia nu Mă găsesc şi nu Mă vor găsi niciodată. Cu timpul, mulți alții Mă vor căuta şi nu Mă vor găsi! Şi va veni o vreme în care mulți falşi profeți şi mântuitori vor veni şi vă vor spune: «Iată, aici este Unsul lui Dumnezeu!» sau «Acolo este el!» Dar să nu credeți pe niciunul dintre cei care vă vor spune unde Mă aflu, căci cu siguranță că nu voi fi acolo, nici atunci şi nici altcândva. Cel care Mă caută în ceva care are o cât de mică legătură cu lumea, acela nu Mă va găsi, ci doar acela care Mă va căuta în iubirea adevărată, în smerenie şi în abnegație, acela Mă va găsi cu siguranță şi întotdeauna.

20. Pe voi însă v-a încercat o mică supărare atunci când ați ieşit să Mă căutați, pentru că Eu nu vă spusesem încotro Mă voi îndrepta în dimineața aceasta înainte de dejun. Vedeți, acesta deja nu era locul potrivit pentru a Mă căuta în spirit, în inima voastră, şi de aceea nu ați putut să Mă găsiți nici în exterior, în locul în care Mă aflam de fapt.

21. Şi prin această parabolă Eu nu am vrut să vă reproşez atitudinea pe care ați avut-o față de Mine, ci să vă înfățişez cum vor sta lucrurile în lumea de dincolo. Şi, asemenea Mie, oricare învățător adevărat trebuie să facă astfel încât, în orice împrejurare, vorbele sale, chiar şi cele referitoare la chestiuni minore, să poată constitui o bază a unei învățături noi şi importante. Căci adevăr vă spun: în împărăția spiritelor curate, veți avea de dat socoteală în fața lui Dumnezeu pentru oricare vorbă goală, rostită în deşert, şi vă veți face de ruşine față de lumina cea pură a adevărului divin!”

22. Cuvintele acestea nu prea i-au încântat pe ucenici; totuşi ei şi le-au însemnat adânc în inimile lor.

Capitolul 77

Pe un munte de lângă Capernaum

1. Îndată după ce am încheiat gustarea de dimineață, ne-am urcat pe un munte destul de înalt din apropiere de Capernaum. Hangiul şi fata lui înviată din morți ne-au însoțit şi ei, precum şi un servitor, căruia hangiul îi poruncise să ia câteva pâini şi nişte vin, întrucât Eu îi transmisesem în mod tăcut dinainte că vom rămâne până spre seară pe munte. Unui alt servitor, el i-a poruncit să-i ducă rabinului în dar doi dintre peştii de soi nobil. Lucru care s-a şi

petrecut, astfel că ne-am aşternut de îndată la drum, şi în câteva ore urcasem cu mare uşurinţă muntele. De la această înălţime, foarte bine situată, ni se înfăţişa privirii o bună parte a Mării Galileei, şi chiar se putea zări corabia care încă se mai lupta din răsputeri cu valurile înalte.

2. Atunci hangiul a spus: „Nebunii aceia din corabie şi-au terminat cu siguranţă proviziile, iar acum, desigur că suferă crunt de foame!”

3. Eu am spus: „Mai au ceva pâine pătrunsă de umezeală, ceea ce le este suficient pentru răutatea lor! Însă deja şi-au abandonat planul lor nesăbuit, şi acum se gândesc să se întoarcă, astfel că un vânt prielnic le va veni în ajutor. Dar vor mai tremura destul de frică, până să atingă ţărmul; căci nu trebuie să ajungă prea uşor pe uscat, la adăpost!”

4. Hangiul a spus: „Vezi Tu, Doamne, eu nu simt niciun pic de milă faţă de ticăloşii de templieri, însă mă gândesc la bieţii corăbieri, care pentru eforturile lor şi pentru frica îndurată nu numai că nu vor primi vreo răsplată, dar se vor trezi şi cu pedepse, întrucât fariseii îi vor învinui că nu s-au dovedit în stare să mişte corabia din loc pe marea aceasta interioară!”

5. Eu am spus: „O, nu-ţi face tu griji pentru ei! Căci sunt greci zdraveni din ţinutul Tiberiadei, şi nu se lasă ei nedreptăţiţi. De altfel, au şi provizii suficiente. Mai au şi câteva burdufuri de vin, ascunse în partea din spate a corăbiei. Şi, fiindcă templierilor nu le mai place pâinea lor nedospită îmbibată de apă, cumpără de la corăbieri pe bani foarte buni diferite bucate, astfel că aceştia nu au de îndurat nicio suferinţă, în afară de teama că vasul lor s-ar putea scufunda. Astfel că nu trebuie să ne mai facem griji pentru ei. Iar spre seară vor ajunse, cu foarte multe eforturi, la mal! Aşa să fie!”

6. Cu aceasta, toţi s-au arătat mulţumiţi şi nimeni nu s-a mai gândit la corabie.

7. Hangiul însă a venit cu o nouă întrebare, spunând: „Doamne, întrucât Tu le ştii chiar pe toate din câte există şi se petrec, vei fi ştiind fără îndoială preabine şi ce face şi unde se află ucenicul Tău, Iuda Iscarioteanul, care a plecat alaltăieri!”

8. Eu am spus: „Să uităm şi de acest subiect! Poimâine va reveni printre noi, căci Eu nu-l voi împiedica să o facă. Însă acum să ne bucurăm de priveliştea aceasta frumoasă, iar voi să respectaţi poveţele pe care vi le-am dat azi-dimineaţă; unul dintre voi, care a fost acolo, să-i instruiască şi pe ceilalţi - şi toţi veţi avea parte de o mare plăcere şi bucurie.”

9. Şi lucrurile au decurs cum am spus Eu, ceea ce i-a captivat pe toţi atât de mult, încât ar fi uitat şi de pâinea şi de vinul pe care le aveam la noi, dacă nu le-ar fi amintit de ele fiica hangiului, atunci când i s-a făcut puţin foame.

Capitolul 78

Hangiul şi rabinul discută despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Spre seară, ne-am întors de pe munte, şi când am intrat în casă, am găsit acolo o cină bogată care ne aştepta şi un mesager din partea rabinului, care, primind în dar cei doi peşti de soi nobil, şi-a trimis astfel mulţumirile, împreună cu un coş cu ouă proaspete de la găinile lui cele grase,

2. Hangiul a mulţumit pentru ouă şi a spus: „Când voi mai prinde un asemenea peşte, îmi voi aminti din nou de rabin.”

3. Însă mesagerul a spus: „Aceasta desigur îi va face mare plăcere rabinului. Dar el a aflat că pe aici îşi petrece uneori vremea controversatul profet din Nazaret. Rabinul ar dori să vorbească chiar cu tine despre acest lucru şi s-ar bucura foarte mult dacă ai veni până la el şi i-ai da nişte lămuriri. Când poţi veni? Hotărăşte tu termenul!”

4. Hangiul a spus: „Dragă prietene, mai ai răbdare câteva clipe! Întâi trebuie să mă sfătuiesc cu un prieten, cu care încep de mâine o afacere care ne va lua câteva zile, după care voi veni fără îndoială să îi explic rabinului cine este cu adevărat acest unic şi minunat Nazarinean, pe care cred, cel puţin, că îl cunosc destul de bine.”

5. Şi atunci hangiul a venit la Mine, în sala unde mâncăm, şi M-a întrebat ce trebuie să facă.

6. Eu i-am spus: „Du-te la el chiar astăzi, deşi s-a făcut deja seară. Şi spune-i că Eu Mă aflu aici şi voi rămâne aici atât cât îmi face plăcere. Iar cine are ceva împotriva Mea, să vină să discute aceasta cu Mine. Căci Eu nu dau socoteală nimănui altcuiva din lumea întreagă decât doar Mie însumi. Du-te deci şi spune-i acestea, şi el se va mulţumi cu atât! Dar în afară de aceasta, nu vorbi cu el prea multe despre Mine!”

7. Hangiul s-a dus de îndată la mesager şi au plecat împreună la rabin, care locuia nu prea departe de han, dar fireşte că în interiorul zidurilor oraşului.

8. Şi când hangiul nostru a ajuns la rabin, acesta s-a bucurat foarte tare, căci îl rodea curiozitatea să afle despre Mine. După un schimb de saluturi foarte amabile, rabinul l-a întrebat dacă este adevărat ce vorbeşte lumea, că profetul cel rău-famat s-ar fi instalat chiar la el, adică la hangiu, şi că-şi desfăşoară acolo uneltirile sale îngrijorătoare.

9. Atunci hangiul a răspuns ceea ce îl îndemnasem Eu dinainte să răspundă.

10. La care rabinul, cu o expresie sumbră pe chip, l-a întrebat: „Dar, în definitiv, cum poate un hangiu atât de cunoscut ca tine să găzduiască în casa sa un astfel de om, care este urmărit din toate părţile?!”

11. Hangiul a răspuns: „Aceasta este îndatorirea mea de hangiu. Căci nu am dreptul să închid porţile casei mele în faţa nimănui, indiferent cine ar fi şi de unde ar veni. Şi nu am dreptul să dau afară nici măcar un hoţ sau un jefuitor şi să-l întreb ce caută acolo, căci şi un astfel de om respectă un han adevărat. În plus, hanul meu este un loc liber, în care, conform legilor Romei, nici chiar un criminal nu poate fi prins pentru a fi dus în faţa judecăţii. Iar dacă aşa stau lucrurile, de ce să nu-L găzduiesc atunci şi pe cel mai vestit om pe care l-a avut vreodată lumea, din moment ce, în primul rând, El n-a rămas niciodată dator cuiva şi, în al doilea rând, este cel mai prietenos şi mai bun om pe care L-am întâlnit vreodată?!

12. Dar, oricum, în ziua de sabat El a predicat în sinagogă. Dacă aveai ceva să-I reproşezi, acolo ar fi fost cel mai indicat să pui mâna pe El şi să-L tragi la răspundere! Eu, ca hangiu, nu am acest drept. Dar El este încă la mine. Iar dacă tu ai ceva împotriva Lui, eşti liber, ca oricare alt om, să vii până acolo şi să porţi o discuţie cu El. Căci El mi-a spus foarte clar că nimeni pe lumea aceasta nu poate da socoteală pentru El. Pentru că El singur este stăpân pe sine şi, după cum ştiu din experienţă, El nu se fereşte şi nici nu se teme de nimeni. Dimpotrivă, oamenii sunt cei care trebuie să se teamă de El, căci forţa Voinţei Sale este nemărginită. Nu trebuie decât să vrea, şi lucrul acela s-a şi petrecut.

13. Nu a reînviat-o El oare, anul trecut, pe fiica predecesorului tău, Iair, lucru pe care fără îndoială că îl cunoşti?! El este deci un adevărat binefăcător al oamenilor, chiar dacă persoana Sa rămâne misterioasă. Şi atunci, cum să nu-I ofer adăpost unui astfel de om, din moment ce El doreşte să tragă la hanul meu?!”

14. Rabinul a spus: „Da, este dreptul tău, ştiu aceasta preabine şi nimeni nu-ţi poate impune vreo oprelişte. Numai să nu te laşi ademenit să crezi ceea ce susţine el, şi anume, că ar fi profetul Mesia al evreilor! Căci el răspândeşte în rândurile poporului această învăţătură blasfemiatoare, iar eu ştiu preabine că o mulţime de oameni din popor au început să creadă în el, pentru că el îşi argumentează spusele şi prin tot soiul de vrăjitorii, pe care le realizează în mare parte cu ajutorul lui Belzebut. Doar aceste lucruri am vrut să ţi le spun de fapt şi mi-a făcut mare plăcere că ai venit chiar astăzi la mine.”

15. Hangiul a spus: „Ce-i drept, nu ar fi fost nevoie să mă chemi pentru atâta lucru la tine! Căci eu însumi am multă experienţă de viaţă şi destulă minte ca să deosebesc un lucru fals de unul adevărat! Noi toţi îl cunoaştem pe omul cel miraculos aproape de când s-a născut, şi-i cunoaştem şi pe părinţii lui, nişte oameni care au respectat întotdeauna cu stricteţe legile, fiind astfel un model de supunere faţă de Dumnezeu şi faţă de ceea ce El a instituit. Iar dacă lucrurile stau aşa, atunci cum ar fi posibil ca acest fiu al cucernicului dulgher Iosif, care,

după propria mărturie a acestuia, era cel mai pios, cel mai distins şi cel mai ascultător dintre fiii săi, să se afle în legătură cu Belzebut şi să-Şi săvârşească minunile Sale cu adevărat divine cu ajutorul complet iluzoriu al acestuia?!

16. Cel care vrea să emită o judecată valabilă împotriva Sa trebuie să-şi dea silința să-L cunoască mai întâi sub toate aspectele Sale. Căci abia atunci va putea spune, pe deplin îndreptățit: «Aşa sau aşa stau lucrurile cu omul acesta!» Cam aceasta este părerea mea. Dar a condamna dintru început un om, fără a-l fi cunoscut mai îndeaproape, nu consider că este demn de înțelepciunea unui judecător, şi cu atât mai puțin de cea a unui preot. Sunt uluit că tu poți judeca, doar din auzite, aşa cum fac nişte babe răutăcioase, un om pe care nu L-ai văzut şi cu care n-ai vorbit niciodată. Du-te şi vorbeşte cu EI, şi abia după aceea să-L judeci!"

17. La aceste vorbe, rabinul n-a mai avut răspuns şi se tot gândea în sinea sa ce să facă.

18. După o vreme a spus: „Ai într-adevăr dreptate, şi dacă nu aş avea funcția pe care o am, aş gândi probabil şi eu asemenea ție. Dar, vezi tu, eu am o funcție aici şi trebuie să procedez potrivit obligațiilor mele. Totuşi, atunci când am în fața mea un om ca tine, nu mai gândesc şi nu mai acționez potrivit funcției, ci în calitate de om. Dacă aş fi fost un templier inveterat, atunci, potrivit indicațiilor Templului, ar fi trebuit să-l capturez pe acest om şi să-l trimit la Ierusalim. Însă întrucât sunt mai mult om decât rabin-şef, l-am lăsat chiar să predice în sinagogă, iar eu nu m-am dus acolo tocmai ca să las impresia că n-am ştiut nimic. Dar se pare că nazarineanul, altminteri foarte rațional şi înțelept, a ținut acolo un discurs atât de mistic şi de greu de înțeles, încât la sfârşit a rămas aproape singur în sinagogă. Ei bine, dacă îmi voi putea face timp, am să trec mâine sau poimâine pe la tine, căci aş vrea să-l văd măcar puțin."

19. Atunci hangiul a spus: „Fă-o, şi-ți garantez că nu vei regreta niciodată!"

20. După care hangiul şi-a luat rămas bun şi s-a întors de îndată la noi, povestindu-Mi ce a vorbit cu rabinul.

21. Eu însă i-am spus: „Ai vorbit foarte bine, întrucât chiar Eu ți-am pus vorbele în gură. Dar, dincolo de aceasta, rabinul rămâne totuşi un templier, iar dacă ar primi un nou îndemn de la Ierusalim de a Mă vâna, ar face acest lucru cu tot zelul posibil. Dar aşa, fără imbold, el rămâne un prieten mult prea bun al comodității, şi de aceea ne îngăduie să facem ce vrem. Cât despre dorința lui de a veni să Mă vadă, aceasta sigur va rămâne fără nicio urmare. Căci mâine, la trezire, abia de-şi va mai aminti ceva din ceea ce ai vorbit tu cu el. Acum însă, haide să mergem la odihnă, căci muntele ne-a obosit pe toți trupeşte!"

22. Şi atunci toți s-au ridicat de la locurile lor şi s-au dus în odăile care le-au fost destinate şi pe care hangiul le aranjase atât de bine.

23. După aceea, Eu am mai rămas două zile întregi acolo, timp în care nu s-a mai petrecut nimic semnificativ. Abia în cea de-a treia zi am ieşit pe afară cu ucenicii şi cu hangiul, şi i-am poruncit mării să se liniştească. Şi în aceeaşi clipă, valurile s-au liniştit, iar pescarii s-au grăbit să-şi reia treburile lor, căci fuseseră obligați să se odihnească vreo cinci zile întregi, fapt care însă, de data aceasta, nu le-a adus niciun prejudiciu.

Domnul în nordul Galileei

Evanghelia după Ioan Capitolul 7

Capitolul 79

Despărțirea de hangiul din Capernaum. Cuvântul interior, manifestat ca o taină a lui Dumnezeu în inima omului

(Evanghelia după Ioan 7/1)

1. În dimineața aceasta s-a întors la noi şi Iuda Iscarioteanul, şi de îndată a vrut să ne povestească tot ce făcuse şi spusese el în numele Meu.

2. Eu însă i-am spus: „Lasă asta, căci Eu le ştiu pe toate! Ai grijă să nu minți, şi de aceea mai bine nu vorbi; căci atunci când vorbeşti, mai bine de jumătate din ceea ce spui este neadevărat!”

3. Iar atunci el a tăcut şi a început să se uite împrejur după ceva de mâncare.

4. În timpul acesta, Eu i-am spus hangiului: „Ascultă, prietene, nu ne-a mai rămas nimic de făcut prin acest loc, aşa că după masa de prânz Eu voi pleca! Căci spre seară vor sosi aici o mulțime de oameni străini, printre care şi mulți de la Ierusalim, şi din motive mai mult decât înțelepte doresc să evit orice întâlnire cu aceştia. Pregăteşte-ne aşadar un prânz bun. Iar după aceea poți, dacă vrei, să ne faci şi socoteala, dacă nu pentru Mine şi ucenicii mei cei vechi, măcar pentru cei douăzeci de ucenici noi, care au la ei aur şi argint din belşug!”

5. Hangiul a spus: „Nu, Doamne şi Învățătorule, nici dacă ucenicii Tăi ar locui la mine zece ani, nu ar trebui să-mi plătească vreun ban! Căci eu, Doamne, Îți sunt atât de îndatorat, încât nici cu munți întregi de aur nu m-aş putea achita vreodată de datoria aceasta. Gândeşte-Te la mulțimea de peşti pescuiți, la astuparea gropii celei mari şi mai ales la învierea scumpei melc copile! Oare cu ce comori din lumea aceasta s-ar putea plăti o asemenea datorie?!”

6. Eu am spus: „Bine! Atunci du-te şi porunceşte să ne fie pregătit un prânz gustos!”

7. Iar hangiul a plecat şi a dat dispozițiile cuvenite.

8. Atunci s-au adunat în jurul Meu ucenicii, care au spus: „Doamne, în ce direcție vei vrea acum să-Ți îndrepți paşii? Galileea am străbătut-o deja, localitate cu localitate şi casă cu casă. Doar prin Iudeea, Samaria şi Mesopotamia de jos, precum şi prin Siria şi prin împrejurimile Damascului am umblat mai puțin sau poate chiar deloc. Ce-ar fi dacă ne-am îndrepta acum spre acestea?”

9. Eu am spus: „Țările enumerate de voi au, cu siguranță, mare nevoie de lumină, în special Iudeea, care este cea mai decăzută. Şi totuşi, nu Mă voi duce acolo, pentru că acolo se vrea cel mai mult uciderea Mea. *(Ioan 7/1)* E drept că nimeni nu Mă poate prinde pe Mine înainte de a-Mi fi venit vremea, lucru pe care vi l-am dovedit de destule ori - dar nu vreau ca prin prezența Mea să întărât poporul din Iudeea mai mult decât este el întărâtat. Cât despre celelalte țări, ele nu sunt încă suficient de coapte pentru a Mă primi, astfel că vom rămâne totuşi în Galileea, pentru a face aici şi mai multă lumină.”

10. Varianta aceasta le-a convenit ucenicilor. Căci nici ei nu doreau să aibă prea mult de-a face cu iudeii cei fanatici, care disprețuiau aproape tot ceea ce venea din Galileea. Ucenicii cei noi însă susțineau că Mesopotamia de Jos, Siria şi Colesiria erau probabil cele mai potrivite ținuturi pentru răspândirea cu folos a luminii din ceruri.

11. Eu am spus: „Nu Mă învățați pe Mine despre acele țări! Acolo există, la fiecare iudeu - care e deja rău -, cel puțin zece greci şi romani, care sunt în totalitate păgâni, plini de superstițiile cele mai întunecate! Cum să primească ei lumina cea adevărată, spirituală, a vieții?! Cât despre Samaria, noi am răspândit deja lumina acolo, iar ea creşte pe zi ce trece. Damascul este un mare oraş comercial. Locuitorii săi nu se gândesc decât la cum să-şi vândă produsele cât mai avantajos, astfel încât nu prea ai ce face acolo cu lumina. Dar mai târziu ea va ajunge şi acolo; astfel că, deocamdată vom rămâne în Galileea, unde îi vom vizita pe cei care iubesc lumina şi îi vom consola şi mai mult!

12. Când un suveran doreşte să domnească asupra unui popor, el trebuie întâi să ridice o cetate solidă, pe care să nu o poată cuceri duşmanii săi. Iar când poporul va vedea că suveranul său este invincibil, i se va supune şi-i va respecta poruncile. Şi astfel Galileea trebuie să devină pentru noi o cetate solidă, pe care duşmanul luminii să nu o poată birui prea uşor. Eu, care sunt galilean, voi fi piatra ei de temelie, iar credința voastră este stânca pe care Eu voi

ridica cetatea lui Dumnezeu. Dar iată că vine şi hangiul să ne cheme la masă. Aşa că, haideți să mergem!”

13. Într-adevăr, deşi nu era încă ora prânzului, hangiul a venit şi ne-a poftit la masă, care era foarte bine preparată, iar în timp ce am mâncat, am discutat unele lucruri despre călătoria care ne aştepta.

14. După masă însă, ne-am ridicat fără întârziere, pregătiți de drum. Hangiul a venit şi M-a întrebat dacă putea să ne însoțească până la una din localitățile următoare.

15. Eu însă i-am spus: „De-acum ai devenit şi tu unul dintre ucenicii Mei, căci M-ai recunoscut cu adevărat. Dar deocamdată rămâi aici, acasă, unde îmi vei fi de mai mult folos decât dacă vei merge cu noi! Chiar astăzi vor veni mulți oameni la hanul tău, şi tu vei avea ocazia să Mă reprezinți, iar lucrul acesta se va repeta destul de des de acum încolo. Peste câteva săptămâni voi reveni la tine şi-Mi voi petrece din nou câteva zile aici. Şi atunci vei avea prilejul să afli şi mai multe despre noua Mea învățătură. Iar când vei vrea să vorbeşti de acum înainte în numele Meu, nu va fi necesar să te gândeşti la ce să spui, căci voi pune chiar Eu în gura ta cuvintele pe care va trebui să le rosteşti!”

16. Atunci hangiul a întrebat: „Doamne, dar cum voi şti eu lucrul acesta, cum îl voi simți?”

17. Eu am spus: „Vei simți în inima ta gândurile ca pe nişte cuvinte clar pronunțate, iar apoi îți va fi uşor să le rosteşti cu gura. Aceasta este taina lui Dumnezeu în inima omului. Şi mai am ceva să-ți spun:

18. Dacă vei întâlni vreun om bolnav, aşează-ți mâinile deasupra lui în numele Meu, iar el se va simți pe dată mai bine! Şi când vei vindeca pe cineva în felul acesta, să nu accepți să te plătească pentru această vindecare, ci spune-i doar: «Mulțumeşte-I lui Dumnezeu cel Atotputernic, în persoana Fiului Său, Iisus! Du-te acasă şi nu mai păcătui! Respectă poruncile şi fă cât mai mult bine!» Şi în felul acesta, mulți se vor trezi la credința în Mine.”

19. Şi atunci Mi-am aşezat mâinile deasupra lui, dându-i astfel puterea de a acționa în numele Meu.

Capitolul 80

Vizita la hangiul din Cana. Vindecarea unui copil bolnav. O Evanghelie pentru mamele care alăptează.

1. După aceea, am plecat repede de acolo şi am ajuns către seară în Cana Galileei, acolo unde transformasem Eu apa în vin. Şi am intrat chiar în aceeaşi casă, care era de fapt şi un mare han. Este de la sine înțeles că am fost primiți aici cu cea mai mare prietenie.

2. Perechea cea tânără avea deja un copil, şi anume, un băiețel. Însă acest copilaş, de numai câteva săptămâni, suferea de nişte spasme cumplite, din cauza unei sperieturi care tânăra mamă o trăise în timpul lăuziei, atunci când luase foc o casă din vecini, foc care de altfel a fost stins destul de repede. Tinerii soți, precum şi părinții acestora, care erau încă în viață, făcuseră tot ce fusese cu putință pentru a scăpa copilul de această boală, dar în zadar.

3. Când am intrat în casă, ei M-au recunoscut preabine şi s-au aruncat în genunchi în fața Mea, spunând (tinerii părinți): „O Doamne, cu adevărat Dumnezeu Te-a trimis la noi, pentru ca Tu să ni-l vindeci pe unicul nostru copil! O, Te rugăm fierbinte să faci aceasta! Căci ştim că Ție totul Îți este cu putință.”

4. Eu am spus: „Ridicați-vă, căci nu se cuvine ca nişte oameni să stea în genunchi în fața altor oameni!”

5. Atunci tânăra pereche a spus: „O Învățătorule, dar noi ştim că Tu eşti mai mult decât un simplu om, astfel că se cuvine prea bine să cădem în genunchi în fața Ta! O, salvează-ne copilul!”

6. Eu am spus: „Bine, bine, dar acum ridicați-vă şi aduceți-Mi aici copilaşul bolnav!”

7. Atunci părinții s-au ridicat repede de la pământ şi Mi-au adus copilaşul. Iar Eu Mi-am aşezat mâinile asupra lui şi l-am binecuvântat, şi pe dată copilul a devenit atât de vesel şi de sănătos, de parcă n-ar fi avut niciodată nimic.

8. Iar Eu M-am adresat tinerei mame: „Tu să ai grijă de-acum înainte! Atunci când eşti tulburată de ceva, şi ai un copil de țâță, nu-l lăsa să sugă până când nu te vei fi liniştit complet! Căci odată cu laptele de mamă pot pătrunde tot felul de rele în trupul şi chiar şi în sufletul copilului. Țineți minte lucrul acesta! Iar acum, faceți în aşa fel încât să mâncăm cu toții în seara aceasta!”

9. Plini de o recunoştință fără margini, părinții s-au dus de îndată să pregătească cina pentru noi.

10. Şi într-un ceas toate au fost gata, iar noi am fost conduşi într-o sală de mese mare şi nou construită, unde am primit o cină foarte gustoasă, iar după masă l-am întrebat pe hangiul cel tânăr când, cum şi de cine a fost construită sala aceea atât de frumoasă şi de spațioasă.

11. Atunci hangiul a spus: „Ei bine, Doamne, şi aici a fost o întreagă poveste! Constructorii au fost Joses şi Joel, adică fiii lui Iosif şi frații Tăi vitregi. Dar lucrurile s-au petrecut într-un mod foarte neobişnuit. Căci ei n-au avut decât două ajutoare, iar când s-au apucat să taie cedrii, munca aceasta, care în mod normal ar fi trebuit să le ia cel puțin zece zile, a durat mai puțin de o zi, iar asamblarea bârnelor, punerea acoperişului şi baterea podelelor, precum şi confecționarea a tot ce există în sala aceasta a durat exact atâtea zile câte I-au trebuit Domnului Dumnezeu, potrivit lui Moise, pentru a crea lumea.

12. Pe scurt, după părerea oricărui om de meserie, construirea unei astfel de săli ar fi trebuit să dureze mai bine de jumătate de an, cu un număr mai mare de constructori foarte harnici, iar sala aceasta a fost ridicată de doar patru meşteri în şase zile, exact aşa cum o vezi acum - ceea ce, în mod evident, este o minune!

13. Cei doi frați au spus chiar ei: «Aici ne ajută spiritul invizibil al fratelui nostru cel divin!» Şi cu siguranță că aşa a fost, întrucât chiar iubita Ta mamă, Maria, care ne vizitează adesea, a afirmat aceasta. Este adevărat, Doamne şi Stăpâne al întregii vieți?”

14. Eu am spus: „Fără îndoială că aşa este şi aşa şi trebuie să fie! Dar acum, îngrijiți-vă şi de locurile noastre de odihnă, căci suntem cu toții foarte obosiți! Iar mâine vom avea timp destul să vorbim mai pe îndelete despre toate acestea.”

15. Aşa s-a şi făcut de îndată, iar noi ne-am dus la odihnă.

Capitolul 81

Domnul nostru Iisus Hristos în nordul Galileei

1. Eu am mai rămas timp ele vreo şapte zile în Cana Galileei, unde ucenicii Mei au predicat poporului Evanghelia. Dar peste şapte zile noi am plecat mai departe, după ce făcuserăm acolo mult bine. De la Cana mulți oameni ne-au însoțit o bună bucată de drum, întorcându-se apoi acasă pe deplin mângâiați.

2. Iar noi ne-am îndreptat de acolo spre granița cea mai de nord a Galileei, unde nu mai fuseserăm încă. Aici am dat peste o mulțime de păgâni, foarte superstițioşi, care făceau mare caz de tot felul de amulete. Ne priveau plini de mirare, neînțelegând cum de ne încumetăm să pornim la drum fără astfel de obiecte protectoare. Iar când noi am început să le oferim dovezi ale puterii noastre interioare, ei toți s-au aruncat cu fața la pământ; căci ne-au luat drept nişte zei din Olimp şi nu îndrăzneau să ne privească în față. A fost nevoie de multe explicații ca să înceapă să ne considere din nou oameni, şi abia de atunci încolo a fost posibil să le facem şi alte revelații.

3. Am rămas în acel loc vreo trei săptămâni şi am convertit o mulțime de păgâni la iudaismul cel adevărat. De altfel, ei erau oameni foarte cumsecade, care ne-au asigurat cu multă grijă toate cele de care aveam nevoie. La despărțire, ei au plâns foarte mult după noi. Eu însă i-am întărit, şi atunci ne-au lăsat să plecăm liniştiți.

4. Dar dacă cititorul vrea să ştie mai exact unde se aflau de fapt aceşti păgâni purtători de amulete, să se uite pe o hartă veche şi va găsi în Asia Mică un ținut numit Capadochia *(Cai pa dou ceio?* = 'Ce vor aceştia de la noi?'). La granița sudică a acestui ținut, se afla un oraş cu numele de Melite *(Mei liete* = 'Aşteaptă să ai anii sau numără-ți anii!'). Oraşul îşi primise numele de la un rege tânăr, care fusese destul de înțelept şi de viteaz, doar că, la moartea regelui celui bătrân, acest tânăr a vrut să ia de îndată tronul în primire, Însă Sfatul Bătrânilor poporului a fost de părere că fiul regelui nu avea încă vârsta necesară, şi i-a spus: *Mei liete* ('Aşteaptă să ai anii!'). Atunci fiul s-a înfuriat, a pornit cu nişte ostaşi viteji spre răsărit şi a cucerit ținutul Capadochia, amintit mai înainte, alipindu-l la ținutul pe care deja îl stăpânea, Cilicia *(Ci lei cia* = 'Doar dacă aşa voieşte'), şi a ridicat acolo un oraş căruia i-a dat în chip triumfător numele de *Mei liete nei!*[15] ('Nu am anii!'), lucru prin care a vrut să-i spună Sfatului Bătrânilor: «Ia priviți la mine dacă am sau nu anii!»

5. Ei bine, toate acestea nu sunt legate propriu-zis de Evanghelia noastră. Dar nu-i strică nimănui să ştie astfel de lucruri, pentru că apoi se poate orienta mult mai uşor.

6. Deci, la vest de oraşul acesta vechi, la granița cu Siria, se afla un munte înalt, şi acolo locuiau grecii noştri cu amuletele lor. Am povestit deja pe scurt cum M-am descurcat cu ei şi mai multe amănunte nu sunt necesare.

7. De la oamenii aceia cumsecade ne-am îndreptat apoi spre sud, ajungând într-un orăşel numit Chotinodora (*Choti no dora* - 'Iarna nu se ară ogorul'). În orăşelul acesta trăiau mulți evrei din Betleem, care făceau negoț cu de toate şi care încercau cu mult zel să facă şi troc. De asemenea erau aici şi greci din Armenia, care făceau negoț cu lemn pe fluviul Eufrat, până în India, întrucât acest orăşel, asemenea oraşului învecinat lui şi cam de aceeaşi mărime, numit Samosata, era situat pe fluviul amintit.

8. „Ei bine, numai comercianți! Aşa că, aici nu vom face prea multă treabă pentru cauza noastră!", astfel glăsuiau între ei majoritatea ucenicilor, iar un ucenic mai vârstnic dintre cei noi Mi s-a adresat, în timp ce urmăream pe malul fluviului activitatea febrilă a oamenilor: „Doamne, dar localitățile acestea nu mai țin de Galileea, şi totuşi am venit până aici, deşi intenționai să călătoreşti doar prin Galileea. Cum de s-a petrecut astfel şi cum să înțelegem aceasta?"

9. Eu am spus: „Foarte simplu, şi aceasta pentru că, după împărțirea teritorială a țării făcută de romani, toate ținuturile până la granița cu Siria țin de Galileea, astfel că noi suntem acum tot în Galileea, şi nu ne mai orientăm după vechile denumiri, ci doar după cele care sunt valabile acum! Ținutul acesta, care pe vremea lui Iacov, şi chiar şi mai apoi, sub Judecători, era o țară a tristeții, un teritoriu pentru deportați, a devenit acum un ținut al bucuriei şi, deşi înainte vreme era mai mic, acum a ajuns mai mare decât toate țările Pământului Făgăduit. Noi ne aflăm acum de fapt în vechea Sirie, şi totodată în noua Galilee (Şalilia = 'loc al tristeții'), care nu mai este o țară a tristeții, ci a devenit o țară a bucuriei şi a renaşterii spirituale. Înțelegeți voi acestea?"

10. Toți au răspuns: „Da, Doamne, le-am înțeles foarte bine, pentru că aşa stau lucrurile cu adevărat! Dar se pune întrebarea ce vom face acum aici. Ziua de astăzi se apropie deja de sfârşit, iar noi nu am ajuns încă la un han. Chiar şi proviziile ni s-au terminat de tot. De aceea Te rugăm, Doamne, să ne sfătuieşti Tu cum să procedăm! Ce zici, să înnoptăm aici, sub cerul liber, şi să căutăm prin oraş ceva pâine?"

[15] În greacă, *Melitene.*

11. Eu am spus: „Ah, fricoşilor ce sunteţi! Faceţi dar acest din urmă lucru! Dar adăpost nu este nevoie să căutaţi; căci acesta va veni el de la sine, la momentul potrivit. Iar de nu se va petrece astfel, atunci vom rămâne aici, şi nimeni nu va păţi niciun rău. Iar mâine vom avea destul timp să vedem ce vom face."

Capitolul 82

Ucenicii şi vameşul cel sever

1. Atunci câţiva dintre ucenicii cei vechi s-au dus până în oraş şi au găsit destul de repede un brutar de la care au cumpărat de zece parale pâine. Pe când ieşeau ei cu cumpărăturile acestea din oraş, s-au întâlnit cu un vameş, care i-a oprit şi i-a întrebat pentru cine au luat atâta pâine.

2. Iar ei au spus (ucenicii cei vechi); „Domnul şi Învăţătorul nostru ne-a cerut acest lucru şi, prin urmare, aşa am făcut!"

3. Şi vameşul a întrebat din nou: „Şi cine este domnul şi învăţătorul vostru şi cu ce se îndeletniceşte el?"

4. Ucenicii au spus: „Du-te şi întreabă-L chiar pe El - iar El îţi va spune cu siguranţă, dacă va voi să o facă! Dar El nu răspunde oricui! Îl vei găsi la câteva sute de paşi de malul fluviului, unde El se odihneşte împreună cu ceilalţi ucenici ai Săi. Du-te şi vorbeşte chiar cu El!"

5. Vameşul i-a întrebat: „Dar de ce nu trageţi la unul din hanurile de aici? Că doar există mai multe în oraşul nostru, care nu este dintre cele mai mici!"

6. Şi din nou au spus ucenicii: „Du-te şi întreabă-L pe El; căci nici noi nu ştim ce voieşte El să facă pe aici!"

7. Atunci vameşul a spus: „Da, în cazul acesta va trebui să merg chiar eu până acolo şi să aflu de la el ce căutaţi voi aici! Căci la noi se respectă o ordine foarte strictă şi trebuie să ştim cine sunt străinii care se apropie de oraşul nostru."

8. Şi atunci vameşul a pornit împreună cu ucenicii spre Mine şi, de îndată ce a ajuns lângă noi, a întrebat cu o voce severă de magistrat: „Care dintre voi este deci învăţătorul?"

9. Eu am răspuns: „Eu sunt! Ce doreşti tu de la Mine şi de la ucenicii Mei?"

10. Iar vameşul a spus: „Sunteţi străini de loc şi nu vă putem tolera în ţinutul nostru, atâta vreme cât nu ne spuneţi clar cine sunteţi şi de unde veniţi!"

11. Eu am spus: „Eu cunosc legile voastre mai bine decât tine, iar tu, ca simplu vameş, nu ai dreptul să ne întrebi cine suntem şi de unde venim! Ne aflăm la o distanţă de mai mult de şapte sute de paşi de poarta oraşului, iar locul pe care l-am ocupat noi acum a fost întotdeauna - potrivit legilor voastre comunale destinat străinilor; aşadar, chiar propriile voastre legi ne permit să stăm aici în cea mai mare libertate, fără să trebuiască să dăm cuiva socoteală! Tu însă du-te mai bine repede la tine acasă, căci altfel fiul tău cel mare, care este bolnav deja de şapte ani, va muri înainte ca tu să fi ajuns!"

12. Vorbele acestea l-au surprins foarte tare pe vameş. A făcut ochii mari şi M-a întrebat de unde ştiu lucrul acesta. Şi, din moment ce ştiu lucrul acesta, M-a întrebat el, nu ştiu cumva şi dacă pentru fiul său mai există vreun leac?

13. Eu am spus: „Oh, desigur că ştiu, şi pot să îl şi ajut, chiar şi dacă va fi murit deja. Dar pentru aceasta ar trebui să ai o credinţă mai puternică în unicul şi adevăratul Dumnezeu decât ai avut până acum, tu şi familia ta!"

14. Atunci vameşul M-a privit îndurerat şi Mi-a spus cu prietenie: „Doamne şi Învăţătorule, cum te numesc cei care sunt cu tine! Uite, eu însumi am un han mare. Vino cu însoţitorii tăi în casa mea, şi niciunuia dintre voi nu-i va lipsi nimic, chiar de-aţi voi să locuiţi un an întreg la mine. Iar de-l vei lecui pe fiul meu, am să vă dau aur şi argint oricât de mult veţi voi.

Căci am foarte multe bogății şi sunt dispus să ofer pentru vindecarea fiului meu chiar mai mult de jumătate din acestea. Accepți deci să vii la mine?”

15. Eu i-am spus: „Dacă ai credință, s-ar putea să vezi ceva din puterea şi slava lui Dumnezeu! Dar du-te acum tu singur acasă, iar Eu voi veni cu ai Mei mai târziu! Căci mai întâi vrem să ne luăm cina noastră sărăcăcioasă, întrucât astăzi, pe tot drumul acesta lung, n-am pus nimic în gură.”

16. Vameşul a spus: „Dar bine, Doamne şi Învățătorule, în casa mea veți găsi cu toții mult mai mult decât aceste câteva pâini de aici. Iar ce v-au costat pâinile acestea vă voi restitui eu înmiit!”

17. Eu am spus: „Du-te tu acum acasă, căci astfel voiesc Eu, iar fiul tău va trăi! Noi vom veni cam peste un ceas.”

Capitolul 83

Domnul nostru Iisus Hristos îl readuce la viață pe fiul vameşului

1. Atunci vameşul a plecat grăbit spre casă, şi acolo s-a interesat de îndată de starea fiului său atât de iubit.

2. Însă cei trei doctori i-au spus: „Cu fiul tău lucrurile stau cât se poate de rău. Nimic nu-l mai poate ajuta! Noi am încercat totul după ştiința şi experiența noastră, dar toate s-au dovedit în zadar. Dacă reuşim să-l mai ținem măcar un ceas în viață, putem spune că am făptuit o mare minune!”

3. Atunci vameşul s-a dus la fiul său, care se afla deja pe patul de moarte. El totuşi i-a spus: „Fiul meu, doctorii aceştia trei n-au cum să te ajute, dar va veni curând un altul, care te va ajuta. Căci eu cred în el şi în el îmi pun toată speranța.”

4. Atunci bolnavul a ridicat capul şi a spus cu o voce stinsă: „Ah, moartea mă va ajuta, şi nu un alt doctor!”

5. Atunci tatălui i-au dat lacrimile şi i-a spus fiului său: „Nu, nu moartea, ci Viața te va ajuta! Căci omul acela străin cu care am vorbit şi pe care nu l-am mai văzut niciodată ştia că eşti bolnav de şapte ani de zile şi a mai spus şi că el te poate salva chiar dacă vei fi murit deja, astfel că am încredere deplină în cuvintele sale.”

6. Atunci fiul n-a mai scos niciun cuvânt, iar doctorii au spus: „Să-l lăsăm să stea liniştit. Căci şi cea mai mică agitație îi poate fi fatală! Priveşte, chipul său are deja toate semnele morții!”

7. Şi n-a mai durat decât o jumătate de oră şi bolnavul şi-a dat sufletul.

8. Atunci doctorii au spus: „Unde este doctorul tău, care îți poate vindeca fiul, chiar şi mort fiind?!”

9. Atunci Eu am intrat în odaie şi am spus cu voce tare: „Iată-Mă, iar Eu nu sunt un palavragiu asemenea vouă, ci tot ceea ce spun Eu este adevărul cel mai deplin din Cerul lui Dumnezeu, care nu amăgeşte niciodată!”

10. Iar cei trei au răspuns cu mânie: „Iată, mortul se află întins aici, în fața ta, străine lăudăros! Ajută-l deci, dacă poți, şi ne vom pleca în fața ta până la pământ, şi vom recunoaşte noi înşine deschis că nu suntem nimic altceva decât nişte palavragii înfumurați!”

11. Eu am spus: „Eu nu am nevoie de plecăciunile voastre şi nici măcar de mărturisirea voastră, ci fac ceea ce fac pentru că pot şi vreau să fac aceasta! Iar atunci când spun că pot face un lucru, Eu nu mă laud cu nimic, întrucât fac lucrul acela prin puterea care este în Mine, şi nu am nevoie pentru aceasta de niciun alt mijloc decât de Voința Mea proprie şi pe deplin liberă. Voi însă strigați în gura mare că sunteți cei mai grozavi maeştri ai ştiinței voastre - şi care este rezultatul lăudăroşeniei voastre?

12. Uitați-vă, zace aici în fața voastră! Boala tânărului a început cu o febră ușoară - o lingură plină cu sare arsă, dizolvată în șapte linguri de vin, l-ar fi vindecat pentru totdeauna! Voi cunoşteați bine leacul acesta, dar v-ați spus în sinea voastră: «O, acesta este fiul unui om bogat şi el poate duce pe picioare febra aceasta mulți ani de zile, ceea ce ne va aduce nouă mulți bani! Când băiatul va mai creşte, febra îl va părăsi ea oricum, de la sine.» Dar v-o spun Eu, doctori nemernici ce sunteți: febra l-ar fi putut părăsi pe băiat chiar de multă vreme, doar că voi ați întreținut-o de dragul câştigurilor voastre, până când a dat în oftică, pe care nu ați mai ştiut să o vindecați, astfel că, prin setea voastră neruşinată de bani, v-ați transformat în adevărații ucigaşi ai acestui tânăr!

13. M-ați numit pe Mine un lăudăros, deşi nu M-a văzut şi nu M-ați cunoscut vreodată. Eu însă vă cunosc de mult şi am spus adevărul adevărat despre voi, ca să vă scutesc de o mărturisire! Iar cea mai clară mărturie a faptului că am spus doar deplinul adevăr despre voi o va aduce chiar acest tânăr atunci când va reveni la viață!"

14. Atunci cei trei doctori au spus, zâmbind ironic: „Foarte bine, şi atunci scăpăm şi noi de orice acuzație!"

15. Eu am spus: „Aceasta vom vedea îndată!"

16. În momentul acela, M-am apropiat de mort şi i-am spus: „Iorab, trezeşte-te din somnul tău şi depune tu mărturie despre fățărnicia acestora trei, care cu puțin înainte M-au socotit pe Mine drept un palavragiu!"

17. Pe dată tânărul s-a ridicat din patul său, arătând atât de proaspăt şi de sănătos, de parcă niciodată n-ar fi suferit de ceva. Tatăl a fost cuprins de o asemenea bucurie încât, de iubire şi de recunoştință, nu ştia la pieptul cui să se arunce mai întâi, al Meu sau al fiului său.

18. Eu însă i-am spus: „Lasă aceasta acum! Îngrijeşte-te mai curând ca fiului tău să i se aducă ceva de mâncare şi apoi puțin vin!"

19. Şi imediat s-au dat dispozițiile cuvenite, pregătindu-se şi pentru noi o masă grozavă.

Capitolul 84

Cei trei doctori sunt dați afară

1. În acest timp, cei trei doctori au rămas împietriți şi niciunul dintre ei nu mai putea rosti vreo vorbă.

2. Atunci vameşul l-a întrebat pe fiul său, de-acum foarte vioi, ce avea de spus despre cei trei.

3. Fiul a spus: „Exact ceea ce a spus şi Mântuitorul acesta minunat! Pe ei nu-i preocupă deloc vindecarea unui bolnav, ci doar să îl facă să bea cât mai mult din poțiunile lor şi să fie cât mai bine plătiți pentru aceasta. Iar faptul că n-au ajutat cu adevărat niciodată pe nimeni, aceasta o ştie tot oraşul şi tot ținutul. Singurul ajutor pe care ei l-au dat la mulți alții a fost cel pe care mi l-au dat şi mie - acela de a mă trece în lumea cealaltă! Iar acum consider că am spus destule.

4. Un lucru mai este însă cu adevărat foarte semnificativ: ei sunt evrei din Ierusalim, după cum spun ei, şi se laudă foarte tare cu Iehova al lor, spunând că nu pot vindeca cu adevărat decât pe cineva care crede în Dumnezeul lor şi care-i aduce acestuia ofrande consistente în aur, argint şi pietre prețioase, ofrandă ce trebuie depusă chiar în mâna lor pentru ca ei să o trimită apoi la Ierusalim, unde un anume mare-preot urmează să se roage într-o cameră preasfântă din Templu pentru cel bolnav, după care acestuia îi va fi de îndată mai bine. Dar ce putem să credem despre aceasta noi, grecii, care şi aşa avem mult prea mulți zei? Trebuie oare să acceptăm un nou zeu, pentru ca nici acesta să nu ne fie de ajutor, aşa cum nici ceilalți nu au ajutat vreodată pe nimeni, în afară de preoții lor cei vicleni, care adună în numele lor

cele mai prețioase ofrande, pe care le sustrag apoi în taină, prin toate mijloacele rele posibile?!

5. Eu fac aici o mărturisire publică şi declar că străinul acesta minunat este acum pentru mine şi va fi în veci singurul Dumnezeu adevărat! El este Iehova al evreilor şi Zeus al grecilor, al romanilor şi egiptenilor. În el trebuie să fie reuniți toți zeii. Am auzit noi adesea tot felul de povestioare despre felul în care, în vremurile de demult, unul sau altul dintre zei a făptuit, doar prin voința sa atotputernică, câte ceva deosebit. Dar noi, grecii, la fel ca şi ceilalți oameni, n-am avut încă niciodată fericirea de a vedea cu propriii noştri ochi aşa ceva. Şi iată aici un om în stare de aşa ceva, şi, din punctul meu de vedere, el este un adevărat zeu, lucru pe care îl afirm cu tărie, iar credința aceasta mi-o voi păstra de-a lungul întregii mele vieți. Voi, ceilalți, ce spuneți despre aceasta?"

6. Şi vameşul a spus: „Da, fiule, la credința aceasta nouă a ta voi adera cu toată convingerea şi eu, împreună cu toți cei din casa mea! Căci numai un Dumnezeu poate să readucă la viață un om care a fost mort de-a binelea. Dar acum hotărăşte tu, Învățătorule străin şi - spun eu - Dumnezeu demn de toată închinăciunea noastră, ce trebuie să fac cu aceşti trei doctori! Căci felul lor de a-i aiura pe cei suferinzi este în mod limpede atât de mârşav, încât eu nu pot să îi las să plece de aici nepedepsiți!"

7. Eu am spus: „Lasă-i să se ducă pentru că îşi vor găsi din plin pedeapsa binemeritată! Pentru început, nu va mai apela nimeni la ei, de îndată ce faptele de aici vor ajunge cunoscute, iar apoi ei singuri vor dori să plece de tot din acest ținut. Acum însă, spune-le să meargă şi să-ți aducă înapoi fiecare para pe care le-ai plătit-o pentru falsul lor tratament!"

8. La aceste cuvinte, cei trei au făcut nişte figuri foarte acre, căci nu le convenea deloc să restituie sutele de arginți încasați deja de la vameş.

9. Vameşul însă a insistat asupra acestui lucru şi a spus: „Vă spun drept, eu nu am nicio nevoie de banii aceştia. Dar vreau să îi dăruiesc săracilor din oraş, care sunt în număr mare, ceea ce va fi mult mai bine decât să vi-i las vouă, care nu ați făcut nimic, ba chiar mai rău decât atât! Duceți-vă deci şi aduceți-mi pe dată banii aceştia, căci altminteri vă voi da pe mâna judecătorilor, nemernici ce sunteți!"

10. Atunci cei trei doctori s-au ridicat şi s-au pregătit de plecare.

11. Eu însă le-am spus: „Este suficient ca unul dintre voi să meargă şi să aducă banii, iar ceilalți doi să rămână aici, chezaşi. Căci de vor pleca toți trei, nu-i vom mai vedea probabil niciodată. Să plece cel mai tânăr dintre ei, pentru ca el este încă cel mai cinstit! Căci de va pleca unul dintre ceilalți doi, el îi va lăsa pe tovarăşii lui aici şi se va face nevăzut cu banii. Aşa să fie!"

12. Şi atunci cel mai tânăr dintre cei trei doctori s-a ridicat, a plecat şi s-a întors foarte repede cu banii,

13. După ce vameşul şi-a primit banii şi i-a pus bine, el i s-a adresat celui care-i adusese: „Ascultă, după ceea ce a spus despre tine învățătorul acesta cu adevărat divin, şi anume că tu ai fi cel mai cinstit, poți rămâne aici. Însă ceilalți doi să plece neîntârziat! Dar dacă vrei să pleci şi tu cu el, nimeni nu te împiedică."

14. Doctorul mai tânăr a spus: „Dacă mi se îngăduie, aş rămâne, şi ştiu bine ce voi face de acum înainte. În tovărăşia celorlalți doi nu voi mai lucra niciodată; căci ei erau stăpânii, iar eu doar sluga lor, şi, potrivit voinței lor, am fost nevoit să merg mână în mână cu ei şi împotriva convingerilor mele. O Doamne, câte ceasuri şi zile negre am îndurat! Dar ce puteam face? Căci a mă certa cu cei doi ar fi însemnat să-mi atrag antipatia întregului Templu din Ierusalim, care, se ştie, este cel mai temut duşman din lume. Dar, din moment ce am rămas propriul meu stăpân, şi tu - care eşti de fapt demnitarul de frunte al oraşului - mă inviți la tine, nici nu-mi mai pasă de duşmănia Templului."

15. Atunci a spus vameşul: „Bine, atunci rămâi, iar ceilalți doi, plecați!"

16. Aceia însă îşi luaseră deja tălpăşiţa şi în scurt timp au şi părăsit oraşul. Căci şi-au dat seama că, dacă Eu m-aş fi stabilit acolo, nu ar mai fi putut rămâne şi ei.

Capitolul 85

Arta vieții

1. După plecarea celor doi, am fost poftiți să mâncăm şi am intrat într-o sală de mese care nu avea pereche în tot Ierusalimul. În mijlocul ei se afla o masă mare din lemn de cedru, pe care se găseau, mâncăruri din cele mai fine şi cele mai bune vinuri. Ne-am aşezat aşadar la masă şi am mâncat şi am băut după pofta inimii. Căci pâinile cumpărate de noi mai înainte nu fuseseră bune şi nici destul de mari - drept pentru care nici nu mâncaserăm decât puțin înainte.

2. În timpul mesei nu s-a vorbit prea mult. Dar când vinul cel bun le-a dezlegat oaspeților limbile, atmosfera de la masă s-a însufleţit foarte tare. Eu însă nu am vorbit, căci eram aşezat între fiul cel reînviat şi tatăl său. Iar aceştia aveau o venerație mult prea mare față de Mine pentru a îndrăzni să Mă deranjeze în timp ce Eu mâncăm şi beam.

3. Abia când Eu am spus că mâncasem şi băusem suficient, vameşul M-a întrebat cum am putut Eu să-i redau viața unui mort; căci un astfel de lucru nu se mai văzuse pe pământ.

4. Eu însă i-am spus: „Prietene, omul trezit în spirit poate să înțeleagă o mulțime de taine, iar atunci când el renaşte în spirit, poate să pătrundă şi marele mister al vieții şi să se recunoască a fi el însuşi autorul întregii vieți. Iar marea artă a vieții constă tocmai în a te descoperi şi a te recunoaşte pe tine însuți în acest fel!

5. Bineînțeles că tu trăieşti, gândeşti şi doreşti, iar apoi acționezi potrivit gândirii şi voinței tale, dar nu ştii ce este viața, cum gândeşte şi voieşte ea şi cum face ea să se mişte toate membrele tale, conform acestei voințe. Dar acela care a descoperit în sine toate acestea şi le-a recunoscut devine un adevărat maestru al vieții sale, precum şi al vieții semenilor săi, şi atunci poate face şi el ceea ce am făcut Eu în cazul fiului tău. Ba poate chiar şi mai mult, şi anume, să devină el însuşi nemuritor!

6. Iar dacă, din pricina orbirii, a egoismului, a rapacității, a lăcomiei, a invidiei şi a setei de putere a oamenilor acestui timp Eu voi fi prins şi chiar ucis, aceasta nu le va aduce niciun folos ticăloşilor. Căci înainte să se fi scurs trei zile, Eu Mă voi învia pe Mine însumi din morți, iar apoi voi continua să trăiesc în veci şi voi săvârşi fapte şi mai mari decât acum. Iar acest lucru, pe care ți l-am spus Eu ție acum, este atât de adevărat şi de sigur, pe cât de adevărat este faptul că fiul tău Iorab a fost mort, iar acum trăieşte din nou. Crezi tu acest lucru?”

7. Vameşul a spus: „Sunt pe deplin convins că tu nu spui decât adevărul. Pentru că, în primul rând, fiul meu trăieşte doar datorită puterii artei tale secrete a vieții, care trebuie să fie o urmare a ştiinței tale, iar în al doilea rând, chiar şi înțelepții greci din vechime au instaurat asemenea principii. Însă dacă spiritul lor a reuşit să descopere marea taină a vieții aşa cum a reuşit al tău, aceasta nu o mai ştiu şi nici nu-mi amintesc să fi auzit sau să fi citit vreodată despre un asemenea lucru.

8. Fireşte că poveştile noastre vorbesc despre numeroase mici minuni, pe care zeii şi semizeii noştri le-ar fi înfăptuit. Dar care om cât de cât rațional poate crede aşa ceva?! Scrierile mistice povestesc şi ele multe despre un Dumnezeu atotputernic, ce este înconjurat de un număr incomensurabil de duhuri foarte puternice, ce acționează în întregul univers şi care Îi îndeplinesc cu mare exactitate poruncile. La fel ca Dumnezeu Însuşi, acestea nu pot fi văzute de către oameni, dar au totuşi o gândire desăvârşită şi o voință atotputernică. Se pare că acestea, cu multe sute de ani în urmă, li s-au înfățişat celor pioşi, la fel cum şi vechilor greci li s-au arătat zeii şi în special semizeii lor.

9. Analizând lucrurile cu calm şi fără părtinire, rezultă de aici că, până la urmă, religia şi concepția despre viață a grecilor şi cea a evreilor se reduc la acelaşi lucru. Totul este învăluit într-un întuneric de nepătruns şi, oricâtă silință şi-au dat marii înțelepți ai tuturor timpurilor şi ai tuturor popoarelor, n-au reuşit niciodată să înlăture vălul cel misterios al lui Isis, iar noi, muritorii, ne aflăm în fața aceluiaşi nod gordian de nedescâlcit, ca şi strămoşii noştri de mii de ani.

10. Tu ai fi aşadar primul şi singurul care a reuşit să desfacă acest nod, aşa că aş dori să te rog pe tine, care eşti un adevărat maestru al Vieții, să-mi explici şi mie, şi de fapt nouă tuturor, arta cea mare prin care poți ajunge să cunoşti misterul vieții şi să devii până la urmă tu însuți un maestru al său. Tu se pare că ai reuşit să realizezi acest lucru şi trebuie prin urmare să cunoşti calea şi mijloacele prin care se poate ajunge la aşa ceva. Şi fiindcă le cunoşti, ar fi o mare binefacere din partea ta dacă ai vrea să ni le înfățişezi şi nouă mai în amănunt.

11. Este adevărat că rugămintea aceasta a mea către tine, un maestru atât de mare, este extrem de îndrăzneață, fiindcă oricare artist adevărat îşi consideră arta ca pe bunul său cel mai de preț, iar eu ştiu preabine că o artă, oricât de măreață ar fi ea, îşi pierde mult din valoare de îndată ce ajunge să fie cunoscută de toți oamenii. Dar arta aceasta a ta pare să reprezinte o necesitate absolut vitală, cel puțin pentru cei mai buni dintre oameni, iar rezolvarea acestei probleme ar putea fi pentru ei cea mai mare şi mai inestimabilă fericire, şi de aceea eu aş fi dispus să-ți dau trei sferturi din averea mea cea mare dacă, pentru binele oamenilor, ne-ai da măcar câteva indicații, privind dezlegarea acestui mister. Desigur că tu nu ai pierde nimic prin aceasta, iar noi am câştiga imens! Ce spui, Mare învățător, de propunerea pe care ți-am făcut-o?"

Capitolul 86

Domnul nostru Iisus Hristos îi învață pe oameni arta vieții

1. Eu i-am răspuns: „Nu spun decât că Eu tocmai de aceea M-am făcut om şi am venit la oameni în această lume, pentru a-i învăța arta aceasta esențială, fără vreun fel de răsplată, şi vă voi învăța şi pe voi toate acestea tot fără plată. Că săvârşesc lucrul acesta pentru oameni din numeroase țări şi că-Mi susțin învățătura prin semne adecvate îți pot confirma, prin vorbă şi prin faptă, toți cei care Mă însoțesc şi care sunt ucenicii Mei. Ei sunt deja bine inițiați în taina aceasta şi-ți pot arăta calea şi mijloacele necesare.

2. Cel care acceptă Cuvintele Mele, crede în ele, iar apoi trăieşte şi făptuieşte în conformitate cu ele, acela ajunge nemijlocit în posesia tainei vieții şi, după dobândirea renaşterii în spirit, va deveni el însuşi un maestru al vieții sale şi, în consecință, şi un maestru al vieții aproapelui său, pentru că îi va putea arăta acestuia căile de urmat şi, prin propria sa măiestrie a vieții, va putea să-i dovedească avantajele unei asemenea măiestrii.

3. Dar îți mai spun totodată că nimeni nu devine peste noapte un maestru şi că omului nu-i folosesc la nimic cunoştințele, oricât de perfecte ar fi ele, despre căile şi mijloacele pentru dobândirea acestei mărețe arte a vieții, atâta vreme cât el nu le adoptă pe de-a-ntregul în viața sa şi nu făptuieşte în conformitate cu ele. Teoria în sine nu are valoare, ci contează numai practica.

4. La fel stau lucrurile şi cu învățarea altor arte. Să spunem că tu ai dori să înveți să cânți perfect la un instrument muzical, ca de pildă la atât de desăvârşita liră grecească, ori poate la harfa evreiască, ce este şi mai armonioasă. Ei bine, atunci ar trebui să-ți alegi un maestru în domeniu. Acesta te-ar învăța mai întâi regulile absolut necesare pentru a putea cânta la respectivul instrument, astfel încât să ştii cu mare exactitate cum să exersezi pentru ca, în timp, să devii tu însuți un maestru. Dar ți-ar fi oare suficient să cunoşti, chiar cu cea mai mare precizie, toate regulile şi mijloacele, pentru a ajunge un bun cântăreț la harfă sau la liră? O, cu

siguranță că nu! Mai întâi ar trebui să-ți exersezi cu zel degetele şi urechea, conform regulilor pe care deja le cunoşti, şi numai după o îndelungată şi dificilă practică ai putea deveni un adevărat maestru. La fel stau lucrurile şi cu dobândirea artei vieții.

5. Numai prin exercițiu se obține măiestria, iar gradul de perfecțiune dobândit, mai mic sau mai mare, depinde tocmai de cât de mult ai exersat regulile învățate. Cu cât ai practicat mai mult, cu atât mai mare va fi măiestria! De aceea, să nu-ți imaginezi că doar prin cunoaşterea regulilor artei vieții vei şi fi în stare să realizezi ceva sau că aceasta ar fi de ajuns pentru ca vălul lui Isis a ta să se ridice! Eu îți spun: simpla cunoaştere a regulilor nu-ți va permite nici măcar să-ți imaginezi, fie şi pe departe, că practica acestor reguli va putea într-o zi să ridice pentru tine vălul lui Isis! Numai prin exersarea conştiincioasă a regulilor vei ajunge la convingerea tot mai fermă că ele au fost corecte şi pe deplin adevărate şi că te conduc la destinație. Şi, odată ce vei fi dobândit, prin exercițiu, măiestria, abia atunci şi vălul lui Isis se va ridica pe deplin în tine şi în fața ta. Vezi tu, aceasta a fost introducerea necesară la eventualele reguli pe care ți le voi da, prin a căror practică omul poate ajunge la adevărata măiestrie a vieții! Cum ți se par lucrurile acestea?"

6. Vameşul a spus: „Mi se par fireşti. Faptul că simpla cunoaştere a unor reguli nu poate face dintr-un om un maestru, ci cel mult un învățăcel, este un adevăr confirmat fără încetare şi de experiență. Dar ai fără îndoială mult de câştigat dacă, pentru atingerea unui asemenea țel, poți măcar să cunoşti căile şi mijloacele sigure şi infailibile care te conduc spre el. Însă, evident că după aceea este treaba fiecăruia să pună în practică ce a învățat. Şi este limpede ca lumina zilei că învățăcelul nu poate ajunge la conştiința luminoasă a unui maestru, decât atunci când, prin exercițiu îndelungat, a atins el însuşi starea de măiestrie. Dar eu nu pot pricepe nicicum de ce, în afara ta şi înainte de tine, niciun alt om nu a putut descoperi regulile acestea atât de importante. Nici vechiul Egipt, nici Canaanul, nici Grecia, nici Roma, nici Persia şi nici India n-au dat niciodată vreun înțelept care să fi descoperit adevăratele reguli ale acestei arte. Tu eşti, prin urmare, singurul care o cunoşti, nu pentru că ai învățat-o, ci pentru că, în mod evident, tu însuți ai creat-o! Spune-mi, cum de ai reuşit tu, ca om, lucrul acesta?!

7. Căci pentru faptul că tu deții, în mod desăvârşit, măiestria vieții, avem aici, alături de noi, dovada cea mai grăitoare. Dar cu siguranță că şi tu ai ajuns la aşa ceva tot numai prin exersarea regulilor, pe care însă mai înainte a trebuit tu însuți să le descoperi. Ei bine, acesta este lucrul pe care îl pot înțelege cel mai greu. Căci în tinerețe am colindat şi eu destul de mult prin lume, urmărind să cunosc cât mai multe. Cunosc foarte bine ce fac esenienii, cu falsele lor minuni, precum şi artele vrăjitoreşti şi divinatorii, a căror şcoală am parcurs-o şi eu adeseori. Dar aici nu există niciun figurant, nicio baghetă magică, nici vreo licoare vrăjită sau vreun descântec, ci doar adevărul-adevărat, în forma lui cea mai simplă şi mai limpede! Tu rosteşti cuvântul şi voieşti, iar rezultatul apare! Da, aceasta este ceva care depăşeşte întru totul orizontul cunoaşterii mele! Este desigur destul de simplu să săvârşeşti ceva, odată ce ai ajuns un maestru. Dar să ajungi un maestru şi, mai ales, neavând tu însuți o călăuză, să descoperi regulile necesare care să te conducă la aceasta este cu totul altceva! Spune-mi, te rog, cum ai ajuns tu la aceasta? Cine te-a învățat şi ți-a încredințat aceste reguli?"

Capitolul 87

Despre revelarea gradată a spiritului în om

1. Eu am spus: „Prietene, aceasta nu are pentru moment nicio importanță! Este suficient că aceste reguli au fost descoperite, iar autenticitatea şi deplina lor veridicitate nu o poți contesta. Cel care le va cunoaşte şi le va urma, acela va trezi în sine însuşi forța vieții, şi apoi

va putea trăi şi făptui prin puterea aceasta, iar Eu îl voi învia prin forţa spiritului din Cuvântul Meu în ziua renaşterii sale interioare, spirituale.

2. Adevăr, adevăr îţi zic ţie: Eu însumi sunt - aici şi acum, precum şi pretutindeni şi de-a pururi - Adevărul şi Viaţa. Cel care crede în Mine şi trăieşte potrivit învăţăturii Mele, acela nu va vedea niciodată moartea!"

3. Vameşul a spus: „Învăţătorule, cuvintele acestea sunt deosebite! Am chiar senzaţia că ai fi un fel de fiinţă superioară, divină, în aparenţă din came şi sânge, dar în realitate un spirit pur, capabil să se înconjoare cu materie când şi cum vrea el. Am dreptate sau nu?"

4. Eu am spus: „Depinde, există şi un adevăr în ceea ce ai afirmat! Dar ce înseamnă aceasta cu adevărat, tu nu înţelegi! Căci nu este ceea ce crezi tu că ai înţeles! În acest moment, Eu Mă pot lepăda de trupul acesta al Meu la fel de puţin ca şi tine. Şi dacă Spiritul Meu vrea să iasă definitiv din el, trebuie ca mai întâi trupul acesta să fie ucis. Dar Spiritul pe deplin revelat, care trăieşte şi acţionează în Mine, nu poate fi ucis niciodată, ci el va trăi şi va acţiona de-a pururi.

5. Fără îndoială că ai admirat şi tu adeseori Creaţia în diversitatea ei, şi nu se poate să nu fi observat că în ea există o anumită ordine, iar formele au o anumită statornicie, în virtutea căreia poţi recunoaşte întotdeauna cu uşurinţă pentru ce este făcut un lucru sau altul. Tot astfel poţi recunoaşte efectul pe care îl produce fiecare lucru şi, în funcţie de acesta, la ce poate fi el folosit.

6. Dar dacă, aşa cum o afirmă filozofia voastră, întreaga Creaţie n-ar fi decât o operă a întâmplării oarbe, atunci lucrurile din natură ar mai manifesta ele oare actuala lor statornicie existenţială în toate privinţele? O, în niciun caz! Uite, vântul de pildă este o astfel de forţă oarbă, deşi numai în parte! Ai văzut tu vreodată ca el să fi dat naştere vreunei forme statornice? El spulberă colbul şi-l poartă prin aer, formând nori, ale căror forme se schimbă în fiecare clipă şi care nicicând nu ne apar în unul şi acelaşi chip. Poţi oare să ţii minte atât de bine forma vreunui nor, încât după câteva zile să afirmi: «Uite, acesta este acelaşi nor pe care l-am văzut cu câteva zile înainte!»? Sau poţi afirma ceva asemănător despre vreun val al mării?!

7. De aici, poţi trage uşor concluzia că o forţă oarbă niciodată nu a dat naştere nici măcar unui singur firicel de muşchi, care să reapară mereu în aceeaşi formă de-a lungul mai multor mii de ani.

8. Iar dacă aşa stau lucrurile, atunci nu este oare evident pentru orice om cu bun-simţ, în primul rând că tot ceea ce trăieşte, creşte şi există, şi în care pot fi recunoscute cu certitudine o formă, o constituţie, anumite însuşiri, un efect şi un scop bine determinate şi imuabile, trebuie să fi fost creat de o forţă dotată cu o capacitate de cuprindere şi o înţelepciune nelimitate, imuabile şi atotcuprinzătoare, fără de care tu n-ai putea vedea nicicând în faţa ochilor un obiect cu o formă definită, fie el o piatră, un metal, o plantă sau un animal?! O asemenea forţă trebuie să fie fără îndoială unică şi perfect conştientă de sine, căci fără aceasta nimic nu ar putea îmbrăca o formă bine definită şi particulară.

9. Şi, în al doilea rând, din moment ce eşti nevoit să accepţi în mod necesar existenţa unei asemenea forţe creatoare, aflate la baza întregii existenţe, forţa aceasta primordială trebuie să aibă şi un nume corespunzător, prin care ea să se poată fixa încă de la început în mintea şi în memoria oamenilor, a căror menire este să o recunoască. Căci cine s-ar preocupa vreodată de cunoaşterea mai îndeaproape a unui lucru al cărui nume nici nu l-a auzit vreodată?! Să-i dăm deci acestei forţe creatoare universale numele de «Dumnezeu». Şi, odată ce avem un Dumnezeu, ne putem întreba mai departe: «Cine este acest Dumnezeu şi cum arată El? Cum creează El lucrurile şi cum face - dacă El este un spirit pur - să apară, din Sine însuşi, materia cea brută?»

10. Şi, atunci când omul începe să-şi pună astfel de întrebări, se află deja pe calea cea bună! El va acorda cea mai mare atenţie tuturor făpturilor şi va căuta să descopere cât anume

din înțelepciunea divină creatoare ar putea fi încorporat în ele. Şi cu cât va cerceta mai mult în felul acesta, cu atât va descoperi din ce în ce mai mult din înțelepciunea şi Ordinea divină.

11. Iar odată ce le va fi găsit pe acestea, va simți curând în inima sa un imbold de a-L iubi pe Dumnezeu şi, datorită acestei iubiri, va conştientiza treptat tot mai mult, faptul că Dumnezeu însuşi trebuie să fie plin de cea mai extraordinară iubire, dacă găseşte atâta bucurie în a crea în acest mod minunat ființe şi lucruri fără de număr, care mărturisesc nu numai despre existența Sa, ci şi, mai ales, despre înțelepciunea, puterea şi iubirea Sa.

12. Atunci când într-un om iau amploare astfel de considerații şi conştientizări, se amplifică în el şi iubirea față de Dumnezeu, de care el se va apropia tot mai mult. Şi, cu cât apropierea omului de Dumnezeu devine mai mare şi mai profundă, cu atât mai mult şi Spiritul lui Dumnezeu îi umple inima şi îi hrăneşte propriul spirit, care i se revelează într-o măsură tot mai mare, conducându-l la adevărata cunoaştere a propriei vieți interioare şi a forței pe care o deține prin unirea cu forța spiritului dumnezeiesc din sine însuşi.

13. Odată ce omul a ajuns la nivelul acesta, el dobândeşte şi măiestria vieții, şi nu-i mai lipseşte decât unirea deplină cu iubirea şi cu Voia lui Dumnezeu. Şi, odată ce le-a dobândit şi pe acestea, el devine un maestru desăvârşit al Vieții şi va putea realiza el însuşi toate cele pe care le fac Eu acum, ba chiar şi mai mult decât atât."

Capitolul 88

Bazele desăvârşirii spirituale. Despre Ființa cea misterioasă a lui Dumnezeu

1. (Domnul): „Vezi dar, din toate acestea, că atunci când lipseşte o credință adevărată, puternică şi vie într-un Dumnezeu unic, atotputernic, omniprezent şi veşnic, niciun om nu poate, fără ajutorul, inspirația şi iubirea ce vin de la El, să dobândească fericirea deplină, înțelepciunea cea înaltă şi măiestria vieții. Tocmai de aceea trebuie înainte de toate să crezi din toate puterile în Dumnezeu cel adevărat. Căci atâta vreme cât nu crezi cu o mare putere că există un Dumnezeu unic, omniscient, omnipotent, omniprezent şi adevărat, nu poți nici să trezeşti în inima ta iubirea copleşitoare față de El. Iar fără o asemenea iubire profundă, puternică şi fără măsură este cu neputință să te apropii aşa cum trebuie de Dumnezeu, pentru ca în final să devii aproape una cu El şi să-I descoperi în felul acesta realitatea.

2. Şi, fără toate acestea, se poate vorbi la fel de puțin despre o adevărată măiestrie şi despre o mare fericire a vieții, pe cât de puțin este posibil să devii un maestru al cântecului la harfă şi să reuşeşti totodată să cânți cu o mare măiestrie la ea, astfel încât chiar şi ceilalți oameni să exclame plini de încântare: «Iată un cântăreț la harfă ce este aproape desăvârşit!», şi aceasta fără să fi văzut vreodată un asemenea instrument, fără să fi auzit vreodată de el şi fără să reuşeşti să exersez la acel instrument.

3. Dacă ai să Mă întrebi însă: «Bine, dar cine este de fapt Dumnezeu şi cum arată El în realitate?», atunci Ei îți voi spune că, înainte de toate, Dumnezeu este Totul în veşnicie. Toate care sunt, toate care vor fi şi toate care au fost există doar prin susținerea şi puterea Sa Iar dacă vei aspira să-L simți pe Dumnezeu, ia aminte că Dumnezeu este fără încetare o nesfârşită iubire iar iubirea cea adevărată este şi rămâne în veşnicie Dumnezeu. Iubirea cea adevărată ne face pe fiecare să-L simțim în lăuntrul nostru pe Dumnezeu şi astfel să descoperim în taină realitatea Sa, ce ne îmbrățişează prin iubire. Atunci când Îl iubim din toate puterile pe Dumnezeu, ne deschidem totodată ființa către El, şi, prin comuniunea ce apare cu iubirea Sa, Îl putem descoperi în realitatea Sa misterioasă aşa cum El ni se dezvăluie prin intermediul iubirii Sale. De aceea, iubirea a fost, este şi va rămâne calea cea mai rapidă şi cea mai directă pentru a simți şi a descoperi realitatea lui Dumnezeu.

Ia însă aminte la ceea ce îți voi spune acum, că, în ceea ce priveşte esența copleşitoare, atotputernică şi misterioasă a Sa, care este, aşa cum se spune, adevărata Lui față, aceasta

nu este cu putință să fie văzută de nimeni, şi apoi acea ființă să continue să trăiască sau să existe. Acea esență a Sa este teribilă, şi ea nu poate fi niciodată privită față în față, căci este atât de măreață şi nemărginită, încât niciunei făpturi nu îi este cu putință să o privească sau să o contemple. Nu este cu putință să se petreacă aceasta în cazul făpturii vii, căci nicio făptură nu poate să fie sau să devină nici egală, şi nici mai mare decât Dumnezeu Tatăl. Orice făptură, oricât ar fi ea de mare, este şi rămâne infimă în comparație cu Dumnezeu, întocmai ca un fir de nisip în comparație cu acest pământ, şi trebuie să ai în vedere că niciodată firul de nisip nu va putea să contemple în totalitatea sa acest pământ, căci din cauza dimensiunii sale minuscule, el nu poate să cuprindă întreaga realitate a acestuia din urmă. Totuşi, este necesar să ştii că această față a lui Dumnezeu se oglindeşte, într-o anumită măsură, în făptura vie conştientă, dar această oglindire este proporțională. În felul acesta, ceea ce se spune, că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, este o realitate, deoarece adevărata față a lui Dumnezeu se oglindeşte totuşi, într-o oarecare măsură, în fiecare făptură conştientă, şi în felul acesta devine cu putință să contemplăm această oglindire a adevăratei fețe a lui Dumnezeu în ființa noastră şi totuşi să continuăm să trăim, descoperind totodată, într-o oarecare măsură, adevărul feței celei teribile a lui Dumnezeu. Această față ce este infinită şi omniprezentă se oglindeşte, într-o oarecare măsură, în creatura conştientă, şi astfel creatura devine capabilă să cunoască, într-o oarecare proporție, adevărata față a lui Dumnezeu; căci dacă nu ar fi cu putință aceasta, atunci adevărata fată a lui Dumnezeu nu ar putea fi cunoscută - şi nu s-ar putea spune că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar o cunoaştere față în față între creatura conştientă şi Dumnezeu este şi va rămâne imposibilă, căci adevărata față a lui Dumnezeu este infinită şi omniprezentă. Aceasta este o mare taină ce vi se dezvăluie prin cuvintele Mele acum. Luați aminte la ceea ce vă spun, căci acesta este adevărul. Pentru că Totul lui Dumnezeu se oglindeşte, într-o oarecare măsură, în fiecare parte a manifestării Sale, iată deci că fiecare parte oglindeşte totuşi fără încetare acel Tot, şi astfel miracolul unității Totului, în care partea oglindeşte Totul şi Totul cuprinde fără încetare partea, există, iar această cunoaştere în parte este cu putință, căci dacă nu ar fi aşa, atunci nu s-ar putea spune că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu; şi dacă nu ar fi făcut Dumnezeu ca să fie totul aşa cum este, atunci El nu ar fi putut să fie cunoscut de creatura conştientă într-o anumită proporție, aşa cum este necesar să fie cunoscut; căci creatura conştientă a fost creată şi manifestată de Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt, pentru ca în felul acesta Dumnezeu să poată fi cunoscut într-o anumită măsură de creatură, chiar dacă această cunoaştere este parțială (atunci când finitul devine tangent cu infinitul); finitul nu va putea cuprinde niciodată infinitul, deoarece el va putea doar să fie tangent cu infinitul, însă nu va reuşi niciodată nici să-l egaleze, şi nici să fie mai mare decât acesta spre a deveni astfel cu putință să-l contemple față în față. Iată deci că, printr-o cunoaştere plină de înțelepciune şi adâncă, creaturii conştiente îi este totuşi cu putință să contemple în ființa ei oglindirea adevăratei fețe a lui Dumnezeu şi să continue totuşi să trăiască, deoarece încă de la începuturi Dumnezeu a vrut să fie astfel şi a creat creatura conştientă după chipul şi asemănarea Sa.

Trebuie de asemenea să ştii că, dat fiind faptul că Totul Dumnezeiesc se oglindeşte într-o oarecare măsură în fiecare parte ce a fost creată şi manifestată, aceasta face să fie cunoscută într-o oarecare măsură adevărata față a lui Dumnezeu. Dacă Mă vei întreba cum este cu putință aceasta, îți voi răspunde că în veşnicie Totul se oglindeşte într-o oarecare măsură în fiecare parte a sa, iar partea este cuprinsă în Tot, dar, cu toate acestea, deasupra Totului există realitatea teribilă a adevăratei fețe a lui Dumnezeu, care este chiar mai mare decât Totul - deşi ea se oglindeşte fără încetare în acest Tot - şi această realitate teribilă a adevăratei fețe a lui Dumnezeu numai El singur o cunoaşte în veşnicie, pe deplin.

Prin urmare, doar Dumnezeu îşi poate cunoaşte în totalitate adevărata Lui față, ce există dincolo de tot şi de toate şi care îmbrățişează în veşnicie Totul, fiind însă infinită. Creaturile conştiente - şi chiar şi Eu - putem cunoaşte doar într-o anumită măsură adevărata față a

lui Dumnezeu, şi fiecare creatură conştientă, pe măsură ce se înalță către Dumnezeu, devine în felul acesta aptă să cunoască din ce în ce mai clar, direct proporțional cu creşterea sa spirituală, adevărata față a lui Dumnezeu, continuând totodată să existe şi să trăiască.

Dar ia aminte că adevărata față veşnică, atotcuprinzătoare şi infinită a lui Dumnezeu, ce există ca o totalitate ce îmbrățişează şi depăşeşte Manifestarea lui Dumnezeu, această față adevărată numai Dumnezeu Tatăl este singurul care Şi-o cunoaşte în totalitatea ei în veşnicie, şi aşa va rămâne în veşnicie, căci niciodată, nimeni, cu excepția Sa, nu va fi capabil să cunoască în totalitate adevărata față a Sa, pe care singur El, fără nicio excepție, Şi-o poate cunoaşte. Ia aminte că toate cele pe care ți le-am spus acum reprezintă o taină a tainelor, pe care numai cei puțini şi aleşi o pot înțelege, atunci când încep să o trăiască aşa cum ți-am descris aici. Este însă bine să ştii că această față, cea adevărată, a lui Dumnezeu, care este Spirit pur, veşnic şi nemuritor, este intrinsecă oricărei ființe înzestrate cu conştiință, şi o scânteie infimă din adevărata față a lui Dumnezeu este prezentă ca o esență nemuritoare în fiecare ființă înzestrată cu conştiință.

Prin urmare, fiecare făptură înzestrată cu o conştiință, atunci când îşi revelează această scânteie ce reprezintă esența făpturii ei, ajunge totodată să cunoască într-o anumită măsură, ce este însă infimă, adevărata față a lui Dumnezeu, şi, atingând în felul acesta cea mai înaltă înțelepciune, continuă totodată să trăiască. Prin cunoaşterea profundă a acestei esențe nemuritoare ce se află în ea însăşi, făptura conştientă descoperă adevărul ultim dumnezeiesc (prin intermediul acestei scântei dumnezeieşti din adevărata Sa față, ce există în fiecare creatură conştientă), şi se poate spune că totodată Dumnezeu este şi om, întocmai ca şi Mine sau ca şi tine, dar El ți se revelează ca atare, aşa cum Mi s-a revelat Mie, abia atunci când această scânteie veşnică şi esențială este descoperită în noi şi devine cu putință să ne centrăm ființa şi existența în ea. Aceasta este o mare taină ce poate fi înțeleasă atunci când făptura conştientă se cunoaşte pe sine ca fiind acea scânteie esențială şi nemuritoare - căci astfel ea ajunge să contemple şi să simtă în ființa sa, într-o anumită măsură doar, adevărata față a lui Dumnezeu şi continuă după aceea să trăiască în gloria dumnezeiască în care trăieşte şi există în veşnicie Dumnezeu.

În acelaşi timp, adevărata față a lui Dumnezeu, care este infinită şi omniprezentă, îmbrățişează totul şi toate care sunt, care au fost şi care vor fi, şi totodată ea există dincolo de toate acestea, fiind cu mult mai mult decât totul ce a fost creat, şi acea adevărată față a lui Dumnezeu rămâne în lumina cea inaccesibilă şi misterioasa, care în lumea spiritelor este numită Soarele cel orbitor al Grației dumnezeieşti. Acel Soare orbitor al Grației dumnezeieşti, care este adevărata față a lui Dumnezeu, nu poate fi cunoscut, cuprins şi îmbrățişat decât numai de Dumnezeu, care este singurul ce poate în veşnicie să îşi cunoască adevărata față.

Pentru ca o creatură să poată să contemple şi să cunoască ori să vadă adevărata față a lui Dumnezeu, ar trebui ca ea să fie egală în măreție şi în infinitate cu Dumnezeu (pentru a putea să contemple față în față acea față adevărată a lui Dumnezeu). Dar trebuie să ştii că aceasta este imposibil, căci nimeni nu a fost, nu este şi nu va fi egal sau mai mare decât adevărata față a lui Dumnezeu. De aceea, ia aminte că adevărata față a lui Dumnezeu este cu neputință să fie cunoscută de altă creatură, oricât ar fi ea de mare, în afară de Dumnezeu. În felul acesta poți să înțelegi că adevărata față a lui Dumnezeu este cunoscută în veşnicie numai de către Dumnezeu singur, şi nimeni altcineva nu poate să rămână față în față cu Dumnezeu - căci aceasta este ceva imposibil, să existe o creatură conştientă, oricât de mare, care să fie la fel de infinită sau «mai infinită» decât Dumnezeu. În veşnicie, singurul care este şi rămâne întotdeauna infinit este Dumnezeu, iar adevărata Lui față poate fi cunoscută numai de către El singur în totalitatea Sa.

În realitatea fizică, existența Soarelui poate fi privită, într-o oarecare măsură, ca fiind simbolul realității misterioase a adevăratei fețe a lui Dumnezeu. Dar, dincolo de toate acestea, Soarele este ceva finit, în timp ce adevărata față a lui Dumnezeu, care îmbrățişează în veşni-

cie totul, este infinită. Aceasta este ceva de neconceput pentru oricare creatură conştientă. Printr-o anumită transformare şi cunoaştere de sine, îi este cu putinţă creaturii conştiente să devină tangentă cu infinitul, dar chiar şi atunci ei îi este cu neputinţă să îmbrăţişeze infinitul, căci infinitul este cel care o cuprinde şi o îmbrăţişează în totalitate, iar creatura conştientă este doar tangentă cu infinitul. Această tangenţă îi permite să intuiască într-o oarecare măsură realitatea nesfârşită a adevăratei feţe a lui Dumnezeu, dar niciodată nu este cu putinţă ca prin această tangentă creatura conştientă să fie capabilă, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, să îmbrăţişeze în totalitate adevărata faţă infinită a lui Dumnezeu. Atunci când creatura conştientă ajunge să fie tangentă cu infinitatea adevăratei feţe a lui Dumnezeu, aceasta nu atrage după sine posibilitatea unei cunoaşteri în totalitate, faţă în faţă sau prin îmbrăţişare, a acestei realităţi infinite. Atunci devine însă cu putinţă ca o infimă parte din această realitate să fie totuşi descoperită - dar aceasta este şi rămâne ceva infim faţă de grandoarea misterioasă a infinităţii adevăratei feţe a lui Dumnezeu.

Prin urmare, adevărata faţă a lui Dumnezeu, în totalitatea Sa, este cunoscută în veşnicie numai şi numai de Dumnezeu, căci El este singurul care poate să o cunoască. Dat fiind faptul că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, lui îi este cu putinţă să cunoască intuitiv, într-o oarecare măsură, adevărata faţă a lui Dumnezeu, prin intermediul scânteii dumnezeieşti nemuritoare ce se află fără încetare în fiinţa sa.

4. Mai pot să adaug că, la fel cum tu percepi omniprezenţa soarelui acestei lumi - atunci când el se află, la amiază, sus pe cer - prin revărsarea permanentă a luminii sale în toate direcţiile imaginabile, tot la fel acţionează, analogic vorbind, şi forţa cea misterioasă a Soarelui orbitor al Graţiei dumnezeieşti, căci lumina sa se revarsă enigmatică, creatoare, omniprezentă şi însufleţitoare asupra tuturor făpturilor ce există atât pe acest pământ, cât şi în lumea de dincolo.

5. Ia aminte că fiecare om ce devine capabil să ştie cum este cu putinţă să capteze şi să acumuleze în esenţa inimii sufletului său cât mai mult din lumina enigmatică a Soarelui orbitor al Graţiei lui Dumnezeu şi păstrează această lumină în fiinţa sa, mai ales prin forţa iubirii sale pentru Dumnezeu, acela reuşeşte apoi să-şi trezească şi să-şi formeze în universul lui lăuntric un mic soare al Graţiei dumnezeieşti, care îi va fi propriu şi care, într-o oarecare măsură, este întru totul asemănător cu Soarele orbitor primordial al Graţiei lui Dumnezeu. Trezirea şi apariţia reală şi deplină a unui asemenea soare minuscul al Graţiei orbitoare a lui Dumnezeu în sufletul şi în fiinţa unei creaturi conştiente este întotdeauna echivalentă cu deţinerea secretului suprem al adevăratei măiestrii dumnezeieşti a vieţii. Trezirea unui astfel de soare în fiinţa umană conştientă este cu putinţă, deoarece omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Un astfel de soare va fi însă infim, dar într-o oarecare măsură proporţional cu realitatea teribilă a Soarelui orbitor al Graţiei dumnezeieşti, a adevăratei feţe a lui Dumnezeu, care este şi rămâne infinită.

Pentru a trezi în fiinţa sa un astfel de soare, creatura umană conştientă trebuie să-I ceară aceasta lui Dumnezeu cu o mare credinţă, umilinţă şi iubire, şi, prin intermediul scânteii dumnezeieşti ce există în ea, acest soare se va trezi şi va căpăta într-o anumită proporţie, care este însă infimă, caracteristicile Soarelui orbitor al Graţiei dumnezeieşti, ce reprezintă totodată adevărata faţă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta, omul trebuie să-şi amintească întotdeauna că, dacă va cere plin de umilinţă şi credinţă, atunci acest Soare primordial se va trezi într-o oarecare măsură, într-un mod proporţional, în fiinţa sa. Ia aminte însă, că aceste adevăruri pe care ţi le-am dezvăluit acum nu vor putea fi înţelese cu adevărat decât atunci când în fiinţa ta se va trezi minusculul soare al Graţiei orbitoare a lui Dumnezeu. Trezirea acestui soare în fiinţa ta va face cu putinţă să înţelegi cu adevărat aceste adevăruri esenţiale care sunt rezervate celor puţini şi aleşi. Ia aminte că ţi-am dezvăluit o taină a tainelor care este şi rămâne o imensă comoară, şi ea ţi se va dezvălui ca atare şi vei putea descoperi valoarea ei dumneze-

iască numai atunci când în tine va apărea lumina acestui Soare al Grației dumnezeiești ce se va trezi în ființa ta.

6. Ia însă aminte că această învățătură, ce este pe deplin adevărată, nu-ți va fi cu putință să o înțelegi decât abia atunci când vei reuși să aprofundezi din ce în ce mai mult calea ce îți este înfățișată de Mine, şi astfel vei ajunge la dobândirea culmii măiestriei dumnezeiești a vieții. Căci tu n-ai să-ți poți reprezenta pe deplin toate acestea decât atunci când ai să le descoperi printr-o trăire adâncă şi directă, chiar dacă ți se pare că ai înțeles acum foarte bine tot ceea ce ți-am spus Eu. De aceea este necesar să faci eforturi pentru a ajunge la această cunoaştere prin propria ta trăire lăuntrică."

7. Vameşul a spus: „Da, ai dreptate, dragă Învățătorule! Am înțeles într-adevăr toate aceste lucruri. Dar încă nu ştiu prea bine cum să le mânuiesc. Un lucru este însă sigur, şi anume, că dobândirea măiestriei depline a vieții nu este deloc ceva simplu; căci ea presupune să analizezi, să studiezi şi să gândeşti mult, iar apoi să voieşti şi să acționezi în consecință. Dar mai am o întrebare, dragă Învățătorule!"

8. Eu am spus: „Vorbeşte, cu toate că Eu ştiu exact ce Mă vei întreba!"

9. Vameşul a spus: „În acest caz, dragă Învățătorule, răspunde-mi fără să aştepți întrebarea, căci eu nu mă îndoiesc de ceea ce spui!"

10. Atunci Eu am spus: „Nu te îndoieşti, dar aşa, puțin, tot ai vrea să te convingi dacă ştiu într-adevăr sau nu ce ai vrut să Mă întrebi! Dar important este că Eu voi rosti întrebarea ta! Ea sună astfel: «Învățătorule, Tu ai ajuns la această măiestrie a vieții, dar Ție cine Ți-a dat aceste prețioase îndrumări, aşa cum Tu mi le dai mie acum?'»

11. Iată, aceasta este întrebarea ta, cuvânt cu cuvânt! Dar răspunsul Meu te va satisface la fel de puțin, pe cât de puțin te-au satisfăcut celelalte răspunsuri pe care ți le-am dat la întrebările tale foarte asemănătoare de dinainte. Vezi tu, ca simplu om, Eu a trebuit să fac exact acelaşi lucru ca şi tine. Dar cum, potrivit esenței Mele spirituale interioare, Eu sunt la drept vorbind ceva mai mult decât un simplu om, lucru pe care ai să-l constați nu mai târziu de mâine, pentru Mine - să-ți spun sincer - a fost puțin mai greu, fiindcă, în calitate de om pe acest pământ, Eu nu aveam voie deloc să permit să se manifeste în Mine o voință proprie, ci a trebuit să Mă supun mereu Voinței Aceluia care, prin Mine, dorea să vină în lumea aceasta ca să le aducă şi să le dăruiască oamenilor Viața cea Veşnică. Dar şi despre acest lucru vei afla mâine mai multe de la ucenicii Mei. Pentru astăzi însă, hai să încheiem discuția noastră şi să mergem să ne odihnim!"

12. Vameşul a spus: „Învățătorule, dacă doreşti, v-ați putea odihni cu toții chiar în sala aceasta, căci de-a lungul pereților se află bănci de odihnă dintre cele mai confortabile!"

13. Eu am spus: „Foarte bine, atunci rămânem aici, căci astfel de lavițe îmi plac mai mult decât paturile orizontale, numai bune pentru cei bolnavi. Aşa că, haideți să ne ridicăm de la masă şi să mergem la culcare!"

Capitolul 89

Doctorul şi vameşul vorbesc despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Când am fost gata de culcare, au plecat de îndată şi vameşul împreună cu fiul său, cu ceilalți copii ai lui şi cu nevestele sale - care erau în număr de şapte, după datina țărilor din Răsărit -, precum şi cu slujbaşii şi servitorii săi cei mulți, iar noi am adormit de îndată profund, căci eram foarte obosiți după călătoria cea lungă. Dar cei ai casei au rămas încă multă vreme treji, în camera cealaltă, şi au vorbit îndelung despre apariția noastră în orăşelul lor.

2. Doctorul mai tinerel, care rămăsese printre noi, i-a spus vameşului: „Prietene, dacă ai putea să-ți însuşeşti o asemenea măiestrie a vieții, foarte curând banii întregului pământ ar

fi ai tăi! Mulți regi şi-ar da jumătate din regat în schimbul unei vieți asigurate. Doamne, câte se mai pot petrece pe lumea aceasta!

3. Nu demult, nişte magicieni veniți din Egipt, care erau în trecere spre Melite, ne-au uluit cu tot felul de vrăjitorii neobişnuite! Dar se vedea cât colo că toate numerele lor erau false miracole şi nu aduceau nimănui niciun folos, decât numai lor înşişi. E drept că distracția în sine nu era rea, dar nici nu făcea vreun bine. În plus, aceşti magicieni aveau cu ei tot felul de aparate, şerpi, maimuțe, câini, cămile, catâri şi vase pline cu o mulțime de unsori şi uleiuri. Dar aceştia de aici au venit pe jos, n-au adus nimic cu ei, şi totuşi au săvârşit asemenea fapte încât, pe bună dreptate, i-ai putea considera adevărați zei! Mai mult de atât nu e posibil!

4. Şi chiar şi învățăturile pe care ni le-au propovăduit ei au fost foarte bune şi pe măsura cauzei pe care ei o susțin. Iar din ele răzbate destul de mult vechiul iudaism, precum şi principiile şi preceptele, deloc necunoscute mie, ale vechilor şcoli profetice ale evreilor - în care totuşi s-au format oameni deosebit de înțelepți, numiți profeți. Dar ca să putem ajunge cu adevărat la acea minunată măiestrie a vieții, chiar şi respectând în modul cel mai strict regulile care ne-au fost expuse pe scurt, se pare că mai trebuie să parcurgem un drum foarte lung!

5. A iubi din tot sufletul, mai presus de orice, un singur Dumnezeu pare a fi un lucru destul de dificil, întrucât un om care gândeşte raționai cu greu poate accepta ca pe o certitudine deplină existența unui asemenea Dumnezeu. Argumentul său pentru existența unui singur Dumnezeu adevărat este destul de limpede şi sună bine. Însă aceasta presupune să exersezi încă din leagăn, sub îndrumarea unui teozof experimentat, căci altminteri, pe calea aceasta, cu greu poate ajunge cineva la recunoaşterea deplină a unui unic Dumnezeu adevărat.

6. Dar, oricum ar sta lucrurile cu el şi făcând abstracție de explicațiile pe care ni le-a dat, acest mare făcător de minuni este totuşi o apariție ieşită din comun! În primul rând, să readuci un mort la viață printr-un simplu cuvânt, şi încă să-l şi faci pe deplin sănătos, o astfel de faptă, de un asemenea grad de desăvârşire, încă nu s-a mai întâlnit, iar în al doilea rând, să ştii până în cele mai mici detalii ce gândeşte cineva în sinea lui sau să-i spui direct pe nume cuiva pe care nu l-ai mai întâlnit niciodată - prieteni, acestea sunt lucruri ce nu pot fi concepute de nicio rațiune omenească! Eu personal, deşi nu pun prea mare preț pe zei şi zeități, înclin totuşi să-l consider pe bărbatul acesta mai curând un zeu decât un simplu om!”

7. Vameşul a spus: „Aceasta este şi părerea mea, şi, admițând aceasta, vom ajunge probabil mult mai repede la țintă decât respectând cu rigurozitate principiile pe care el ni le-a expus. De altfel, de câteva ori a şi lăsat să se înțeleagă că el este de fapt mai mult decât un simplu pământean. Ei bine, poate că mâine lucrurile se vor mai clarifica! Acest om pare a avea un caracter foarte cinstit şi este o plăcere să vorbeşti cu el. Fără îndoială că vom afla încă multe lucruri de la el! Dar acum, hai să mergem şi noi să ne odihnim, căci mâine avem multă treabă!”

8. Încet-încet, s-au dus cu toții la culcare şi au dormit adânc până la răsăritul soarelui.

Capitolul 90

Caracterul omenesc şi cel dumnezeiesc ce sunt prezente în simultaneitate în Domnul nostru Iisus Hristos

1. Eu însă, împreună cu câțiva dintre ucenici, ne-am trezit încă dinainte de răsăritul soarelui şi am plecat să ne plimbăm pe afară, după obiceiul Meu, îndreptându-ne spre Eufrat, care aici avea o lățime considerabilă. Dar nu a trecut mult, şi am văzut cam pe la mijlocul fluviului venind la vale o plută imensă cu lemne. Tocmai atunci au ajuns la noi şi vameşul cu fiul său, Iorab, şi cu doctorul, spre a ne pofti la gustarea de dimineață.

2. Pe plută nu se vedea însă niciun om care să o conducă, căci, nefiind ancorată bine la țărm, aceasta plecase singură la vale; vameşul a spus: „Păcat de lemnul acela frumos, care

se prăpădeşte datorită neglijenţei proprietarului său! Dacă ar veni ceva mai aproape de ţărm, încât să-l putem recupera, n-ar fi exclus ca după câteva zile să apară şi proprietarul lui de drept, căruia să i-l putem restitui contra unei mici recompense. Dar uite că pluta se duce la vale şi e limpede că lemnul se va pierde. Mă rog, poate că o vor putea opri locuitorii din Samosata!"

3. Când pluta a ajuns chiar în dreptul nostru, Eu i-am spus vameşului: „Vrei lemnul acela?"

4. Vameşul a spus: „Fireşte că l-aş vrea - dar cum să ajung la el?"

5. Eu am spus: „Ei bine, foarte simplu! Căci atunci când eşti un maestru al vieţii, de tine ascultă şi elementele, şi astfel Eu îi poruncesc apei să aducă lemnul aici, la mal. Aceasta este Voia Mea şi aşa să fie!"

6. De îndată ce am rostit vorbele acestea, apa a început să curgă repede spre noi, crescând la mal cu vreo şapte palme, a aşezat foarte lin pluta cu lemne cu tot pe mal, şi şi-a reluat apoi direcţia ei firească de curgere.

7. Fapta aceasta i-a cutremurat de-a dreptul pe ce trei, iar doctorul a spus către Mine: „Prietene, dar Tu nu eşti un om obişnuit, ci un zeu! Tu nu ai fost conceput de bărbat în pântec de femeie, pe pământul acesta! Îmi vine chiar să spun că Tu nu eşti născut pe acest pământ şi că trebuie să fii, deci, în mod evident, un zeu!"

8. Eu am spus: „Lasă acestea acum. Căci cel care are un trup din carne, acela îl are din pântecul femeii! Doar prima pereche de oameni şi-a primit trupul din mâna şi prin Voia lui Dumnezeu - toţi ceilalţi însă şi l-au primit din pântecul mamei. Şi astfel, şi trupul acesta al Meu este născut dintr-o mamă pământeană, chiar dacă el nu a fost conceput pe calea obişnuită, cu un tată pământean, ci prin Voia atotputernică a Spiritului lui Dumnezeu, lucru foarte posibil în cazul unor oameni puri şi supuşi întru totul Voinţei lui Dumnezeu. În vechime, când oamenii nu Decăzuseră încă, ci erau simpli şi supuşi întru totul lui Dumnezeu, situaţia aceasta nu constituia deloc o raritate şi, uneori, se mai petrece şi în vremurile acestea.

9. Iar faptul ca oamenii concepuţi pe calea aceasta pur spirituală sunt la rândul lor mai spirituali decât cei zămisliţi pe calea obişnuită este mai mult decât evident, la fel cum şi copiii unor oameni puternici şi perfect sănătoşi, în mod obişnuit, devin ei înşişi mai puternici şi mai sănătoşi decât copiii unor oameni slabi şi bolnăvicioşi. Eu, ca om, aşa cum Mă aflu acum în faţa voastră, nu sunt Dumnezeu în totalitate, dar sunt în schimb un Fiu al lui Dumnezeu, aşa cum ar trebui să fie în realitate fiecare om; căci, luaţi aminte, oamenii acestui pământ sunt meniţi să devină până la urmă şi să fie copiii cei iubiţi ai lui Dumnezeu, de îndată ce ei recunosc şi urmează în totalitate Voia Sa Divină.

10. Luaţi însă aminte, căci acum unul dintre oamenii acestui pământ a fost desemnat de către Dumnezeu, din eternitate, ca să fie primul pe această planetă ce are în sine Viaţa dumnezeiască, şi Lui Îi este cu putinţă să le-o ofere tuturor acelora care cred cu o tărie de nezdruncinat în El şi trăiesc aşa cum se cuvine, potrivit învăţăturilor Sale. Şi Acela sunt chiar Eu, iar după Mine vor urma şi alţii care vor fi la rândul lor fii ai lui Dumnezeu, căci acum Eu sunt exemplul de care aveţi nevoie pentru a deveni apoi şi voi fii ai lui Dumnezeu.

11. Dar Viaţa aceasta supremă, dumnezeiască, ce provine din Dumnezeu, Eu nu din pântecul mamei am adus-o spre a se manifesta în lumea aceasta! Sămânţa aceasta tainică ce există în Fiinţa cea esenţială a lui Dumnezeu a existat în Mine, dar ea a trebuit apoi să încolţească, să se dezvolte şi să înflorească. Şi trebuie să ştiţi că toate acestea M-au costat treizeci de ani de eforturi adecvate şi susţinute. Acum, dat fiind faptul că am reuşit să aduc la înflorire această sămânţă, Mă prezint firesc într-o deplină desăvârşire şi înflorire în faţa voastră, şi de aceea pot să vă spun că, datorită acestei înfloriri dumnezeieşti a vieţii supreme ce provine de la Dumnezeu Tatăl, Mi-a fost oferită toată puterea atât în ceruri, cât şi pe pământ. Graţie acestei înfloriri depline, spiritul din Mine este acum una cu Spiritul lui Dumnezeu, şi de aceea pot să spun că Eu sunt fără încetare scufundat în Tatăl, iar Tatăl este mereu prezent şi activ în

Mine, motiv pentru care pot săvârşi toate minunile şi miracolele pe care nimeni înaintea Mea nu le-a făcut.

Dar luaţi aminte că, de acum încolo, inclusiv în viitorul cel mai îndepărtat, aceasta nu va rămâne un privilegiu ce este exclusiv al Meu, ci va fi un dar ce va putea fi oferit oricărui om care crede cu o tărie de nezdruncinat în Dumnezeu Tatăl şi în Mine, fiind perfect convins că Eu sunt un exemplu viu şi că am fost trimis de Dumnezeu pe pământ, spre a le oferi oamenilor - care acum trăiesc (cei mai mulţi dintre ei) în întuneric - lumina cea supremă şi dumnezeiască a vieţii.

De aceea, luaţi aminte că toţi oamenii care vor trăi de acum înainte (chiar şi în viitorul îndepărtat) în conformitate cu învăţăturile Mele, toţi aceştia se vor asemăna cu Mine şi vor putea să se înfăţişeze celorlalţi oameni în cea mai strălucitoare lumină. Pentru aceasta, înainte de toate, ei trebuie să facă întotdeauna Voia Spiritului lui Dumnezeu, care sălăşluieşte pe deplin în Mine şi care se află în stare de sămânţă în fiecare om.

12. Spiritul acesta suprem şi nemuritor ce sălăşluieşte în om este fără îndoială Dumnezeu, dar Eu, ca Fiu al Omului, nu sunt Dumnezeu în totalitatea Sa supremă. Căci Dumnezeu este Unul cel Unic, şi nimeni nu poate fi egalul Său. După cum v-am spus, şi Eu, în calitatea aceasta, a trebuit să devin mai întâi asemenea oricărui om, iar apoi, cu multe eforturi adecvate şi cu stăruinţă, a fost necesar să fac să înflorească sămânţa supremă ce exista în Mine pentru a deveni după aceea demn ca Dumnezeu să fie în permanenţă în Mine, iar Eu să fiu scufundat în Dumnezeu; abia după aceea, atunci când desăvârşirea aceasta a reuşit, M-am putut uni cu Spiritul suprem al lui Dumnezeu.

Vă mărturisesc că acum sunt una cu El numai în spirit, dar nu şi în ceea ce priveşte trupul pe care îl am. Această desăvârşire totală în ceea ce priveşte trupul nu am atins-o încă. Vă mărturisesc însă că, din acest punct de vedere, voi deveni la un moment dat una cu El abia după o mare suferinţă, după ce voi reuşi să ating renunţarea totală şi după ce voi trece proba supremă a umilinţei absolute a sufletului Meu.

13. Şi astfel, prietene doctor, care te-ai dovedit a fi mai de bună credinţă decât tovarăşii tăi, ştii de acum înainte cine sunt Eu şi ce trebuie să crezi despre Mine! Crede lucrurile acestea şi acţionează în conformitate cu învăţătura pe care o vei afla cât de curând de la ucenicii Mei, şi atunci vei trăi în lumină, şi nu în noaptea păcatului trupului tău, şi vei fi însoţit de lumină în tot ceea ce vei săvârşi! Înţelegi toate acestea?”

14. Doctorul a spus: „Da, mare Învăţător, le înţeleg, deşi vorbele Tale sună cu totul altfel decât cele ale preoţilor din Templul de la Ierusalim, de unde şi eu provin şi unde mi-am însuşit ştiinţa mea neînsemnată! În Tine sălăşluieşte fără îndoială Divinitatea, şi totuşi vrei să apari în faţa noastră doar ca un Fiu al Omului, în timp ce fariseii din Templu se poartă de parcă ei înşişi L-ar fi ajutat pe Dumnezeu la crearea lumii şi a tuturor făpturilor şi doar de ei ar depinde binele sau răul oamenilor de pe acest pământ. Da, Mare Învăţător, cuvintele Tale sună asemenea Cuvântului lui Dumnezeu. Căci există în ele o putere deosebită, care îi face bine sufletului, îl înalţă şi îl animă, pe când vorbele fariseilor - care se vor a fi Cuvântul lui Dumnezeu - nu fac decât să rănească, să amărască şi să întunece sufletul omului, până îl omoară de tot! Căci cel care trăieşte şi făptuieşte după învăţătura lor, acela ajunge cu timpul atât de prost şi de înrobit simţurilor, atât de înfumurat, de încrezut şi de avid de putere, încât până la urmă uită complet că nu este decât un simplu om. Pe sine însuşi se vede ca deţinând suprema putere omenească, iar pe toţi ceilalţi îi consideră cu mult inferiori. Însă, potrivit cuvintelor Tale, mare învăţător, lucrurile par a sta tocmai invers faţă de ceea ce susţin preoţii şi faţă de ceea ce vor ei să facă din oameni! Am dreptate sau nu?”

15. Eu am spus: „Da, da, aici ai putea avea dreptate. Dar acum să lăsăm toate acestea! Iată că pluta cu lemne a fost salvată şi se află la loc sigur pe mal, iar tu, prietene Iored, poţi face cu ea ce voieşti; căci proprietarul nu va veni nicicând după ea, întrucât locuieşte prea

departe de aici, iar pierderea lemnului acestuia nu-l va sărăci deloc, pentru că este foarte bogat. Dă pentru aceasta o pomană săracilor şi foloseşte apoi lemnul aşa cum doreşti!”

16. Vameşul Iored a spus: „Învățătorule, îți mulțumesc foarte mult, iar săracii îşi vor primi fără îndoială partea lor! Dar acum, haideți să mergem la masă, căci micul dejun ne aşteaptă cu siguranță de mult!”

Capitolul 91

Doctorul primeşte de la Domnul nostru Iisus Hristos puterea de a vindeca bolnavii prin aşezarea mâinilor

1. Şi atunci, ne-am întors în casa lui Iored, unde, în sala deja cunoscută, ne aşteptau o masă bogată şi ceilalți ucenici, care în zorii zilei rămăseseră acasă. Ne-am aşezat la masă şi am început să mâncăm şi să bem. Vinul provenea din Roma şi era de un soi deosebit de bun. Ni s-a oferit şi vin grecesc, şi anume din Cipru, care le-a plăcut în mod deosebit evreilor-greci. Ne-am petrecut la masă cam vreo două ore şi s-au vorbit multe, dar în special chestiuni legate de agricultură.

2. Abia după masă, ucenicul Ioan le-a expus tuturor celor din casă, bărbați şi femei, învățătura Mea despre iubirea față de Dumnezeu şi față de aproapele.

3. După expunere, Mi-au promis cu toții să respecte întocmai învățătura aceasta şi să trăiască în conformitate cu ea, iar Eu le-am spus: „Credeți şi acționați întocmai, şi atunci veți dobândi cât se poate de repede şi măiestria vieții!”

4. Apoi Mi-am aşezat mâinile deasupra tuturor şi i-am întărit în intențiile lor cele bune.

5. Doctorul însă a spus: „Învățătorule, uite, eu am rămas acum singurul medic în localitatea aceasta, precum şi în împrejurimile ei, iar aici există tot timpul o mulțime de bolnavi! Cum Ție nimic nu-Ți este cu neputință, ai putea să-mi transmiți măcar puțin din puterea Ta de a vindeca, pe care eu aş aplica-o apoi în cazul bolnavilor mei, în special al celor săraci, care nu au posibilitatea să-şi cumpere leacuri scumpe?”

6. Eu am spus: „Numele Meu este Iisus. Şi în numele acesta, aşează-ți mâinile asupra bolnavilor, iar ei se vor simți pe dată mai bine, dacă aceasta va fi spre mântuirea sufletelor lor! Celor bogați însă, dă-le doar leacurile, ca şi până acum, căci numai pentru cei săraci îți dăruiesc puterea aceasta!”

7. Când i-am spus doctorului lucrul acesta, el Mi-a mulțumit mult şi a ieşit pe dată afară, căci avea câțiva bolnavi sărmani, cărora voia să le fie cât mai repede de folos. Şi le-a şi fost de ajutor căci, după ce el şi-a aşezat în numele Meu mâinile deasupra lor, fiecare dintre ei a început să se simtă din ce în ce mai bine. După o oră a revenit, Mi-a mulțumit încă o dată pentru puterea pe care i-o dăruisem şi ne-a povestit despre marea mirare a celor care au fost vindecați, după ce suferiseră de tot felul de boli.

8. (Doctorul): „Ei nu puteau înțelege cum de până acum niciun leac nu-i ajutase, iar acum, prin simpla aşezare a mâinilor, au devenit mai sănătoşi decât fuseseră vreodată. M-au întrebat cum am dobândit deodată ştiința aceasta nemaiauzită de vindecare şi de ce nu o folosisem până acum. Eu însă le-am spus: «Metoda aceasta de vindecare mi-a fost încredințată abia de curând de un Mare Mântuitor străin, şi eu îi vindec astfel pe bolnavi pentru că invoc numele Lui şi pentru că, în acel moment, şi El vrea, împreună cu mine, ca acel bolnav să fie vindecat!» Şi atunci toți m-au întrebat de Tine şi şi-au exprimat dorința să Te cunoască personal. Căci, spuneau ei, Tu trebuie să fii înzestrat cu puteri divine, fără de care astfel de lucruri nu ar fi cu neputință. La aceste vorbe, eu nu am răspuns nimic, ci i-am lăsat la părerea lor.

9. Dar acum, voi avea probleme cu bolnavii mei cei bogați. Căci vestea despre noua metodă de vindecare se va răspândi repede în întregul oraş, iar cei bogați vor dori şi ei să fie vindecați de mine în acelaşi fel. Ce să le răspund, dacă îmi vor cere acest lucru, pe care Tu, o Învățătorule, mi l-ai interzis oarecum?"

10. Eu am spus: „Ei bine, atunci pune-le condiții pe care ei, odată vindecați, să le îndeplinească față de tine şi față de cei săraci! Iar dacă ei acceptă cu bucurie şi de bunăvoie, atunci aşează-ți mâinile şi asupra lor. Însă dacă nu acceptă, atunci lasă-i cu boala lor şi oferă-le doar leacuri, în caz că le vor accepta! Te mulțumeşte soluția aceasta?"

11. Doctorul a spus: „Da, dragă Învățătorule, pe deplin! Dar acum vine o altă întrebare, şi anume: cum şi prin ce Ți-aş putea mulțumi eu Ție? Eu nu sunt deloc bogat, cu atât mai puțin acum, de când cei doi asociați ai mei au plecat, fără să-mi lase, desigur, nimic! Dar totuşi, aş vrea să fac tot ce-mi stă în puteri! Doamne şi Învățătorule, Te rog mult, cere-mi Tu o recompensă sau vreo ofrandă oarecare!"

12. Eu am spus: „Lasă asta. Căci pe lumea aceasta, nimeni nu-Mi poate oferi ceva ce n-a primit el mai întâi de la Dumnezeu şi, prin urmare, nici tu nu poți! Dar respectă învățătura care v-a fost împărtăşită aici tuturor, iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău la fel ca pe tine însuți, respectă legile lui Moise, pe care le cunoşti, şi fă-le cunoscute şi grecilor, iar în felul acesta îmi vei aduce cea mai bună şi mai minunată ofrandă! Iar lucrul acesta trebuie să-l facă toți ceilalți oameni, pentru a trăi în adevăr şi în mila lui Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl tuturor oamenilor!

13.Dacă aş accepta bani de la oamenii cărora le fac bine, aş mărturisi împotriva Mea, şi n-aş mai fi Cel care sunt. Căci dacă Eu vă aduc vouă comori din Ceruri pentru că am puterea să o fac, nu Mă pot lăsa plătit pentru aceasta cu materia cea moartă. Dar voi, oamenii, puteți face aceasta, cu măsură şi cu un scop bine definit. Căci şi Moise a dispus ca preoții şi judecătorii să fie hrăniți şi întreținuți de către popor şi să primească a zecea parte din tot ce se recoltează de pe câmpuri şi din vii, precum şi a zecea parte din animalele de casă. Dar Eu - şi de-acum şi ucenicii Mei - nu vom avea nevoie de aşa ceva; căci cel ce va deveni, asemenea Mie, un maestru al vieții, acela nu va mai avea nevoie de astfel de mijloace de întreținere. Pentru că, oriunde se vor îndrepta ei, li se vor da din Ceruri toate cele de care au nevoie. Şi de câte ori Îl veți ruga pe Tatăl din Ceruri în numele Meu pentru un lucru bun, vi se va da vouă, fără nicio rezervă!"

Capitolul 92

Urmaşii lui Iisus şi câştigul lumesc. Despre vama de protecție şi despre comerțul cu sclavi. Atitudinea față de preoții păgâni

1. (Domnul): „Dacă însă, în vremurile care vor veni, urmaşii Mei se vor lăsa plătiți, asemenea fariseilor, cu bani şi cu alte bunuri pentru învățăturile şi rugăciunile lor, atunci Tatăl din ceruri nu le va mai asculta rugile şi-i va lăsa să cadă în tot felul de păcate şi nenorociri. Eu vă dau vouă, fără niciun fel de plată, tot felul de daruri, şi tot astfel să le dați şi voi mai departe altor oameni. Ca doctor, poți primi o plată de la oamenii bogați, dar nu şi de la cei săraci!

2. Iar când vei avea ocazia să împărtăşeşti cuiva învățătura Mea, atunci răsplata pentru tine să fie faptul că respectivul o primeşte cu mare bucurie şi trăieşte potrivit ei. Căci odată ce un om îşi va însuşi învățătura aceasta, el oricum va deveni un prieten atât de bun al tău, încât va spune: «Ceea ce este şi a fost al meu să fie de-acum şi al tău, iar tu să nu înduri nicio nevoie!»

3. Adevărat vă spun vouă: ceea ce oamenii vă vor oferi şi dărui cu toată bucuria inimii pentru învățătura Mea, aceea puteți primi fără grijă şi folosi pentru binele vostru şi al aproa-

pelui, iar din cauza aceasta nu veți pierde îndurarea lui Dumnezeu, de orice natură ar fi ea! Dar de îndată ce veți cere de la cineva o răsplată, atunci veți pierde Grația lui Dumnezeu, așa cum pierd acum fariseii şi evreii cei habotnici Grația lui Dumnezeu, care le va fi luată şi dată păgânilor. Rețineți bine lucrul acesta şi acționați întocmai, şi în felul acesta veți acumula în Ceruri mari şi felurite comori ale Grației, care vă vor folosi mai mult decât toate comorile acestui pământ! Ați înțeles voi toate acestea?"

4. Iored a spus: „Învățătorule, acestea le-am înțeles foarte bine. Dar cum stau lucrurile cu vămeşia mea de pe apă şi de pe uscat? Căci aici nu prea intră deloc în discuție iubirea de aproapele! A renunța la ea nu este posibil, așa, cu una cu două, căci este totuşi o chestiune de stat. Iar dacă eu renunț la îndeletnicirea aceasta, o va face un altul, care îi va împovăra şi mai mult pe călători şi pe străini decât o fac eu; căci eu deja de multe ori i-am lăsat să treacă fără plată pe unii care nu aveau niciun ban..Care ar fi, în privința aceasta, Voia Ta?"

5. Eu am spus: „Ceea ce eşti, aceea să şi rămâi! Dar să fii milos cu săracii. În schimb, bogaților le poți cere chiar ceva mai mult!

6. Vămile sunt bune pentru stat, căci altminteri, în scurt timp, țara voastră ar putea fi invadată de caravane imense cu mărfuri şi, în acelaşi timp, s-ar pomeni golită de toate mijloacele sale de subzistență. Tocmai de aceea, e bine să le ceri chiar mai mult numeroşilor comercianți străini, pentru ca să le piară pofta să vină prea des cu mărfurile lor în țara aceasta. În schimb, fii cât mai indulgent cu localnicii! Acum ştii deci ce ai de făcut în privința aceasta.

7. Tu ai de asemenea şi un han bun: respectă şi aici acelaşi principiu! Fii generos față de vecinii tăi şi corect față de străini! Cere de la localnici doar atât cât face, iar de la străini, obține un câştig îndreptățit!

8. Iar dacă vine un străin care nu-şi poate plăti consumația, aceluia oferă-i-o în dar, şi de ar fi ca el să accepte învățătura Mea, atunci mai dă-i, pe deasupra, şi bani de drum, iar Tatăl din ceruri îți va răsplăti din belşug fapta! Urmează acelaşi principiu şi cu negustorii, şi respectă şi aici dreapta măsură; căci cu aceeaşi măsură cu care vei măsura, ți se va măsura şi ție!"

9. Atunci vameşul a spus: „Şi acum, încă o întrebare, Doamne şi Învățătorule! Tu ştii că noi aici suntem în majoritate greci şi că facem tot felul de negoțuri, din păcate uneori chiar cu oameni, obicei moştenit la noi, păgânii, încă din bătrâni. Da, eu chiar şi nevestele mi le-am cumpărat! La început ele au fost sclavele mele. Fiind însă harnice şi lucrând în folosul meu, le-am redat mai apoi libertatea şi le-am luat de soții. Jumătate din slugile şi lucrătorii mei sunt încă sclavi. Oare astfel trebuie să rămână lucrurile, sau se cuvine făcută şi aici o modificare?"

10. Eu am spus: „Ceea ce există pe baza legilor țării, tu nu ai cum să schimbi, şi așa să rămână până când legiuitorii vor face o schimbare. Dar tu fii bun, generos şi corect față de sclavii tăi; căci şi ei sunt oameni şi copii ai aceluiaşi Tată din Ceruri. Dacă mai ajungi la un astfel de târg, n-ai decât să cumperi sclavi câți pofteşti, dar apoi păstrează-i şi fă din ei oameni liberi şi supuşi Voinței lui Dumnezeu, şi astfel îți vei asigura comori nebănuite în Ceruri! Dar să nu mai vinzi după aceea pe niciunul dintre ei; căci a vinde oameni este o adevărată oroare în fața lui Dumnezeu! Iar acolo unde învățătura Mea va prinde rădăcini, va înceta de la sine şi comerțul acesta ruşinos cu sclavi! Acestea sunt nişte principii pe care nu Mă îndoiesc că le vei respecta.

11. Dar sufletul tău mai este frământat de o întrebare, şi anume, că nu ştii ce să faci cu preoții păgâni idolatri, care şi ei sunt adesea oaspeții tăi. Îți spun Eu: pe aceia, lasă-i deocamdată în pace, așa cum sunt! Căci ei cred în idolii lor mai puțin decât ai crezut tu înainte. Dar nu vor renunța uşor la funcția şi la câştigul lor. În timp însă, poți începe să-i spui ba unuia, ba altuia câte ceva din învățătura Mea, şi nu veți mai avea nicio problemă cu ei sau, în orice caz, veți avea mult mai puține. Cu timpul vor cădea şi templele idolatrilor. Dar Eu nu vă poruncesc ca voi să le distrugeți, căci este pe deplin suficient că ele s-au năruit în inimile voastre.

12. Dacă însă vreun astfel de preot va forța pe cineva să creadă în idolii săi şi-i va cere ofrande, atunci spuneți-i întregul adevăr! Şi dacă nu se va lăsa înduplecat, atunci chemați-Mă pe Mine în gând şi săvârşiți o minune în numele Meu în fața ochilor săi! De va vedea un astfel de lucru, atunci va crede, dacă are în suflet un cât de mic simț al adevărului. Iar de nu va crede, lăsați-l să plece, şi voi rămâneți în adevărul învățăturii Mele! Căci, după concepția guvernatorilor romani, care acționează ca atare, astăzi fiecare este liber să gândească şi să creadă după cugetul său.

13. Dar dacă ar fi ca vreun astfel de preot păgân să adopte credința voastră luminoasă, atunci voi să-l sprijiniți, ca pe un membru al noii comunități a lui Dumnezeu pe pământ, şi să aveți grijă de existența sa vremelnică. Iar de nu va avea nevoie de sprijinul vostru, atunci să-l tratați ca pe un prieten!

14. Prin urmare, de-acum ştiți cum să vă descurcați în toate cazurile în care veți fi tulburați de ceva în activitatea voastră de răspândire a învățăturii Mele! Şi, fiindcă acum nu mai avem nimic de dezbătut, haideți să ieşim pe afară. Poate întâlnim pe acolo ceva care să ne dea ocazia să trecem la considerații mai profunde!"

15. Propunerea aceasta i-a mulțumit pe toți şi am ieşit la aer.

Capitolul 93

Vizita în dumbrava cea sfântă. Distrugerea idolilor

1. În timp ce umblam pe străzile oraşului, n-am dus deloc lipsă de tot felul de curioşi, care ne priveau insistent şi ne întrebau cine suntem noi de fapt. Doctorul, vameşul şi copiii săi, care ne însoțeau, în special fiul său Iorab, cel înviat din morți, erau de-a dreptul asaltați de curioşi, întrucât oamenii nu puteau pricepe cum de acesta, care zăcuse de boală şapte ani întregi, iar cu o zi înainte chiar se auzise că a murit, se plimba acum pe deplin sănătos. Curioşii au fost însă îndepărtați cât se poate de prietenos, cu explicația că vor afla totul în zilele următoare, iar ei s-au mulțumit cu aceasta.

2. Însă, la capătul unei străzi lungi, ne-au ieşit în cale trei preoți slujitori ai zeului Apollo, un preot al lui Zeus şi unul al Minervei, toți în veşmintele lor preoțeşti foarte stranii, care le dădeau un aspect de magicieni.

3. Ei s-au oprit în fața noastră, şi unul dintre preoții lui Apollo ne-a întrebat dacă noi, ca străini, nu vrem cumva să mergem în dumbrava cea sfântă, în care li s-a construit un templu comun celor trei zeități de frunte. Iar dacă aceasta ar fi intenția noastră, ei se ofereau să ne însoțească şi, contra unei mici ofrande spre îmbunarea celor trei zei, să ne arate tot ce este mai minunat de văzut şi de admirat acolo.

4. Atunci Iored, pe care cei cinci preoți îl cunoşteau destul de bine, a spus: „Aceştia sunt oaspeții mei. Pentru ei voi plăti eu, aşa că, arătați-ne templul şi minunățiile voastre de acolo!"

5. Cu aceasta, preoții s-au declarat mulțumiți şi ne-au condus cu multă prietenie în dumbravă, în mijlocul căreia se afla, pe o colină, un templu rotund, de dimensiuni destul de mari. O jumătate din templu era deschisă, plafonul său sprijinindu-se pe zece coloane. Cealaltă jumătate consta dintr-un semicerc închis de un zid. În dreptul acestui zid erau plasate statuile de marmură ale celor trei zei. În mijloc, pe un tron, stătea Zeus, la dreapta sa era Minerva, cu platoşa sa de război, iar la stânga Apollo, numai cu lira; căci un Apollo reprezentat în carul său de soare tras de cai ar fi însemnat o cheltuială prea mare pentru oraşul acesta mic.

6. Când am ajuns la templu, preotul lui Zeus a spus: „Dacă domnii doresc cumva ca vreuna dintre cele trei zeități să le spună ceva, atunci vă rog smerit să-mi încredințați întrebarea!"

7. Eu am spus: „Prietene, noi nu avem deloc nevoie de aşa ceva. Căci suntem oameni cu multă experienţă şi ştim preabine în ce mod sunt făcute să vorbească statuile acestea. Aşa că, să lăsăm aceasta, iar tu, scuteşte-te de o asemenea osteneală! Dar întrucât astăzi nu va mai veni nimeni încoace spre a le cere sfatul acestor zei, lăsaţi-i liberi pe cei trei vorbitori din spatele lor, de altfel nişte oameni foarte de treabă, ca să vină şi ei printre noi!”

8. La aceste cuvinte, preotul, puternic surprins, a rostit cu binecunoscutul patos al preoţilor magicieni: „Prietene, tu eşti un străin. De aceea, te sfătuiesc cu toată prietenia să nu huleşti în faţa zeilor celor puternici, căci foarte uşor ţi s-ar putea petrece o nenorocire! Eu îţi spun ţie că aici, în spatele zeilor, nu stă ascuns niciun muritor, spre a răspunde la întrebările adresate zeilor!”

9. Eu am spus: „Întrucât tu nu Mă cunoşti, îţi iert minciuna. Dar trebuie totuşi să te conving că singur Eu deţin adevărul deplin, şi nu tu! Uite, Eu vreau ca aceşti trei zei să se năruie chiar în clipa aceasta, iar cei trei vorbitori să fie eliberaţi şi să vină printre noi!”

10. Atunci preotul a spus: „Dacă tu eşti în stare de aşa ceva, atunci noi ne vom prosterna în faţa ta şi te vom adora ca pe un zeu al tuturor zeilor şi al tuturor oamenilor!”

11. Eu am spus: „Eu nu am nevoie de aşa ceva, dar totuşi o să vedeţi acum un alt fel de glorie, care este puterea spiritului uman atunci când ea se aliază cu puterea lui Dumnezeu cel adevărat. De aceea, Eu spun: Aşa voiesc Eu şi aşa să fie!”

12. Şi, de cum am rostit vorbele acestea, nu s-a mai văzut nici urmă din cei trei zei, iar vorbitorii, care stătuseră chirciţi în spatele acestora, au ieşit din firidele lor, speriaţi şi uluiţi, şi s-au arătat în plină zi.

13. Când cei cinci preoţi au văzut aceasta, s-au necăjit foarte tare, şi unul, cel mai inimos dintre ei, le-a spus celorlalţi: „Fraţilor, împotriva voinţei atotputernice a unui om-zeu nu poţi scoate sabia, ci lucrul cel mai indicat este să i te supui! Iată-ne dintr-o dată rămaşi fără meserie şi fără pâinea cea de toate zilele! Dar ce putem face acum? Noi ne-am exercitat funcţia aceasta cu toată demnitatea şi, prin mica noastră înşelătorie nevinovată, n-am făcut nimănui niciun rău, nici nu am stors prin şantaj vreo ofrandă de la cineva peste taxa stabilită, ci i-am învăţat pe oameni o mulţime de lucruri şi le-am dat tot timpul un exemplu bun. Şi astfel, sper cu toată încrederea că omul acesta divin, cu adevărat atotputernic, nu ne va condamna de tot, dacă îl vom implora.”

14. Atunci au spus ceilalţi: „Da, toate acestea ar fi bune şi frumoase, dar ce va spune acum poporul - care, în mare parte, credea în cele trei divinităţi - când va veni aici şi nu-şi va mai găsi vechii zei, cu care se obişnuise? Şi ce-i vom spune noi atunci poporului?”

15. Unul dintre ei a spus: „Să lăsăm şi aceasta pe seama atotputernicului om divin, şi se va găsi o scuză oarecare şi pentru această situaţie; va fi cu atât mai uşor, cu cât la acest eveniment ieşit din comun a fost de faţă şi cel dintâi demnitar al nostru, Iored. Singura şi cea mai importantă problemă rămâne să ştim ce trebuie să facem în clipa de faţă.”

16. Eu am spus: „Înainte de toate, mergeţi şi lepădaţi aceste veşminte ridicole şi îmbrăcaţi-vă ca nişte oameni obişnuiţi! Apoi reveniţi la noi, şi atunci vom mai vorbi şi despre acest lucru!”

17. Atunci cei cinci au dat fuga la locuinţa lor, care se afla chiar în spatele templului, şi-au schimbat hainele şi s-au întors degrabă la noi, însoţiţi de nevestele şi de copiii lor. Găsind templul gol, femeile şi copiii au izbucnit pe dată în bocete de mare jale şi au întrebat cine era cel care le pricinuise o atât de mare nenorocire.

18. Atunci Eu am înaintat până în faţa lor şi am spus: „Eu sunt Cel pe care îl căutaţi! Dar nu cumva preferaţi şi voi să vă hrăniţi mai degrabă cu faptele adevărului, decât cu înşelăciune şi cu minciuni sfruntate?”

19. Atunci femeile au spus: „Sigur că preferăm aceasta. Dar cine ne va da ceva în schimbul acestor fapte ale adevărului?! Noi ştim de mult că, în legătură cu aceşti zei ai noştri, nimic nu este adevărat! Dar la ce ne foloseşte aceasta?! De unde să luăm unii mai buni şi mai

adevărați? De pe urma acestora neadevărați, măcar ne-am hrănit cu toții. Dar cum ne vor hrăni oare cei pe care încă nici nu-i avem?”

20. Eu am spus: „Femeilor, pentru lucrul acesta nu trebuie să vă faceți griji! Căci hrana v-o vor procura bărbații voştri atunci când, în loc să mai fie nişte preoți idolatri, vor deveni slujitori ai Cuvântului celui viu al lui Dumnezeu!”

21. Iar femeile au spus: „Şi cine le va oferi o asemenea slujbă?”

22. Eu am spus: „Nici pentru aceasta nu trebuie să vă faceți griji! Iar Eu vă spun acum vouă, femei îndărătnice: mergeți liniştite, cu copiii voştri, înapoi de unde ați venit, ca să nu trebuiască să vă silesc Eu să plecați. Mai aveți ce să mâncați şi ce să beți! Iar când nu veți mai avea nimic, se va îngriji cineva ca voi şi copiii voştri să nu muriți de foame! Ieşiți şi voi pe ogoare, prin grădinile şi viile voastre, şi lucrați puțin! Iar aceasta vă va face mai mult bine decât vopsirea zeilor sau fabricarea lor din lut ori din ceară.”

23. Atunci, cei cinci preoți le-au condus pe femeile lor înapoi în case, iar ei, plini de bucurie, s-au întors repede la noi.

Capitolul 94

Rugămintea preoților privind reconstruirea idolilor. Lacul cel sfânt

1. Iar preotul zeiței Minerva, care era cel mai inimos şi, totodată, cel mai erudit dintre ei, s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: „Omule Divin, sau cine oi fi tu, am dedus din vorbele tale, adresate femeilor noastre nesupuse, că eşti un om bun, înțelept şi cu o gândire foarte generoasă, care cu siguranță că va accepta o discuție directă! Şi cum eu sunt deja convins de aceasta, te rog smerit să mă asculți cu răbdare. Uite, eu ştiu că, în schimbul bâlciului acestuia cu idolii, tu ne vei dărui ceva infinit mai bun decât tot ce am putea cunoaşte noi. Dar aici nu despre aceasta este vorba, ci despre cu totul altceva, şi tocmai de aceea te-aş ruga să mă asculți cu răbdare!

2. Uite, aici este vorba, în primul rând, de păstrarea, pe cât posibil, a legilor statului cu ajutorul a tot felul de învățături bune despre existența unor forțe şi puteri supranaturale, pe care noi le numim, la modul general, zei! Şi, pentru a-i oferi poporului ceva palpabil despre ei, noi i-am reprezentat în forme simbolice adecvate, cât mai frumoase şi mai pure. Poporul s-a obişnuit cu lucrul acesta încă din leagăn, iar vederea lor îl luminează şi îl îndeamnă la gânduri bune şi pioase. Nouă, preoților, ne-a fost de asemenea destul de uşor ca, făcând apel la aceste reprezentări, să determinăm poporul să accepte diferite povețe bune şi folositoare, ceea ce ar fi fost mult mai dificil de realizat în lipsa lor.

3. Mă întreb oare ce se va petrece când poporul se va aduna aici în ziua stabilită şi nu va mai vedea cele trei statui bine cunoscute ale zeilor. Sigur că noi îi vom vorbi în cuvintele cele mai limpezi şi mai înflăcărate despre tine şi ne vom scuza cât mai solemn. Dar unde te vei afla tu, călătorule, la momentul respectiv? Spre norocul nostru, avem aici martori locali dintre cei mai de vază. Dar nici aceştia nu ne vor folosi prea mult în fața unor oameni deveniți furioşi, astfel că te-aş ruga cât se poate de fierbinte, de dragul unei cauze bune, să refaci cele trei statui, măcar pentru o vreme, lucru pe care nu mă-ndoiesc că îl poți face cu uşurință. Noi însă vom adera totuşi, însuflețiți de cea mai mare recunoştință, la învățătura ta şi o vom transmite şi poporului, făcând astfel pe deplin inutile statuile de aici, lucru de care poți fi pe deplin încredințat. Dar aşa, dintr-o dată, treaba nu va merge uşor sau poate nu va merge chiar deloc!

4. Aşa că, te rog, bunule Om Divin, să-mi îndeplineşti rugămintea, lucru pe care fără îndoială că îl vei putea face la fel de uşor cum ai făcut să dispară mai înainte cele trei statui. Ştim că mai înainte noi te-am ofensat prin faptul că am negat existența celor trei vorbitori ascunşi - dar am făcut-o fără vreo intenție rea, căci noi nu aveam de unde să ştim cine eşti tu!

Apoi, minunea săvârşită de tine ne-a făcut să recunoaştem adevărul; dar a fost prea târziu. Cum însă tu eşti încă aici, te rugăm să ne ierți nechibzuința de la început şi să te înduri a îndeplini cererea pe care ți-am adresat-o eu, în numele nostru, al tuturor!”

5. Eu am spus: „Ah, ce să Mă fac cu niște oameni orbi ca voi? Dacă pentru voi noaptea este mai bună decât ziua vieții, atunci luați-vă înapoi idolii voştri morți! Dar va sosi curând ziua când poporul însuşi va veni aici ca să răstoarne idolii aceştia de pe soclu - şi pe voi, totodată! Dacă ați fi urmat, în primul rând cu ajutorul acestor martori respectabili şi în al doilea rând cu ajutorul Meu nevăzut, poveţele pe care vi le-am dat, deocamdată doar pe scurt, voi ați fi putut fi salvați. Dar din moment ce, în pofida tuturor acestor lucruri, voi îi preferați totuşi pe idolii voştri, aceştia îşi vor relua de îndată locul pe vechile lor socluri!”

6. Însă cel ce vorbise a spus: „Doamne şi Omule Divin, lasă-ne să ne mai consultăm puțin, iar apoi îți vom comunica decizia noastră sinceră!”

7. Atunci a spus vameşul: „Dragii mei, atunci sfătuiți-vă, iar apoi veniți la mine acasă, unde vom lua o hotărâre. Căci nouă locul acesta începe să ni se pară sinistru ca o catacombă egipteană!”

8. Propunerea aceasta i-a mulțumit pe preoți, iar noi ne-am continuat drumul, până ce am dat de un mic lac deosebit de adânc. De altfel, acest gen de lacuri era destul de obişnuit în Asia.

9. Când am ajuns acolo, Iored a spus: „Doamne, uite, acest lac este o adevărată ciudățenie în ținutul nostru! Pe timp de noapte, mai ales în miezul verii, poți vedea plutind, pe întreaga suprafață a apei, o mulțime de luminițe. Unele se mişcă mai încet, altele mai repede. Ei bine, fenomenul este greu de cercetat mai îndeaproape, întrucât lacul are malurile mlăştinoase. Însă preoții se pricep foarte bine să profite de el, lacul situându-se şi el pe domeniul dumbrăvii lor sfinte. Iar când vine vremea, şi acum nu suntem deloc departe de aceasta, aici se țin discursuri ample despre sosirea spiritelor elizeene, care şi-ar face apariția spre a le împărți oamenilor favoruri şi care şi-ar fi ales lacul acesta pentru că este cel mai curat din lume.

10. Faptul că-acest lac are o apă deosebit de curată se explică uşor - căci nimic nu poate ajunge până la el spre a-l tulbura. Dar în ce priveşte spiritele elizeene, cu aceasta nu mai sunt de acord! Probabil că fenomenul nici nu este prea deosebit, ci unul foarte natural. Dar preoții, care sunt niște oratori foarte buni, se pricep să-l prezinte astfel încât, cel puțin pentru moment, să te impresioneze, mai ales pe timp de noapte, când se ştie că oamenii sunt mai sensibili la magie. În rest, e bine că acest lac este împrejmuit din toate părțile. Căci nu este deloc prudent să păşeşti chiar şi puțin dincolo de stâlpii care înconjoară lacul, iar cel care cade acolo este iremediabil pierdut.

11. Ei bine, Doamne şi Învățătorule, ar fi şi aici necesară o explicație, şi anume: în primul rând, de ce oare trebuie să existe pe pământ un lac atât de periculos şi, la drept vorbind, atât de inutil? Niciun vas n-a plutit vreodată pe el şi nici nu a putut fi zărit vreun peşte în el. El nu are niciun fel de alimentare naturală vizibilă şi nici vreo scurgere, care să folosească la irigarea ținutului. În al doilea rând, potrivit sfintei şi adevăratei învățături pe care ne-ai dat-o, el nu serveşte decât în scop idolatrie, datorită fenomenelor sale luminoase, cu adevărat magice, împotriva cărora eu nu am nimic de obiectat, decât din punctul de vedere al implicațiilor morale ale acestui fenomen. Căci deşi statuile cele grosolane au fost spulberate prin forța Ta cea adevărată şi miraculoasă, de adevărat Stăpân al Vieții, idolatria va continua totuşi să existe ca şi până acum. Oare nu Ți-ar sta în putere să faci să dispară, la fel de simplu, şi lacul acesta idolatrizat, cum ai făcut cu cele trei statui?”

12. Eu am spus: „O, ba da, şi am s-o şi fac, întrucât tu doreşti aceasta pentru un scop bun! Dar lacul acesta are pentru acest pământ o menire mai importantă decât crezi tu, întrucât el este în legătură cu organismul intern al planetei, adâncimea lui atingând mai mult de trei sute de leghe. El reprezintă un fel de sistem de răcire pentru o arteră foarte fierbinte a inimii pământului, motiv pentru care apa sa este foarte rece.

13. Lacul are o alimentare subterană, dar nu are scurgere, fiindcă surplusul său de apă este în permanență consumat de căldura din interiorul pământului, pe calea evaporării continue, fenomen la fel de necesar pentru activarea mecanismelor interioare ale pământului, cum este absorbția sucurilor alimentare în stomacul omului; astfel, lacul nu prezintă niciun fel de folos la suprafața pământului, însă are o însemnătate cu atât mai mare pentru interiorul său.

14. Sigur că te poți întreba: «Bine, dar de ce trebuie să se afle el tocmai aici, într-un crâng atât de frumos, de fertil? Doar s-ar putea afla şi în altă parte, undeva, în deşert!» Şi ai întrucâtva dreptate. Dar ținutul acesta a fost şi el, cu vreo două mii de ani în urmă, un deşert, pe care oamenii expulzați în zonele acestea întinse l-au transformat, prin hărnicia mâinilor lor, într-un pământ fertil.

15. Şi aceasta se poate petrece cu multe alte deşerturi din lume, în care adesea întâlneşti chiar şi douăzeci-treizeci de astfel de lacuri! Iar dacă acele deşerturi ar deveni fertile, şi acolo oamenii s-ar întreba, fără îndoială: «Bine, dar de ce trebuie să existe aici lacul acesta periculos?» Iar Eu nu-ți pot da decât un singur răspuns: pentru că, fiind foarte necesar menținerii mecanismelor terestre, trebuie să se afle şi el undeva, pe fața pământului, şi astfel, potrivit ordinii înțelepte a lui Dumnezeu, el se află chiar aici, la fel cum alte mii de astfel de lacuri sunt răspândite peste tot pe suprafața pământului, cele mai multe fiind dedesubtul mărilor sau la baza celor mai înalți munți.

16. În ceea ce priveşte fenomenul luminos specific, care se manifestă cu deosebire în luna lui Iuliu Cezar (iulie), el nu se datorează decât insectelor luminoase, care pe timpul nopții absorb vaporii uşori ce se ridică din apă şi se hrănesc cu ei. Du-te în India, şi vei vedea acolo chiar mai multe fenomene luminoase nocturne!

17. Toate acestea sunt lipsite de importanță, căci lacul poate fi îngrădit cu uşurință, ca să se pună capăt oricărui pericol, şi chiar şi fenomenele luminoase ar putea lesne fi explicate oamenilor într-un mod accesibil lor. Dar fiindcă, spre binele acestor preoți, vrem să eliminăm de aici tot ce ar putea fi folosit de ei pentru amăgirea şi pentru cufundarea oamenilor în tot felul de iluzii, vom acoperi şi lacul acesta cu un strat de pământ gros de o mie de staturi de om, şi, pentru că trebuie să aibă pe undeva o deschidere, îl vom pune în legătură cu un alt lac mare, ceea ce vouă nu poate decât să vă folosească, pe de o parte, şi, pe de altă parte, în felul acesta nici viața mecanică a pământului nu va avea de suferit. Aşa să fie, deci!”

18. Şi, din clipa aceea, lacul a dispărut în întregime, iar în locul lui era doar pământ tare. Doar îngrăditura, rămasă pe loc, mai indica dimensiunea de odinioară a lacului.

19. Se înțelege că acest lucru le-a produs o imensă uluire tuturor celor prezenți acolo. Când să pornim spre casă, aflându-ne încă în preajma lacului, pentru că unii mai voiau să încerce cu picioarele lor soliditatea noului teren, ne-au ajuns din urmă şi cei cinci preoți, care, încă de când ne aflam în templu, au presupus că probabil vom vrea să vizităm şi lacul cel sfânt.

20. Şi, când au ajuns în fuga mare la fața locului, şi-au pus cu toții mâinile în cap şi au strigat: „În numele tuturor zeilor, ce s-a întâmplat aici? Mai înainte, dărâmarea celor trei zei, iar acum, şi dispariția celui mai pur şi mai sfânt lac! Vai de noi! Căci acum suntem pierduți! Trebuie că zeii cei mari s-au supărat foarte tare pe noi şi de aceea au acceptat ei ca un magician să ne facă lucrul acesta, prin intermediul puterii cu care l-au înzestrat. O, dacă ne-ar fi rămas măcar lacul! Vai, cine ne va ajuta şi cine ne va hrăni de acum înainte?”

21. Eu le-am spus: „Veniți cu noi la Iored. Iar acolo, în casă, vom discuta pe îndelete, căci aici nu este nici locul şi nici momentul potrivit!”

22. Cu aceasta, preoții s-au potolit şi au mers împreună cu noi la Iored, unde ne aştepta deja un prânz îmbelşugat.

Capitolul 95

La masă, în casa vameşului Iored. Învățătura despre viață a Domnului nostru Iisus Hristos

1. Vameşul Iored i-a invitat, firește, şi pe cei cinci preoți la prânz, invitație pe care ei au acceptat-o pe dată cu mare bucurie, aşezându-se chiar la masa noastră. După datina grecească, în timpul prânzului nu s-a vorbit deloc sau doar foarte puțin. Dar după masă, când vinul a dezlegat limbile, au început discuțiile şi atmosfera s-a înviorat imediat.

2. Cei cinci preoți n-au vorbit decât foarte puțin, mulțumindu-se doar să asculte. Căci voiau să-şi dea seama, din vorbele ucenicilor şi ale celorlalți oaspeți, cine sunt Eu de fapt şi de unde vin. Însă, din vorbele celor prezenți, nu reieşea nimic din toate acestea.

3. Cu timpul, cei cinci şi-au pierdut răbdarea şi au întrebat dacă pot vorbi, întrucât voiau să ştie ce atitudine ar trebui să adopte ei, ca preoți, de aici încolo, spre a se putea înțelege cu poporul.

4. Atunci Eu le-am spus: „Nu spuneți nimic altceva decât adevărul despre cum s-au petrecut lucrurile, numiți martorii, pe care-i aveți aici cu duiumul, şi nu vi se va clinti niciun fir de păr din cap! Apoi, adoptați Învățătura Mea cea nouă şi predicați-o şi alor voştri, iar ei se vor bucura cu toții de ea, din clipa în care vor vedea în voi, dintr-o dată, cu totul alți oameni şi învățători decât ați fost până acum! Sau vă imaginați cumva că oamenii care veneau la templul vostru mai credeau în ceea ce le spuneați voi? Vă spun Eu: dacă erau doi la câteva sute de oameni! Ei veneau la voi din pură obişnuință şi se desfătau cu spectacolul pe care-l ofereați. Dar de crezut nu mai credea de mult aproape nimeni vreun cuvințel de-al vostru! Aşa că astăzi nu ați pierdut de fapt nimic, ci doar ați câştigat.

5. Cât despre Învățătura Mea, v-o vor expune ucenicii Mei cu cea mai mare uşurință, până deseară, şi vă vor instrui de asemenea cum să o dezvăluiți mai departe poporului. Dar în primul rând trebuie să acționați voi înşivă conform învățăturii. Căci doar astfel veți putea ajunge la desăvârşirea vieții şi veți reuşi să faceți ceea ce fac şi Eu; iar odată ajunşi la adevărata desăvârşire, veți putea face chiar şi lucruri mai mari şi mai multe decât fac Eu.

6. Căci marele Dumnezeu adevărat şi unic nu l-a creat pe om pentru ca el doar să se mulțumească, asemenea animalelor, cu satisfacerea necesităților sale naturale, ci, înainte de toate, pentru ca el să se preocupe de spiritul care există în lăuntrul său. Iar acela al cărui spirit va fi activ şi care îşi va exersa puterile spirituale prin cunoaştere, credință şi faptă va deveni puternic în spiritul său.

7. Cel care îşi va dezvolta în special forțele spiritului, acela va construi în sine însuşi Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta reprezintă adevărata Viață Veşnică din om, care provine din Dumnezeu Creatorul şi este asemenea Lui, în toate însuşirile sale.

8. Şi, odată ce omul dobândeşte o astfel de stare preafericită şi îşi uneşte voința sa proprie cu Voința lui Dumnezeu, pe care a recunoscut-o, el poate face apoi tot ceea ce face şi Dumnezeu, devenind astfel, el însuşi, un maestru al Vieții şi un stăpân asupra tuturor forțelor naturii. Eu văd că voi nu puteți înțelege acum pe de-a-ntregul acest lucru. Dar, de îndată ce ucenicii Mei vă vor instrui, veți înțelege mult mai clar şi ceea ce v-am explicat Eu acum.”

Capitolul 96

Despre astrologie

1. Atunci preotul zeiței Minerva a spus: „Ascultă, Omule Divin, una din principalele noastre sarcini este aceea de a determina orele din zi, de a calcula cu precizie zilele, săptămânile, lunile şi anii, precum şi de a cerceta şi stabili planetele care guvernează anul şi cele douăsprezece semne ale cerului! Aceasta este o activitate care presupune numeroase cunoştințe,

multă experienţă şi muncă, iar ea le este extrem de utilă oamenilor, căci fără vigilenţa, grija şi munca aceasta a noastră s-ar instaura curând dezordinea în toate activităţile lor.

2. Tot noi construim şi clepsidrele şi reglăm ceasurile solare după poziţiile celor douăsprezece semne cereşti. Ei bine, dacă vom adopta noi înşine noua ta învăţătură despre Dumnezeu şi despre viaţă şi o vom împărtăşi poporului, nu ne vom mai putea îndeletnici nici cu această activitate?"

3. Eu am spus: „O, ba da, activitatea aceasta este foarte bună. De aceea, o şi puteţi practica. Dar trebuie să renunţaţi la cititul în astre, pretinzând că puteţi descifra din stele soarta oamenilor; şi la identificarea semnelor zodiacale cu diferiţi zei, pe care să-i idolatrizaţi şi cărora să le aduceţi ofrande. Deci, lăsând acestea la o parte, puteţi să socotiţi şi să număraţi cât vreţi zilele, săptămânile, lunile şi anii şi puteţi construi câte ceasuri doriţi, atâta timp cât va abţineţi, în activitatea aceasta, de la orice formă de idolatrie şi de ghicit, împotriva îndeletnicirii respective Eu nu am nicio obiecţie, deşi trebuie să vă spun deschis că este total inutil şi absurd să vreţi să determinaţi, prin calculele voastre asupra timpului, o planetă care să guverneze anul, şi iată de ce! Ascultaţi-Mă cu atenţie!

4. Voi menţionaţi printre planetele voastre guvernatoare şi Soarele, şi Luna. Despre Lună nu vreau să spun încă nimic, deoarece ea, ca însoţitoare permanentă a Pământului, care este în mod evident o planetă, poate fi considerată şi ea, la rândul ei, o planetă. Dar Soarele nu este nicidecum o planetă, ci o stea fixă, cum există nenumărate altele în spaţiul infinit al Creaţiei. El este de mii şi mii de ori mai mare decât Pământul şi reprezintă pentru acesta, precum şi pentru planetele care îl înconjoară, o sursă fixă, imuabilă de lumină, lucru pe care de asemenea îl veţi afla mai detaliat de la ucenicii Mei.

5. Iar dacă lucrurile stau aşa şi nu altfel, cum puteţi voi spune că planetele voastre guvernează în vreun fel un an sau altul?! Vedeţi voi, în lucrul acesta deja se ascunde o idolatrie foarte abil premeditată, încă din vechime, de către preoţii păgâni! Căci dacă, de pildă, în anul acesta planeta guvernatoare ar fi Jupiter - sau Zeus al vostru -, atunci lui, ca zeu, trebuie să i se aducă în anul acesta deosebit de multe ofrande, spre a fi îmbunat şi pentru ca roadele anului să fie bogate. Vedeţi, aceasta se cheamă idolatrie, şi ea nu trebuie să existe la oamenii care Îl recunosc pe unicul Dumnezeu adevărat şi viu şi trăiesc şi făptuiesc potrivit Voinţei Sale revelate. Căci în vechea Carte a Înţelepciunii stă scris: «Eu singur sunt Dumnezeul şi Stăpânul vostru; să nu adoraţi alţi zei, în afară de Mine!»

6. Aşadar nu există decât un singur Dumnezeu care a creat tot ceea ce există, din Sine Însuşi. Şi trebuie să credeţi numai în El, să urmaţi poruncile Sale care v-au fost revelate şi să-L iubiţi pe El mai presus de orice pe lume!

7. Iar dacă veţi face lucrul acesta, pentru a obţine astfel ceea ce v-am promis Eu, atunci povestea cu planetele guvernatoare nu mai are nicio valoare. Căci singur Dumnezeu este Guvernatorul tuturor lucrurilor, al tuturor elementelor şi al tuturor timpurilor.

8. Cel care crede în lucrul acesta şi îl acceptă în mod necondiţionat şi, cunoscând Voinţa Divină, o urmează cu strictеţe, acela va şi recunoaşte cât de curând, în sine însuşi, că aceste cuvinte, pe care Eu tocmai vi le-am adresat, sunt chiar cuvintele lui Dumnezeu şi că ele conduc la împlinirea făgăduielii pe care Eu v-am făcut-o, tot atât de sigur, pe cât este de sigur că Eu pot săvârşi, numai şi numai prin Vrerea Mea, tot ceea ce voiesc. Aţi înţeles ceea ce v-am explicat?"

9. Atunci cei cinci preoţi au spus. „Doamne, Învăţătorule şi adevărat Om Dumnezeiesc, am înţeles totul şi recunoaştem în mod deschis că ai dreptate deplină în toate şi că rosteşti cel mai pur adevăr! Şi totuşi, referitor la îndeletnicirea noastră, suntem de părere că menţinerea planetelor guvernatoare la calcularea timpului şi a anilor ar putea continua, în condiţiile în care noi am păstra vechile lor nume. Le-am explica, desigur, oamenilor că acestea sunt doar nişte simple nume prin care desemnăm respectivele stele călătoare. Şi aceasta, doar pen-

tru stabilirea regulamentară a ciclurilor de şapte, ani, după sistemul vechilor egipteni. Acest lucru, considerăm noi, nu va dăuna cu nimic înfloririi învățăturii tale."

10. Eu am spus: „Nu îi dăunează, dar nici nu-i este de folos. Căci, în primul rând, la ce foloseşte ciclul de şapte ani? Dacă ciclul de şapte săptămâni sau de şapte luni nu are nicio valoare în sine, cu atât mai puțin are ciclul de şapte ani! Dar voi ați impus credința că cifra şapte ar fi un număr magic şi de o mare importanță, şi i-ați atribuit tot felul de efecte care seduc poporul, şi de aceea nu mai puteți renunța la această mare prostie. Însă dacă vă credeți îndreptățiți să păstrați toate aceste semne, atunci explicați-i măcar poporului, cu toată seriozitatea, că vechile nume ale zeilor nu reprezintă de fapt nimic altceva decât simple denumiri ale unor stele călătoare!

11. Căci Eu va spun vouă: toate calculele voastre referitoare la stelele cerului nu sunt decât înşelătorie şi minciună. Ucenicii Mei pot depune mărturie în acest sens, căci Eu le-am dezvăluit acest lucru, iar ei ştiu acum ce sunt Soarele, Luna şi toate celelalte stele. Întrebați-i, iar ei vă vor lămuri pe deplin! Din explicațiile lor veți deduce cât de false şi de ridicol de prosteşti sunt toate calculele şi determinările voastre.

12. După cum spuneam, din calculele voastre temporale, nu sunt corecte şi adevărate decât schimbările din şapte în şapte zile ale pătrarelor de lună, săptămâna rezultată din acestea, durata unei luni şi durata anului - toate celelalte fiind nişte aiureli lipsite de sens. Iată că acum ştiți câtă valoare au calculele voastre, şi ce veți face în continuare depinde doar de voi!"

13. Când au auzit cei cinci asemenea cuvinte despre calculele lor cronologice şi stelare, care lor li se păreau atât de importante, nu le-a venit să creadă şi au început să şuşotească astfel între ei: „Nu din Egipt şi-a adus omul acesta înțelepciunea şi forța magică a voinței sale. Căci altminteri ar vorbi cu totul altfel despre astronomia atât de veche şi perfectă a Egiptului! El însă respinge de la bun început totul, în afară de ceea ce şi cel mai simplu om poate număra şi calcula pe degete. Trebuie să aibă el motivele sale. Va trebui să vorbim despre aceasta cu ucenicii săi!"

14. Atunci primul preot al lui Apollo, de fapt, principalul astronom, a spus: „Bine, dar eu am studiat cu deosebit sârg la Diathira, în Egiptul Superior, sub marele zodiac din Templul lui Cronos, cronologia, astronomia şi minunata astrologie, după noul sistem al marelui Ptolemeu[16], şi toate acestea nu mai înseamnă dintr-o dată nimic?! Dar ce trebuie să-ți imaginezi oare privind constelațiile cele minunate de pe cer? Să nu aibă ele cu adevărat nicio semnificație, decât aceea de a transmite pe timp de noapte o lumină, destul de palidă, asupra pământului?! Atunci de ce acele grupări multiple ale lor, care rămân mereu aceleaşi? De ce mărimile şi culorile lor diferite? Cu adevărat, aceasta este o grea încercare pentru noi! Dar, în sfârşit, fie cum o fi, vom vedea ce ne vor povesti aceşti ucenici!"

Capitolul 97

Domnul nostru Iisus Hristos vindeca bolnavii dintr-un sătuc de pescari

1. Şi atunci, ne-am ridicat de la masă, căci se făcuse cam ora a patra a după-amiezii, iar Eu le-am cerut lui Andrei şi lui Nathanael să-i instruiască aşa cum trebuie pe cei cinci, după care am ieşit pe afară, împreună cu ceilalți ucenici şi cu cei ai casei.

[16] *Nu este vorba nici despre Ptolemeu, astronomul mai recent, nici despre unul dintre regii cu acest nume, ci despre acel PDOLOMEUZ (= topograf), dat complet uitării de istoria omenirii;a trăit la vreo 400 de ani după Moise. Dar el nu trebuie confundat nici cu PDOLOMEUZ de la Diathira, care a calculat zodiacul. PDOLOMEUZ înseamnă de fapt „arpentor", „geodez". A se reține bine acest lucru! (J.L.)*

2. Atunci însă a venit după noi şi preotul slujitor al lui Zeus; căci el le spusese celorlalţi patru: „Fiţi voi atenţi la ce vă spun cei doi bărbaţi. Eu însă mă duc după învăţător, ca să văd şi să ascult ceea ce face şi spune el.”

3. Astfel că el a venit pe urmele noastre, pe când ne plimbam de-a lungul fluviului Eufrat, pe al cărui mal drept - unde era situată localitatea - se găseau şi o mulţime de plante rare de leac. Am mers timp de vreo oră în josul fluviului, până am dat de un sătuc de pescari, ai cărui locuitori se hrăneau în special cu peşte; căci solul era pietros şi nisipos - doar ici şi colo răsărea câte un fir de iarbă sau câte o buruiană, iar cele câteva capre abia îşi puteau găsi hrana -, locul nefiind deloc prielnic pentru agricultură.

4. Când am ajuns acolo, ne-au ieşit pe dată în întâmpinare o mulţime de oameni, care l-au salutat pe vameşul Iored, pe care-l cunoşteau foarte bine, şi l-au rugat totodată să aibă îngăduinţă şi răbdare, întrucât îi mai datorau încă o parte din arenda pentru pescuit.

5. Vameşul însă i-a scutit complet de aceasta şi le-a spus pe deasupra: „Nu numai că vă scutesc de arenda pe care mi-o datoraţi până acum, ci vă scutesc, pe viitor, de plata oricărei arende. Doar banii pentru arenda imperială va trebui să-i mai plătiţi de acum încolo, în calitate de proprietari liberi ai acestui sătuc şi ai pescăriei, iar pe aceştia îi veţi putea câştiga, în comun, din vânzarea peştelui. Sunteţi mulţumiţi aşa?”

6. Cuprinşi de o recunoştinţă nețărmurită, bărbaţii şi femeile s-au aruncat cu faţa la pământ, lăudând în gura mare bunătatea lui Iored. Acesta însă le-a spus să se ridice de la pământ, căci nu trebuie să facă atâta caz pentru o binefacere atât de mică.

7. Când s-au ridicat de jos, Iored le-a făcut cunoştinţă cu feciorul său cel trezit din morţi şi le-a povestit cum s-au petrecut lucrurile. Atunci oamenii au dat năvală spre Mine, care mă aflam împreună cu doctorul chiar pe malul apei, şi au început să Mă laude şi să Mă preamărească pentru faptul că l-am înviat pe fiul lui Iored şi pentru că, probabil din acest motiv, vameşul le-a făcut acest bine, pe care altminteri, deşi fusese întotdeauna un om bun şi generos, cu siguranţă că nu l-ar fi făcut.

8. Apoi, în marea lor simplitate, M-au întrebat cine sunt Eu de fapt, de pot săvârşi lucruri atât de nemaiauzite.

9. Eu însă i-am liniştit, spunându-le: „Cine şi ce sunt Eu veţi afla destul de curând. Un lucru însă trebuie să-l aflaţi chiar din gura Mea, şi anume, că sunt Unicul şi Adevăratul Mântuitor al tuturor oamenilor şi că am puterea nu numai să vindec, doar prin simpla Mea Voinţă şi Cuvânt, bolile din trupul oricărui om, ci chiar să eliberez sufletele oamenilor de toate rătăcirile lor şi să le dau Viaţa cea Veşnică. Iar dacă aveţi cumva bolnavi în sătucul vostru, aduceţi-i aici şi Eu îi voi vindeca!”

10. Atunci oamenii cei sărmani Mi-au mulţumit dinainte şi Mi-au spus: „O, dragul nostru Mântuitor, avem destui bolnavi, şi nici noi nu suntem chiar atât de sănătoşi pe cât părem. Dar bolnavii noştri suferă de boli atât de grave, încât nu credem că s-ar putea face prea multe pentru ei!”

11. Eu am spus: „Duceţi-vă chiar acum şi aduceţi-i pe toţi aici, şi veţi putea cunoaşte pentru prima oară în viaţa voastră puterea şi gloria lui Dumnezeu, pe care El i-a dat-o unui om!”

12. Atunci oamenii au dat fuga la locuinţele lor sărăcăcioase şi au adus vreo douăzeci de bolnavi: şchiopi, ciungi, gutoşi, orbi, surzi, leproşi, şi chiar şi un om care nu avea mâini. Omul acesta era altminteri sănătos şi puternic, dar, pierzându-şi mâinile încă din copilărie, datorită neglijenţei îngrijitoarei sale, el nu mai putea face niciun fel de muncă, în afara celor pe care le făcea, bine sau rău, cu picioarele.

13. După ce toţi bolnavii au fost întinşi pe iarba cea rară, Eu M-am îndreptat spre ei şi i-am întrebat: „Doriţi să vă vindecaţi cu toţii de bolile voastre şi credeţi cu adevărat că Eu vă pot vindeca?”

14. Atunci un bătrân paralitic a spus: „Bunule şi dragule Mântuitor, dacă te-ai dovedit în stare să-l învii din morți pe fiul lui Iored, atunci credem că ne poți vindeca şi pe noi! Iar că noi, cei atât de suferinzi, dorim cu toții să fim din nou sănătoşi şi în putere, aceasta se înțelege, desigur, de la sine. Dacă tu, bunule şi dragule Mântuitor al lumii, vrei să ne redai sănătatea, dovedeşte-ne în felul acesta bunătatea şi îndurarea ta! De oferit, nu-ți putem oferi nimic în schimb; căci doar vezi şi tu marea noastră sărăcie. I-am conjurat deja pe toți zeii, dar ei n-au vrut să ne asculte, pentru că ofrandele noastre cu siguranță că n-au fost suficient de mari. Însă dacă tu ne vindeci, atunci eşti mai mare şi mai bun decât toți zeii din cer!”

15. În acel moment, preotul lui Zeus, prezent acolo, a făcut ochii mari şi i-a spus doctorului: „Dacă poate face lucrul acesta, atunci el nu mai este un simplu om, ci este cu adevărat un zeu! Dar cea mai mare curiozitate mi-o stârneşte omul fără mâini! Căci dacă poate să-i redea şi aceluia cele două mâini pierdute cândva, atunci, în mod incontestabil, este un Dumnezeu, iar noi trebuie să ne închinăm Lui!”

16. În momentul acela, Eu Mi-am ridicat ochii spre cer şi am spus cu glas tare: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat şi de data aceasta! Ştiu preabine că Mă asculți de fiecare dată; dar spun şi fac acest lucru pentru ca şi păgânii aceştia să Te recunoască, să creadă în Tine şi în Mine şi apoi să preaslăvească numele Tău cel Sfânt!”

17. Apoi M-am întors către cei bolnavi şi le-am spus: „Ridicați-vă şi umblați!”

18. Şi atunci s-au ridicat cu toții de jos, căci în aceeaşi clipă se făcuseră pe deplin sănătoşi.

19. Doar cel fără mâini nu-şi recăpătase mâinile şi de aceea a venit către Mine şi Mi-a spus: „O, preabunule Mântuitor, dacă te-ai dovedit în stare să-i vindeci prin miraculoasa ta Voință atotputernică pe toți aceşti bolnavi, trebuie să-ți stea în putere să-mi redai şi mie cele două mâini cu care să muncesc, pentru a-mi putea câştiga existența! O, nu mă lăsa să plec nevindecat din locul acesta, pentru ca să mă pot alătura şi eu, din toată inima, jubilației de recunoştință a celor vindecați!”

20. Eu am spus: „De ce te-ai îndoit în momentul în care i-am vindecat pe toți ceilalți? Vezi tu, ei toți au crezut şi au fost vindecați. Dacă tu nu te-ai fi îndoit, acum ai fi avut deja mâini!”

21. Cel fără mâini a spus: „O, preabunule Mântuitor, nu-mi reproşa lucrul acesta, căci acum cred şi eu din tot sufletul că mă poți ajuta!”

22. Atunci, în spatele Meu, preotul slujitor al lui Zeus i-a şoptit în taină doctorului: „Mi-am imaginat eu de la bun început că în cazul acestui om fără mâini nu va reuşi! Căci una este să vindeci prin puterea cuvântului şi a voinței nişte bolnavi care-şi mai au încă toate membrele, chiar dacă total infirme, şi alta este să-i reconstitui unui om membrele care-i lipsesc cu desăvârşire!”

23. Doctorul a spus: „Eu nu-ți împărtăşesc părerea. Căci cel care poate transforma într-o clipită pur şi simplu în nimic trei statui de piatră de dimensiuni colosale şi poate astupa lacul cu un strat solid de pământ până la o adâncime foarte mare, acela îi poate reda şi omului acestuia brațele, de îndată ce va voi să o facă!”

24. La replica aceasta a doctorului, preotul slujitor al lui Zeus n-a mai spus nimic. Însă Iored s-a apropiat de Mine şi mi-a spus: „Doamne, dacă este Voia Ta, redă-i şi omului acestuia brațele, iar eu îl voi lua apoi în slujba mea, unde va fi bine tratat”.

25. Iar Eu i-am spus lui Iored: „Fii liniştit, căci îi voi reda brațele. Dar acum trebuie să mai întârzii puțin din cauza preotului lui Zeus, căci acela a fost de părere că de aşa ceva nu aş fi în stare, aşa că mai întâi voi schimba câteva vorbe cu el.”

26. Atunci M-am întors şi i-am spus preotului: „Ascultă, om slab la minte ce eşti, ce crezi tu despre înțelepciunea şi puterea divină?! Cine l-a adus în lumea aceasta pe primul om, fără să fi fost conceput în pântec de femeie, şi l-a înzestrat pe acela, care mai înainte nu fusese, cu toate membrele sale, în cea mai perfectă desăvârşire? Vezi tu, este Acelaşi care acum

acționează prin Mine, după cum te-ai putut convinge în cazul celor câtorva minuni pe care Eu le-am şi săvârşit aici! Oare nu înțelegi că un simplu om nu poate săvârşi prin sine însuşi ceea ce săvârşesc Eu aici, ci doar Spiritul lui Dumnezeu, care este în Mine şi cu care Voința Mea este una?! A fi preot şi a nu înțelege lucrul acesta dintr-o singură privire nu este prea lăudabil pentru un slujitor al lui Zeus, care a trecut prin toate şcolile şi i-a studiat pe Platon, pe Socrate şi pe alții ca ei! Spune-mi, tu chiar eşti convins că nu-i voi putea reda omului acestuia brațele?!"

27. Preotul a spus: „De fapt, nu am vrut să spun chiar asta, prietene cu adevărat atotputernic, deşi am avut impresia că poți vindeca la oamenii infirmi doar acele părți ale corpului care mai există concret, nu şi pe cele care s-au pierdut de tot prin vreo pățanie nefericită! Căci mi-am spus în sinea mea: tu, ca un cunoscător desăvârşit şi inițiat în toate forțele invizibile ale naturii, poți lucra desigur foarte lesne cu materia cea brută şi inertă, care este înrudită cu elementele aer sau apă, iar toate aceste elemente trebuie în mod evident să te asculte. Dar dacă este vorba despre un braț pierdut cu multă vreme în urmă, este cu totul altceva, constituenții săi aflându-se de-acum foarte departe de elementele materiale primare şi nemaiputând fi refăcuți la fel de uşor din aer sau din apă. Dar poate că lucrurile nu stau chiar aşa, iar pentru tine este, probabil, la fel de uşor de realizat atât una, cât şi cealaltă! E drept că mai înainte i-am mărturisit doctorului o oarecare îndoială a mea, dar el, cu doar câteva vorbe, m-a convins pe deplin de contrariul, astfel că acum cred şi eu că i-ai putea reda omului acestuia brațele care-i lipsesc, chiar dacă, din vreun motiv oarecare, nu i le vei reda."

28. Eu am spus: „Ei bine, aceasta sună deja cu totul altfel, iar Eu, pentru că nu mai am niciun motiv ca să nu-i redau omului acestuia brațele, vreau ca el să şi le recapete începând din clipa aceasta!"

29. Şi abia am rostit aceste vorbe, că omul în cauză s-a şi trezit cu două brațe vânjoase, de care se şi putea folosi, de parcă ele nu i-ar fi lipsit niciodată.

30. Fapta aceasta a stârnit o senzație atât de nemaipomenită printre cei prezenți, încât au început să strige: „Acesta nu este un om, ci un adevărat zeu! Lui trebuie să-i ridicăm un templu şi doar lui trebuie să-i aducem de-acum cele mai bune şi mai valoroase ofrande!"

31. Eu însă i-am liniştit şi le-am vorbit, la fel ca şi lui Iored cu o zi înainte, despre puterea vieții din om, care se poate uni cu puterea Spiritului prin credința în Dumnezeu, iar apoi, prin iubirea supremă față de acest Dumnezeu, care a existat, există şi va exista în veci. Şi aceşti oameni simpli au crezut şi au înțeles toate acestea foarte lesne şi foarte repede.

Capitolul 98

Abilul discurs de apărare al preotului păgân

1. După aceasta, le-am cerut ucenicilor Mei să le explice acelor oameni principiile de bază ale Învățăturii Mele, ceea ce ei au şi făcut imediat şi fără niciun efort. Atunci Mi-au mulțumit cu toții plini de ardoare pentru imensa binefacere pe care le-o făcusem. Dar i-au spus totodată şi preotului slujitor al lui Zeus că se dezic, definitiv de zeii săi cei morți, care n-au ajutat niciodată pe nimeni, şi că pe viitor nu vor mai călca în templu.

2. Preotul însă a spus: „În privința aceasta, eu v-am prevăzut deja dorința! Dar de aici înainte vom continua să ne vedem destul de des pe tărâmul acestei noi învățături şi ne vom întări reciproc sufleteşte în numele acestui Dumnezeu viu. Căci vechii noştri zei din piatră nu mai există de multă vreme sau, mai bine zis, noi, preoții, nu le-am mai dat de mult nicio crezare şi, deci, pentru noi, era ca şi cum nici n-ar fi existat. Dar acum ei nu mai există nici în fapt, căci acest Atotputernic i-a nimicit cu simpla sa voință şi a astupat şi lacul cel sfânt pentru totdeauna, cu un strat gros de pământ tare. Noi înşine am devenit ucenicii săi, aşa că, de acum înainte, în locul vechilor minciuni, vă vom predica noul adevăr, tare ca stânca, şi vă

vom ajuta cu tot felul de învățăminte utile, astfel că vom rămâne şi mai departe buni prieteni!”

3. În momentul acela a intervenit conducătorul acelui mic sătuc: „Toate ar fi bune şi frumoase. Un lucru însă nu-mi place, mai ales că ne aflăm la această ocazie atât de minunată! Ai spus că, de fapt, voi, preoții, nu mai acordați de multă vreme nicio crezare zeilor. Un lucru bun şi foarte înțelept pentru voi şi pentru traistele voastre pline. Căci nemaicrezând de fapt în vechii zei, voi le-ați atribuit acestora tot ceea ce vă convenea vouă. Înainte, voi vă înfățişați ca mijlocitori între zei şi noi, oamenii cei săraci, proşti şi orbi, şi spuneați: «Cutare şi cutare lucru îl pretind zeii spre iertarea păcatelor, ca să nu ne pedepsească cu vreo năpastă sau alta!» Iar noi, ca nişte proşti, aduceam ofrandele cu bucurie; însă voi, şi nu zeii - care n-au existat de fapt niciodată - înşfăcați ofrandele, adeseori foarte consistente, pe care noi le aduceam! Dar dacă voi nu mai credeați de multă vreme în zei, de ce atunci ați mai practicat batjocura aceasta nedreaptă şi de ce ne-ați înşelat? Şi cum vă Veți răscumpăra voi oare față de noi?

4. Iar vorbele acestea ale mele, ca pescar sărac şi ca mai-mare al acestui sătuc, nu le rostesc în numele meu, ci în numele întregii comunități, iar tu, care ştiu că eşti primul dintre cei cinci preoți, va trebui să ne dai socoteală şi să ne explici de ce ați procedat astfel cu noi, de parcă voi ați fi fost înşişi zeii cei atotputernici, acordându-le pedepse grele tuturor celor care, ca oameni cu judecată, îndrăzneau să vă contrazică vreun pic. Iar dacă nu ne veți da chiar aici explicații satisfăcătoare, nici nu poate fi vorba de o prietenie a noastră pe viitor!”

5. Preotul a spus: „Dragă prietene, în primul rând, nu noi v-am dăruit mitologia, ci voi v-ați născut şi ați crescut cu ea, iar în al doilea rând, te întreb acum pe tine, ce ați fi făcut voi cu noi dacă ne-am fi ridicat dintr-o dată şi v-am fi explicat în cuvinte măiestrite că zeii voştri sunt de fapt nuli şi neaveniți? Ceea ce am făcut a trebuit să facem doar de dragul vostru şi să căutăm, după posibilități, să păstrăm în vigoare credința voastră mistică în zei, căci, în caz contrar, fără îndoială că voi v-ați fi răsculat împotriva noastră. Atâta timp cât s-a menținut vechea credință în mai mulți zei, noi ne-am văzut siliți să jucăm rolul de bufoni ai voştri, astfel că ne-am meritat cu prisosință simbria, fiind altminteri oameni foarte învățați.

6. În plus, am fost nevoiți să facem ceea ce am făcut şi din considerente politice de stat. Căci dacă am fi procedat invers, tribunalele romane ne-ar fi luat cât de curând la rost, de ce boicotăm vechea mitologie şi îi oferim poporului o altă învățătură, neconfirmată de stat. Cu siguranță că, în urma acestui fapt, ne-am fi pierdut slujbele, iar voi v-ați fi trezit cu alți preoți, care s-ar fi purtat cu voi şi mai neomenos. Şi cine garantează, chiar şi acum, că, retrăgându-ne noi, nu vă vor fi trimişi aici de către stat alți preoți, mai răi?

7. Sigur că pe noi acum ne aşteaptă poate o soartă mai uşoară, dat fiind că avem atât de mulți martori pentru ceea ce a săvârşit aici un Dumnezeu adevărat şi viu; şi cum, de aici înainte, vom crede nestrămutat şi ferm şi vom respecta întocmai ceea ce ne va dicta învățătura cea nouă, iar apoi, cu voința noastră purificată, vom fi noi înşine capabili de fapte deosebite, ne va fi mai uşor să ne justificăm în fața judecătorilor dacă ei îşi vor îndrepta vreodată atenția asupra noastră, iar ei se vor vedea atunci nevoiți să-şi repună sabia în teacă.

8. De aceea, eu îți spun ție, care eşti mai-marele acestei localități: dacă vom rămâne prieteni, aşa cum am fost până acum, cu siguranță că vom practica nestingheriți învățătura cea nouă un timp mai îndelungat, până când - fireşte, prin mila pe care acest Dumnezeu nou şi adevărat ne-o va acorda - vom fi dobândit o asemenea fermitate în privința ei, încât noi înşine să putem face unele lucruri, despre care niciun judecător roman n-a auzit până acum, şi astfel, după cum am spus mai înainte, ei să ne lase în pace. Spune tu acum dacă am sau nu dreptate!”

9. Conducătorul a spus: „Ai spus bine ce ai spus - dar totuşi principalii înşelați am fost noi. Căci voi ştiați că nimic legat de vechea mitologie nu este adevărat, noi însă nu ştiam, şi credeam în ea, pentru că voi v-ați priceput să ne strecurați în minte lucrul acesta prin cuvinte bine alese. Dar să trecem acum cu vederea toate acestea, dat fiind că noi am avut parte de o

asemenea îndurare prin acest Mare Mântuitor, şi, în plus, ucenicii aceştia se ocupă acum să ne învețe cum poate omul să ajungă la astfel de calități neobişnuite, chiar nemaiîntâlnite! Şi vreau să fiu şi eu atent la aceste lucruri."

10. Atunci şi preotul s-a dus lângă ucenicii care împărtăşeau cunoaşterea, şi timp de două ore a ascultat cu cea mai mare atenție lecțiile lor convingătoare. Şi abia din cuvintele ucenicilor, care vorbeau foarte deschis, a înțeles el cine sunt Eu de fapt şi care sunt intențiile Mele cu oamenii.

11. Între timp, Eu am discutat cu Iored, cu fiul său Iorab, cu doctorul şi cu omul care inițial nu avusese brațe şi pe care Iored, potrivit promisiunii făcute, l-a luat în slujba sa - şi le-am explicat diferite lucruri, pe care, altminteri, cu greu le-ar fi înțeles.

Capitolul 99

Domnul nostru Iisus Hristos binecuvântează în chip miraculos sărmanul sat pescăresc al lui Iored

1. Iar după ce ucenicii şi-au terminat instruirea, toți s-au întors la Mine şi, cu mâinile ridicate spre cer, Mi-au mulțumit încă o dată pentru vindecări şi pentru învățătura care i-a ajutat să înțeleagă pentru prima oară ce este omul cu adevărat şi care este menirea lui.

2. Eu însă le-am spus: „Dragii Mei, trăiți în conformitate cu cele pe care le-ați auzit, şi atunci veți înțelege foarte limpede că învățătura aceasta, care v-a fost dată, nu vine din gura unui simplu om, ci cu adevărat din gura lui Dumnezeu, şi că ea conține cel mai înalt şi mai pur adevăr şi, prin urmare, viața însăşi!"

3. Ei au promis cu toată fermitatea să respecte întocmai această învățătură, dar un singur lucru M-au mai rugat, ştiind că Mie îmi este fără îndoială posibil, să binecuvântez cât de puțin sătucul lor, astfel încât să le meargă şi lor puțin mai bine şi să nu mai trăiască într-o asemenea mizerie şi sărăcie. Căci dacă nu-şi vor putea procura nici de acum încolo hrana lor cea mizeră decât cu eforturile cele mai mari, cum s-a petrecut până atunci, le va rămâne doar foarte puțin timp spre a se ocupa de practica aceasta nouă şi atât de importantă, ceea ce i-ar îndurera foarte mult.

4. Atunci Eu le-am spus: „Ei bine, cam ce vă doriți? Vă doriți păşuni cu iarbă deasă pentru caprele şi oile voastre, pomi fructiferi şi ogoare roditoare, precum şi un pescuit bogat, iar pe lângă acestea, şi nişte case şi acareturi puțin mai bune?"

5. Iar mai-marele lor a spus: „O, Doamne şi Învățătorule al vieții şi al tuturor lucrurilor, toate acestea ar fi foarte bune şi foarte de dorit pentru noi, însă noi nu suntem încă nici pe departe demni de aşa ceva! Astfel că, am fi deocamdată mai mult decât mulțumiți doar cu o păşune cu iarbă ceva mai grasă pentru caprele şi oile noastre, slăbănoage. Şi dacă, vreodată, ne va fi hărăzită şi o captură de peşte mai bogată, fireşte că vom fi cei mai fericiți oameni de pe pământ!"

6. Eu am spus: „Ascultați-Mă, în cazul vostru se potriveşte la modul cel mai serios vechiul proverb, care sună astfel: «Cel care nu respectă un dar neînsemnat nu-l merită nici pe cel mare!» Şi pentru că voi îl respectați atât de bine pe cel mic, meritați mai mult. Astfel că, ale voastre să fie toate cele pe care le-am enumerat mai înainte!"

7. Şi în aceeaşi clipă, au răsărit ca din pământ nişte case frumoase, cu acareturi cu tot, întinderea de piatră şi grohotiş s-a transformat într-o fâneață cu iarbă deasă, iar dincolo de fânețe se vedeau şi ogoarele de grâu cu rod îmbelşugat. În jurul caselor se înălțau pomi fructiferi din soiurile cele mai nobile, bine împrejmuiți cu garduri[17], şi nu lipsea nici vița-de-vie, iar în ceea ce priveşte locul de pescuit, şi acesta fusese astfel binecuvântat, încât puteai vedea

[17] Pentru a proteja pomii fructiferi de animale şi nu din spirit de proprietate, (n. t.)

peşti din cele mai nobile soiuri venind în bancuri mari până lângă ţărm, iar păşunile erau pline de oi şi de capre. În plus, în interiorul îngrăditurilor cât se poate de frumoase ale caselor; gospodăriilor şi livezilor, localnicii au putut zări o mulţime de păsări de curte, cum aveau de regulă grecii cei bogaţi.

8. Când, au văzut sărmanii oameni toate acestea apărând dintr-odată, la început s-au întrebat dacă ele sunt adevărate sau sunt doar un vis frumos. Abia după un timp, când şi-au mai venit în fire, realmente au început să chiuie de bucurie şi de mulţumire.

9. Eu însă i-am readus din nou la tăcere şi i-am îndemnat ca, în primul rând, să nu devină încrezuţi pentru aceasta, căci altminteri toate lucrurile le-ar putea fi foarte uşor luate de o mare revărsare de ape, şi, în al doilea rând, să nu se grăbească să le povestească celor care vor trece pe acolo cum au dobândit toate acestea, întrucât lumea nu ar înţelege, ci i-ar lua în râs şi n-ar scăpa niciun prilej de a le face rău. Să nu spună decât atât, că aceasta este răsplata pentru hărnicia lor deosebită. Iar în al treilea rând, să fie buni şi înţelegători unii cu ceilalţi şi niciunul să nu-l invidieze vreodată pe aproapele său pentru vreo reuşită mai mare, ci să manifeste cu toţii iubire şi într-ajutorare unii faţă de ceilalţi şi să ducă o viaţă curată, castă şi, astfel, plăcută lui Dumnezeu, iar atunci binecuvântarea aceasta nu-i va părăsi niciodată.

10. Plângând în hohote de bucurie, ei au promis solemn toate acestea.

11. Şi Eu le-am spus în continuare: „Duceţi-vă acum în locuinţele voastre şi luaţi în stăpânire toate câte le veţi găsi acolo!”

12. Ei însă M-au rugat să le indic chiar Eu fiecăruia în parte ce îi revine, întrucât ei nu îşi mai recunoşteau proprietăţile.

13. Atunci le-am cerut ucenicilor să facă ei treaba aceasta, şi cât de curând lucrurile s-au aranjat perfect.

14. Cum însă oamenii au găsit în noile locuinţe şi alimente din belşug, ei au vrut să vină din nou la Mine, spre a-Mi mulţumi. Însă ucenicii i-au sfătuit să facă lucrul acesta doar pe tăcute, în inimile lor, căci Eu îi voi înţelege foarte bine, întrucât, oricât de departe s-ar afla un om de Mine, Mie nu-mi scapă nici cel mai mic gând al său. Şi, de aceea, să aibă grijă să nu lase niciodată ca gândurile rele să-şi facă loc în cugetul lor, căci Eu voi şti lucrul acesta pe dată.

15. Atunci locuitorii s-au arătat mulţumiţi şi au început să-şi admire cu mare bucurie lucrurile cu care se aleseseră prin această minune.

Capitolul 100

Întoarcerea la Chotinodora

1. Apoi ucenicii au revenit cu toţii la noi, în afară de Iuda Iscarioteanul. Acesta se apucase din proprie iniţiativă să le explice locuitorilor sătucului modul de folosire a noilor unelte şi, cu ocazia aceasta, mânca şi bea din casă în casă, ca să se aleagă şi el cu ceva în schimbul acestui efort. Noi l-am lăsat să-şi facă această plăcere şi, tot vorbind, am urcat spre Chotinodora. Când am ajuns acolo, soarele stătea să apună, iar noi eram deja destul de obosiţi, aşa că am intrat în casa lui Iored, în sala cea bine cunoscută. Aici se aflau şi cei patru preoţi, împreună cu cei doi ucenici care rămăseseră acasă pentru a-i instrui şi, destul de curând, o mulţime de oameni, care ai casei, care din oraş, au venit să afle ce se petrecuse în timpul plimbării noastre în micul sat de pescari.

2. Ei bine, şi cu această ocazie s-au tot povestit o mulţime de lucruri, până aproape de căderea nopţii. Doar cina servită între timp a mai potolit puţin limbile, iar locuitorii oraşului ne-au părăsit şi ei rând pe rând, astfel încât am putut lua masa în linişte.

3. Spre sfârşitul mesei, a apărut şi Iuda Iscarioteanul, aruncând ocheade împrejur, ca să vadă dacă cina abia începe sau s-a sfârşit, şi, văzând că se sfârşise, s-a împăcat cu soarta.

Iored a vrut să-i pregătească şi lui ceva, dar Iuda Iscarioteanul n-a acceptat lucrul acesta, ci l-a rugat să-i aducă doar nişte pâine şi ceva vin, ceea ce a şi primit pe dată.

4. Însă Toma al nostru n-a vrut să-l ierte deloc, căci aflase prin intermediul Meu că Iuda Iscarioteanul se bucurase din plin de vinul miraculos din noul sătuc. De data aceasta însă, Iuda Iscarioteanul s-a făcut că nu-l aude pe Toma, iar după ce a băut un pahar zdravăn cu vin, a ieşit din casă şi nu l-am mai văzut toată seara. Pe afară a găsit un om cu care a dezbătut evenimentele zilei şi care l-a şi luat la el acasă, unde l-a răsplătit apoi cu o cină bogată.

5. Pe când mai stăteam încă aşa, la masă, ne-am trezit cu nevestele, copiii şi câţiva slujitori ai celor cinci preoţi, care veniseră să vadă ce se petrecuse, întrucât preoţii nu se mai arătaseră toată după-amiaza pe la casele lor.

6. Iar femeile au făcut gălăgie mare, întrebând ce se va petrece cu ei toţi acum, când toate lucrurile care serveau pentru slujbe fuseseră distruse.

7. Preoţii însă le-au mustrat cu toată fermitatea, spunându-le: „Noi - şi nu voi - am fost preoţii orbirii umane iremediabile şi ai celei mai cumplite prostii! Acum ştim cu totul altceva şi vom şi rămâne pe deplin credincioşi noii credinţe. Iar dacă vechii zei, falşi şi inutili ne-au hrănit şi ne-au asigurat traiul pentru serviciile noastre lipsite de conţinut, atunci fără îndoială că şi acest Dumnezeu unic, atotputernic şi pe deplin adevărat ne va asigura traiul, dacă Îi vom sluji cu credinţă! Iar acum, gata cu întrebările! Şi mâine este o zi în care curiozitatea voastră prostească de femei va putea fi satisfăcută!”

8. Această admonestare binevenită şi foarte severă a celor cinci preoţi a avut efect asupra familiilor lor, care s-au potolit şi s-au întors acasă.

9. După aceea, am mai discutat o mulţime de lucruri, iar cei douăzeci de ucenici noi vorbeau între ei, spunând: „O, dacă am fi la Ierusalim, ce bine ar fi! Dar dacă toate cele petrecute astăzi ar fi avut loc la Ierusalim, aceasta i-ar fi mâniat şi mai tare pe templieri, iar noi nu am mai fi putut fi siguri pe viaţa noastră nici măcar un ceas! Şi se spune că acolo locuiesc copiii lui Dumnezeu, iar aici, doar cei mai întunecaţi păgâni?! Ia mai lăsaţi-ne cu copiii lui Dumnezeu de la Ierusalim! Aici sunt adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, iar la Ierusalim, copiii Satanei!”

10. Eu am spus: „Ei, ei, nu vă mai agitaţi aşa! De fapt aţi judecat destul de bine, dar aici nu este locul potrivit pentru aşa ceva. Aşa că, vorbiţi mai bine despre altceva!”

Capitolul 101

Domnul nostru Iisus Hristos explica viziunea lui Daniel

1. Atunci, unul dintre cei douăzeci, care fusese cărturar la Templu, a spus: „Doamne, întrucât Ţie Îţi sunt cunoscute şi posibile toate lucrurile, poate ne-ai putea vorbi puţin şi despre mărturia profetului Daniel şi, în special, să ne explici capitolul al şaptelea al acesteia! Căci profetul acesta surprinzător dă, e drept, o explicaţie a viziunii sale privind cele patru fiare, dar explicaţia sa este la fel de nedesluşită şi de învăluită în mister ca şi imaginea ce i s-a înfăţişat şi care l-a înfricoşat atât de mult. Am putea oare primi de la Tine o explicaţie mai clară a acestei viziuni?”

2. Eu am spus: „Da, desigur! Însă nici pentru acest lucru nu este aici locul potrivit, căci oamenii acestui ţinut ştiu prea puţine sau poate chiar nimic despre Scriptura noastră. Apoi, chiar voi înşivă sunteţi încă prea puţin pătrunşi de spiritul vostru divin şi aţi reuşit într-o măsură mult prea mică să vă reuniţi cu el pentru a putea înţelege viziunea lui Daniel până în profunzimile ei. Şi chiar dacă aţi înţelege cum trebuie simbolurile primelor două animale, pe ultimele două tot nu le-aţi putea înţelege, pentru că ele se referă la vremurile viitoare. Şi cum oare i s-ar putea explica minţii voastre, care este obişnuită doar cu lucruri extrem de concrete, un fenomen care încă nu a avut loc pe pământ, ci va exista abia peste multe secole?!

3. Un singur lucru vă pot spune, şi anume, că cele patru fiare bizare nu reprezintă nicidecum patru regate coexistente, din care ultimul regat va da naştere la încă zece, după numărul celor zece coame, din mijlocul cărora va creşte apoi şi un al unsprezecelea pe fruntea animalului, iar trei dintre cele dinainte vor cădea, ci desemnează patru mari epoci succesive ale popoarelor care au existat pe acest pământ, de la începuturile omenirii încoace. Cercetarea trecutului lor presupune multe cunoştinţe de istorie, iar pentru descifrarea viitorului este necesar un ochi spiritual pe deplin deschis, acel ochi care, dincolo de timp şi de spaţiu, vede în lumina luminii şi în viaţa vieţii.

4. Vedeţi voi, se spune că ultima fiară avea dinţi mari de fier, cu care mânca şi sfărâma totul înjur, iar cel de-al unsprezecelea corn avea nişte ochi ca de om şi o gură care vorbea cu trufie!

5. Da, Eu vă spun vouă că lucrurile se vor petrece astfel, în mod inevitabil. Dar chiar dacă Eu v-aş explica acum cât de cât acestea, voi aţi înţelege din explicaţia Mea la fel de puţin cât a înţeles Daniel însuşi din explicaţia pe care i-a dat-o spiritul.

6. Fără îndoială că sufletul pios al lui Daniel a fost pe deplin pregătit să primească o asemenea viziune, ca într-un vis luminos, şi totuşi, el nu a putut-o înţelege, căci pe atunci spiritul său divin nu era încă unit cu el, întrucât Eu nu Mă aflam încă aici, întrupat, spre a face cu putinţă o asemenea unire totală. Iar unirea aceasta nici nu va fi pe deplin posibilă decât atunci când Eu Mă voi fi ridicat în vechea şi - de atunci încolo - noua Mea patrie.

7. Din toate acestea, vă puteţi da limpede seama că nu v-ar folosi la nimic ca Eu să vă explic tot capitolul al şaptelea al profeţiei lui Daniel."

8. Atunci Petru a spus: „Dar, Doamne, atunci când vom rămâne din nou doar între noi, poate că ne vei putea da măcar câteva indicii despre toate acestea! Căci acum chiar şi eu spun: profeţii, în special cei patru mari, au scris multe, la fel ca şi Moise, Ilie, David şi Solomon - dar pentru cine? Până la noi nu i-a putut înţelege cum trebuie nici măcar unul dintre cei mai înţelepţi cărturari, iar noi, cu atât mai puţin; şi cu siguranţă că nici cei care vor veni după noi nu vor fi mai avantajaţi. Totuşi, acele cărţi le sunt destinate oamenilor şi nu altor creaturi. Şi atunci, cum le-ar putea fi de folos oamenilor, dacă aceştia nu sunt capabili să le înţeleagă vreodată?"

9. Eu am spus: „Ei bine, aici te înşeli foarte tare! Căci dacă acele cărţi ale înţelepciunii divine ar fi scrise astfel încât orice minte omenească să le poată înţelege dintr-o privire, omul le-ar pune de îndată de-o parte şi nici nu s-ar mai uita la ele. Şi ce folos ar avea el atunci de pe urma lor?!

10. Aşa însă, ele conţin aspectele spirituale cele mai profunde, referitoare la tot ceea ce există, de la cea mai simplă creatură şi până la realităţile absolut cereşti şi divine, şi de aceea ele nu pot fi înţelese niciodată în întregime de raţiunea lumească obişnuită, ci doar de spiritul cel curat, desăvârşit şi divin al omului.

11. Şi tocmai faptul că omul nu înţelege asemenea scrieri trezeşte spiritul din el şi îi arată ce anume îl separă de desăvârşirea propriu-zisă a vieţii. De aceea, el va lua mai des în mână asemenea cărţi, încercând să reflecteze asupra lor, şi, din timp în timp, câte un element sau altul îi vor apărea brusc într-o lumină mai clară. Iar odată ce va reuşi ca, prin propriile eforturi şi prin strădania sa, să descopere o cât de mică rază de lumină a spiritului, se va simţi îmboldit să cerceteze mai profund, căutând adevărurile spirituale ascunse şi ajungând, în felul acesta, să fie tot mai luminat şi mai strâns unit cu spiritul său interior, divin, şi astfel va deveni capabil să îi lumineze un pic şi pe cei din jurul său, ceea ce le va face acestora mult bine.

12. Lucrul acesta însă nu s-ar petrece dacă scrierile respective i-ar fi date omului într-o formă obişnuită; căci, după cum v-am mai spus deja foarte limpede de mai multe ori, cuvintele lor nu ar putea avea un fundament spiritual şi divin-ceresc.

13. Oare ce aţi spune voi dacă Eu v-aş aduce acum la cunoştinţă că după circa două mii de ani, socotiţi din momentul acesta, învăţătura Mea va avea în lume un chip chiar mult

mai urât decât are acum cel mai cumplit păgânism şi că va ajunge mult mai rea decât este astăzi cel mai întunecat fariseism de la Ierusalim, care nu va mai dăinui nici măcar cincizeci de ani de acum înainte?! Ce-ați spune dacă Eu v-aş dezvălui că oamenii de atunci vor inventa şi construi nişte ochi mari, artificiali, cu ajutorul cărora vor putea răzbate foarte departe, în profunzimile cerului înstelat, reuşind să facă descoperiri mai mari decât au făcut egiptenii?! Da, oamenii vor construi drumuri de fier şi vor circula pe ele cu ajutorul focului şi al aburilor, în care de fier, cu repeziciunea cu care zboară prin aer o săgeată trasă dintr-un arc! Se vor lupta unii cu alții cu arme de foc, făcute din fier, şi-şi vor trimite veştile cu ajutorul fulgerului în lumea întreagă, iar navele lor vor naviga pe apele mărilor celor mari fără vele şi vâsle, prin puterea focului, şi aceasta atât de rapid şi de lin, precum zboară un vultur prin aer. Şi, pe lângă acestea, încă mii şi mii de alte asemenea lucruri, pe care voi nu le puteți concepe.

14. Şi, vedeți voi, toate acestea sunt încorporate în cea de-a patra fiară şi voi nu puteți să le înțelegeți acum pentru că nu sunteți capabili să înțelegeți nici măcar cele spuse de Mine! În spirit însă, toate acestea le veți înțelege foarte bine, într-un timp destul de scurt, dar nu le veți putea explica altminteri decât am făcut-o Eu acum. Eu însă vă voi mai vorbi despre toate acestea mai târziu, când se va ivi o ocazie mai bună. Dar pentru astăzi am făcut şi am vorbit destule, aşa că e bine să trecem la odihna trupească!”

15. Astfel s-a încheiat seara şi toți s-au dus la binemeritata odihnă. Căci era deja destul de târziu. Doar cei cinci preoți şi Iored au mai vorbit în camera alăturată, încă multă vreme, despre cele auzite şi văzute astăzi.

Capitolul 102

Viclenia nevestelor preoților păgâni

1. De dimineață se adunaseră o mulțime de oameni în fața casei, aşteptând să Mă vadă. Eu însă am rămas cu ucenicii în sală şi, de data aceasta, n-am mai ieşit pe afară înaintea gustării de dimineață.

2. Dar a intrat totuşi Iored la noi ca să vadă dacă mai dormim. Şi, găsindu-ne pe deplin treji, Mi s-a adresat: „Doamne şi Învățătorule, masa de dimineață este pregătită, iar de vei fi de acord, aş pune să fie adusă de îndată! Cei cinci preoți şi doctorul nostru sunt şi ei deja aici şi ar vrea să Te vadă şi să Te salute. În plus, casa mea este înconjurată de o adevărată mare de oameni, care nu cer nimic altceva decât să Te vadă măcar o dată. Doamne, care este Voia Ta?”

3. Eu am spus: „Dă dispoziție să ni se aducă mâncarea, iar preoții şi doctorul să vină şi ei la noi şi, bineînțeles, şi familia ta, pe care am îndrăgit-o foarte mult! Însă poporul cel curios să aştepte. Căci, pentru moment, nu are nici de pierdut, şi nici de câştigat ceva văzându-Mă. Fă deci aşa cum ți-am spus, iar de restul ne vom ocupa după masă!”

4. Şi toate s-au făcut aşa cum poruncisem Eu. Doctorul şi preoții au intrat la noi şi neam aşezat cu toții la masă. Şi de îndată a sosit şi mâncarea foarte bine pregătită, căci cele şapte neveste ale lui Iored erau nişte gospodine desăvârşite. Iar noi am mâncat iarăşi cu multă poftă şi am băut şi vin.

5. După vreo jumătate de oră, când încheiasem de mâncat, unul dintre preoți Mi-a cerut îngăduința să-Mi vorbească.

6. Eu însă i-am spus: „Prietene, tu poți să vorbeşti cât de mult doreşti. Dar Eu îți declar aici că oricum ştiu, cuvânt cu cuvânt, ceea ce vrei să-Mi spui şi să Mă întrebi, aşa că poți să nu te mai osteneşti să rosteşti vreo vorbă într-o chestiune atât de neînsemnată!

7. Fii atent şi ascultă-Mă! Când v-ați dus azi-noapte - e drept, spre zorii zilei - la casele voastre, ați auzit în crângul vostru vaiete şi bocete. Puțin speriați, voi ați înaintat în crâng, şi atunci ați auzit voci amenințătoare, spunându-vă că zeii pe care i-ați părăsit şi trădat se vor

răzbuna pe voi. Atunci, şi mai înfricoşaţi, voi aţi dat fuga la nevestele voastre şi le-aţi povestit ceea ce aţi auzit, dându-le astfel lor şi mai multă apă la moară. (Asemenea mori existau încă de pe vremea lui Iacov.)

8. Ştiţi voi de ce au venit nevestele voastre cele viclene, împreună cu copiii şi cu servitorii voştri, ieri seară, aici, să vă ia acasă? Pentru că ei toţi vă pregătiseră această scenă de groază şi erau nerăbdători să vă bage în sperieţi! Şi de aceea erau atât de îndârjiţi, pentru că voi n-aţi ajuns destul de repede la sperietura pe care v-o pregătiseră.

9. Deşi Eu am ştiut încă de ieri, la fel cum ştiu şi astăzi, ce era în mintea nevestelor voastre, am lăsat totuşi lucrurile să-şi urmeze cursul, dar nu pentru a vă lăsa pe voi timp de câteva ore pradă spaimei pe care nevestele voastre v-o pregătiseră, ci tocmai pentru a vă putea ajuta astăzi să vă aduceţi nevestele, copiii şi servitorii pe calea cea dreaptă.

10. Şi de aceea, am ţintuit pe locurile lor instrumentele vicleniei nevestelor voastre, până în clipa când vom ajunge noi, cât de curând, acolo şi le vom demonstra în faţă acestor femei adevărul despre «miracolul» pe care l-au săvârşit, legând strâns nişte pisici cu cozile de tufişuri şi postând în copaci câteva slugi corupte, plătite special pentru aceasta.

11. Când voi aţi venit de dimineaţă încoace, la Mine, femeile voastre, împreună cu copiii şi cu slugile, au dat fuga în crâng, iar acum se străduiesc din răsputeri să elibereze aşazisele fantome pe care le pregătiseră pentru voi. Dar lucrul acesta nu le va reuşi până când nu vom ajunge noi acolo şi nu le vom spune mai întâi în faţă, născocitoarelor de fantome, câteva vorbe, clar şi răspicat; abia după aceea, instrumentele «magiei» lor îşi vor redobândi libertatea. Ei bine, prietene, spune acum tu dacă aşa au stat lucrurile şi dacă nu aceasta a fost ceea ce ai vrut să-Mi comunici!"

12. Preotul a spus: „Da, Mărite Doamne şi Învăţătorule, întocmai aşa a fost! Îţi mulţumesc din toată inima că m-ai luminat. Căci, într-adevăr, nu mică ne-a fost spaima pe care am tras-o ieri, şi ne-am spus: ei bine, dacă lucrurile vor continua astfel, atunci cât de curând vom mai trăi o dată vechiul război al zeilor, în care, *de facto,* n-am crezut niciodată, dar ne-am imaginat totuşi că, în acea epocă primitivă, vor fi existat fără îndoială mari revoluţii care au tulburat pământul şi elementele şi pe care oamenii de atunci - care erau făpturi ale naturii şi, cu siguranţă, extrem de simpli - le-au păstrat pentru urmaşii lor în tot felul de imagini şi legende. Ieri însă aproape că începuserăm să credem în veridicitatea acelor legende, şi aceasta cu atât mai mult, cu cât, tot ieri, am văzut şi am auzit ce este în stare să săvârşească o putere divină, chiar dacă ea este întrupată într-un simplu om. Te şi vedeam pe Tine şi pe ucenicii Tăi aruncând spre ceruri, cu o forţă înfricoşătoare, munţi în flăcări şi stejari uriaşi. Acum sigur că aiureala asta ne-a ieşit din minte, iar eu mă bucur chiar foarte tare că Tu, Doamne şi Învăţătorule, le vei pune la punct cum se cuvine pe nevestele noastre, care s-au întrecut cu prostia!"

13. Eu am spus: „Ai spus bine că nevestele voastre s-au întrecut cu prostia. Dar vina pentru aceasta o purtaţi chiar voi. Şi pentru că nevestele şi copiii voştri sunt aşa cum sunt din vina voastră, trebuie acum, cu iubire şi cu răbdare, să îndreptaţi tot răul făcut! Am să fac şi Eu partea care îmi revine Mie, dar apoi trebuie să faceţi şi voi partea voastră. Cu iubire şi răbdare veţi putea realiza multe, dar cu severitatea care vă caracterizează nu veţi putea face nimic!"

14. Preotul slujitor al lui Zeus a spus: „Doamne şi Învăţătorule, nu aveam cum să le facem noi prea mult rău nevestelor noastre. Căci ele au fost încă din copilărie atât de înrobite zeilor lor, încât ne corectau mereu dacă neglijam ceva în cadrul ceremoniilor noastre de cult, chiar şi lucruri lipsite de importanţă, care puteau fi trecute cu vederea fără nicio teamă."

15. Eu am spus: „Aşa este, dar vă mai amintiţi cu siguranţă şi de timpul în care le-aţi petit pe nevestele voastre! Atunci aţi constatat că ele, ca fiice ale unui preot din Sidon, citeau Scriptura evreilor şi-i acordau o deosebită importanţă, la fel ca şi tatăl lor, chiar dacă doar în taină. Pe atunci aţi lăudat lucrul acesta, spre a vă atrage afecţiunea fetelor. Însă de îndată ce ele au ajuns nevestele voastre, voi aţi început să incriminaţi pe zi ce trecea din ce în ce mai

mult învățătura evreilor, arătându-le tot felul de minuni false, despre care susțineați că sunt săvârşite de zei. Apoi ați căutat prin toate mijloacele să înflăcărați fantezia lor, până când ele au ajuns să aibă tot felul de vise şi viziuni. Iar aceste vise şi viziuni ale lor v-ați priceput apoi să le interpretați cu elocvență, astfel încât ele să semnifice exact ceea ce voiați voi. Gândiți-vă dar şi spuneți-Mi cine se face vinovat de prostirea nevestelor voastre!

16. Dar Eu vă mai spun acum ceva: nevestele voastre nu sunt deloc atât de proaste, precum aveți voi impresia. Căci dacă ar fi fost astfel şi dacă ar fi pus vreun preț pe ajutorul zeilor, ele n-ar fi îndrăznit niciodată să vă joace o asemenea festă în numele zeilor, fără să se teamă de furia lor. Însă întrucât ele, în sinea lor, n-au pus niciodată prea mare preț pe toți acei zei păgâni, acum o fac mai puțin ca oricând, căci, fiind inițiate de către voi, ca ajutoare necesare şi de încredere, în toate scamatoriile voastre, vor fi înțeles fără îndoială foarte bine cum şi în ce fel îşi realizează zeii voştri minunile. Gândiți-vă la toate acestea şi analizați cine poartă adevărata vină pentru aşa-zisa prostire a nevestelor voastre!

17. Dar acum nu mai contează. Căci în curând nevestele, copiii şi slugile voastre vă vor depăşi cu mult în înțelegerea adevărului, care a ajuns prin Mine la voi. Haideți să mergem acum în crâng, iar Eu îi voi elibera pe toți din această încurcătură, care aproape că i-a adus la disperare. Căci acum încep să creadă ei înşişi că zeii i-au pedepsit pentru faptul că au comis în crângul cel sfânt un sacrilegiu împotriva lor. Haideți deci să ne ridicăm şi să mergem într-acolo!”

18. Am părăsit de îndată sala şi am mers spre crângul cel sfânt, însă am ieşit pe poarta din dos, ca să nu fim văzuți şi urmăriți de mulțimea de oameni care Mă aştepta în continuare în fața casei.

19. În mulțimea aceea se afla şi Iuda al nostru, care, pentru câțiva bănuți, voia să Mă arate oamenilor, întrucât aceştia încă nu Mă cunoşteau. Dar planurile acestui ucenic trădător şi avid de câştiguri au fost dejucate, pentru că noi am ales să ieşim prin spate.

Capitolul 103

Nevestele preoților îşi manifesta credința în Dumnezeu

1. Şi astfel am ajuns în crâng şi le-am găsit pe femei, pe copii şi pe slugi, depunând serioase eforturi ca să-i elibereze pe cei tocmiți pentru a boci de pe crengile copacilor şi pe pisici din tufişuri. Dar bocitorii erau ca țintuiți de crengi. Iar de pisici nu te puteai apropia, întrucât erau ca turbate, muşcând şi zgâriind tot ce se apropia de ele, din cauza durerilor pe care le resimțeau.

2. Văzându-şi nevestele în situația aceea disperată, cei cinci preoți le-au întrebat ce fac ele acolo.

3. Una dintre femei, nevasta preotului slujitor al zeiței Minerva, a mai găsit atâta curaj ca să îi răspundă soțului ei: „Ah, am pus ieri la cale o viclenie împotriva voastră, spre a vă readuce la credința în vechii zei, cea atât de profitabilă pentru noi! Oamenii pe care îi vezi cocoțați pe crengile copacilor şi care trebuiau să geamă şi să urle aseară la sosirea voastră, pisicile din tufişuri, toate acestea trebuiau să facă suficient zgomot ca să vă înspăimânte, întrucât voi, din cauza marilor vrăjitorii săvârşite de magicianul cel străin care a sosit ieri aici, i-ați părăsit pe zei şi ați abandonat dintr-o dată poziția noastră atât de avantajoasă.

4. Dar iată că ni s-a înfundat rău de tot şi cât se poate de ruşinos cu planul nostru viclean. Vezi tu, prin acest sacrilegiu comis în crângul fermecat, noi i-am jignit foarte tare fie pe zei, fie pe maestrul vrăjitor. Şi, iată acum, cât se poate de evidentă în fața ochilor noştri, pedeapsa pentru păcatul săvârşit de noi! Bocitorii au rămas țintuiți de crengi printr-o putere necunoscută şi, în pofida oricărui efort, nu se pot mişca de la locurile lor, iar de pisicile din tufişuri nu se poate apropia nimeni, căci se poartă mai curând ca nişte furii decât ca nişte

animale de casă - zgârie şi muşcă pe oricine se apropie, astfel că nu pot fi dezlegate. Nu mai ştim ce să facem. O, nefericit gând, care ne-a îndemnat să facem aceasta!

5. Dar ce-ar fi să apelăm la marele vrăjitor de aici ca să ne ajute?! Ar putea-o face, căci, în primul rând, el este cel care, prin puterea inexplicabilă a voinţei sale, ne-a distrus idolii şi ne-a transformat lacul într-un teren solid! Du-te tu la el şi roagă-l în numele nostru, al tuturor!"

6. Preotul a spus: „Aceasta nu va folosi la nimic; voi trebuie să mergeţi la El! Uite-L acolo, în mijlocul ucenicilor Săi. El ştie de fapta voastră şi ne-a vorbit despre ea încă de când ne aflam în casa lui Iored, altminteri noi nici n-am fi venit încoace. El vrea să vă ajute şi o va face. Dar mai înainte trebuie să mergeţi chiar voi la El să îl rugaţi să vă ierte.

7. Căci, prin fapta voastră, aţi păcătuit nu faţă de vechii zei - care n-au existat nicicând şi nicăieri, decât în fantezia oamenilor celor orbi -, ci doar faţă de Marele şi Atotputernicul Om Divin, care, din dragoste nețărmurită faţă de toţi oamenii, a venit printre noi, spre a ne mântui de marea noastră prostie, ce a durat prea mult, şi spre a ne arăta şi a ne dărui pentru vecie adevărata lumină a vieţii. În şi prin El acţionează adevăratul Dumnezeu atotputernic, a cărui înţelepciune este insondabilă. Acesta este un adevăr pe care nimeni dintre cei care au fost martori la minunile Sale, chiar şi de departe, nu mai poate să-l nege. Şi chiar dacă cineva nu a văzut el însuşi minunile Sale dumnezeieşti, ci doar a ascultat învăţătura Sa, transmisă fidel de o altă gură, acela, înţelege pe dată, fără nicio greutate, că o asemenea învăţătură nu poate proveni nicicând de la vreun om, ci doar de la Dumnezeul cel unic şi etern. Căci doar gura unui Dumnezeu poate rosti asemenea vorbe, care pătrund ca nişte flăcări vii în inimile oamenilor, trezind în ele o conştiinţă, despre care niciun om n-a avut idee până acum. De aceea, duceţi-vă cu toată smerenia şi iubirea la El şi rugaţi-L, iar El vă va asculta cu siguranţă!"

8. La îndemnul acesta cât se poate de bun şi de înţelept din partea preotului slujitor al zeiţei Minerva, femeia a dat fuga la suratele ei şi le-a spus şi lor toate cele pe care le auzise de la bărbatul ei. Iar efectul a fost cel scontat, căci femeile, împreună cu copiii şi cu servitorii, au venit la Mine şi M-au rugat, căzând în genunchi în faţa Mea, să le acord iertarea şi să eliberez oamenii ţintuiţi de crengi şi animalele din tufişuri.

9. Eu însă le-am spus: „Cel care nu ştie ce face, acela nici nu se încarcă de vreun păcat, şi astfel nici voi nu aţi păcătuit! Dar de acum înainte, întrucât ştiţi deja cine sunt Eu, o astfel de faptă va constitui un mare păcat împotriva ordinii divine, care vrea întotdeauna numai ceea ce este cel mai bine pentru mântuirea voastră, nu atât cea trecătoare, cât mai ales cea eternă.

10. Cât despre modul cum poate dobândi omul toate acestea în viaţa aceasta pământească, vă vor explica bărbaţii voştri. Iar acum, mergeţi la cei captivi şi vedeţi dacă şi-au redobândit sau nu libertatea!"

11. Atunci nevestele, copiii şi servitorii Mi-au mulţumit şi au mers la locul cu pricina. Şi, ajunşi acolo, i-au văzut în deplină libertate pe toţi care fuseseră captivi şi s-au bucurat foarte mult.

12. Aşa că au revenit de îndată la Mine şi Mi-au mulţumit în genunchi că i-am scăpat de o asemenea spaimă.

13. Eu însă le-am cerut să se ridice de la pământ şi le-am spus: „Ceea ce aţi văzut acum şi ceea ce aţi auzit din gurile bărbaţilor voştri, aceasta să-i învăţaţi de-acum, cu toată răbdarea şi blândeţea, şi pe copiii şi servitorii voştri, iar apoi, şi pe alţi copii, ridicând în felul acesta o adevărată şcoală a vieţii în numele Meu, pe care de asemenea îl veţi afla de la bărbaţii voştri, iar atunci vă veţi simţi înconjuraţi de binecuvântarea din Ceruri - aşa cum o insulă din mijlocul fluviului este înconjurată de apele lui şi nu are nevoie, pentru a-şi hrăni ierburile, tufişurile şi copacii, de ploaia lumii, provenită din norii ce întunecă cerul şi ascund lumina soarelui. Reţineţi acestea şi acţionaţi întocmai, iar atunci, în locul morţii acestei lumi, veţi fi

pătrunşi de viaţa spiritului, la fel cum toate părţile trupului Meu pământesc sunt pătrunse de Spiritul lui Dumnezeu! Şi de veţi crede cu adevărat în numele Meu, atunci Dumnezeu vă va ajuta în toate; căci Eu sunt legătura vie dintre Dumnezeu şi oameni."

14. Iar când nevestele, copiii şi slugile au resimţit în ei înşişi binecuvântarea acestor vorbe ale Mele, au spus: „Da, cu adevărat, cu adevărat, un simplu om nu poate vorbi aşa cum o faci Tu, Învăţătorule Divin şi Măreţ! Este suficient doar să Te asculte cineva şi nu mai are nevoie de nicio altă minune, căci aceste vorbe sunt ele însele dovada cea mai clară a ceea ce se află de fapt în spatele Celui care le rosteşte. Tu pari a fi un om, însă în ochii noştri eşti om doar din punct de vedere al pielii Tale Sfinte. Dincolo de piele însă, totul la Tine este Dumnezeu; şi urechile noastre, făcute pentru a auzi ceea ce este în profunzimea omului - gândurile, dorinţele, hotărârile, tot ceea ce el formulează prin cuvinte — aud din gura Ta doar lucruri pur divine, astfel încât Tu eşti şi rămâi pentru noi, o Mărite Doamne şi Învăţătorule, unicul Dumnezeu! Iar urmaşii noştri vor şti să povestească cu toată iubirea şi înflăcărarea cum L-am văzut noi, strămoşii lor, pe adevăratul Dumnezeu, cum am vorbit cu El şi am fost povăţuiţi de El şi cum L-am recunoscut noi pe El după vorbele şi faptele Sale miraculoase, pe care le-a săvârşit în faţa ochilor noştri."

15. Eu am spus: „Bine! Rămâneţi la gândurile acestea, iar atunci Eu voi rămâne în spirit mereu alături de voi, pe acest pământ, precum şi în Împărăţia pe care Eu o pregătesc în lumea de dincolo pentru prietenii Mei de pe acest pământ şi pe care o durez în inimile tuturor oamenilor de bună credinţă, iar astfel, comuniunea noastră în beatitudinea spiritului nu va lua nicicând sfârşit!"

Capitolul 104

Nevestele cele învăţate au îndoieli cu privire la existenta lumii de dincolo

1. Atunci nevestele şi, desigur, şi copiii lor mai mari au spus: „O Tu, Mărite Doamne şi Învăţătorule Divin, numai de-ar exista cu adevărat pentru noi, oamenii muritori, în vreo lume de dincolo, după moartea trupului, o altă viaţă, veşnică! Sigur că lucrul acesta şi-l doreşte orice om, fie el tânăr sau bătrân. Dar unde poţi găsi dovezile certe şi de netăgăduit ale acestui fapt?! Înţelepţii tuturor popoarelor şi ai tuturor timpurilor au vorbit şi au scris mult despre acest lucru, atât *pro,* cât şi *contra;* dar timpul i-a înghiţit pe toţi şi nimic n-a mai rămas din ei în afară de scrierile lor - şi ele, într-o formă foarte alambicată pentru timpurile noastre -, în care popoarele de acum nu pot descoperi nimic altceva decât nişte taine de neînţeles şi lipsite de coerenţă.

2. Căci cu adevărat, Mărite Doamne şi Învăţătorule Divin, cel care a descoperit până acum cele mai multe dintre adevărurile vieţii acesteia pământeşti a noastre, demonstrând cât se poate de limpede, pe baza a numeroase exemple, nefiinţa omului înainte de naştere şi după moartea sa, este înţeleptul nostru grec, omul din butoi [Diogene - n.t.], deşi noi între noi ne gândeam adesea la Platon, la Socrate şi chiar şi la marele înţelept al vechiului Egipt, Moise, ale cărui scrieri le citisem în parte pe când ne mai aflam în Sidon. Da, am citit până şi scrierile indienilor, ale birmanezilor şi ale perşilor. Dar totul în zadar! Căci mentorul nostru din Sidon, un om care parcursese din scoarţă în scoarţă toate scrierile, ne-a demonstrat, cu mii de exemple dintre cele mai grăitoare, din experienţa altor popoare, că după moartea trupului, aşa numitul suflet al omului continuă să trăiască de sine stătător, indestructibil, într-o lume mai bună sau, eventual, mai rea, şi s-a jurat pe ce avea el mai sfânt că, dacă va muri înaintea noastră, va veni în chip de spirit la noi, oferindu-ne în felul acesta dovada incontestabilă a adevărului din teoria sa.

3. Şi iată că a murit. Dar dovada promisă nu ne-a oferit-o nici până în clipa de faţă. E drept că l-am visat adeseori şi l-am întrebat când o să vină să-şi ţină promisiunea. De fiecare

dată el ne răspundea, ca şi cum ar fi fost viu, rostind cu gravitate: «Nu pot veni la voi decât în modul acesta!» Apoi însă ne trezeam şi ne dădeam seama că doar fantezia noastră înflăcărată ne adusese în vis imaginea sa vorbitoare, ceea ce cu adevărat nu însemna altceva decât o gândire prea vivace! Căci visele nu sunt nimic altceva decât gânduri contemplative ale minții, care au existență numai atâta timp cât pleoapele omului sunt închise. Dar de îndată ce omul moare definitiv şi inima sa nu mai bate, se termină şi cu gândurile şi visele lui, pentru vecie.

4. Astfel că noi putem admite orice altceva, dar nu viața sufletului după moartea trupească! E drept că totul este cu putință, dar până acum nu ni s-au oferit alte dovezi, în afara celor verbale, din partea unor oameni care au fost în viață!

5. Dintre cei fără de număr care au trecut în lumea cealaltă, niciunul n-a revenit vreodată printre noi, ca să ne demonstreze că el continuă să trăiască acolo şi să ne arate cum trăieşte! Şi atâta timp cât nu se va petrece acest lucru, credința într-o continuare a vieții în lumea de dincolo va fi una foarte palidă sau chiar nu va exista deloc. E drept că până acum nici n-a mai apărut cineva care să-ți semene ție, Învățătorule divin, şi avem toate motivele să credem ceea ce ne spui tu. Rămâne totuşi surprinzător faptul că, din lumea de dincolo, niciunul nu mai doreşte să revină printre noi şi să ne spună: «Prieteni care vă mai târâți pe aici trupurile greoaie, asemenea unor vite istovite de povara pe care o poartă, iată, eu trăiesc fericit, aici nu mai există moarte; şi, uite, aşa şi aşa trăim noi, răposații fără de număr!» Că doar acesta n-ar fi un lucru foarte dificil! Dar nu, un astfel de fenomen - care ne-ar putea convinge foarte lesne pe noi, oamenii, că lucrurile stau întocmai aşa şi nu altminteri - nu se petrece niciodată!

6. Învățătorule dumnezeiesc, dacă există în lumea de dincolo o continuare a vieții sufletului omenesc, de ce atunci lumea spiritelor nu se manifestă în niciun fel față de noi, oamenii încă muritori?! Doar niciun om nu este vinovat de faptul că s-a născut în lumea aceasta. Şi dacă omul este şi trebuie să se afle aici ca ființă rațională, puterea aceea nemaipomenit de înțeleaptă, care i-a dăruit existența fără acordul lui, ar trebui să aibă suficientă grijă ca el să fie învățat, de către o lume a spiritelor care există cu adevărat pe undeva, de ce este aici şi la ce trebuie să se aştepte.

7. O, Învățătorule plin de spiritul cel sfânt, noi suntem doar nişte femei. Dar nu suntem lipsite de rațiune, întrucât ne-am instruit mereu, astfel că, până la urmă, chiar şi un înțelept ar putea găsi dificilă conversația cu noi! Noi suntem bune şi îi respectăm pe oameni; căci îl compătimim din tot sufletul pe fiecare pentru faptul că se află şi el, asemenea nouă, în lumea aceasta supusă pieirii, spre a deveni hrană pentru Timpul cel hulpav şi nesățios. Dar nu este bine deloc ca o putere dumnezeiască eternă şi atotstăpânitoare să nu se ocupe de oamenii şi de creaturile de pe acest pământ mai mult decât se ocupă ei înşişi, odată ajunşi la maturitate, de excrementele pe care le-au eliminat din trup când erau copii. Dar ce putem face noi, oamenii cei slabi?! Puterea lui Dumnezeu acționează asupra universului infinit de deasupra stelelor, şi nu se preocupă de viermii acestui pământ, care plâng şi se tânguiesc! De aceea, bieții oameni trebuie să se consoleze şi să se îmbărbăteze singuri, până când moartea îi smulge de pe acest pământ. Iar apoi vine liniştea Neantului etern, care va fi întotdeauna ultima şi cea mai mare fericire a sărmanilor oameni.

8. Tu eşti desigur un om şi un învățător plin de puterea lui Dumnezeu. Dar, probabil, după câteva sute de ani, nici despre tine lumea nu va şti mai mult decât faptul că ai existat. Cel puțin urmaşii noştri, după cum am mai spus, vor păstra neştearsă amintirea aceasta; deşi, din cuvintele tale, răzbate, chiar mai mult decât din faptele tale miraculoase, un har care face dovada limpede a unei prezențe spirituale divine în ființa ta. Dar au existat pe lumea aceasta mulți oameni care au fost mari spirite, iar faptele lor miraculoase, inexplicabil de mărețe, dovedesc că au fost mai mult decât nişte oameni obişnuiți. Însă şi aceştia au murit cu toții, şi nu s-a arătat încă niciunul dintre ei în forma vie a unui spirit, pentru ca, prin aceasta, să-şi dovedească adevărul deplin al învățăturii sale, pe care o oferise bieților oameni, uneori printre tunete şi fulgere.

9. Acum vii tu la noi, sărmani oameni muritori, şi ne promiți şi tu o viață viitoare, veşnică! Nu ne îndoim nicio clipă că ne vei şi demonstra lucrul acesta, într-un mod cât se poate de accesibil - dar cu siguranță că el va fi valabil numai atâta timp cât vom mai trăi în lumea aceasta! Însă odată ce vom fi murit, ei bine, atunci nu vom mai avea nevoie de nicio dovadă. Căci dacă vom continua să trăim, atunci orice dovadă va deveni inutilă - şi cu atât mai inutilă va fi ea dacă nu vom continua să trăim! Important este ca noi, bieții oameni, măcar pe durata vieții noastre pământeşti să putem fi menținuți în această idee fixă de o credință fie ea chiar şi oarbă. Căci, măcar pentru o parte din oamenii acestui pământ, lucrul acesta poate da o oarecare savoare scurtei lor vieți şi-i poate face să-şi îndure suferințele mai uşor. Astfel, cei mai avantajați sunt neghiobii şi credulii - şi se poate spune, din experiență, că zeii trebuie să-l fi urât foarte tare pe omul pe care l-au înzestrat cu înțelepciune.

10. Se prea poate ca tu, ființă înzestrată cu toată înțelepciunea şi puterea, să ai până la urmă o soartă mai bună decât au avut-o predecesorii tăi, lucru de care noi însă ne îndoim foarte tare! Dar nici nu vrem să negăm orice posibilitate şi, de aceea, dorim să aflăm mai multe amănunte chiar din gura ta, şi nu de la bărbații noştri. Dacă nu ai nimic împotrivă, am dori să te ascultăm!”

Capitolul 105

Domnul nostru Iisus Hristos îşi arată nemulțumirea cu privire la criticile femeilor celor înfumurate

1. Eu am spus: „Aici, în locul acesta, nu voi vorbi, ci doar în casa lui Iored, unde n-aveți decât să veniți dacă vreți. Dar Eu vă spun dinainte că, în ceea ce vă priveşte, va fi destul de greu să vă dați seama că doar trupul vostru este muritor, nu şi sufletul, căci voi încă din copilărie v-ați fundamentat viața pe materialitatea trupului şi apoi n-ați mai putut vedea, simți şi pricepe nimic altceva decât doar ceea ce materia brută vă aşeza în fața ochilor. Dar acum, să nu mai vorbim despre acestea!”

2. Astfel, femeile, copiii şi servitorii Mi-au mulțumit încă o dată pentru ceea ce făcusem acolo pentru ei, iar apoi s-au întors în casele lor impunătoare.

3. Atunci Iored M-a întrebat dacă era cazul să le poftească şi pe ele la masa de prânz.

4. Eu am spus: „Chiar aceasta, nu! Întrucât în timpul mesei, tovărăşia unor astfel de femei «atotştiutoare» îmi este nesuferită. Căci atunci când încep să vorbească, ele uită şi de mâncare, şi de băutură, iar noi, ceilalți, nu mai reuşim să rostim niciun cuvințel, decât dacă le legăm limbile. Într-adevăr, aceste cinci femei sunt în stare să te ucidă cu vorba.

5. În primul rând, ele sunt fiicele unui înalt preot grec, slujitor al lui Apollo şi al lui Mercur, foarte învățat, cel puțin din punct de vedere al concepțiilor lor păgâne.

6. În al doilea rând, au avut un mentor foarte învățat, inițiat în toate ştiințele, care le-a mai zăpăcit şi el mințile. Căci el a urmărit să le învețe să-i cunoască şi să-i înțeleagă, în profunzime, pe toți înțelepții din vechime, dar nu s-a gândit la faptul că acești înțelepți ai diferitelor popoare şi neamuri cunoscute se contrazic între ei în cel mai înalt grad, astfel încât, cunoscându-i pe toți şi adoptându-le teoriile, nu poți obține niciodată o regulă unitară de viață; din astfel de învățăcei nu pot rezulta decât nişte «atotştiutori» înfumurați, care sfârşesc prin a nu face decât să caute ocazii ca să arate cât de mult îi ridică propria lor ştiință şi experiență deasupra celorlalți oameni. Este cazul acestor femei, chiar şi al copiilor şi al servitorilor lor. Încearcă doar să-i adresezi un singur cuvințel unui servitor de-al lor, şi vei vedea ce limbut va deveni!

7. Şi, în sfârşit, sunt neveste de preoţi, şi ele însele preoţesc, şi de aceea consideră că sunt *ex officio*[18] atât de deştepte şi de înţelepte încât niciun alt om nu se poate compara cu ele - motiv pentru care, de altfel, îşi şi etalează servitorii şi copiii, în chip de crainici strălucitori, ca pe o emblemă a înţelepciunii lor, astfel încât oamenii să se vadă nevoiţi să gândească: «Păi, dacă aceştia sunt atât de înţelepţi, cât de înţelepţi trebuie să fie preoţii şi preotesele!» Ei bine, prietene, este firesc ca unor astfel de suflete, duhul mentorului lor să nu le apară spre a-şi ţine promisiunea pe care le-a făcut-o!

8. Nu ai observat tu oare cum, nici nu-Mi mulţumiseră bine - iar Eu le-am promis că, dacă vor rămâne la învăţătura Mea, le voi ajuta întotdeauna şi, de îndată ce-Mi vor rosti numele, pe care-L pot afla, împreună cu învăţătura Mea, de la bărbaţii lor, Eu le voi întări -, că au şi început să-şi debiteze îndoielile cu privire la nemurirea sufletului?! Ai cumva impresia că aşteptau cu nerăbdare vreun contraargument de la Mine? O, nu, ele doreau doar să-Mi demonstreze cât de înţelepte şi de potrivite sunt pentru organizarea unei noi şcoli a vieţii în numele Meu! Şi, de aici, poţi deduce lesne că tocmai la masa de prânz nu-mi lipseau deloc, drept comeseni, asemenea femei. După masă însă, n-au decât să vină, lucru pe care li-l poţi comunica prin bărbaţii lor."

9. Iored a spus: „Vezi Tu, Doamne şi Învăţătorule, întocmai aşa mi le-am şi închipuit dintotdeauna pe femeile acestea şi nici nu le-am prea putut suferi, pentru că mereu căutau să demonstreze că ne depăşesc pe toţi cu mii de ani prin ştiinţa lor! Căci dacă încercai să spui şi tu un lucru pe care l-ai învăţat sau descoperit, ţi,se răspundea de fiecare dată, e drept că pe un ton cât se poate de amabil: «O, te rugăm să nu ne mai vorbeşti despre aceasta, căci altminteri noi trebuie să ne retragem; pentru că lucrurile acestea tu nu le înţelegi şi nici nu le vei înţelege vreodată!» Ba chiar şi bărbaţii lor trebuiau să fie foarte atenţi pentru ca, într-o discuţie cu ele, să nu se trezească puşi la punct. Uite, cam aceasta am simţit eu în diferite ocazii, iar acum văd foarte limpede că nu m-am înşelat. De aceea, le voi chema încoace cam la vreo trei ore după masă."

10. Eu am spus: „Foarte bine! Însă acum du-te şi spune-le bărbaţilor lor că unul dintre ei trebuie să vină până la Mine, ca să vorbesc ceva cu el!"

11. Atunci Iored s-a dus şi l-a chemat pe preotul slujitor al zeiţei Minerva. Iar acesta a venit de îndată la Mine şi M-a întrebat ce doresc de la el.

12. Iar Eu i-am spus: „Prietene, astăzi la prânz să rămâneţi acasă cu nevestele voastre, căci altfel ele vor veni pe urmele voastre şi vor tăbărî pe capul Meu - tocmai în timpul mesei de prânz - cu toată aşa-zisa lor înţelepciune, lucru pe care Eu nu-l doresc deloc, căci la masă, în timp ce mănânc, îmi place liniştea! Dar la vreo trei ore după prânz puteţi veni aici împreună cu nevestele voastre «preaînvăţate». Povestiţi-le însă între timp câte ceva despre Mine din ceea ce ştiţi şi voi, pentru ca, atunci când voi vorbi Eu, ele să nu intervină şi să Mă întrerupă! Căci nevestele voastre sunt adepte ale învăţăturii lui Diogene, iar cu acest fel de oameni este greu de purtat o discuţie mai profundă. În plus, ele mai sunt şi adepte ale scepticilor, ceea ce este şi mai rău! De aceea, faceţi ceea ce v-am spus! Căci în după-amiaza aceasta ele ne vor mai da destul de mult de furcă!"

13. Preotul Mi-a mulţumit pentru sfat, Mi-a promis că o să le bage bine în cap femeilor lucrurile acestea şi s-a pus chezaş că ele vor da dovadă de modestie în casa lui Iored.

14. Apoi s-a dus şi le-a comunicat acestea şi tovarăşilor săi, care şi ei au fost întru totul de acord, deşi ar fi preferat să poată veni împreună cu noi în casa lui Iored, cu atât mai mult cu cât se apropia ora prânzului.

15. Astfel s-a rezolvat şi situaţia aceasta, deloc lipsită de importanţă, şi cei mai înrăiţi păgâni de pe acele meleaguri au fost aduşi pe calea cea bună a luminii.

[18] În virtutea funcţiei lor.

Capitolul 106

Un cărturar sprijină concepția despre viață a nevestelor preoților

1. Localitatea aceasta avea un statut deosebit datorită faptului că templul de aici era considerat de mulți păgâni la fel de important ca oracolul din Delfi, fiind vizitat de ei cu diferite ocazii, iar preoții şi preotesele reuşiseră să strângă astfel mari bogății. De aici se putea trimite lumina asupra unei mari părți a grecilor şi a romanilor din Asia - şi de aceea Mi-am petrecut în locul acesta un timp ceva mai îndelungat decât în celelalte localități, pe care le-am străbătut, atât în această Galilee mare, cât şi în adevărata Galilee, cea mică.

2. Aşadar, ne-am întors în casa lui Iored pe acelaşi drum, pentru a-i zădărnici lui Iuda Iscarioteanul câştigul scontat. Mulțimea de oameni nu a rămas în fața casei mai mult de ora prânzului, iar unii dintre ei chiar i-au adresat ucenicului cuvinte dure pentru că i-a amăgit, ținându-i acolo, fără ca ei să Mă poată vedea până la urmă. Ucenicul s-a furişat în casă, de teamă ca nu cumva, în locul bănuților râvniți, să se aleagă cu o altfel de răsplată.

3. Am ajuns aşadar în sală, iar prânzul era deja gata şi ne-a fost adus de îndată.

4. Eu le-am spus dinainte tuturor: „Când apare ucenicul acela, lăsați-l să vină şi purtați-vă ca şi cum el nici n-ar fi lipsit dintre voi!"

5. Dar abia terminasem de vorbit, că a şi apărut în sală şi i-a salutat pe toți prieteneşte, purtându-se de parcă n-ar fi lipsit toată dimineața de lângă noi. Am făcut şi noi acelaşi lucru, şi am mâncat, şi am băut cu voie bună.

6. În timpul mesei s-a vorbit foarte puțin - doar cei douăzeci de ucenici noi au vorbit între ei despre cele spuse de nevestele preoților. Căci nu mai avuseseră ocazia să cunoască asemenea stoici adevărați. Unul a făcut o observație, altul o alta.

7. Însă printre ei se afla un cărturar, care era şi cabalist[19] şi un bun cunoscător al cărții *Războaiele lui Iehova* - care între timp a căzut pradă uitării, dar pe care indienii încă o mai dețin sub denumirea de *Sen scrit* ('Sunt ascuns'). El a spus (cărturarul): „Trebuie să avem totuşi respect față de cele cinci femei; căci ele au învățat mult mai mult decât mulți dintre evreii cei mai instruiți, şi, din punctul de vedere al vieții noastre naturale, chiar nu poți să aduci nicio obiecție concepțiilor lor, care sunt bine fondate.

8. Moartea vizibilă a tuturor creaturilor reprezintă, în ochii unui gânditor adevărat, un fapt care Îi ştirbeşte Creatorului mult din măreția şi majestatea Sa! Căci dacă El poate, cu puterea Sa absolută, să mențină pământul cu munții şi mările sale, luna, soarele şi toate stelele, de ce atunci nu-l lasă şi pe om, aşa cum este el, cu trup şi suflet?

9. Iar dacă omul trebuie să renunțe, cu timpul, la trupul său, transformându-se într-o ființă spirituală tot mai pură, atunci, dată fiind atotputernicia Creatorului, acest lucru s-ar putea petrece şi în aşa fel încât însuşi trupul să devină, în timp, din ce în ce mai spiritual şi, până la urmă, fără nicio perturbare a conştiinței de sine, să se transforme în spirit pur; sau măcar ar trebui ca omul, ajuns la o anumită maturitate, să poată intra într-un contact palpabil cu sufletele oamenilor trecuți în lumea cealaltă, dobândind astfel o certitudine deplină a vieții de după moarte, pentru sine şi pentru aproapele său. Aşa însă, nu există nicio dovadă pentru toate acestea, pe întreg pământul.

10. În primul rând, omul se naşte pe lumea aceasta mai nătâng şi mai neajutorat decât orice animal, şi trebuie îngrijit şi hrănit ani de zile de către părinții săi, până când prinde putere şi dobândeşte capacitatea de a se întreține singur - iar în al doilea rând, odată ajuns o ființă care se poate mişca liber, este atât de încorsetat de o mulțime de legi şi constrâns astfel fizic şi spiritual, încât abia dacă îi mai rămâne dreptul la respirație. Iar eu mă întreb: care este de fapt răsplata sa? Nimic altceva decât simpla credință că, atunci când va fi îndeplinit toate

[19] Adept al Cabalei, doctrină mistică mozaică cu sensuri oculte, (n. t.)

condițiile dificile impuse de legi, după moarte, lui îi va fi mai bine sau poate chiar foarte bine. Da, toate ar fi bune şi frumoase dacă omul ar avea o garanție certă în sensul acesta! Dar tocmai acest lucru este cel mai nesigur!

11. E drept că citeşti prin cărți despre oamenii cu moravuri simple din vechime că ar fi primit asemenea garanții. Da, este un lucru foarte bun, şi, dacă este aşa, ei merită felicitați! Dar noi, oamenii de astăzi, nu mai avem această şansă, deşi suntem şi noi la fel de mult oameni, precum au fost şi cei din vechime. Ni se spune, desigur, că noi ne găsim în această situație pentru că am ajuns prea înrobiți simțurilor şi prea materiali. Eu însă sunt de părere că tocmai atunci când omul ajunge pe căi greşite, mânat de propria-i slăbiciune sau ademenit de vreun diavol invizibil, ar fi cel mai necesar să i se ofere asemenea garanții din vreo presupusă lume a spiritelor, menite să-i readucă pe cei rătăciți pe calea cea bună. Dar iată că nu se petrece nimic din toate acestea.

12. Iar faptul că noi, cei puțini, avem marele noroc de a Te avea printre noi pe Tine, Doamne şi Învățătorule - care prin vorbă şi faptă ne demonstrezi că omul este destinat unei Vieți Veşnice şi pur spirituale şi ne arăți şi cum poate el să ajungă la ea - nu este valabil pentru toți oamenii din lumea aceasta, şi chiar şi în cazul nostru el rămâne valabil doar în măsura în care Te credem pe Tine că lucrurile stau aşa, pentru că minunile şi lucrările Tale de natură pur divină sunt un sprijin foarte solid al credinței noastre. Dar şi lucrările lui Moise au fost mărețe şi i-au determinat pe oameni, în special pe cei din timpul lui, să aibă o credință fermă. Ulterior însă, toate minunile cele mărețe au încetat, iar credința oamenilor a slăbit şi ea din ce în ce mai mult, şi iată că acum oamenii se află pe punctul de a considera şi chiar de a simți cu anticipație Neantul Etern drept cea mai mare fericire. Căci ei au în fiecare zi nenumărate dovezi despre moartea completă a lucrurilor, dar despre Viața cea Veşnică, nici măcar una!

13. Faptul că lucrurile stau chiar astfel în lumea aceasta, nu-l poate contesta nimeni, cred eu, şi de aceea nu li se poate reproşa preoteselor felul în care judecă şi dau glas propriilor lor concepții, aşa cum li s-au conturat ele, în urma unui studiu foarte atent al naturii. Căci de ce nu s-a arătat spiritul mentorului lor decedat, aşa cum le promisese încă din timpul vieții sale? Şi de ce spiritul lui Samuel a ascultat-o pe vrăjitoarea din Endor şi i-a prorocit lui Saul sfârşitul său? Da, toate acestea sunt lucruri cu adevărat ciudate, pe care omul nu le poate înțelege niciodată cu adevărat, pe calea rațiunii obişnuite!

14. E drept că, prin vorbe şi învățături, i se poate oferi omului multă lumină şi linişte, iar faptele miraculoase îl pot întări în credința sa. Dar a trezi în conştiința sa o adevărată convingere profundă este cu totul altceva! Ce spui, Doamne şi Învățătorule, despre convingerile acestea ale mele, desigur, destul de scuzabile?"

Capitolul 107

Relația cu lumea de dincolo. Dovezi ale perpetuării vieții după moarte

1. Eu am spus: „Pentru moment, nimic sau foarte puțin. Căci tu nu eşti încă nici pe departe capabil să dobândeşti o imagine reală, clară şi corectă a ceea ce este spiritual!

2. Crezi cumva că Dumnezeu i-a părăsit pe oameni într-atât, încât ei să nu mai poată primi nicio veste din lumea spiritelor? O, aici te înşeli amarnic! Dimpotrivă, oamenii înşişi şi-au întors cu îndărătnicie fața de la Dumnezeu, au început să-şi caute toate satisfacțiile în sfera materială, să depună eforturi doar în direcția aceasta şi au renunțat la tot ce este viață spirituală. Atunci nu este deloc de mirare că ei nu mai simt mesajele spirituale adresate lor, despre viața de dincolo, de după moartea trupului, când de fapt nici nu mai doresc să simtă ceva!

3. De câte ori iudeii şi fariseii nu au ucis cu pietre, ca pe nişte mincinoşi neobrăzați, oameni care dialogau cu spiritele şi cu îngerii lui Dumnezeu, pentru că nu voiau să audă avertismentele venite din partea spiritului! Şi dacă lucrurile s-au petrecut aşa de sute de mii de ori,

este cumva de mirare că aceşti vizionari nevinovaţi preferă să păstreze doar pentru ei viziunile şi convingerile lor?

4. Oare bătrânul Simion şi bătrâna Ana nu au fost, chiar ei înşişi, în Templu, o mare lumină venită din lumea spiritelor, ambii putând purta zilnic, ore în şir, discuţii cu îngerii lui Dumnezeu şi putându-se sfătui cu aceştia? Dar cine i-a crezut? Templierii au vrut să audă ei înşişi aceste spirite şi să le vorbească, într-o zi anume, dinainte stabilită. Şi chiar şi acest lucru a fost acceptat, la cererea lui Simion. Dar ce s-a spus despre acel fenomen nemaivăzut din Templu? Că Simion şi Ana au pus la cale în secret această apariţie pioasă, cu ajutorul esenienilor şi al vrăjitorilor egipteni! Şi doar sute de templieri au fost martori ai evenimentului, pe care l-au perceput cu ochii şi cu urechile lor! Şi atunci, de ce nu l-au crezut?

5. Marele-preot de mai apoi, Zaharia, a avut şi el viziuni. Şi cine l-a crezut? Iar atunci când s-a constatat că viziunile sale corespundeau pe deplin adevărului, ce au făcut cu el?!

6. Când fiul său, pătruns de Duhul lui Dumnezeu (Ioan Botezătorul), a predicat în pustiu, convingându-i pe evrei, prin tot felul de fapte miraculoase, de deplinul adevăr din cuvintele sale, n-ar fi putut face ei oare cum îi povăţuia el? Dar nu, ei au fost cuprinşi de furie şi de un năduf înveninat, l-au prins, l-au aruncat în închisoare şi restul vă este preabine cunoscut!

7. Acum Eu sunt cel care port în mine Spiritul Celui Preaînalt şi vă demonstrez prin vorbe şi fapte că astfel stau lucrurile, şi totuşi voi vă îndoiţi de cuvintele Mele! Spuneţi acum voi înşivă: oare ce alte garanţii mai mari şi mai palpabile privind viaţa din lumea cealaltă ar trebui să vă mai dau?

8. Oare oamenii - meniţi prin iubirea nețărmurită a Tatălui să fie întru totul copiii Săi - nu trebuie să se nască în lumea aceasta fără o capacitate de viaţă superioară deja dezvoltată? Oare nu trebuie să-şi dobândească ei abia prin instruire şi exerciţiu tot felul de cunoştinţe şi aptitudini liber asumate prin propria lor voinţă, contribuind astfel, ei înşişi, ca tineri creatori în devenire, prin munca lor, la desăvârşirea vieţii lor întru asemănarea lui Dumnezeu, lucru pentru care Tatăl din Ceruri le-a pus şi le pune în continuare la dispoziţie toate mijloacele?

9. De ce vă spun Eu oare: «Trăiţi potrivit Învăţăturii Mele şi atunci vi se va revela în voi înşivă Viaţa cea Veşnică în toată strălucirea ei!»? Şi dacă aşa vă spun, atunci cum mai puteţi fi atât de orbi încât să susţineţi că nevestele preoţilor, adepte ale stoicismului, ar avea în fond dreptate atunci când spun ce spun? O, nătângi orbi ce sunteţi! Dacă Eu aş vrea şi dacă vouă v-ar fi de vreun folos, v-aş deschide pe dată vederea interioară şi v-aţi vedea atunci înconjuraţi din toate părţile de o armată întreagă de spirite! Dar ce aţi spune voi atunci? Vă spun Eu: acelaşi lucru pe care îl spun aceste femei stoice! Aţi gândi imediat, măcar în sinea voastră: «Da, atâta timp cât suntem în viaţă, simţim şi vedem, este uşor să ne facă să credem. Dar să facă acelaşi lucru şi cu morţii din cimitire, şi aceia nu vor auzi, nu vor vedea şi nici nu vor simţi nimic din toate acestea!» Iar Eu vă spun vouă: aici aveţi dreptate deplină; căci aceia nu mai sunt în niciun fel destinaţi să trăiască, chiar dacă şi în ei se mai găsesc elemente judecate de viaţă spirituală, care, ajunse la o deplină maturitate, vor mai putea fi trezite la o viaţă liberă, într-un alt individ.

10. În om, doar sufletul are menirea de a trăi veşnic. Însă materia ca atare nu poate fi destinată dăinuirii veşnice, căci ea nu reprezintă decât un element spiritual judecat, deci o Voinţă a lui Dumnezeu fixată doar pentru o perioadă de timp determinată, care nu poate rămâne pentru totdeauna astfel, căci în Dumnezeu, pe lângă altele, este liberă în mod special Voinţa, iar aceasta menţine un gând al lui Dumnezeu doar atâta timp cât el se dovedeşte necesar pentru atingerea unui scop superior.

11. Fără Dumnezeu şi în afara Lui nu poate exista nicicând şi nicăieri nimic. Şi tot ceea ce există în întreaga infinitate eternă provine din Dumnezeu şi, prin urmare, este spiritual în profunzime. Faptul că într-o lume oarecare ceva poate apărea ca materie solidă este determinat de fermitatea constantă a Voinţei lui Dumnezeu. Căci dacă aceasta, adică Voinţa Divi-

nă, ar înceta să păstreze un gând al lui Dumnezeu, atunci niciun ochi material n-ar mai percepe nici măcar o urmă din el, deşi gândul lui Dumnezeu astfel dizolvat va continua să existe veşnic în Dumnezeu, într-un mod spiritual.

12. Ia spuneți voi, de unde am luat Eu oare masele de pământ cu care am astupat lacul? Sau de unde toate acele materiale cu care ieri seară le-am îmbunătățit pescarilor celor sărmani gospodăriile lor lumeşti? Şi, pe de altă parte, unde a dispărut materia din care fuseseră construiți cei trei zei? În cazul lacului şi al pescarilor, gândul Meu a luat formă prin Voința Mea, iar în cel al statuilor, Voința Mea s-a detaşat de gândul Meu primordial, redându-i libertatea şi starea spirituală originară. În aceasta constă, prin urmare, şi explicația minunilor săvârşite de Mine aici, în fața voastră. Iar faptul că sunt şi un stăpân al spiritelor şi a tot ceea ce reprezintă viață este dovedit aici cu precizie de fiul acesta, Iorab, înviat de Mine alaltăieri seară dintr-o moarte definitivă. Oare ar trebui să vă dau şi mai multe dovezi despre supraviețuirea sufletului după desprinderea lui de trup?"

13. Atunci cărturarul a spus: „Nu, Dumnezeul, Stăpânul şi Învățătorul meu! Acum m-am lămurit pe deplin întru totul. Da, astfel stau lucrurile şi nicicând nu vor putea sta altminteri! Dar, Doamne, întrucât nevestele preoților vor sosi cât de curând, lasă-mă, Te rog, să vorbesc mai întâi eu puțin cu ele, şi am să li-l scot eu din cap pe Diogene al lor, în aşa fel încât sigur nu se vor mai gândi vreodată la el!"

14. Eu am spus: „Da, da, fă aceasta, căci Mie şi aşa îmi displace destul de mult să am de-a face cu stoici de toate felurile! Dar ai grijă ca până la urmă să nu-ți vină şi ție de hac! Căci femeile acestea sunt, în felul lor, foarte iscusite şi se pricep să-şi susțină ideile."

15. Cărturarul a spus: „Doamne, cu ajutorul Tău îmi voi face treaba cum se cuvine!"

16. Şi de abia a terminat el de vorbit, că au şi sosit cei cinci preoți, împreună cu nevestele lor.

Capitolul 108

Meşteşugitul discurs ateist al preotesei

1. Preoții şi nevestele lor ne-au salutat pe toți şi au făcut o plecăciune adâncă în fața Mea, iar Iored i-a poftit imediat la masa noastră, punându-le în față pâine şi vin. Şi după ce au luat câte puțin din pâine şi din vin, spre a face onorurile casei, femeile au şi început să se manifeste gălăgios, şi în special nevasta cea atotştiutoare a preotului slujitor al zeiței Minerva. Față în față cu femeia aceea stătea cărturarul iudeu grec, care abia aştepta momentul să poată începe un dialog cu preoteasa, căci, pentru început, ea vorbea despre cu totul alte chestiuni, fără importanță.

2. Abia după aproape o oră discuția s-a mutat în sfârşit la un alt subiect, de un oarecare interes, şi anume, la Oracolul din Delfi şi la cel de la Dodona, care erau cunoscute din timpuri străvechi. Şi abia atunci a găsit cărturarul nostru prilejul de a intra într-un dialog cu femeia, el fiind însă deja foarte furios că a trebuit să aştepte atât de mult momentul respectiv.

3. Dar cu atât mai aprinsă era acum discuția. Femeia susținea că aşezămintele respective ar reprezenta în continuare pentru oamenii de rând o mare binefacere, pentru că tocmai prin ele oamenii şi-au păstrat credința lor cea oarbă în supraviețuirea sufletului după moarte. Căci acolo, oamenii care trăiesc în incultură şi în întuneric ar avea un foarte bun prilej, autorizat prin vechea credință, de a intra, în schimbul unei mici ofrande, în contact verbal cu vechii lor prieteni decedați, iar lucrul acesta ar fi de apreciat, atâta timp cât până acum oamenilor nu li s-a putut oferi altceva mai bun.

4. Cu adevărul susținut de stoici, spunea femeia, pe care ele însele îl considerau a fi unicul real şi confirmat de experiență, nu i-ar putea fi de niciun folos unui popor lipsit de cultură, şi de aceea este bine că adevărul acesta le-a fost încredințat doar preoților, pentru ca ei,

cu înțelepciunea lor, să poată inventa tot felul de înşelătorii pioase pentru popor, cu ajutorul cărora acesta să se poată bucura de fericire în scurta perioadă de viață ce-i este dată. Sigur că preoții înşişi nu pot beneficia de o asemenea fericire, în schimb ei au nevoie de ofrande pentru a îndura mai uşor viața lor trista şi mizeră, căci lor nu le rămâne, decât să se consoleze cu perspectiva unui neant în care ia sfârşit orice durere, orice simțire şi orice grijă.

5. „Eu nu susțin, a grăit preoteasa în continuare, că ar fi imposibil să găseşti ceva mai bun. Dar atâta timp cât nu se petrece aşa ceva, situația dată rămâne, deocamdată, oricum, cea mai convenabilă. Adevărata înțelepciune ne învață pe noi, oamenii, că este necesar ca, prin mijloace adecvate, dar care trebuie să rămână secrete, să le creezi oamenilor de rând un mod de viață cât mai fericit şi cât mai suportabil şi să-i menții astfel. Abia astfel omul capătă o orientare morală şi poate deveni un membru util al societății umane. Şi tocmai de aceea, laicii trebuie să respecte funcția de preot, destul de nefericită în sine, pentru că el este singurul care priveşte în față purul, dar tragicul adevăr. Căci binele sau răul omenirii depinde numai de această preoție care se sacrifică pentru ea.

6. Să admitem ca posibil următorul caz: toți preoții şi toate preotesele s-ar hotărî într-o zi să se răzvrătească împotriva poporului, spunându-i adevărul adevărat şi dezvăluindu-i întreaga înşelătorie evlavioasă practicată de ei. Acest lucru ar crea, fără îndoială, cel mai mare haos în lumea întreagă. Căci atunci oamenilor nu le-ar mai rămâne nimic sfânt, iar cel puternic ar sări ca o fiară turbată la cel slab şi l-ar face bucăți. Până şi pruncii nevinovați ar fi ucişi şi aruncați la câini. Pe scurt, omul ar deveni cât de curând propriul său duşman şi un duşman îndârjit al întregii vieți, ceea ce noi suntem în fond, cu adevărat, față de noi înşine şi unii față de alții,

7. Căci noi nu cunoaştem niciun Dumnezeu - în afara aceluia răsărit din fantezia noastră. Ştim însă un lucru, şi anume, că în Natura cea mare există forțe tainice, cărora omul le datorează trista sa existență, grație combinării lor într-un mod cu totul neprevăzut. Dar forțele acestea sunt la fel de puțin zeități inteligente şi conştiente de sine, pe cât de puțin poate fi apa o zeitate datorită faptului că forța cea mută şi oarbă a propriei sale greutăți o face să curgă întotdeauna la vale, lucru pe care toata lumea îl ştie din proprie experiență, căci încă nu a văzut nimeni vreun pârâu care să curgă în susul dealului, Şi, de aceea, miile de zeități şi cea mai întunecată superstiție le sunt mult mai benefice şi mai folositoare oamenilor decât adevărul, oricât de pur ar fi el. Căci ce contează ce credință are un om, începând din leagăn şi până la mormânt, dacă ea îi înfățişează în culori frumoase certitudinea unei vieți plăcute şi veşnice a sufletului după moartea trupului?

8. Ce ne-ar putea răspunde vreun stupid fanatic al adevărului, atunci când declarăm: «Orice religie este bună, dacă îi conduce pe oameni la credința în nişte ființe divine superioare şi le oferă garanția unei vieți veşnice a sufletului după moarte!»? În sine, orice religie este falsă şi mincinoasă, doar legile morale care se desprind din ea sunt bune. Şi - presupunând că există o viață dincolo de moarte - de ce niciun om nu s-a întors niciodată de acolo, ca să ne tragă la răspundere pe noi, preoții, spunându-ne: «Ah, mizerabililor ce sunteți, de ce m-ați înşelat atât de mişelește cu minciunile voastre sfruntate şi cu învățăturile voastre false?!»

9. Căci dacă, într-adevăr, ar exista o viață a sufletului după moarte, atunci astfel de suflete, atât de tare amăgite de noi, cu siguranță că ni s-ar li arătat încă de mult şi s-ar fi răzbunat pe noi, sau, înțelegând mizeria noastră, ne-ar fi oferit poate lămuriri mai amănunțite despre Dumnezeu şi despre viața sufletului după moartea trupului! Dar pentru că după moartea omului, ca şi a oricărui animal, nu mai există şi nu mai poate exista nicio altă viață, nu se mai prezintă nici vreun spirit ca să se răzbune pe noi pentru faptul că în viața aceasta l-am mințit şi l-am înşelat atât de rău, aşa încât nici nu trebuie să ne mai facem vreo grijă în privința aceasta.

10. Oamenii au aici, pe acest pământ, în funcție de caracteristicile climatice ale solului şi ale apei, diferite talente şi însuşiri. Unul este puternic ca un uriaş, altul este neputincios ca

o muscă. Unul are o minte ascuțită, cel de alături, în schimb, e prost ca noaptea. Unul are o vedere bună ca vulturul, dar vecinul său este orb. Şi astfel, unul are, datorită clarvederii sale extraordinare, un spirit de observație şi de analiză greu ele imaginat. El înțelege lesne şi în toată profunzimea funcțiile forțelor secrete ale naturii şi reuşeşte poate, destul de uşor, să le aplice şi el, desigur, la o cu totul alta scară. Iar ceilalți, neînzestrați cu asemenea calități, sunt de-a dreptul uluiți de ceea ce face acela şi-l consideră aproape un zeu. Alții, iarăşi, pot observa natura în continua ei mişcare şi schimbare chiar şi o mie de ani, şi nu vor vedea sau descoperi nimic, deşi sunt şi ei tot oameni.

11. Dar, în pofida însuşirilor adeseori chiar extraordinare pe care le-au avut nu o dată diferiți oameni de pe acest pământ, până la urmă tot a trebuit să moară şi aceştia, şi niciun ochi de muritor nu i-a mai văzut vreodată. Şi atunci, noi spunem - deşi admirăm în cel mai înalt grad calitățile atât de miraculoase ale domniei tale, probabil nemaiîntâlnite la o asemenea scară - că, la fel ca noi, şi domnia ta vei pieri de pe acest pământ, aşa cum au pierit şi toți marii tăi predecesori. Doar învățăturile lor, precum şi faptele şi operele lor mai dăinuie în amintirea urmaşilor acestora, şi aşa se vor petrece lucrurile în timp şi cu domnia ta, ceea ce fireşte că nu-ți va fi de niciun folos, pentru că, fiind trecut în neființă, nu vei mai avea nevoie de nimic.

12. Aceasta este convingerea noastră bine fundamentată pe experiența tuturor popoarelor de pe acest pământ şi, deci, până acum, singura adevărată, despre existența şi despre soarta omului. Că în afara acestei concepții despre viață, care este singura adevărată, există la toate popoarele şi o mulțime de alte legende foarte frumoase despre menirea sufletului omenesc de a avea o viață veşnică după moartea trupului, aceasta o ştim preabine. Dar ce garanție avem noi pentru veridicitatea lor? Imaginile din vise, fantomele care arată o imaginație înfierbântată la unii oameni? O, acestea nu sunt decât efecte ale diferitelor stări prin care omul trece cât timp este în viață! De îndată ce inima lui încetează să mai bată, dispar şi visele, şi fantasmele febrile şi, odată cu ele, şi existența omului, împreună cu speranțele sale adeseori atât de frumoase! Eu mi-am spus deci părerea, iar acum vorbiți voi, maeştri din împărăția zeilor, şi oferiți-ne ceva mai bun în schimb!"

13. Cărturarul era deja foarte furios din cauza acestei lungi confesiuni profund ateiste a preotesei, pentru că nu găsise nicio modalitate de a intra în vorbă şi de a-i închide gura acestei oratoare talentate. Iar acum, ivindu-se momentul mult aşteptat, el a simțit că nu are aer suficient pentru a-i putea arunca în obraz preotesei contraargumente dintre cele mai copleşitoare,

14. Şi, trăgându-şi sufletul, el a spus cu o mină foarte importantă: „Ascultă, preoteasă a Minervei lipsită de Dumnezeu şi de suflet ce eşti! Tu, o păgână care te crezi atât de profund înțeleaptă, n-ai auzit oare niciodată de dictonul roman care sună astfel: *Quod licet Iovi non licet bovi!* ('Ceea ce îi este îngăduit lui Jupiter, nu îi este permis boului')?"

15. Preoteasa a răspuns neîntârziat: „Dragă prietene, vrei să raportezi dictonul acesta la mine sau la tine? În situația actuală, el pare să ți se potrivească într-adevăr mai curând ție decât mie. Căci este departe de mine intenția de a jigni vreodată pe cineva cu un cuvânt nepotrivit, ceea ce, în cazul tău, tocmai se petrece. Dacă există într-adevăr vreun Jupiter, va avea el fără îndoială grijă ca boul să nu realizeze lucruri asemenea lui. Iar de nu există Jupiter, atunci boul, ca o creatură care măcar există, îi va fi oricum superior zeului inexistent. Într-adevăr, prietene, dacă întreaga ta înțelepciune se rezumă doar la acest dicton cât se poate de nepotrivit, atunci chiar că sunt curioasă cine au fost mentorii tăi! Căci probabil n-a fost mare lucru de capul lor! Mai ştii să-mi spui şi alte dictoane de genul acesta?"

Capitolul 109

Schimbul de opinii dintre cărturar şi soția preotului

1. Observațiile destul de caustice ale preotesei l-au făcut pe cărturar să-şi reconsidere atitudinea, căci şi-a dat seama cât de nefolositor şi de nelalocul lui fusese în acel context dictonul roman.

2. El a luat deci, aminte la acestea şi a spus: „Bine, bine, dragă prietenă, de fapt nu asta am vrut să spun, ci doar faptul că tu, dacă nu ştii nimic despre suflet şi despre supraviețuirea acestuia chiar şi după moartea trupului şi deci nici despre unicul Dumnezeu adevărat, şi dacă nu ne poți predica nouă decât despre moartea eternă, nu ar trebui să ne vorbeşti astfel, de parcă tu singură ai deține înțelepciunea întregii lumi, şi nici să încerci să ne înveți pe noi, care cunoaştem lucrurile acestea de zeci de mii de ori mai bine decât tine, această veche poveste a lui Diogene, ca şi cum noi n-am fi citit niciodată despre aşa ceva, când de fapt noi suntem cei care avem ce să vă învățăm pe voi, bieți oameni orbi. Şi doar din punctul acesta de vedere ție nu-ți este îngăduit ceea ce ne este permis acum nouă fața de voi! Căci voi trebuie să ne ascultați pe noi, şi nu noi pe voi, fiindcă noi ştim foarte bine care sunt viziunile voastre şi în ce constă aşa-zisa voastră înțelepciune de tip diogenic, pe care noi avem misiunea să vă facem s-o uitați. Cam acesta este sensul în care am recurs la dictonul acela."

3. Preoteasa a răspuns: „Oricare ar fi sensul dictonului tău, totuşi tu nu l-ai folosit aici ca un grec, care prețuieşte bunele maniere şi umanismul, ci ca un evreu dintre cei mai necioplți. Îți spun acest lucru doar ca să înțelegi că noi aici avem moravuri mult mai rafinate decât cele care par să existe la poporul lui Dumnezeu, în Ierusalim.

4. Aş vrea să-l cunosc şi eu pe Dumnezeul acela, care şi-a ales un asemenea popor! Căci îți spun clar: acel Dumnezeu este o făptură demnă de toată mila! Iar dacă tu doreşti să ne înveți pe noi şi să ni-l scoți din minte pe Diogene, atunci trebuie să începi să vorbeşti cu totul altfel cu mine, căci altminteri tu, doar un simplu ucenic al Marelui Învățător - şi, cu siguranță, nu cel mai apreciat -, nu vei reuşi să faci o treabă prea bună cu noi! Aşa că, încearcă să-ți aduni mai bine gândurile!"

5. Cărturarul a spus: „Hai să lăsăm cearta şi să trecem la chestiunea esențială! Oare tu nu înțelegi că noi, ucenicii, credem cu toții într-un unic Dumnezeu adevărat şi în nemurirea sufletului omenesc? Ei bine, şi atunci, voi de ce nu ați crede? Căci, iată, noi toți suntem întru totul convinşi de lucrul acesta, şi suntem oameni ca şi voi! Cum se face deci că voi nu vă lăsați convinşi de un lucru acceptat drept evident şi înțeles perfect de către oricare om cu o gândire cât de cât rațională?

6. Uite, eu vă pot spune de unde vine aceasta: este pedeapsa pe care Dumnezeul cel adevărat al lui Israel a trimis-o asupra voastră, şi anume, aceea de a fi în permanență bântuiți de sentimentul teribil al morții eterne, pentru faptul că i-ați ascuns poporului adevărul cel superior al vieții pe care l-ați deținut cândva şi, în loc de adevărul adevărat, l-ați hrănit doar cu minciună şi înşelătorie, de dragul bunăstării şi al trândăviei voastre!

7. V-ați înfățişat poporului drept adevărații slujitori şi prieteni nemuritori ai zeilor şi ați cerut ofrande mari şi adeseori chinuitoare de la oamenii cei sărmani, mințindu-i şi înşelându-i. Şi, pentru aceasta, Dumnezeu v-a luat sentimentul lăuntric şi certitudinea Vieții celei Veşnice a sufletului şi a aşezat în schimb în voi sentimentul morții eterne, iar acum, aşa-zisa mare înțelepciune a voastră constă doar în faptul că simțiți şi perceperi foarte clar că în voi sălăşluieşte moartea cea eternă!

8. Acesta este şi motivul pentru care nu mai puteți percepe că legătura dintre oamenii care trăiesc pe pământ şi sufletele celor decedați continuă să existe exact în acelaşi mod în care ea a existat dintotdeauna, la oamenii care au rămas credincioşi străvechiului adevăr.

9. Iar acum am să vă mai spun un lucru: de păgânismul cel ridicol şi prostesc voi v-ați eliberat deja, şi probabil că nu-l veți mai reinstaura. Primiți dar, în inimile voastre, învățătura pe care o veți afla de la bărbații voştri şi trăiți în conformitate cu ea, iar atunci va renaşte în voi sentimentul supraviețuirii sufletului după moartea trupului şi veți reuşi totodată să-L re-

cunoaşteţi pe unicul şi adevăratul Domn Dumnezeu, care nu v-a creat pentru moartea eternă, ci doar pentru Viaţa cea Veşnică, în măsura în care voi vă veţi dovedi demne de aceasta, urmând calea unei alte înţelepciuni decât cea a stupidului vostru Diogene! M-ai înţeles acum?"

10. Preoteasa a răspuns: „O, da, preabine! Ai vorbit chiar foarte înţelept de data aceasta, dar din păcate sunt numai vorbe, cum le-am mai auzit adeseori şi din gura mentorului nostru decedat! Vorbele tale sunt în sine foarte bune, însă, din păcate, pentru noi ele nu au nicio putere de convingere! Dacă odinioară, cu câteva mii de ani în urmă, strămoşii noştri şi-au întors faţa de la un oarecare Dumnezeu adevărat, noi nu putem purta pentru aceasta vreo vină, în virtutea căreia, acelaşi unic şi adevărat Dumnezeu să nutrească o asemenea mânie împotriva noastră, urmaşi ai hulitorilor de atunci, încât să ne chinuie neîntrerupt cu moartea cea eternă! Şi dacă totuşi astfel stau lucrurile, atunci vă mulţumim frumos pentru unicul vostru Dumnezeu adevărat! Căci, în acest caz, Diogene al nostru ne oferă, prin învăţătura sa despre mult dorita pieire inevitabilă, o mult mai mare mângâiere decât o faci tu, cu perspectiva redobândirii sentimentului vieţii celei veşnice în sufletele noastre! Frumos trebuie să arate un preaînţelept şi atotputernic Dumnezeu, care păstrează în el o asemenea mânie împotriva unei creaturi, încât nici miile de ierni trecute de atunci să nu i-o poată răcori!

11. Eu nu mi-aş putea imagina un Dumnezeu adevărat decât în legătură cu ideea de cea mai profundă şi mai curată iubire, căci doar iubirea este în măsură să creeze şi să însufleţească totul. Dar a-mi imagina un Dumnezeu sub semnul celei mai cumplite mânii, aceasta este pentru mine un lucru imposibil! Şi noi, păgânii, avem zei ai mâniei, dar aceştia îşi au locul, ca imagini simbolice, în lumea de jos, de unde nu iese decât rar ceva bun, fiindcă în peşterile şi în găurile subpământene locuiesc de regulă şerpii, balaurii şi fiarele sălbatice, şi tot acolo există şi pucioasa, catranul şi focul atotmistuitor. Şi pentru că în lumea subterană se găsesc toate lucrurile nefaste, noi am localizat acolo şi toate patimile rele şi urâte, pe care le-am simbolizat prin anumite forme caricaturale sumbre.

12. Dar imaginile noastre despre zeii cei buni sunt toate de aşa manieră încât să te ducă uşor cu gândul la cea mai curată iubire. O măreţie înţeleaptă şi puternică, însoţită de iubire - aceasta este pentru noi imaginea viabilă a oricărui Dumnezeu care să sălăşluiască undeva în stele sau deasupra lor, iar pentru noţiunea de mânie oarbă şi de răzbunare detestabilă noi avem simbolul furiilor. Astfel că, prietene, tot noi, păgânii, avem o concepţie mai firească şi mai uşor de acceptat, de către orice raţiune umană, despre ceea ce înseamnă adevăratul Dumnezeu! Ce ai de spus la toate acestea?"

Capitolul 110

Discursul cărturarului despre esenţa lui Dumnezeu

1. Ucenicul a spus: „O, draga şi înţeleapta mea preoteasă păgână! E drept că, potrivit concepţiilor tale, vorbeşti cu multă înţelepciune şi nu ai deloc o părere greşită despre divinitatea cea bună, dar totuşi nu cunoşti adevărata esenţă a lui Dumnezeu, căci dacă ai cunoaşte-o, atunci ai striga şi tu, într-un glas cu înţelepţii de demult: «Cumplită este soarta păcătosului, când ajunge în mâinile Domnului Dumnezeu cel atotputernic!» Căci Dumnezeu este plin de cea mai măreaţă iubire faţă de toţi cei care Îl recunosc, Îl iubesc şi respectă poruncile Sale, dar vai de aceia care nu vor să-L recunoască sau care, chiar dacă L-au recunoscut şi cunosc şi poruncile Sale, se întorc în inimile lor de la El şi nu-I respectă poruncile!

2. Uite, istoria ne oferă destule exemple uimitoare despre revărsarea celei mai cumplite mânii a iui Dumnezeu asupra unor popoare întregi care n-au vrut să-L recunoască şi nu făceau decât să-şi satisfacă plăcerile simţurilor! Şi, fiindcă Dumnezeu a trimis întotdeauna pedepse dintre cele mai aspre asupra unor asemenea păcătoşi înrăiţi şi duşmani ai Vrerii Sale sfinte, iar pedepsele acestea au fost extinse adeseori şi asupra copiilor şi copiilor copiilor

acestora, nu putem decât să admitem drept cert faptul că în unicul şi singurul Dumnezeu adevărat sălăşluiesc totodată şi mânia, şi răzbunarea, iar aceasta, cu atât mai sigur cu cât asemenea sentimente se manifestă şi la toate creaturile Sale!

3. În cazul nostru, al creaturilor, nu depinde decât de noi ce calităţi existente în noi vrem să dezvoltăm şi să manifestăm în această viaţă. Căci exact aceleaşi calităţi va manifesta şi Dumnezeu faţă de noi. Dacă noi suntem buni, înţelepţi, plini de dragoste faţă de Dumnezeu şi de aproapele nostru, milostivi, smeriţi şi răbdători, tot astfel va fi şi Dumnezeu faţă de noi, în fiecare moment. El va trezi în noi conştiinţa Vieţii celei Veşnice, iar noi vom beneficia din plin de toată binecuvântarea Sa. Însă dacă noi alegem contrariul, atunci tot astfel va fi şi Dumnezeu faţă de noi şi ne va pedepsi fără încetare, până când ne vom fi îndreptat pe deplin, potrivit Voinţei Sale. Şi, iată, tocmai în aceasta constă dreptatea superioară a lui Dumnezeu, fără de care El nu ar putea fi un Dumnezeu adevărat!

4. Căci Dumnezeu, care le vede, le ştie şi le simte pe toate, trebuie să fie incontestabil în măsură să aprecieze ce este bine şi ce este rău, respectiv, ceea ce se încadrează sau ceea ce este împotriva Ordinii Sale, şi deci El trebuie să povăţuiască sau să pedepsească, printr-o judecată dreaptă, acea creatură pe care El a înzestrat-o cu raţiune şi voinţă liberă şi pe care vrea să o înalţe spre scopul suprem al vieţii.

5. De aceea, unicul nostru Dumnezeu adevărat este în Sine totul. El este suprema şi cea mai curată iubire, dar şi dreptatea supremă şi neînduplecată. Căci, draga mea, dacă trăieşti miriade de ani, făptuind mereu împotriva Voinţei recunoscute a lui Dumnezeu, poţi apoi să-L rogi în genunchi chiar şi mii de ani să te elibereze din suferinţă, căci El n-o va face. Însă, de îndată ce te vei hotărî să faci, prin fapte, din Voia Sa propria ta voie, atunci Dumnezeu te va asculta şi te va ajuta în aceeaşi măsură în care tu ai acceptat Voia Sa. Uite, aceasta este o viziune adevărată şi corectă asupra unicului şi adevăratului Dumnezeu, care a creat din Sine Însuşi cerul şi pământul şi tot ce există! Ce spui deci despre toate acestea?”

6. Preoteasa a spus: „Da, da, asta sună ceva mai bine, şi multe lucruri din cele pe car le-ai spus chiar se regăsesc în natură! Însă eu, ca fiinţă care gândeşte independent şi care este înzestrată cu judecată şi cu inteligenţă, caut şi nu găsesc niciun Dumnezeu; şi apoi, cine îmi va arăta care este adevărata Voie confirmată a lui Dumnezeu, pentru ca eu să pot să o urmez? Am încheiat eu oare, înaintea acestei existenţe a mele, vreun contract cu Dumnezeu cel adevărat, care să stipuleze condiţiile în care eu să mă nasc pe acest pământ şi misiunea mea ulterioară?

7. Nu, nimic din toate acestea nu este menţionat nicăieri, iar omul ajunge în lumea aceasta fără voia sa! Datorită neputinţei şi slăbiciunii sale, el este nevoit pentru început să depindă de ajutorul părinţilor săi, lucru de altfel binevenit, căci în lipsa acestui ajutor, plăpândul pui de om ar pieri fără îndoială foarte repede. Cu timpul însă, copilaşul se transformă într-un om zdravăn, iar supunerea strictă faţă de voia părintească mai slăbeşte şi ea, în mod necesar, în intensitate, dar iată că se iveşte acum necesitatea supunerii faţă de Voia, şi mai înaltă, a lui Dumnezeu, care-i blochează omului, până la mormânt, libertatea în toate acţiunile sale. Ei bine, toate acestea ar putea fi corecte, dacă mai înainte ţi-ai fi luat un astfel de angajament faţă de Dumnezeu. Dar despre aceasta nu există nicio posibilitate de a afla ceva, şi nici să descoperi în propria ta conştiinţă vreo urmă de amintire!

8. Noi, oamenii, am fost fără îndoială aduşi la viaţă de către o putere foarte mare. Lucrul acesta ni-l dezvăluie chiar conştiinţa noastră de sine. Dar care este forţa aceasta şi în ce constă ea, aceasta este o cu totul altă întrebare! Putem doar să deducem că ea trebuie să existe, pentru că oricare efect îşi are, în mod necesar, cauza sa. Dar unde se află oare cauza aceasta, ce este ea, cum arată şi în ce fel acţionează? Cine o poate căuta şi găsi, cine îi aude vocea, îi cunoaşte voia şi îi poate vedea chipul?

9. Ceea ce ştim noi despre această putere ştim doar din poveşti şi din fantezia evlavioasă a oamenilor, în special din a celor care, graţie însuşirilor lor deosebite, cunosc mai în

profunzime forțele tainice ale Marii Naturi, de care se pot şi folosi într-o măsură absolut uimitoare pe timpul vieții lor. Acest gen de oameni, desigur foarte rari, pe care noi îi numim semizei, îşi folosesc de regulă darul lor natural spre a le da oamenilor învățături sau legi în numele unui zeu sau al mai multora, iar popoarele cele oarbe şi credule le acordă încredere necondiționată şi-i mai şi susțin pe aceşti făcători de minuni să le impună lor şi urmaşilor lor legi adeseori nespus de severe şi să-i sancționeze cu pedepse dintre cele mai crude, în această lume sau în cea de dincolo. Iar atunci când unii oameni la fel de înțelepți şi înzestrați cu calități ieşite din comun şi-au propus să pună capăt, cu cele mai bune intenții din lume, vechilor absurdități închistatoare, ei au devenit imediat tristele victime ale vechilor legi barbare. Şi astfel a fost mereu pe acest pământ şi va fi la fel şi de acum încolo, pentru că natura şi temperatura pământului nostru sunt în aşa fel încât niciodată ceva cu adevărat bun nu dăinuie un timp mai îndelungat, spre deosebire de rău, care proliferează cu o şi mai mare înverşunare.

10. Aruncă sămânța cea mai bună într-un pământ pregătit cu mare grijă, şi printre plantele semănate vor răsări de fiecare dată şi o mulțime de buruieni! Dar seamănă acum sămânța de buruiană pe o bucată de pământ, şi nu vei vedea niciodată răsărind de la sine şi vreun spic de grâu printre acele buruieni! Tot astfel, şi omul trebuie să cultive binele cu cel mai mare sârg şi să-şi dea toată silința spre a-l apăra de orice degradare. Dar tot sârgul şi hărnicia oamenilor de bine nu vor putea împiedica, în timp, ca strădaniile lor să se ruineze, asemenea unui oraş mare şi frumos, care odinioară a fost. o minune a lumii, dar despre care astăzi abia de se mai ştie unde s-a aflat.

11. Definiția pe care tu mi-ai dat-o pentru conceptul de Dumnezeu este cu adevărat foarte acceptabilă, însă tu, cel care îmi vorbeşti, nu eşti decât o ființă umană, ca şi mine, cea care te ascult, astfel că eu nu pot să-ți răspund altceva decât următoarele: explicația ta nu contrazice deloc rațiunea pură - dar îi lipseşte totuşi esențialul, şi anume, dovada clară şi absolut necesară a faptului că există într-adevăr un asemenea Dumnezeu, despre care tu ai spus lucruri foarte corecte şi acceptabile. Dacă poți să ne aduci această dovadă, va fi pentru noi un lucru bun, pentru care vom şti să te lăudăm cum se cuvine."

12. Atunci cărturarul a spus: „Dovada cerută, nimeni în afară de tine nu ți-o poate da - nici măcar Dumnezeu; căci poți doar să o trezeşti în tine însăți, acționând conform Voinței revelate a lui Dumnezeu! Şi acesta este semnul pentru dobândirea Vieții Veşnice, confirmarea adevărată şi vie a faptului că Voia lui Dumnezeu revelată oamenilor nu este cea a unui om, ci este Cuvântul adevăratului Dumnezeu cel veşnic viu, iar acest Cuvânt este el Însuşi viață, iubire, forță şi înțelepciune. Mai multe nu pot să-ți spun, căci ceea ce ți-am spus deja îi este de ajuns oricărui om care vrea să trăiască şi să acționeze în direcția aceasta. Cu tot felul de critici, oricum nu poți dobândi niciodată nimic pentru viața sufletului. Dar dacă vrei să afli mai multe, atunci adresează-te Domnului şi Învățătorului nostru, iar El cu siguranță te va lămuri!"

13. Preoteasa a spus: „Prietene, lucrul acesta îl ştiam chiar şi fără sfatul tău absolut inutil de acum! Dar, pentru că tu ai început să discuți cu noi, bunele maniere ne-au obligat să vorbim cu tine. Acum însă, se pare că nu mai ştii ce să spui, astfel că ne trimiți la Învățătorul cel mare şi înțelept! E bine şi aşa! Dar pentru mine şi pentru noi toți ar fi fost mai bine dacă ai fi făcut lucrul acesta de la bun început."

Capitolul 111

Calea spre cunoaşterea şi iubirea lui Dumnezeu

1. La aceasta, cărturarul n-a mai răspuns nimic. Eu însă i-am spus preotesei: „Ascultă-Mă, preoteasă atotştiutoare, este acelaşi lucru dacă ucenicul acesta al Meu vorbeşte cu tine sau dacă vorbesc Eu Însumi. Căci de fiecare dată când unul dintre ucenicii Mei deschide gura

în numele Meu, el nu poate rosti decât cuvintele pe care Eu Însumi i le pun în gură! Ucenicul ți-a spus exact ceea ce ți-aș fi spus și Eu! Iar pentru faptul că voi, stoicii, nu simțiți în voi nimic altceva decât moartea, precum și pieirea definitivă a existenței voastre, nu este nimeni altul vinovat decât voi înșivă.

2. Cum se explică oare faptul că există atât de mulți păgâni care nu numai că au o credință fermă și lipsită de orice dubiu în supraviețuirea sufletului după moarte, asemenea celor mai buni evrei, ci au și o conștiință foarte trează?! Și de ce nu se poate spune același lucru și despre voi?

3. Am să vă spun Eu de ce: datorită trufiei, egoismului și dorinței voastre neobosite de a-i orbi pe oameni cu strălucirea științei voastre, care se vrea perfectă, și de a-i pune în inferioritate pe ceilalți cu veșnica voastră filozofie, cu care vă împopoțonați discursurile! Cine să vă poată spune sau învăța pe voi ceva, când singura voastră obsesie este ca voi să-i instruiți pe toți ceilalți - și nimeni pe voi înșivă? Aici avem de-a face cu trufia cea mai periculoasă, căreia i se potrivește proverbul: «La o decizie gata luată, nu mai e loc de sfaturi.»

4. Atâta timp cât veți persevera în această trufie a voastră, în locul Vieții celei Veșnice, nu veți putea simți decât moartea. Căci trufia este cea care afundă sufletul, cu toată puterea, în adâncul cărnii, iar acesta devine astfel una cu carnea - or, în situația aceasta, el nu mai poate simți și percepe nimic altceva decât moartea trupului.

5. Însă atunci când sufletul renunță la trufie și se smerește, el se și desprinde tot mai mult de carnea cea grosieră a trupului și rămâne legat de aceasta doar prin sistemul nervos[20]. Și, în această situație, sufletul va începe să simtă din ce în ce mai mult în el însuși viața, și va căuta să-și dezvolte tot mai mult iubirea față de aproapele său și, prin ea, iubirea curată față de Dumnezeu, pe care, datorită smereniei sale, Îl va descoperi curând. În felul acesta, el va reuși să-și reveleze Spiritul său Divin și va începe să se unească cu acesta. Și, odată ce se va fi produs acest lucru, sufletul se va stabili în Viața cea Veșnică, desăvârșită, și va deveni astfel tot mai asemănător lui Dumnezeu în toate, iar atunci, Viața cea Veșnică va străluci în acel suflet cu toată claritatea.

6. Dar, atâta timp cât un suflet rămâne înrobit trufiei sale lumești și se lasă lingușit peste măsură de către semenii săi, el se afundă tot mai adânc în carnea cea grosieră a trupului și, totodată, în mod necesar, și în moartea acestuia. Și atunci, ce cuvinte, fapte sau semne i-ar mai putea oferi unui asemenea suflet plin de moarte dovada că el va supraviețui morții trupului său și că nu există decât un singur Dumnezeu adevărat?!

7. Tu gândești desigur că un Dumnezeu foarte înțelept, atotștiutor și atotputernic ar putea găsi, fără îndoială, o modalitate prin care să-l lumineze pe un asemenea om, astfel încât el să devină conștient de starea sa. Dar Dumnezeu face mereu lucrul acesta. Numai că trufia îl împiedică pe om să simtă aceasta în lăuntrul său.

8. Eu îți spun ție un lucru: în momentul în care un om va începe să mediteze asupra faptului că există un Dumnezeu care l-a creat și care menține și ghidează tot ceea ce există, el va înțelege curând și faptul că tot ce există este bun și bine făcut. Și, în fața acestei Ordini înțelepte, el va înțelege curând că acest Creator a toate câte sunt trebuie să fie de o bunătate desăvârșită. Și dacă omul meditează destul de mult la lucrul acesta și-L percepe astfel pe Creator și creaturile sale, atunci el începe să-L și iubească pe Creator, iar această iubire de Dumnezeu va spori și se va consolida din zi în zi tot mai mult în inima sa, și tocmai iubirea aceasta este spiritul său din lumea de dincolo, care îi va invada sufletul cu lumina sa și îl va însufleți cu căldura sa. Și, odată ce această stare a devenit stabilă într-un om, acela nu va mai putea să se gândească vreodată la moarte.

[20] În germ., *Nervengeist.* Sistemul nervos considerat probabil drept „cel care face să circule informația între trup și suflet", (n. t.)

9. Iar faptul că orice om poate realiza un astfel de lucru în lăuntrul său îl puteți deduce lesne observând că toți oamenii au ochi de văzut şi urechi de auzit, au simțul mirosului, au gust şi pipăit, au inteligență şi rațiune, au mâini şi picioare, precum şi o voință liberă, cu ajutorul căreia se pot mişca în voie şi pot lua deciziile dorite. Astfel înzestrat, omul vede soarele şi luna cum răsar şi apun, vede stelele şi nenumăratele specii de creaturi, care îi sunt date să le contemple, şi care îl pot ajuta să Îl cunoască din ce în ce mai mult pe Domnul Dumnezeu.

10. Fiecare deal, fiecare câmpie cu roadele ei cele multe, fiecare fluviu, fiecare specie de iarbă, de plante, de arbori şi arbuşti, care emană atâta frumusețe, nenumăratele feluri ele animale, toate acestea îi oferă destule subiecte pentru a medita la originea şi la existența sa.

11. Şi, odată ce omul va ajunge să se gândească la toate acestea, o voce interioară îi va spune că ele nu s-au putut naşte prin ele însele, ci că aici trebuie să fi existat un Creator foarte înțelept, atotputernic şi plin de iubire, care să le fi creat şi ordonat pe toate şi care acum le ține în viață şi va continua să le mențină în forme tot mai înnobilate şi mai desăvârşite, pentru că astfel a acționat încă din timpuri imemoriale pentru om.

12. Prin urinare, cine şi-L imaginează în felul acesta pe Dumnezeu, respectiv pe Creator, acela va şi simți în sinea lui un mare respect şi o iubire mereu crescândă pentru El. Şi, odată ce această iubire s-a trezit, sufletul începe să trăiască şi el în interiorul spiritului, iar această viață a sa creşte odată cu iubirea de Dumnezeu, care se amplifică la rândul său tot mai uşor, pe măsură ce spiritul iubirii luminează fără încetare sufletul şi i-L dezvăluie tot mai mult pe Dumnezeu.

13. Şi, de îndată ce omul a găsit astfel calea spre Dumnezeu şi, prin aceasta, spre adevărata Viață Veşnică, el poate apoi, din iubire față de aproapele său, să le-o împărtăşească şi celorlalți oameni, fiind pentru ei un adevărat ghid, iar pentru aceasta, el va primi de la Dumnezeu şi mai multă lumină şi înțelepciune, şi ucenicii săi îl vor iubi şi sprijini cu tot ceea ce îi este lui necesar.

14. Dacă voi ați fi acționat astfel de la bun început - cum, de altfel, erați pe cale să faceți cu ajutorul mentorului vostru, care a fost un platonician -, nu ne-ați mai fi sufocat acum cu Diogene al vostru, căci ați fi avut prea multă viață în voi ca să faceți aşa ceva. Dar Diogene al vostru şi marea voastră trufie ascunsă v-au sucit capetele, astfel că acum va trebui să luați totul de la început, în ceea ce priveşte constituirea vieții voastre interioare potrivit învățăturii Mele, pe care v-o dau acum. Însă cu mult zel şi cu multă iubire, veți face destul de repede progrese mari. Dar dacă veți persevera în încăpățânarea voastră, veți rămâne la moartea voastră interioară. Ați înțeles voi vorbele Mele?"

15. Preoteasa a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, şi sesizez mai mult decât clar adevărul din spusele tale. Cred totuşi că unui adevărat Dumnezeu unic şi atotputernic nu i-ar fi fost prea dificil să îngăduie să ne apară spiritul mentorului nostru plecat dintre cei vii, care, sub cel mai solemn jurământ, ne-a promis adesea această confirmare absolută a teoriei sale despre viața veşnică a sufletului. Dacă el ni s-ar fi arătat, atunci s-ar fi consolidat în noi acest adevăr şi întreaga noastră viață s-ar fi transformat. Dar cum el, până acum, ne-a rămas dator cu lucrul acesta, se-nțelege că am început să ne îndoim de veridicitatea învățăturilor sale. De ce nu ni s-a arătat?"

16. Eu am spus: „Dar el v-a apărut vouă de şapte ori în vis, şi de fiecare dată v-a dat aceeaşi explicație, că nu vă poate vizita decât în vis. De ce nu l-ați crezut? Pentru că voi, ca fiice foarte frumoase ale unui mare preot, deveniserăți deja prea mândre şi trufaşe, iar pe bunul vostru mentor, încă din timpul vieții sale, mai curând l-ați luat în râs decât să-l ascultați cu toată bucuria sufletului. Sufletele voastre s-au afundat mult prea mult în carnea trupului, şi de aceea v-ați pierdut sfera vitală eterică exterioară, necesară pentru a putea vedea spiritele, astfel că spiritului respectiv nu i-a mai fost posibil să vi se arate în mod direct.

17. Însă atunci când, grație plenitudinii vieții sale interioare, se dezvoltă o aură vitală suficient de mare şi în afara trupului unui om, respectivul poate vedea sufletele celor dispăruți

şi se poate sfătui cu aceştia, ori de câte ori doreşte, despre lucruri dintre cele mai importante. Dar pentru aceasta, este desigur nevoie de o maturizare aproape deplină a vieţii interioare.

18. Acum însă gândiţi-vă la toate acestea, consultaţi-vă cu bărbaţii voştri, care au primit deja învăţătura Mea, şi până la urmă veţi ajunge în sinea voastră la concluzia cea justă! Apoi deseară vom face şi altceva, care o să vă lumineze şi mai mult.

19. Oamenii de pe acest pământ au menirea specială de a deveni copii ai lui Dumnezeu, înzestraţi ei înşişi cu putere. Şi, de aceea, este necesar ca ei să exerseze în acest sens şi să se formeze într-o deplină independenţă. Dar rămâne să ne vedem deseară!"

20. Şi atunci nevestele au tăcut, iar Eu cu ucenicii şi cu cei ai casei am plecat pe afară.

Capitolul 112

Pescarul cel superstiţios de pe Eufrat

1. Am coborât pe malul fluviului, în locul unde fusese recuperată pluta cu lemne, care se afla tot acolo, încă nedescărcată, şi pe care se instalaseră pescarii lui Iored pentru a avea mai mult spor la pescuit. Iar noi ne uitam la ei cum îşi aruncau zadarnic năvoadele, unul după altul.

2. Atunci Iored l-a întrebat pe şeful pescarilor: „Bine, dar ce se petrece astăzi? Oare nu mai există deloc peşte în fluviul nostru?"

3. Iar bătrânul şef al pescarilor a răspuns: „Stăpâne, este un adevărat mister şi pentru mine! Căci timpul este totuşi foarte prielnic, iar la suprafaţa apei se ridică încontinuu mici bule de aer, ceea ce de regulă este un semn bun pentru pescuit. De asemenea, nu avem nicio pală de vânt, iar soarele are exact înclinaţia potrivită. La toate acestea, se adaugă şi faptul că luna este în creştere şi a intrat în zodia Peştilor, element de asemenea foarte prielnic pentru pescuit. Altădată, în asemenea condiţii, am prins fără efort o mulţime de peşte, astăzi însă, parcă ni s-au făcut vrăji. Am aruncat năvoadele deja de cinci ori, aproape pe întreaga lăţime a fluviului, iar eu i-am invocat pe Neptun, pe Triton şi toate nimfele fluviului, însă totul în zadar! Niciun peşte în năvoade! Te apucă disperarea, nu alta!

4. Acolo jos, în Malaves, se spune că pescarii au prins ieri o cantitate uriaşă de peşte. Probabil că au un vrăjitor printre ei. Dar şi eu mă pricep la tot felul de vrăjitorii pescăreşti şi am recurs deja la toate. Însă astăzi nimic nu foloseşte! Toate semnele sunt bune, dar fără niciun rezultat! În numele tuturor zeilor, de mi-ar putea spune şi mie cineva ce se petrece astăzi aici! La urma urmei, poate că zeii s-au supărat cu toţii pe noi pentru că magicianul acela străin le-a distrus într-o clipă statuile, pe care noi le divinizam. Am auzit vorbindu-se, dar nu am ajuns încă să văd cu ochii mei. Însă dacă este adevărat, stăpâne, aceasta poate să ne aducă mult rău. Căci zeii odată înfuriaţi nu mai pot fi împăcaţi uşor. Şi asta ne va costa sacrificii foarte mari! Dar mai fac acum câteva încercări, şi dacă lucrurile nu se îndreaptă, mă las păgubaş pe ziua de azi!"

5. Iored i-a spus: „Fă aceasta, poate totuşi o să prinzi ceva!"

6. Atunci şeful pescarilor a poruncit să se arunce din nou năvodul. Totul s-a făcut după regulile artei, dar când năvodul a fost tras la mal, s-a dovedit a fi la fel de gol ca mai înainte, ceea ce l-a necăjit foarte tare pe pescarul-şef, care a spus: „V-am spus doar; ziua asta stă sub o vrajă şi orice efort este zadarnic! Căci dacă mai arunc o dată năvoadele, rezultatul va fi acelaşi, şi de aceea cred că pentru astăzi este mai bine să renunţăm. Dacă ai neapărată nevoie de peşte pentru astăzi, le poţi cere celor de la Malaves. Căci pescarii de acolo se pare că au făcut ieri o captură foarte mare. Şi, de asemenea, se spune că un vrăjitor le-ar fi oferit prin magie nişte case atât de frumoase, încât de-acum pot să ia în râs cu ele oraşul nostru! Ah, câte se mai petrec şi-n lumea aceasta! Un om cinstit nu mai înţelege nimic! Ce spui, stăpâne, să ne

mai dăm încă o dată osteneala, fără îndoială zadarnică, sau să ne lăsăm păgubaşi pentru ziua de astăzi?"

7. Atunci am spus Eu: „Ascultă-Mă pe Mine, bătrâne pescar superstițios, când la suprafața apei se ridică acele mici bule de aer, nu este niciodată un semn favorabil pentru pescuit, ci întotdeauna unul nefavorabil, pentru că fenomenul indică faptul că peştii se odihnesc pe fundul apei. Pentru a face aceasta, ei sunt nevoiți, fiind călăuziți de instinctul lor, să elimine rezerva de aer care s-a acumulat în trupurile lor; şi de aceea, într-o apă plină de peşte, se vor vedea întotdeauna ridicându-se la suprafață micile bule pe care tu le-ai remarcat. Abia când nu mai vezi bulele respective poți să-ți arunci năvoadele, şi vei prinde o mulțime de peşte! Căci atunci când peştele nu mai scoate aer din băşicile sale, el este nevoit să se ridice la suprafață.

8. Uite, acum nu se mai ridică la suprafață bule de aer, iar pescăruşii şi bâtlanii încep să se cufunde în apă! Fă acum încă o încercare şi vei prinde o mulțime de peşte fără niciun fel de vrăjitorie!"

9. Pescarul-şef nu era deloc convins de vorbele acestea, dar pentru că stăpânul său Iored i-a poruncit, a aruncat încă o dată năvoadele şi acestea s-au umplut cu atât de mult peşte, încât abia a reuşit să le tragă la mal. Iar oamenii au avut apoi o bătaie de cap serioasă pentru a depozita în plase toți aceşti peşti, dintre care cei mai mulți erau foarte mari.

10. Aceasta le-a luat un ceas întreg, iar pescarul-şef nu contenea să se mire în legătură cu acest pescuit atât de surprinzător. Apoi a spus: „Ziceți că n-a fost nicio vrăjitorie - totuşi eu unul vă spun: a fost cea mai mare vrăjitorie din câte există şi s-au cunoscut vreodată! Omul care m-a îndemnat să mai arunc o dată năvoadele îmi pare că ştie să facă mult mai multe decât să-i prezică unui bătrân pescar că va prinde mai mult peşte dacă dispar bulele de aer sau dacă păsările sunt aici sau dincolo. La urma urmei, o fi chiar el acela care a făcut să dispară statuile din templu şi cel care le-a dăruit prin miracol case frumoase celor din Malaves! Dar să lăsăm acum acestea; vreau să ştiu dacă e cazul să mai facem o încercare!"

11. Eu am spus: „Faceți aceasta, şi atunci vă veți asigura de peşte pentru mai multe săptămâni!"

12. Atunci pescarii s-au grăbit să arunce din nou năvoadele, care s-au umplut la fel de mult ca data trecută.

13. Iar când peştii se aflau deja depozitați în bazinele cele mari, care fuseseră până acum goale, pescarul-şef le-a poruncit subordonaților săi să se ocupe de bărci şi de uneltele de pescuit, iar el s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: „Ascultă-mă, omule! Eu nu te cunosc, dar văd că poți face şi înțelege mult mai multe decât un om obişnuit, fie el oricât de deştept şi de experimentat! Tu trebuie să fi studiat magia undeva prin Indiile de Răsărit. Căci aşa ceva nu s-a mai auzit aici, unde nu sunt decât greci şi câțiva romani şi evrei. Doar ție ți se datorează această imensă cantitate de peşte! Eu sunt pescar bătrân, dar încă niciodată, nici măcar în cele mai prielnice momente pentru pescuit, n-am prins atât de mult peşte - şi încă unul de soi nobil. O, tare aş vrea să mai vorbesc cu tine despre o mulțime de lucruri, căci tu trebuie să fi învățat multe, şi sigur ai o experiență de viață bogată, pe lângă faptul că ai fost înzestrat, încă de la naştere, cu talente deosebite! Pentru ca voința ta să aibă o asemenea putere, trebuie ca zeii să-şi fi revărsat din plin suflarea lor divină asupra ta!"

14. Atunci a spus Iored: „Prea bine, bătrânul şi credinciosul meu slujitor, despre toate acestea vom mai vorbi! Acum însă, ocupă-te ca pentru seara aceasta să ajungă la bucătărie câțiva dintre cei mai frumoşi şi mai buni peşti. Căci vrem să-i gustăm de azi! Dar ai grijă să vă luați şi voi partea voastră!"

15. Şi bătrânul s-a ocupat repede de toate acestea, dar imediat după aceea a apărut din nou lângă noi; între timp, noi ne apropiaserăm de pluta cu buştenii de lemn, de unde priveam cum o mulțime de pescăruşi şi bâtlani foarte mari îşi începuseră raidurile lor de observare pe deasupra marilor bazine deschise, parcă sfătuindu-se cum ar putea să prade mai bine peştii.

16. Atunci pescarul-şef M-a întrebat: „Oare cum am putea să-i împiedicăm pe aceşti hoţi de peşte înaripaţi să ne mai facă atâta pagubă? Căci, vezi tu, chiar dacă aceste păsări nu sunt în stare să ridice în aer vreun peşte atât de mare, ele totuşi îi rănesc cu ciocurile lor lungi şi ascuţite, atunci când se aruncă asupra lor. Iar peştii se îmbolnăvesc din cauza aceasta şi nu mai sunt atât de buni de mâncat; o rană mai adâncă îi poate şi omori, iar ei plutesc astfel la suprafaţă şi sunt ciuguliţi de păsări, până când sfârşesc prin a cădea la fundul bazinului, infestând apa, ceea ce nu e deloc bine pentru ceilalţi peşti. Nu se poate să nu cunoşti vreo soluţie şi pentru cazul acesta! Fii bun şi spune-mi-o şi mie!”

17. Eu am spus: „Tu încă mai crezi că Eu sunt vrăjitor. Dar Eu îţi spun adevărul adevărat, că nu sunt şi nu am fost niciodată vrăjitor. De aceea, ca un bun cunoscător al naturii, îţi voi da o soluţie cât se poate de naturală, şi anume: acoperă bazinele cu un năvod vechi, din care aveţi destule, iar prin năvod păsările nu vor mai putea ajunge la peşti! Vezi, aceasta este o soluţie foarte naturală, care este uşor de pus în aplicare fără niciun fel de vrăjitorie, şi care dă şi cele mai bune rezultate, dacă o puneţi în practică!”

18. Atunci bătrânul, găsind soluţia foarte bună, s-a retras de îndată, şi-a chemat subalternii şi a pus repede în aplicare sfatul Meu, bucurându-se foarte tare că putea astfel să le joace un renghi păsărilor celor lacome.

Capitolul 113

Despre educaţia religioasa corectă

1. Ucenicii Mei însă, foarte miraţi, M-au întrebat de ce nu M-am dezvăluit mai mult faţă de bătrânul pescar.

2. Eu însă le-am spus: „Cine ştie mai bine ca Mine cum trebuie acţionat?! Pentru el, este de preferat să afle mai târziu, de la oamenii de aici, cu cine a avut de-a face în persoana Mea. El este încă prea stăpânit de ideea că Eu aş fi un vrăjitor, iar unor asemenea oameni este mai bine să nu te dezvălui imediat. Mai târziu, el va afla tot ce trebuie despre noi, şi în special despre Mine, de la cei din casa aceasta, şi mai ales de la doctor, care a înţeles mai multe decât ceilalţi şi pe care l-am şi înzestrat cu darul de a vindeca tot felul de boli prin aşezarea mâinilor. Iar apoi, va renunţa la ideea sa cu vrăjitoria şi-şi va forma o părere corectă despre Mine.

3. Căci Eu vă spun vouă tuturor: atunci când vreţi să instruiţi un păgân, nu trebuie să forţaţi în niciun caz lucrurile, ci mai întâi studiaţi-l şi observaţi din ce direcţie poate fi el abordat. Căci dacă îl veţi aborda dintr-o direcţie greşită, nu veţi face decât să vă îngreunaţi munca, pentru că apoi veţi avea mai mult de furcă spre a aduce un asemenea om pe calea cea dreaptă. De aceea, Eu vă repet vouă, iar şi iar: Fiţi ageri precum şerpii şi blânzi precum porumbeii!

4. Nici nu vă daţi seama ce putere poate exercita asupra unui om o prejudecată! Însă odată ce i-aţi descoperit-o, să nu-l abordaţi niciodată pe acel om din această cea mai fortificată parte a sa, ci doar din aceea în care el este mai vulnerabil, lucru pe care-l puteţi descoperi foarte lesne. Şi, dacă reuşiţi să-l învingeţi aici, ei bine, atunci nu va fi deloc greu să vă ocupaţi în continuare şi de latura sa cea mai tare. Prin urmare, trebuie să vă comportaţi şi să acţionaţi întotdeauna ca nişte strategi iscusiţi şi foarte abili. Un strateg abil şi iscusit va reuşi să-şi analizeze prin iscoadele sale de încredere adversarul, aflând care este latura sa cea mai slabă. Şi, odată ce o va afla pe aceasta, spre a induce în eroare duşmanul, el îi va administra în partea sa cea bine întărită doar lovituri neînsemnate. În schimb, îl va ataca în flancul descoperit şi îl va învinge astfel fără probleme.

5. Totodată, trebuie să fiţi şi asemenea unui doctor foarte priceput, care imediat recunoaşte boala, precum şi locul unde este ea instalată în cazul unui om. Ce face el? Vedeţi voi, acolo unde este localizată boala el nu va face nimic - şi adeseori nici nu se poate face ceva!

Dar leacurile pe care el i le dă bolnavului vor canaliza boala asupra părților sănătoase ale trupului, de unde acesta o elimină apoi - fie prin sudoare, fie prin stomac şi intestine -, iar bolnavul se vindecă. În locul în care duşmanul, adică boala, s-a instalat temeinic, nu poți interveni nicicum asupra ei, dar dacă este disipată prin mijloace adecvate, ea slăbeşte şi o poți învinge uşor.

6. Dar ascultați-Mă mai departe! Latura cea mai întărită a acestui pescar-şef - care acum nu se află aici, astfel că pot discuta foarte deschis cu voi - este că el însuşi este magician. El crede cu atâta tărie în puterea anumitor formule magice, amulete şi unsori, în fazele şi pătrarele lunii, în soare, în nori, în aer, în zborul păsărilor şi în mii de alte astfel de lucruri, încât s-ar înfuria foarte tare pe acela care ar începe să-i combată dintr-o dată ideile prin vreun fel de contraargumente. Cu un astfel de om, cu greu ai mai putea lega ulterior o discuție, căci el te-ar considera mult prea prost şi nedemn de înțelepciunea sa.

7. În rest însă, el este un om cumsecade şi foarte cinstit, şi-i place cu adevărat să învețe câte ceva nou şi deosebit - şi, iată, tocmai acesta este aşa-zisul său punct slab! Din direcția aceasta trebuie el abordat şi lui trebuie să i se prezinte şi să i se explice lucrurile sub un aspect foarte firesc şi natural, iar atunci va începe să elimine el însuşi din sine vrăjitoria, căci va înțelege pe zi ce trece tot mai clar că toată vrăjitoria sa nu se bazează pe nimic.

8. Tocmai de aceea este bine să-i laşi mai întâi pe oamenii pe care vrei să-i câştigi pentru adevăr să-şi exprime din adâncul sufletului argumentele lor cele false. Iar de vor fi făcut lucrul acesta cu multă energie - precum nevestele preoților -, vor rămâne fără forță în ei şi abia din acel moment vor începe să devină atenți la vorbele tale şi, totodată, să-ți accepte adevărurile, renunțând apoi, de la sine, la argumentele lor false - şi atunci i-ai câştigat.

9. De aceea, să nu vă mai mire că Eu, cu astfel de oameni, vorbesc doar aşa, ca un om obişnuit. Căci Eu pătrund cu privirea Mea interioară în fiecare om şi văd foarte limpede părțile lui tari şi pe cele slabe şi, prin urmare, ştiu exact ce trebuie să-i spun şi ce am de făcut! Iar dacă sufletul omului nu a devenit în totalitate robul trufiei şi al zgârceniei, el poate fi câştigat pentru adevăr. Dar trufia şi zgârcenia sunt cel mai greu de învins la oameni. Lucrul acesta să-l țineți minte, şi, dacă veți acționa în consecință, veți obține de fiecare dată, fără dificultate, cele mai bune rezultate!"

Capitolul 114

Exemplul şarpelui

1. Petru a spus: „Doamne, cum de spui Tu să fim ageri precum şerpii? Că doar şerpii sunt întruchiparea răului, un simbol al Satanei, care tocmai în chip de şarpe a dus în ispită prima pereche de oameni! Şarpele, în răutatea sa, poate fi foarte abil, dar care om cinstit ar vrea să-i imite viclenia împotriva aproapelui său?! Această pildă a Ta eu n-o înțeleg prea bine! Explică-ne-o, Te rugăm!"

2. Eu am spus: „Oare câtă vreme va trebui să vă mai îndur?! Nici acest lucru nu-l înțelegeți încă, deşi e limpede ca lumina soarelui? Nu v-am spus Eu oare să vă însuşiți abilitatea inteligentă a şarpelui, dar nu şi scopurile sale mârşave, astfel încât, înzestrați cu o astfel de agerime, să rămâneți totuşi buni şi blânzi ca porumbeii?

3. Urmăriți odată un şarpe în natură şi veți descoperi că această făptură este mai ageră decât oricare alta de pe pământ. Cei care studiază ştiințele naturii susțin că leul ar fi regele animalelor, dar Eu vă spun vouă că de fapt şarpele este. Căci dacă leul învinge în luptă, datorită forței sale, toate celelalte animale, el totuşi fuge de şarpe, iar dacă acesta, stând la pândă, reuşeşte să-l ia prin surprindere, leul este pierdut şi devine jalnica lui pradă. Pe scurt, şarpele este cel mai calculat, îşi alege locul de vânătoare cu o deosebită prudență şi chibzuință, astfel că prada pe care o pândeşte nu-i scapă niciodată. Doar omul îl domină, dar în afara lui, nicio

altă creatură de pe pământ, mai ales dacă şarpele a ajuns la maturitate şi şi-a dobândit deplina forță. Eu vorbesc aici despre adevărații şerpi mari, şi nu despre diferitele varietăți mai mici, care însă şi acestea sunt mai agere decât multe dintre animalele mari.

4. În India şi în Africa, unde trăiesc multe fiare sălbatice - lei, pantere, tigri şi hiene, precum şi maimuțe de pradă şi alte asemenea animale -, oamenii dresează şerpii şi-i transformă în principalii lor păzitori. O locuință păzită de şerpi, oricât de mare ar fi ea, nu va fi călcată niciodată de vreun animal de pradă. Până şi elefantul şi rinocerul ştiu de frica unor astfel de paznici, însă ei nu le fac niciun rău animalelor de casă, în condițiile în care-şi primesc hrana cuvenită. De îndată însă ce sunt lăsați flămânzi, ei părăsesc casa şi încep să vâneze.

5. În acelaşi timp, şerpii pot fi în aşa fel îmblânziți şi dresați, încât la un semn anume să facă tot ce li se cere - în limita capacităților lor. Şi, uite, şi acesta este un semn al inteligenței deosebite a acestor animale. Cu cât un animal oarecare are mai multă inteligență, cu atât mai uşor poate fi dresat în vreun scop folositor şi cu atât mai ager este el pentru sine însuşi.

6. Iată că v-am oferit doar una dintre lecțiile obişnuite pe care le dă natura, iar acum reflectați bine asupra cuvintelor Mele, ca să nu-Mi mai cereți explicații atunci când, în vreo împrejurare oarecare, vă voi mai atrage atenția asupra acestei pilde! Ați înțeles bine ceea ce ani vrut să vă spun?"

7. Petru a spus: „Da, lăudat fie numele Tău! Căci Tu cunoşti toate lucrurile, iar atunci când explici ceva, totul devine pe dată foarte clar; astfel, şi eu m-am lămurit pe deplin! Iar de acum înainte ne vom comporta întotdeauna aşa cum ne-ai învățat."

Capitolul 115

Hoții de lemne

1. Când Petru a terminat de rostit vorbele acestea, noi am văzut deodată mai multe plute înaintând la vale, iar oamenii de pe ele vâsleau din greu, pentru a le face să avanseze mai repede decât cursul firesc al apei.

2. Atunci Petru l-a întrebat pe Iored: „Prietene, de ce oare vâslesc oamenii aceia atât de vârtos, cum nu se obişnuieşte pe un fluviu cu un curs oricum foarte rapid?"

3. Iored a răspuns: „Aceia sunt plutaşi care probabil că vor să ajungă înainte de lăsarea serii la Samosata. Căci noi avem o veche tradiție, conform căreia plutaşii pot trece pe aici pe timp de zi, adică înainte de asfințitul soarelui, fără să plătească vamă. Însă dacă trec după apusul soarelui, ei trebuie să acosteze şi să plătească vamă, altfel sunt amendați. Acesta este motivul pentru care acei oameni vâslesc cu atâta viteză în josul fluviului! Dacă o țin tot aşa, vor ajunge în mai puțin de două ore la Samosata şi, prin urmare, vor scăpa de amendă. Dacă ar întârzia chiar şi numai o jumătate de oră, atunci ar fi nevoiți să plătească amenda. Iată deci cum stau lucrurile!"

4. Petru a spus: „Bine, dar de ce se dă amendă în astfel de cazuri? La mine, la Marea Galileei, o corabie poate ajunge când vrea şi când poate, şi nu trebuie să plătească pentru acest lucru nicio amendă. Căci nu poți fi făcut răspunzător pentru diferitele incidente neprevăzute, de care poți avea adeseori parte în călătoria pe apă. Şi atunci, de ce să se dea amendă?"

5. Iored a spus: „Prietene, într-un fel, ai dreptate. Totuşi, şi amenda acesta este corectă şi dreaptă. Căci toți cei care navighează pe acest fluviu atât de mare, pe porțiunea pe care este el navigabil, ştiu exact, în funcție de nivelul apei, când anume trebuie să pornească de la locul lor de ancorare spre a ajunge la timpul potrivit la destinație. Dacă nu respectă această regulă, ei pot să aibă foarte uşor, în condițiile unei călătorii care s-ar întinde prea mult în noapte, diferite accidente, întrucât fluviul prezintă multe locuri periculoase, în care chiar plutaşi foarte

experimentaţi trebuie să depună mari eforturi pentru a scăpa nevătămaţi. Noaptea este, fără îndoială, mult mai greu să treci fără peripeţii prin acele locuri. Şi, pentru a preveni pe cât posibil eventualele accidente rezultate din nerespectarea regulilor de navigaţie bine cunoscute tuturor, s-au introdus, cu avizul împăratului, aceste legi ale navigaţiei fluviale, iar încălcarea lor atrage după sine amenzi în bani sau în marfă. Banii respectivi sunt apoi folosiţi pentru întreţinerea danelor şi pentru debarasarea cursului acvatic de diferite obstacole ivite accidental, scop pentru care servesc, în parte, şi banii rezultaţi din drepturile de navigaţie şi de acostare. Astfel că, prietene, treaba este totuşi una destul de cinstită, nu-i aşa?"

6. Atunci însă l-am întrebat Eu: „Prietene Iored, dar ce se petrece atunci când, de pildă, nişte hoţi - ca şi în cazul de faţă - îi anihilează în timpul nopţii pe paznici, pun mâna pe plutele gata încărcate şi pregătite pentru plecare, le dezleagă şi pleacă în mare grabă cu ele, lucru foarte lesne de realizat, având în vedere nivelul actual, mai ridicat, al apei?"

7. Iored a exclamat: „Doamne, dar ce spui Tu?! Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-i oprim pe dată şi să căutăm să-i reţinem. Uite că tocmai ajung în dreptul nostru!"

8. Eu am spus: „Lasă tu asta. Căci de mult ar fi trecut de noi dacă nu i-aş fi împiedicat Eu, în pofida tuturor eforturilor lor! Dar iată că acum se apropie încet de noi, aşa că vom putea să-i oprim!"

9. Atunci Iored a spus: „Ei, să vedeţi voi, tâlhari mizerabili ce sunteţi, cum vă vom veni de hac! Doamne, oare pe paznicii plutelor chiar i-au omorât?"

10. Eu am spus: „Da, dar aceştia erau doar nişte câini de pază. Animalele au apărat plutele cu ferocitate, iar doi dintre hoţi au fost chiar muşcaţi de ele. Dar până la urmă, câinii au căzut pradă loviturilor acestora şi au fost aruncaţi în apă, iar hoţii au desprins repede plutele şi au luat-o din loc, înainte ca oamenii treziţi de lătrăturile furibunde să ajungă la locul cu pricina. E drept că ei au plecat de îndată pe urmele lor, unii pe apă şi alţii pe uscat, dar până acum nu i-au putut prinde. Cei care vin pe apă vor sosi şi ei cât de curând aici. Dar cei care au luat calea uscatului nu vor ajunge decât după miezul nopţii, epuizaţi de-a binelea. Noi îi vom aduce la mal pe plutaşii aceştia, de îndată ce va apune soarele, lucru care se va petrece imediat, iar tu, Iored, încasează de la ei fără întârziere, prin funcţionarii tăi, taxa de acostare! Intre timp, vor ajunge aici şi proprietarii plutelor, care se află pe urmele hoţilor, şi va avea loc o scenă de toată frumuseţea! Dar acum, trimite-ţi funcţionarii pe mal, căci plutele vor ajunge la ţărm foarte curând, întrucât aceasta este Voia Mea!"

11. Iored şi-a chemat pe dată funcţionarii, iar aceştia au venit să aştepte sosirea plutelor, fără a şti însă cu cine au de-a face. Prima plută a ajuns la mal, iar funcţionarul le-a cerut bani celor patru bărbaţi aflaţi pe ea.

12. Dar aceştia au spus: „Noi vroiam să mergem mai departe - dar o forţă invizibilă ne-a oprit şi ne-a tras până la urmă la mal. De aceea nici nu vom plăti, căci am fost aduşi aici fără voia noastră. Şi, în plus, nici nu avem bani, aşa că ne vom plăti taxa abia la întoarcere."

13. Funcţionarul a spus: „Aşa ceva nu este permis la noi. Dacă nu puteţi sau nu vreţi să plătiţi, atunci plutele vor rămâne la noi drept gaj, până când le veţi răscumpăra!"

14. Atunci plutaşii s-au hotărât totuşi să plătească, dar au cerut să fie lăsaţi să plece pe dată mai departe, căci, pretindeau ei, ar fi navigatori foarte buni şi pricepuţi pe timp de noapte.

15. Funcţionarul le-a interzis însă lucrul acesta, spunând: „Plătiţi, iar mâine veţi pleca mai departe la ora legal stabilită! Iar de nu plătiţi acum, deşi aveţi bani, mâine dimineaţă veţi avea de plătit suma întreită!"

16. Când plutaşii au auzit vorbele acestea, au plătit totuşi taxa şi au legat pluta de mal. Dar nu voiau în ruptul capului să coboare de pe ea. Şi acelaşi lucru s-a petrecut şi cu celelalte cinci plute, sosite în urma primea, iar când au plătit cu toţii taxa de acostare, s-a şi văzut următoarea plută - în care se aflau opt oameni care şi ei vâsleau din răsputeri -, venind pe urme-

le celor şase plute furate. Şi n-a durat decât câteva clipe până când şi pluta aceasta a ajuns la ţărmul nostru.

17. Cei opt şi-au recunoscut pe dată plutele furate şi au spus, cu ochii scăpărând de mânie: „V-am prins, aşadar, tâlharilor! Vă ştim de multă vreme! Ei bine, aşteptaţi voi şi o să vă treacă pentru totdeauna pofta de furat! Lemnul acesta, care este destinat să ajungă la Serrhe pentru o construcţie importantă, l-am adus chiar noi cu mare cheltuială din Capadochia, şi anume, din Arasaxa, Tonosa şi Zaona, până la Lacotena, în Mesopotamia, de unde suntem de loc, iar voi, tâlhari fără de scrupule, l-aţi furat într-un mod josnic, fără să vă gândiţi măcar că, încărcaţi cu lemnul acesta greu, oricum nu ne puteaţi scăpa, şi că am fi fost în stare să vă urmărim chiar şi până în India. Ei bine, de data aceasta nu veţi scăpa de pedeapsa pe care o meritaţi!”

18. Atunci nou-sosiţii au dat cu ochii de vameşul Iored, pe care-l cunoşteau foarte bine, şi s-au dus la el să-i reclame pe hoţi.

Capitolul 116

Domnul nostru Iisus Hristos şi proprietarii plutelor

1. Iored însă le-a spus: „Mai întâi bucuraţi-vă că v-aţi recuperat lemnul. Căci ceea ce îmi reclamaţi voi mie eu am aflat de aproape o oră de la un străin care locuieşte la mine de două zile, împreună cu ucenicii Săi. Şi doar Lui trebuie să-I mulţumiţi că v-aţi putut recupera lemnul vostru cel scump. Căci fără El, lemnul vostru ar fi fost deja dincolo de Samosata. Iar oamenii aceştia ar fi navigat zi şi noapte până în Persia sau chiar până în India, unde, chiar dacă i-aţi fi ajuns din urmă, nu v-ar fi folosit la nimic, pentru că ei, fiind în număr de douăzeci şi patru, ar fi fost de trei ori mai numeroşi decât voi. De aceea, bucuraţi-vă că v-aţi recuperat marfa şi mulţumiţi-I acestui om deosebit fără ajutorul căruia nu ar fi fost posibil aşa ceva!”

2. Plutaşii au spus: „Bine, bine, prietene, vom face fără îndoială lucrul acesta, iar bunul om va fi cu siguranţă mulţumit de noi. Dar înainte de aceasta, trebuie totuşi să ne îngrijim ca tâlharii aceştia să fie daţi pe mâna judecătorilor, nu?!”

3. Iored a spus: „Ia uitaţi-vă puţin la ei! Niciunul dintre ei nu poate pleca de pe plută sau să o ia la fugă! Şi cine-i ţine captivi? Vă spun eu: doar acel bărbat. Căci dacă El nu i-ar ţine captivi, ei ar fi sărit de mult în apă şi, ca buni înotători ce sunt, ar fi ajuns cu siguranţă pe malul celălalt, iar noi nu i-am mai fi putut urmări! Dar aşa doreşte omul acesta unic şi nimic nu se poate petrece altminteri decât este Voia Sa! Şi vă spun acest lucru pentru ca nu cumva să-i agresaţi pe hoţi, ci să lăsaţi întreaga judecată a lor pe seama acestui om deosebit, iar astfel veţi face cum e mai bine!”

4. Iar plutaşii au spus: „Suntem întru totul de acord, dar, în acest caz, condu-ne la omul acesta deosebit, şi vom vorbi chiar noi cu el!”

5. Iored a spus: „Iată-L, este chiar cel de lângă mine!”

6. În momentul acela, hoţii au început să scrâşnească furioşi din dinţi către Mine, şi desigur că ar fi proferat în gura mare vorbe grele la adresa Mea, dar Eu dinainte le ferecasem gurile, cel puţin în privinţa vorbirii, astfel că nu puteau articula niciun cuvânt, fiind ca şi muţi.

7. Proprietarii de plute s-au plecat adânc în faţa Mea şi au spus: „Prietene, am înţeles deja din ceea ce ne-a spus prietenul nostru Iored că în tine sălăşluiesc puteri şi calităţi neobişnuite! Cine eşti tu de fapt şi cum ai dobândit asemenea calităţi miraculoase, aceasta pe noi, cetăţeni din Lacotena, nu ne priveşte. Dar aflând, prin amabilitatea iubitului nostru vameş, că ţie îţi datorăm totul şi că e bine să lăsăm pe seama ta judecarea şi pedepsirea după faptele lor a tâlharilor acestora, te rugăm, ca nişte cetăţeni cinstiţi din Lacotena ce suntem, să ai amabili-

tatea să ne spui ce-ţi datorăm pentru eforturile tale neprețuite în folosul nostru, precum şi pentru faptul că-i vei judeca pe tâlharii aceştia mizerabili potrivit judecății tale drepte.”

8. Eu am spus: „Staţi liniştiţi, căci ceea ce fac Eu, nu fac pentru vreo răsplată! Voi însă aveţi mulţi oameni sărmani în oraşul vostru. Miluiţi-i pe aceia şi gândiţi-vă la faptul că şi săracii sunt fraţi ai voştri pe acest pământ! Nu fiţi zgârciţi faţă de ei, şi faceţi-le parte şi lor, cu bucurie, din prisosul vostru, iar în felul acesta veţi îndepărta, în modul cel mai eficient, hoţia şi tâlhăria din ţinutul vostru! Dar mai ales, e bine să ştiţi că şi hoţii aceştia sunt nişte bieţi necăjiţi şi că nu atât reaua credinţă, cât sărăcia i-a îndemnat la furtişagul acesta şi la altele, mai mici, anterioare.

9. Dacă oamenii aceştia, care pot fi nişte muncitori foarte destoinici, ar găsi vreo slujbă pe potriva lor, plătită corespunzător, la nişte stăpâni drepţi şi cumsecade, ei ar renunţa fără îndoială foarte bucuros la activitatea aceasta ruşinoasă a lor. Dar dacă nu se va petrece astfel, atunci sigur că nu pot face altceva decât să rămână în continuare ceea ce au devenit, fiind forţaţi de împrejurări.

10. Ei nu pot cultiva un ogor, pentru că nu au aşa ceva. Căci toate ogoarele, pădurile şi dealurile sunt ale voastre, iar voi le lăsaţi timp îndelungat în paragină, pentru că nu le puteţi cultiva pe toate. De ce oare nu le daţi săracilor nişte fâşii de pământ ca să le cultive cu folos?! În felul acesta, oamenii respectivi ar obţine şi ei un câştig şi, pe deasupra, v-ar plăti şi vouă un tribut modest, pe măsură ce ogoarele şi dealurile părăginite ar începe să fie cultivate. Spuneţi deci dacă n-ar fi mai bine astfel, decât să fie lăsaţi câţiva bogaţi, cum sunteţi voi, să posede tot, chiar dacă aceasta nu vă aduce niciun profit, ci, dimpotrivă, o pagubă enormă!

11. Eu nu vorbesc acum despre aceşti douăzeci şi patru de hoţi, căci ei au ajuns deja mult prea înrăiţi în păcatul hoţiei. Dar în oraşul vostru şi în împrejurimile sale întinse există încă mulţi oameni săraci. Faceţi pentru ei ceea ce v-am îndemnat Eu acum, şi în curând nu vă veţi mai plânge de nicio hoţie!

12. Căci puteţi să puneţi câţi paznici vreţi, aceasta nu va rezolva nimic sau prea puţin, ci doar îi veţi întărâta şi mai mult pe cei săraci, iar ei îşi vor frământa mintea zi şi noapte cum să vă poată păgubi mai tare! Dacă însă îmi veţi urma sfatul, atunci tocmai sărmanii de care v-aţi îngrijit vor deveni cei mai buni paznici ai voştri.”

Capitolul 117

Povestea despre omul cel bogat şi lucrătorii săi

1. (Domnul): „Uitaţi, a existat în vechime un bărbat care s-a retras împreună cu familia sa într-un ţinut izolat, nelocuit încă de niciun alt om. Şi el a spus: «Cât văd cu ochii, toate acestea sunt acum proprietatea mea!» Şi-a construit repede o locuinţă încăpătoare şi se hrănea cu laptele muls de la caprele sălbatice, care existau acolo în număr foarte mare şi care erau blânde, căci încă niciodată nu le hăituise vreun vânător. Cu trecerea anilor, s-a mărit şi familia sa, iar casa cea modestă şi simplă de mai înainte s-a transformat într-o cetate solidă. Dar lucrul acesta s-a petrecut pentru că el găsise în ţinutul acela o mare cantitate de aur şi una şi mai mare de pietre preţioase, comori pe care nu mai avea curaj să le păstreze în locuinţa sa cea simplă de mai înainte.

2. Şi, pe măsură ce acumula mai mult aur şi pietre preţioase, iar comorile sale sporeau, el a început, prin intermediul unor mesageri trimişi în alte ţinuturi locuite, să schimbe câte o parte din comorile dobândite contra altor lucruri necesare în gospodăria sa. La început a făcut afaceri bune, şi le-a permis şi altora să vină în ţara sa pentru a-l sluji pe el.

3. Dar cum el le plătea doar foarte puţin pentru munca lor, iar ei erau nevoiţi să trudească pentru el şi pentru ai săi aproape zi şi noapte, muncitorii au început să-şi manifeste nemulţumirea, pretinzând o plată mai mare şi un tratament mai bun. Însă omul cel bogat le-a

spus: «Aveți răbdare până când îmi voi amenaja cum trebuie casa, iar apoi o să vă plătesc astfel încât să fiți mulțumiți!» Astfel, oamenii s-au liniştit şi s-au reîntors la treburile lor.

4. Însă omul cel bogat şi-a spus în sinea lui: «Acum trebuie să mă păzesc de ei. Dar îmi voi trimite din nou mesagerii cei credincioşi în lume ca să-mi aducă paznici şi gărzi. Iar pe aceia am să-i plătesc ceva mai bine, şi ei se vor dovedi în stare să țină în frâu pretențiile lucrătorilor acestora.» Lucru pe care l-a şi făcut, iar când lucrătorii au văzut aceasta, s-au supărat foarte tare şi au jurat să se răzbune pe omul cel bogat.

5. Şi, pe ascuns, au trimis ei înşişi în țările lor după întăriri. Iar acestea au şi sosit destul de curând, ştiind că le aşteaptă o răsplată pe măsură. Şi când lucrătorii şi-au văzut rândurile întărite, s-au dus din nou la omul cel îmbogățit, care acum ajunsese să aibă o țară foarte mare, şi i-au cerut cu toată seriozitatea o dreaptă mărire a simbriilor lor, precum şi un tratament mai bun.

6. Numai că omul cel bogat şi-a chemat gărzile spre a-i pedepsi pe lucrători pentru îndrăzneala lor şi spre a le îngrădi şi mai tare drepturile. Atunci lucrătorii şi-au pierdut răbdarea şi au spus: «Tu ai ajuns atât de bogat prin truda noastră! Mâinile noastre ți-au ridicat palatul acesta cu adevărat regesc, ți-au construit tot felul de utilități, au cultivat pământul şi ți-au amenajat viile. Noi extragem pentru tine aur, argint şi toate pietrele prețioase, iar tu vrei acum să ne tratezi chiar şi mai rău?! Ei bine, o să avem noi grijă să-ți scoatem gândurile astea din cap!

7. Oricare om de pe acest pământ trebuie să aibă dreptul de extragere şi de colectare pentru el însuşi. Iar dacă face lucrul acesta în beneficiul unui alt om, atunci acela trebuie să-l răsplătească foarte bine, întrucât cel dintâi i-a cedat dreptul său de extragere şi de colectare. Noi, aceştia mulți, am făcut lucrul acesta pentru tine, şi ți-am transferat ție partea care ne revenea de drept, iar tu astfel vrei să ne răsplăteşti?! Ah, om rău ce eşti, nu ne-ai plătit aproape deloc toată truda şi hărnicia noastră, ba ne-ai şi tratat foarte prost, iar în ultima vreme ai ajuns până acolo încât să-i pui pe zbirii tăi să ne scotocească prin colibe, pentru a vedea dacă nu cumva am dosit vreun bun cât de neînsemnat! Şi dacă s-a găsit la cineva ceva, nu numai că i-ai luat tot ce avea, dar ai poruncit şi pedepse foarte crude împotriva lui şi ai emis chiar şi o lege care prevede pedeapsa cu moartea pentru oricine ascunde un lucru cât de mic din comorile destinate doar ție.

8. Dacă tu, nemernic bătrân, ai fost în stare să recurgi la o astfel de măsură împotriva noastră, fără a te gândi măcar că şi noi suntem oameni asemenea ție şi că avem de la Dumnezeu exact aceleaşi drepturi pe acest pământ ca şi tine, noi îți cerem acum să ne dai înapoi toate comorile pe care le-am adunat cu multă trudă pentru tine. Căci, fiind rodul muncii noastre, ele ne aparțin de drept! Pământul ni le-a oferit nouă, şi niciun Dumnezeu sau vreun om nu ne-a anulat dreptul de a ni le însuşi, aşa că sunt ale noastre. Iar tu nu eşti în ochii noştri decât un hoț, ba chiar un tâlhar, dacă ne refuzi cererea! Căci noi nu vom lua de la tine decât exact cât am adunat noi, şi nu-ți cerem nimic pentru faptul că ți-am construit cu mari sacrificii cetatea aceasta, muncind din greu timp de şapte ani. Dă-ne deci de bunăvoie ceea ce este al nostru, căci altminteri vom recurge la forță, îți vom lua totul şi-ți vom distruge şi cetatea!»

9. Atunci omul cel bogat s-a gândit că violența n-ar fi de niciun folos, dat fiind numărul mare al celor nemulțumiți, şi a spus: «Liniştiți-vă! Căci, iată, recunosc nedreptatea pe care v-am făcut-o, iar de acum înainte vă voi trata ca şi când ați fi propriii mei copii, vă voi recunoaşte şi dreptul de extragere şi de colectare, iar voi îmi veți ceda mie - ca unuia care a descoperit, trecând prin mari primejdii, ținutul acesta - doar a zecea parte din ceea ce strângeți. Eu în schimb vă voi oferi protecția mea.»

10. Atunci muncitorii au spus: «Dacă te-am şti un om de cuvânt, te-am crede, dar cum până în momentul acesta nu ți-ai respectat niciodată promisiunile, nu te credem nici de data aceasta! Căci marea ta zgârcenii nu te va lăsa să te ții de cuvânt. Am vrea să te credem dar ştim preabine că, de îndată ce ne vom retrage îi liniște, tu vei trece la înzecirea gărzilor din

palatul tău iar apoi le vei porunci - în virtutea acestei superiorități numerice - să ne aplice pedepsele cele mai cumplit pentru această intrare în forță în palatul tău. De aceea dă-ne chiar acum ceea ce este proprietatea noastră de drept, iar noi vom pleca de aici pentru totdeauna! Bogatul însă se codea şi nu prea vroia. Şi atunci ei şi-ai luat singuri totul şi s-au dus."

Capitolul 118

Vinovăția proprietarilor de plute

1. (Domnul): „Şi acum, prieteni, vă întreb Eu pe voi oare în cazul relatat de Mine muncitorii au proceda corect față de stăpânul lor sau nu?"

2. Cei opt proprietari de plute au spus: „Da desigur, în condițiile date, muncitorii aveau fără îndoială dreptate! Căci recunoaştem şi noi că orice om care trăieşte pe acest pământ şi care este înzestra cu o oarecare rațiune şi cu bun-simț trebuie să aibă dreptul indiscutabil de a recolta şi agonisi ceea ce i este necesar pentru hrană şi locuință. Şi, totodată nimeni nu trebuie să aibă dreptul de a-i lua ceea ce e a recoltat şi a agonisit!"

3. Atunci Eu am spus: „Dar oare omul cel bogat şi-a extras şi adunat singur bunurile? O, nicidecum. Aceasta au făcut-o slugile sale, oameni şi ei, la fel a şi el! Şi, din moment ce ei au muncit pentru el, au extras şi au colectat, transferând asupra lui dreptul lor natural, în schimbul simbriei promise, în timp ce el s-a sustras de la îndatorirea de a le plăti simbria cuvenită ba chiar i-a tratat ca un tiran, ei au avut în final tot dreptul să-şi revendice şi chiar să-şi ia ce era al lor, de la acela pentru care munciseră.

4. De pildă, dacă un anumit A recoltează şi agonisește cu mult sârg, făcându-şi în felul acesta o mică rezervă, atunci leneşul B, care nu a muncit deloc, fireşte că nu are niciun drept să se atingă de proviziile harnicului A. Însă, în parabola Mea, tocmai omul cel bogat este leneşul B, iar slugile sale îl reprezintă pe A cel harnic. Şi, din moment ce ei sunt astfel, au şi dreptul ca, nefiind răsplătiți pentru munca şi eforturile lor, să-şi ceară înapoi proprietatea lor de drept de la deținătorul ei nelegitim."

5. Proprietarii cei bogați ai plutelor au spus: „În cazul acesta, fără îndoială că aşa este. Dar atunci niciun monarh nu are dreptul să ceară de la noi tot felul de impozite şi dări! Căci nici el nu munceşte, nu extrage şi nu agonisește nimic, iar dacă noi, supuşii săi, am fi mai puternici decât străjile sale, am putea să ne luăm şi noi de la el ceea ce, de drept, este bunul nostru!"

6. Eu am spus: „O, aici vă înşelați foarte tare! În cazul unui monarh, lucrurile stau cu totul altfel. Căci el nu este decât un conducător suprem al tuturor comunităților care l-au încoronat pentru a se îngriji de ordinea şi de securitatea lor şi, totodată, pentru a purta sceptrul puterii şi sabia legii şi a dreptului public. El trebuie să comande şi să asigure gărzile necesare nu doar pentru sine, ci şi pentru fiecare din numeroasele comunități - gărzi pentru întreținerea cărora nu ar fi de ajuns să muncească el singur, cu propriile sale mâini.

7. Şi întrucât legile, judecătorii şi gărzile cele multe trebuie menținute întotdeauna în stare de funcțiune în folosul comunităților, este nevoie ca şi comunitățile să contribuie de bunăvoie la aceasta, pentru ca monarhul să poată fi întotdeauna în măsură să asigure şi să realizeze tot ce este spre binele lor. Şi, din punctul acesta de vedere, impozitele şi dările pe care voi le plătiți sunt justificate.

8. Doar în cazul în care un monarh tiran ar impune comunităților dări nejustificate şi mult prea mari, atunci, pe un astfel de tiran, comunitățile au dreptul să-l alunge de pe tron. Căci dintotdeauna comunitățile au avut dreptul să-şi aleagă un rege şi să-l înzestreze cu toată puterea şi forța. Iar acest drept îl mai au şi astăzi.

9. Totuşi, ar fi mai bine pentru o comunitate să suporte un timp domnia unui tiran, decât să se războiască cu acesta. Căci tiranii sunt de regulă doar un bici trimis pentru o vreme

de Dumnezeu, prin intermediul căruia li se aduce aminte comunităților care L-au uitat de prea multă vreme pe El că există un Dumnezeu preaînțelept şi atotputernic şi că El singur poate veni în ajutorul oricărui popor asuprit dacă acesta se întoarce cu o credință adevărată spre El şi-i cere, cu smerenie, ajutorul. Vedeți voi, astfel stau lucrurile! Şi acum, când ați aflat toate acestea de la Mine, judecați voi înşivă ce avem de făcut cu aceşti douăzeci şi patru de hoți!"

10. Atunci cei opt stăpâni ai plutelor au spus: „Ei bine, ei trebuie desigur pedepsiți în mod exemplar, în conformitate cu litera legii!"

11. Iar Eu am spus: „Foarte bine. Şi ce se va petrece mai apoi cu ei, odată ce-şi vor fi ispăşit pedeapsa?"

12. Stăpânii plutelor au răspuns: „Mă rog, atunci să fie expulzați din țară sau vânduți ca sclavi pe undeva, prin Africa sau prin Europa!"

13. Eu am spus: „Aşa deci! Aflați atunci de la mine: ca oameni obişnuiți, poate că nu gândiți rău, dar, pentru că gândiți astfel, trebuie să vă mai dezvălui un lucru deosebit.

14. Vedeți voi, hoții aceştia, care practică deja de o bună bucată de vreme îndeletnicirea aceasta a lor deloc lăudabilă, erau cu cinci ani în urmă angajații voştri şi v-au slujit foarte bine, după puterile şi posibilitățile lor! Însă cum v-ați achitat voi de datoriile pe care le aveați față de ei? De fiecare dată când ei terminau o lucrare, voi nu găseați altceva de făcut decât să îi căutați defecte. Iar atunci când nu le găseați, le inventați, pentru a le tăia lucrătorilor cât mai mult din simbria lor binemeritată sau chiar pentru a nu le-o mai plăti deloc.

15. Oare cine v-a dat vouă dreptul să-i puneți pe oamenii aceştia să muncească, să recolteze şi să agonisească pentru voi, privându-i astfel de propriile lor drepturi de oameni liberi?!

16. Iar când aceştia au văzut că atitudinea voastră față de ei era una cu totul nedreaptă, au fost, firește, nevoiți să se gândească la un alt mod de supraviețuire, şi anume, la unul care să le permită să se răzbune pe voi, precum şi pe alții ca voi, pentru drepturile de care i-ați privat! Cu violența nu puteau face nimic, pentru că voi erați mult mai puternici. Şi atunci au recurs la viclenia hoției. Iar aceasta le-a şi reuşit pe deplin până în momentul de față, şi le-ar fi reuşit şi de data aceasta dacă nu aş fi intervenit Eu.

17. Şi acum, ascultați ce vă spun: hoții aceştia au avut dreptul natural de a-şi lua despăgubirea de la voi. Dar ei au greşit totuşi, procedând în felul acesta, căci şi-ar fi putut revendica drepturile şi pe calea justiției, şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât judecătorul roman este un om deosebit de corect, care aplică legea foarte strict. Voi însă nu aveți niciun drept să-i condamnați pe oamenii aceştia, căci deocamdată le sunteți încă datori. Simbriile promise lor valorează mult mai mult decât valorează la Serrhe sute de astfel de plute cu lemne. De aceea, plătiți-vă mai întâi datoriile față de ei - şi abia apoi puteți să-i judecați, dacă vor mai atenta vreodată la bunurile voastre!

18. Eu acum nu-i voi condamna pe oamenii aceştia, ci doar le voi spune: «Să nu mai furați niciodată nimic de la nimeni, ci fiți doar oameni liberi, cinstiți şi harnici! Iar la Lacotena să nu vă mai duceți, ci rămâneți aici, în oraşul acesta, unde veți găsi de muncă din plin, atât pentru voi, cât şi pentru femeile şi copiii voştri!» Iar voi, proprietarii de plute, va trebui să le plătiți servitorilor acestora ai voştri simbria pe care le-o datorați şi să le aduceți aici, în condiții bune, nevestele şi copiii! Abia apoi vă veți putea recupera plutele! Iar hotărârea aceasta a Mea trebuie respectată cu strictețe, căci altminteri o să fie rău de voi!"

19. Când proprietarii de plute au auzit lucrul acesta, au rămas foarte uimiți şi au promis să respecte întocmai sentința Mea.

20. Atunci Eu i-am cerut lui Iored să-i ospăteze cum se cuvine pe cei douăzeci şi patru de hoți, însă pe cei opt să-i pună să plătească bani buni pentru tot ceea ce vor cere. Iar apoi ne-am reîntors în casă, unde masa era pregătită.

Capitolul 119

Nevestele preoților îl venerează pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Când am intrat în sala noastră, cele cinci preotese Mi-au şi ieşit în întâmpinare, pline de venerație, şi M-au rugat să le iert pentru faptul că înainte ne contraziseseră cu atâta îndârjire pe Mine şi pe ucenicii Mei; căci ele nu aveau cum să-şi imagineze atunci cine sunt Eu.

2. Preoții le spuseseră foarte limpede că Eu sunt, din punct de vedere spiritual, Unicul Dumnezeu în persoană şi că am un trup exterior doar pentru ca oamenii să Mă poată percepe direct, şi astfel să le fiu mai accesibil. Le-au mai spus că trupul Meu este limitat precum trupul oricărui om, dar că Spiritul Meu pătrunde orice lucru, oricât de aproape sau de departe s-ar afla, şi că Eu nu trebuie decât să vreau ceva şi ceea ce am vrut se petrece întocmai după Voia Mea, indiferent că e mai aproape sau mai departe. Iar de îndată ce vreau ca un lucru să existe, acela apare imediat şi se menține astfel atâta timp cât vreau Eu. Iar de nu vreau ca el să mai existe, atunci nu va mai exista, de parcă nici n-ar fi fost vreodată. Şi că, totodată, Spiritul divin din Mine cunoaşte şi cele mai ascunse lucruri, da, că Eu cunosc chiar şi cele mai tainice gânduri ale oamenilor de pe întregul pământ şi tot ceea ce s-a petrecut chiar şi în cel mai mare secret.

3. Apoi, preoții îşi argumentaseră spusele cu cele mai clare dovezi, astfel încât nevestele lor n-au mai avut cum să se îndoiască de ceea ce le-au spus bărbații lor despre Mine, şi acesta a fost şi motivul pentru care Mi-au ieşit în întâmpinare cu atâta venerație.

4. Eu însă le-am spus cu multă blândețe în glas: „Dacă voi, dragele mele copile, nu ştiți şi nu credeți că Eu sunt Cel care sunt cu adevărat decât datorită spuselor bărbaților voştri, felul în care veniți acum spre Mine nu este tocmai potrivit. O venerație atât de mare, care aduce sufletul într-o stare de pocăință exagerată în fața Ființei Divine, este la fel de puțin bună ca şi lipsa ei. Căci atunci când aveți față de cineva o venerație atât de mare încât tremurați de frică, întrebați-vă inima dacă îl şi puteți iubi cu adevărat! Iar de nu stimați deloc pe cineva, atunci nu-l veți putea nici iubi. Dar atunci când cunoaşteți foarte bine pe cineva, cu toate marile sale calități şi cu harurile sale multiple, voi sunteți cuprinse de admirație, iar inimile voastre încep să-l iubească mai presus de orice. Ei, vedeți voi, tocmai aceasta este adevărata venerație pe care i-o datorați unei Ființe Divine, precum şi oricărui alt om care este aproapele vostru, oriunde l-ați întâlni!

5. Lăsați deci venerația voastră exagerată de acum! Aşezați-vă la masa Mea şi mâncați şi beți cu bucurie şi bună dispoziție împreună cu Mine! Căci dacă v-ați putut veseli adeseori la mesele voastre festive atunci când moartea încă mai sălăşluia în inimile voastre, cu atât mai mult puteți s-o faceți acum, când moartea a plecat din voi şi în piepturile voastre a pătruns viața! Ce spuneți de aceasta?”

6. Atunci preotesele au spus: „Desigur, desigur, dar încă suntem prea impresionate de puterea şi măreția Spiritului Tău! Ne vom da silința să nu mai tremurăm în fața Ta, ci să Te stimăm cu adevărat şi, firește, să Te iubim mai presus de orice. Căci doar Tu meriți întregul nostru respect şi întreaga iubire!”

7. Eu am spus: „Da, da, e foarte bine aşa! Dar acum, haideți să ne aşezăm cu toții la masă şi să mâncăm şi să bem cu voie bună! După masă, vom mai vorbi despre tot felul de lucruri, care ne vor bucura şi ne vor înălța sufletele!”

8. Şi atunci s-au aşezat cu toții la masă, şi au mâncat şi au băut după pofta inimii. Iar după terminarea mesei, s-a vorbit despre fel şi fel de lucruri; preotesele ştiau o mulțime de poveşti mai deosebite, şi astfel discuția a ajuns la lună şi la efectele ei, adeseori primejdioase, asupra pământului şi chiar asupra multor oameni.

9. Una dintre preotese a povestit cum a întâlnit ea odată un lunatic, care în nopțile cu lună plină ieşea din odaia sa, având ochii închişi, întindea mâinile spre lună, şi apoi se cățăra cu o siguranță şi o uşurință surprinzătoare pe nişte pereți înalți, complet verticali, de parcă ar

fi păşit pe un sol perfect orizontal. Iar privitorul uluit trebuia să aibă grijă de un singur lucru, şi anume, să păstreze o linişte perfectă, căci orice vorbă omenească l-ar fi costat pe lunatic viaţa.

10. (Preoteasa): „Ei bine, ce înseamnă de fapt efectul acesta ciudat al lunii asupra anumitor oameni şi de unde apare el?”

Capitolul 120

Domnul vorbeşte despre lumea lunară şi explică somnambulismul

1. Eu am spus: „Este clar că Luna, fiind cel mai apropiat astru de Pământ, exercită o anumită influenţă asupra lui, dar de regulă această influenţă nu se răsfrânge asupra tuturor oamenilor, animalelor, plantelor şi mineralelor, ci doar asupra acelora care provin de pe Lună. Fiţi deci atenţi, în special voi, cei care stabiliţi calendarele!

2. Vedeţi voi, Luna este o lume oarecum asemănătoare cu Pământul, pe care-l însoţeşte permanent în călătoria sa anuală în jurul Soarelui, în jurul căruia se rotesc şi celelalte planete, dar în perioade de timp diferite. Cele care se află mai aproape de Soare au un timp de rotaţie mai scurt decât Pământul, iar cele mai îndepărtate, firește că au un timp de rotaţie mai lung. Jupiter şi Saturn au şi ele luni în jurul lor, dar mai mari decât cea a Pământului, în timp ce planetele mai mici nu au niciuna. În cazul Pământului, rotaţia sa zilnică în jurul axei proprii determină alternanţa zi-noapte, iar o rotaţie a sa completă în jurul Soarelui reprezintă un an.”

3. Aici păgânii s-au mirat foarte tare, căci explicaţia aceasta a Mea depăşea cu mult orizontul lor de cunoştinţe, iar un preot a spus: „Doamne, Îţi mulţumim pentru toate, dar nu este cazul să ne explici mai departe; căci noi nu putem înţelege lucrurile acestea, pentru că nu ni le putem nicicum reprezenta!”

4. Atunci Eu am spus: „Bine, dacă este vorba despre reprezentare, o vom avea de îndată şi pe aceasta!”

5. Şi-n aceeaşi clipă au văzut cu toţii plutind deasupra mesei, sub plafonul cel înalt al imensei încăperi, Soarele, Luna, Pământul şi celelalte planete, toate mişcându-se corespunzător. Şi atunci, ei s-au mirat nespus, iar Eu le-am explicat totul cu mare exactitate timp de vreo două ore, astfel că au înţeles pe deplin şi s-au bucurat foarte mult. Dar, pe lângă aspectele matematice, Eu le-am vorbit şi despre locuitorii de pe Soare, de pe toate celelalte planete şi de pe lunile[21] lor şi le-am descris foarte amănunţit locuitorii de pe luna noastră, iar în final le-am spus:

6. (Domnul): „Acum, odată ce aţi înţeles toate acestea, pot să vă explic şi cum apare fenomenul nefericit de somnambulism. Locuitorii Lunii, ca oameni foarte simpli şi introvertiţi, au îndeobşte darul clarviziunii, şi aceasta în special în timpul nopţii lor, care durează paisprezece zile pământeşti, pe care ei le petrec, în cea mai mare parte, dormind în locuinţele lor subterane. Însă, în timpul acestui somn, sufletele lor rămân totuşi pe deplin treze şi văd ce se petrece în jurul lor chiar şi la foarte mare distanţă, şi, prin urmare, şi pe pământul acesta, de care ei chiar aparţin într-o măsură mai mică sau mai mare, dar pe care nu-l pot vedea niciodată în timpul stării de trezie din ziua lor cea lungă, datorită poziţiei naturale a Lunii [căci oamenii de pe Lună nu trăiesc decât pe acea parte a ei care nu poate fi văzută de pe Pământ], întrucât Luna, după cum v-am mai explicat, nu dispune [pe partea dinspre Pământ] de apă şi de aer şi chiar dacă ici şi colo, în unele depresiuni, există totuşi un fel de aer, el nu este bun

[21] Despre viaţa pe celelalte planete vezi „Luna” şi „Saturn” de Jakob Lorber.

pentru respirația făpturilor înzestrate cu trupuri, lipsindu-i complet un element esențial (oxigenul)[22].

7. Dar oamenii de pe Lună, în starea lor naturală, nici nu duc lipsa acestuia, întrucât în viața lor de vis, care le place cel mai mult, ei pot vedea şi afla tot ceea ce le este necesar pentru mântuirea sufletelor lor. Şi de aceea, cei mai mulți dintre ei îşi doresc să devină locuitori ai Pământului, ceea ce este, de altfel, şi menirea lor. De îndată ce s-au desprins de trupul lor din această lume lunară, sufletele lor, dacă în timpul vieții duse în interiorul trupului s-au dovedit demne de aceasta, ajung de îndată pe Pământ, unde, când se iveşte o ocazie potrivită, sunt concepute într-un trup de mamă, pentru a se naşte apoi în chip de copii ai acestui pământ, a creşte şi a beneficia de educația oamenilor de pe Pământ, dobândind astfel, fie încă de aici, fie abia în lumea de dincolo, posibilitatea de a păşi pe calea destinată copiilor lui Dumnezeu.

8. Ei bine, sufletele acestor oameni sunt alcătuite din substanță selenară şi de aceea, mai ales în vis, au o mare atracție față de locul de unde au venit, lucru ce se manifestă în special când este lună plină, căci atunci, prin intermediul luminii puternice a lunii, ajunge pe Pământ o mai mare cantitate din elementele constitutive ale acestor suflete, care îl tulbură şi îl atrag pe omul cu suflet selenar.

9. Totuşi, pentru boala aceasta există un leac foarte eficient, şi anume, aşezarea plină de credință a mâinilor asupra omului respectiv, precum şi băile reci."

Capitolul 121

Particularități ale sufletelor selenare întrupate pe Pământ

1. (Domnul): „De altfel, omului nu-i dăunează cu nimic o astfel de însuşire şi, cu atât mai puțin, sufletului său; căci asemenea oameni au de regulă o natură bună şi blândă şi te poți înțelege uşor cu ei. Dar se mai poate petrece uneori, în cazul unor astfel de oameni, ca vreun suflet ce rătăceşte prin atmosfera terestră să le ia în stăpânire trupul în zona viscerelor groase, ba uneori ei pot fi victime ale mai multor asemenea suflete, care, cel mai adesea, au mai înfruntat deja o probă a trupului pe pământul acesta, dar care, din cauza poftelor lor carnale foarte mari şi neînfrânate, precum şi a egoismului, nu numai că nu au dobândit nimic în sensul îmbunătățirii vieții lor în lumea de dincolo, ci, dimpotrivă, chiar au pierdut foarte mult.

2. În general, unor asemenea suflete li se permite - la momentul potrivit şi în măsura în care ei manifestă dorința de a se corecta - să mai treacă o dată prin proba trupului. Dar printre ele sunt unele care nu mai au răbdare până când le vine vremea să fie plasate în pântec de femeie, astfel că îşi spun: «Ei şi ce, carnea e carne! Mai bine punem stăpânire pe trupul primului om ce ne iese în cale şi îl mortificăm cât mai mult posibil. Iar atunci când trupul va pieri din cauza mortificării, noi îl vom părăsi în chip de suflete pe deplin purificate şi preafericite!»

3. Însă acele suflete se înşeală amarnic, întrucât o astfel de posedare a cărnii nu le foloseşte chiar la nimic, ci doar le dăunează, căci apoi ele vor fi nevoite să aştepte din nou un timp îndelungat până li se va îngădui să fie concepute cu adevărat într-un pântec de mamă. Motivul pentru care sunt totuşi permise asemenea infiltrări în trupurile unor oameni este acela că fiecare suflet este menit să devină la un moment dat perfect liber şi el nu poate să se îndrepte şi să se maturizeze decât prin propria sa voință liberă, iar o voință liberă nu poate fi adusă decât doar prin experiențe dintre cele mai amare la acea stare de cumpătare plină de

[22] Parantezele pătrate reprezintă completări ulterioare ale lui Lorber iar cele rotunde aparțin editorului german.

modestie, în care va accepta, în sfârşit, să se supună voinţei luminoase a unui spirit mai bun, după care va putea apoi să se dezvolte singură.

4. Şi numai din acest punct de vedere oamenii cu suflet selenar sunt aici, pe pământ, destul de slab înzestraţi, ei putând fi luaţi în stăpânire foarte uşor de astfel de suflete rele, care rătăcesc libere prin spaţiu şi care pot fi foarte bine numite diavoli *(ouvraci* = 'cei care vor să se îndrepte'), dar de pe urma acestui fenomen sufletul din trupul respectiv nu are nimic de suferit, ci, dimpotrivă, o astfel de situaţie face să apară în el nevoia de a se umili într-atât, încât să nu mai simtă nicio plăcere sau doar foarte puţină pentru viaţa în trup, ceea ce este foarte de dorit pentru oamenii selenari. Căci, în pofida clarvederii lor, ei sunt, în primul rând, foarte îndărătnici şi de înrobiţi plăcerilor sexuale, iar în al doilea rând, sunt cârcotaşi, certăreţi, închişi în ei şi vicleni, deşi niciodată nu sunt cu adevărat răi.

5. Dar şi posedarea aceasta poate fi vindecată prin rugăciune, prin invocarea numelui Meu, prin post şi prin aşezarea mâinilor deasupra trupului în numele Meu. Şi astfel, aţi aflat şi despre aceste lucruri tot ceea ce vă este necesar să ştiţi pentru moment. Restul vă va învăţa chiar de la spiritul vostru atunci când, la momentul potrivit, Eu îl voi umple cu Duhul Meu."

Capitolul 122

Domnul nostru Iisus Hristos avertizează asupra pericolului recăderii în sfera materială. Esenţa materiei. Infinitatea lui Dumnezeu

1. (Domnul): „V-am arătat acum ce este omul şi ce are el de făcut spre a dobândi Viaţa cea Veşnică. De acum, nu mai depinde decât de voi să procedaţi în consecinţă. Aveţi însă grijă ca nu cumva, de dragul celor lumeşti, să recădeţi în vechea voastră prostie, ajungând astfel pradă vechii voastre morţi, căci atunci vă va fi mult mai greu decât acum să reveniţi pe calea cea dreapta! Eu nu mai pot rămâne în persoană alături de voi. Dar de veţi urma învăţătura Mea, atunci Eu voi lucra în spirit alături de voi şi voi rămâne în voi, şi tot ceea ce îi veţi cere în numele Meu Spiritului Meu divin vi se va împlini.

2. Dar să nu-Mi cereţi nicicând lucruri pur lumeşti. Căci Eu nu vă voi da această otravă ucigătoare pentru suflet, chiar de Mă veţi ruga ani în şir! Scopul Meu este să vă eliberez total sufletele de această lume, şi nu să vă leg şi mai mult de ea. Ei bine, de-acum ştiţi ce trebuie să faceţi şi să credeţi, iar de mai mult nu aveţi nevoie deocamdată.

3. Dar încă un lucru! Uite, prietene Iored, noi am rămas timp de trei zile în casa ta şi am consumat multe de la tine! Ia spune, cât îţi datorăm pentru aceasta?"

4. Iar Iored a răspuns, profund mişcat: „Doamne, întrucât toate câte există Îţi aparţin Ţie, eu sunt cel care ar trebui să-Ţi spun: Doamne, sunt marele Tău datornic! Când şi în ce fel îmi voi putea achita vreodată datoria mea imensă faţă de Tine? De vei voi să rămâi aici timp de o mie de ani cu încă de o mie de ori mai mulţi ucenici şi veţi mânca şi veţi bea zi şi noapte, eu şi peste o mie de ani voi fi poate şi mai dator faţă de Tine decât acum. De aceea, Te rog doar să fii în continuare îndurător şi milostiv cu mine - căci toate celelalte nu reprezintă nimic şi nici nu au în veci vreun preţ! Dar o rugăminte tot aş avea la Tine, Doamne!"

5. Eu am spus: „Scuteşte-te de osteneala de a-Mi spune; căci Eu ştiu preabine ce-ţi doreşti! Uite, ai vrea să păstrezi pentru un timp cerul cu aştri din această sală! Bine, el va rămâne astfel încă un an, pentru instruirea voastră! În timpul acesta, să urmăriţi să vi-l reconstruiţi în mod artificial. Dar după aceea, minunile acestea vor pieri, aşa cum, odată şi odată, vor pieri şi pământul acesta şi întregul cer vizibil, când vor fi eliberate toate cele care încă se mai află captive în ele.

6. Căci ascultaţi: tot ceea ce este acum materie în spaţiul infinit reprezintă de fapt elemente spirituale captive şi judecate! Aceste spirite sunt supuse judecăţii şi puterii Voinţei Divine până în momentul, ales cu grijă de cunoaşterea divină atotputernică, când vor ajunge

la un grad de consolidare individuală suficient de mare pentru a se putea apoi perfecționa din punct de vedere spiritual, într-un mod independent. Lucrul acesta voi încă mi-l înțelegeți şi nici nu-l puteți înțelege, dar va veni o zi când îl veți înțelege pe deplin.

7. Eu însă v-am spus toate acestea doar pentru ca voi să vă puteți da seama, chiar dacă sunteți păgâni, că Eu reprezint de fapt acel EU SUNT etern şi că tot ceea ce se află cuprins în întreaga infinitate este, în esență, EU. Dar păstrați lucrul acesta deocamdată doar pentru voi, până când Spiritul cel etern al adevărului vă va dezvălui mai multe!

8. Vom mai petrece împreună, în noaptea aceasta, încă puțin timp. Cine mai are ceva de întrebat, să întrebe! Căci mâine, înainte de răsăritul soarelui, Eu voi pleca mai departe, pentru că mai am încă mulți copilaşi pe care, ca un adevărat Părinte al vieții, trebuie să-i vizitez, spre a le duce şi lor Buna Vestire a Vieții Veşnice."

9. În momentul acela, s-a ridicat un preot şi a spus: „Doamne, nu ne poți părăsi mâine. Căci de-abia ai aprins în noi scânteia, şi sigur se vor mai ivi destule împrejurări în care vom avea nevoie de sfatul Tău preasfânt!"

10. Eu am spus: „Dar oare voi aveți nevoie de Mine sau de Spiritul din Mine? V-am spus doar că va rămâne alături de voi Spiritul Meu şi că, de îndată ce veți avea nevoie de ceva, acel lucru vă va fi dat fără nicio rezervă. Persoana Mea, în sine, nu vă mai foloseşte la nimic de aici înainte, ci doar Spiritul Meu, care nu vă va părăsi niciodată, atâta vreme cât voi nu-L veți părăsi."

11. Preotul a spus: „Doamne, noi credem cu toții acest lucru şi nu ne îndoim de el. Dar abia Te-am recunoscut întru totul şi am început să simțim cu toții o mare iubire pentru Tine, şi deja vrei să ne părăseşti?! Măcar o zi, Doamne, mai rămâi Tu însuti cu noi, şi prin aceasta ne vei face pe toți foarte fericiți!"

12. Atunci au spus şi Iored, şi fiul său: „Da, Doamne, da, chiar aşa este! Mai rămâi măcar o jumătate de zi la noi, iar apoi noi te vom însoți ori încotro îți vei îndrepta paşii!"

13. Eu am spus: „Ei bine, atunci voi mai rămâne mâine la voi până la gustarea de dimineață, apoi însă voi pleca negreşit foarte repede!"

14. Iar fiul cel sculat din morți, Iorab, a spus şi el: „Ascultați cu toții, dragii mei. Pe acest Dumnezeu unic şi în veci adevărat nu-L poate reține decât iubirea! Aceasta este singura forță de care El Însuşi ascultă! De aceea, să avem suficientă iubire pentru El, şi va rămâne până la prânz!"

15. Eu am spus: „Foarte adevărat ai vorbit - căci aceasta n-ai aflat-o din carnea ta şi din sângele tău, ci din însuşi spiritul tău. Dar Eu totuşi nu pot face altminteri, decât cum am spus mai înainte. Însă, pentru a vă mulțumi pe voi toți, voi pleca de aici abia după răsăritul soarelui, rămânând în spirit alături de voi. Mă întreb doar dacă ați înțeles chiar totul şi dacă nimeni dintre voi nu mai are nicio întrebare."

Capitolul 123

Despre rugăciune şi despre slujba religioasă

1. Atunci a spus preoteasa zeiței Minerva: „O Doamne, de întrebat, noi am mai putea întreba timp de o veşnicie, necontenit. Dar la ce ne-ar folosi aceasta, dacă deocamdată nu putem înțelege răspunsurile Tale?! Însă trimite-ne cât mai curând Spiritul Tău cel promis, care ne va călăuzi în tot adevărul. Până atunci, rămânem pe deplin mulțumiți cu toate cele pe care le-am primit până acum de la Tine. Un singur lucru ar mai fi de amintit, şi ar fi bine dacă şi în privința aceasta am primi un sfat potrivit chiar din gura Ta,

2. Uite, toate religiile îi cer omului să adore o divinitate, ceea ce este foarte lăudabil! Ei bine, pentru zeii noştri cei falşi am avut un noian de rugăciuni, avizate şi neavizate. Numai preoții - firește, cei cu rang înalt - aveau dreptul să rostească rugăciunile autorizate şi deci

eficiente, care nu trebuiau spuse decât în timpul unor ceremonii speciale şi în anumite momente ale zilei şi care aparţineau misterelor de cult sau serviciului divin. O asemenea rugăciune laicul sau neiniţiatul nu avea dreptul s-o rostească niciodată, sub ameninţarea unor pedepse foarte severe, ci el trebuia să meargă la un preot, cu o ofrandă considerabilă şi bine precizată, în funcţie de caz, pentru ca acesta să lălăie apoi pentru el, monoton şi mecanic, în cadrul unei anumite ceremonii, rugăciunea autorizată. În schimb, rugăciunile neavizate şi, de aceea, lipsite de efect puteau fi rostite şi de către laici, pentru ca ei să exerseze în adorarea zeilor şi să-şi dea seama astfel de valoarea rugilor celor sfinte ale preoţilor.

3. Ei bine, faptul că toate acestea sunt o oroare pentru ochii Tăi şi pentru urechile Tale nu trebuie să mi-l mai spună sau să mi-l mai demonstreze nimeni. Şi totuşi, omul ar trebui să se roage şi să apeleze un Dumnezeu adevărat cu cuvinte alese, mai demne de El decât cele cu care se adresează semenilor săi. Ei bine, în privinţa aceasta, am vrea de asemenea să auzim cuvântul Tău, care să ne ghideze."

4. Eu am spus: „Ucenicii Mei v-au spus rugăciunea pe care au învăţat-o de la Mine şi pe care fiecare om o poate rosti în inima sa, cu acelaşi efect. Orice altă rugă, rostită doar din buze, este pentru Mine un lucru neplăcut.

5. Eu sunt din punct de vedere spiritual mereu acelaşi din eternitate, nu M-am schimbat niciodată şi nici nu Mă voi schimba nicicând în fiinţarea, în modul de a acţiona şi în Vrerea Mea. Mă aflu deja de vreo trei zile la voi şi v-am învăţat ce trebuie să ştiţi, să credeţi şi să faceţi - fiecare pentru sine - spre a dobândi Viaţa cea Veşnică a sufletului. V-am spus Eu oare, în timpul acesta, ceva despre vreo rugăciune sau despre vreo slujbă mistică religioasă, care să fie pe placul Meu, sau despre vreo zi de sărbătoare - cum este de pildă sabatul evreilor, pe care ei îl numesc ziua lui Iehova, dar în care preoţii le interzic oamenilor orice muncă, în timp ce ei înşişi comit chiar în această zi a Domnului cele mai mari şi mai ruşinoase înşelătorii, fiind în acelaşi timp de părere că în felul acesta Îi fac un mare serviciu lui Dumnezeu? Nu, despre toate acestea nu aţi auzit niciun cuvânt din gura Mea şi vă mai spun o dată, în tot adevărul:

6. Gata cu rugăciunile, gata cu sărbătorile - căci toate zilele sunt ale Domnului - şi gata cu preoţimea! Căci oricare om care L-a recunoscut pe Dumnezeu, Îl iubeşte mai presus de orice şi face Voia Sa este el însuşi un adevărat preot şi este, prin urmare, şi un adevărat mentor, de îndată ce-i dăruieşte şi aproapelui său învăţătura pe care el a primit-o de la Mine.

7. Prin urmare, cel care face Voia Mea - spune acum Domnul - acela se roagă cu adevărat, şi se roagă în fiecare clipă, fără întrerupere. Şi fiecare zi în care un om face o faptă bună faţă de alţi oameni, în numele Meu, reprezintă o adevărată zi a Domnului, singura care îmi este plăcută.

8. Iar când un om face un bine aproapelui său, el să facă aceasta în tăcere, să nu vorbească despre fapta sa şi să nu se laude cu ea în faţa oamenilor! Căci cel ce va face aceasta nu va mai primi nicio răsplată spirituală, deoarece fapta sa nobilă a fost deja încununată de gloria lumească. Iar aceasta nu întăreşte nicicum sufletul, ci doar îl distruge, fiindcă îl face înfumurat şi plin de sine.

9. Şi la fel stau lucrurile şi cu vreo rugă de îndurare adresată Mie: cel care vrea să primească printr-o rugă ceva de la Mine, acela să Mă roage în linişte, în inima sa plină de iubire pentru Mine, şi-i va fi dat lui ceea ce a cerut, dacă aceasta ajută la mântuirea sufletului său.

10. Mai mult, dacă doi, trei sau chiar mai mulţi oameni se adună ca să Mă roage, în linişte, ceva pentru ei înşişi sau pentru comunitate - fără ca lucrul acesta să-l afle întreaga comunitate -, Eu voi asculta cu siguranţă ruga aceea. Însă atunci când se duc doi, trei sau chiar mai mulţi şi anunţă comunitatea că ei vor face acest lucru în cutare sau cutare zi, într-un moment sau altul al zilei, pentru ca apoi întreaga comunitate să-i privească şi să-i laude, ba până la urmă să le şi răsplătească o astfel de rugă pioasă - ei bine, o asemenea rugăciune nu va fi

ascultată nicicând şi prin urmare nu-i va fi de niciun folos nici comunității şi nici celor care au înălțat ruga! Căci astfel de lucruri şi altele asemănătoare le-au făcut şi păgânii şi le mai fac încă; în cazul unor primejdii mari, ei merg în grupuri numeroase de la un templu la altul, purtând cu ei tot felul de statuete, drapele, vase şi multe alte asemenea lucruri prosteşti şi scoțând nişte țipete îngrozitoare, însoțite de sunete de corn, de chimvale şi de zăngănit de scuturi. Ei organizează şi lungi pelerinaje la simbolurile făcătoare de minuni ale zeilor, iar odată ajunşi acolo, îndeplinesc tot felul de penitențe dintre cele mai prosteşti şi le aduc zeilor ofrande adeseori foarte mari. Sigur că acesta reprezintă un câştig foarte bun pentru preoții păgâni, dar pentru pelerinii cei proşti, niciunul. Căci rugăciuni şi cereri de genul acesta nu vor fi ascultate de Mine niciodată!

11. Prin urmare, cel care vrea ca Eu să-i ascult o rugăminte, acela să facă un pelerinaj în inima sa şi să-Mi spună ruga sa doar în linişte şi cu cuvintele cele mai simple şi mai fireşti, iar Eu îl voi asculta. Dar vă mai spun, nimeni să nu îmi ceară cu gesturi sau cu înfățişare de aparenta pioşenie! Căci Eu nu împlinesc niciodată rugăciunile acelora care mi se adresează cu astfel de expresii ipocrite de pioşenie! Acela care nu va veni spre Mine în chip foarte firesc, aşa cum este el, şi nu Mă va ruga în spiritul celui mai pur adevăr, acela nu va fi ascultat; doar cel care Mă iubeşte cu adevărat, care face Voia Mea şi vine către Mine aşa cum este el, fără niciun fast sau constrângere, va fi ascultat de Mine întotdeauna.

12. Şi mai există un vechi obicei, chiar şi la evrei, ca oamenii cei orbi şi proşti să se îmbrace pentru rugăciune cu hainele lor cele mai bune şi mai scumpe, crezând că în felul acesta Îi aduc cea mai mare cinstire lui Dumnezeu. Dar asemenea proşti nu se gândesc deloc că există foarte mulți sărmani care abia au cu ce să-şi acopere goliciunea. Oare ce trebuie să fie în sufletul unui astfel de om sărman atunci când, aflându-se într-o casă de rugăciune, îi vede pe cei bogați împodobiți spre a-L cinsti cum se cuvine pe Dumnezeu? Pentru că nu poate face acelaşi lucru, îşi imaginează negreşit că el, în zdrențele sale, nu poate decât să-L jignească pe Dumnezeu!

13. Adevărat vă spun vouă: cel care va veni împopoțonat în hainele sale cele mai scumpe spre a Mă ruga ceva, pe acela nu-l voi asculta nicicând - şi, cu atât mai puțin, pe vreun preot înveşmântat în hainele sale de cult stupide, împodobite cu tot felul de ornamente!

14. Şi mai există încă o necuviință în cazul rugilor înălțate lui Dumnezeu, şi anume aceea de a le rosti în vreo limbă străină, care este considerată drept cea mai potrivită spre cinstirea lui Dumnezeu. Ei bine, pe viitor, dacă se va mai petrece vreodată astfel, o asemenea rugă nu va fi ascultată.

15. Omul trebuie să se împodobească pentru Mine doar în inima sa şi să vorbească limba sa şi a inimii sale, pe care Eu o înțeleg foarte bine, iar atunci Eu îi voi asculta ruga!

16. Eu vreau să se renunțe pentru totdeauna la vechile prostii, iar oamenii să devină oameni complet noi, adevărați şi puri. Iar dacă ei vor fi cu adevărat astfel, Eu Mă voi afla mereu în mijlocul lor. Însă proştii cei orbi din lumea aceasta vor fi de acum înainte pedepsiți prin faptul că rugile lor nu vor fi ascultate!

17. Dumnezeu l-a creat pe om fără veşminte şi l-a creat după chipul Său. Şi lui Dumnezeu i-a plăcut înfățişarea omului, căci el era după asemănarea Sa. Cu siguranță că Dumnezeu l-a învățat pe om să-şi facă o haină spre a-şi putea feri pielea de frig . În niciun caz El nu i-a învățat pe primii oameni să-şi facă haine pentru ca să-şi împodobească cu ele trupul în mod vanitos. Şi cu atât mai puțin le-a cerut să-şi facă haine împopoțonate, pentru că El ar putea fi cinstit cum se cuvine doar într-un asemenea veşmânt.

18. De aceea, îmbrăcați-vă potrivit rangului vostru, dar simplu, şi nu dați o altă semnificație unui veşmânt decât pe aceea de a vă acoperi trupul. Iar ceea ce este în plus față de aceasta este deja rău şi nu aduce niciun folos.

19. Şi astfel, ştiți şi în privința aceasta ce aveți de făcut, iar acum consider - întrucât este deja aproape de miezul nopții - că este cazul să mergem la odihnă!”

Capitolul 124

Despre formarea oamenilor

1. Atunci preotul zeiței Minerva a spus: „Da, Doamne, Tu ai perfectă dreptate în toate. Dar întrucât astăzi Îți petreci ultima noapte cu noi, eu aş mai avea, în numele nostru al tuturor, încă o rugăminte foarte importantă la Tine, şi anume, aceea de a ne oferi Grația Ta şi de a ne permite să consemnăm cuvânt cu cuvânt învățătura Ta cea nouă, pentru ca ea, fiind un bun suprem pentru toți oamenii, să nu se piardă niciodată. Căci orice învățătură transmisă doar pe cale orală se poate deteriora şi altera odată cu trecerea vremii. Cu timpul, oamenii fie mai adaugă câte ceva, fie, alteori, elimină cu prea multă uşurință lucruri care sunt esențiale. Dar, odată ce totul ar fi scris şi parafat de către toți martorii aici de față, pentru garantarea autenticității sale perfecte, nu s-ar mai denatura atât de uşor învățătura Ta. Iar pentru ca nu cumva noi să consemnăm ceva greşit, Te rugăm, Doamne, ca în această acțiune să ne călăuzeşti chiar Tu, cu Spiritul Tău atotştiutor şi atotputernic!”

2. Eu am spus: „Puteți să faceți aceasta. Dar dacă tot vreți s-o faceți, scrieți cartea în mai multe exemplare, pentru ca învățătura să se răspândească mai uşor, însă primului exemplar scris să nu i se atribuie vreun efect magic special - cum se obişnuieşte îndeosebi la păgânii foarte superstițioşi -, pentru că aceasta i-ar putea denatura apoi conținutul propriu-zis, trezind în oameni o teamă mistică, astfel încât, din cauza acestei venerații exagerate, ei să nu mai îndrăznească să o citească şi să ajungă până la urmă să creadă că simpla adorare a unei astfel de cărți sfinte le va asigura împărăția Cerului! Dacă însă vor exista mai multe astfel de cărți, atunci o asemenea denaturare va fi evitată.

3. Eu nu spun că oamenii nu trebuie să cinstească astfel de cărți. Dar nici nu trebuie să le ia drept altceva decât sunt ele de fapt, şi nici să le dea o altă utilitate decât cea pentru care au fost destinate.

4. Şi vă mai spun ceva, şi anume, că trebuie să depuneți eforturi pentru ca toți oamenii - şi nu doar cei bogați -, să învețe încă din copilărie să citească, să scrie şi să socotească cum trebuie, căci altminteri astfel de scrieri nu vor folosi prea mult. Formați-i pe oameni pentru cunoaştere, iar prin aceasta, formați-le inimile, şi atunci nu numai că vă veți asigura o răsplată foarte mare în împărăția Mea, dar totodată vă veți înțelege şi mult mai uşor cu oamenii de pe întregul pământ. Căci cu oamenii cu adevărat instruiți se poate vorbi şi lucra foarte uşor. Dar căutați să răspândiți în rândul oamenilor o instruire adevărată şi completă, căci o instruire incompletă este chiar mai rea decât nimic!

5. Nu le ascundeți ucenicilor voştri niciun adevăr, aşa cum nici Eu nu v-am ascuns vouă, căci doar adevărul îl învață pe om să devină un om veritabil. Atunci când adevărul lipseşte, îi ia locul, în mod obligatoriu, minciuna, iar minciuna este născătoarea tuturor nenorocirilor care se pot abate asupra oamenilor de pe pământ. Şi aceasta să vă ajute să vă orientați în toate! Iar de veți respecta acest lucru, veți beneficia cât de curând de binecuvântările sale, încă de pe acest pământ. Mai aveți ceva pe suflet?”

Capitolul 125

Mentorul nevestelor preoților se arată ca spirit

1. Atunci a vorbit preoteasa Minervei: „Doamne, atât cât ne îngăduie înțelegerea noastră de acum, nu cred că mai avem ce întrebări să-Ți mai punem pentru îmbunătățirea nivelului nostru actual de cunoştințe, întrucât aproape se poate afirma că Tu ne-ai arătat şi ne-ai spus chiar prea multe. Dar ceva tot ai mai putea face pentru noi, femeile, şi anume, să ne

înfăţişezi totuşi sufletul mentorului nostru, spre a ne convinge de pe acum, chiar mai deplin, de supravieţuirea sufletului în viaţa de apoi."

2. Eu am spus: „Să ştiţi că această pretenţie a voastră nu este prea înţeleaptă, căci în primul rând sunteţi încă departe de a avea facultăţile necesare pentru a vedea un spirit - fiindcă un spirit nu poate fi văzut decât cu ochii spiritului, niciodată cu ochii trupeşti -, iar în al doilea rând, însuşi sufletul mentorului vostru este departe de un asemenea nivel ele evoluţie, încât apariţia lui să vă fie de vreun folos. Dar dacă insistaţi atât de mult asupra acestui lucru şi sunteţi convinse că el v-ar putea întări credinţa, vă pot îndeplini şi dorinţa aceasta. *Isma Kore!*- vino şi vorbeşte!"

3. Astfel am chemat Eu sufletul mentorului. Şi atunci, în încăpere s-a făcut deodată mult zgomot, din podea s-a înălţat un fum gros, de parcă acolo jos ar fi izbucnit un foc, şi, din mijlocul fumului, cu chipul schimonosit de supărare, a apărut spiritul, care le-a spus femeilor: „Femei necredincioase, de ce îmi tulburaţi această pace, în care Eu mă ocup de desăvârşirea mea şi mă aflu în tovărăşia foarte plăcută a altor spirite, asemănătoare mie, cu care nu am niciun fel de neînţelegere?

4. Eu mi-am respectat de mult promisiunea pe care v-am făcut-o şi v-am explicat foarte clar cât de lipsite de valoare sunt teoriile lui Diogene şi că ele îl conduc la pierzanie pe omul care şi le însuşeşte, pentru că nu sunt decât nişte minciuni şi o batjocură la adresa celei mai înalte înţelepciuni a eternului şi atotputernicului Dumnezeu! Voi însă aţi considerat că totul este doar un vis şi rodul fanteziei voastre!

5. Oare raţiunea voastră nu v-a spus că omul este opera minunată a unui mare Creator, dotat cu o atotputere miraculoasă, şi că în el nu poate să existe nimic care să nu-şi aibă un sens şi o menire înţeleaptă?! Lucrul acesta vi l-am explicat de multe ori chiar şi în timpul vieţii mele terestre. Voi însă nu i-aţi dat atenţie, căci singura voastră preocupare consta doar în a vă lăsa admirate de lumea întreagă pentru înţelepciunea voastră stoică. Şi totuşi, inimile voastre au fost în permanenţă răvăşite de îndoiala pe care eu însumi trebuia să o spulber prin apariţia mea concretă.

6. Dar acum, a venit la voi un Spirit mult superior, care v-a povăţuit. De ce nu-I acordaţi încredere deplină? De ce mă cereţi pe mine drept martor al spuselor Aceluia, al cărui nume eu nu sunt demn nici măcar să-l pronunţ? O, femei proaste ce sunteţi! Dacă n-ar fi acum aici Spiritul acesta cu adevărat superior, v-aş arăta eu ce meritaţi! Ţineţi însă minte că de mă veţi mai tulbura vreodată din odihna mea, o să vă pară rău!"

7. Şi atunci, spiritul a dispărut dintr-odată, fără ca femeile să poată să vorbească ceva cu el, ceea ce, de altfel, nici nu ar fi avut curajul.

8. Eu însă le-am întrebat: „Ei, sunteţi mulţumite de apariţia mentorului vostru?"

9. Preotesele au spus: „O Doamne, ce-i drept, mai bine rămânea acolo, la odihna sa stupidă! Dacă anturajul în care se află el în lumea cealaltă se aseamănă cu el, atunci vor avea încă foarte mult de muncit spre desăvârşirea vieţilor lor. Câtă grosolănie şi câtă brutalitate! În timpul vieţii sale, în casa părinţilor noştri, el era omul cel mai blajin şi mai modest cu putinţă, iar acum, ca spirit, clocoteşte de furia cea mai arzătoare! Cum de este posibil aşa ceva? Oare aici, în lumea aceasta, el avea un alt suflet?"

10. Eu am spus: „O, în niciun caz! Dar în lumea aceasta sufletul său şi-a ascuns în mod intenţionat adevărata sa natură, cu ajutorul trupului, arătându-se cu totul altfel decât era în interiorul său. Acum însă, în goliciunea sa, aceasta nu mai este posibil. Căci în lumea cealaltă niciun suflet nu se poate înfăţişa altminteri decât este el de fapt. Şi astfel, nici mentorul vostru nu vi s-a mai putut înfăţişa altminteri decât este el de fapt, cu sentimentele pe care le-a avut întotdeauna în sufletul său pentru voi. Modestia şi blândeţea sa nu au fost decât o mască, în interiorul său însă el era cu totul altfel!

11. De aceea, să nici nu mai apelați vreodată la un spirit pentru povățuirea voastră, ci să trăiți conform învățăturii Mele, astfel încât să puteți intra într-o relație vie cu Spiritul Meu - şi atunci veți scăpa şi de lecțiile dure ale unor spirite ca acesta!"

12. Cu aceasta, femeile s-au declarat mulțumite şi le-a trecut dorința de a se mai întâlni cu asemenea spirite.

13. Atunci însă, Eu i-am sfătuit pe toți să meargă să se odihnească, lucru pe care l-au şi făcut de îndată. Iar Eu şi ucenicii ne-am întins şi noi pe lavițele noastre să ne odihnim.

14. Noaptea a trecut repede şi apoi ne-am pregătit de plecare. Tocmai când voiam să părăsim sala, ne-a ieşit în întâmpinare Iored, care M-a rugat să aşteptăm totuşi micul dejun, căci acesta urma să fie gata îndată.

15. Eu însă i-am spus: „Dă-ne doar ceva pâine şi nişte vin la noi, şi vom pleca imediat, ca să nu ne mai găsească preoții cu nevestele lor, care se vor înființa aici cât de curând!"

16. Şi aşa am şi făcut. Am luat pâinea şi vinul şi am plecat imediat, după ce mai înainte Eu am binecuvântat casa lui Iored şi pe toți ai săi.

Capitolul 126

Valoarea poporului evreu, în comparație cu păgânii

1. Iored, împreună cu fiul său Iorab, ne-au însoțit până la Malaves, ai cărui locuitori, plini de recunoştință, ne-au ieşit pe dată în întâmpinare, dorind cu tot dinadinsul să ne ospăteze. Noi însă nu am acceptat nimic, ci i-am sfătuit încă o dată să rămână la învățătura primită. Iar ei au şi promis aceasta în mod solemn şi M-au întrebat care era următoarea localitate spre care Mă îndreptam,

2. Iar Eu le-am spus: „Samosata! Iar dacă aveți vreun mijloc de transport pe apă, puteți să Mă duceți până acolo."

3. Cei din Malaves, care erau nişte oameni foarte îndatoritori şi amabili, au răspuns: „O, Mărite Domn şi Învățător, avem, e drept, două bărci, cu care Tu şi ucenicii Tăi puteți ajunge foarte confortabil până la Samosata în doar câteva ceasuri. Problema este însă aducerea bărcilor înapoi. Căci ele trebuie trase în amonte, cu boi şi catâri, iar asta se poate face doar atunci când nivelul apei este suficient de ridicat şi urcă nave cu mărfuri dinspre Serrhe spre Melitene. Vasele acelea trag apoi după ele şi ambarcațiuni mai mici, pe care le aduc în locurile indicate de proprietarul lor. Dar nu contează! Vă vom da şi doi corăbieri destoinici, iar aceştia vor face apoi la Samosata demersurile necesare pentru ca bărcile noastre să ajungă cât mai repede înapoi. Dacă este pe placul Tău astfel, Doamne şi Învățătorule, puteți să vă urcați de îndată în bărci şi să plecați!"

4. Eu am spus: „Foarte bine atunci, dragii Mei. Dar în loc de doi, dați-ne patru corăbieri cu noi, iar Eu vă garantez că ei se vor întoarce aici chiar astăzi, înainte de apusul soarelui, împreună cu bărcile!"

5. Cei din Malaves au spus: „Lucrul acesta ar fi practic cu neputință pe cale naturală. Dar Ție, Doamne, nimic nu Îți este imposibil! Căci ne-am convins chiar pe pielea noastră că orice spui şi voieşti Tu este ca şi înfăptuit"

6. Şi atunci, s-au îmbarcat împreună cu noi chiar cinci corăbieri în loc de patru; trei au preluat conducerea bărcii celei mari, iar ceilalți doi s-au urcat în cea mai mică, în care M-am urcat şi Eu, cu cei doisprezece ucenici mai vechi. Dar bărcile acelea erau mai mult nişte plute; doar că erau prevăzute cu parapete şi cu bănci şi aveau şi un acoperiş din pânză groasă.

7. Când M-am urcat împreună cu ucenicii pe pluta cea mică, Iored şi fiul său ne-au salutat călduros şi M-au rugat să mai vin pe ia ei, şi atunci să rămân mai mult decât am rămas acum.

8. I-am salutat şi Eu şi le-am spus: „Urmați cu hărnicie Învățătura Mea, iar Eu atunci nu doar că voi veni foarte des, ci chiar voi rămâne definitiv în mijlocul vostru! Binecuvântați fie toți oamenii de bună-credință!”

9. Atunci vasele s-au desprins de la mal, mai întâi cel mic, iar cel mare, câteva clipe mai târziu, venind şi el pe urmele noastre.

10. Când ne-am îndepărtat de mal, Petru a spus: „Doamne, aproape că ar fi mai bine dacă am rămâne în mijlocul păgânilor şi i-am lăsa pe evrei în plata lor. Căci este cu adevărat o mare bucurie să-i vezi pe oamenii aceştia sorbind cu nesaț cuvintele Tale pline de viață. Nimicirea celor trei zei ai lor n-a produs nicio agitație, şi niciun alt om în afara celor cinci femei nu şi-a făcut vreo problemă din aceasta, iar până la urmă, nici femeile nu s-au lăsat prea greu aduse pe calea cea bună. Şi dacă priveşti lucrurile în adevărata lumină, atunci, într-un astfel de păgân, cum a fost şi este încă Iored împreună cu întreaga sa casă, găseşti de o sută de ori mai multă înțelepciune decât la vreunul dintre bătrânii sau cărturarii evreilor. Oare ce s-ar fi ales de noi la Ierusalim, dacă le-ai li devastat fariseilor Templul, aşa cum ai făcut acum trei zile cu cel din Chotinodora?! Eu spun cu tot mai multă convingere: dintre toate popoarele, evreii merită cel mai puțin îndurarea, răbdarea şi îngăduința Ta. Ce spui Tu de părerea aceasta a mea?”

11. Eu am spus: „Uite, tu spui lucrurile aşa cum le înțelegi tu! Dar când vezi un ogor năpădit de multă buruiană, atunci mintea ta cea lucidă ar trebui să-ți spună: aici probabil că este un pământ foarte bun şi fertil! Fără îndoială merită efortul de a curăța un asemenea ogor de buruiană şi de a sădi grâu, pentru că vei fi răsplătit însutit! Însă dacă vezi un ogor care pare a fi foarte curat, pentru că doar ici şi colo creşte pe el vreun fir de iarbă, oare merită efortul şi munca să încerci să transformi pământul acela într-un ogor fertil? Cu siguranță că nu, căci acolo unde pământul nu oferă suficientă hrană pentru buruiană, el nu o va oferi categoric nici pentru grâu. Pe un asemenea teren arid trebuie să împrăştii mult îngrăşământ din cel mai bun pentru a-l face destul de fertil.

12. Gândeşte-te de câte minuni a fost nevoie aici pentru ca păgânii aceştia să accepte credința! Minunile au reprezentat îngrăşământul cel bun, pentru ca grâul vieții să poată încolți pe ogorul sufletelor lor, transformându-se apoi în viitoare mlădițe. Dar când Eu am venit acum un an şi jumătate la voi, evreii, n-a fost nevoie decât de cuvântul Meu, iar voi M-ați urmat chiar fără sa ştiți prea bine pe cine urmați de fapt. Ogorul sufletelor voastre era el năpădit de multă buruiană şi mulți mărăcini vi se încolăciseră în jurul inimilor, dar rămăsese acolo destul loc şi pentru grâu.

13. În fața păgânilor acestora însă, am fi putut vorbi chiar şi zece ani la rând, şi tot nu i-am fi putut îndrepta către lumina vieții din Dumnezeu, căci ei au opus o rezistență îndârjită chiar şi în condițiile nenumăratelor şi marilor minuni pe care le-am săvârşit. Acum ei sunt de partea noastră, chiar într-o măsură mai mare decât mulți dintre evrei - şi până la urmă, din cauza îndărătniciei lor, evreilor celor necredincioşi le va fi luată lumina şi va fi dată păgânilor. Dar, în pofida tuturor acestor lucruri, nu trebuie să uitați niciodată că mântuirea omenirii doar de la Ierusalim poate veni şi că acolo vor fi împlinite pentru toți oamenii toate proorocirile care le-au fost făcute evreilor. Şi totuşi, îi vom vizita acum tot pe păgâni şi-i vom pregăti pentru toate cele la care trebuie să se aştepte după urcarea Mea la ceruri, când Duhul Sfânt din Dumnezeu se va revărsa asupra lor.

14. Acum însă fiți cu toții puțin atenți; căci vom ajunge la o anumită porțiune a fluviului, în care apa mai mult stă decât curge! Şi, în mod normal, aici ar trebui vâslit cu toată puterea, căci altminteri putem fi foarte uşor ajunşi din urmă şi atacați de pirați. Însă cei doi corăbieri ai noştri să lase barca în voia ei, căci Eu vreau să stau de vorbă cu tâlharii aceştia şi să-i conving să renunțe la îndeletnicirea lor!”

Capitolul 127

Domnul nostru Iisus Hristos îi supune pe piraţi

1. Nici nu apucasem să rostesc bine vorbele acestea, că ambarcaţiunea noastră a şi ajuns la porţiunea cu apă aproape stătătoare, unde fluviul era foarte lat şi foarte adânc. Şi de-abia înaintasem puţin în zona aceea, când cei doi corăbieri ai noştri au şi pus mâna pe vâsle şi au început să dea din ele vârtos. Eu însă le-am cerut să nu facă aceasta.

2. Ei au răspuns: „Doamne, aceasta este o porţiune primejdioasă, în care poţi fi uşor atacat de piraţi ticăloşi, care pretind oricărei bărci pe care o ajung din urmă un tribut foarte mare! Însă dacă reuşim să prindem viteză, ei nu ne vor putea ajunge şi vom fi apoi la adăpost, căci nu se încumetă să treacă dincolo de balta aceasta aproape stătută."

3. Eu am spus: „Da, da, aveţi perfectă dreptate. Numai că Eu vreau să Mă întâlnesc cu piraţii aceştia şi să-i fac inofensivi pentru viitor. Aşa că, lăsaţi vâslitul deocamdată!"

4. La vorbele acestea, matrozii noştri au lăsat vâslele, şi în câteva clipe ne-a ajuns din urmă o ambarcaţiune lată, având la bordul ei nişte bărbaţi cu figuri înfiorătoare, care ne-au somat să le predăm pe dată, de bunăvoie, toate bunurile.

5. Eu M-am ridicat atunci de la locul Meu şi, cu o voce tunătoare, i-am întrebat pe tâlhari: „Cu ce drept cereţi voi aşa ceva de la noi şi de la toţi cei pe care îi ajungeţi din urmă?"

6. Un tâlhar de statură uriaşă a spus: „Noi suntem piraţi şi nu cunoaştem alt drept decât dreptul celui mai tare!"

7. Eu am spus: „Şi ce-ar fi dacă de data aceasta noi ne-am dovedi cei mai tari şi v-am cere noi vouă bunurile sau viaţa?"

8. Iar tâlharul a răspuns: „Atunci ar trebui să ne supunem noi! Dar cum nu este cazul acum, nu vă mai codiţi şi daţi-ne cele cerute, căci altminteri va trebui să vă demonstrăm forţa noastră, deşi nu ne face nicio plăcere!"

9. Eu am spus: „Nu vă dăm nimic pentru că nu avem nimic. Iar dacă nu Mă credeţi, n-aveţi decât să vă folosiţi puterea voastră uriaşă!"

10. Atunci tâlharii au pus mâna pe nişte bâte solide, spre a ne lovi cu ele, dar Eu, în aceeaşi clipă, i-am înţepenit pe loc, astfel că au rămas încremeniţi ca nişte statui, scoţând nişte urlete cumplite de durere.

11. Iar Eu l-am întrebat atunci pe tâlharul cel mai solid: „Ei bine, acum cine deţine dreptul celui mai tare?"

12. Acesta însă a început să strige: „O, atotputernicule, tu eşti fără îndoială un zeu! Scapă-ne, iar noi vom renunţa pentru totdeauna la îndeletnicirea aceasta a noastră şi vom face tot ce ne vei cere!"

13. Eu am spus: „Bine, fiţi dar liberi! Însă aurul pe care l-aţi furat să îl daţi celor doi navigatori ai Mei, căci altfel va fi rău de voi!"

14. Iar tâlharul cel mare a spus: „Doamne, nu doar aurul, ci şi argintul li-l vom da, dacă tu ne îngădui în schimb nouă, celor zece bărbaţi care suntem, să te însoţim oriunde te vei duce - căci presimt că tu ai cu totul altfel de comori, mult superioare celor deţinute de noi, iar din comorile acelea am vrea să ne însuşim şi noi măcar o mică parte!"

15. Eu am spus: „Mergeţi deci şi aduceţi aurul şi argintul vostru!"

16. Şi atunci ei s-au repezit până la malul stâng al fluviului, unde locuiau în nişte peşteri din peretele cel stâncos. Într-un sfert de ceas erau din nou la noi şi Mi-au predat vreo sută de livre de aur şi cam trei sute de livre de argint curat, fără a mai socoti mărgăritarele şi pietrele preţioase.

17. În timpul acesta a sosit şi vasul nostru mai mare, cu cei douăzeci de ucenici, care a tras Foarte aproape de noi, căci fără îndoială că vâslaşii le spuseseră ucenicilor că noi fuseserăm atacaţi de piraţi. Dar, ajunşi lângă noi, ei au rămas uluiţi văzând comorile pe care le aveam şi se pregăteau să ne întrebe de unde le dobândiserăm.

18. Eu însă am spus: „Mergeți liniștiți mai departe, căci toate celelalte le veți afla cât se poate de repede! Comorile acestea sunt de-acum proprietatea celor cinci corăbieri ai noştri, iar cei zece bărbați, care ni le-au adus, sunt aici spre a Mă urma pe Mine. Şi acum, porniți la drum!”

19. Atunci cei douăzeci şi-au continuat drumul, dar tot vorbeau între ei: „Totuşi, e ciudat cum procedează Domnul nostru! Acum se apucă să ia păgâni şi vameşi, ba chiar şi hoți şi tâlhari drept ucenici. Însă la Capernaum, i-a lăsat pe ucenicii Săi din Ierusalim să plece, fără a le spune vreun cuvânt! Da, da, în curând vom vedea cum îşi ia ca ucenici prostituate şi femei adultere! Într-adevăr, foarte ciudat! Dar ce putem face? El este şi rămâne un profet înzestrat cu toată puterea lui Dumnezeu, căruia nimeni nu I se poate opune, şi trebuie să-I recunoaştem dreptatea - aici nu începe nicio discuție!”

20. Pe când vorbeau ei aşa, noi, împreună cu cei zece tâlhari care ne urmau în barca lor cea lată, i-am şi ajuns din urmă, iar Eu le-am spus celor douăzeci: „Vi se pare ciudat că procedez aşa; Mie însă Mi se pare de zece ori mai ciudat faptul că voi vă mirați de faptele şi acțiunile Mele. Oamenii sunt opera Mea, iar Eu sunt cel care îi cunosc cel mai bine şi ştiu de ce este capabil fiecare şi, de aceea, ştiu foarte bine ceea ce fac. De acum înainte să nu vi se mai pară ciudat nimic din ceea ce fac Eu, căci altminteri ar trebui să vi se pară ciudat şi faptul că Eu v-am acceptat pe voi, care erați de o mie de ori mai răi decât aceşti zece tâlhari, care n-au omorât niciodată pe nimeni, ci doar se mulțumeau să uşureze un pic de bogății bărcile prea ticsite!”

21. Atunci cei douăzeci au înțeles şi M-au rugat să-i iert. După aceea, Eu am luat-o din nou înainte şi le-am arătat drumul cel mai sigur prin cataractă. Şi de îndată ce am trecut de aceasta, am şi dat cu ochii de Samosata, unde am ajuns un ceas mai târziu.

Capitolul 128

Domnul nostru Iisus Hristos în Samosata

1. Şi, de cum am acostat, au venit vameşii să-şi ceară plata.

2. Iar Eu i-am spus lui Petru: „Ia un pumn plin de arginți şi dă-li-l în contul nostru, al tuturor!”

3. Petru a făcut lucrul acesta, dar vameşul a spus: „Dar este de vreo zece ori mai mult, aşa că trebuie să îți dau mult înapoi!”

4. Eu însă i-am spus: „Cu ceea ce prisoseşte fă un bine sărmanilor; păstrează deci totul şi arată-ne un han bun, căci astăzi şi mâine vom rămâne aici!”

5. Iar vameşul a spus: „Atunci rămâneți chiar la mine, căci eu am cel mai mare şi mai bun han!”

6. Eu am spus: „Bine, atunci condu-ne acolo!”

7. Am coborât, şi de îndată ce am păşit pe pământ, ambarcațiunile au pornit, iute ca săgeata, cu comori cu tot, în susul fluviului, lucru care l-a mirat foarte tare pe vameş, cu atât mai mult cu cât şi barca cea mică plutea în mare viteză, fără vâslaşi, pe urmele celorlalte.

8. După ce vameşul şi-a revenit din mirare, ne-a condus la hanul său. Iar casa şi hanul acestui vameş din Samosata semănau foarte mult cu cele ale lui Iored din Chotinodora şi erau amenajate aproape la fel. Doar sala de mese nu era atât de spațioasă, de confortabilă şi de bine aranjată - într-adevăr, tavanul era mai puțin plăcut la vedere, căci nu era făcut din lemn, ci, după un obicei oriental, era acoperit cu o foaie de cort puțin murdară. Dar aceasta nu constituia o problemă, căci era totuşi cel mai bun han din Samosata, astfel că ne-am instalat acolo, deşi unul dintre tâlhari Mi-a atras atenția că hanul respectiv era şi cel mai scump din acest ținut; căci fără zece livre pe zi nu scăpa nimeni de acolo. Şi aceasta, pentru că hangiul era un individ foarte avid de bani.

9. Eu însă i-am spus: „Să nu ne facem griji acum pentru aceasta! Vom vedea mâine ce notă de plată ne va prezenta!”

10. După ce ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei celei mari şi lungi, hangiul M-a întrebat ce-am dori să mâncăm şi să bem la masa de prânz.

11. Iar Eu i-am spus: „Pâine şi vin ai cu siguranţă, de mai mult nu avem nevoie, şi de altfel nici nu ai altceva gata pregătit. Iar de masa de seară o să avem noi grijă.”

12. Hangiul a spus foarte politicos: „O, onorate prieten, dar eu am provizii mari de carne, lapte, unt, brânză, ouă, miere şi de tot felul de fructe. Am chiar şi peşte foarte bun în butoaie! Nu trebuie decât să porunceşti şi toate se vor pregăti în cel mai scurt timp!”

13. Eu am spus: „Lasă asta, deocamdată, căci vom face cum am spus mai înainte. Doar te rog să-Mi aduci vinul cel mai bun pe care-l ai!”

14. Hangiul şi-a chemat degrabă senatorul şi i-a poruncit să aducă pâine şi vin în cantităţi suficiente, iar Eu le-am binecuvântat pe toate şi le-am spus tuturor să mănânce şi să bea după pofta inimii.

15. Dar cei zece tâlhari au spus: „Doamne, dar noi nu suntem demni să stăm la aceeaşi masă cu voi, iar hainele noastre sunt prea ponosite şi murdare pentru voi, care sunteţi nişte domni!”

16. Eu am spus: „Nu aceasta e important acum. Faceţi aşa cum v-am spus, iar apoi veţi ajunge să aveţi şi veşminte mai bune! Când un om are conştiinţa curată, rămâne om chiar şi în hainele cele mai ponosite,”

17. Am mâncat deci şi am băut cu voie bună, dar nu am vorbit în timpul mesei decât foarte puţin. După ce am terminat de mâncat şi de băut şi ne-am întremat astfel trupurile, ne-am ridicat de la locurile noastre, iar Eu l-am întrebat pe hangiu ce-i datorăm.

18. El însă a răspuns că imensa sumă de arginţi pe care i-am dat-o acoperă totul, astfel că putem să mai petrecem în hanul său încă trei zile întregi.

19. „Bine”, am spus Eu, atunci să ieşim puţin pe afară şi să vedem oraşul acesta.”

20. Hangiul a spus: „Foarte bine - doar că, pentru mai marea voastră siguranţă, am să vă însoţesc şi eu. Căci avem aici o judecătorie şi o mică garnizoană romană, iar romanii nu se arată chiar prietenoşi faţă de călătorii străini, atunci când îi întâlnesc. Dar dacă eu, ca vameş principal şi conducător al acestui oraş, voi fi împreună cu voi, veţi putea trece fără probleme pe oriunde. Însă pentru ca şi eu să am întrucâtva acoperire, ar fi totuşi bine dacă mi-aţi spune, măcar mie, adevărul despre cine sunteţi, de unde veniţi şi ce vânt v-a adus de fapt încoace.”

21. Eu am spus: „Întrucât tu eşti un suflet cinstit în felul tău şi ne tratezi cu bunăvoinţă, am să-ti răspund Eu, Domnul şi Învăţătorul, în numele Meu şi al celorlalţi. Ascultă-Mă deci: Eu sunt Mântuitorul[23] între toţi mântuitorii de pe acest pământ, iar aceştia sunt ucenicii Mei. Suntem în majoritate galileeni. Şi cu aceasta, ştii deocamdată destul!”

22. Hangiul a spus: „Ah, aşa deci - eşti un fiu al lui Esculap, iar aceştia sunt ucenicii tăi?! Bine, foarte bine. Cam aşa mi-am închipuit şi eu, încă de la sosirea voastră! Dar spune-mi acum cu ce fel de corăbii ciudate aţi ajuns voi de fapt aici?! Cum oare au reuşit acestea să navigheze cu aşa o viteză în amonte? Căci aşa ceva eu n-am mai văzut în viaţa mea! Şi cui îi aparţine tot acel aur şi argint, precum şi perlele şi pietrele preţioase, care se aflau pe corabia cu care ai sosit tu, Învăţătorule?”

23. Eu am spus: „Toate acelea îmi aparţin de fapt Mie, însă Eu le-am dăruit corăbierilor acelora sărmani, pentru că ne-au adus în condiţii bune până aici. Cât priveşte faptul că vasele au putut naviga şi în susul fluviului, acesta este un secret pe care nu ţi-l pot dezvălui acum, pentru simplul fapt că nu l-ai putea înţelege. Dar hai să ieşim pe afară!”

[23] În limba germană Heiland. Acest cuvânt semnifică şi „vindecător”. Astfel se explică afirmaţia următoare a hangiului.

24. Hangiul a fost de acord cu aceasta şi a luat-o înainte, pentru a ne arăta drumul şi a ne conduce în acele locuri ale aşezării care, după părerea sa, meritau să fie văzute. Am trecut şi pe lângă casa cea frumoasă a căpitanului roman, care tocmai se afla în curte şi le dădea ordine soldaților săi cum să organizeze străjile în noaptea următoare, fiindcă fusese anunțat că se apropia de localitate o mare caravană persană. Aceasta trebuia oprită şi controlată, spre a se vedea ce mărfuri şi bogății duce cu ea şi a i se putea calcula taxa vamală legală.

Capitolul 129

Fiul căpitanului este vindecat de friguri

1. Când a terminat cu treaba aceasta, iar soldații şi paznicii s-au îndepărtat, căpitanul ne-a văzut şi a venit degrabă spre noi, Şi, odată ajuns în fața noastră, el s-a interesat de îndată la vameş cine suntem, de unde venim şi ce treburi avem pe acolo.

2. Vameşul i-a explicat totul, iar când căpitanul, care la început avea o expresie foarte severă, a aflat că Eu aş fi Vindecătorul Vindecătorilor din întreaga lume, s-a apropiat pe dată de Mine şi Mi-a spus: „Dacă eşti într-adevăr ceea ce spune demnitarul nostru că eşti, atunci vindecă-mi fiul! Căci el este bolnav de o febră foarte rea, zace de patru ani în pat şi arată deja mai curând ca un cadavru decât ca un om viu. Am chemat cei mai buni doctori de pretutindeni, dar niciunul dintre ei nu l-a putut ajuta. Dacă tu îl poți face bine, te voi răsplăti cu adevărat regeşte!”

3. Eu am spus: „Condu-Mă la fiul tău cel bolnav şi vom vedea cum stau lucrurile cu el!”

4. Iar căpitanul ne-a condus de îndată în casă, la fiul său bolnav. În cameră, patul era înconjurat de statui de zei păgâni, care, după părerea preoților, urmau să-l ajute pe bolnav.

5. Eu însă i-am spus căpitanului: „Tu eşti, fără îndoială, un om rațional şi cu multă experiență, aşa că trebuie să-ți dai şi singur seama că statuile acestea, făcute de mâna omului, nu-l pot ajuta cu nimic pe bolnav, şi totuşi le-ai cumpărat, sau poate doar le-ai închiriat, în scopul acesta, cu mulți bani, de la preoții cei mincinoşi! Iar acum, Eu îți spun ție: cheamă-i încoace pe aceşti preoți mincinoşi! Eu voi distruge aceste statui în fața lor, după care îl voi vindeca negreşit pe fiul tău.”

6. Căpitanul, care oricum nu punea mare preț pe preoți şi, cu atât mai puțin, pe idolii lor, a trimis de îndată după aceştia, care erau în număr de şapte. Ei au sosit foarte repede, iar căpitanul M-a prezentat drept un medic foarte învățat.

7. Preoții însă au spus: „Prietene, tu ai desigur o imaginație foarte bogată, dacă îți închipui că-l mai poți ajuta cu ceva pe bolnavul acesta, pe care nici zeii cei atotputernici nu mai vor să-l ajute, întrucât ei ştiu că orice om trebuie să moară într-o zi!”

8. Eu am spus: „Dar voi, care sunteți stoici încă de la naştere, de ce vreți să-i faceți pe alții să creadă un lucru în care voi n-ați crezut niciodată, nici măcar o iotă?”

9. Preoții au spus: „Şi cine poate susține că noi nu credem în ceea ce predicăm?”

10. Eu am spus: „Eu o pot susține, întrucât am în Mine puterea necesară pentru aceasta!”

11. Preoții au întrebat: „Ce putere? Despre ce fel de putere vorbeşti tu? Aici n-a avut nimeni niciodată vreo putere, în afară de căpitan şi de noi, şi cu atât mai puțin vreun străin, care ar trebui să fie fericit că-l lăsăm în viață!”

12. Eu am spus: „De faptul că şi Eu am aici o putere, vă veți convinge pe deplin cât de curând! Uite, Eu îi voi nimici acum complet, doar printr-un singur cuvânt, pe idolii aceştia ai voştri de piatră sau de bronz, care sunt lipsiți de orice viață şi putere, căci altminteri nu pot şi nu vreau să-l ajut pe bolnav! Astfel că spun: dispăreți acum, voi, idoli lipsiți de viață!”

13. Şi în aceeaşi clipă, au dispărut pe dată toate statuile, astfel încât nu se mai vedea nici urmă din ele în toată încăperea. S-a răscolit întreaga casă, dar toate imaginile idolatre care existaseră în fiecare încăpere dispăruseră.

14. Văzând acestea, preoții au început să se bată cu pumnii în piept, strigând: „O, magician neobrăzat ce eşti, uite, noi îți recunoaştem puterea ta de neînțeles. Dar să vedem cum te vei descurca acum cu zeii cei adevărați din cer!”

15. Eu am spus: „Eu sunt evreu din Galileea şi, ca atare, nu M-am temut niciodată şi nici nu Mă voi teme de zeii voştri lipsiți de viață. Pe unde ajung, Eu îi ajut pe oameni cu adevărat, atât din punct de vedere fizic, cât şi sufleteşte. Dar idolii trebuie să-i cedeze locul unicului şi eternului Dumnezeu adevărat. Căci fără El nu există mântuire pentru oamenii de pe acest pământ. Iar acum, odată ce au dispărut idolii voştri, am să-l vindec şi pe bolnavul acesta. Astfel că spun: Ridică-te şi umblă!”

16. Iar atunci, bolnavul a scăpat pe dată de febra cea rea; s-a sculat din pat, fiind pe deplin sănătos, şi a cerut de mâncare, căci era înfometat.

17. Iar Eu i-am spus căpitanului: „Dă-i nişte pâine şi vin, dar nu prea mult dintr-o dată, şi imediat va arăta de parcă n-ar fi avut niciodată nimic!”

18. Ceea ce s-a şi făcut, iar băiatul arăta deja atât de bine, de parcă n-ar fi fost niciodată bolnav.

19. Iar atunci, căpitanul s-a apropiat cu multă prietenie de Mine şi Mi-a spus: „O Mântuitorule, care eşti mai presus de toți zeii noştri, ce îți datorez? Cum oare te-aş putea eu răsplăti îndeajuns? Aşadar, spune-mi, ce îmi ceri?”

20. Eu am spus: „Pe Mine nu Mă poți răsplăti cu nimic pământesc. Căci Eu niciodată nu accept vreo plată de la cineva. În schimb, îți voi da Eu ție, prin ucenicii aceştia ai Mei, o nouă învățătură despre Dumnezeu şi despre viața sufletului chiar şi dincolo de moarte. Şi să trăieşti de acum încolo potrivit acesteia, atât tu, cât şi toți ai tăi. Iar de vei vrea să afli mai multe despre Mine, atunci du-te cât mai curând până la Chotinodora, unde vei primi informații amănunțite. Eu însă mai rămân şi mâine pe aici, astfel că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai îndeaproape.”

21. Căpitanul, care era nespus de fericit, a spus: „Doamne şi Învățătorule al tuturor învățătorilor şi adevărat Mântuitor între toți mântuitorii! Tot, dar absolut tot ce voieşti tu, va fi făcut întocmai. Dar pentru ziua de astăzi eu te rog să rămâi oaspetele meu, împreună cu toți ucenicii tăi. Căci, vezi bine, casa mea este spațioasă şi are multe odăi! Şi ar fi o mare lipsă de recunoştință din partea mea să te las să stai în hanul vameşului, care, după toate probabilitățile, astăzi se va umple peste măsură datorită marii caravane aşteptate.”

22. Atunci vameşul, care era de față, a spus: „Nu mă pot opune dorinței tale, căpitane; dar altminteri aş fi depus şi eu toate eforturile spre a servi cum se cuvine, fără vreo răsplată, un asemenea oaspete. Doar un lucru te rog să-mi îngădui, şi anume, să rămân şi eu în tovărăşia voastră!"

23. Căpitanul a spus: „Prin aceasta mi-ai face o mare bucurie, îmi pare rău doar de un singur lucru, şi anume, că restul familiei mele nu este şi ea aici, ci în Serrhe, de unde se va întoarce abia peste câteva zile. Dar totuşi am oameni destui aici, astfel că nu veți duce lipsă de nimic.”

24. Atunci unul dintre preoți a spus: „Am putea să rămânem şi noi în tovărăşia voastră?”

25. Căpitanul a răspuns: „Aceasta poate să o hotărască doar Marele nostru Mântuitor, căci felul în care L-ați întâmpinat voi nu a fost unul care să-L facă să se bucure acum de tovărăşia voastră.”

Capitolul 130

Aducerea pe calea cea bună a preoților idolatri

1. Eu am spus: „Preoții să se ducă la Chotinodora, la Preotul lor Superior, Iar acolo vor primi informațiile cuvenite în legătură cu ce au ei de făcut în continuare. Căci a trecut vremea în care vechii idolatrii lipsite de conținut şi superstițiilor oarbe nu li se opunea decât necredința totală. De acum înainte oamenii vor începe să creadă în unicul Dumnezeu adevărat şi viu, pe care flecare Îl poate descoperi şi înțelege, şi prin această credință se vor regăsi pe ei înşişi şi vor recunoaşte nemurirea sufletului lor, a cărui menire este fericirea cea veşnică. Şi cum vremea luminii şi a vieții a venit, credința voastră oarbă şi fantasmagorică în mai mulți zei nu mai are nici un sens.

2. A venit acel Dumnezeu necunoscut, căruia atenienii i-ați construit un templu, în care nu au pus nicio statuie, ci au aşezat pe un altar cărțile vechilor înțelepți egipteni, iar când, o dată pe an, oamenii se adunau în acel templu, li se citeau pasaje de mare înțelepciune din respectivele cărți, ceea ce îi lumina cel mai mult, în timp ce zeii ceilalți nu le inspirau nici un respect. Şi cum acest unic Dumnezeu adevărat a venit, în fața Spiritului Său toți aceşti zei neînsemnați ai minciunii şi ai înşelătoriei trebuie să dispară pe dată. Mergeți în templele voastre şi nu veți mai găsi acolo niciun idol!”

3. Atunci preoții şi-au pus mâinile în cap, văitându-se: „Dacă este aşa, atunci suntem pierduți! Căci ce va spune poporul despre una ca aceasta?”

4. Căpitanul a spus: „Poporul este în puterea mea şi ştiu ce am de făcut în cazul unei posibile răzmerițe. Dar mai întâi, poporul va fi informat, cu toată blândețea şi calmul, despre ce înseamnă lucrul acesta. Şi dacă el se va arăta mulțumit, cum este foarte posibil, căci de făcăturile voastre dubioase oricum era sătul, atunci totul va fi bine. Iar dacă unii, eventual instigați de voi, îşi vor manifesta totuşi nemulțumirea, eu am destule mijloace la îndemână şi pentru ei, spre a-i determina să păstreze liniştea şi să se supună. Dar voi să nu îndrăzniți să instigați pe careva, căci ştiți bine că pot fi foarte sever!

5. Iar dacă din templu - care oricum nu mai avea prea mare influență aici - au dispărut de-acum zeii minciunii, puteți să le spuneți oamenilor, de exemplu, că eu v-am ordonat să-l închinați, spre îndreptarea voastră, Dumnezeului celui necunoscut, şi instruiți-i apoi în sensul acesta, iar ei vor fi de o mie ele ori mai mulțumiți decât sunt acum, când voi îi chemați de cel puțin trei ori pe săptămână, cu chimvalele voastre, spre a le vesti, în cadrul a tot felul de ceremonii prosteşti şi fără sens, dorința vreunui zeu, inventată de voi, cerând pentru aceasta, de la fiecare, câte o ofrandă consistentă.

6. Iar dacă vreun om, mai limpede la minte, nu vrea să plătească, aceluia i se prezic tot felul de pedepse pentru această lume, precum şi pentru cea de dincolo, şi respectivul este exclus pentru o vreme din această societate de nebuni creduli. Şi pentru ca voi să vă puteți păstra respectul oamenilor, noi trebuie, din păcate, să vă susținem. Căci dacă ne-am lua mâna de pe voi, poporul ar şti el ce să vă facă! Dar dacă voi ați fost tolerați numai datorită protecției noastre, în ciuda înşelătoriilor voastre, cu atât mai mult puteți conta pe sprijinul nostru acum, când vestiți adevărul. Oare nu înțelegeți singuri lucrul acesta? Căci dacă poporul v-a dat de bunăvoie ofrande pentru minciunile voastre, cu atât mai bucuros vă va aduce ofrande pentru vestirea adevărului. Eu, ca laic, înțeleg foarte bine lucrul acesta - de ce nu-l înțelegeți şi voi, care sunteți nişte preoți plini de înțelepciune?”

7. Atunci un preot a spus pe un ton mai moderat: „Toate acestea sunt bune şi frumoase! Şi este bine să-i poți predica poporului adevărul, însă aceasta este posibil doar dacă îl cunoşti tu însuți. Dar unde să-l găseşti, aceasta este o altă întrebare!”

8. Căpitanul a spus: „Pentru aceasta, Mântuitorul nostru v-a dat deja sfatul potrivit: duceți-vă la Chotinodora! Acolo preoții superiori vă vor da îndrumările necesare. Iar voi să procedați ca atare, şi totul va fi bine! Mergeți încă de astăzi acolo şi lăsați-vă povățuiți de ei - iar apoi, întoarceți-vă aici şi spuneți-i poporului adevărul!”

9. Eu i-am spus căpitanului; „Lasă-i totuşi să rămână astăzi aici. Mâine să procedeze conform sfatului tău. Însă astăzi o să mai afle unele lucruri care le-ar putea deschide mai bine ochii.”

10. Căpitanul a spus: „Rămâneți atunci aici, în tovărăşia noastră, de care sunteți demni doar în calitate de oameni, nu şi de preoți!”

11. Eu i-am spus în şoaptă căpitanului: „Întrucât te-ai dovedit a fi un om cu adevărat pe placul Meu, te rog, îmbracă-i tu pe cei zece oameni care se află aici şi care au nişte haine destul de ponosite! Eu i-am acceptat, iar ei Mă însoțesc acum ca ucenici.”

12. Căpitanul a spus: „Doamne, facă-se voia ta! Căci voia ta este de-acum pentru mine mai presus de cea a împăratului meu, pentru că înțeleg prea bine că voia împăratului este şi trebuie să fie şi ea supusă voinței tale. Este foarte simplu să manevrezi armate mari, care-l ascultă orbeşte pe comandantul de oşti şi cuceresc popoare şi țări. Dar nicio armată din lume nu poate distruge prin simpla sa voință nişte statui de bronz şi nu poate alunga într-o clipă o febră necruțătoare. Eu însumi am puterea neîngrădită de a porunci unei mulțimi de războinici şi mercenari, dar această putere nu a putut împiedica suferința cumplită a fiului meu, de patru ani de zile. Astfel că vrerea ta, bunule şi minunatule Mântuitor, este mult superioară vrerii tuturor împăraților şi regilor de pe întreg pământul, oricât de mare şi de întins ar fi acesta!”

13. Şi atunci el şi-a chemat servitorii şi le-a poruncit să-i îmbrace pe cei zece bărbați cu cele mai bune haine, ceea ce s-a şi făcut în câteva clipe. În plus, căpitanul le-a dăruit şi o mulțime de bani romani. După aceea, îmbrăcați ca nişte adevărați romani, ei s-au întors la noi.

14. Uriaşul impunea respect în mod deosebit, astfel încât căpitanului i-a scăpat involuntar exclamația: „O, ce bărbat impozant! Dacă şi sufletul tău este tot atât de mare şi de binefăcut, vei face lucruri mari pe acest pământ!”

15. Eu am spus: „Da, aceasta este lesne de înfăptuit, dacă manifeşti o anumită rigoare în viață. Dar aceia care n-au avut încă niciodată parte de o zi bună, şi-au călit această rigoare a vieții în bătăliile nocturne, şi cu siguranță că nu vor uita de ea nici în zilele lor mai bune.”

Capitolul 131

Căpitanul roman îşi regăseşte frații

1. Uriaşul a spus, profund mişcat: „O, nobile prieten divin al oamenilor! Noi toți zece am fost copiii unui principe bogat de la Marea Caspică. Trăiam în pace, poporul nostru fiind poate unul dintre cele mai fericite de pe pământ. Dar, într-o zi, au năvălit peste noi nişte hoarde sălbatice din Nordul îndepărtat, care au jefuit, au pârjolit şi au ucis tot ce le-a ieşit în cale. Atunci tatăl nostru ne-a spus: «Copii, în situația aceasta, nu ne putem gândi să opunem rezistență, aşa că nu ne rămâne decât să fugim, căci altfel suntem pierduți!» Voia tatălui nostru era sfântă pentru noi, astfel că am fugit cu toții în munți, scăpând astfel de hoardele sălbatice. Am trecut dincolo de munții cei înalți şi am ajuns astfel pe partea aceasta. Tatăl nostru a murit acum cinci ani, iar mormântul i-a fost Eufratul, căci nu i-am putut oferi un altul.

2. De zece ani locuim doar în peşteri, pe malul fluviului, hrănindu-ne cu ierburi şi îndeletnicindu-ne, din păcate, şi cu nişte tâlhării, dar nu dintre cele foarte grave. Argintul şi aurul, mărgăritarele şi pietrele prețioase reprezentau, în marea lor majoritate, ceea ce mai rămăsese din bijuteriile pe care noi le-am luat din tezaurul regal, deşi, în ultima vreme, nu neam sfiit să le luăm şi celor bogați din prisosul lor. Dar ceea ce dosisem în peştera noastră ți-am cedat ție, Doamne şi Învățătorule, atunci când ne-am dat seama de forța invincibilă a cuvântului şi a voinței tale.

3. Nu te-am rugat decât să te înduri de noi şi să ne îngădui să te însoțim în calitate de cei mai devotați ucenici ai tăi, pentru a învăța ceva bun de la tine, care să înlocuiască într-un

fel ceea ce am pierdut. Astfel că putem spune un lucru: am trecut prin cele mai îngrozitoare experienţe ale vieţii şi cunoaştem bine partea ei amară, iar acum, orice s-ar petrece, noi nu vom mai tremura deloc, cu atât mai puţin în faţa celui care, pentru prima oară în viaţa noastră, ne promite lumina cea adevărată până la capătul vieţii acesteia pământeşti, prin fapte atât de neîndoielnice, cum n-au mai fost văzute de vreun ochi omenesc.

4. Da, Doamne, în noi vei avea nişte ucenici foarte sârguincioşi şi cu o voinţă de nezdruncinat! O, spune-ne doar ce trebuie să facem, iar noi vom acţiona întocmai, cu un curaj neclintit, care nu poate fi întâlnit decât la oamenii care sunt obişnuiţi să privească moartea în faţă, cu sânge rece!"

5. Eu am spus: „Rămâneţi credincioşi acestor principii ale voastre, şi atunci veţi câştiga mult mai mult decât aţi pierdut vreodată!"

6. Auzind aceste vorbe ale celor zece bărbaţi, căpitanului i-au dat lacrimile şi a spus: „O, fraţii mei, Dumnezeul cel necunoscut le-a aranjat pe toate într-un mod atât de minunat! Nu vă aduceţi oare aminte că odată aţi pierdut un frate, un băieţel de nici zece anişori? Tatăl vostru a fost şi tatăl meu! Eu am fost prins, pe când, fără nicio grijă, culegeam flori într-o pădure. Orice rugăminte a mea a fost zadarnică. Răpitorii de copii m-au dus dincolo de munte, iar la Sidon am fost vândut ca sclav pe o corabie romană. La Roma am fost din nou vândut ca sclav unui nobil roman. Acesta însă a prins drag de mine şi, cum nu avea copii, m-a adoptat, mi-a redat libertatea şi m-a educat şi instruit ca războinic. Astfel, încetul cu încetul, am ajuns ceea ce sunt astăzi, firește că mai mult datorită banilor, decât meritelor mele, iar acum câţiva ani am fost numit aici, în funcţia de comandant.

7. Da, îndrăznesc să spun că Mântuitorul acesta minunat al nostru, în adâncul sufletului său divin atotcunoscător, a ştiut despre toate acestea şi a dirijat astfel lucrurile încât noi, fraţii, să ne regăsim aici. Şi se pare că tocmai de aceea a trebuit să vin eu aici, în calitate de comandant, căci voi, fraţii mei nefericiţi, eraţi aproape de acest loc, din păcate într-o stare foarte tristă; căci dacă aţi fi fost capturaţi cumva de către soldaţii mei ca tâlhari şi aduşi în faţa mea la judecată, ne-am fi recunoscut cu certitudine la fel ca şi acum, iar eu aş fi găsit fără îndoială mijloace şi căi spre a vă scăpa de toate necazurile. Şi toate acestea le datorăm unicului Dumnezeu adevărat, pe care noi încă nu-L cunoaştem şi care, în persoana acestui Mântuitor, ne-a trimis cu siguranţă un apostol, care să ne elibereze de zeii noştri fără de viaţă şi să ni-L arate în schimb pe unicul şi adevăratul Dumnezeu. Nu este aşa, dragii şi nobilii mei fraţi?"

8. Cel mare a spus: „Da, nobile frate, exact aşa stau lucrurile! Cât am mai plâns după tine şi cât te-am căutat în toată ţara noastră cea mare, şi pe toate malurile Mării celei Mari, dar totul a fost în zadar! N-am reuşit să aflăm nimic despre tine. Doar unica noastră soră, care avea adeseori vise neobişnuite, te-a văzut odată în vis, şi se făcea că te afli într-un oraş mare, minunat, şi chiar a şi vorbit cu tine, iar tu i-ai spus că nu trebuie să plângem atâta după tine, căci tu trăieşti, şi chiar în condiţii bune. Iar visul acesta ea ni l-a tot povestit. O, cât de bucuroasă ar fi ea acum, dacă ar mai trăi! Dar acest lucru este destul de puţin probabil; căci în timpul acelui atac, pe când fugeau, ea şi mama s-au pierdut de noi, căzând probabil în mâinile hoardelor de sălbatici. Singur marele Dumnezeu, pe care încă nu-L cunoaştem, ştie ce s-a ales de ele! Cine ştie, or mai fi trăind pe undeva, în mare mizerie...!"

9. Eu am spus: „O, nu, dragii Mei prieteni, căci şi de ele a avut grijă Dumnezeu, Cel pe care voi încă nu-L cunoaşteţi! Au ajuns şi ele cu bine dincolo de munţi, în ţinutul Eufratului, şi au mers cu o caravană de negustori până la Chotinodora. Sora voastră este acum nevasta cea destoinică a vameşului Iored, pe care îl cunoaşteţi. El avea deja câteva neveste, dar a luat-o de soţie şi pe femeia aceasta, pe atunci foarte sărmană, de dragul frumuseţii ei. Acum ea este preferata lui, deşi nu i-a născut încă niciun copil. Dar el are copii de la celelalte neveste, pe care sora voastră le iubeşte ca pe surorile ei. Eu M-am aflat timp de trei zile la el, şi întreaga lui casă a îmbrăţişat învăţătura Mea. Dar n-am vrut să-i spun lui dinainte nimic des-

pre cele care aveau să se petreacă aici. O să se bucure cu atât mai mult când va afla totul de la tine, căpitane. Până acum, el nu ştie încă cine este soţia sa cea iubită şi de unde se trage ea. Căci nici ea şi nici bătrâna voastră mamă, care trăieşte liniştită tot acolo, la el, nu i-au mărturisit nimic despre locul de unde vin şi despre obârşia lor, de frica vreunei trădări.

10. De aceea, dacă vei ajunge acolo, comunică-i toate acestea mai întâi lui Iored, între patru ochi, şi spune-i şi cum am pus Eu la cale toate acestea! Atunci, el şi fiul său Iorab se vor bucura foarte mult, şi la fel şi sora şi mama ta. Pe scurt, dacă vei ajunge acolo, şi aceasta va fi foarte curând, vei vedea toate minunile care s-au petrecut în timpul şederii Mele acolo. Dar să lăsăm acum toate acestea, căci trebuie să ne ocupăm şi de alte lucruri, mult mai importante.

11. În primul rând, să ieşim puţin pe afară, căci se va ivi curând o împrejurare prin care vă voi ajuta să-L cunoaşteţi mai îndeaproape pe Dumnezeul cel încă necunoscut vouă, iar acest lucru este cu siguranţă mult mai important decât poveştile romantice din viaţa oamenilor, de care nu duce lipsă lumea aceasta.

12. Eu am prevăzut toate acestea de mult timp şi cunoşteam condiţiile voastre de viaţă. Dar am ştiut şi că în voi Cuvântul Meu va găsi un teren fertil, şi de aceea am venit, spre a vă aduce alinarea, însă cea mai mare alinare a voastră trebuie să fie faptul că, prin Mine, a venit la voi Împărăţia Dumnezeului încă necunoscut vouă şi, împreună cu ea, Viaţa cea Veşnică a sufletelor voastre!

13. Căci, vedeţi voi: la ce-i folosesc omului toate comorile acestui pământ, dacă el tot trebuie să le părăsească destul de curând, pentru totdeauna? Şi nu este oare mai înţelept din partea omului să strângă doar acele comori care să dăinuie în veci şi care să-i asigure sufletului său o viaţă plină de fericire în veşnicie - ceea ce l-ar putea ajuta să dobândească, încă din lumea aceasta terestră, convingerea clară şi lipsită de orice îndoială că viaţa sa cea desăvârşită şi absolut liberă va începe cu adevărat şi pe deplin abia după moartea trupului?”

14. Şi atunci au spus toţi, inclusiv preoţii: „Da, Doamne, acesta ar fi fără îndoială cel mai preţios lucru pe care l-ar putea dobândi omul pe acest pământ! Dar, între el şi toate acestea, există un zid, pe care nu l-a putut sparge încă nimeni, şi fatalul văl al lui Isis, pe care nu l-a ridicat încă niciun pământean. Ce-i drept, au existat oameni foarte înţelepţi, care au ridicat măcar un colţ de văl, suficient ca să poată vedea că acolo se află ceva. Cât priveşte însă întrebările *unde, când şi cum,* acestea toate au rămas încă fără de răspuns. Dacă tu eşti fericitul care poate răspunde la întrebările acestea pe înţelesul unei minţi omeneşti, atunci ţie ţi se cuvine toată slava şi recunoştinţa oamenilor.”

15. Eu am spus: „Dacă Eu n-aş fi în măsură să o fac, atunci nimeni nu ar putea-o face în veci, iar fără această însuşire a Mea, nici nu s-ar mai putea imagina vreo viaţă în întregul spaţiu infinit. Dar tocmai pentru că Eu sunt capabil de acest lucru, totul trăieşte în spaţiul cel infinit şi se înnobilează prin multiplele transformări ale existenţei, începând de la muscă şi până la om, de la cel mai mic firicel de praf şi până la soare. Dar haideţi să ieşim acum pe afară şi să vedem ce ne mai iese în cale!”

16. Şi atunci, s-au ridicat cu toţii şi au ieşit afară, împreună cu Mine.

Capitolul 132

Căpitanul deplânge natura sângeroasă a animalelor

1. Căpitanul ne-a condus, de-a lungul fluviului, pe o colină, de unde se deschidea o privelişte splendidă până la mare depărtare, şi de pe această colină, pe care creşteau doar câţiva palmieri, se puteau vedea toate sinuozităţile fluviului, până aproape de împrejurimile oraşului Serrhe. Acolo ne-am aşezat pe iarbă şi, pentru o clipă, ne-am bucurat de privelişte nespus de frumoasă, iar căpitanul a început să povestească diferite peripeţii petrecute într-un loc sau în altul; toţi îl ascultam cu atenţie, căci era un bun povestitor şi vorbea bine limba

greacă, pe care o înțelegea fiecare din grupul nostru, fiind limba cea mai răspândită din întreaga Asie de Sud-Vest.

2. Şi, pe când căpitanul era încă prins în povestirile sale, deodată a trecut în zbor, chiar pe deasupra noastră, un vultur enorm, care ținea strâns în gheare un iepuraş.

3. Atunci căpitanul Mi s-a adresat: „Mântuitorule măreț şi minunat, acesta a fost încă un episod din trista istorie a naturii, în care nu vezi, pe întreg pământul, decât duşmănie şi ostilitate! Un animal este duşmanul celuilalt, iar situația aceasta se perpetuează până sus de tot, la om, care până la urmă este cel mai mare duşman al tuturor celorlalte lucruri şi făpturi, ba mai mult, el nu-şi cruță nici măcar semenii în ura şi mânia sa. Doar speciile înrudite par a manifesta un fel de iubire între ele; dar speciile diferite se duşmănesc de moarte. Iar acest fapt nu pare a fi deloc o notă bună pentru un Dumnezeu preaînțelept şi preabun.

4. Căci oare Dumnezeu cel preaînțelept şi atotputernic să nu le fi putut oferi animalelor de pe pământ o altă modalitate de a se hrăni, decât aceea de a ucide alte animale şi de a le devora apoi leşurile? Oare ce rău i-a făcut iepuraşul vulturului, pentru ca acesta să-l prindă în ghearele sale puternice şi să-l ducă undeva, ca să-l sfâşie şi să-i devoreze trupul de viu? Şi există o mulțime de asemenea animale de pradă, care se hrănesc cu carnea şi cu sângele altor animale, mai slabe şi mai blânde. Oare nu s-ar putea hrăni şi acestea, precum boii, măgarii, caprele şi oile, doar cu iarbă?

5. Într-adevăr, pământul este de o frumusețe încântătoare, împodobit cu tot ce poate trezi simțurile omului. Dar abia ce-ți găseşti un colțişor liniştit şi care îți trezeşte în suflet gânduri înălțătoare, că o soartă rea şi ticăloasă îți şi aduce în fața ochilor o scenă, care să te scârbească pentru mai multe zile de tot ce este frumos şi nobil.

6. E drept că eu sunt un soldat, un războinic, şi nu s-ar cădea să fiu atât de sensibil - dar iată că astfel sunt eu construit şi nu pot pricepe defel cum o Ființă Divină preaînțeleaptă, preabună şi atotputernică, dacă ea există cu adevărat, poate simți vreo plăcere văzând că făpturile, despre care se spune că sunt toate ale sale, se ucid şi se înfulecă una pe alta fără încetare. Ea trebuie să aibă cu adevărat un suflet asemănător cu al acelor romani, pe care nimic nu-i încântă mai mult decât sângeroasele lupte cu taurii sau alte hărțuiri de animale, oribile şi revoltătoare.

7. Dar dacă marele, unicul şi adevăratul Dumnezeu, pe care tu, dragă prietene, vrei să ni-l prezinți mai îndeaproape, este un uşuratic: de genul acesta, atunci pe noi poți să ne scuteşti de cunoaşterea sa mai amănunțită şi, cu atât mai mult, de o viață veşnică sub patronajul său. Căci aceasta ar fi ultima şi cea mai sinistră dorință a noastră! Atunci tu ai fi de mii de ori mai mult pe placul meu, ca Dumnezeu! Da, după părerea mea, probabil că unele experiențe asemănătoare l-au determinat până la urmă şi pe, altminteri, atât de înțeleptul Diogene să fugă de tot ce avea în vreun fel legătură cu un Dumnezeu atotputernic şi să disprețuiască totul.

8. Se ştie că odată, într-o adunare a înțelepților, unde se dezbătea în manieră oratorică demnitatea şi măreția omului conform filozofiei lui Platon, Diogene a dat drumul, în plină adunare, unei gâşte jumulite, dar încă vii, şi a declarat: «Priviți aici demnitatea omului lui Platon!» Căci omul nu are de fapt nimic prin care să se situeze deasupra animalului acestuia, în afară de nefericita sa rațiune, care-i serveşte doar ca să resimtă şi mai profund durerea, atunci când, din toate părțile, i se smulge penajul vieții!

9. Doamne şi Învățătorule măreț în arta ta cea misterioasă, dacă ne-ai putea da o explicație acceptabilă, cu privire la chestiunile acestea, ne-ai face un foarte mare bine! Dar eu parca aş prefera să ne întoarcem acum în casă. Căci aici se poate ivi oricând un alt exemplu de cruzime a naturii, care să mă deprime şi să mă facă nefericit pentru mai multe zile."

Capitolul 133

Învățătura despre suflet. Esența şi scopul materiei. Dezvoltarea liberă, independentă a omului pentru a deveni un copil al Domnului

1. Eu am spus: „Prietene, dacă nimic altceva nu te îndeamnă să părăseşti locul acesta, atât de plăcut, atunci poți rămâne liniştit aici, iar Eu îți voi explica, în câteva cuvinte, ceea ce te frământă atât de mult! Uite, Eu îți cunoşteam această slăbiciune a sufletului şi tocmai de aceea am făcut astfel încât vulturul cel uriaş, cu prada în gheare, să zboare chiar prin fața ochilor tăi!

2. E drept că viața de pe acest pământ este în permanență expusă la tot felul de duşmănii şi trebuie să se afle mereu în stare de luptă pentru a se putea impune ca viață. Însă, vedeți voi, lupta aceasta se duce doar la nivelul materiei, create prin Voința atotputernică a lui Dumnezeu, care suferă cel mai mult atunci când esența ei spirituală, pe care o numim suflet, se desparte de învelişul material şi ascensionează spre un nivel de viață superior.

3. Întreaga materie de pe acest pământ - de la cea mai dură piatră şi până la eterul de deasupra norilor - reprezintă de fapt o substanță sufletească, dar aflată într-o stare în mod necesar judecată şi, prin urmare, limitată. Însă de îndată ce, tocmai prin această izolare, a dobândit o viață autonomă, menirea sa este de a reveni la o existență pur spirituală şi nelimitată. Iar pentru a atinge această autonomie, acționând mereu tot mai mult prin el însuşi, sufletul eliberat din legăturile materiei trebuie să parcurgă toate nivelurile de viață şi, la fiecare nouă etapă, el trebuie să se încarneze din nou şi din nou în câte un trup material, spre a-şi extrage el însuşi din acestea mereu alte şi alte substanțe de viață, superioare.

4. Iar atunci când un suflet care s-a maturizat suficient, fiind încarnat fie în corpul unei plante, fie în cel al unui animal, devine capabil să acceadă la o treaptă superioară de viață - lucru pe care spiritul său divin din el, îl distinge foarte clar -, spiritul său din lumea de dincolo, care îi înlesneşte permanenta dezvoltare, determină debarasarea sa de trupul de-acum nefolositor, pentru ca, fiind deja dotat cu o inteligență de un grad mai înalt, să-şi poată constitui un alt înveliş material, în care să poată dobândi, într-un timp mai lung sau mai scurt, o inteligență de viață şi mai mare, şi tot aşa, pe trepte mereu superioare, până la stadiul de om; şi, în acest ultim trup al său, sufletul, fiind deja complet liber, poate ajunge la deplina conştiință de sine, la recunoaşterea lui Dumnezeu, la iubirea pentru El şi astfel la unirea deplină cu spiritul său divin, unire pe care noi o numim renaştere în spirit.

5. Iar atunci când un suflet a atins acest nivel de dezvoltare, el este deja desăvârşit şi, ca viață şi existență pe deplin independentă, el nu mai poate fi nimicit sau înghițit de universalitatea divină în ansamblul ei.

6. Semnul cel mai clar că un suflet omenesc şi-a dobândit o deplină independență de viață constă în faptul că el Îl recunoaşte pe Dumnezeu şi chiar Îl iubeşte cu toată puterea sa. Căci, atâta timp cât un suflet nu-L recunoaşte pe Dumnezeu ca pe o existență în afara sa, el va fi orb şi mut în fața forței şi atotputerniciei divine. Şi doar cu prețul unor lupte dure el va reuşi să se elibereze din încătuşare. Dar de îndată ce un suflet începe să-L recunoască pe Dumnezeu cel adevărat ca pe o existență în afara sa, şi prin sentimentul iubirii pentru El începe să-L perceapă ca pe o realitate, el se eliberează de legăturile sale cu atotputernicia divină şi-şi aparține într-o măsură tot mai mare doar sieşi, devenind astfel propriul creator al existenței sale şi un prieten de sine stătător al lui Dumnezeu, în vecii vecilor.

7. Şi dacă astfel stau lucrurile, atunci făptura propriu-zisă nu pierde de fapt nimic atunci când i se ia trupul - devenit de-acum nefolositor -, pentru ca astfel să-şi poată împlini mai repede menirea sa finală.

8. Căci ce reprezintă de fapt trupul acestui iepuraş cu care vulturul şi-a potolit foamea, când, de fapt, prin dispariția acestui trup, partea sa sufletească este eliberată şi astfel poate să se ridice pe o treaptă superioară de viață?! Dar şi vulturul are un suflet, ce tinde spre aceeaşi menire. În carnea şi în sângele iepuraşului se află substanțe sufleteşti rudimentare care se

amestecă cu cele ale vulturului şi fac ca sufletul acestuia din urmă să devină puțin mai blând şi mai inteligent, astfel că, odată cu pierderea trupului, el ar putea deveni chiar un suflet uman remarcabil, înzestrat cu luciditate, curaj şi forță.

9. Astfel se petrec lucrurile cu tot ceea ce există pe acest pământ, unde trebuie să se formeze copiii lui Dumnezeu. Viața este şi rămâne o luptă cu tot soiul de duşmani, atâta timp cât ea nu se ridică prin forțe proprii, ca învingătoare, deasupra oricărei materii. Şi de aceea, nu trebuie să te surprindă deloc existența duşmanilor vieții materiale. Căci ei nu sunt duşmani ai vieții propriu-zise, ci doar duşmani ai vieții materiale aparente, care nu este viața adevărată, ci doar o unealtă a vieții adevărate, interioare, spirituale a sufletului, cu ajutorul căreia acesta se poate înălța tot mai sus şi mai sus, spre viața liberă şi independentă, ceea ce ar fi de neimaginat fără viața aceasta temporară şi intermediară.

10. Fără îndoială că Dumnezeu poate elabora sau crea din Sine şi un spirit dotat de la bun început cu înțelepciune şi cu putere desăvârşita, şi chiar nenumărate astfel de spirite în acelaşi moment, dar asemenea spirite nu ar avea independență; căci vrerea şi acțiunile lor nu ar fi unele proprii, ci doar cele ale Divinității, care ar fi nevoită să se reverse permanent în ele pentru ca acestea să existe, să se mişte şi să acționeze potrivit Vrerii Sale. Ele nu ar reprezenta nimic în sine, ci ar fi doar gânduri de moment şi idei ale lui Dumnezeu.

11. Dar pentru ca spiritele să devină cu timpul independente, ele trebuie să parcurgă calea materiei sau, astfel spus, a Voinței instituite şi stabilite a lui Dumnezeu, aşa cum o aveți voi în fața ochilor pe acest pământ. Şi, odată ce au făcut aceasta, ele vor fi devenit, prin ele însele, copii independenți ai lui Dumnezeu, cu o gândire independentă şi o voință proprie, care e drept că vor împlini întotdeauna Voia lui Dumnezeu, dar nu pentru că aceasta le-ar fi impusă prin atotputernicia Lui, ci pentru că o recunosc ei înşişi ca fiind pe deplin înțeleaptă, lucru ce le va conferi în final fericirea supremă a vieții.

12. Iată, dragă prietene, cum stau lucrurile, şi tocmai prin aceasta poți recunoaşte şi admira tot mai mult înțelepciunea superioară a unicului şi adevăratului Dumnezeu, căci poți să înțelegi cum Dumnezeu, în marea Sa iubire şi înțelepciune, face, din propriile Sale gânduri şi idei, copii ai săi de sine stătători, întru totul asemenea Lui! Dacă ai înțeles măcar în parte ceea ce ți-am explicat, spune-Mi acum părerea ta despre întreaga viață a naturii!”

Capitolul 134

Căpitanul povesteşte despre ilirul cel înțelept

1. Atunci căpitanul a spus: „O, Mântuitorule şi Învățătorule Măreț, nici nu ştiu cu adevărat ce să admir mai mult la tine - forța cuvântului şi a voinței tale sau, mai curând, neobişnuita ta înțelepciune teozofică?!

2. Am stat odată de vorbă, la Roma, cu un om deosebit, care se născuse în Iliria. Îl puteai întreba despre cele mai neobişnuite şi mai tainice lucruri, iar el cunoştea întotdeauna răspunsul. Dacă cineva îl întreba despre soarta sa, el îi răspundea: «De vei face cutare lucru, atunci aceasta va fi soarta ta, iar de vei face cutare sau cutare lucru, atunci în mod inevitabil vei avea parte de asta şi de asta!» Mie mi-a spus cu mare precizie că voi fi trimis aproape de capătul Marelui Imperiu, la Răsărit, iar acolo mi se vor petrece multe lucruri minunate, profocire care până acum s-a şi adeverit.

3. Pe omul acela, cu o înfățişare destul de comună, l-am întrebat odată mai confidențial ce părere are el despre zei. Şi atunci, el a spus: «Despre aceia în care voi credeți şi pe care îi onorați astăzi eu nu am o părere bună, pentru că ei nu există nicăieri, nici în natură şi, cu atât mai puțin, în vreo împărăție a sufletelor şi a spiritelor. Reprezentările lor nu sunt altceva decât opera oamenilor, iar forma le este conferită de fantezia acestora. În Antichitate, ei nu erau decât nişte reprezentări simbolice ale unor anumite însuşiri, deduse din efectele forțelor

naturii, ale unicului Dumnezeu adevărat şi veşnic, pe care însă oamenii din zilele noastre nu-L mai cunosc.»

4. Dar, spunea el, însuşirile respective nu ar trebui să fie văzute ca şi cum ele L-ar reprezenta de fapt pe unicul Dumnezeu adevărat, ci mai degrabă ca fiind mijlocul grație căruia, prin înțelepciunea şi prin forța Supremă a Voinței Sale, El l-a creat pe om după asemănarea Sa, din materia pământului, şi l-a făcut să treacă prin mai multe trepte de dezvoltare ale vieții naturale, până la stadiul final de om; că pe pământ s-ar afla infinit de multe suflete, şi sufletul omului, reprezentându-l de fapt pe omul pur, adevărat, ar fi şi el, deşi aparent unic, un suflet la fel de multiplu ca şi nenumăratele inteligențe, concepții şi percepții pe care le conține şi le exprimă; dar că lucrurile acestea nu le-ar mai înțelege acum nimeni şi nici n-ar mai putea să o facă, pentru că omul s-a îndepărtat de sine însuşi datorită poftelor sale carnale; că iubirea de sine şi desfrâul l-ar fi împins pe om într-o noapte atât de adâncă, încât nimeni nu-l va mai putea scoate din ea decât Dumnezeu Însuşi, lucru pe care - spunea ilirul - El îl va şi face, probabil foarte curând; că El nu va începe cu Roma, dar nici cu regiunile din afara granițelor Marelui Imperiu.

5. Uite, Învățătorule, astfel a vorbit acel ilir neobişnuit! Iar dacă, pe lângă înțelepciunea sa profundă, el ar fi fost în stare să facă şi unele minuni, oamenii aproape că l-ar fi considerat un dumnezeu. Căci prin mine el îşi găsise mulți adepți dispuşi să-l asculte şi mulți protectori. Dar după un an, el şi-a luat rămas bun de la mine, spunând: «E drept că am găsit aici mulți prieteni, dar mi-am făcut totodată şi mulți duşmani din tagma preoților. Iar aceştia încearcă pe ascuns să mă omoare. De aceea, voi pleca în taină de aici.» I-am făcut multe daruri scumpe şi i-am dat şi o escortă sigură care să-l ducă până la coasta Mării Adriatice, Acolo el s-a urcat pe o corabie, şi un vânt prielnic l-a dus în patria sa.

6. Am amintit acum de acel om doar spre a-ți dovedi că despre lucrurile de care ai vorbit tu acum eu aveam deja dinainte unele noțiuni, astfel încât te-am putut înțelege mai uşor. Dar ceea ce ai spus tu este cu mult superior şi mai accesibil prin claritatea sa. Iar acum, când analizez cu mare atenție minunile săvârşite de tine, atotcunoaşterea şi înțelepciunea ta ieşite din comun, nu pot să nu-mi amintesc şi de prorocirea surprinzătoare a acelui ilir, potrivit căreia doar unicul şi adevăratul Dumnezeu îi va scoate pe oameni din noaptea în care trăiesc - şi aceasta se va petrece foarte curând şi în interiorul granițelor Marelui Imperiu. La urma urmei, ai putea fi chiar tu un astfel de sol al unicului şi adevăratului mare Dumnezeu, sau poate că eşti chiar El în persoană?!

7. Dacă eşti tu, spune-ne-o şi nouă, ca să ştim ce avem de făcut!”

Capitolul 135

Persoana lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu şi voința omului. Puterea voinței

1. Eu am spus: „Nu are importanță cine sunt Eu. Căci aceasta trebuie să v-o spună chiar inima voastră! De v-aş spune Eu însumi că Eu sunt una sau alta, voi n-ați dobândi prin aceasta niciun folos spiritual pentru sufletele voastre. Faptul că Eu sunt un om asemenea vouă îl puteți vedea cu ochii voştri şi atinge cu mâinile voastre. Dar că Dumnezeu este şi om, şi încă cel mai desăvârşit dintre toți, puteți de asemenea să vă închipuiți, căci altminteri oamenii n-ar fi putut avea chipul şi asemănarea Sa.

2. Totuşi, orice om poate ajunge la o asemănare deplină cu Dumnezeu dacă îşi însuşeşte întru totul Voia Sa, pe care a recunoscut-o în prealabil. Aceasta încă nu ați ştiut-o. Dar Eu vă demonstrez lucrul acesta nu doar prin vorbe, ci mai ales prin minunile pe care le săvârşesc în fața ochilor voştri.

3. Acum te gândeşti în sinea ta cum de spun Eu aşa ceva, ca şi cum şi altcineva ar putea să facă minuni precum fac Eu. Iar pentru a-ți demonstra acest lucru, nu pot aduce niciun

alt argument, decât să-l chem pe unul dintre ucenicii Mei mai vechi şi să-i cer să săvârşească şi el o minune."

4. Atunci căpitanul a spus: „Da, nu mă îndoiesc deloc că oricare dintre ucenicii tăi poate săvârşi în faţa ochilor noştri tot ceea ce poţi şi tu. Numai că ucenicul va rosti vorbele, iar tu vei voi, iar atunci se va petrece - prin voia ta - ceea ce a rostit el."

5. Eu am spus: „O, nu, aici te înşeli amarnic! El doar îşi va uni propria vrere cu Vrerea lui Dumnezeu, în acelaşi fel în care o fac şi Eu, şi din voinţele astfel unite va rezulta apoi fapta săvârşită.

6. Căci Eu îţi spun ţie: atunci când Îl recunoşti pe deplin pe unicul Dumnezeu adevărat, Îl iubeşti mai presus de orice şi transformi Voia Sa în propria-ţi voie, iar pe deasupra şi crezi cu putere, fără să te îndoieşti defel, atunci le poţi spune munţilor acelora: «Ridicaţi-vă şi aruncaţi-vă în mare!», şi pe dată se va petrece astfel cum ai voit împreună cu Dumnezeu!"

7. Căpitanul a spus: „Da, da, aceasta poate fi într-adevăr aşa. Dar se pune şi întrebarea dacă Dumnezeu va accepta acest lucru şi va voi şi El ceea ce vreau eu în clipa aceasta, când eu îmi subordonez cât pot de mult voia mea celei divine - căci ceva prostesc Dumnezeu nu va voi niciodată. Iar distrugerea acelor munţi, în caz că eu aş dori aceasta, ar fi oricum un lucru foarte prostesc şi rău totodată, şi atunci Dumnezeu nu-Şi va uni Voinţa cu a mea! Am dreptate sau nu?"

8. Eu am spus: „Nu chiar pe deplin, de data aceasta, căci Eu ţi-am spus lucrul acesta doar ca exemplu. Se înţelege de la sine că acela care şi-a unit pe deplin propria sa voinţă cu Voinţa lui Dumnezeu a dobândit totodată şi înţelepciunea divină - măcar în parte. Iar un asemenea om îşi va da cu siguranţă seama dacă ceea ce doreşte el este bun şi înţelept. Şi, din moment ce vede aceasta, atunci, împreună cu Dumnezeu, nu va dori decât un lucru drept, şi ceea ce a voit se va şi petrece, atâta vreme cât omul nu se îndoieşte; căci dacă omul se îndoieşte de reuşita sa, îndoiala respectivă este o urmare a faptului că unirea voinţei sale cu Voinţa lui Dumnezeu nu s-a realizat pe deplin. Dar acum, cere-i unuia dintre ucenicii Mei un semn oarecare. Doar că trebuie să fie unul posibil, din punct de vedere logic, şi totodată de bun-simţ!"

9. Căpitanul a spus: „Cheamă-l tu pe unul dintre ei, căci tu le cunoşti mai bine iscusinţa!"

10. Iar Eu am spus: „Petru, vino încoace, dacă ai credinţa necesară în tine, şi vezi ce-ţi cere prietenul nostru să faci!"

11. Atunci Petru s-a apropiat de căpitan şi a spus: „Prietene, ce doreşti să fac pentru tine?"

12. Căpitanul a spus: „Dacă şi tu poţi săvârşi ceva, priveşte pe malul celălalt al fluviului! Acolo este o stâncă mare, acoperită de boscheţi, unde s-au aciuat o mulţime de şerpi veninoşi foarte răi, care constituie un pericol pentru oameni şi animale pe o întindere foarte mare. Prin forţa voinţei tale, unite cu cea a lui Dumnezeu, fă să dispară stânca împreună cu neamul acela de târâtoare nenorocite!"

13. Atunci ucenicul şi-a întins mâinile spre locul indicat, iar stânca a dispărut pe dată din peisaj.

14. Văzând aceasta, căpitanul a spus: „Doamne şi Învăţătorule, dacă ucenicii tăi au putut învăţa astfel de lucruri de la tine, atunci vreau şi eu să te însoţesc şi să fiu ucenicul tău. Căci aceasta reprezintă de milioane de ori mai mult decât zeci şi zeci de mii de legiuni romane de războinici! Înzestrat cu astfel de daruri, lumea întreagă ar fi a mea, iar eu aş îmbunătăţi-o prin legi înţelepte."

15. Eu am spus: „Lucrul acesta l-aş putea face şi Eu dacă asta ar reprezenta un bine real pentru toţi oamenii în momentul de faţă! Dar înţelepciunea lui Dumnezeu spune că, în multe locuri, ei nu sunt încă suficient de copţi. De aceea, Eu merg doar în acele locuri unde

ştiu că oamenii sunt pregătiți pentru a primi o asemenea revelație înaltă. Dar iată că soarele coboară spre asfințit şi ar fi bine să ne retragem şi noi în casă."

16. Atunci a spus hangiul, care fireşte că se afla şi el cu noi: „Doamne şi Învățătorule, îmi pare nespus de rău că nu pot avea onoarea de a vă găzdui pe voi toți în casa mea! Dar măcar câțiva dintre ucenicii tăi ar putea fi totuşi oaspeții mei."

17. Dar căpitanul a spus: „Prietene, astăzi nu, căci astăzi vei fi tu oaspetele meu. Dar mâine ne poți avea pe toți ca oaspeți, iar poimâine, dacă nu-i vom mai putea reține cu niciun preț pe oamenii aceştia minunați printre noi, îi vom însoți până la Serrhe! Dar acum, haideți să mergem la mine, căci sper să fie deja gata cina pe care am comandat-o!"

18. Şi atunci ne-am ridicat şi am plecat cu toții la căpitan acasă, unde ne aştepta cina. Hangiul s-a dus mai întâi până la ai lui, dar a revenit apoi foarte repede printre noi.

19. Cina era întru totul romană, astfel că unii dintre ucenici nu îndrăzneau să mănânce.

20. Şi, văzând Eu aceasta, le-am spus: „Ceea ce mănânc Eu, puteți mânca şi voi fără grijă!"

21. Atunci ei şi-au făcut curaj şi au mâncat şi au băut vinul romanilor. Şi foarte curând, toată lumea era bine dispusă, şi am rămas treji toată noaptea, timp în care li s-au făcut cunoscute tuturor celor prezenți principalele aspecte ale învățăturii Mele.

Capitolul 136

Simțul frumosului, o floare a adevărului

1. Conform Voinței Mele, care a devenit curând şi a celorlalți, am rămas treji întreaga noapte. Iar cu o oră înainte de răsăritul soarelui, am ieşit pe afară, în grădina frumos aranjată a căpitanului. Se găseau aici alei mărginite de carpeni, peluze, o mulțime de flori de toate soiurile, o plantație de trandafiri, tufe de iasomie, culturi întinse de nard pentru uleiuri. Alături de acestea, existau acolo şi cele mai nobile soiuri de pomi fructiferi de pe pământ, şi toți admiram cu o deosebită încântare grădina aceasta atât de artistic aranjată, atât de frumoasă şi de utilă.

2. Eu am spus: „Vedeți voi, pentru a fi în acord deplin cu Voința Divină, omul trebuie să fie exact ca grădina aceasta exemplară! În el, adevărul şi binele trebuie să se reunească cu frumosul şi sublimul. Iar dacă realizează lucrul acesta, el demonstrează astfel că-i seamănă întru totul lui Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl său.

3. Uitați-vă la marea frumusețe a acestor flori! Cât de minunat sunt colorate şi cum una o întrece pe cealaltă în splendoare! Ei bine, la ce bun oare? Căci din floarea atât de minunată a unui trandafir tot nu rămâne până la urmă decât un simplu bob de sămânță, cât se poate de neînsemnat, pentru formarea căruia n-ar fi fost nevoie de o asemenea minunăție de floare. Însă Dumnezeu a implicat în toate operele Sale, în cel mai înalt grad, şi estetica, pentru ca în felul acesta să trezească în oameni simțul frumosului, necesar oricărei fericiri. Iar dacă acesta s-a trezit pe deplin într-un om, el devine apoi receptiv la tot adevărul şi la tot binele, care întotdeauna are la origine adevărul.

4. Iată, prietenul nostru drag, căpitanul, are un foarte dezvoltat simț al frumosului, deci, şi a tot ce este util şi bun! Căci de nu ar fi avut acest simț, atunci el ar fi rămas indiferent şi la toate adevărurile Mele, care-l călăuzesc pe om spre cunoaşterea unicului Dumnezeu adevărat şi spre propria cunoaştere de sine, şi el nu le-ar fi acceptat. Dar, întrucât are un simț atât de dezvoltat al frumosului - lucru pe care-l demonstrează din plin grădina aceasta minunată -, el a fost şi primul de aici care a vrut să cunoască noua Mea învățătură şi să o accepte, pentru a i se conforma cu strictețe. Fiecare dintre voi să facă aşa, iar lucrul acesta va fi mult apreciat de Dumnezeu!

5. Dacă, intrând în casa unui om, o veți găsi curată și, pe măsura posibilităților sale, și aranjată cu gust, atunci puteți fi siguri că interiorul omului respectiv este și el aproape la fel de frumos aranjat, însă dacă, ajungând în casa altuia, o găsiți plină de murdărie și, în general, într-o dezordine totală, puteți face de îndată cale întoarsă, respectând principiul pe care Eu vi l-am spus vouă, ucenicilor Mei, și anume, de a nu arunca mărgăritarele învățăturii Mele la porci! De altfel, ar fi și absolut inutil, fiindcă, precum spuneam, un om care nu are deloc simțul frumosului - care este de fapt o floare a adevărului -, nu are nici simțul adevărului, care este sămânța cea folositoare care rămâne după ce floarea nu mai este.

6. Sigur că nici nu vreau să spun prin aceasta că omul nu mai trebuie să facă nimic altceva, decât să caute, prin tot felul de mijloace lumești costisitoare, să-și ridice la un asemenea nivel de splendoare casa, grădinile, ogoarele și câmpiile încât toată lumea să rămână uimită de ele. Căci un asemenea simț al fastului poate degenera prea lesne în îngâmfare, în iubire de sine, în aroganță și în sete de putere. Iar pentru oamenii mai sărmani, aceasta nu ar însemna decât că omul care posedă o asemenea splendoare trebuie să fie extraordinar de bogat. Și, spre a obține ceva de la el, unii ar începe să-i admire chiar în mod exagerat splendorile, ceea ce l-ar determina pe respectivul om să devină cu timpul și mai plin de sine și, făcând apoi tot ce se poate pentru a și-i aservi și mai mult pe oameni, el ar putea să-și aroge dreptul de a fi un adevărat stăpân peste cei care îl admiră.

7. Un asemenea simț al frumosului, împins până la un fast exagerat, nu valorează nimic, el dovedindu-se până la urmă chiar mai rău decât delăsarea în murdărie. Un astfel de simț poartă numele de vanitate și el reprezintă un păcat al ființei umane, care nu ajută niciodată sufletul să ajungă la Viața cea Veșnică. Dar acel simț al frumosului și al ordinii, care dă naștere la ceva, cum este această grădină, doar prin propria sa muncă și printr-o dragoste adevărată pentru tot ce este frumos, adevărat și bun, este o virtute recomandabilă tuturor.

8. Însă acum să vorbim despre altceva, căci iată-i pe căpitan și pe vameș venind spre noi, iar în fața lor nu doresc să laud prea tare grădina aceasta. Mai apoi, căpitanul va afla oricum ce am vrut să spun.”

Capitolul 137

Vizita la Templul Înțelepciunii

1. Și atunci, căpitanul și vameșul au venit la Mine, iar primul s-a scuzat de la început pentru scurta lui absență, care se datorase îndeplinirii obligațiilor specifice funcției sale. La rândul său, vameșul a făcut același lucru, După care, acesta ne-a invitat pe toți să luăm micul dejun la el și, întrucât și căpitanul acceptase deja invitația sa pentru ziua aceea, ne-am dus cu toții în casa cea foarte spațioasă a vameșului, de unde tocmai plecaseră cu un ceas înainte membrii caravanei sosite în seara precedentă. Acolo am luat o masă foarte gustoasă, iar apoi ucenicii i-au inițiat pe preoți în învățătura Mea și le-au explicat adevăratul motiv pentru care Eu venisem în această lume.

2. Eu personal i-am instruit pe căpitan și pe fiul acestuia, care au primit cu cea mai mare bucurie și cu credință fermă cuvintele Mele. Și astfel a trecut și ziua aceasta cu povețe și fapte bune, iar Eu i-am îndemnat încă o dată pe preoți să meargă la Chotinodora, ceea ce ei au promis solemn că vor face. Apoi ne-am dus să ne odihnim și, în faptul dimineții următoare, ne-am continuat călătoria pe apă spre marele oraș Serrhe, însoțiți de căpitan și de fiul lui cel vindecat, după ce vameșul își luase îndelung și din toată inima rămas bun de la noi.

3. De îndată ce am ajuns la destinația noastră, căpitanul ne-a condus la familia sa, care se afla acolo, în vizită la un comandant înrudit îndeaproape cu el. Cât de mare a fost bucuria soției căpitanului când l-a văzut teafăr pe fiul ei, pe care îl credea deja mort, e lesne de închipuit pentru oricine și nu mai merită menționat.

4. Şi, pentru că am ajuns în oraşul respectiv seara, destul de târziu, apariţia noastră nu a stârnit prea multă vâlvă. Am acceptat bucuroşi ospitalitatea deosebit de cordială a comandantului, la care am rămas vreo cinci zile, fiind bine îngrijiţi.

5. Nu departe de oraşul acesta se afla, pe o colină de înălţime medie, un templu care era închinat unicei Înţelepciuni. În templul respectiv nu exista nicio statuie a vreunui idol, ci, pe un altar, doar cărţi de tot felul şi scrieri vechi. În ele se puteau citi multe aforisme pline de înţelepciune, precum şi o serie de profeţii datând din timpurile cele mai vechi.

6. În cea de-a patra zi, am vizitat templul acesta şi pe cei trei preoţi bătrâni ai săi. Eram deja în număr de vreo patru sute de oameni, căci mulţi din oraş ni se alăturaseră - pentru că vindecasem pe acolo o mulţime de bolnavi, le redasem orbilor lumina ochilor şi surzilor auzul, şi mulţi au acceptat învăţătura Mea şi şi-au transformat modul de viaţă potrivit ei.

7. Când am ajuns acolo şi cei trei preoţi au dat cu ochii de comandantul roman, au ieşit pe dată din templu, care de regulă era închis, şi l-au întrebat cu mare veneraţie pe acesta ce dorea de la ei, la momentul acela neobişnuit.

8. Însă comandantul a arătat spre Mine şi a spus: „Acest Cel Dintâi dintre oameni şi Cel mai Măreţ dintre cei măreţi a venit să vadă acest templu al Înţelepciunii şi să se uite prin scrierile voastre. De aceea, deschideţi poarta şi lăsaţi-ne să intrăm în sfintele săli!”

9. Preoţii au spus: „Cererea aceasta a ta a venit într-un moment foarte nepotrivit, dar fiindcă tu porunceşti, vom face întocmai. Totuşi, se înţelege, tu trebuie să-ţi asumi răspunderea pentru fapta aceasta în faţa zeilor celor severi şi neîndurători!”

10. Comandantul a spus: „Da, sigur, fără nicio discuţie. Căci vreau să mă conving eu însumi dacă, în cea mai veche dintre cărţile voastre înţelepte, scrie chiar aşa cum mi-a povestit acest om preaînţelept şi înzestrat cu toate puterile divine”

11. Abia atunci cei trei preoţi s-au supus şi, după câteva plecăciuni făcute în faţa templului, au deschis poarta, care de altfel nu era chiar aşa impozantă. Iar noi am intrat înăuntru, şi preoţii au scos din spatele altarului o carte foarte veche, scrisă în indiana arhaică. Şi doar unui dintre ei o putea citi şi înţelege cât de cât.

12. Eu i-am indicat pasajul pe care urma să-l citească şi apoi să-l traducă.

13. Iar el a citit mai întâi cu atenţie pasajul şi apoi l-a tradus, după cum urmează: „Din munţii în care îşi au cuibul stoluri mari de stăncuţe *(kauka),* izvorăşte un fluviu măreţ şi puternic, foarte lat şi lung. Pe malurile sale am văzut oraşe, mai mari şi mai mici, iar pe spatele său el poartă multe poveri. Dar iată că eu am văzut plutind pe spinarea sa o povară - o noapte apăsătoare se aşternuse peste tot ţinutul, de la izvoarele fluviului şi până acolo unde el se vărsa în Marea cea Mare. Povara aceea purta un om, al cărui chip strălucea mai tare ca soarele, iar din gura sa ţâşneau săgeţi şi săbii înflăcărate. Pe mal zăceau mulţi morţi, iar cei atinşi de săgeţile ţâşnite din gura sa începeau să se mişte, se trezeau la viaţă, iar în jurul lor se făcea ziuă. Dar povara aceea purta şi alţi oameni cu sine, care erau şi ei vii şi aveau în ei o lumină, şi ei străluceau precum luna plină. Şi din gurile lor ţâşnea o lumină care se asemăna cu lumina luceafărului de dimineaţă, iar toţi cei atinşi de lumina aceea, deşi fuseseră deja morţi, se trezeau la viaţă şi începeau să umble în plină lumină, Aceasta a făcut ca îndată după aceea, tot fluviul să devină o lumină. Iar când întreg fluviul a început să lumineze, atunci a fost mare bucurie pe malurile sale, şi mulţi au alergat acolo şi şi-au spălat chipurile în apa sa, şi iată că atunci au început să strălucească toţi cei care intraseră în fluviu şi se spălaseră în apele sale inundate de lumină!

14. Dar mai apoi am văzut iarăşi fluviul, şi n-am mai văzut lumină, ci din nou noaptea cea neagră aşternută pe spinarea sa, şi am privit astfel mult timp, şi iată că nu se mai făcea lumină! Şi am auzit o voce precum murmurul mai multor vânturi printr-o pădure uscată, iar vocea spunea: «Vai ţie, aducător al nopţii, vai ţie, în ziua în care Eu Mă voi întoarce! Judecata Mea te va lovi îndoit pe tine; căci ai fost lumină şi te-ai transformat din nou în noapte! Şi

astfel îți spun Eu ție, iar tu să le spui mai departe viermilor tăi pământeni! Căci așa voiește Cel Dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega!»

15. După aceasta preotul a făcut o nouă plecăciune în fața cărții, și, învelind-o într-o pânza foarte fină, a reașezat-o la locul ei.

16. Atunci comandantul l-a întrebat: „Ai înțeles tu oare ceea ce ai citit acum?”

17. Iar preotul a spus: „Dacă aș fi înțeles, acum aș fi așezat pe trepiedul Pitiei, la Delfi!”

18. Atunci comandantul a spus: „Uite, ceea ce tu nu înțelegi, eu, ca soldat, înțeleg foarte bine și am să-ți explic! Iată, aici este Omul care a venit din Ceruri la noi, oamenii, și care acum răspândește lumina, de la Melitene și până aici, la Serrhe! Pe acesta să-L ascultați, și atunci voi, care acum sunteți morți, vă veți vedea mântuirea în cea mai strălucitoare lumină! Ceilalți oameni, care au venit împreună cu El, sunt tocmai aceia, ale căror chipuri străluceau asemenea lunii pline. Cuvintele lor sunt adevărați luceferi ai vieții, iar cei care și le însușesc strălucesc apoi în sufletele lor pline de viață la fel ca și aceste cuvinte, care sunt sugerate în cartea voastră a înțelepciunii sub imaginea luceafărului, înțelegeți acum că acest timp a venit?”

19. Atunci preoții, uimiți peste măsură de înțelepciunea comandantului, l-au întrebat cu deosebit respect cine sunt Eu și de unde vin.

20. Comandantul a spus: „Doar v-am spus deja de unde vine omul acesta dumnezeiesc. Iar odată ce știți aceasta, atunci știți și ce aveți de făcut. Lăsați-vă deci și voi treziți la viață de către El, pentru ca apoi să puteți străluci în fața tuturor oamenilor, care vor veni la voi spre a găsi adevărata înțelepciune a vieții sufletului!”

21. Atunci unul dintre preoți a venit la Mine și Mi-a spus: „Mărite Doamne, venit din înălțimile luminoase ale cerului, dă-ne și nouă înțelepciunea cea adevărată!”

22. Eu am spus: „Iată-i aici pe ucenicii Mei, adresați-vă lor, și ei vă vor arăta calea pe care trebuie să pășiți pentru a ajunge la adevărata înțelepciune. Dar nu în templul acesta, ci în casa comandantului din oraș! Acolo să veniți și să vă lăsați instruiți!”

23. Și preotul a spus: „O, înălțimea Ta, acesta este un lucru foarte dificil pentru noi, căci, potrivit regulilor noastre, nu ne este permis să părăsim colina aceasta a înțelepciunii spre a coborî la vale! Căci, în mod simbolic, înțelepciunea nu sălășluiește decât pe înălțimile cele pure și nu coboară niciodată în văile cele murdare, după cum și rațiunea omului se află în cap, care este partea cea mai de sus a trupului.”

24. Eu am spus: „Dacă așa ar sta lucrurile, Eu n-ar fi trebuit să părăsesc niciodată înălțimile luminoase ale înțelepciunii cerești! Dar, din moment ce Eu am făcut-o de dragul vostru, al oamenilor, atunci și voi veți putea părăsi, o dată în viață, această colină a înțelepciunii deșarte, de dragul unei înțelepciuni superioare. Căci, spre a dobândi ceva superior, merită efortul să părăsești o astfel de colină. De acum înainte, toți cei care vor dori să ajungă la adevărata înțelepciune a Vieții va trebui să coboare în adâncurile propriei lor umilințe.”

25. Preotul în fața căruia am rostit aceste cuvinte s-a dus la cei doi tovarăși ai lui și le-a spus ceea ce auzise de la Mine. Aceștia au făcut la început niște fețe foarte îngrijorate, dar după ce s-au gândit mai bine, au acceptat totuși, s-au apropiat apoi de comandant și i-au cerut permisiunea de a veni în casa lui, fiindcă așa doream Eu.

26. Atunci comandantul a spus: „Aceasta mă bucură chiar foarte mult! Veniți acum cu noi - întrucât vom porni de îndată la drum - și fiți astăzi și mâine oaspeții mei, căci omul acesta măreț între toți oamenii de pe pământ va avea bunăvoința să-și petreacă și ziua de mâine la mine!”

27. Și atunci preoții au mulțumit și au pornit de îndată împreună cu noi la drum, nu înainte de a le da soțiilor și copiilor lor indicații ce să facă și ce să spună, în cazul în care ar apărea pe acolo, în lipsa lor, vreun căutător al înțelepciunii.

Capitolul 138

Prânzul cel miraculos din casa comandantului. Natura iubirii şi efectele ei

1. Ajunşi cu grupul nostru cel numeros în oraş, iată că ne-au ieşit în cale o mulțime de oameni, care ne-au salutat din toate părțile, strigând cu toții: „Mărire Ție, Mântuitorule Mare, şi recunoştință eternă! Căci Tu, prin miraculoasa Ta atotputere, de mult necaz ne-ai eliberat!”

2. Cei trei preoți ai înțelepciunii au fost foarte surprinşi, mai ales că au zărit în mijlocul mulțimii şi alți preoți.

3. Şi astfel am ajuns la casa comandantului, unde însoțitorii cei mulți şi-au luat rămas bun şi s-au întors la locuințele lor. Eu însă, împreună cu ucenicii, cu comandantul şi cu cumnatul acestuia, căpitanul din Samosata, am intrat în casă, spre a lua prânzul. Dar, ce necaz! Iată că, din grabă, atât nevasta comandantului, cât şi cea a căpitanului, care era o bucătăreasă foarte bună, uitaseră să dea instrucțiuni servitorilor să facă pregătirile pentru masă, astfel că acum nimic nu era gata.

4. Atunci comandantul s-a arătat foarte nemulțumit şi supărat. Dar s-a stăpânit destul de repede şi a spus: „Ei bine, atunci grăbiți-vă, ca să nu fim nevoiți să mâncăm prânzul abia deseară!”

5. Eu însă i-am spus comandantului: „Nu-ți face griji! Deschide uşa spre sala de mese şi vom găsi acolo tot ce avem nevoie!”

6. Comandantul a făcut ce i-am spus şi nu mică i-a fost mirarea văzând înşirate pe toate mesele cele mai bune şi mai fine mâncăruri. Şi atunci, le-a întrebat, firește, pe neveste de ce nu i-au spus de la început lucrul acesta, când le întrebase.

7. Dar nevestele s-au scuzat din nou, spunând că şi ele sunt la fel de mirate ca şi el, căci nu ştiau despre pregătirea acestui prânz mai mult decât ştia el, şi că, desigur, trebuie să fie vorba despre un miracol.

8. Iar comandantul s-a uitat cu atenție la mâncăruri şi la toată vesela şi a văzut că vasele, lingurile, cuțitele şi pocalele erau toate din aurul cel mai pur. Şi atunci s-a apropiat îndată de Mine şi Mi-a spus: „Doamne, Doamne, aceasta este opera Ta! Şi cum de eu, un biet păcătos şi un păgân ignorant, am meritat o asemenea favoare din partea Ta?! Căci eu nu merit nici măcar ca picioarele Tale sfinte să păşească prin casa mea nedemnă, darămite un asemenea dar nemaiauzit, mult prea prețios chiar şi pentru împăratul Romei!”

9. Eu am spus: „Ei bine, ce-i făcut e bun făcut. Iar acum, haideți să ne aşezăm şi să mâncăm şi să bem cu voioşie tot ce se află aici pe masă! Căci dacă vreți să deveniți copiii lui Dumnezeu, nu strică să aflați, încă din lumea aceasta, cum mănâncă şi bea un copil în casa Tatălui.”

10. Şi atunci, toți s-au aşezat cu voioşie la masă şi s-au apucat să mănânce şi să bea. Dar de data aceasta a fost prea mult pentru comandant, pentru căpitan şi pentru fiul acestuia, pentru nevestele celor doi, pentru fiicele lor, pentru cei zece frați ai căpitanului şi, totodată, pentru ceilalți oaspeți invitați la masă, căci toți M-au asigurat că nu mai gustaseră niciodată mâncăruri atât de neasemuit de bune şi un astfel de vin inegalabil, iar femeile m-au înconjurat toate şi M-au întrebat cum se prepară asemenea feluri nespus de gustoase.

11. Eu însă le-am spus: „Ei, dragii Mei, asemenea feluri nu se pot prepara pe pământ. Dar atunci când pe acest pământ, printre oameni, Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, iar flacăra cea adevărată a iubirii pentru Dumnezeu şi pentru semeni va arde cât mai viu cu putință, atunci, la focul acela, se vor putea pregăti şi asemenea bucate, care vor avea un gust la fel de bun sau poate chiar mai bun decât acestea. Căci Eu vă spun vouă: iubirea cea adevărată şi curată este focul cel mai sfânt şi mai prețios, iar acest foc poate face totul. El este cel mai bun bucătar, cel mai bun ospătar, cea mai bună mirodenie a tuturor bucatelor şi cea mai bună mâncare în sine. Cel care se hrăneşte cu iubirea cea curată este cu adevărat bine hrănit, iar cel

pe care ea îl satură nu va mai simți foamea în vecii vecilor! Iar când o astfel de iubire vă va însufleți, atunci în veci nu veți mai simți moartea. De aceea, străduiți-vă să aprindeți în voi o asemenea iubire curată față de Dumnezeu şi față de aproapele vostru; căci iubirea aceea vă va da tot ce vă este necesar pentru mântuirea voastră! Cât despre ce este iubirea aceasta, ați aflat deja în ultimele trei zile, astfel că nu trebuie să vă mai spun nimic în plus."

12. Atunci, toți cei prezenți Mi-au mulțumit pentru povețe şi Mi-au promis că vor face să crească în ei această iubire cât vor putea de mult.

13. Însă unul dintre cei trei preoți ai înțelepciunii a intervenit, spunând: „Dar cum poate oare un om muritor, o ființă materială, să-L iubească pe un Dumnezeu în veci nemuritor, spiritual? Oare Dumnezeu nu i-ar reproşa în cel mai înalt grad omului o asemenea îndrăzneală? Căci ce ar spune chiar şi un rege pământean dacă unul ca noi i-ar face o declarație de iubire? Şi ce este un rege față de un Dumnezeu!"

14. Eu am spus: „Un rege prost şi foarte înfumurat, care însă nu este el însuşi creatorul supuşilor săi, probabil că nu s-ar arăta prea încântat dacă unul dintre oamenii obişnuiți din prostime s-ar duce la el şi i-ar spune: «O, Mărite Rege, simt o mare iubire pentru tine! Coboară de pe tronul tău cel înalt şi lasă-te îmbrățişat şi sărutat de mine!» Regele cu siguranță că l-ar lua pe omul respectiv drept un nebun şi le-ar porunci gărzilor sale să-l dea pe uşă afară. Iar dacă el nu ar pleca de bunăvoie, ar avea cu siguranță parte şi de o corecție. Dar dacă unui asemenea rege supuşii săi i-ar dovedi, prin fapte, o iubire reală, atunci el mai mult ca sigur că ar primi-o bucuros de la ei, răsplătindu-le-o, şi nu i-ar da pe uşă afară.

15. Însă Dumnezeu cel de-a pururi adevărat nu se aseamănă cu vreunul dintre păgânii cei proşti de pe pământul acesta. El însuşi este doar cea mai curată iubire şi, de asemenea, cea mai desăvârşită înțelepciune în Sine şi, în această calitate, El a şi creat din Sine Însuşi toate lumile şi toți oamenii.

16. Şi, fiind El Însuşi iubirea cea curată, doreşte tocmai de aceea ca şi oamenii să-L iubească pe El mai presus de orice, iar apoi, aceştia - fiind cu toții creația Sa - să se iubească şi unii pe alții, aşa cum fiecare se iubeşte pe sine însuşi. Iar dacă Dumnezeu îi iubeşte pe oameni mai mult decât un tată preabun pe copiii săi, atunci de ce oamenii să nu-L iubească la rândul lor pe El mai presus de orice, odată ce L-au recunoscut cu adevărat?

17. Adevăr vă spun vouă: fără iubirea cea adevărată nu-L veți găsi pe Dumnezeu, nu-L veți putea recunoaşte şi, în consecință, nici nu vă veți putea apropia vreodată de El! Doar iubirea vă arată calea cea sigură spre El; rațiunea voastră însă, niciodată! Iar cel care nu găseşte calea spre Dumnezeu, acela nu va găsi nicicând nici calea spre propria-i viață, ci va rătăci prin întuneric şi pe calea judecății şi a morții celei veşnice. Țineți minte ce vă spun acum, iar celelalte le veți afla mai târziu de la ucenicii Mei."

18. La acestea, cei trei înțelepți au tăcut şi au reînceput să mănânce şi să bea cu bună dispoziție.

19. Unul dintre ei avea însă o minte destul de luminată şi le-a spus mai târziu celorlalți doi: „Omul acesta minunat rosteşte adevărul adevărat. De aceea, să-l ascultăm, şi aceasta ne va folosi foarte mult; căci el ne depăşeşte pe noi de mii şi mii de ori în ceea ce priveşte adevărata înțelepciune!"

20. Eu însă nu am mai vorbit nimic în timpul prânzului. Iar după încheierea mesei, cei trei înțelepți s-au adresat ucenicilor, şi aceştia i-au inițiat în principiile de bază ale Învățăturii Mele, spre marea lor mulțumire.

21. Lăsându-i pe ucenici să-şi facă treaba singuri, Eu am ieşit cu familia comandantului şi a căpitanului pe afară. Este de la sine înțeles că ucenicii cei noi participau şi ei cu mult zel la lecțiile predate de cei vechi, însemnându-şi ceea ce era esențial. Abia către seară, ne-am adunat din nou cu toții.

Capitolul 139

Comercianții evrei

1. În după-amiaza respectivă Eu am vizitat, împreună cu comandantul, cu căpitanul şi cu familiile lor, câțiva evrei săraci, care făceau în ținutul acesta comerț şi speculă de tot soiul, dar care câştigau foarte puțin, întrucât grecii, care erau mult mai abili, le-o luau mereu înainte. Comandantul şi căpitanul le-au făcut daruri. Eu însă i-am sfătuit să se întoarcă acasă şi să-şi câştige acolo pâinea cea de toate zilele, cu munci pe care erau în stare să le facă. Căci un om oarecare, lipsit de înzestrări deosebite, e bine să rămână în țara în care s-a născut dacă vrea să trăiască cinstit, el şi ai săi. Doar oamenii deosebit de înzestrați sunt sortiți întregului pământ, asemenea soarelui, căci lumina lor spirituală luminează calea tuturor celorlalți oameni.

2. Atunci unul dintre acei evrei a spus: „Învățătorule, oare de ce noi am fost lăsați de către Iehova cu atât de puține înzestrări pentru trecerea noastră prin lumea aceasta amărâtă? Oare n-ar fi putut El să ne înzestreze şi pe noi cu foarte multe talente?”

3. Eu am spus: „O, ba da! Dar El ştie cel mai bine ce anume se potriveşte fiecărui om şi de aceea v-a înzestrat şi pe voi doar cu atâtea talente câte vă sunt necesare. Căci niciun om nu dobândeşte fericirea datorită numeroaselor sale înzestrări, fiindcă ele nu sunt un merit al omului, ci doar o operă şi un merit al lui Dumnezeu. Cui i-au fost date multe, acela va avea de dat socoteală pentru multe. Dar cel căruia i-au fost date doar foarte puține, doar pentru puțin va avea de dat socoteală. Şi un acelaşi păcat va atârna, în cântarul justiției divine, la cei înzestrați cu multe talente, mult mai greu decât la cei cu înzestrări puține. Căci atunci când legiuitorul însuşi păcătuieşte împotriva propriilor sale legi, acesta este fără îndoială un lucru mult mai grav decât dacă ar fi păcătuit unul dintre cei pentru care au fost făcute legile. Aşadar, nimeni să nu-l pizmuiască pe omul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu multe daruri. Căci acela va avea întotdeauna şi multe de îndurat în lumea aceasta. De aceea, bucurați-vă că Dumnezeu v-a înzestrat doar cu puține daruri!”

4. Când evreul a auzit acestea, a spus: „Învățătorule, tu ai grăit fără îndoială foarte înțelept şi foarte drept, şi chiar aşa şi stau lucrurile. Dar eu cred că, atunci când cineva umblă prin noapte cu o lumină foarte slabă, acela are mult mai multe şanse să cadă într-o prăpastie decât cel căruia îi luminează calea un soare puternic! Iar odată ce zaci mort şi zdrobit într-o prăpastie, puțin contează dacă ți-ai găsit moartea având mai multă sau mai puțină lumină. Şi atunci, eu consider că omul care beneficiază de mai multă lumină stă oricum mai bine decât cel ce are puțină, căci primul va vedea de departe prăpastia şi o va putea ocoli, pe când cel care beneficiază doar de prea puțină lumină adeseori nu va vedea prăpastia nici când se va afla chiar pe buza ei.”

5. Eu am spus: „Aici ai şi tu dreptate. Dar tocmai de aceea, omul care are parte doar de puțină lumină e bine să rămână frumos acasă, acolo unde cunoaşte pământul pe care calcă chiar şi pe timp de noapte şi poate păşi în cea mai mare siguranță. Căci în propria sa casă fiecare va şti cel mai bine cum trebuie să meargă, spre a nu face un pas greşit. Dar într-o casă mare şi străină, al cărei aranjament interior nu-l cunoaşte, el se va descurca greu cu palida lumină a lămpii sale. Însă Domnul Dumnezeu îi iubeşte ca pe nişte copii ai Săi mici şi foarte dragi pe aceia cărora le-a dăruit mai puțină lumină, pentru că lor le-a dat şi cele mai uşoare încercări posibile pe calea vieții lor pământeşti, pe când spiritelor celor mari El le-a presărat calea cu foarte mulți spini, pe care nu se păşeşte deloc uşor! De aceea, voi, care sunteți nişte mici suflete de evrei, aşterneți-vă la drum şi întoarceți-vă în țara voastră! Iar acolo veți găsi o mulțime de ocupații pe potriva luminii pe care o aveți. Căci aici nu veți avea parte de niciun succes.”

6. Atunci a spus şi comandantul: „Da, da, dragii mei, Domnul are dreptate deplină! Căci, după câte ştiu eu, vouă vă merge aici cât se poate de prost, iar eu nu vă pot îmbunătăți

cu nimic situația. Duceți-vă deci în țara voastră. Iar acolo veți fi mai bine primiți decât aici! Comerțul vostru mărunt nu vă aduce niciun profit, iar muncile cerute de noi nu le puteți face, pentru că nu vă pricepeți. De aceea, vă va fi cu siguranță mult mai bine acasă. Iar ca să ajungeți mai uşor în țara voastră, eu, din iubire pentru învățătorul acesta, care şi El este evreu, vă voi pune la dispoziție banii de drum."

7. Când evreii cei sărmani au auzit acestea, au dat fuga la casele în care locuiau, de unde au revenit cu copiii lor, cu care, au spus ei, le va fi greu să efectueze călătoria până dincolo de Betleem, nemaiavând nici animale de povară.

8. Atunci comandantul a spus: „În condițiile acestea, vă voi da şi un număr suficient de animale de povară. Dar apoi, plecați de îndată de aici! Căci dacă veți rămâne totuşi în continuare, mă voi vedea nevoit să vă alung cu forța!"

9. Toți au acceptat şi au spus că vor porni la drum cât de curând, poate chiar în ziua aceea. Şi atunci s-au luat de îndată măsuri şi, într-un ceas, având tot ceea ce le trebuia, au şi pornit la drum.

10. Ei erau în număr de vreo şaptezeci, astfel că ajunseseră o adevărată povară pentru oraşul acela, care îşi avea deja sărmanii lui. Acasă însă, cei mai mulți dintre ei aveau pământ, pe care-l lăsaseră pe seama unor servitori neserioşi să-l lucreze, crezând că vor obține profituri mai bune cu comerțul lor. Dar nu făcuseră decât să sărăcească tot mai mult, şi acum, prin Mine, îşi găsiseră în sfârşit salvarea.

11. Şi aceasta a fost desigur o faptă foarte bună! De aceea, în măsura în care dispune de mijloace, fiecare adevărat adept al Învățăturii Mele să facă tot ce poate pentru a salva asemenea amărâți din nenorocirea lor, iar Eu îl voi răsplăti încă din lumea aceasta, şi cu atât mai mult în cea de dincolo, aşa cum i-am răsplătit şi pe comandant, chiar dinainte, cu o mie de livre de aur foarte pur, pentru că Eu am ştiut cu anticipație ce avea el să facă!

12. În rest, nu s-a mai petrecut nimic memorabil în localitatea aceea. Ucenicii i-au instruit pe cei trei preoți şi i-au adus astfel pe calea cea bună a Învățăturii Mele, iar Eu, în oraşul acesta, am mai binecuvântat un doctor, care credea în Mine, cu darul de a vindeca prin aşezarea mâinilor deasupra bolnavului şi prin invocarea numelui Meu. Şi astfel a trecut foarte repede şi ziua următoare.

Capitolul 140

Întoarcerea la Capernaum. Predica uriaşului către evrei

1. În noaptea aceea am rămas tot la Serrhe, iar în ziua următoare am pornit pe jos, înconjurați de mii de dovezi de iubire, în susul fluviului, şi anume, spre Zeugma, tot un orăşel micuț de pe malul Eufratului. N-am putut merge direct de la Samosata în localitatea aceasta, întrucât căpitanul trebuia să ajungă la Serrhe, din cauza familiei sale. Şi de aceea, acum ne-am întors din Serrhe într-acolo. Drumul din Samosata până la Serrhe era de două ori şi ceva mai lung decât cel de la Samosata la Zeugma. Dar de la Zeugma era apoi iarăşi cale mai scurtă până la Deba, decât de la Samosata şi, mai ales, de la Serrhe, care, după măsurătorile de astăzi, trebuie să se fi aflat la cel puțin vreo treizeci de mile depărtare de Samosata[24] - căci acum n-a prea mai rămas nimic din localitățile acestea.

2. Ei bine, la Zeugma am făcut cam aceleaşi lucruri ca şi în celelalte localități. Păgânii de pe malurile Eufratului erau adeseori vizitați de evrei şi aveau prin urmare şi cunoştințe despre credința acestora în Dumnezeu, astfel că n-a fost prea greu să ne înțelegem cu ei.

[24] Pentru a ajuta cititorul să se orienteze, menționăm că, de-a lungul cursului Eufratului dinspre nord spre sud, se aflau, în ordine: Melitene, Chotinodora (şi satul Maiaves), Samosata, apoi, dincolo de marele cot pe care Eufratul îl face spre est şi de Golful Persic, Zeugma şl Serrhe - ne apropiem deci din nou de Mediterană, revenind de la Serrhe la Zeugma, (n. t.)

3. Pentru o mai bună claritate, este bine să precizăm aici şi faptul că localităţile prin care am trecut noi acum, care cu vreo opt sute de ani înaintea Mea mai aparţinuseră încă Siriei, ţineau acum, pe vremea Mea, de Capadochia. Însă Deba, unde M-am dus după două zile cu ucenicii Mei, mai ţinea încă de Siria, care la vremea aceea se învecina cu Galileea propriu-zisă şi forma de fapt nordul Galileei.

4. La Deba n-am rămas mult timp, întrucât locuitorii ei erau în majoritate negustori de porci şi nu se putea face mare lucru cu ei.

5. De la Deba ne-am îndreptat spre Cyrrhus, un oraş comercial grecesc important. Şi aici am rămas vreo şapte zile şi ne-am făcut, în acelaşi fel ca la Chotinodora, o mulţime de adepţi.

6. Iar de aici ne-am îndreptat apoi spre marele oraş Antiohia, unde am rămas aproape o lună întreagă. Antiohia era un oraş foarte vechi, al cărui comerţ se întindea în întreaga Asie Mică şi chiar şi în Europa, De aici, s-a dus vestea despre Mine până în provinciile apusene ale Asiei Mici, şi un mic rege din Lydia, pe nume Abgarus, a venit de acolo la Antiohia spre a Mă cunoaşte. Acesta a trecut şi el la învăţătura Mea, s-a şi botezat, iar apoi, ajuns acasă, şi-a convertit propriul popor şi Mi-a scris apoi câteva epistole, la care Eu am şi răspuns de fiecare dată. Totuşi, invitaţiei sale insistente de a veni până la el nu i-am putut da curs, din motive bine justificate.

7. Din acest oraş am mers înapoi în Galileea noastră, unde am mai vizitat o serie de localităţi şi de cătune mici, răspândind cu mult succes Învăţătura Mea.

8. Cu călătoria aceasta, care se poate considera că a fost foarte rodnică, ne-am petrecut întreaga vară, iar când am ajuns din nou la hangiul nostru Matias din Capernaum, toamna, şi, odată cu ea, sărbătoarea corturilor, erau deja foarte aproape.

9. Hangiul s-a mirat foarte tare văzându-i pe cei zece ucenici noi, şi mai ales pe uriaş - acesta avea nu mai puţin de nouă coţi înălţime, deci vreo nouă picioare după măsurătorile de astăzi[25] -, care i-a stârnit o admiraţie plină de respect. Nu-şi putea lua ochii de la el, întrucât nu mai văzuse niciodată un asemenea uriaş. Dar el era uriaş şi la vorbă, şi a făcut o impresie deosebită cu vocea sa tunătoare, îmbrăcat în veşminte romane, arăta chiar şi mai grozav, iar aceasta dădea cuvintelor sale mai multă greutate. Nimeni nu-l contrazicea; căci, în primul rând, era deja un foarte bun cunoscător al Învăţăturii Mele, iar în al doilea rând, din contactul cu ucenicii şi, în special în ultima vreme, cu cei pe care îi numeam noi iudeii-greci, învăţase o mulţime de lucruri din preceptele vechilor proroci, astfel că prin talentul său oratoric deosebit reuşea să spulbere pe dată orice obiecţie împotriva divinităţii Mele, combătând de aşa manieră pe oricare adversar, încât nimeni nu avea curajul să se contrazică prea mult cu el.

10. Şi în perioada aceasta de odihnă a Mea, de vreo zece zile, s-au perindat prin casa lui Matias al nostru mai mulţi locuitori şi comercianţi din Capernaum, care s-au tot interesat de statutul uriaşului, întrebându-l ce avea el de gând să facă acolo.

11. El îi privea cu severitate şi le spunea: „Eu, care sunt un păgân şi un roman, vă voi spune ce părere am despre voi, evrei amărâţi şi necredincioşi ce sunteţi! Căci pe voi trebuie să vă fi creat Belzebut al vostru, de sunteţi atât de orbi, încât să nu înţelegeţi că doar Acesta este purtătorul acelui Spirit Suprem care, încă din timpuri imemoriale, a creat şi a dat formă, prin simpla Sa Voinţă, cerului şi pământului şi tuturor celor ce sunt, există, trăiesc, respiră şi gândesc.

12. Noi, care eram nişte păgâni orbi, am recunoscut aceasta limpede încă de la primul semn, deşi nu ştiam nimic despre faptul că sosirea Sa pe pământul acesta sărăcăcios a fost prorocită cu mai multe sute de ani înainte de către mulţi profeţi, şi nici despre faptul că au fost precizate cu mare exactitate chiar şi momentul, locul şi o mulţime de alte indicii referitoare la modul în care El, Atotputernicul Însuşi, va coborî din înaltul cerului Său, sub formă

[25] Chiar ţinând cont de variabilitatea vechilor unităţi de măsură, aceasta înseamnă deja peste 2,15 m. (n.t.)

de om, pe pământul acesta. Şi El, acest om preasfânt, este aici, în mijlocul nostru! De ce refuzaţi să credeţi lucrul acesta? Pentru că sunteţi copiii lui Belzebut şi nicidecum copiii lui Dumnezeu! Plecaţi de aici, căci altminteri mânia mea vă va zdrobi!”

13. Iar când începea să vorbească astfel, se retrăgeau cu toţii de acolo, căci niciunul nu îndrăznea să-l întărâte şi mai tare.

Capitolul 141

Atacul nereuşit al rabinului-şef

1. Într-o zi, a venit la Matias rabinul-şef al sinagogii, bine cunoscut de noi deja, însoţit de fariseii şi de leviţii săi, şi a cerut să vorbească cu Mine, întrucât aflase că eram din nou aici, însoţit de ucenicii Mei. El susţinea că ar fi primit de la Ierusalim ordin strict să se intereseze cât mai exact de activitatea nazarineanului. Ba i se ceruse chiar să îl prindă şi să-l aducă, viu sau mort, la Ierusalim.

2. Atunci Matias i-a spus: „El locuieşte într-adevăr la mine. Dar nu te-aş sfătui să te pui cu El, căci ai fi un om pierdut, tu şi ajutoarele tale!”

3. Rabinul-şef a spus: „Să nu uiţi totuşi că vrăjile sale nu-i pot atinge şi pe înalţii prelaţi!”

4. Matias a spus: „Bine! Uite, El se află acolo, în camera cea mare, cu toţi ucenicii Săi, şi tocmai Îşi ia prânzul! Du-te înăuntru şi vorbeşte chiar tu cu El!”

5. Atunci rabinul s-a apropiat de uşă, care era închisă, şi a bătut cu putere.

6. Iar Eu i-am spus uriaşului: „Lasă-l să intre şi vorbeşte doar tu cu el. Căci el nu este demn de niciun cuvânt din gura Mea!”

7. Atunci uriaşul a deschis uşa şi a tunat către rabin: „Poftim, intraţi, mişei şi ticăloşi mizerabili ce sunteţi! Bunele voastre intenţii ne sunt de mult cunoscute şi tocmai de aceea am venit încoace, spre a le auzi chiar din gurile voastre de tartori. Intraţi deci, bestii ale întunericului şi ale mlaştinilor împuţite, şi vorbiţi, pentru ca judecata nimicitoare pe care o meritaţi să se abată neîntârziat asupra voastră!”

8. Maniera aceasta de a li se adresa i-a intimidat într-atâta pe rabin şi pe însoţitorii săi, încât ei au început să tremure, şi niciunul nu mai era în stare să scoată vreun cuvinţel. Căci ei şi-au imaginat că uriaşul era vreun comandant roman, pe deplin împuternicit de către împărat, care fusese însărcinat să-i treacă prin sabie pe toţi evreii. Astfel că oaspeţii nepoftiţi au rămas tremurând de spaimă, în faţa uşii deschise, pe când cei din spate ar fi dat orice să se facă nevăzuţi.

9. Şi atunci, uriaşul i-a poruncit hangiului cu vocea sa tunătoare: „Închide bine toate uşile, ca niciuna dintre bestiile acestea umane să nu-mi poată scăpa!”

10. Dar hangiul nu a apucat să închidă uşile, căci această sentinţă parcă le-a înaripat picioarele vizitatorilor, şi, înainte ca uriaşul să fi terminat bine de rostit porunca, ei o şi rupseseră la fugă.

11. Uriaşul însă l-a ajuns din urmă rabin, l-a apucat de guler şi, ridicându-l ca pe un fulg, l-a întrebat ce voise el de fapt.

12. Rabinul a spus, tremurând ca varga: „Eu n-am vrut decât, din însărcinarea Ierusalimului, să vorbesc cu acel proroc, dar tu, Preamărite, mi te-ai pus în cale, în maniera aceasta înspăimântătoare, mie, rabinului superior al sinagogii, astfel că nu am mai putut vorbi cu el!”

13. Iar uriaşul a spus: „Ticălos mizerabil, dar tu nu eşti demn în veci să te apropii nici la zece mii de paşi de acest adevărat Om-Dumnezeu, darămite să mai şi vorbeşti cu El! Căci eu ştiu tot ce au pus la cale mişeii cei ticăloşi de la Ierusalim, asemenea ţie şi complicilor tăi, împotriva acestui măreţ Om-Dumnezeu. Şi, vai de voi, de veţi îndrăzni vreodată măcar să-L atingeţi cu ghearele voastre diavoleşti! Căci atunci, veţi face cunoştinţă cu romanul cel uri-

aş!” Şi apoi l-a lăsat pe rabin din nou pe pământ şi i-a mai spus: „Oare Omul acesta dumnezeiesc şi atotputernic n-a săvârşit şi aici, la voi, suficiente minuni, astfel încât voi să vă fi putut convinge că El este chiar acel Mesia despre care au vestit toţi profeţii voştri că va veni în lume, exact în momentul acesta şi în ţara aceasta, şi că-i va salva pe oameni de la moartea cea veşnică? Vorbeşte, mizerabilule!”

14. Iar superiorul a spus: „Fireşte că el a săvârşit deja o mulţime de minuni, motiv pentru care tot poporul îl urmează şi ne întoarce spatele nouă, preoţilor, care şi noi am fost unşi de Dumnezeu, şi tocmai acesta este motivul pentru care Marii Preoţi de la Ierusalim îi sunt atât de ostili! Iar noi depindem de Ierusalim şi trebuie să facem ceea ce ni se cere de acolo.”

15. Atunci uriaşul a spus: „Dar cum se face oare că păgânii din oraşele situate de-a lungul Eufratului s-au hotărât să-L urmeze, aproape numai ascultând Învăţătura Sa măreaţă, iar aceia care au venit la El au şi fost înzestraţi pe dată cu o putere cu adevărat divină?! Un medic din oraşul Serrhe a primit darul miraculos de a-şi vindeca mulţimea de bolnavi doar pe baza credinţei sale în numele atotputernic al Omului acestuia Dumnezeiesc - şi aceasta, într-o singură clipă -, astfel încât bolnavii respectivi devin sănătoşi de parcă nicicând nu ar fi avut nimic. Ba mai mult, oameni deja morţi şi-au recăpătat viaţa şi s-au trezit mai sănătoşi şi mai sprinteni decât căprioarele de pe crestele munţilor! Şi dacă păgânii au putut face şi înţelege asemenea lucruri, voi, evreii, de ce nu puteţi, căci doar despre voi scriu cărţile sfinte că aţi fi poporul ales al lui Dumnezeu?! Îţi voi răspunde eu, în numele acestui sublim Om-Dumnezeu: voi nu puteţi aceasta, pentru că încă de la naştere sunteţi copiii lui Belzebut şi, astfel, sunteţi cei mai înrăiţi duşmani ai lui Dumnezeu. Iar dacă negaţi lucrul acesta, atunci nu meritaţi altceva decât să fiţi stârpiţi pentru totdeauna de pe faţa pământului.”

16. Când a auzit rabinul vorbele acestea din gura uriaşului, a început să ceară îndurare şi să-i facă tot felul de promisiuni. Şi atunci uriaşul l-a lăsat să plece, dar a avut grijă să-şi reînnoiască ameninţările, după care s-a întors la noi la han.

17. Hangiul era însă aproape mort de frică, fiindcă îi era cunoscută setea de răzbunare a rabinului superior.

18. Dar uriaşul i-a spus: „Să nu-ţi faci nicio grijă, ci încrede-te în puterea Aceluia care învie morţii, mută munţii din loc şi distruge statuile de bronz ale idolilor doar prin simpla Sa Voinţă! Căci îţi spun: eu nu mă tem nici de sute de legiuni de astfel de mişei, darămite de unul singur!”

19. Atunci hangiul a spus, puţin mai liniştit: „Da, da, tu ai deplină dreptate! Dar eu nu pentru mine mă tem, întrucât am cea mai mare încredere în Domnul, pe care Îl cunosc, la fel ca şi pe părinţii Lui, de când era mititel, căci El încă din fragedă copilărie a săvârşit fapte pe care numai singur Dumnezeu le poate făptui. Mă tem doar pentru voi, oaspeţii mei preaiubiţi, să nu aveţi cumva neplăceri aici la Capernaum, din partea ticăloşilor acestora. Căci îi cunosc preabine pe aceşti mizerabili!”

20. Iar uriaşul a spus: „Lasă-i numai să vină şi mă voi descurca eu singur cu ei! Căci mişeii aceştia nu merită în veci ca Însuşi Domnul, Preasfântul din vecie, să recurgă la Voia Sa atotputernică pentru a-i pedepsi!”

21. Şi cu aceasta, uriaşul a revenit printre noi, s-a aşezat la masă şi ne-a povestit cum le-a tratat, în dreapta sa mânie, pe aceste lăcuste ale Babilonului.

22. Eu am spus: „Ai făcut foarte bine, şi Eu sunt cel care te-am lăsat să procedezi astfel cu acest fariseu setos de putere, dar şi hangiul are dreptate. Nu va trece prea mult până când el va apărea aici însoţit de o mulţime de zbiri de-ai săi, hotărâţi să ne lege pe toţi şi să ne ducă în temniţă. Şi atunci, ce vei face?”

23. Atunci a spus uriaşul şi, împreună cu el, toţi cei nouă fraţi ai săi, aproape la fel de puternici: „Doamne, atunci dăruieşte-ne doar puţin din harul Tău atotputernic, şi vom pune noi capăt pentru totdeauna uneltirilor lor!”

24. Eu am spus: „Bine, n-aveți decât să încercați! Dar să nu luați viața nimănui!”

25. Atunci ei şi-au golit paharele şi apoi au ieşit afară şi s-au postat pe drum, fiecare înarmat cu câte o veritabilă măciucă herculeană. Şi n-a durat mult şi o ceată de vreo patruzeci de lăncieri şi aprozi şi-a făcut apariția, iar în urma lor veneau comandantul local şi rabinul-şef al sinagogii, cu slujbaşii săi.

26. Atunci uriaşul s-a înfierbântat şi le-a spus fraților săi: „Să-i lăsăm să se apropie la vreo zece paşi, iar apoi voi striga eu la ei să se oprească! Dacă vor asculta, vom sta de vorbă, dar dacă nu, vor vorbi ciomegele!”

27. Când ostaşii s-au apropiat la vreo zece paşi, uriaşul a strigat la ei cu vocea sa înspăimântătoare: „Stați pe loc sau veți muri cu toții!”

28. Foarte surprinşi, soldații romani s-au oprit.

29. Iar uriaşul i-a întrebat atunci: „Cine v-a adus aici şi ce vreți?”

30. Atunci soldații le-au răspuns celor zece, despre care îşi imaginau că sunt nişte romani de rang înalt: „Rabinul superior al sinagogii i-a făcut o reclamație comandantului, cum că aici s-ar afla nişte instigatori ai poporului foarte răi, şi ne-a cerut să-i prindem şi să-i facem inofensivi!”

31. Iar uriaşul a tunat din nou: „O, mişelul acela de rabin! Ei bine, aşteaptă tu, şi-ai să-l cunoşti pe fiul regelui din Caucaz, care acum a devenit roman! Soldați, dați-vă pe dată înapoi şi aruncați-vă lăncile, căci altminteri va fi rău de voi!”

32. Atunci soldații au răspuns: „Aceasta n-o putem face nicidecum. Căci în spatele nostru se află căpitanul, şi doar el ne poate porunci.”

33. Şi atunci, uriaşul le-a cerut la cinci dintre frații săi să pună de îndată mâna pe rabin, pe subalternii săi şi pe comandant, el urmând să se ocupe de soldați.

34. Şi toate acestea s-au petrecut într-o clipită. Ca luați de o furtună, soldații au fost aruncați în mare, şi au avut mult de furcă spre a se salva înot de la înec.

35. Între timp, uriaşul l-a luat în primire pe rabin, l-a înşfăcat, l-a ridicat de la pământ şi i-a spus: „Mizerabilule, aşa îți respecți tu cuvântul dat.?! De data aceasta, nu mai scapi aşa uşor din mâinile mele! Cine sunt aici instigatorii poporului şi trădătorii? Noi stăm foarte liniştiți la hanul acesta şi ne odihnim câteva zile, pentru că suntem obosiți după o călătorie lungă, iar bestia aceasta întunecată ne denunță ca instigatori ai poporului şi trădători de țară! Căpitane, unde este marea mai adâncă, să-l arunc pe mişelul acesta, pentru ca să-şi găsească acolo un sfârşit sigur?”

36. Căpitanul a spus: „Prietene, lasă-l! Căci abia acum am înțeles despre ce este vorba de fapt! Câinele ăsta a vrut aşadar să-L prindă, cu ajutorul meu, pe Mântuitorul din Nazaret, drag inimii mele mai presus de orice! O, dacă aş fi bănuit lucrul acesta, i-aş fi spus eu în față ceea ce merită! Dar acum, lăsați-l. Căci restul îl voi rezolva eu cu el şi îi voi explica ce înseamnă să determini, prin reclamații mincinoase, un roman să facă uz în mod greşit de funcția sa! Acum însă, condu-mă la Domnul vieții mele!”

37. Atunci uriaşul l-a mai smucit o dată în sus pe rabin, încât acesta aproape că şi-a pierdut simțirea, şi apoi l-a reaşezat cu destulă forță pe pământ. Iar acesta a rupt-o la fugă spre ciracii lui, jurându-şi să nu mai întreprindă în viața lui nici măcar o singură mişcare împotriva Mea. Atunci, cei zece, împreună cu căpitanul, s-au întors la Mine, nu înainte ca acesta din urmă să le fi poruncit soldaților ieşiți din apă să se întoarcă la casele lor.

Capitolul 142

Căpitanul încearcă să-l tocmească pe uriaş şi pe frații săi pentru Roma. Faptele de iubire sunt adevăratele merite în fața lui Dumnezeu

1. Când căpitanul M-a văzut, ochii i s-au umplut de lacrimi, astfel încât de fericire nici nu putea vorbi. Şi M-a rugat să-l iert că a putut întreprinde aşa ceva împotriva Mea.

2. Eu însă l-am liniştit şi i-am spus: „Cel care face un lucru fără să ştie că păcătuieşte, acela nu este vinovat, aşadar, nici tu! Singur rabinul este cu adevărat un ticălos. Însă de-acum înainte, sper că s-a liniştit. Aşa încât, să nu întreprinzi nicio acțiune de răzbunare împotriva lui!”

3. Căpitanul a promis aceasta, şi a mâncat şi a băut împreună cu noi, iar apoi i-am explicat Eu însumi de unde veneau cei zece fraţi, lucru de care el s-a bucurat foarte mult. Apoi el a stat de vorbă cu cei zece şi le-a spus cum, cu ajutorul lui, al comandantului Cornelius şi al guvernatorului Cyrenius, ei ar putea ajunge la Roma, unde ar putea ocupa de îndată funcţii înalte, poziție din care ar putea face apoi mult bine.

4. Dar cei zece au spus: „Dragă prietene, egal în rang cu fratele nostru din Samosata! Oferta ta este foarte interesantă şi lăudabilă, dar, vezi tu, noi suntem deja ucenici ai marelui Domn şi Învățător, iar acesta este un motiv mai mult decât suficient pentru a nu putea accepta momentan o ofertă atât de generoasă. Sigur că, dacă odată şi-odată ne vom încheia această şcoală a vieții, poate că atunci, oferta ta ar putea fi bine venită!”

5. Foarte mulţumit de sinceritatea celor zece, căpitanul a spus: „E limpede că aveți întru totul dreptate. Dar pentru că voi, după câte am auzit eu, sunteți de acum inițiați în principiile de bază ale învățăturii şi ştiți foarte bine ce trebuie să faceți şi ce nu, ar fi chiar timpul potrivit, după părerea mea, să ajungeți şi printre păgâni, spre a-i informa şi pe ei despre marea lumină a Grației lui Dumnezeu, de care voi ați avut parte. Ce părere aveți despre aceasta?”

6. Uriaşul a spus: „Prietene, noi în privința aceasta nu avem nicio părere. Facem doar ceea ce doreşte Domnul şi Învățătorul nostru! Iar de ar fi să facem ceea ce ne-ai propus tu, atunci am prefera să mergem în locul acela vitregit de soartă în care ne-am născut, spre a le duce locuitorilor încă foarte primitivi şi sălbatici de acolo învățătura despre lumină, iubire, spirit şi viață!”

7. Atunci am spus şi Eu; „Da, da, aici aveți mare dreptate, dar tocmai de aceea, puteți să acceptați oferta căpitanului. Căci chiar dacă veți mai rămâne un timp mai lung sau mai scurt alături de Mine, voi nu veți mai dobândi prin aceasta vreun plus de lumină, iubire, spirit, putere şi viață. Toate acestea vă vor fi date prin respectarea strictă a Învățăturii Mele. Iar de veți avea nevoie în vreo împrejurare oarecare de o putere superioară, pentru a demonstra autenticitatea înțelepciunii pe care eu v-am oferit-o, atunci apelați la Mine în inimile voastre, iar Eu vă voi da ceea ce Mă veți ruga!

8. Iar când Eu însumi voi părăsi, în curând, ca persoană, pământul acesta, atunci voi revărsa Duhul cel Sfânt al întregului adevăr asupra tuturor ucenicilor şi fraţilor Mei credincioşi. Iar acesta vă va călăuzi şi vă va înălța apoi în tot adevărul, în toată înțelepciunea şi puterea şi vă va uni sufletele cu spiritul lor de iubire divină din lumea de dincolo, determinând astfel renaşterea voastră în spirit, fără de care nu puteți avea Viața cea Veşnică, liberă şi adevărată, ci doar una legată şi supusă judecății, care față de viața cea liberă a spiritului înseamnă o adevărată moarte.

9. Căci atunci când un om nu este liber prin sine însuşi, ci este doar asemenea unei maşinării dirijate de atotputernicia Voinței lui Dumnezeu, atunci el este mort în sine şi pentru sine şi nu este cu nimic mai bun decât o piatră, o plantă sau un animal lipsit de rațiune, însă cel care trăieşte şi făptuieşte strict după învățătura Mea, acela se poate aştepta cu mare certitudine la ceea ce Eu v-am prorocit şi promis de atâtea ori, nu doar aici, ci oriunde s-ar afla. Dacă cineva Mă însoțeşte sau nu personal, aceasta nu înseamnă nimic. Dimpotrivă, acela care Mă urmează cu credință în spirit, fără prezența Mea personală, va creşte în ochii lui Dumnezeu!

10. Cornelius şi Cyrenius Mă cunosc încă de la naşterea Mea. Ei vă vor primi foarte bine şi vă vor ajuta în toate.”

11. Cu aceasta, cei zece s-au arătat mulțumiți şi au acceptat oferta căpitanului. Doar un lucru M-au rugat, şi anume, să poată rămâne alături de Mine, câtă vreme voi mai fi în Capernaum.

12. Atunci Eu am spus: „Puteți să o faceți, deşi prin aceasta nu veți căpăta vreun merit deosebit. Căci îşi dobândeşte merite în ochii Mei doar acela care răspândeşte în numele Meu iubire, potrivit Învățăturii Mele. Mie nu-Mi puteți aduce niciun folos, pentru că Eu nu am nevoie de serviciile niciunui om. Şi chiar şi atunci când cineva îmi face un bine, Eu i-l pot răsplăti oricând înmiit, şi nimeni nu îmi poate oferi un lucru pe care nu l-a primit mai înainte de la Mine.

13. Dar acela care face din iubire pentru Mine şi în numele Meu o faptă bună față de aproapele său are în ochii Mei meritul de a fi un lucrător bun pe ogorul Meu şi pentru aceasta îşi va primi răsplata. Căci ceea ce veți face în numele Meu pentru cei sărmani, aceea Eu voi considera că ați făcut pentru Mine. De aceea, puteți pleca astăzi sau mâine de aici, şi prin aceasta nu veți fi nici mai departe şi nici mai aproape de Mine decât sunteți acum. Dar de veți face în numele Meu lucruri bune pentru oamenii de pe acest pământ, atunci, spiritual, îmi veți fi chiar mult mai aproape decât îmi sunteți acum.

14. Nu carnea Mea este ceea ce sunt Eu cu adevărat, ci doar Spiritul Meu. Iar prin Spiritul Meu, Eu sunt întotdeauna omniprezent şi acționez în permanență în întreaga infinitate.

15. Nu ceea ce vrea trupul Meu se petrece, ci întotdeauna doar ceea ce vrea Spiritul Meu. Şi oriunde veți fi, Mă voi afla şi Eu în mijlocul vostru, iar de veți acționa în numele Meu, Eu voi acționa alături de voi şi prin voi. Şi când veți vorbi în numele Meu, Eu voi fi Acela care voi sădi gândurile în inimile voastre şi vă voi aşeza cuvintele pe buze.

16. Astfel că, atâta timp cât veți continua să acționați în spiritul Învățăturii Mele, nu vă veți putea îndepărta nicicând de Mine; ci doar atunci vă veți îndepărta de Mine când veți părăsi Cuvântul Meu şi veți deveni, asemenea multora, simpli slujitori ai lumii. Numai că acest lucru nu se va petrece niciodată cu voi, astfel că puteți părăsi oricând persoana Mea vizibilă, fără niciun prejudiciu pentru sufletele voastre!”

17. Vorbele acestea ale Mele i-au liniştit pe deplin pe cei zece, astfel că ei au fost pe dată de acord să plece împreună cu căpitanul.

18. Iar pe căpitan l-a bucurat foarte mult gândul de a fi câştigat pentru Roma nişte oameni ca ei, care nu numai că îi vor fi pe plac împăratului, ca războinici, dar, în plus, ca adepți credincioşi ai Învățăturii Mele, vor avea o poziție foarte bună pentru a o răspândi printre păgâni. Căpitanul Mi-a şi mulțumit în mod special pentru aceasta şi Mi-a promis să facă astfel încât uriaşul să fie trimis la Roma, la împărat, deja cu gradul de căpitan, alături de frații săi.

Capitolul 143

Despre funcție şi onoruri. Totul este Grație Divină, doar buna-credință este un merit. Despre conştiința propriei nimicnicii

(Evanghelia după Luca 17/10)

1. Eu am spus: „Rosturile lumeşti, pe Mine nu mă interesează; căci ele țin de rațiunea omenească. Ceea ce oamenii de lume fac pentru reputația lor nu le atrage nicio considerație din partea Mea, ci doar ceea ce fac ei potrivit Învățăturii Mele şi, prin aceasta, potrivit Vrerii lui Dumnezeu.

2. Aspectul exterior al unei persoane nu are niciun fel de valoare pentru Mine, în schimb are valoare aspectul inimii sale, iluminate de Cuvântul lui Dumnezeu, de iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele. Dar atunci când cineva ocupă o funcție lumească foarte

înaltă, el este astfel şi în măsură să facă mai mult bine. Iar de acţionează astfel, atunci prin aceasta şi funcţia sa va dobândi o valoare meritorie în ochii Mei, dar în niciun caz funcţia cea înaltă în sine.

3. Împăratul şi cerşetorul sunt egali în faţa Mea şi nu au niciun merit prin ceea ce sunt, deoarece în fatţa Mea un singur lucru are valoare, şi anume, felul în care ei sunt ceea ce sunt, în numele Meu; căci în faţa Mea, prestigiul lumesc nu înseamnă de fapt nimic. Iar lucrul acesta să-l ţineţi minte cu toţii cât se poate de bine!

4. Nefericit este cel care-l consideră mai prejos pe aproapele său doar fiindcă el însuşi deţine o funcţie lumească înaltă! Funcţia trebuie să îşi aibă importanţa sa, însă funcţionarul, doar în măsura în care o reprezintă; iar el nu trebuie să devină mândru din cauza aceasta, căci, nu face decât să slujească acea funcţie, şi nicidecum nu reprezintă funcţia însăşi!

5. Şi vă spun acum toate acestea pentru ca nimeni să nu devină înfumurat datorită vreunei funcţii lumeşti oarecare; căci cel ce va face aceasta, va pierde iubirea Mea, iar funcţia nu-l va ajuta să trăiască, ci îl va duce la pierzanie."

6. Atunci ucenicii Mei cei vechi au spus: „Doamne, dacă astfel stau lucrurile, atunci nu este deloc bine să ocupi o funcţie! Dar chiar noi am primit de la Tine o funcţie, şi, în timp, noi nu îi vom putea împiedica pe oameni să ne respecte pentru aceasta şi să ne considere mai buni decât suntem!"

7. Eu am spus: „Eu nu am afirmat niciodată că oamenii nu trebuie să vă respecte pentru activitatea voastră. Dar dacă, datorită acestui respect, veţi ajunge nişte înfumuraţi, crezându-vă mai presus decât cei care vă respectă, atunci prin aceasta deja vă veţi fi primit răsplata, iar în ochii Mei, munca voastră nu va mai valora nimic, şi astfel nu va mai fi meritorie.

8. Dacă însă, lucrând pentru Mine, vreţi să fiţi în ochii Mei nişte oameni merituoşi şi bine văzuţi, atunci, după ce veţi fi făcut cu cea mai mare conştiinciozitate, în numele Meu, toate cele necesare, mărturisiţi-vă în inimile voastre: «Doamne, suntem nişte slugi netrebnice, căci nu am făcut decât ceea ce eram datori să facem!» *(Luca 17/10)* iar când veţi simţi acest lucru cât se poate de clar în interiorul vostru şi veţi înţelege că nu aţi fost decât slujitorii benevoli ai Spiritului Meu, care singur este cel care acţionează, atunci voi considera munca voastră ca şi când Eu însumi aş fi făcut-o şi vă voi da răsplata cuvenită."

9. Iar unii dintre ucenici au spus: „Dacă este aşa, Doamne, atunci Tu Te poţi dispensa foarte uşor de noi; căci oricum ai puterea de a face totul, chiar şi fără contribuţia noastră! Iar de nu putem face nimic prin noi înşine şi mereu trebuie să gândim că tot ceea ce facem în numele Tău, chiar şi cu preţul vieţii noastre, faci de fapt Tu însuţi, iar noi nu suntem decât instrumentele Tale oarbe, atunci oricum nu putem pretinde vreo răsplată din partea Ta pentru meritele noastre! Căci ce merit ar putea avea un război de ţesut lipsit de viaţă în faţa ţesătorului, care se serveşte de el doar pentru a-şi ţese mai uşor pânza?"

10. Eu am spus: „Războiul de ţesut nu are o voinţă de sine stătătoare. Voi însă o aveţi şi puteţi alege în deplină libertate tot ceea ce doriţi să faceţi. Dacă însă - vă subordonaţi de bunăvoie Vrerii Mele pe care aţi recunoscut-o şi acţionaţi în virtutea acesteia, atunci fireşte că nu voi veţi fi cei care acţionaţi, ci Vrerea Mea din voi, care este singura bună! Şi atunci, cum să aveţi vreun merit pentru acţiunea respectivă? Ei bine, pentru aceasta, nu aveţi niciun merit, în schimb, aveţi pentru faptul că v-aţi subordonat voinţa voastră lumească rea Vrerii Mele bune, devenind astfel, cu ajutorul credinţei voastre, una cu Mine.

11. Cu adevărat vă spun: fără Mine, voi nu puteţi face nimic meritoriu pentru Viaţa Veşnică! *(Ioan 15/5)* Şi abia după ce veţi fi recunoscut aceasta în inimile voastre, veţi fi ucenicii Mei adevăraţi şi chiar mai mult decât atât, pentru că prin aceasta veţi deveni adevăraţii Mei fraţi în Spiritul lui Dumnezeu!"

12. Câţiva ucenici au mai spus: „Vorbele acestea sunt frumoase şi chiar foarte înţelepte. Dar recunoaştem deschis că pentru noi ele sună cam dur şi de neînţeles. Căci în ce constă atunci libertatea voinţei proprii?! Şi dacă un om a făcut o faptă bună, aceasta nu contează, şi

lui nu i se cuvine nicio răsplată pentru aceasta, ci doar pentru că s-a pus benevol, în calitate de unealtă, la dispoziția Vrerii Divine pe care a recunoscut-o?! Dar acesta este un lucru ciudat! Omul nu va fi, deci, în ultimă instanță, decât o unealtă a atotputerniciei divine, fără nicio valoare în sine. Ei bine, o astfel de învățătură ne poate duce la slăbirea credinței, chiar şi pe noi, care am auzit şi am văzut atât de multe de la Tine!"

13. Aici însă a intervenit uriaşul: „Dragi prieteni, eu, ca unul dintre cei mai noi ucenici ai acestui învățător şi Om Dumnezeiesc, nu împărtăşesc părerea aceasta! Căci cum stau de fapt lucrurile cu un copil, în care se manifestă uneori chiar de timpuriu reaua-voință? Nu trebuie el oare să se supună vrerii mai înțelepte a părinților săi şi să-şi folosească până la urmă propria voință doar pentru a face ceea ce doresc ei? Şi, odată ce, cu timpul, el se regăseşte tot mai mult în voința părinților săi, devine el însuşi mai înțelept, începe să ştie ce este bine şi drept şi să disprețuiască ceea ce este rău, fals şi nedrept. Şi abia astfel ajunge el la o adevărată conştiință de sine şi la o adevărată independență conformă cu rațiunea. Dar ar fi ajuns oare copilul la toate acestea dacă nu şi-ar fi însuşit voința părinților săi înțelepți?!

14. Şi tot astfel şi noi, oamenii, putem ajunge la adevărata conştiință de sine şi la adevărata independență doar în măsura în care ne însuşim pe deplin Vrerea Dumnezeiască ce ne-a fost revelată, supunându-i-ne benevol. Căci, în mod evident, în Voința Divină rezidă libertatea supremă, pentru că Dumnezeu Însuşi este cea mai înțeleaptă şi deci şi cea mai liberă ființă. Şi dacă pretindem să avem o adevărată libertate a vieții, aceasta nu o putem dobândi decât unind pe deplin gândirea, simțirea şi voința noastră cu gândirea, simțirea şi voința Lui, şi acționând în consecință. Am dreptate sau nu?"

15. Ucenicii au spus: „Da, da, în privința aceasta, ai fără îndoială dreptate şi nu putem decât să te lăudăm! Dar la fel de adevărat este şi faptul că până la urmă fiecare om trebuie să se mulțumească cu înfățişarea ce i-a fost dată; căci oricât de nemulțumit ar fi de ea, tot nu va primi o alta. Şi, mai precis - cu toată cinstirea pentru marea înțelepciune, putere şi bunătate a Domnului şi Învățătorului nostru -, un om nu va ajunge niciodată un Dumnezeu liber, iar un Dumnezeu, niciodată un om limitat! Şi cu acestea, am spus cam tot; căci dacă omul cu puterile sale limitate trebuie să facă totul, iar la sfârşit să mai şi spună în sinea sa - şi chiar din cea mai profundă convingere interioară - că nu a făcut de fapt nimic şi că nu a fost decât o slugă leneşă şi nefolositoare, atunci aceasta este o cerință destul de ciudată, cum nu s-a mai auzit alta pe acest pământ!

16. Un tată înțelept îşi va lăuda copiii dacă au muncit sârguincios pe ogoarele sale. Dar aici nu numai că nu este vorba de aşa ceva, ci se pretinde chiar ca, atunci când ai făcut totul cu zelul cel mai mare, să te mai şi disprețuieşti pe tine însuți ca pe o spurcăciune! Ei bine, asta totuşi nu se poate! Căci cum poate un om să depună cel mai mare zel pentru a săvârşi o faptă bună, dacă el trebuie de fapt să se disprețuiască pe sine însuşi pentru aceasta?! Firește, omul trebuie să se disprețuiască şi să se deteste pe sine din cauza vreunui păcat pe care l-a comis vreodată din nechibzuință, dar nicidecum din cauza unei fapte bune! Căci pentru aceasta, el trebuie să simtă o mare bucurie, şi chiar să-şi aducă în sinea sa o laudă, iar conştiința sa se cuvine să fie liniştită chiar şi atunci când, din cauza faptei celei bune, întreaga lume îl va disprețui! Dar să se disprețuiască şi să fie cât se poate de nemulțumit de sine, odată ce a făcut cu deosebit elan tot ceea ce a ştiut el că e bun şi drept, potrivit Voinței Dumnezeieşti, aceasta înseamnă fără îndoială să-i ceri mult prea mult omului, care este oricum foarte slab!

17. Doamne, Te rugăm să ne dai în privința aceasta o explicație mai clară, căci altminteri vom pleca şi noi la fel ca aceia care au plecat cu ceva timp în urmă! Tu ai venit la noi, iar noi am răspuns chemării Tale şi am crezut întotdeauna tot ce ne-ai spus. Dar lucrul acesta nu-l putem crede aşa cum l-am auzit şi înțeles noi acum. Însă, pe de altă parte, cum oare l-am putea înțelege?"

Capitolul 144

Faptele oamenilor se datorează Gratiei Divine

1. Eu am spus pe un ton calm, dar foarte categoric: „Chiar că nu este deloc lăudabilă atitudinea aceasta a voastră de acum! Căci există oare vreo viață, forță sau putere în afara lui Dumnezeu? Iar Dumnezeu vrea să vă facă să trăiți absolut liberi şi independenți în vecii vecilor şi vă şi arată cum trebuie să procedați pentru a dobândi viața divină perfect liberă şi independentă. Atunci de ce vă deranjează iubirea aceasta a lui Dumnezeu pentru voi?!

2. Este oare viața aceasta fizică a voastră altceva decât un braț, cu care să puteți atrage spre voi adevărata Viață, care este cea divină? Şi, în cazul acesta, ea în sine desigur că nici nu are vreo altă valoare, decât aceea care i-a fost dată de către Dumnezeu.

3. Dar dacă nu mai acționați decât ca nişte oameni ai naturii şi vă căutați în asemenea acțiuni propria voastră glorie, şi dacă vă şi felicitați pe voi înşivă pentru aceasta, atunci sunteți asemenea fariseului din Templu, care se justifică astfel în fața lui Dumnezeu: «Doamne, Îți mulțumesc că nu sunt şi eu ca mulți alții, că am respectat legea de la prima şi până la ultima ei literă şi că am făcut cu exactitate toate cele prescrise de Moise şi de ceilalți profeți!» Pilda aceasta v-am mai spus-o o dată, dar voi ați uitat-o! Căci dacă ați fi reținut-o, ați fi ştiut acum că nu fariseul, ci vameşul, care I s-a adresat cu smerenie lui Dumnezeu, a plecat mântuit din Templu.

4. Atunci când spuneți: «Noi am făcut cutare sau cutare faptă bună!», vă mințiți în primul rând pe voi înşivă, iar apoi şi pe Dumnezeu şi pe aproapele vostru, căci niciun om nu poate face o faptă bună prin sine însuşi, şi aceasta, pentru simplul motiv că însăşi viața sa naturală îi este dată lui de către Dumnezeu, şi la fel şi învățătura potrivit căreia el trebuie să trăiască şi să acționeze. Dacă un om nu înțelege şi nu acceptă lucrul acesta, şi anume, că el nu are o valoare prin sine însuşi, atunci el este departe de a fi autonom, căci încă nu face diferența între faptele sale şi cele pe care Dumnezeu le săvârşeşte în şi prin el, considerând că ambele sunt unul şi acelaşi lucru; iar omul poate ajunge să aibă o viață independentă doar atunci când înțelege că faptele sale sunt absolut lipsite de valoare şi că singură lucrarea lui Dumnezeu în el este bună.

5. Odată ce omul recunoaşte aceasta, el se va şi strădui tot mai mult să-şi unească acțiunile sale cu cele bine cunoscute ale lui Dumnezeu, unindu-se astfel treptat, cât mai deplin, cu forța vieții divine din el, şi abia prin această unire el va putea ajunge apoi la adevărata viață independentă, pentru că atunci va şti şi va înțelege limpede că acțiunea divină, înainte străină lui, a devenit de-acum şi a sa proprie, prin supunerea sa față de Dumnezeu şi prin iubirea sa adevărată pentru El. Iar acesta este adevăratul motiv pentru care Eu v-am spus mai înainte: Chiar de veți fi făcut totul, să spuneți totuşi şi să recunoaşteți: «Doamne, Tu eşti cel care ai făcut totul; iar noi nu am fost decât slugile Tale leneşe şi netrebnice!» *(Luca 17/10)*

6. Iar de vă veți spune aceasta în sinea voastră cu toată convingerea, atunci puterea divină vă va susține şi vă va conduce către desăvârşire. Dacă însă nu veți recunoaşte în sinea voastră lucrul acesta, ci vă veți ridica doar pe voi înşivă pe altarul slavei, simțindu-vă plini de putere, atunci puterea lui Dumnezeu nu vă va susține şi vă va lăsa să realizați singuri desăvârşirea vieții voastre, şi atunci se va vedea repede până unde veți putea ajunge cu propriile voastre puteri. De aceea vă şi spun că fără Mine nu puteți realiza nimic meritoriu şi util. *(Ioan 15/5)* Iar dacă Eu nu vă ascund nimic din ceea ce vă este necesar să ştiți pentru dobândirea vieții celei adevărate, pe deplin libere şi independente a sufletului vostru, de ce atunci vă supără efortul acesta al Meu, plin de grijă şi de înțelepciune, pe care îl fac pentru voi?”

7. Atunci a spus Andrei: „Acesta cu adevărat nu ne supără. Dar nu este deloc plăcut atunci când Tu, uneori, cu diferite ocazii, vii cu o afirmație - complet nouă, care pare a contrazice întru totul lucruri stabilite mai înainte, şi apoi nici nu ne dai din proprie inițiativă vreo

explicație mai clară, ci, de regulă, aştepți să Ți-o cerem noi. Dar Tu, cu atotştiința Ta cea adevărată, trebuie să ştii cu siguranță ce putem pricepe şi ce nu! Căci pentru noi nu este un lucru de dorit să trebuiască să-Ți cerem o explicație mai clară, întrucât de fiecare dată ne trezim cu o mustrare deloc plăcută. Iar dacă pe viitor vei dori să ne mai înveți ceva nou, atunci dă-ne totodată şi lumina necesară, pentru a nu mai fi nevoiți să Te deranjăm cu tot felul de întrebări! Tu eşti altminteri foarte bun - lucru pe care îl cunoaştem cu toții foarte bine -, dar învățătura Ta este uneori greu de digerat.

8. Eu şi noi toți ştim şi credem că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu cel adevărat şi că Divinitatea sălăşluieşte în Tine în toată măreția Ei. Dar aceasta pe mine nu mă împiedică să-Ți spun foarte deschis de fiecare dată când ceva ne doare şi Tu Însuți nu vrei să sesizezi aceasta. Căci, atâta timp cât trăim, noi nu suntem decât nişte oameni şi ne confruntăm cu tot felul de dificultăți. Şi fiindcă aceasta este situația, trebuie să avem şi dreptul de a mărturisi, chiar şi față de Dumnezeu, atunci când ceva ne apasă sau ne doare. Iar dacă Dumnezeu va vrea, El ne va ajuta, iar de nu va vrea, atunci va trebui să suporte să ne tot văicărim în fața Lui, atâta timp cât ne va lăsa în starea aceasta jalnică. Acum am înțeles cu toții foarte bine cuvintele Tale şi le vom urma întocmai, dar pe viitor, să nu ne mai dai lecții fără să ni le explici!"

9. Eu am spus: „Fraților, Eu când fac un lucru, ştiți preabine de ce îl fac. Însă voi nu înțelegeți încă nici pe departe de ce faceți un lucru sau altul! Dar va veni şi acel timp când veți înțelege şi voi motivul pentru tot ceea ce am spus sau am făcut Eu!

10. Însă acum ajunge cu toate acestea! Căci se apropie momentul în care cei zece ucenici noi ne vor părăsi şi este necesar să le mai oferim şi lor o îmbărbătare care să-i ajute pe drumul pe care îl au de făcut, astfel încât ei să fie destoinici şi să pregătească pentru voi cărările şi prin alte părți ale lumii; căci pentru scopul acesta nobil au dobândit destule cunoştințe din Învățătura Mea despre viață."

11. Atunci le-am spus celor zece: „Pentru ca voi, care sunteți voi înşivă de sorginte păgână, să le puteți oferi celorlalți păgâni o dovadă clară despre Mine, în sensul că Eu, care v-am trimis la ei, sunt Acela drept care M-ați cunoscut voi, vă înzestrez acum cu darul de a-i vindeca pe toți bolnavii, aşa cum l-am înzestrat pe medicul din Chotinodora şi pe cel din Serrhe.

12. Aşezați-vă deci mâinile, în numele Meu, asupra celor bolnavi, iar ei se vor simți pe dată mai bine şi vor crede cuvintele voastre! Iar acum, nu mai aveți nevoie de nimic. Dar când Eu Mă voi înălța din nou acolo de unde am venit, Duhul pe care îl voi revărsa asupra voastră vă va călăuzi şi pe voi mai departe, în tot adevărul şi în toată înțelepciunea. Aşa să fie deci!"

13. Pentru lucrul acesta, cei zece Mi-au mulțumit peste măsură, iar căpitanul s-a bucurat şi el foarte tare şi M-a întrebat cât timp voi mai rămâne prin locurile acelea.

14. Iar Eu i-am spus: „Aceasta, prietene, depinde de împrejurări şi de Voia Aceluia care M-a trimis în lumea aceasta. Căci şi Eu, ca simplu om, trebuie să Mă supun cu strictețe poruncii Tatălui Meu din ceruri! Pentru că, deşi este adevărat că toate cele care sunt ale Tatălui sunt şi ale Mele, iar Eu şi Tatăl suntem de fapt Una, totuşi, în Mine iubirea se află mai presus de lumina ei, înțelepciunea. De aceea, doar iubirea poate impune legi înțelepciunii Mele, şi nu invers. Dar tu vei afla curând cât timp voi mai rămâne pe aici."

15. Atunci căpitanul Mi-a mulțumit, s-a ridicat şi, urmat de cei zece, a plecat acasă, unde-l mai aşteptau încă nişte treburi.

16. Şi, în după-amiaza aceea, cei zece au rămas la el. Dar în dimineața următoare, el i-a trimis cu nişte călăuze bune şi cu recomandări excepționale către Sidon, la Cyrenius, care, la sosirea lor, nu mai ştia ce să facă de bucurie, aflând că ei fuseseră la Mine şi că primiseră învățătura Mea. El i-a ținut cam o lună la el şi i-a trimis apoi în cele mai bune condiții la Roma, unde au fost primiți foarte bine de către împărat şi unde li s-au încredințat curând funcții militare înalte.

Iar uriaşul a rămas chiar un timp mai îndelungat în palatul împăratului, ca gardă de corp a acestuia, şi acolo a fost de mult folos, căci împăratul îl consulta adeseori cu plăcere, în diferite chestiuni secrete.

Capitolul 145

Reproşurile ucenicilor şi îndoielile lor

1. Eu am rămas ziua întreagă împreună cu ucenicii în casa lui Matias. I-am povestit acestuia tot felul de fapte care se petrecuseră de-a lungul călătoriei Mele de mai multe săptămâni, ceea ce pe hangiu l-a interesat în cel mai înalt grad. Ucenicii însă au plecat să se plimbe, în afară de Matei şi de Ioan, care şi-au revăzut până spre seară însemnările, străduindu-se să le ordoneze cât mai bine. Cei douăzeci de iudei-greci au plecat şi ei pe afară, admirând priveliştea pe care o oferea marea cea agitată.

2. Au revenit cu toţii în casă abia către seară, când cina era deja gata de o bună bucată de vreme. Am luat cina în linişte şi apoi ne-am dus la odihnă. Şi am mai rămas câteva zile acolo, îndeletnicindu-ne cu tot felul de lucruri bune şi utile.

3. Căpitanul însuşi s-a aflat zi de zi în preajma Mea, iar Eu am vindecat doar prin Cuvântul Meu mulţi bolnavi, pe care Mi i-a recomandat el. Câţiva dintre ucenicii Mei mai vechi s-au supărat în sinea lor, pentru că făceam totul de unul singur şi nu le ceream lor să acţioneze în numele Meu, ceea ce, după părerea lor, ar fi fost o mărturie mai puternică în favoarea învăţăturii Mele, decât minunile făcute de Mine singur. Căci, spuneau ei, e drept că acestea erau o bună dovadă a faptului că sunt un învăţător de natură divină, dar ele nu atestau în niciun fel efectul Învăţăturii Mele asupra ucenicilor Mei, căci oamenii îşi puteau spune: «Aceştia Îl însoţesc de atâta vreme, dar au învăţat destul de puţin de la El, din moment ce nu ştiu să facă aproape nimic!»

4. Eu însă le-am spus: „Prieteni şi fraţi ai Mei! Va veni şi pentru voi vremea să săvârşiţi minuni în numele Meu. Dar aceasta nu a venit încă. Şi, pe cei mai mulţi dintre voi, Eu v-am şi înzestrat deja chiar cu puterea de a vindeca bolnavii de orice fel, ceea ce aţi şi făcut, iar puterea aceasta o mai deţineţi încă, în afară de unul dintre voi, căci acela s-a lăsat plătit pentru aceasta. Însă atâta timp cât sunteţi lângă Mine, nici nu este nevoie ca voi să săvârşiţi în prezenţa Mea minuni. Dar atunci când va fi necesar, vă voi lăsa să faceţi minuni absolut deosebite. Ce vreţi deci mai mult?! Eu încă nu M-am înălţat acolo de unde am venit, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru, şi, prin urmare, nu am revărsat încă asupra voastră Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, care vă va călăuzi în tot adevărul şi în toată înţelepciunea. Aveţi deci răbdare până atunci, iar atunci veţi săvârşi şi voi ceea ce săvârşesc Eu acum! Nu sunteţi mulţumiţi cu acestea?”

5. Atunci Toma a spus: „Doamne, cu acestea suntem întru totul mulţumiţi. Dar un lucru tot nu-l înţelegem încă la Tine! Uite, în cazul păgânilor, realmente Te-ai întrecut pe Tine însuţi cu câte minuni le-ai oferit! Ai nimicit dintr-o mişcare templul şi idolii păgânilor, iar cei mai îndărătnici dintre preoţi Ţi s-au supus ca nişte mieluşei. De ce nu faci acelaşi lucru şi în Iudeea? Căci templierii ar fi ajuns de mult şi ei ucenicii Tăi, dacă le-ai fi năruit şi lor Templul cu aceeaşi uşurinţă cu care ai făcut să dispară idolii păgânilor de pe Eufrat! Fă dar lucrul acesta şi în Iudeea, iar Învăţătura Ta va fi salvată!”

6. Eu am spus: „Voi spuneţi ceea ce înţelegeţi voi, iar Eu spun ceea ce ştiu de la Tatăl - lucruri pe care, de altfel, Eu le şi înţeleg foarte bine! Voi nu cunoaşteţi motivul pentru care un lucru sau altul trebuie să se petreacă, spre a fi atins un scop sau altul. Eu însă ştiu preabine ce este necesar spre a fi atins acel scop. De aceea, nu este deloc frumos din partea voastră că încercaţi acum să-Mi indicaţi Mie ce trebuie să fac! Doar Eu v-am mai explicat, în diferite împrejurări, de ce fac un lucru sau altul şi de ce relaţiile dintre oameni şi Dumnezeu se află

acum într-o stare atât de deplorabilă, încât va fi necesar chiar ca acest trup al Meu să fie ucis la Ierusalim.

7. Dar voi nu reţineţi nimic şi nici nu gândiţi vreodată suficient de profund, astfel încât Cuvântul Meu să poată prinde rădăcini adevărate în voi. Şi, aceasta se datorează cu siguranţă faptului că credinţa voastră în Mine nu este încă nici pe departe atât de vie cât ar trebui, şi de aceea nici nu puteţi încă să săvârşiţi minuni în măsură să le dovedească oamenilor că sunteţi cu adevărat ucenicii Mei! Oare de ce ţineţi minte atât de puţine lucruri şi de ce nu gândiţi mai mult?!"

8. Şi atunci Toma a vorbit din nou: „Doamne, întăreşte-ne gândirea, iar atunci vom reţine cu siguranţă tot ce auzim din gura Ta şi vom medita profund la aceste lucruri!"

9. La care Eu am răspuns: „Lucrul acesta l-am şi făcut, în măsura în care a fost cu putinţă. Dar mai mult decât suportă natura voastră nu se poate, însă când se va pogorî asupra voastră Duhul, el vă va călăuzi în toată înţelepciunea, şi atunci nici nu veţi mai avea nevoie de memoria voastră pământească. Dar tocmai pentru formarea sufletului său, omului i-a fost dată şi o memorie pământească, să reţină, dacă voinţa sa este destul de puternic orientată spre aşa ceva, aproape o infinitate de cuvinte, de adevăruri şi de fapte. Doar că atunci când omul trece cu cea mai mare indiferentă pe lângă tot felul de lucruri şi situaţii, acestea nici nu rămân fixate în mintea lui, iar motivul vi l-am explicat foarte clar şi amănunţit lângă Cezareea lui Filip. Gândiţi-vă mai bine şi vi-l veţi aminti!"

10. La cuvintele acestea ale Mele, niciunul din ucenici n-a mai răspuns nimic, iar Eu am discutat apoi cu căpitanul, care a petrecut toate aceste zile cu noi, ceea ce pe el l-a edificat foarte mult în privinţa stării lucrurilor din lumea de azi.

11. Ucenicii însă s-au întreţinut în felul lor, făcând tot felul de comentarii. Unii susţineau că Dumnezeu trebuie să fie, chiar şi El, fără îndoială limitat în puterea Sa, căci în toate pe care vrea să le creeze trebuie să ţină cont de condiţiile temporale şi naturale, fără de care nu ar putea realiza diferite lucruri. Alţii, la rândul lor, spuneau că Dumnezeu nu face aceasta de dragul Său, ci de dragul creaturilor Sale, spre a le conferi lor acea consistenţă, cu ajutorul căreia ele să poată apoi evolua şi dăinui în veci. În plus, lucrul acesta trebuie să-I ofere Lui însuşi o stare de satisfacţie, şi anume, să-şi vadă opera înălţându-se treptat-treptat spre El însuşi, conform ordinii pe care chiar El a stabilit-o. Dar că Dumnezeu, prin atotputernicia Vrerii Sale, ar putea crea oricând un lucru, iar în privinţa aceasta Eu deja le-am oferit destule dovezi.

12. La aceasta, ceilalţi au răspuns cu noi obiecţii, şi tot aşa; pe scurt, la cea mai mare parte dintre ucenicii Mei, credinţa însăşi începuse să slăbească, iar unii susţineau cum că s-ar putea ca Eu să nu fiu totuşi decât un mare profet, cum au fost de pildă Moise sau Ilie, în cazul cărora de asemenea nu au lipsit minunile cele mai mărețe. Şi cu astfel de consideraţii şi comparaţii, a venit şi seara, iar după cină, ne-am retras cu toţii la odihnă.

Capitolul 146

Ucenicii nemulţumiţi pleacă singuri la Ierusalim la Sărbătoarea Corturilor. Domnul nostru Iisus Hristos se duce în taină pe urma lor

(Evanghelia după Ioan 7/2-13)

1. Încă din zori, au sosit mulţi evrei din toate localităţile din jurul Capernaumului, pentru a pleca pe mare spre Ierusalim, căci se apropia Sărbătoarea evreiască a Corturilor. *(Ioan 7/2)* De altfel, veniseră din toate părţile acestei mări şi multe corăbii, cu scopul de a transporta numeroşii pelerini.

2. Iar Eu împreună cu ucenicii am ieşit după micul dejun pe afară, la malul mării, ca să privim corăbiile şi mulţimea de pelerini.

3. Curând a venit la Mine şi căpitanul şi a spus: „Doamne, ce spui de toţi nebunii aceştia orbi? Căci ei se duc acolo cu mare cheltuială şi cu multe eforturi, să-L caute pe Acela pe care aici L-ar putea avea atât de aproape!”

4. Eu am spus: „Să lăsăm aceasta, căci şi pentru ei va veni odată vremea înţelegerii! De altfel, mulţi dintre ei se duc pentru Mine la Ierusalim, în speranţa că Mă vor întâlni acolo.”

5. Auzind aceasta, ucenicii, atraşi de dorinţa de a face obişnuita călătorie, Mi-au spus răspicat: „Atunci porneşte şi Tu la drum spre Ierusalim, şi apoi umblă din nou prin Iudeea, pentru ca numeroşii Tăi ucenici de acolo să vadă şi ei lucrările pe care le faci. *(Ioan 7/3)* Căci nimeni nu făptuieşte în ascuns când vrea să fie cunoscut de lumea întreagă. Şi întrucât şi Tu doreşti aceasta, şi în acest scop şi făptuieşti, du-Te şi arată-Te pe Tine lumii!” *(Ioan 7/4)*

6. Dar ei vorbeau astfel tocmai pentru că slăbise foarte mult credinţa lor în Mine. *(Ioan 7/5)*

7. Sigur că mulţi se pot întreba cum de era cu putinţă aşa ceva, după atâtea semne şi învăţături din partea Mea. O, acest lucru este foarte uşor posibil la oricine! Nu trebuie decât ca el să înceapă să se supraaprecieze puţin pe sine şi să se mândrească cu calităţile sale, şi atunci sufletul său a şi căzut în întunecimea îndoielii, din care nu-l mai poate salva apoi decât vreo mică umilinţă.

8. Aceasta se petrecea acum şi cu fraţii Mei, drept pentru care Eu nu le-am făcut niciun reproş, ci doar am spus: „Vouă vă este uşor să vorbiţi. Vremea Mea încă n-a sosit; dar vouă vremea vă este întotdeauna prielnică! *(Ioan 7/6)* Pe voi lumea nu are de ce să vă urască, fiindcă până acum n-aţi mărturisit niciodată despre ea că faptele ei sunt rele; de aceea, mai aveţi mult timp la dispoziţie şi o cale lipsită de primejdii. Pe Mine însă Mă urăşte pretutindeni şi întotdeauna, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. *(Ioan 7/7)*

9. Dar dacă sunteţi atât de doritori de sărbătoare, duceţi-vă singuri! Eu însă nu vreau să merg încă la sărbătoarea aceasta; căci vremea Mea nu s-a împlinit încă.” *(Ioan 7/8)*

10. Atunci fraţii s-au uitat unii la alţii şi nu ştiau ce să facă.

11. Unul a spus: „Haideţi să ne ducem acolo sus! Căci dacă vom lipsi patru-cinci zile nu se va termina lumea!”

12. Alţii, în schimb, erau de părere că pentru o asemenea faptă Eu aş putea să Mă supăr, şi între timp să plec undeva, unde n-aş fi uşor de găsit; căci intenţia lor nu era de a Mă părăsi. Şi iarăşi, alţii considerau că ar fi totuşi indicat să se ducă până sus la sărbătoare, căci cu această ocazie ar fi putut auzi ce vorbesc oamenii despre Mine. Şi cu părerea aceasta au fost până la urmă toţi de acord, astfel că au hotărât să meargă singuri la sărbătoare.

13. Şi tocmai atunci a sosit în dreptul nostru corabia lui Simon Petru, iar el a venit la Mine şi Mi-a spus: „Doamne, lasă-ne să mergem singuri acolo sus! În cel mult cinci zile suntem înapoi!”

14. Atunci Eu am spus: „Doar v-am spus ce aveţi de făcut, aşa că, duceţi-vă cu toţii acolo!”

15. Şi când le-am spus vorbele acestea, ei s-au urcat pe corabie şi au plecat. Eu însă am rămas în Galileea. *(Ioan 7/9)*

16. Iar când parcurseseră mai mult de jumătate din drumul pe apă, fraţii Mei au fost cuprinşi de o mare tristeţe şi părere de rău, astfel că le venea să se întoarcă spre a-Mi cere iertare pentru vorbele prosteşti pe care Mi le spuseseră.

17. Iar Petru a rostit cu glas tare: „Doamne, Doamne, oare ce diavol ne-a sucit minţile într-atât, încât am putut să Te părăsim? O, dacă ne-ai lăsa să Te regăsim, pe Tine, Fiul şi Tatăl cel veşnic într-o singură persoană, nu Te-am mai părăsi nicicând!”

18. Ioan şi Matei au început să plângă şi să insiste să facă cu toţii cale întoarsă. Dar s-a pornit un vânt puternic tocmai din spatele lor şi a împins corabia cu mare viteză până la malul opus, în spatele Tiberiadei, acolo unde Iordanul iese în mare. De îndată ce au coborât la

mal, s-au simțit atât de părăsiți, încât nici nu mai aveau curajul să-şi continue drumul până la Ierusalim.

19. Iacov însă a spus: „Nu există niciun dubiu că am greşit cu toții foarte tare. Căci vântul cel puternic, care ne-a mânat cu o asemenea viteză până aici şi care s-a pornit tocmai în momentul când, plini de regrete, doream să ne întoarcem la El, este o dovadă certă că El ne-a alungat pentru totdeauna de la Sine. Căci noi, nişte dobitoace proaste şi oarbe, ne apucaserăm să-I spunem Lui, Cel Preaînțelept şi Atotputernic, ce trebuie să facă! Vai, nebuni demni de plâns ce suntem! Oare unde se află nemernicul de Satana care ne-a luat astfel minți-le? Să se arate aici, în fața noastră, bestia oribilă, şi o să afle ea ce înseamnă să te atingi de prietenii Domnului!”

20. Şi atunci a apărut în fața lor un chip luminos, care le-a spus pe un ton sever: „Acuzația voastră la adresa fiului pierdut este nedreaptă; căci propria voastră îngâmfare a cauzat totul. Aşa că, faceți-vă vouă înşivă reproşuri, mult-binecuvântaților, şi lăsati-l în pace pe acela, care de data aceasta n-are niciun amestec la prostia voastră!”

21. Apoi chipul cel luminos a dispărut, iar ucenicii au spus: „Doamne, îndură-Te de noi, bieți păcătoşi!”

22. După care, s-au aşternut tăcuți la drum şi au ajuns seara, destul de târziu, la hangiul nostru deja cunoscut, din valea de la intrarea în Ierusalim. El, când i-a văzut, s-a bucurat foarte tare. Dar, nevăzându-Mă printre frații Mei, s-a necăjit şi i-a întrebat de ce de data aceasta nu am venit şi Eu cu ei.

23. Atunci Petru a spus: „Uite, prietene, noi am vrut să ne ducem sus, la sărbătoare, pentru ca niciun evreu să nu ne poată reproşa că am fi ca nişte samariteni. Dar Domnul, de data aceasta, n-a vrut să vină şi ne-a lăsat să plecăm singuri, spunându-ne că vremea noastră ar fi întotdeauna, dar vremea Lui n-a sosit încă. Astfel că, iată-ne aici. Dar Domnul a rămas în Galileea, nu departe de Capernaum, unde ne va aştepta cu siguranță.”

24. Hangiul însă a spus: „Aceasta eu n-o prea cred. Căci misterul hotărârilor Sale este întotdeauna de nepătruns! Poimâine este marele sabat. Şi cine ştie dacă El nu va fi în mijlocul Templului, înainte ca noi să fi apucat să păşim în curțile lui exterioare!”

25. Petru a spus: „E adevărat că lui Dumnezeu orice Îi este cu putință, însă aceasta nu prea îmi vine s-o cred! Dar, înainte de toate, prietene, spune-ne dacă ne poți găzdui astăzi la tine!”

26. Hangiul a spus: „Desigur! Căci mai am încă locuri destule! Şi din iubire şi respect pentru Învățătorul vostru, care este şi al meu, veți primi totul gratis, oricât de mult veți voi să rămâneți la mine!”

27. Şi de îndată s-au făcut pregătiri pentru o cină bună. Dar niciunul dintre frați nu prea avea poftă să mănânce şi să bea; căci inimile lor erau chinuite de remuşcări usturătoare, din cauza purtării lor atât de nesăbuite față de Mine la Capernaum.

28. După cină, ei i-au povestit hangiului multe fapte din călătoriile Mele şi au rămas cu toții treji aproape toată noaptea. Şi, vorbind despre Mine, se simțeau mai uşurați. Abia spre dimineață au adormit şi n-au dormit decât foarte puțin, jumătate din zi şi-au mai petrecut-o la han, iar cealaltă jumătate, în Betania, la Lazăr, care de asemenea îmi simțea foarte tare lipsa. Însă numeroasele povestiri despre faptele şi învățăturile Mele din timpul acestei călătorii în Galileea cea Mare au compensat un pic absența Mea.

29. Dar a doua zi după ce frații Mei plecaseră singuri la sărbătoare, aşa cum am arătat, deja, am pornit şi Eu la drum spre Ierusalim, Nu am spus însă nimănui încotro Mă îndrept, deşi căpitanul şi hangiul M-au întrebat insistent. Căci nu doream să se afle că Mă voi duce şi Eu pe ascuns la sărbătoare, *(Ioan 7/10)* Şi de aceea am şi pornit pe drumuri doar de Mine cunoscute şi - lucru uşor de înțeles - nu Mi-a trebuit decât foarte puțin timp pentru această călătorie.

30. În ziua sărbătorii însă, evreii, care Mă cunoşteau bine, i-au observat pe ucenicii şi fraţii Mei, care se aflau încă din zorii zilei în piaţa Templului, şi şi-au spus: «Aha, iată-i pe ucenicii Nazarineanului! Deci trebuie să fie şi El pe aici!»

31. Şi ei M-au căutat pretutindeni, întrebându-i şi pe ucenici: «Unde este?» *(Ioan 7/11)*

32. Iar ucenicii au spus: „De data aceasta, nu ştim nimic. Căci noi am plecat singuri la sărbătoare, iar El a rămas pe undeva, prin Galileea."

33. Şi atunci, a început cârtire multă printre evrei şi s-au emis diferite păreri şi impresii despre Mine.

34. Mulţi spuneau: „Omul acesta este foarte cucernic şi Dumnezeu l-a înzestrat cu toate darurile profetice, ca odinioară pe Moise, şi numai el singur este capabil să ne elibereze de jugul păgânilor!"

35. Alţii, în schimb, spuneau: „Dacă ar fi aşa, el nu s-ar teme de farisei şi de cărturari, ci ar veni la sărbătoare şi ne-ar spune foarte clar ce vrea! Dar se ştie că el este în primul rând prietenul romanilor şi al grecilor, şi de aceea să nu se aştepte la mulţi adepţi printre noi, evreii."

36. Iar alţii au spus şi ei - dar fireşte, nu prea tare: „Ei, asta-i, nu este decât un esenian deghizat, priceput în arta magiei, care pur şi simplu duce poporul de nas!" *(Ioan 7/12)*

37. Dar nici unul nu îndrăznea să-Mi aducă pe faţă vreo acuzaţie, de teama mulţimii de evrei care credeau şi sperau cu putere în Mine. *(Ioan 7/13)*

38. Şi chiar prin mijlocul acestui popor agitat şi neatent şi prin învălmăşeala teribilă a sărbătorii am trecut şi Eu, nerecunoscut de nimeni, urcând sus, spre Templu.

Capitolul 147

Domnul nostru Iisus Hristos în Templu. Atacul eşuat al templierilor

(Evanghelia după Ioan 7/14-36)

1. În Templu M-am urcat într-una din băncile predicatorilor şi am cerut să se facă linişte. Evreii, recunoscându-Mă, au început să se întrebe în taină unul pe altul cum oare am ajuns Eu dintr-odată la sărbătoare, de vreme ce nici măcar ucenicii Mei nu ştiuseră nimic despre Mine. Dar Eu am început să-i citez poporului, cuvânt cu cuvânt, capitolele al patrulea şi al cincilea ale profetului Isaia, care sunt destul de clare şi foarte bine exprimate, iar apoi i-am dat o explicaţie foarte clară, subliniind detaliile care, toate, se potriveau perfect cu ceea ce se petrecea acum cu evreii cei îndărătnici şi înfumuraţi, *(Ioan 7/14)*

2. La care evreii s-au mirat foarte tare, zicând: „Dar cum de are omul acesta atâta învăţătură, de vreme ce nu a studiat niciodată, după câte ştim noi? *(Ioan 7/15)* Iar învăţătura sa nu este falsă, din moment ce urmează întru totul Scriptura."

3. Eu însă le-am răspuns: „Învăţătura aceasta, pe care voi o numiţi a Mea şi care urmează Scriptura, nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis! *(Ioan 7/16)* Iar cel care va voi să respecte Învăţătura aceasta şi să facă Voia lui Dumnezeu exprimată în ea, acela va şi înţelege dacă Învăţătura aceasta este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine însumi! *(Ioan 7/17)* Cel care vorbeşte despre sine, acela nu caută decât propria sa slavă; însă cel care, asemenea Mie, caută doar slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat şi nedreptate în el nu există!" *(Ioan 7/18)*

4. Atunci unii dintre farisei au început să murmure, şi-şi spuneau unul altuia: „Acum e momentul să-l prindem pe omul acesta şi să-l ucidem, şi atunci nu va mai trebui să-l căutăm cu mare cheltuială prin toate provinciile, unde el se poate ascunde foarte uşor; căci e limpede că învăţătura lui este îndreptată împotriva noastră şi că el ne acuză în fata poporului de toate faptele ruşinoase. Aşa că, să ne luăm inima în dinţi şi să terminăm cu el!"

5. Eu însă am sesizat preabine intenţiile lor şi le-am spus: „Oare nu Moise v-a dat vouă Legea? O să spuneţi desigur: «Da!»; şi atunci, de ce oare niciunul dintre voi nu mai respectă Legea?”

6. Şi iudeii au murmurat: „Cum poţi spune că noi nu respectăm legile lui Moise?”

7. Iar Eu le-am răspuns: „Foarte bine! Şi dacă respectaţi legile lui Moise, atunci de ce căutaţi să Mă ucideţi?” *(Ioan 7/19)*

8. Şi mulţimea a spus: „Ai demon în tine? Cine caută să te ucidă?” *(Ioan 7/20)*

9. Iar Eu am spus cu toată seriozitatea: „Nu voi, ci aceia care stau pe scaunele cele înalte! Vedeţi voi, cu câteva luni în urmă, Eu am făcut aici o singură lucrare, l-am vindecat pe cel care zăcuse bolnav de treizeci şi opt de ani, şi aceasta v-a mirat şi v-a supărat pe toţi! Şi M-aţi acuzat că păngăresc sabatul. *(Ioan 7/21)*

10. Moise v-a împuternicit pe voi cu tăierea împrejur - nu că aceasta ar fi venit de la Moise, ci de la patriarhi -, iar voi până în ziua de astăzi o practicaţi chiar şi în timpul sabatului, *(Ioan 7/22)* Iar dacă voi puteţi să tăiaţi un bărbat împrejur şi în zi de sabat, fără teama că încălcaţi legea lui Moise, atunci cum puteţi să vă mâniaţi pe Mine că am vindecat în întregime un om în ziua sabatului?! *(Ioan 7/23)* Căci Eu vă spun vouă: dacă vreţi să judecaţi, nu judecaţi după simpla aparenţă, ci judecaţi drept, potrivit adevărului!” *(Ioan, 7/24)*

11. Şi atunci, câţiva oameni de vază din Ierusalim au început să vorbească între ei: „Nu este oare acesta cel pe care, de Paşte, fariseii îl căutau ca să-l omoare? *(Ioan 7/25)* Şi iată că acum vorbeşte pe faţă, iar ei stau acolo şi nu-i zic nimic! Nu cumva mai-marii noştri şi-au dat seama cu adevărat că acesta este Hristosul? *(Ioan, 7/26)* Totuşi lucrurile nu pot fi nicidecum astfel, căci ştim doar cu toţii de unde este el. Dar când va veni Hristosul, nimeni nu va şti de unde este El!” *(Ioan 7/27)*

12. Atunci Eu am strigat cu glas tare în Templu, învăţându-i şi zicându-le: „Da, voi Mă cunoaşteţi pe Mine şi ştiţi de unde sunt; dar un lucru nu ştiţi, şi anume, că Eu, ca om, nu am venit de la Mine Însumi, ci de la Cel care M-a trimis pe Mine, care este adevărat şi pe care voi nu-L cunoaşteţi, astfel că nu ştiţi nici de unde sunt Eu de fapt. *(Ioan 7/28)* Eu însă Îl cunosc pe El, căci vin de la El şi El M-a trimis. *(Ioan 7/29).* Dar voi care nu-L cunoaşteţi pe El, nici pe Mine nu Mă puteţi cunoaşte! M-aţi înţeles acum?”

13. Vorbele acestea ale Mele i-au umplut de mânie pe locuitorii cei înfumuraţi ai Ierusalimului, şi ei se gândeau cum să Mă prindă şi să Mă pedepsească. Însă pentru că ceasul Meu nu venise încă, nimeni nu a putut pune mâna pe Mine. *(Ioan 7/30)*

14. Dar mulţi din mulţime credeau în Mine şi îşi spuneau: „Hristosul, când va veni, va face El oare minuni mai multe decât a făcut Acesta?” *(Ioan 7/31)*

15. Însă foarte curând a ajuns la urechile înalţilor farisei ceea ce vorbea poporul despre Mine.

16. Şi atunci, ei au strigat: „Uitaţi cum amăgeşte poporul şi îl îndepărtează de la noi!”

17. Şi de îndată şi-au trimis slujitorii să Mă prindă şi să Mă lege. *(Ioan 7/32)*

18. Iar Eu le-am spus: „Lăsaţi asta acum! Căci doar puţin timp mai sunt cu voi, şi apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis în lumea aceasta. *(Ioan 7/33)* Iar voi Mă veţi căuta şi nu Mă veţi găsi, iar unde voi fi Eu, voi nu veţi putea să veniţi.” *(Ioan 7/34)*

19. Şi atunci, slugile au stat în loc şi nimeni n-a pus mâna pe Mine.

20. Dar evreii continuau să şuşotească între ei: „Oare unde are să se ducă acesta, ca noi să nu-l găsim? Nu cumva va merge la greci, care sunt împrăştiaţi peste tot, şi-i va învăţa pe ei? *(Ioan 7/35)* Căci ce înseamnă cuvintele acestea ciudate pe care le-a spus: «Mă veţi căuta şi nu mă veţi găsi!» sau «Unde voi fi eu, voi nu veţi putea să veniţi!»? *(Ioan 7/36)* Ah, omul acesta vorbeşte tare încălcit! Se teme, fără îndoială, de marii-preoţi şi vorbeşte astfel, pentru ca aceia să nu poruncească prinderea lui.”

21. Dar Eu am spus: „Înainte să-Mi vină ceasul, nimeni nu va putea să Mă prindă!”

22. Atunci, câțiva evrei, cărturari şi farisei au strigat: „Vedem noi imediat dacă suntem sau nu în stare să te prindem chiar acum!”

23. Şi atunci, s-au repezit cu toții spre Mine. Dar înainte ca ei să Mă prindă, Eu am dispărut dintr-o dată din Templu, iar evreii s-au uitat mirați unii la alții şi unii au spus: „Unde a dispărut aşa, dintr-o dată? Este, evident, o minune!”

24. Fariseii însă au răspuns cu mânie: „Ce minune?! Ce minune?! Nu vedeți că însuşi Belzebut l-a scos, atunci când s-a aflat la ananghie?! Acum, Fireşte că putem să-l căutăm mult şi bine şi tot nu-l vom găsi, dacă s-a ascuns în vreun cotlon al iadului!”

25. La vorbele acestea, s-au auzit murmure furioase din partea multor evrei care credeau în Mine şi chiar unele voci strigând tare: „Fireşte că mişeii de farisei nu văd pădurea din cauza copacilor! Ei înşişi sunt diavolii cei mai răi şi se află, cu trupul şi cu sufletul, în mijlocul iadului! Şi pentru a-şi masca în ochii poporului celui prostit ticăloşia lor cea mare, spun acum că Omul acesta, înzestrat în mod evident cu puterea divină a lui Dumnezeu, ar fi o slugă a Satanei! O, aşteptați voi, satane adevărate ce sunteți, că vă lecuim noi de fățărnicia voastră! O să vă scoatem noi masca de pe chipuri, şi vă vom vedea cu toții cum sunteți cu adevărat! Aşteptați numai, nemernicilor, căci nu mai e mult până la ziua răsplății!”

26. Şi când a început poporul să dea glas unor asemenea gânduri, nu s-a mai văzut picior de fariseu în Templu, iar slugile care trebuia să Mă prindă s-au făcut şi ele nevăzute. Fireşte că acasă au avut apoi necaz mare cu fariseii, trebuind să se justifice de ce n-au pus neîntârziat mâna pe Mine.

27. Dar slugile au răspuns: „De ce n-ați pus chiar voi mâna pe el, sau măcar de ce nu ne-ați îmboldit atunci când noi eram ca paralizați?”

28. Atunci un înalt fariseu a spus: „Dar puteam face noi aşa ceva în zi de sabat?”

29. Iar slugile au răspuns: „Şi noi suntem evrei şi trebuie să respectăm sabatul, asemenea vouă!”

30. Şi atunci, fariseul a spus: „Bine deci! Dar dacă îl întâlniți cumva mâine sau poimâine, când sunt doar zile de sărbătoare, şi nu sabat, atunci să-l prindeți şi să-l aduceți de îndată la noi!”

31. Iar slugile au răspuns: „Putem face asta foarte bine, doar să nu se împotrivească poporul cumva!”

32. Fariseul a spus: „Cine stă să se uite la poporul acesta, care de mult e blestemat?”

33. Iar una dintre slugi a răspuns: „O fi el blestemat, dar dacă poporul acesta blestemat ne va omorî cu pietre pentru lucrul acesta, şi pe voi odată cu noi, atunci cum o să fie?! Căci nici astăzi nu era mult până să o facă! Dacă n-am fi dispărut cu toții cât se poate de repede din Templu, cu siguranță că nu ne-ar fi fost prea moale! Căci poporul cel blestemat ne-ar fi întors blestemul aruncat asupra lui cu vârf şi îndesat! Iar ceea ce nu s-a petrecut astăzi, se poate petrece foarte uşor mâine sau poimâine. Părerea noastră este să lăsăm omul în pace! Căci dacă el este într-adevăr un proroc pe care Dumnezeu ni l-a trimis, atunci, cu toată puterea noastră, nu vom putea întreprinde nimic împotriva lui; iar de cumva nu este, atunci lucrurile se vor clarifica de la sine.”

34. Atunci fariseul a spus: „Voi nu ştiți ce vorbiți! Nu stă oare scris că nu va veni nicicând vreun proroc din această Galilee în care sunt surghiuniți toți nelegiuiții?!”

35. Dar una dintre slugi a spus: „Asta aşa este. Dar după cum am aflat şi noi de la alți oameni - lucru pe care-l confirmă şi registrele noastre de circumcizie -, el nu provine din Galileea, ci s-a născut de fapt la Betleem, iar acesta este chiar vechiul oraş al lui David, în care el şi-a consemnat profețiile. Şi se mai ştie totodată şi faptul că profetul Isaia a petrecut, în repetate rânduri, timp îndelungat în Galileea, la fel ca şi profetul Ieremia - şi doar au fost cei mai mari profeți!”

36. Atunci fariseul a spus: „Vă călăresc de-acum şi pe voi toți dracii?! Cine v-a spus toate acestea?”

37. Şi toate slugile au spus: „Chiar voi, nu demult, într-un discurs despre profeţi, când i-aţi povestit poporului cine erau ei şi unde au trăit şi au propovăduit! Oare nici cele predicate de voi nu mai avem voie să le ţinem minte?”

38. Foarte stânjenit, fariseul n-a mai spus nimic şi s-a retras de acolo. Iar slujitorii au plecat, râzându-şi veseli în barbă, mulţumiţi că reuşiseră şi ei o dată să le închidă gura fariseilor celor puternici şi cu nasul pe sus.

Capitolul 148

Domnul nostru Iisus Hristos revine la Lazăr în Betania

1. În timpul acesta, plecând din Templu, Eu Mi-am reîntâlnit fraţii şi ucenicii, într-un han foarte retras. Era chiar hanul în care înnoptasem adeseori, de sărbători, cu Iosif, cu Maria şi cu fraţii Mei. Bucuria ucenicilor, atunci când am ajuns la ei, a fost neasemuit ele mare, căci stăteau acolo laolaltă, foarte trişti, tot întrebându-se dacă Eu Mă voi mai îndura vreodată de ei.

2. Eu însă M-am îndreptat spre ei şi i-am întrebat: „Copiii Mei, prieteni şi fraţi, aveţi cumva ceva de mâncat şi de băut?”

3. Atunci s-au aruncat cu toţii la picioarele Mele, cerându-Mi iertare. Dar Eu i-am îndemnat să se ridice de îndată şi să-Mi vorbească deschis, căci doar ştiau bine că nu Mă supără niciodată sinceritatea cuiva. Atunci ei s-au ridicat de la pământ şi Mi-au mulţumit că nu i-am părăsit.

4. Şi, în timp ce vorbeam astfel cu ucenicii, au năvălit deodată în han şi cei douăzeci de iudei-greci. Şi când au dat cu ochii de Mine, au spus: „Doamne, ai ajuns înaintea noastră! Căci am fost şi noi în Templu şi am auzit tot ce ai predicat acolo cu atâta înţelepciune. Iar atunci când, din cauza neobrăzării nemaipomenite a evreilor şi a fariseilor, Te-ai făcut deodată nevăzut, am plecat şi noi în grabă din Templu, cât de repede s-a putut în învălmăşeala cea mare de acolo, şi tocmai veneam să le aducem şi fraţilor acestora vestea despre prezenţa Ta, lucru care i-ar fi bucurat extrem de mult - şi, iată, Te găsim aici chiar pe Tine! Sigur că aceasta trebuie să-i fi bucurat în primul rând pe fraţii noştri, dar şi noi suntem peste măsură de bucuroşi să Te avem pe Tine, Doamne, din nou printre noi! Şi de acum încolo nu va mai exista, în mod sigur, nicio despărţire!”

5. Eu am spus: „O, vor mai fi momente şi împrejurări în care vă veţi supăra cu toţii pe Mine, căci atunci când ciobanul este bătut, oile o iau la fugă şi se împrăştie! Dar de îndată ce ciobanul se va întoarce, el va aduna din nou în jurul său oiţele sale cele bune, şi aceasta va fi atunci pentru totdeauna. Eh, fariseii ar fi avut parte astăzi de un mare necaz dacă n-aş fi dispărut atât de repede din Templu; căci numărul celor care cred în Mine era considerabil mai mare, şi dacă cineva ar fi ridicat mâna asupra Mea, s-ar fi produs o mare agitaţie în Templu, iar bogătaşii din Ierusalim, la un loc cu fariseii, cărturarii şi evreii cei habotnici ar fi păţit-o rău de tot. Şi pentru a evita lucrul acesta, am părăsit Templul şi, iată-Mă acum aici!

6. Astăzi nu vom mai face nimic, şi nici mâine. Însă poimâine - când, după cum se ştie, este ziua cea mai fastuoasă a sărbătorii - ne vom duce şi noi în Templu şi vom învăţa poporul. Însă acum să părăsim acest han, care se conformează prea strict vechii datini iudaice prosteşti; căci aici, înainte de apusul soarelui, nu ni se va da nimic de băut, şi cu atât mai puţin de mâncat. Să pornim deci la drum şi să mergem în Betania. Iar acolo vom primi de îndată mâncare şi băutură!”

7. Şi toţi au fost de acord. Dar hangiul a venit la noi şi ne-a întrebat: „Ei, dar ce este asta?! Hanul meu nu este destul de bun pentru voi? De ce vreţi să plecaţi de la mine, şi mai ales tu, care ai fost adeseori cu părinţii tăi aici şi care pe deasupra mă ştii ca pe o rudă a tatălui tău, Iosif din Nazaret?”

8. Eu am spus: „În primul rând, tu eşti mult prea evreu pentru Mine şi pui prea mare preţ pe tot ce este exterior, iar ceea ce este interior, adevărat şi viu îţi este străin. Şi, pe lângă aceasta, se ştie că eşti mult mai bine primit oriunde altundeva decât în casa unei rude de sânge - motiv pentru care Mă şi arăt foarte rar în Nazaret, căci nicăieri un profet nu valorează mai puţin decât în propria sa patrie!”

9. Hangiul a spus: „Dar tatăl tău, Iosif, venea adesea şi cu plăcere la mine, şi am vorbit de fiecare dată mult despre Moise şi despre ceilalţi profeţi, şi el mi-a povestit uneori lucruri deosebite şi despre tine! De ce atunci refuzi să rămâi în casa mea, mai ales că n-ai mai fost de trei ani încheiaţi la Ierusalim?!”

10. Eu am spus: „Dacă te-ai fi interesat, ai fi aflat fără îndoială că Eu am fost aici aproape la fiecare sărbătoare! Dar tu eşti prea împietrit, atât ca evreu, cât şi ca hangiu, şi nu te interesează ce lucruri deosebite se petrec în oraş! Şi de aceea, n-ai decât să rămâi aşa cum eşti, iar Eu şi ucenicii Mei vom face la fel! De datorat nu-ţi datorăm nimic, pentru că n-am consumat nimic la tine; astfel că plecăm!”

11. Şi atunci ne-am ridicat şi am pornit în grabă spre Betania.

12. În urma noastră însă hangiul le-a spus oamenilor săi: „Chiar mă bucur că au plecat de aici; căci de la rude, un hangiu nu prea are de câştigat!”

13. Eu le-am spus aceste cuvinte ucenicilor, iar ei s-au mâniat foarte tare pe hangiul acela fățarnic.

14. Aproape de Betania, Eu le-am spus fraţilor: „Luaţi-o voi puţin înainte şi spuneţi-i lui Lazăr să pregătească o masă bună. Dar numele Meu să nu-l pomeniţi încă! Apoi voi veni şi Eu, iar el se va bucura şi mai tare.”

15. Atunci fraţii au luat-o repede înainte, împreună cu ceilalţi douăzeci de ucenici, şi i-au spus lui Lazăr cele stabilite.

16. Dar acesta a întrebat îndată de Mine, spunând: „Da, dragii mei prieteni, toate se vor face de îndată după voia voastră. Dar ce n-aş da eu ca alături de voi să fie şi marele Învăţător cel sfânt! Acum vreo jumătate de ceas au trecut pe aici doi greci, iar eu i-am întrebat ce s-a mai petrecut pe la sărbătoare. Căci eu n-am stat decât o oră la Ierusalim şi am venit apoi cât de repede am putut acasă, din cauza agitaţiei mult prea mari de acolo, astfel că nu ştiam ce s-a mai petrecut după aceea.

17. Iar grecii au spus: «Am auzit că magicianul cel vestit din Galileea a făcut tot felul de isprăvi în Templu. Dar noi nu l-am văzut, căci din cauza marii aglomeraţii nici n-am putut pătrunde acolo.» Ei bine, asta mi-au spus cei doi greci. Iar atunci, eu am trimis degrabă câţiva slujitori să-L caute şi să-L invite la mine pe cel mai drag dintre oaspeţi. Dar iată că slujitorii mei nu s-au întors încă - şi acum spuneţi-mi voi, dragi prieteni, dacă aţi auzit ceva prin oraş!”

18. Întrebarea i-a pus oarecum în dificultate pe ucenici, neştiind ce răspuns s-ar cuveni să-i dea. Dar Eu am pus capăt încurcăturii în care se aflau ei, intrând chiar în momentul acela în hanul lui Lazăr şi salutându-l pe acesta ca pe un frate. Lazăr pur şi simplu s-a topit de bucurie, iar cele două surori ale sale plângeau de fericire că Eu Mă întorsesem în sfârşit la ei. Ei bine, a fost o bucurie în toată casa, cum nu s-a mai pomenit.

19. Şi de îndată s-au făcut toate demersurile ca să ni se pregătească cea mai gustoasă şi mai copioasă masă. Şi sigur că toate acestea trebuia să se petreacă fără ştirea vreunui evreu sau fariseu, căci o astfel de faptă comisă înainte de apusul soarelui era considerată o profanare de neimaginat a marelui sabat. Dar în ziua aceasta de sabat, fariseii aveau cu toţii multă treabă în Templu, iar slujitorii lor de asemenea, astfel că în Betania se puteau petrece multe lucruri despre care Templul nu avea să afle niciodată. În timp ce se pregătea masa, noi am ieşit pe-afară, pe dealul deja cunoscut, şi ne-am aşezat pe băncile de sub palmierii cei umbroşi, iar Eu i-am povestit lui Lazăr cele ce se petrecuseră în Templu.

20. Între timp, Ioan şi Matei consemnau Evanghelia, dar fireşte că doar punctele ei principale, trecând peste aspectele mai puţin importante.

21. Iar când Eu i-am explicat lui Lazăr capitolele patru şi cinci ale profetului Isaia, el a spus: „Da, Doamne, toate acestea se potrivesc cu atâta exactitate vremurilor şi oamenilor de astăzi, încât nu există nici cel mai mic detaliu care să nu se aplice perfect! Şi atunci se explică de ce templierii Te-au luat atât de serios la ochi! O, le-ai dat o lecţie foarte bună, căci indivizii aceştia se comportă de parcă ei înşişi ar fi Dumnezeu şi îngerii Săi!”

Capitolul 149

O prorocire a Domnului nostru Iisus Hristos pentru timpul nostru actual. Necesitatea revelațiilor divine

1. Eu am spus: „Prietene, cam peste două mii de ani, lucrurile vor sta la fel ca astăzi, şi aceasta va începe chiar mult mai devreme! Evreii au ajuns acum mult mai răi decât păgânii - căci pentru păgâni raţiunea mai are o valoare, în timp ce evreii o calcă în picioare. În vremurile acelea, Învăţătura Mea, respectiv creştinismul, va ajunge mai rău decât iudaismul şi păgânismul la un loc. Şi va fi atunci mare suferinţă printre oameni.

2. Lumina credinţei celei adevărate şi vii se va stinge, iar iubirea va dispărea cu totul, înfumurarea oamenilor avuţi va depăşi orice limită, iar cârmuitorii şi preoţii se vor considera pe ei înşişi mult mai presus decât îl consideră acum evreii pe Iehova al lor cel necunoscut, iar păgânii, pe Jupiter al lor.

3. Dar Eu şi atunci voi trezi la viaţă, din timp în timp, bărbaţi şi femei, cărora le voi da lumina cea dreaptă, iar lumina aceasta va creşte şi se va intensifica tot mai mult, şi până la urmă ea va mistui toate faptele desfrânatei celei mari, numită Babilon. Nu vă miraţi deci că aşa stau lucrurile acum; căci deja de multe ori a mai fost aşa sau chiar mai rău, iar în viitor va fi şi mai rău.

4. Lumea va rămâne întotdeauna lume. Totuşi Eu îi voi călăuzi fără încetare pe ai Mei şi voi dezlănţui judecata Mea asupra lumii, atunci când aceasta va fi ajuns atât de rea, încât adevărata lumină divină a vieţii să nu-i mai poată suporta uneltirile.

5. De data aceasta, se ajunsese în punctul în care, fără prezenţa lui Ioan şi a Mea, în întreaga Iudee s-ar fi stins până şi ultima scânteie a adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu, şi de aceea a fost necesar ca Eu însumi să vin pe acest pământ, întrupat în om, pentru a le readuce tuturor oamenilor, care şi-au mai păstrat buna-credinţă, lumina cea pierdută a vieţii şi pentru a le arăta din nou calea spre adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu. Cu siguranţă că vor mai exista multe înfruntări între copiii Mei şi copiii lumii acesteia, căci numărul alor Mei va fi întotdeauna mai mic decât cel al copiilor lumii. Dar până la urmă tot ai Mei vor ieşi învingători asupra întregii lumi, iar aceasta nu le va mai putea face niciun rău. Căci oricât de dură şi de indestructibilă vi s-ar părea materia, ea până la urmă tot va trebui să se supună puterii spiritului.

6. Dumnezeu este unicul Stăpân a toate, şi El ştie cel mai bine ce face şi de ce admite sau porunceşte un lucru sau altul şi de ce revarsă lumina Sa asupra oamenilor şi o menţine aprinsă în rândul copiilor Săi, astfel ca apoi nimeni să nu poată spune: «Dacă ar exista cu adevărat un Dumnezeu preaînţelept, care a creat tot ceea ce este cuprins în spaţiul cel infinit, El ar trebui să aibă totuşi atâta inteligenţă şi iubire, încât să se reveleze şi să se arate creaturilor Sale raţionale şi înzestrate cu gândire, care sunt oamenii, fie chiar şi într-o măsură cât de mică, astfel încât ei să poată deduce că El este adevărata cauză a tuturor lucrurilor şi să ştie la ce se pot aştepta de la El şi cum trebuie să trăiască pentru ca această aşteptare să se împlinească în ei!»

7. Căci dacă Dumnezeu nu li s-ar revela oamenilor niciodată, în niciun fel, atunci ei ar avea deplină dreptate să nu mai creadă în El şi să dispreţuiască orice om care declară că există totuşi un Dumnezeu sau mai mulţi zei nevăzuţi, spunându-i: «Ce ne interesează pe noi

Dumnezeul tău fantezist?! Dacă el există, atunci să se arate şi să ne dea şi nouă de ştire ce are de gând cu noi! Iar de nu face asta, înseamnă că El nici nu există cu adevărat, decât în minţile febrile ale unor trântori de-a dreptul nebuni!

8. Căci un Dumnezeu pe deplin conştient de Sine, care este centrul întregii înţelepciuni şi puteri, ar trebui să aibă suficient interes pentru oameni, care sunt cele mai desăvârşite opere ale Sale, încât să li se reveleze cândva şi să le explice de ce se află ei aici şi ce gânduri are El cu ei. Iar dacă nu face lucrul acesta şi nu şi-a putut dovedi nici măcar o dată existenţa, atunci El nici nu există, iar în condiţiile acestea, cei care vorbesc sau scriu despre existenţa lui Dumnezeu merită să fie aspru pedepsiţi.

9. Este de ajuns că omul înzestrat cu raţiune şi înţelegere şi pe deplin conştient de sine trebuie să ducă toate poverile unei vieţi pe care n-a cerut-o el, ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie să se supună, fără nicio vină, unor legi întru totul opuse firii sale, prescrise de un Dumnezeu practic inexistent; căci un Dumnezeu care nu ni se poate revela nouă, oamenilor, decât prin vorbele unui descreierat certat cu munca nici nu este altceva decât o fantasmagorie a respectivului nebun, sau doar vreo forţă oarbă şi primitivă a naturii, ce posedă atât de puţină conştiinţă de sine şi raţiune, încât nu este capabilă să se înfăţişeze pe sine decât pe ascuns, şi aceasta, doar vreunui nebun credul, total lipsit de înţelegere.»

10. Vedeţi voi, orice om raţional ar fi îndreptăţit să ajungă la astfel de concluzii, dacă Divinitatea nu li s-ar revela şi nu li s-ar înfăţişa oamenilor decât prin intermediul clerului celui puturos şi nevrednic!

11. Dar dacă ne întoarcem până la Adam, vom găsi multe epoci în care Dumnezeu S-a revelat pe Sine în modul cel mai remarcabil, în faţa a mii şi mii de oameni, făcându-Şi cunoscută Vrerea, precum şi intenţiile Sale preaînţelepte cu oamenii. Însă pentru că oamenii nu ar fi oameni dacă nu ar avea o voinţă pe deplin liberă - ei au tratat Cuvântul lui Dumnezeu ca pe cuvântul unui simplu om.

12. O mică parte a omenirii l-a mai respectat o bucată de vreme. Dar cea mai mare parte a uitat curând de el şi până la urmă a considerat totul a nu fi decât invenţia şi aiureala oamenilor, s-a dedat plăcerilor pământeşti, iar pe cei înţelepţi i-a socotit nebuni sau visători, care, de dragul unei împărăţii absolut nesigure şi nedovedite din lumea de dincolo, sunt dispuşi să calce în picioare adevărata împărăţie a cerurilor, care este această lume.

13. Datorită unor astfel de concepţii, credinţa în adevăratul Dumnezeu a dispărut cu totul, aceasta cu atât mai mult, cu cât clerul cel trândav, falsificând în propriul său interes Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, a reuşit până la urmă să îi facă pe oamenii cu bun-simţ şi raţionali să creadă că, printr-o astfel de vrere revelată a lui Dumnezeu, vor deveni mai proşti decât cei mai proşti oameni de pe pământ, învăţăturile ajunseseră nişte taine de neînţeles, dar erau considerate cu atât mai sfinte de către omenirea cea oarbă, care se credea întru totul nedemnă să înţeleagă vreodată asemenea taine, atât de profunde şi de sfinte.

14. Dar oare astăzi nu este tot aşa? Oare mulţimea cea oarbă nu se duce în Templu şi se închină la Scriptură? Dar despre ceea ce este scris în ea ştie foarte puţine sau chiar nimic şi nici nu simte nevoia să ştie, declarându-se pe deplin mulţumită cu faptul că preotul cel binecuvântat de Dumnezeu înţelege tot, iar omul obişnuit nu are nevoie şi nu trebuie să facă altceva decât ce îi spune el să facă, mulţumindu-se să creadă că preotul cunoaşte foarte bine rostul lucrurilor,

15. Iar dacă astfel au stat dintotdeauna lucrurile în ce priveşte atitudinea oamenilor faţă de Cuvântul şi de Voinţa revelată a lui Dumnezeu, atunci cum să te mire faptul că ei, la nici o sută de ani după o revelaţie atât de măreaţă a adevărului adevărat, nu mai ştiu şi nu mai cred mai mult decât şi-ar aminti un copil în somn despre ce a făcut în starea de veghe?! Dumnezeu însă nu încetează niciodată să li se reveleze oamenilor în cele mai diferite feluri, astfel că omului nu-i trebuie decât puţin ca să-şi dea seama că aici nu este vorba de vreun lucru natural.”

Capitolul 150

Profeți adevărați şi profeți mincinoşi. Revelații adevărate şi revelații false

1. (Domnul): „Cel mai adesea, Dumnezeu se revelează pe Sine prin gura unor profeți pe deplin treziți. Iar astfel de profeți sunt întotdeauna, pentru oamenii mai ageri la minte, uşor de recunoscut - în primul rând prin cuvântul lor scris sau rostit, în al doilea rând prin faptele lor miraculoase, cum ar fi, de pildă, să le prezică la nevoie oamenilor lucruri ce se vor petrece în viitor, astfel încât aceştia să revină pe calea binelui, să se îndrepte şi să-L roage pe Dumnezeu să abată de la ei prăpădul anunțat, cum s-a petrecut cu Ninive. În al treilea rând, astfel de profeți adevărați, însuflețiți de Voia lui Dumnezeu, mai pot vindeca bolnavii prin rugăciuni şi prin aşezarea mâinilor, în cazul în care această vindecare este spre însănătoşirea sufletului bolnavului. Iar în al patrulea rând, ei pot, în acord cu Voia lui Dumnezeu, să atragă o pedeapsă divină asupra unui popor care nu se mai poate îndrepta sau, dimpotrivă, să binecuvânteze un altul.

2. Profeții cei adevărați, însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu, se disting cu uşurință de cei falşi, prin astfel de virtuți şi prin multe altele, dar mai ales prin faptul că ei întotdeauna sunt plini de smerenie şi de iubire pentru semeni, în timp ce falşii profeți poartă haine împodobite în fel şi chip şi ornate cu semne distinctive, sunt plini de îngâmfare şi de egoismul cel mai acerb, nu se lasă văzuți decât în anumite locuri consacrate, vorbesc puțin şi spun doar lucruri prosteşti şi lipsite de sens, fac tot felul de false minuni, dar numai în momente fixate dinainte, cu mijloace naturale ținute secrete, şi vai de cel care ar îndrăzni să le facă şi el! Însă profetul cel adevărat nu face niciun secret din minunile săvârşite de el, ba dimpotrivă, el îi îndeamnă şi îi ajută pe oameni să săvârşească şi ei minuni similare, în aceeaşi manieră bună şi dreaptă.

3. Şi de vreme ce este atât de uşor să deosebeşti un fals profet de unul mincinos şi dacă orice om de bun-simț poate trage singur concluzia că există, în mod evident, profeți adevărați şi profeți mincinoşi - şi că aceştia din urmă nu ar fi putut să apară niciodată dacă nu ar fi fost precedați de cei adevărați -, tot atât de uşor trebuie să le fie oamenilor şi să-şi dea seama prin aceasta că există un Dumnezeu adevărat, care nu-i lasă niciodată să umble complet singuri pe pământul acesta, ci le face în permanență cunoscută Vrerea Sa, precum şi mărețele şi înțeleptele Sale intenții în ceea ce-i priveşte.

4. Acest gen de revelare le este întotdeauna mai de folos oamenilor care o acceptă de bunăvoie, pentru că ea nu îi supune la nicio constrângere. Însă în cazul marilor revelații, care au loc doar foarte rar, oamenii dobândesc mult mai puțin pentru sufletele lor, căci astfel de revelații sunt mai curând o judecată pentru oamenii degenerați, decât o mântuire.

5. Atunci când Adam, în Raiul pământesc, a păcătuit în fața lui Dumnezeu, prin faptul că, în calitatea lui de om cu voință liberă, n-a vrut să se supună Vrerii lui Dumnezeu, care îi era preabine cunoscută, el a avut parte imediat de o mare revelație divină şi s-a căit pentru păcatul său. Dar această mare revelație a fost pentru el o judecată.

6. Ulterior, au mai existat multe asemenea mari revelări ale lui Dumnezeu pentru oameni, datorită degenerării copiilor lumii care locuiau în ținuturile de jos. Dar, pentru aceşti copii ai lumii, ele au fost de fiecare dată o judecată.

7. Pe timpul lui Noe, o mare revelație divină le-a fost din nou trimisă oamenilor; dar ea a fost pentru ei o foarte mare judecată.

8. Şi în vremea lui Avraam a avut loc o mare revelație, din cauza locuitorilor nespus de depravați ai Sodomei şi ai Gomorei, precum şi ai celor zece orăşele mai mici din preajma acestora. Şi aceasta a fost tot o judecată pentru oamenii respectivi, iar Marea Moartă este şi astăzi o dovadă concludentă a acestui fapt.

9. Patriarhul Iacov a avut şi el parte de o mare revelaţie a lui Dumnezeu, iar copiii săi a trebuit să o ispăşească în Egipt.

10. Pe timpul lui Moise a avut loc o nouă revelaţie, cu totul extraordinară, când cuvintele de tunet ale lui Dumnezeu către oameni a trebuit să fie înscrise pe tăblițe de piatră. Dar revelaţia aceasta a însemnat o cumplită judecată, în special pentru egipteni, care deveniseră prea orbi, prea îngâmfaţi şi prea inumani şi a căror suveranitate a fost definitiv spulberată! Dar nici izraeliții nu au fost iertaţi.

11. Iar când izraeliții au părăsit deşertul, conduşi de Iosua, din nou a avut loc o mare revelare a lui Dumnezeu, şi marele Ierihon a dispărut de pe faţa pământului.

12. Aşa au fost lucrurile şi pe timpul lui Samuel şi Ilie şi, la fel, în vremea celor patru mari profeţi; şi amintiţi-vă ce judecăţi le-au urmat! Nici măcar profeţii mai mici nu au venit fără o judecată în lumea aceasta.

13. Iar în momentul de faţă, aveţi în faţa ochilor voştri cea mai mare şi mai nemijlocită revelare a lui Dumnezeu către oameni. Iar judecata cea nespus de mare care trebuie să vină asupra evreilor nu se va lăsa prea mult aşteptată.

14. De acum înainte, timp de aproape două mii de ani, vor fi treziţi nenumăraţi profeţi, căci va apărea un număr şi mai mare de falşi profeţi şi chiar de falşi Hristoşi extrem de trufaşi, însetaţi de putere şi lipsiţi de orice urmă de iubire. Şi astfel, vor urma neîntârziat şi judecăţile, şi rar va exista vreun suveran care să nu fie supus, împreună cu poporul său, judecăţii celei aspre a obscurantismului lor.

15. Spre sfârşitul perioadei amintite, Eu voi deştepta profeţi tot mai mari, iar odată cu ei se vor înmulţi şi vor lua amploare şi judecăţile. Şi atunci, vor fi mari cutremure de pământ, dezlănţuiri devastatoare ale elementelor, mizerie, războaie, foamete, molime şi multe alte catastrofe şi, după cum am spus deja, credinţa nu va mai exista aproape deloc printre oamenii cu sufletele împietrite de trufie, iar un popor se va ridica împotriva altuia.

16. Omenirea va fi avertizată prin intermediul unor vizionari sau prin semne deosebite pe bolta cerului, însă doar cei puţini ai Mei se vor îndrepta datorită acestora, în timp ce oamenii lumii le vor considera pe toate a fi doar nişte efecte bizare ale naturii şi îi vor scuipa în faţă pe toţi aceia care vor mai crede în Mine.

17. Iar atunci va avea loc chiar cea mai mare revelare, prin noua Mea pogorâre pe acest pământ. Însă această revelare va fi precedată de cea mai mare şi mai severă judecată, căreia îi va urma o distrugere a oamenilor de lume prin foc şi prin efectul său, pentru ca după aceea Eu însumi să pot alcătui pe acest pământ o nouă pepinieră de oameni adevăraţi, care va dăinui apoi până la sfârşitul acestui pământ.

18. Eu vă anunţ toate acestea dinainte, ca nu cumva să credeţi că după Mine toate vor deveni perfecte, precum în cerurile Mele. Unii vor fi într-adevăr asemenea îngerilor Mei, dar mulţi vor ajunge chiar mult mai răi decât oamenii din vremea noastră.

19. Însă pentru toate acestea, voi nu trebuie să vă neliniştiţi. Căci Eu doar v-am spus deja, nu o singură dată, că omul, dacă nu ar avea liber-arbitru, n-ar mai fi om, ci doar un animal cu aspect uman.

20. Pe oamenii de genul acesta cel mult i-ai putea dresa ca pe animale, spre a-i determina să facă vreo treabă oarecare, dar ei nu ar putea înţelege niciodată că munca lor este bună şi utilă pentru oamenii adevăraţi sau pentru oamenii-animale, şi astfel să se hotărască ei înşişi să efectueze aceste munci utile la timpul potrivit.

21. Omul care încalcă legea demonstrează prin aceasta că este un om liber, la fel ca şi cel care respectă legea de bunăvoie. De aceea, nici să nu judecaţi sau să condamnaţi vreodată pe cineva, ci doar povăţuiţi-l cu toată răbdarea şi blândeţea şi arătaţi-i celui rătăcit calea cea dreaptă. Dacă va vrea să o urmeze, va fi bine pentru el. Dar dacă nu va vrea, voi nu trebuie să-l siliţi, ci cel mult să-l îndepărtaţi dintr-o comunitate de oameni buni şi puri - căci un om

care crede doar fiindcă a fost silit este de zece ori mai rău decât un rebel care îşi declară pe faţă necredinţa.

22. Priviţi-i pe farisei! Ei nu sunt credincioşi decât de formă, forţaţi de împrejurări. Dar în sinea lor, ei nu cred în nimic şi nu urmăresc nimic altceva decât propriile lor plăceri.

23. De aceea, atunci când vă veţi alege succesorii în numele Meu, să aveţi mare grijă ca în primul rând să nu constrângeţi pe nimeni, şi în al doilea rând să-i îndepărtaţi pe aceia care vedeţi că vor să îmbrăţişeze cauza voastră doar dintr-un interes vremelnic.

24. Desigur, voi veţi urma sfatul acesta. Şi totuşi, vor fi foarte mulţi aceia care vor intra în slujba voastră fie datorită unor constrângeri exterioare, fie pentru a-şi asigura astfel traiul. Dar pentru Mine, aceia toţi vor face parte din armata anticriştilor, iar în faţa lui Dumnezeu, lucrările lor dezgustătoare vor fi ca nişte mortăciuni împuţite.

25. Adevăr vă zic vouă: Eu nu-i voi lua în seamă pe toţi cei care vă vor succeda în această funcţie şi care vor fi pregătiţi nu de către Mine, ci de către oameni, în diferite şcoli lumeşti; căci doar anticristul îşi va pregăti astfel ucenicii săi.

26. Aceia însă, asupra cărora voi vă veţi aşeza mâinile şi pe care îi veţi boteza în numele Meu, pe aceia îi voi umple cu Duhul Meu. Şi pe aceştia Eu însumi îi voi alege în toate timpurile drept urmaşi ai voştri şi îi voi confirma, trimiţându-le Duhul Meu.

27. Dar în timpurile viitoare vor fi tot mai puţini dintre aceştia, căci Anticristul îşi va mări foarte mult oastea, însă tocmai atunci când se va considera a fi cel mai puternic în lume, el se va prăbuşi pentru totdeauna! Aţi înţeles voi bine toate acestea?”

Capitolul 151

Cum pot fi recunoscuţi anticriştii

1. Atunci a întrebat Ioan, ucenicul cel mai drag Mie: „Doamne, în cazul acesta, aproape că nu mai merită efortul să te străduieşti atâta pentru oamenii cei proşti! Căci de vreme ce lumina cea strălucitoare a vieţii, dăruită de Tine oamenilor, se va stinge curând din nou prin eforturile încununate de succes ale Satanei, atunci acesta n-are decât să-i aibă pe oameni aşa cum sunt ei, gata pregătiţi pentru împărăţia sa infernală. De ce atunci oamenii aceştia să mai fie în prealabil binecuvântaţi cu a Ta lumină a vieţii?! Căci, pe drept cuvânt, dacă acestea vor fi roadele Învăţăturii Tale cu adevărat dumnezeieşti, atunci, a le dărui oamenilor acestei lumi Învăţătura Ta înseamnă de fapt ca Tu să arunci la toţi porcii din lumea aceasta mărgăritarele Vieţii! Mai bine să nu le dai această materie nobilă, şi atunci ei nici nu o vor putea strica şi murdări!”

2. Eu am spus: „Dar, prietene, dacă Eu dăruiesc Învăţătura Vieţii, nu fac aceasta pentru cei care nu cred în ea şi care mai şi falsifică puţinul pe care-l cunosc din ea, de dragul vreunui câştig lumesc. Căci pentru perfecţionarea sufletelor unor astfel de oameni Eu am în întreaga nemărginire infinit de multe şcoli.

3. Eu nu le dăruiesc Învăţătura aceasta decât adevăraţilor Mei copii de pe acest pământ, şi doar aceştia vor fi izbăviţi cu adevărat de moartea cea veşnică. Ei vor păstra Învăţătura Mea mereu pură şi nu vor ceda forţelor ticăloşiei din lume, ci vor continua să creadă cu toată fermitatea în adevărul vieţii.

4. Dar ce ne interesează pe noi oamenii de lume? Posibilitatea de a intra în rândurile copiilor lui Dumnezeii le este dată şi lor. Dacă voiesc acest lucru cu adevărat, nimic nu-i va împiedica s-o facă - dar dacă nu voiesc, atunci să facă ceea ce vor dori, iar voi nu trebuie să vă mai preocupaţi de ei!

5. Vedeţi voi, astfel stau lucrurile! Căci Eu nu pentru aceasta am venit în lume, spre a elibera lumea de cătuşele legilor ei, ci doar spre a-i elibera pe copiii Mei de lumea aceasta şi de judecata ei. Şi ceea ce fac Eu acum veţi face şi voi, şi mai apoi, urmaşii voştri, în viitor.

6. Ceea ce, în Ordinea Mea şi potrivit ei, trebuie dezlegat pe acest pământ, dezlegaţi, iar ceea ce veţi dezlega astfel, va fi dezlegat de îndată şi la Mine în ceruri, însă ceea ce nu trebuie dezlegat, lăsaţi să rămână legat, iar dacă vreunul nu este interesat de dezlegarea voastră, pe acela lăsaţi-l în lanţurile sale, ca apoi să aveţi linişte din partea lui. Şi adevărat vă spun vouă: el va fi legat şi la Mine în ceruri şi va rămâne timp îndelungat sclavul vrerii sale celei rele din această lume! Iată, astfel stau lucrurile!”

7. Şi Ioan a spus în continuare: „Dar cum îi vom recunoaşte noi pe aceşti anticrişti întunecaţi? Căci de un lucru îmi dau seama preabine, şi anume, că mulţi îşi vor însuşi Învăţătura Ta, mai ales magicienii, care se vor folosi de ea pentru a-şi face numerele mai atractive. O, spune-ne, după ce semne să-i recunoaştem, pentru ca apoi să-i putem combate fără întârziere!”

8. Eu am spus: „Îi veţi recunoaşte uşor după faptele lor! Căci ciulinii nu fac struguri, şi nici scaieţii smochine. Cel care vrea să primească mult în schimbul a ceea ce oferă, acela sigur nu este ucenicul Meu! Căci, iată, Eu dau totul pentru ai Mei, şi până la urmă chiar şi viaţa acestui trup al Meu, iar pentru aceasta, nu iau de la nimeni nimic din darurile acestei lumi, ci doar vreau ca oamenii să Mă iubească mai presus de orice, pentru ca astfel Eu să le pot dărui infinit mai mult după aceea.

9. Credeţi că astfel va face şi Anticristul? O, fiţi siguri că nu! El le va oferi adepţilor săi nespus de puţin - eventual nimic altceva decât făgăduieli goale şi născociri despre lumea de dincolo -, şi în schimbul acestora, va cere de la ei ofrande foarte mari, cum fac acum de pildă templierii, care cer sume imense de bani pentru rugăciunile lor lungi de mai mulţi coţi. Dar rugăciunile acelea nu folosesc nimănui, nici în lumea aceasta, şi nici în cealaltă! Şi, iată, exact la fel va proceda şi Anticristul, iar ai Mei îl vor putea recunoaşte foarte uşor, pe el şi pe ucenicii săi, după roadele sterpe şi vane ale faptelor lor!

10. Cum oare procedează acum fariseii cu păcătoşii de toate felurile? Ei bine, ei cer o răscumpărare a păcatelor, fie în bani, fie sub forma unor altfel de ofrande substanţiale, după care le dau celor în cauză un act de eliberare pentru păcatele deja comise, ba chiar şi pentru cele pe care omul respectiv se gândeşte că le-ar mai putea comite în viitor - şi există destule asemenea cazuri, în special printre cei bogaţi -, iar apoi le spun: «Dacă legea este prea dură pentru voi şi nu puteţi s-o respectaţi, este mai bine să faceţi ofrande!» Şi astfel, templierii anulează poruncile lui Dumnezeu şi le înlocuiesc cu propriile lor principii lumeşti egoiste, ţelul lor fiind doar propria lor bunăstare lumească, pe seama bietei omeniri oarbe.

11. Şi, vedeţi voi, exact aşa va proceda şi Anticristul şi toţi ucenicii săi, şi astfel îi veţi putea recunoaşte foarte uşor! Iar atunci când ucenicii săi vor striga în gura mare prin toată lumea: «Iată-l pe adevăratul Hristos!» sau «El este aici!», atunci nimeni dintre ai Mei să nu-i creadă! Iar pe adevăraţii copii ai lumii să-i lăsaţi şi să nu-i chemaţi la voi, pentru ca Tartorul şi acoliţii lui să nu se răzbune pe voi. Căci, pentru o vreme, el va dobândi o mare putere şi-i va trata cât se poate de rău pe duşmanii săi! Dar tocmai prin aceasta el îşi va provoca propria sa judecată şi pieire.

12. În timpul acesta Eu îi voi ajuta pe oameni să facă tot felul de mari descoperiri, care vor pătrunde, asemenea unor săgeţi aprinse, direct în cotloanele întunecate ale Tartorului şi vor distruge în forţă vrăjile sale mişeleşti şi falsele sale opere miraculoase, iar el se va trezi atunci dezgolit, spre ruşinea chiar şi a celor mai fervenţi adepţi ai săi, care cât de curând îi vor întoarce spatele în număr tot mai mare.

13. De aceea, să nu vă faceţi griji în legătură cu ceea ce se va alege, cu timpul, de Învăţătura Mea, căci doar Eu singur ştiu câte se vor petrece în lumea aceasta şi câte vor mai fi tolerate, pentru ca lumina Vieţii să ajungă într-o bună zi şi în lumea aceasta oarbă!

14. Dar toate acestea nu se vor putea petrece atât de repede cum vă închipuiţi voi. Căci doar Eu singur ştiu din ce este alcătuită viaţa pe acest pământ şi cunosc cel mai bine de

ce este nevoie pentru ca un lucru să fie orientat, cu timpul, spre marea lumină a Vieții. De aceea, nu mai puneți atâtea întrebări, ci bucurați-vă!

15. Vedeți voi, pe Mine Mă aşteaptă lucruri mai mult decât cumplite în lumea aceasta, care de altfel nici nu vor întârzia să se producă! Cu toate acestea, voi nu ați observat la Mine niciun fel de tristețe din pricina aceasta. Orice ar fi, Eu singur sunt Domnul! Şi dincolo de Înțelepciunea şi de Voia Mea, nimic nu se poate petrece. Tot ceea ce se petrece şi se va petrece este socotit şi hotărât de sus şi îşi are temeiul său mai mult decât sfânt. Celui care este cu Mine în inima, în iubirea şi în voința sa, aceluia răutatea nu-i va putea face nimic. Dar cel ce este unit cu Mine doar prin rațiunea sa va avea de înfruntat multe lupte în lumea aceasta; căci lumea, cu mintea ei materială, nu va înțelege nicicând că existența ei aparentă nu înseamnă nimic în fața spiritului. Iar acestea să vă fie de ajuns, şi acum, bucurați-vă cu toții!"

Capitolul 152

Despre rostul diversității creaturilor

1. După discursul acesta al Meu, toți erau foarte bine dispuşi, iar Marta ne-a invitat să luăm prânzul. Am mâncat cu toții, am băut cu poftă şi ne-am simțit foarte bine, iar Lazăr Mi-a povestit că avusese multe de îndurat, în lipsa Mea, din partea templierilor şi că până la urmă, în ciuda răbdării sale, s-a necăjit atât de tare, încât chiar s-a îmbolnăvit.

2. Între altele, el Mi-a spus: „Doamne, nu cred să existe pe pământul acesta vreo insectă mai supărător de insistentă decât aceşti oameni! Nu poți scăpa de ei, orice ai încerca să faci! Dacă îi amenințI cu legile Romei, atunci zile în şir îți tot dau târcoale, insidioşi ca şerpii, încercând să-ți demonstreze că dreptatea este de partea lor şi că nicio lege lumească nu-i poate atinge, pentru că ei sunt singurii legiuitori ai lumii şi că doar de ei depinde mântuirea sau pierzania oricărui om, fără excepție.

3. Argumentele lor m-au înfuriat atât de tare, încât am fost cât pe ce să-i iau la bătaie pe aceşti fățarnici neobrăzați, şi le-am interzis să mai pună piciorul în casa mea. Dar nimic n-a ajutat. Dădeam azi zece pe uşă afară, iar mâine veneau alți doisprezece şi abordau, cu o pretinsă inocență şi cu neruşinare, exact aceeaşi temă pentru care fuseseră dați afară cei de dinaintea lor, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut!

4. Luna aceasta m-am văzut până la urmă silit ca, în schimbul unei plăți considerabile, să plasez străji romane pe toate căile de acces spre proprietatea mea, cu porunca cea mai severă ca nu care cumva să lase vreun templier să ajungă la casa mea. Ei bine, în aparență, am avut parte un timp oarecare de linişte, dar de fapt nu a fost aşa. Căci aceşti neruşinați mi-au trimis tot felul de scrisori de amenințare, chinuindu-mă în felul acesta, din moment ce nu mai puteau să o facă personal. Dacă Tu, Doamne, ai putea să mă scapi cumva de pacostea asta, aş fi cel mai fericit om din lume!

5. E clar că în aceste trei zile nu va veni aici nimeni de la Templu, astfel că am şi trimis acasă străjile pe perioada aceasta. Dar după cele trei zile de sărbătoare, va trebui să le instalez din nou, căci altminteri nu voi avea linişte din partea viespilor ăstora. Ştiu bine că motivul real al hărțuielilor este vindecarea cea miraculoasă săvârşită de Tine cu un an şi jumătate în urmă şi prietenia pe care eu Ți-am arătat-o. Dar dacă le spun acest lucru, ei resping pe dată acuzația şi declară sus şi tare că nu vor decât să le cedez măcar opt sau zece dintre servitorii mei. Eu le-am spus templierilor: «Atunci înțelegeți-vă direct cu servitorii! Îi puteți avea chiar şi pe toți, dacă ei acceptă să vină la voi!» Dar ei au răspuns: «Asta ne spui nouă în față, dar pe ascuns tu îi influențezi pe servitorii tăi şi de aceea ei nu vor să vină la noi! Şi pentru aceasta, vei avea de dat socoteală în fața lui Dumnezeu!» Şi tot aşa au mers lucrurile, de aceea am şi cerut străji romane! Iar cum va fi de acum încolo, aceasta numai Tu o ştii!"

6. Eu am spus: „Nu-ți mai face griji. Şi nici de străji nu vei mai avea nevoie de acum înainte. Căci am să-ți dau nişte paznici mai puternici decât toate legiunile romane şi greceşti! Mâine nu vom participa la sărbătoarea din Templu, cu toată nebunia de acolo. Poimâine însă, când sărbătoarea va atinge momentul ei de strălucire maximă, Eu Mă voi duce din nou în Templu şi le voi pune fariseilor în față o oglindă, care să reflecte toate păcatele lor capitale, astfel încât să îi facă de râs şi să îi oblige să se ascundă de oameni pentru a nu fi omorâți cu pietre. Aşa că acum, haideți să fim liniştiți şi voioşi, căci nu mai avem a ne teme de vizitele lor!”

7. Atunci a spus Petru: „O Doamne, dacă ai proceda şi aici cum ai făcut şi pe Eufrat, atunci întunecații aceştia şi-ar schimba curând părerea despre Tine!”

8. Eu am răspuns: „Tu vorbeşti despre lucrurile acestea aşa cum le înțelegi tu. Dar peste doi ani vei vorbi cu totul altfel! Uite, priveşte diversitatea florilor de pe o câmpie, a ierburilor, a pomilor şi a fructelor lor, apoi marea diversitate a animalelor din apă, de pe pământ şi din aer şi, de asemenea, întreaga varietate de minerale, şi infinita diversitate a stelelor de pe bolta cerească! Îmi poți spune oare cauza unei asemenea diversități? Oare rațiunea ta foarte rudimentară nu-ți spune mai curând: pentru toate acestea, Dumnezeu nu poate să fi avut vreun motiv foarte înțelept, ci cu siguranță că le-a făcut doar dintr-un fel de toană divină, pentru că El Însuşi a găsit probabil o plăcere deosebită în a-Şi decora cât mai frumos pământul şi în a-l popula apoi la fel de multicolor. Căci de ce smochinul arată altfel decât mărul sau decât părul? Şi de ce oare fructele lor nu au aceeaşi formă şi nici acelaşi gust?

9. Vezi tu, dacă Dumnezeu nu ar fi avut intenția măreață de a face din creaturile Sale umane de pe acest pământ copiii Săi, El ar fi putut popula Pământul chiar şi într-un mod foarte sărăcăcios şi simplu, cu doar câteva soiuri de fructe şi câteva animale de casă, din cele blânde, aşa cum a făcut-o pe nenumărate alte corpuri cereşti, căci creaturile umane de acolo nu au aceeaşi menire superioară! Dar pentru ca pe acest pământ omul să aibă avantajul extraordinar de a-şi exersa spiritul de observație şi gândirea şi de a-şi cunoaşte astfel deplina libertate a voinței, Dumnezeu a înzestrat pământul acesta, spre a-i servi drept şcoală a vieții, cu o diversitate atât de mare, încât omul să aibă suficiente subiecte de gândire, începând din leagăn şi până la mormânt, să poată face tot felul de considerații şi de comparații şi să poată alege binele care îi convine, respingând în schimb răul.

10. Şi astfel, nenumăratele specii de animale se manifestă în cele mai diferite moduri, emit mai multe feluri de sunete, iar omul are astfel ocazia de a învăța de la ele diferite deprinderi utile, pe care apoi le perfecționează, ajungând să le ofere o mai mare noblețe şi coerență. Astfel, de pildă, păsările, insectele, greierii şi chiar şi broaştele au fost primii dascăli de muzică ai oamenilor, iar scoicile i-au învățat pe aceştia cum să-şi construiască bărci cu pânze, cu care să poată călători până departe.

11. Dar aşa cum Dumnezeu a creat pe acest pământ, anume pentru om, o asemenea diversitate extraordinară, în toate sferele naturii, El i-a creat şi pe oameni atât de extraordinar şi de infinit de diferiți în privința trupului şi a caracterului, încât dintr-un milion de oameni, este aproape imposibil să găseşti doi care să se asemene între ei precum un ochi cu celălalt. Iar Dumnezeu a făcut astfel, tocmai pentru ca oamenii să se deosebească unul de altul sub atât de multe aspecte, încât datorită acestui fapt, ei să vină unul spre celălalt cu mai multă iubire. Şi, pentru ca ei să-şi dovedească această iubire bazată pe ajutorarea reciprocă, au şi fost înzestrați cu cele mai diverse însuşiri şi aptitudini.

12. Iar ceea ce s-a spus aici despre diversitatea oamenilor este valabil şi pentru comunități şi chiar pentru popoare. Şi fiindcă astfel stau lucrurile - după cum experiența a confirmat-o de mii de ori -, trebuie luat totodată în considerare şi faptul că nu toți oamenii pot fi treziți şi învățați astfel încât să poată primi Lumina şi Viața cea Veşnică în unul şi acelaşi fel. Şi, din nou, ceea ce este valabil la oameni este valabil şi la comunități şi chiar la popoare întregi.”

Capitolul 153

Profeția Domnului nostru Iisus Hristos despre judecarea evreilor. Caracterul vremelnic al materiei

1. (Domnul): „Evreii de la Ierusalim au nevoie de un cu totul alt tratament decât galileenii, samaritenii sau păgânii, iar aceştia din urmă, la rândul lor, trebuie şi ei să fie trataţi diferit, în funcţie de ţările şi de popoarele din care fac parte.

2. În fiecare loc trebuie să observăm în primul rând care este situaţia oamenilor, atât din punct de vedere material, cât şi moral. Abia după aceea se poate stabili modalitatea cea mai eficientă pentru a te apropia de oamenii respectivi, spre a-i câştiga pentru lumina Vieţii. Astfel că, la Ierusalim, noi am obţine rezultate foarte proaste dacă am vrea să-i convertim pe oamenii aceştia la lumină aplicând metodele de la Chotinodora, Malaves, Samosata, Serrhe sau din alte locuri.

3. Păgânii sunt afundaţi până peste cap în cea mai profundă întunecime. Iar dacă Eu săvârşesc acolo o mare minune pentru a aboli astfel vechile lor superstiţii şi vechile lor legi printr-o nouă judecată, acest lucru nu le dăunează cu nimic, pentru că printr-o lege blândă ei au fost descătuşaţi din legile lor aspre şi dure, iar în cadrul legii celei noi ei se pot mişca complet liberi, prin credinţa în Dumnezeu şi prin iubirea pentru El. Însă dacă aici, la Ierusalim - mai ales în vremea aceasta - Eu aş face acelaşi lucru pe care l-am făcut pe Eufrat, nu puţini ar fi evreii care ar muri de groază, şi atunci chiar nu ne-ar mai rămâne prea mulţi oameni cărora să le predicăm Evanghelia. Cei care ar mai rămâne în viaţă ar fugi din faţa noastră, iar preoţii s-ar lamenta zgomotos şi ne-ar blestema, zicând: «Priviţi, acum Belzebut a nimicit chiar opera lui Iehova! Vai nouă! Iehova ne-a părăsit pe noi, poporul său, şi ne-a lăsat diavolilor!»

4. Eu nu am făcut în faţa lor decât un lucru neînsemnat - şi ei deja au început să ţipe că am batjocorit sabatul, că Îl reneg pe Dumnezeu şi că Îmi săvârşesc faptele cu ajutorul lui Belzebut! Aşa că, ce credeţi că ar spune şi ar face ei dacă le-aş distruge într-o clipă Templul, cu tot ce se află în el?! O, dacă aş face aşa ceva, aţi asista la mari grozăvii, şi chiar aţi fi nevoiţi să fugiţi de aici mâncând pământul. Dar fiindcă aşa stă scris, că mântuirea va veni de la Ierusalim, trebuie să acţionăm aici doar prin vorbe, iar până la urmă să prefer să îndur chiar şi moartea propriului Meu trup, decât să supunem acest popor la o violenţă atât de mare, care l-ar distruge în mod sigur, atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual.

5. Da, Eu vă spun vouă: peste cincizeci de ani oraşul acesta şi Templul său vor fi atât de distruse, încât nimeni nu va mai şti unde s-a aflat vreodată Templul. Dar aceasta se va petrece prin forţa romanilor, care vor fi unealta, şi va reprezenta o mare pedeapsă a lui Dumnezeu, iar evreii vor fi alungaţi în lumea întreagă şi nu vor mai fi nicicând un singur popor şi, disprețuiți de toată lumea, va trebui să-şi câştige din greu pâinea printre păgâni. Iar ţara aceasta le va fi luată pentru totdeauna, şi păgânii o vor transforma într-un pustiu!

6. Totuşi, oricât de aspră va fi această pedeapsă, tot nu va distruge într-atât sufletul oamenilor din ţara aceasta, cum s-ar petrece dacă Eu le-aş spulbera acum Templul; căci năpasta aceea ei o vor atribui cruzimii romanilor şi mulţi se vor întoarce atunci din nou către Dumnezeu. Dar o astfel de judecată le-ar închide definitiv drumul spre Dumnezeu, căci ei ar interpreta aceasta ca pe cea mai evidentă şi mai implacabilă dintre judecăţile divine şi ar fi convinşi că Iehova şi-a manifestat astfel mânia Sa supremă şi neîmpăcată, poruncindu-i lui Belzebut să dărâme Templul chiar în faţa ochilor lor - şi încă într-o zi de mare sărbătoare -, şi deci lăsându-i în mâinile lui.

7. Dacă n-ar fi la mijloc bietul popor, nu ne-am sinchisi de preoţime şi n-am ezita să golim Templul de toate frivolităţile din el. Dar, de dragul bietului popor, care este încă foarte

ataşat de Templu, pentru că mai crede că Spiritul lui Dumnezeu este prezent în el, nu vom produce aici niciun fel de distrugere.

8. Însă trupul acesta al Meu, ca Templu al Spiritului adevărat al lui Dumnezeu, va fi dărâmat şi apoi reclădit de către Mine în trei zile. Iar aceasta va însemna o acuzaţie şi mai gravă şi o judecată şi mai aprigă împotriva acelora care acum dispun de Templu după bunul lor plac, decât dacă Eu le-aş dărâma acum o mie de astfel de temple. Căci ceea ce se va petrece cu templul trupului Meu, îi va ridica împotriva răufăcătorilor din Templu pe toţi cei care cred în Mine. Ei se vor dezice de Templu şi-şi vor găsi sprijin la romani. Faptul acesta va stârni mânia nețărmurită a clerului celui bogat împotriva romanilor. El va tocmi în taină mercenari din toate ţinuturile pentru a-i izgoni pe romani din ţară. Şi, vedeţi voi, aceasta le va aduce pieirea! De aceea, nici să nu vă mai gândiţi la lucrurile acestea, căci toate se vor petrece întocmai cum v-am prorocit Eu!

9. Adevărat vă zic vouă: pământul acesta şi întreaga boltă cerească înstelată, vizibilă acum, vor dispărea, dar cuvintele Mele niciodată, şi nici acela care le va păstra pe deplin vii în sine! Căci nimeni nu foloseşte o unealtă decât atâta vreme cât ea îi poate fi folositoare. Iar odată ce unealta s-a uzat de tot, o aruncă şi îşi procură una nouă. Şi, vedeţi voi, tocmai acest lucru îl fac şi Eu!

10. Iar dacă cineva are un burduf vechi, în care timp de mulţi ani a ţinut vinul spiritual, va mai păstra el oare acel burduf după ce se va fi găurit şi va fi început să curgă? O, nu, el va arunca vechiul burduf şi-şi va procura unul nou. Vedeţi voi, acelaşi lucru îl fac şi Eu - cu o lume îmbătrânită şi putredă, ca şi cu un copac bătrân şi putred. Căci odată ce toate gândurile şi ideile Mele, pe care le-am pus într-o lume anume, au dobândit o viaţă liberă, independentă şi pur spirituală, acea lume nu va mai reprezenta altceva decât un înveliş gol, incapabil de a mai purta şi dezvolta în sine o viaţă nouă şi viguroasă. Şi atunci, învelişul cel gol se va dizolva, iar locul său îl va lua un alt pământ, plin de noi germeni de viaţă. În timp şi spaţiu totul îmbătrâneşte, devine neputincios, moare şi dispare; doar spiritul cel pur, gânditor şi creator dăinuie veşnic.”

Capitolul 154

Despre necesitatea caracterului vremelnic al materiei

1. Unul dintre iudeii-greci a spus: „Dar, Doamne, întrucât se pare că eşti din nou dispus să ne dezvălui lucruri nemaipomenite, îndură-Te şi spune-ne şi motivul pentru care nimic din ceea ce este material nu poate dura veşnic! Stâncile sunt roase de vreme, copacii cei mari, care au ţinut piept aproape două milenii tuturor furtunilor năprasnice, ca de pildă cedrii străvechi din Liban, mor şi ei şi putrezesc, până când nu mai rămâne nimic din ei. Chiar şi lacurile sau mările seacă şi, pe scurt, nu vezi pe întreg pământul decât o neîntreruptă naştere şi pieire! Doar pe cerul înstelat lucrurile rămân la vechea lor frumuseţe; căci aceleaşi stele pe care le vedem acum, neschimbate şi nepieritoare, le-a văzut şi Adam. Tu însă spui că şi ele vor pieri cândva, şi atunci, se naşte o întrebare extrem de importantă: dacă acele corpuri cereşti atât de imense, după spusele Tale, dăinuie deja de un număr inimaginabil de ani pământeşti, atunci ele, desigur, ar putea dăinui la fel de bine până în vecii vecilor. Când or fi apărut ele pentru prima dată? Cine poate măsura acest timp în ani sau chiar în mii de ani? Pentru mintea noastră omenească, ele există acolo dintotdeauna şi la fel de bine pot să dăinuie în continuare veşnic. De ce atunci trebuie să dispară şi ele într-un final?”

2. Eu am spus: „Pentru că, prietene, ele nu sunt de fapt materie, ci elemente spirituale judecate. Doar Eu v-am mai spus vouă şi cu altă ocazie că toată Creaţia vizibilă nu reprezintă decât gânduri ale lui Dumnezeu, menţinute de Voinţa Sa atotputernică.

3. Atâta timp cât unul dintre gândurile măreţe ale lui Dumnezeu este menţinut prin Voinţa Sa, el ne apare ca având o existenţă în sine şi, prin aceasta, el este într-un fel separat de celelalte nenumărate gânduri, pentru a se putea consolida în el însuşi şi a deveni pe deplin independent. Dar, odată ce acel gând al lui Dumnezeu îşi va fi împlinit în sine această sarcină, devenind liber şi independent sub toate aspectele, de ce oare ar mai trebui el să fie menţinut, prin forţa Vrerii lui Dumnezeu, separat de toate celelalte gânduri măreţe ale Sale?

4. Când un om a atins deplina maturitate a vieţii spirituale interioare - pentru care îi era necesar un trup material -, la ce i-ar mai folosi să continue să-şi târască după sine, tot mai anevoios, trupul? Când un om a terminat de construit o casă, iar aceasta a devenit pe deplin locuibilă, va mai lăsa el oare, în continuare, schelele în jurul casei? Sau dacă ai fiert într-o oală nişte supă, suficient de bine, vei lăsa apoi supa în oala respectivă? Fireşte că nu! O vei scoate din oală, iar oala de-acum golită o vei pune deoparte! Vezi, de aceea, toate în lumea aceasta îşi au timpul lor.

5. Te uiţi la un pom, care primăvara este plin de muguri. Oare nu te vei întreba şi atunci: «La ce-or fi folosind toţi mugurii aceştia pieritori?» Dar mugurii se tot dezvoltă, se umflă din ce în ce mai mult, iar apoi apar frunzuliţele şi florile cele încântătoare şi frumos mirositoare. Tu le admiri pentru că îţi plac foarte mult. Dar după scurtă vreme, ele încep să se ofilească, iar apoi cad. Şi atunci, iarăşi te întrebi supărat: «De ce a fost necesară distrugerea unei asemenea splendori şi frumuseţi încântătoare a pomului?» Da, ai dreptate, un pom în floare întotdeauna oferă privirii o imagine încântătoare. Dar numai din privit nu se satură nimeni, şi de aceea, floarea care a dat naştere fructului trebuie să dispară apoi, pentru ca fructul să se poată dezvolta în toată libertatea. Şi în curând vei vedea pe ramurile pomului o mulţime de fructe dulci, care îţi vor face mare plăcere. Ei bine, oare şi fructele trebuie să rămână pe vecie agăţate de pom?”

6. Şi atunci, iudeul-grec, care era cetăţean al Ierusalimului, a spus: „Pe acestea, Doamne, le înţeleg foarte bine. Căci una se desprinde din cealaltă, într-o continuitate permanentă, până când, pe baza tuturor multiplelor procese, se realizează un oarecare scop final. De ce însă trebuie să moară, să putrezească şi să dispară până la urmă chiar şi pomul, care de multe ori le-a oferit oamenilor, ani de-a rândul, fructe din cele mai bune? Căci el doar a făcut un serviciu bun, şi totuşi trebuie să facă loc pentru un altul!”

7. Iar Eu am spus: „Vezi tu, întreaga materie este de fapt un recipient temporar pentru o anumită cantitate de elemente spirituale ale vieţii! Iar din acestea, an de an, o anumită parte se maturizează, se eliberează şi trece într-un domeniu superior al vieţii. După un număr mai mare sau mai mic de ani pământeşti, în urma trecerii sale la un nivel superior de viaţă, va dispărea însă şi ultimul element vital din pomul care a devenit uscat şi, prin urmare, nefolositor, iar atunci pomul rămâne lipsit de orice viaţă.

8. Şi merită oare atunci să-i mai insufli bătrânului pom, rigidizat şi sterp, noi elemente vitale, pentru ca ele să fie alterate de materia deja prea grosieră a pomului, la fel cum şi vinul cel mai bun se poate strica dacă ai făcut prostia să-l torni într-un vas vechi şi murdar? Nu este oare mai înţelept să pui vinul cel nou în vase noi şi curate, iar pe cele vechi să le arunci, mai ales când ai vase noi în cantităţi mari şi absolut suficiente? Ce părere ai de aspectul acesta?”

9. Iar iudeul-grec a spus: „Doamne, aici nu mai e nimic de spus! Căci Tu singur deţii Înţelepciunea Supremă şi cunoşti totul despre întreaga Creaţie, astfel că, indiscutabil, ai dreptate în toate chestiunile. Noi nu putem decât să Te întrebăm şi apoi să-Ţi dăm crezare în tot ceea ce ne spui. Căci toate sunt chiar aşa cum ni le-ai explicat Tu, o Doamne. Şi tocmai în aceasta constă şi dovada cea mai convingătoare şi mai vie a faptului că Tu Însuţi ai ordonat şi ai creat, încă din eternitate, tot ceea ce există în întreaga infinitate.

10. Ucenicul Tău Ioan a oferit cea mai dreaptă şi mai adevărată mărturie despre Tine - în introducerea la însemnările sale, ce cuprind vorbele rostite de gura Ta - atunci când a spus: «La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Şi

Cuvântul S-a făcut trup şi a sălăşluit între noi. Şi a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au recunoscut.»

11. Vezi, Doamne, chiar aşa stau lucrurile. Tu ai venit la noi, oamenii, şi unii dintre noi Te-au recunoscut, dar cât de mulţi sunt cei care nu Te recunosc nici acum, în ciuda tuturor minunilor pe care le-ai săvârşit şi a învăţăturilor Tale preaînţelepte! Cu adevărat, este uluitor cât de groaznic de proşti şi de orbi pot fi oamenii!”

12. Eu am spus: „Chiar aşa şi este, dar tu nu poţi să faci nimic. Noi nu avem dreptul să le luăm libera lor voinţă, căci atunci ei ar înceta să mai fie oameni. Şi să le oferi şi mai multe semne ar fi o strădanie zadarnică; căci în felul acesta n-am face decât să împlinim ceea ce v-am explicat deja foarte limpede atunci când voi eraţi de părere că trebuie să săvârşesc şi aici aceleaşi minuni ca pe malul Eufratului.

13. Pentru poporul acesta nu avem decât Cuvântul. Iar dacă acesta nu-i deschide ochii, nicio minune, oricât de mare, no va face. Desigur, vor mai fi săvârşite minuni în faţa lui, însă ele nu vor fi spre înălţarea, ci doar spre pierirea sa.

14. Căci Eu vă spun vouă: ultima minune care va fi săvârşită aici, la Ierusalim, va fi foarte asemănătoare cu aceea a profetului Iona în faţa oraşului Ninive, când acesta a petrecut trei zile în burta unui peşte mare. Şi din cauza minunii acesteia, va veni apoi o mare judecată, care îi va înghiţi pe aceşti făptuitori ai tuturor relelor, aşa cum un balaur fioros îşi înghite prada sa nefericită. Dar să lăsăm acestea acum şi să ne mai ducem puţin pe afară, înainte ca soarele să apună.”

15. Cum aceasta le convenea tuturor, ne-am ridicat de la masă şi am urcat din nou pe colina noastră, de unde se putea vedea o parte din Ierusalim.

Capitolul 155

În ce măsură sunt răspunzători oamenii de relele cu care se confruntă

1. Când ne-am aşezat cu toţii jos, pe colină, Lazăr a spus: „Cu adevărat, este păcat ca oraşul acesta mare şi frumos să dispară într-o zi cu totul! Dar ce să faci, dacă înşişi locuitorii săi cei răi vor aceasta?”

2. Eu am spus: „Aici ai vorbit foarte înţelept; căci în cazul aceluia care el însuşi caută să atragă asupra sa un lucru dintre cele mai neplăcute, chiar că nu se poate vorbi în veci de vreo nedreptate. Eu am fost de multe ori aici şi am vrut să-i adun pe toţi sub protecţia Mea, aşa cum o cloşcă îşi ţine puii sub aripile sale. Dar până acum, orice strădanie s-a dovedit zadarnică, astfel că în prezent ei singuri sunt vinovaţi de orice nenorocire care li se va petrece.

3. Totuşi, Eu nu voi înceta să-i învăţ în continuare în toate modurile posibile şi să-i cert cu severitate pentru ca unii dintre ei să mai poată fi salvaţi. Iar ceea ce fac Eu acum, să faceţi şi voi după Mine, şi ultimul şi cel mai mare semn pe care îl voi săvârşi aici, în Ierusalim, vă va face sarcina mai uşoară. Cei care vă vor asculta pe voi, pe Mine Mă vor asculta - căci voi veţi spune doar ceea ce Duhul Meu va pune în gura voastră - , şi astfel vor fi mântuiţi. Însă cei ce vor rămâne în vechea lor încăpăţânare îi vor culege roadele.

4. Căci dacă omul poate să moară din cauză că a căzut într-o apă mare sau că a fost cuprins de un foc, aceasta înseamnă oare că ar trebui ca Eu să nu mai las să existe deloc pe pământ apa sau focul? O, nicidecum! Omul de aceea are minte, forţă şi voinţă liberă! El cunoaşte atât însuşirile pozitive, cât şi pe cele negative ale apei şi ale focului. N-are decât să folosească ambele elemente cu înţelepciune, şi atunci ele îşi vor dovedi utilitatea pentru el. Dacă însă, din prea multă îndrăzneală sau dintr-o mare neatenţie, el cade într-o apă adâncă sau într-un cuptor de var, el singur este de vină că-şi pierde, cu sau fără voie, viaţa aceasta pământească. Însă pe omul cu adevărat înţelept şi prevăzător nu-l va paşte prea uşor un asemenea pericol, şi cu atât mai puţin pe aceia care urmează Învăţătura Mea!”

5. Un iudeu-grec a spus: „Doamne, dar nu în toate cazurile este de ajuns înțelepciunea omenească, chiar dacă ea este însoțită de cea mai mare prudență! Să luăm doar un exemplu: să zicem că eu ar trebui să plec, pentru nişte afaceri urgente, cu corabia, pe Marea cea Mare, până la Roma. Dar iată că, aflându-mă în mijlocul mării, se iscă o furtună. Corabia se loveşte de o stâncă ascunsă sub apă şi se scufundă. Cine oare poartă în cazul acesta vina pentru nenorocirea mea? Eu cu siguranță că nu, şi nici căpitanul corăbiei; căci de unde să ştie el că se va isca dintr-o dată o furtună, şi de unde să fi ştiut eu aşa ceva?!”

6. Eu am spus: „Prietene, atunci când se petrece aşa ceva, aceasta reprezintă fără îndoială o decizie bine fundamentată, venită de Sus, şi este cam acelaşi lucru ca atunci când cineva se prăpădeşte în urma unei boli grave şi incurabile. Căci niciun om de pe întreg pământul nu-şi păstrează viața trupească veşnic - şi de aceea, cineva poate foarte bine să-şi piardă trupul, în apă sau în flăcări, fără ca el să aibă neapărat vreo vină. Şi sunt de părere că nu merită să mai vorbim despre lucrul acesta. Să trecem mai bine acum la ceva nou şi mult mai important!”

Capitolul 156

Domnul nostru Iisus Hristos anunță o eclipsă de lună

1. (Domnul): „Uitați, soarele a apus, cerul este senin şi deja se zăresc câteva stele. Acolo spre răsărit, la orizontul puțin înceţoşat, tocmai se ridică luna plină. Astăzi însă, peste două ceasuri, se va produce o întunecare a lunii, datorată umbrei naturale a Pământului, care se va afla exact între Soare şi Lună. Aceasta va determina o panică teribilă în rândul locuitorilor Ierusalimului şi în special în rândul fariseilor celor proşti, căci de data aceasta luna va dispărea complet pentru aproape o jumătate de ceas. Să vedeți atunci strigăte, iar în cutiile milei vor curge sume considerabile de bani. Noi însă vom urmări de aici, foarte liniştiți, micul spectacol al naturii şi ne vom bucura de el.

2. De altfel, fenomenul acesta, absolut natural, este în avantajul nostru. Căci clerul şi poporul consideră un asemenea fenomen drept un semn al mâniei lui Dumnezeu, iar oamenii din popor, care sunt de partea Mea, le vor reproşa în gura mare preoților că este ziua în care au vrut să pună mâna pe Mine, iar atunci preoții vor fi încolțiți. Dar ei se vor scuza şi vor încerca să arunce întreaga vină asupra esenienilor, pe care îi urăsc atât de mult, şi vor începe să-i condamne şi să-i blesteme pe aceştia din răsputeri. Între timp însă, luna va apărea din nou, iar preoții îi vor spune mulțimii cu mult patos: «Vezi, mulțime oarbă şi proastă ce eşti, că, de îndată ce i-am condamnat pe cei mai mari duşmani ai lui Dumnezeu, cu puterea conferită doar nouă de către El, mânia Lui s-a domolit pe dată şi acum putem respira uşurați, şi, în semn de mare mulțumire, putem depune ofrande cât mai mari în cutia Sa!»

3. Încă din timpul nopții, se va organiza o nouă ceremonie de depunere a ofrandelor, iar poporul cel orb şi prost va aduce jertfe cât mai mari. Dar cei care cred deja în Învățătura Mea, şi care sunt foarte mulți, nu vor participa la această manifestare, şi mulți dintre esenienii prezenți le vor arunca o provocare preoților, ținând un discurs despre eclipsa de lună, care va fi unul cu totul deosebit; căci esenienii cunosc bine cauzele intrării lunii în conul de umbră şi au şi prevăzut, cu mare exactitate, cu ajutorul calculelor, eclipsa aceasta, precum şi altele, şi le vor demonstra aceasta preoților în fața poporului.

4. Iar atunci, mulțimea îi va ataca din nou foarte vehement pe preoți şi va cere ofrandele înapoi, fără a le obține însă. Căci preoții le vor explica oamenilor cum că jertfele lor vor fi utilizate în cutare sau cutare scop de binefacere. Acest lucru va linişti o parte a populației, însă o altă parte se va supăra şi mai tare, astfel încât va izbucni o mare tulburare în Templu şi chiar şi în afara acestuia, iar atunci, pentru a restabili ordinea, va trebui să intervină, cu cea mai mare severitate, gărzile înarmate ale romanilor. Vedeți voi, toate acestea le va determina,

în noaptea aceasta, fenomenul foarte natural al eclipsei de lună. Pe noi însă el nu ne va deranja în niciun fel. E drept că unii se vor refugia chiar până aici, de frica intervenției foarte severe a romanilor. Noi însă nu avem de ce să ne temem de ei. Ei bine, ce spuneți despre toate acestea?”

5. Toți au spus: „Extraordinar, Doamne! Doar că preoții cei răi scapă din nou mult prea uşor! Ar merita să fie bătuți cu pietre, măcar de către esenieni!”

6. Eu am spus: „O, aici vă înşelați foarte tare! Căci pietrele verbale cu care îi vor ataca esenienii vor fi mult mai dure. Aceştia vor explica poporului foarte limpede caracterul natural al fenomenului respectiv, iar el îi va învinui pe farisei, nu le va mai acorda deloc încredere şi va jura să nu mai calce niciodată în Templu. Şi, vedeți voi, pentru preoți, acesta este un lucru mult mai grav decât să fie bătuți cu pietre!”

7. Atunci Lazăr a spus: „Doamne, dacă eclipsa de lună nu se produce prea curând, poate am putea cina înainte!”

8. Eu am spus însă: „Dragul Meu frate, abia de o oră ne-am ridicat de la masă, astfel că ar fi de-a dreptul exagerat să cinăm acum. Hai să lăsăm să se termine fenomenul, care va dura vreo trei ore - iar apoi vom putea să ne întărim şi trupurile cu ceva!”

9. Cu aceasta, Lazăr s-a declarat mulțumit şi le-a spus celor două surori ale sale să nu se mai agite acum pentru cină, ci să ne pregătească o masă bună pentru când ne vom întoarce. Iar apoi Lazăr M-a întrebat ce este de fapt Luna.

10. Eu i-am spus: „Frate dragă, uite, lucrul acesta ucenicii Mei îl ştiu foarte bine, şi de altfel Eu însumi ți-am explicat odată - la o întrevedere doar între noi doi - ce sunt Soarele, stelele şi Luna. Dar se pare că tu nu ai înțeles prea bine lucrurile acestea. Nu face nimici Eu vă voi deschide imediat vederea interioară, şi veți putea vedea Luna, aşa cum vedeți acum ținuturile acestui pământ, iar lucrul acesta vă va fi mai util decât dacă aş folosi mii şi mii de cuvinte pentru a vă explica.”

11. Cu aceasta, s-au declarat cu toții de acord şi Mi-au mulțumit dinainte.

Capitolul 157

Observarea Lunii prin intermediul vederii interioare

1. Între timp, umbra aruncată de Pământ asupra Lunii a început să se vadă. Toți ochii erau ațintiți asupra Lunii, urmărind înaintarea umbrei. Curând Luna s-a întunecat de tot, şi atunci a devenit vizibil un mare număr de stele, care până atunci nu putuseră fi observate din cauza strălucirii lunii pline.

2. Iar Lazăr M-a întrebat: „Doamne, cum se face că acum vedem un număr atât de mare de stele, pe care mai înainte nu le vedeam?”

3. Eu am spus: „Vezi, dragul Meu frate, aceasta se datorează faptului că lumina puternică a lunii pline nu-ți mai amăgeşte ochiul. Pupila ta este acum foarte mult mărită, astfel că poți identifica până şi cele mai slabe sclipiri de lumină. Ziua nu vezi niciun fel de stele pentru că lumina soarelui face ca pupila ochiului să se îngusteze în mod necesar foarte mult. Ochiul omului a fost creat de către Dumnezeu cu o asemenea perfecțiune, încât el să poată percepe şi evalua orice nivel al luminii.

4. Dar oricât de perfect ar fi ochiul de carne al omului, el nu se poate compara în niciun fel cu perfecțiunea măreață a ochiului spiritual, care poate pătrunde toate lucrurile şi le poate vedea la dimensiuni absolut reale.

5. Fii acum foarte atent să vezi cum stelele cele mai mici vor dispărea treptat, pe măsură ce luna va ieşi din umbra pământului, şi astfel te vei convinge că lucrul acesta este determinat de lumina tot mai puternică a lunii.

6. Dar cu totul altfel stau lucrurile cu vederea interioară a sufletului. Pe aceasta n-o perturbă nicio lumină pământească, şi pentru ea, noaptea sau ziua cea mai luminoasă sunt totuna. Astfel, pentru suflet nu există decât o zi permanentă şi niciodată noapte, cel puțin pentru sufletele care trăiesc în lumina Mea; căci pentru sufletul care nu trăieşte decât în lumina acestei lumi şi nu îşi primeşte învățătura decât din această lume, pentru acesta, dincolo de mormânt nu există decât noapte şi întuneric.

7. Dar acum, fiți cu toții atenți! Căci Eu vă voi trezi pentru câteva clipe vederea interioară, astfel că veți putea vedea Luna ca şi cum v-ați afla pe ea!"

8. Eu am voit aceasta, şi în aceeaşi clipă toți au scos un strigăt de groază; Lazăr chiar M-a rugat să-i iau vederea interioară, căci tărâmul lunar i se părea prea trist, sumbru şi gol.

9. Eu însă am spus: „Uitați-vă mai cu atenție, şi veți descoperi ființe asemănătoare oamenilor de pe pământul acesta![26]"

10. Şi atunci, cu toții şi-au concentrat şi mai tare vederea şi, iată, au descoperit chiar ființe umane. Pe partea orientată întotdeauna spre Pământ a Lunii ei au văzut nişte ființe umane micuțe, aerate, aproape transparente, care păreau atât de lipsite de vigoare, încât nu ştiau ce să creadă despre ele. Cealaltă față a Lunii, le-a plăcut mai mult. Însă cum acolo domnea noaptea selenară de paisprezece zile, ei au văzut, din motive lesne de înțeles, oamenii şi puținele animale cufundați într-un somn adânc.

11. Şi, după ce au studiat cu toții foarte atent întreaga suprafață a lunii, au spus că au văzut deja suficient din tărâmul ei şi că acum ar fi bine să le iau vederea interioară, iar Eu am făcut de îndată lucrul acesta; căci începuse să-i cuprindă o oarecare teamă că ar putea rămâne pentru totdeauna în lumea aceea, care părea foarte tristă.

12. Şi când au văzut din nou Luna cu ochii trupului lor, s-au bucurat foarte tare, iar cel mai vârstnic dintre iudeii-greci Mi-a spus: „Doamne, dacă trebuie să existe undeva, în spațiul cel nesfârşit al Creației Tale, vreo lume în care sufletele să fie condamnate pentru a-şi ispăşi în chinuri păcatele, atunci Luna chiar că este cea mai indicată pentru aşa ceva, în special acea parte a ei care este orientată spre noi! Iar creaturile acelea umane bizare şi foarte urâte, cenuşiu-transparente şi aerate, arătând ca un fel ele ceață, cu siguranță că nu sunt altceva decât asemenea suflete nenorocite, deloc de invidiat. Căci pe pământul acesta, dacă cineva cutreieră diferite ținuturi şi țări, întâlneşte regiuni care de care mai frumoase! Dar în lumea aceea de sus, lucrurile stau chiar invers. Primul şi cel mai bun loc pe care îți cad ochii este atât de posac şi de pustiu, încât te îngrozeşti de el ca de o monstruozitate. Iar celelalte regiuni sunt parcă şi mai înspăimântătoare şi mai îngrozitoare; şi în locurile acelea trăiesc totuşi oameni, iar aceştia arată atât de trişti şi de degenerați, încât, comparativ cu ei, pe locuitorii celor mai urâte şi mai puturoase mlaştini de pe la noi i-ai putea considera nişte adevărați regi. Doamne, Doamne, ce fel de oameni sunt de fapt aceia?"

13. Atunci Eu am spus: „Da, da, într-adevăr, acelea nu sunt ființe prea fericite şi poartă în ele multe elemente diavoleşti. Dar ele pot să acceadă cu timpul, şi vor şi accede, la o viață mai bună - însă e drept că nu foarte repede. Cei care viețuiesc deja la suprafața lunii şi au ajuns la acest fel de transparență o duc întrucâtva mai bine; dar cei care mai locuiesc în adâncurile peşterilor, grotelor şi craterelor, stau mult mai rău şi va mai trece o bună bucată de vreme până când vor putea accede la un nivel de viață superior.

14. Vedeți voi, acelea sunt suflete ale oamenilor de pe acest pământ care, în viața lor terestră, dusă într-un trup omenesc, s-au dedicat peste măsură iubirii egoiste - față de ei înşişi şi față de lume. Pe tărâmul selenar, sufletele acestea, mai mult decât materialiste, îşi creează acum ele însele un fel de trup semi-material, cu care pot percepe senzațiile materiale, cum ar fi frigul, căldura, lumina soarelui şi reflexia sa pe acest pământ şi pe celelalte planete; însă nu-şi mai pot satisface în niciun fel dorințele lor pământeşti. Ele văd foarte clar pământul

[26] Vezi „Luna" de Jakob Lorber.

acesta şi ştiu că odinioară au trăit bine pe suprafaţa sa şi au acumulat aici bunuri numeroase, s-au bucurat de mare vază şi au fost slujiţi de mulţi oameni. Dar acum au rămas singuri şi goi, fără niciun fel de hrană, decât un aer foarte rarefiat, fără niciun pic de apă şi, cu atât mai puţin, de vin. Solul de sub tălpile lor este piatră goală, pe care nu creşte nimic, nici măcar un firicel de muşchi.

15. Astfel că solul selenar este un loc foarte adecvat pentru ca astfel de suflete să se simtă atât de pustiite, încât să ajungă la înţelegerea că toate bunurile lumeşti sunt extrem de amăgitoare şi de lipsite de valoare şi să fie cuprinse de o imensă dorinţă de a înceta să mai existe şi de a dispărea cu totul.

16. Multe din ele încearcă să se omoare, altele să se cufunde într-un fel de somn, ca să nu mai vadă această lume. Dar niciunul din aceste lucruri nu este posibil. Şi atunci, încep să caute o ieşire din gropile şi văgăunile suferinţelor lor, care să le ducă spre alt loc, unde să întâlnească oameni mai înţelepţi, cu care să se poată sfătui despre atât de trista lor existenţă. Şi iată că, după multe eforturi şi strădanii, ele pot găsi într-adevăr o ieşire. Şi astfel, ajungând la nişte câmpii întinse şi apoi escaladând nişte munţi înalţi, ele întâlnesc multe spirite care le povăţuiesc cu înţelepciune; acestea le spun că există un Dumnezeu atotputernic, preaînţelept şi nespus ele bun, şi că, dacă ele vor crede în El şi îl vor iubi, le va merge mult mai bine.

17. Ele acceptă cu plăcere, şi apoi, cât de curând, scapă de materia lor, primind un veşmânt spiritual şi fiind transferate ulterior pe o altă planetă, ca de pildă pe Venus sau pe Mercur, iar mai apoi, pe Jupiter, pe Saturn sau pe alte planete. Aici, cu timpul, se dezbăra de tot ce mai este material în ele, devenind capabile să ajungă pe Soare, unde le este permis să dobândească foarte multă înţelepciune şi iubire. Şi abia atunci ele devin spirite pure şi ajung în soarele cel pur-spiritual, unde există nenumărate şcoli în care se învaţă cea mai înaltă înţelepciune.

18. Astfel, chiar şi aceşti oameni cât se poate de înrobiţi materiei se purifică în sfârşit şi, după o lungă perioadă de timp, se pot bucura de o mare fericire. Dar ei nu vor putea ajunge niciodată acolo unde poate ajunge chiar şi cel mai neînsemnat dintre copiii Mei.

19. Totuşi, chiar şi nefericiţii locuitori ai Lunii vor fi salvaţi, atunci când Eu Mă voi fi întors acolo de unde am venit. Aţi înţeles acum ce este Luna?”

20. Iar Lazăr a spus: „Da, Doamne, aceasta o ştim acum cu exactitate, cel puţin în ceea ce priveşte jumătatea sa orientată spre noi! Dar jumătatea întoarsă de la noi pare a avea o mai mare asemănare cu pământul nostru. Căci acolo am văzut plante şi ape, şi nori pe cer. Ce este de fapt acolo?”

21. Eu am spus: „Oameni la fel de naturali ca, de pildă, cei din nordul îndepărtat al acestui pământ, dar firește că oarecum altfel organizaţi, datorită faptului că alternanţa ciclului zi-noapte de pe Lună este diferită de cea de pe Pământ. Restul îl veţi afla de la spiritul vostru. Şi cum iată că s-a sfârşit şi fenomenul eclipsei, ne putem întoarce în casă, pentru a lua o cină cumpătată înainte de culcare.”

22. Şi toţi s-au declarat de acord, astfel că ne-am întors în casă, unde Eu i-am sfătuit să nu povestească nimănui despre această viziune.

Capitolul 158

Urmările misterioase şi nebănuite ale eclipsei de luna. Renaşterea în spirit (care este posibilă) şi unele daruri spirituale (care este cu putinţă sa fie oferite acelora care le merită)

1. În odaie, ne-am aşezat ca de obicei în jurul mesei celei mari, iar Lazăr a poruncit să ni se aducă pâine şi vin, căci altceva nu era gata. Marta a vrut să dea fuga în bucătărie pentru a găti, măcar pentru Mine, ceva mai deosebit.

2. Eu însă i-am spus: „Lasă aceasta acum, sora Mea, căci pâinea şi vinul sunt oricum cea mai bună hrană pentru trupul omenesc! Iar dacă ai face acum focul, lucrul acesta ar fi de îndată observat de către fugarii din Ierusalim, care vor veni imediat încoace - ceea ce nici vouă şi nici Mie nu ne-ar conveni. De aceea, să ne mulţumim cu strictul necesar şi ne vom ocupa de restul mâine."

3. Atunci Marta şi-a înfrânat zelul, iar noi am mâncat şi am băut ce era pe masă.

4. Dar după ce ne-am întărit astfel trupurile, au venit câţiva servitori de-ai lui Lazăr în odaia noastră şi au povestit că dincolo de zidul care înconjura localitatea Betania se adunaseră o mulţime de oameni, iar aceştia vorbeau între ei că la Ierusalim izbucnise cu ocazia eclipsei de lună un adevărat tărăboi, atât de violent, încât până la urmă romanii s-au văzut nevoiţi să facă ordine cu armele, căci altfel lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută.

5. Mulţi dintre pelerini au şters-o repede de acolo. Cei care au ajuns până aici, au încercat să intre, dar n-au putut, căci noi închiseserăm bine toate porţile, odată cu apusul soarelui. Unii se întrebau dacă profetul din Galileea nu era cumva în Betania. Însă alţii spuneau: „O, acela e prea deştept şi a mirosit el ce va să vină încă de dimineaţă, aşa că a luat-o la timp din loc!" „Stăpâne, ce să facem cu oamenii aceia? Să-i lăsăm să intre sau nu?"

6. Dar am răspuns Eu în locul lui Lazăr: „Să rămână afară; căci de-acum nu-i va mai urmări nimeni! Până mâine lucrurile se vor linişti, iar sărbătoarea se va desfăşura fără alte incidente."

7. Atunci servitorii au ieşit afară şi au făcut de strajă împreună cu celelalte slugi, astfel ca nimeni să nu pătrundă peste zid în curtea cea mare.

8. Iar Eu le-am amintit tuturor ceea ce le spusesem înainte, sus, pe colină, despre efectele pe care le va avea eclipsa de lună la Ierusalim, şi toţi s-au mirat foarte tare cum de am putut Eu să ştiu cu atâta exactitate ce urma să se petreacă, fără să fi fost prezent acolo.

9. Eu însă le-am spus: „Dar de ce vă miraţi aşa? Lucrurile acestea vi le-ar fi putut prevesti, la fel ca Mine, orice om inteligent şi înţelept, ştiind fireşte din experienţă cum se comportă templierii cei hapsâni în asemenea împrejurări şi cum se pricep ei să tragă foloase din toate fenomenele naturale de acest fel! O astfel de concluzie era la îndemâna oricărui om cu judecata matură şi nu reprezintă deloc ceva ieşit din comun. Dar a şti, fără niciun fel de calcule, când se va produce un asemenea fenomen, acest lucru este cu adevărat ieşit din comun, cu toate că şi esenienii pot determina cu destulă exactitate acest moment, dar folosindu-se întotdeauna de ştiinţa secretă a calculelor, pe care o deţin.

10. Totuşi, oamenii care vor trăi mult timp după noi vor fi capabili să determine chiar cu mai mare precizie, prin calcule, fenomene de genul acesta, şi totuşi nu vor fi câtuşi de puţin atotştiutori, aşa că nici lucrul acesta nu înseamnă atât de mult pe cât credeţi voi.

11. Mult înseamnă, în schimb, să poţi citi gândurile unui om şi inima acestuia! Cel ce poate face aceasta, acela este atotştiutor, atotvăzător şi atotsimţitor, asemenea lui Dumnezeu. Iar cei care vor trăi în spiritul Învăţăturii Mele şi vor dobândi, pe această cale, renaşterea în Spirit a sufletului lor vor putea face şi acest lucru. Însă cei care nu vor dobândi renaşterea spirituală, aceia nu vor putea să realizeze niciodată ceva pur spiritual.

12. Luaţi aminte că, deşi este adevărat că omul care cunoaşte în totalitate adevărul trupului va descoperi în felul acesta adevărul universului, totuşi trupul nu va fi suficient pentru a cunoaşte în totalitate toate cele care sunt ascunse de fapt în universul fiecărui om. Luaţi aminte că, prin alcătuirea sa, trupul a fost creat la începuturi de Dumnezeu pentru a fi totuşi tangent cu nemărginirea şi cu infinitul. Mai mult decât atât, în anumite condiţii, trupul, prin stările care apar în el, poate să-i dezvăluie omului veşnicia şi omniprezenţa misterioasă a lui Dumnezeu. Trebuie însă să ştiţi că trupul nu poate să cunoască chiar totul, căci el nu are atâţia ochi încât să le vadă chiar pe toate cele care sunt atât în această lume, cât şi în lumea de dincolo. Luaţi însă aminte că Spiritul cel nemuritor care sălăşluieşte în lăuntrul omului vede şi ştie extraordinar de multe despre tot şi toate ce se află ascunse în fiinţa fiecărui om. Tocmai

de aceea fiecare om trebuie să tindă din toate puterile să obțină cât mai repede renaşterea cea adevărată în Spirit, căci fără aceasta nimeni nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.

13. Înțelegând aşa cum se cuvine toate acestea, este necesar să ştiți că, prin exemplul Meu dumnezeiesc, pe care este acum cu putință să vi-l ofer, mulți dintre voi vor fi capabili, atât în aceste vremuri, cât şi în viitor, să ajungă la renaşterea cea desăvârşită în Spirit. Prin intermediul exemplului viu pe care vi-l ofer, mulți vor fi aceia care vor realiza aceasta, şi oricе om care va crede cu o tărie de nezdruncinat în Dumnezeu Tatăl şi în Mine va reuşi aceasta dacă va trăi potrivit Învățăturilor Mele pline de înțelepciune, pe care Eu le-am primit de la Dumnezeu."

14. Atunci au spus ucenicii: „Doamne, cum şi când se va petrece aceasta?"

15. Eu am spus: „Veți avea ocazia s-o aflați cât de curând şi o veți vedea cu propriii voştri ochi. Altceva nu trebuie să ştiți înainte de vreme. Mai bine gândiți-vă că până atunci mai avem multe de făcut, iar Eu voi mai avea mult de suferit, pentru ca astfel, din judecata ce îi apasă acum pe oameni, să fie scos ghimpele morții! Dar acum, haideți să mergem la odihnă, ca să ne refacem forțele pentru treburile noastre de mâine. Căci un om care moțăie nu poate duce la bun sfârşit o treabă spirituală."

16. Şi atunci ne-am dus cu toții la culcare şi am dormit buştean până în zorii zilei.

Capitolul 159

Ucenicii merg la sărbătoarea de la Ierusalim

1. Când ne-am trezit - de data aceasta, cu o oră bună mai târziu decât de obicei - gustarea de dimineață era deja pregătită şi ne aştepta. Ne-am aşezat de îndată la masă şi am mâncat cu multă bucurie bucatele foarte gustoase. După masă, ucenicii M-au întrebat ce voi face în ziua aceea.

2. Eu am răspuns: „Astăzi va fi pentru Mine o zi de sărbătoare, astfel că nu voi face mare lucru. Voi însă puteți să urcați sus la Templu, să vedeți ce se mai petrece şi ce se mai spune pe acolo! Iar la prânz, când vă veți întoarce, îmi veți putea spune ce mai vorbesc oamenii despre Mine. Eu vreau să fiu astăzi prezent la festivități doar cu ochiul şi cu urechea Mea spirituală; căci astăzi se va desfăşura acolo o adevărată sărbătoare păgână. Dar cei care vor să rămână aici, n-au decât să o facă şi să nu se mai gândească la sărbătoarea cea prosteas-că!"

3. Atunci câțiva dintre ucenici s-au ridicat şi au pornit alene în sus, la sărbătoare, însă Petru, Ioan, Iacov, Andrei, Simon şi Matei au rămas cu Mine, la fel ca şi iudeii-greci - aceştia din urmă dorind să evite a fi recunoscuți de cineva prin oraş, în ciuda veşmintelor lor greceşti.

4. Când cei câțiva ucenici au ajuns sus pe deal, la sărbătoare, unii dintre evrei i-au şi recunoscut şi i-au înconjurat, luându-i pe loc la întrebări: „Nu sunteți voi galileeni şi ucenici ai dulgherului din Nazaret? Unde este, căci vrem să mergem să vorbim cu el?"

5. Ucenicii însă nu le-au dat evreilor niciun răspuns, drept pentru care aceştia i-au înghesuit şi mai mult.

6. Aceasta l-a supărat pe Nathanael, care le-a spus celor atât de insistenți: „De ce puneți astfel de întrebări? Duceți-vă şi căutați-L voi înşivă! Căci noi suntem aici pelerini ca şi voi, şi nu aveți niciun drept să ne agasați. Iar dacă veți continua să ne deranjați, le vom cere romanilor să vă țină la distanță!"

7. Evreii au bombănit dar i-au lăsat în pace pe ucenici, care au început să se plimbe prin curțile exterioare ale Templului.

8. Se vorbea mult despre Mine ici şi colo, şi mulți evrei care credeau în Mine Mă căutau şi-i întrebau şi pe alții dacă nu M-a văzut careva. Dar nimeni nu ştia unde eram.

9. Iar unii au spus: „El a avut dreptate ieri când a spus: «Mă veți căuta şi nu Mă veți găsi! Iar unde voi fi Eu, acolo nu veți putea ajunge!»„

10. Dar erau şi destul de mulți care afirmau că Eu aş fi un simplu şarlatan şi un magician versat. Alții, la rândul lor, spuneau că aş fi în mod evident un proroc, întrucât săvârşesc fapte pe care nu le-a săvârşit niciodată niciun magician. Iar alții spuneau că nu sunt de fapt decât un om foarte pios. În schimb, leviții declarau că aş fi posedat de un spirit foarte puternic al iadului, care şi-ar săvârşi prin Mine faptele sale vrăjitoreşti, ducându-i astfel în ispită pe oameni. Dar nimeni nu spunea şi nu credea că Eu sunt Însuşi Hristosul.

11. Ucenicilor sărbătoarea li s-a părut foarte searbădă şi neinteresantă, aşa că au pornit-o destul de repede înapoi. Şi când au ajuns din nou în Betania, toți i-au întrebat de îndată cum se desfăşurau lucrurile la sărbătoare. Iar ei au povestit foarte amănunțit tot ce li se petrecuse, ce văzuseră şi auziseră. Atunci Lazăr s-a supărat foarte tare, şi la fel şi ceilalți ucenici şi iudeii-greci, pentru faptul că poporul era atât de îndărătnic.

12. Iar Lazăr a spus: „Ei bine, este ceva de neînțeles pentru mine, că tocmai poporul acesta este atât de îndărătnic! Câte minuni s-au săvârşit aici şi câte învățături s-au dat - şi toate în zadar! Nu se poate, este prea de tot! Un om ca Tine, Doamne - care le oferă oamenilor în permanență doar cele mai mari binefaceri şi care, după câte ştiu eu, nu a cerut niciodată nimic în schimb de la nimeni, ci dimpotrivă, i-a făcut fericiți pe atât de mulți sărmani şi a răsplătit înmiit pe fiecare dintre cei care i-au dovedit prietenia - ei bine, un astfel de om nu este pentru poporul acesta nemernic nimic altceva decât un şarlatan! O Doamne, dă-mi mie, doar pentru câteva clipe, atotputernicia Ta, şi locul acesta va fi pe dată curățat de toată murdăria sa! Vai, omenire jalnică! Nu, nu este adevărat că mai trebuie să treacă cincizeci de ani până când ea să fie coaptă pentru cea mai severă judecată; ea este de pe acum mai mult decât coaptă!”

13. Atunci Eu am spus: „Dragul Meu frate, nu te înfierbânta aşa pentru atâta lucru, ci mai degrabă gândeşte-te că Eu ştiu cel mai bine de ce le este tolerată această comportare nesăbuită! Totuşi, nu noi îi vom judeca, ci Cuvântul atât de limpede pe care de atâtea ori l-am rostit către ei în zadar. Dar este bine că ați auzit acum şi voi cum gândesc despre Mine majoritatea oamenilor. Mâine, în ziua cea mai de seamă a sărbătorii, voi vorbi din nou în Templu şi le voi explica cu mare exactitate ce fel de oameni sunt ei şi la ce trebuie, prin urmare, să se aştepte. Haideți deci să le lăsăm acum pe toate acestea şi să ne ocupăm de lucruri mai importante!”

14. Iar Lazăr a spus: „Da, Doamne, ar fi mai bine! Dar ce s-ar găsi oare chiar acum de făcut? Prânzul va fi gata abia peste un ceas.”

15. Eu am spus: „Lasă, nu te preocupa tu de aceasta - căci Eu sunt cel care hotărăsc lucrurile şi le fac!”

Capitolul 160

Cei şapte câini de paza ai lui Lazăr. Lumile stelare sunt şcoli pentru spirite

1. (Domnul): „Uite, atunci când Noe şi-a construit arca, urmând sfatul lui Dumnezeu, vecinii săi, care erau foarte ataşați de această lume, l-au luat în râs şi şi-au bătut joc de el, spunând: «Ia uitați-l şi pe nebunul ăsta! Aici, sus pe munte, departe de orice mare, el îşi construieşte o barcă, crezând că Dumnezeu va trimite asemenea ape mari peste noi, încât valurile lor să ajungă dincolo de munții aceştia înalți, şi atunci, el şi cu ai săi să se îmbarce şi să se salveze de la înec!»

2. De asemenea vorbe şi de altele chiar şi mai răutăcioase a avut parte Noe. Ba chiar şi fratele său, Mahal, a râs de el şi a plecat cu fiicele sale în jos, în câmpia Hanoh-ului. Iar vecinii căutau să-i frângă lui Noe elanul, stricând noaptea ceea ce el construia ziua. Atunci el L-a rugat pe Dumnezeu să-l scape de năpasta aceasta. Şi iată că Dumnezeu i-a trimis o mul-

ţime de câini mari şi răi, şi cine se încumeta să se apropie noaptea de construcţie, acela era sfâşiat de ei, iar Noe a putut apoi să se ocupe în linişte de arca lui.

3. Iată, tu ţi-ai tocmit, în schimbul unei sume mari de bani, soldaţi romani ca să-ţi păzească locuinţa! Dar Eu îţi pot asigura un cu totul alt soi de paznici, care te vor costa foarte puţin şi, în plus, nu se vor lăsa mituiţi de nimeni! Ei îi vor recunoaşte instinctiv pe duşmanii tăi şi-i vor goni cu urletele lor fioroase cât mai departe de proprietăţile tale. Dar la fel de bine îi vor recunoaşte şi pe prietenii cei adevăraţi ai casei tale, pe care nu-i vor goni, ci îi vor lăsa să intre liniştiţi."

4. Atunci Lazăr a spus: „O Doamne, adu-mi atunci cât mai repede astfel de păzitori şi Te asigur că n-o vor duce rău la mine!"

5. Eu am spus: „Ei bine, haideţi să ieşim puţin pe afară, iar paznicii vor fi de îndată aici!"

6. Am ieşit afară, în curtea cea mare, şi de îndată au venit în fugă spre noi şapte câini mari, care lătrau foarte tare şi se gudurau pe lângă noi. Toţi erau de dimensiunea unui viţel de doi ani, aveau maxilare puternice şi o blană cafenie, flocoasă.

7. Lazăr s-a bucurat foarte mult văzându-i şi M-a întrebat ce fel de adăpost ar trebui să construiască pentru asemenea animale. Iar Eu i-am creat pe dată şi la locul cel mai potrivit un asemenea adăpost, doar prin forţa Voinţei Mele, ceea ce l-a uluit şi mai tare pe Lazăr. Dar ucenicii i-au explicat acest lucru şi i-au povestit cum le-am făcut Eu unor oameni case de locuit foarte spaţioase.

8. Şi Lazăr a spus: „Iată ce lucruri face Domnul, iar poporul cel nesăbuit de acolo de sus tot nu crede în El şi Îl tratează ca pe un şarlatan! Vai, oare până unde poate merge răutatea oamenilor şi duşmănia lor?!"

9. Eu însă i-am spus: „Lasă asta! Timpul este infinit, iar spaţiul fără margini. Astfel că multe se pot petrece şi fiecare faptă îşi are rostul ei. Ai văzut în noaptea aceasta, în timpul eclipsei de lună, nenumăratele stele, şi totuşi, ele toate nu reprezentau decât a zecea mia parte a stelelor care strălucesc în sfera vizibilităţii noastre. Iar Eu îţi spun ţie că toate stelele acestea care sunt vizibile nu reprezintă încă nici măcar o infimă parte din multitudinea de stele care nu pot fi zărite de oameni şi, prin urmare, nu au fost văzute niciodată, nici măcar de ochiul foarte ager al vreunui birmanez din podişul indian, deşi locuitorii podişului indian au o vedere atât de bună, încât pot distinge foarte clar până şi munţii şi gropile de pe Lună. Toate acele infinit de multe lumi sunt de fapt şcoli pentru tot felul de spirite, şi de aici poţi deduce foarte simplu de ce se spune în Scriptură că hotărârile lui Dumnezeu şi căile Sale sunt de nepătruns! De aceea, nu-ţi face griji atunci când se petrec lucruri care par a fi opuse raţiunii, căci Dumnezeu le ştie pe toate şi El cunoaşte atât spiritele, cât şi căile prin care ele îşi pot împlini menirea!"

Capitolul 161

Exemplul personal este cea mai bună învăţătura şi povaţă. Când trebuie recurs la ameninţare sau la forţă

1. (Domnul): „Orice om care cunoaşte din gura Mea căile luminii şi ale vieţii nu trebuie să se preocupe decât ca el să fie curat în faţa lui Dumnezeu şi să nu-l judece pe aproapele său! Căci procedând astfel, el face tot ce trebuie să facă, şi prin exemplul lui personal îi dă fratelui său cea mai rodnică învăţătură.

2. Căci dacă fratele tău te vede pe tine săvârşind fapte bune şi nobile, el va veni curând la tine şi te va întreba: «Ce motiv ai tu să acţionezi astfel?» iar tu îi vei spune atunci adevărul: «Du-te şi fă şi tu acelaşi lucru, şi atunci vei trăi!» Ei bine, şi el atunci va merge şi se va strădui să facă şi el ceea ce a văzut că faci tu! Dacă însă te duci şi-i reproşezi greşelile sale

şi apoi îl povăţuieşti cum să facă de acum înainte, atunci el se va supăra şi te va întreba: «Cine te-a numit pe tine judecător asupra mea? Mătură-ţi mai întâi în faţa propriei tale uşi, iar eu mă voi îngriji singur de uşa casei mele!»

3. De aceea, vă spun tuturor: faceţi în aşa fel încât faptele bune să preceadă învăţătura, şi atunci oamenii vor recunoaşte mai uşor că sunteţi cu adevărat ucenicii Mei! Faceţi bine chiar şi duşmanilor voştri, şi atunci îi veţi umple de căinţă!

4. Luaţi cu toţii exemplu de la Mine! Căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi nu condamn pe nimeni. Şi toţi cei osteniţi şi împovăraţi să vină la Mine, iar Eu îi voi odihni! *(Matei 11/28-30)*

5. Şi aşa cum sunt Eu Însumi faţă de toţi oamenii, aşa să fiţi şi voi! Or, puteţi spune voi, ucenicii Mei cei vechi, despre Mine, că am fost vreodată dur şi crud faţă de vreun om care a comis chiar şi cele mai rele fapte fără voia sa şi a fost adus în faţa Mea?

6. Doar foarte puţini au avut parte pe acest pământ de asprimea mâniei Mele, şi anume, aceia care, cu rea voinţă, au dorit să Mă distrugă pe Mine, precum şi pe voi, înainte de vremea hotărâtă de Sus. Şi în acest sens v-am dat un exemplu, potrivit căruia puteţi acţiona şi voi, în eventualele cazuri similare; căci puterea pentru aceasta nu vă va lipsi. Dar înainte de a recurge la severitate, să nu lăsaţi neîncercată nicio cale a blândeţii. Căci la severitate trebuie recurs doar atunci când oamenii vă întâmpină cu o răutate nejustificată, vă prigonesc şi nu acceptă nicio vorbă de împăcare din partea voastră.

7. Pe cel care va vrea să vă persecute din pricina numelui Meu, pentru a fi răsplătit de marii-preoţi şi de acoliţii lor să-i mustraţi cu toată severitatea! Iar dacă la mustrarea voastră el se va căi, atunci lăsaţi-l să se ducă în pace. Dacă însă nu se va căi nici la o a treia mustrare, atunci ameninţati-l cu toată fermitatea! Şi dacă nici după ameninţarea aceea nu se va îndrepta, atunci puneţi în faptă ameninţarea, drept pildă pentru toţi aceia care şi-au pus în gând să vă prigonească de dragul unui câştig terestru! Dar numai în cazul acesta extrem aveţi dreptul să recurgeţi la forţă."

8. Atunci a întrebat Petru: „Doamne, şi ce trebuie să facem atunci când cineva se va strădui să ne ademenească prin minciună şi prin vorbe linguşitoare? Sigur că noi vom recunoaşte de îndată şiretenia aceasta mârşavă. Dar dacă, în ciuda faptului că am recunoscut şi i-am şi spus-o respectivului în faţă, el va continua să ne ispitească, susţinând că intenţiile sale sunt nevinovate - cum trebuie să procedăm cu un asemenea om?"

9. Eu am spus: „Bine, dar oare tot nu reuşiţi să înţelegeţi că nu se pune problema metodelor, ci a intenţiei urmărite de către un anume om printr-o metodă sau alta? Căci este totuna dacă cineva urmăreşte să obţină ceva prin sabie, suliţă sau lanţuri, ori prin linguşeli mincinoase. Dacă el nu se va îndrepta după mustrarea voastră repetată, atunci urmează ameninţarea, iar dacă nici atunci nu se îndreaptă, treceţi la fapte! Şi cred că acum aţi înţeles preabine când şi cum se poate recurge la forţă, în sensul propriu al cuvântului.

10. Dar un lucru mai trebuie luat aici în consideraţie, şi anume: atunci când fiecăruia îi va veni odată vremea, aşa cum şi a Mea va veni cât de curând, s-a terminat cu propria ta severitate, şi trebuie să te supui voii lui Dumnezeu, dacă vrei să ajungi în Spirit la El."

Capitolul 162

Cauza şi scopul bolilor şi suferinţelor

1. În acest moment a intervenit unul dintre iudeii-greci, spunând; „Doamne, dar de ce oare nefericitul om, care oricum este muritor nu poate să se îndrepte către Dumnezeu decât în durere şi suferinţă? Oare lucrul acesta nu s-ar putea petrece dacă el ar urma, de-a lungul unei vieţi sănătoase şi lipsite de suferinţe, Voia recunoscută a lui Dumnezeu?"

2. Eu am spus: „Omul este cel care decide aceasta, căci acest lucru depinde înainte de toate de om. Fiindcă cele mai multe suferințe ale trupului sunt de fapt urmările a tot felul de păcate, pe care omul le-a comis neîncetat, începând din fragedă tinerețe şi până la bătrânețe, şi care ajung până la urmă să devină un fel de obişnuință. Unele boli ale oamenilor sunt o moştenire de la părinți sau de la bunici, lăsată copiilor sau copiilor copiilor lor, pentru faptul că deja părinții sau bunicii au păcătuit. Şi nu-L poți învinui pe Dumnezeu, atunci când oamenii îşi provoacă ei înşişi tot felul de boli, dureri şi suferințe. Mi s-ar putea răspunde aici: «Bine, bine, dacă omul ar fi fost învățat de către Dumnezeu Însuşi ce are de făcut pentru a trăi şi a rezista în lume în spiritul ordinii celei drepte, iar el nu ar fi respectat lucrul acesta, atunci, în mod evident, el s-ar face vinovat de faptul că a căzut pradă numeroaselor suferințe. Dar dacă omul a fost nevoit să învețe totul de la natură, prin intermediul a tot felul de experiențe potrivnice şi nefericite, atunci el nu se mai face vinovat pentru suferințele sale, ci este cea mai de plâns creatură de pe pământ!»

3. Da, răspund Eu, omul ar fi într-adevăr de plâns, dacă lucrurile ar sta astfel! Dar faptul că nu este aşa o dovedeşte însăşi existența primei perechi de oameni în Rai, care timp de mai bine de o sută de ani, aproape fără întrerupere, au fost povățuiți în toate lucrurile de către Dumnezeu; tot la fel, în vremurile de început ale omenirii, Dumnezeu nu a încetat să trezească profeți pe pământ, pentru a-i învăța pe oamenii care deveneau tot mai mondeni şi pentru a le revela Voia Sa,

4. Şi, astfel, niciun om nu poate spune că nu l-a învățat nimeni niciodată ce trebuie să facă pentru a trăi conform Voinței lui Dumnezeu. Însă oamenii au început destul de curând să civilizeze lumea în care trăiau, construind oraşe şi opere minunate, şi s-au îndrăgostit atât de mult de lumea lor încât, de dragul ei, au uitat de Dumnezeu şi chiar L-au renegat. Astfel, chiar dacă Dumnezeu trezea câte un profet şi îl trimitea la astfel de oameni, aceştia îl luau în râs şi nimeni nu se-sinchisea ele sensul cuvintelor sale.

5. Ei bine, astfel de oameni, fireşte că au fost apoi nevoiți să-şi dobândească înțelepciunea doar prin tot felul de experiențe amare, de unde şi-au extras, cu mare trudă, un fel de reguli de viață. Dar aceste reguli de viață, ca de pildă cele răspândite printre păgâni, reprezentau deja în mare parte păcate împotriva ordinii celei adevărate, dumnezeieşti, astfel că, în mod necesar, ele au atras după sine tot felul de suferințe trupeşti şi sufleteşti.

6. Iar dacă Dumnezeu vrea să câştige sufletul unui asemenea om pentru Viața cea Veşnică, El îl ajută trimițându-i tot felul de suferințe trupeşti, întrucât este nevoie de multă suferință pentru a îndepărta de lume un suflet care este foarte ataşat de ea, iar fără aceasta el ar fi atras şi apoi înghițit cu totul de materia lumească, şi astfel, de moarte şi de judecată. Şi, vedeți voi, acesta este motivul pentru care acum oamenii din lumea aceasta au atât de mult de suferit!

7. Şi noi vom avea destule de îndurat din partea oamenilor pervertiți din propria lor vină. Însă nouă suferințele nu ne vor fi date pentru că nu am fi recunoscut ordinea divină a vieții sau pentru că faptele noastre ar fi contrazis această ordine divină, ci noi, prin suferințele noastre, avem menirea să le deschidem ochii oamenilor celor orbi, pentru că ei vor vedea ce puțin preț punem noi pe lumea aceasta şi ce preț extraordinar de marc trebuie să aibă viața sufletului, din moment ce, de dragul ei, poți să renunți la toate avantajele lumeşti. Iată în ce constă adevărata Mântuire, care-i va elibera pe oameni de moarte şi le va oferi Viața! Dar, destul acum despre toate acestea! Iar dacă prânzul nostru este deja gata, haideți să mergem în casă şi să mâncăm!”

8. Dar iudeii-greci parcă tot nu vroiau să accepte că şi ei, ca viitori propovăduitori ai Cuvântului Meu, vor avea de suferit, ba îşi vor pune chiar şi viața în joc.

9. Eu însă le-am rostit fraza deja bine cunoscută: „De acum înainte, astfel va fi: acela care îşi iubeşte viața o va pierde; iar cel care îşi disprețuieşte viața şi fuge de ea, acela o va păstra în vecii vecilor!”

10. Atunci iudeii-greci au întrebat: „Ce înseamnă aceasta? Şi cine poate înţelege aşa ceva?”

11. Iar Eu am spus: „Înseamnă următoarele: la ce i-ar folosi omului faptul că în această viaţă pământească el ar cuceri întreaga lume, dar în schimb sufletul său ar fi păgubit? Şi ce ar putea oferi apoi omul acela spre a-şi răscumpăra sufletul? De aceea, omul trebuie să folosească viaţa aceasta a trupului său pentru ca, prin ea, să dobândească Viaţa cea Veşnică a sufletului. Iar dacă omul nu-şi foloseşte viaţa trupească mai ales în acest scop, atunci doar el este vinovat că îşi pierde viaţa sufletului sau cel puţin o slăbeşte într-o asemenea măsură încât, în lumea de dincolo, îi va lua foarte mult timp până când va putea să dobândească din nou suficientă forţă ca să poată ajunge într-o lume spirituală mai luminoasă şi mai bună. Căci atâta timp cât un suflet mai este legat, prin vreo iubire înlănţuitoare, de viaţa sa trupească şi de avantajele acesteia, el nu poate renaşte pe deplin în Spirit. Iar un suflet care nu a renăscut încă pe deplin în Spirit nici nu poate pătrunde în Împărăţia cea adevărată a lui Dumnezeu, căci acolo nu poate exista nici măcar un singur atom din ceva material. Ei, dar acum ştiţi destul, aşa că, haideţi să intrăm în casă!”

12. Am intrat cu toţii în casă şi, în timpul prânzului, care a fost foarte gustos, nu s-a vorbit decât foarte puţin.

Capitolul 163

Despre soarta sinucigaşilor. Învăţătura fără exemplul bun nu are valoare. Credinţa fără fapte este moartă

1. Însă după masa de prânz, din rândul iudeilor-greci s-a ridicat un om mai în vârstă şi Mi s-a adresat: „Doamne, în timpul mesei, eu am tot meditat cum este posibil să nu-ţi iubeşti deloc viaţa trupului, ba mai mult, s-o dispreţuieşti şi să fugi de ea, pentru ca în felul acesta să dobândeşti viaţa sufletului! Şi cred că am cam înţeles lucrurile acestea. Dar este totuşi un punct asupra căruia nu m-am dumirit încă. Există printre oameni şi unii care sunt duşmanii de moarte ai propriei lor vieţi, şi când, dintr-un motiv oarecare, se satură de-a binelea, atunci se descotorosesc singuri de ea. Aceştia ar trebui să fie deci primii care să dobândească viaţa sufletului? Ce spui Tu în privinţa aceasta?”

2. Eu am spus: „Dar oare Dumnezeu de aceea le-a dat lor viaţa trupească, pentru ca ei s-o distrugă?! Viaţa trupului i-a fost dată omului de către Dumnezeu ca un mijloc prin intermediul căruia el să poată şi chiar să reuşească să-şi dobândească pentru vecie viaţa sufletului. Ei bine, dacă el distruge dinainte mijlocul care i s-a dat, prin ce să-şi mai dobândească apoi viaţa sufletului? Dacă un ţesător îşi distruge mai întâi războiul de ţesut, cum îşi va mai putea ţese el pânza? Îţi spun: sinucigaşii - în cazul în care nu sunt demenţi - nu vor ajunge decât foarte greu să dobândească Împărăţia Vieţii Veşnice! Căci în cel care este un astfel de duşman al vieţii sale nu există nici iubirea de viaţă; iar o viaţă fără iubire nu este viaţă, ci doar moarte. Acum ai înţeles cum stau lucrurile?”

3. Şi iudeul-grec a spus: „Da, Doamne, acum totul este clar, şi aceasta va fi pentru mine o parte esenţială a Învăţăturii Tale, care merită predicată iar şi iar oamenilor!”

4. Eu am spus: „Foarte bine - dar, în primul rând, predicatorul trebuie să fie el însuşi fără cusur, înainte de a-i învăţa pe alţii. Căci altminteri, învăţătura sa va suna găunos şi îl va lăsa pe învăţăcel cu mintea la fel de găunoasă, însă de îndată ce un om respectă el însuşi cu ardoare ceea ce predică, atunci şi ucenicii săi se vor strădui, cu aceeaşi ardoare, să devină la fel de desăvârşiţi cum este şi învăţătorul lor. Dar dacă ucenicii vor descoperi anumite lacune şi imperfecţiuni la învăţătorul lor, se va face curând simţită o scădere a zelului lor şi până la urmă ei vor spune: «Dacă învăţătorul nostru este el însuşi un ageamiu - atunci noi ce vom deveni?!» Iar Eu vă spun vouă: unui astfel de «maestru», ucenicii îi vor întoarce curând spa-

tele; unul care face treaba prost poate fi cel mult un simplu muncitor, dar niciodată un maestru, şi cu atât mai puţin un înţelept. De aceea, mai întâi trebuie să ajungeţi voi înşivă desăvârşiţi în toate, atât în privinţa învăţăturii, cât şi în ce priveşte punerea ei în practică, pentru că altminteri nu vă veţi dovedi în stare să răspândiţi Evanghelia Mea.

5. Un exemplu: să spunem că mai există pe undeva o şcoală din acelea în care altădată bărbaţii mai puternici şi mai curajoşi erau pregătiţi pentru a deveni eroi de război. Maestrul lor îi învaţă, în primul rând, disprețul faţă de moarte, spunându-le că un om laş, căruia îi este frică de moarte, nu poate deveni nicicând un adevărat erou. Dar dacă atunci când soseşte proba cea adevărată, în care maestrul trebuie să le arate elevilor săi cum se înfruntă moartea cu sânge rece, el ezită şi chiar o rupe la fugă, le va putea oare insufla elevilor săi curajul cel adevărat? Cu siguranţă că nu; căci ei îşi vor spune: «Ah, acesta vrea să ne bage nouă în cap, prin cuvinte bine alese, disprețul faţă de moarte. Dar de fapt el se teme de o sută de ori mai mult de moarte decât cel mai fricos dintre noi! Ar face bine să deschidă mai degrabă o şcoală pentru laşi!»

6. Cu totul altă eficienţă va avea un asemenea maestru care formează eroi, dacă în faţa învăţăceilor săi se va lupta cu un leu şi îl va învinge prin forţa şi iscusinţa sa, lăsându-l lat la pământ. Atunci elevii săi îl vor admira şi se vor simţi însufleţiţi de dorinţa de a putea duce şi ei, cât mai curând, o asemenea luptă. Şi rămâne veşnic adevărat proverbul că doar spiritul faptei este cel care însufleţeşte, pe când litera moartă a cuvântului ucide. Căci ceea ce este dintru început mort nu poate însufleţi prin sine însuşi; doar spiritul care se manifestă prin fapta cea vie poate însufleţi.

7. Eu vă spun vouă: cei care doar îmi strigă: «Doamne, Doamne!» nu vor intra în împărăţia Cerului, ci numai aceia care vor face Voia cea recunoscută a Tatălui Meu din ceruri! Nu este de ajuns ca un om să creadă că Eu sunt Hristosul, Unsul lui Dumnezeu, ci trebuie să şi facă ceea ce l-am învăţat Eu, căci altfel credinţa nu-i foloseşte la nimic; pentru că, neînsoţită de fapte, chiar şi credinţa cea mai puternică e moartă şi nu-i dăruieşte sufletului Viaţa cea Veşnică. Să ţineţi minte cu toţii acest lucru şi să-l respectaţi întocmai, şi atunci veţi trăi!”

8. Iar după poveţele acestea ale Mele, nimeni nu a mai întrebat altceva; căci aveau acum destule lucruri la care să se gândească şi pe care să le discute între ei.

Capitolul 164

Lazăr critică Templul. Despre supărare şi urmările ei dăunătoare

1. Eu însă am plecat cu Lazăr şi cu surorile lui pe afară. Când am ajuns în curtea principală, câinii cei mari au simţit că nişte străini se apropie de Betania şi, lătrând puternic, au dat buzna spre poarta de la intrare, iar Lazăr M-a întrebat ce putea să însemne aceasta.

2. Eu i-am spus: „Câţiva evrei şi doi farisei bătrâni, care nu aveau ce face astăzi, au hotărât să-ţi facă o vizită şi cu ocazia aceasta să te prevină, chipurile, în legătură cu Mine. Dar de fapt intenţia lor este de a afla dacă nu cumva Eu sunt la tine sau încotro Mi-am îndreptat în continuare paşii. Şi iată, câinii au simţit de îndată că ei nu sunt prieteni de-ai tăi sau de-a i Mei, astfel că s-au năpustit la porţi pentru a-i obliga pe evrei şi pe farisei să plece! Căci de cum vor vedea chiar şi de departe animalele acestea, vizitatorii vor face cale întoarsă şi îşi vor lua tălpăşiţa cât de repede vor putea, după care câinii se vor întoarce foarte liniştiţi la locurile lor.”

3. Şi ne-am deplasat şi noi în aceeaşi direcţie în care alergau câinii. Nu apucaserăm bine să ajungem la poartă, că am şi văzut un grup de oameni îmbrăcaţi în veşminte negre. Atunci, câinii au ieşit pe poartă, lătrând cu furie, şi s-au îndreptat în goana mare spre vizitatori. Aceştia, văzând câinii, au făcut cale întoarsă, fugind cât îi ţineau picioarele.

4. Abia când nu s-au mai simțit urmăriți de câini au încetinit pasul şi au început să-l boscorodească pe Lazăr, spunând că şi-a pus drept pază asemenea bestii fioroase pentru a se feri de vizita oamenilor de la Templu, dar că mai bine s-ar feri să pună la încercare răbdarea Templului, căci ar putea să fie rău de el, dar oare de unde îşi procurase el bestiile acelea? Şi astfel au tot bombănit până la Ierusalim. Însă la Templu n-au spus nimic, căci le era ruşine că o rupseseră la fugă din fața câinilor.

5. Când Eu i-am spus lui Lazăr toate acestea, el M-a întrebat la ce trebuie să se aştepte, în cel mai rău caz, din partea Templului.

6. Iar Eu i-am spus: „La nimic, căci de îndată ce vor voi să-ți facă vreun rău, tu ai justiția romanilor, iar aceasta îți va asigura suficientă protecție lumească, cu atât mai mult cu cât domeniul tău se află de peste cincizeci de ani sub autoritatea exclusivă a romanilor. Dacă nu ar fi fost aşa, templierii s-ar fi purtat cu totul altfel cu tine. Aşa însă, nu au niciun drept. Ei doar încearcă să se folosească de tine, ca evreu, în avantajul lor, şi proferează tot felul de amenințări stupide. Dar, în mod real, nu-ți pot face nimic. Tu îți respecți întotdeauna obligațiile cu strictețe, şi de aceea nu au ce să-ți reproşeze. Şi tocmai acesta este şi marele lor năduf împotriva ta.

7. Ei ştiu preabine că tu eşti cel mai bogat om din întreaga Iudee, căci domeniile tale aproape că formează o mică țară, şi toate acestea se află doar sub jurisdicția romană. Prin urmare, ei nu au niciun drept să îți ceară tribut, iar lucrul acesta nu le place deloc. Ei ar vrea să facă în aşa fel încât tu să te desprinzi de romani şi să te declari supus doar Templului. Iar fiindcă tu nu faci lucrul acesta, în ciuda tuturor insistențelor lor, ei te agasează cum pot pe proprietățile tale, îți instigă servitorii şi încearcă să-ți facă, în taină, ba un rău, ba altul. Dar de-acum eşti în siguranță; astfel că, n-au decât să fie oricât de furioşi pe tine, căci nu vor putea să-ți facă absolut nimic!”

8. Iar Lazăr a spus: „Doamne, Îți mulțumesc pentru lămuririle acestea! Căci simt acum multă mângâiere în suflet şi, cu adevărat, respir mai uşurat. În plus, mă simt foarte împăcat că pot să declar față de mine însumi: «Tu eşti un om care întotdeauna a îndeplinit de bunăvoie şi cu conştiinciozitate tot ce i s-a cerut din punctul de vedere al legii, iar pe deasupra a făcut, din proprie inițiativă şi cu bunătate, pe față sau în secret, foarte multe alte lucruri bune, pe care nimeni nu i le-a cerut» - şi cu toate acestea, ticăloşii de templieri tot mă urăsc! O Doamne, parcă e prea de tot!

9. Aceşti mizerabili vor să posede chiar totul doar pentru ei şi nu țin deloc seama de faptul că, spre a scuti Templul de cota sa obligatorie pentru sprijinirea sărmanilor, hrănesc eu însumi, anual, cel puțin o mie de oameni sărmani, iar pe deasupra depun şi în cutia milei o sumă considerabilă. Iar Templului i-am făcut şi diferite donații foarte mari - dar toate acestea nu înseamnă nimic pentru aceşti ticăloşi! Acum se străduiesc să mă distrugă de tot - lucru pe care l-ar face chiar şi într-o zi de sabat, dacă li s-ar ivi prilejul! Da, Doamne, acum ştiu preabine că ei nu-mi pot face niciun rău; şi totuşi, mă necăjeşte foarte tare faptul că mizerabilii aceia mă urăsc atât de mult, când eu le-am făcut lor atâtea servicii!”

10. Eu am spus: „Dar gândeşte-te la cazul Meu! Oare n-am creat Eu pământul acesta, soarele, luna şi toate stelele? Şi nu Mă îngrijesc Eu de pământul acesta, ca el să producă hrană pentru toate creaturile? Nu mențin Eu viața fiecărui om? Căci Eu am destinat pământul acesta pentru dezvoltarea copiilor Mei, iar acum am venit Eu însumi, potrivit tuturor profețiilor cunoscute, pe acest pământ, spre a Mă înfățişa oamenilor prin vorbă şi prin faptă, ca Stăpân al cerului şi al pământului, întrupat ca om, şi aceasta, spre a le arăta chiar Eu că ei sunt cu adevărat după chipul şi asemănarea Mea. Şi ce fac aceşti zeloşi ai Templului? Mă urăsc şi Mă prigonesc pe Mine şi pe oricine crede în Mine, pentru că Eu le-am arătat că faptele lor sunt rele. Ei încearcă în permanență să mă ucidă, şi în curând va veni vremea când Eu voi permite ca ei să comită şi crima aceasta odioasă împotriva Mea. Şi, vezi tu, Eu nu am în Mine nicio

supărare împotriva lor! Dar Eu în lumea cealaltă voi fi pentru totdeauna Domnul, iar ceea ce au făcut ei aici nu va rămâne nepedepsit!

11. Iar dacă Eu, care sunt unicul şi cel mai mare binefăcător al oamenilor, nu Mă supăr pentru acest lucru, nu te supăra nici tu, care, în comparaţie cu Mine, ai făcut mult mai puţin pentru ei! Uită-te la piatra aceasta care se află aici, în drum, în faţa noastră! Cine crezi că o menţine în starea pe care ea o are - dacă nu Eu? Căci dacă în clipa aceasta Mi-aş retrage vrerea ca ea să existe, atunci ea nu ar mai fi aici sub formă materială, ci ar reveni la starea ei spirituală, deci în sfera gândurilor Mele primordiale, şi acelaşi lucru l-aş putea face într-o clipă şi cu întregul pământ, dacă faptele locuitorilor săi M-ar putea supăra. Dar pentru că ei nu pot şi nici nu vor putea vreodată să Mă supere cu adevărat, totul continuă să existe, iar soarele Meu îşi trimite razele atât asupra celor buni, cât şi asupra celor răi, atât asupra celor drepţi, cât şi asupra celor nedrepţi. Abia în lumea cealaltă vor ieşi la iveală marile diferenţe şi fiecare îşi va fi el însuşi propriul său judecător.

12. Dar dacă vrei ca în lumea cealaltă să fii alături de Mine pentru vecie, atunci trebuie să-Mi fii asemenea şi în lumea aceasta, astfel încât să nu te superi niciodată pe nimeni. Căci cel care Mă urmează pe Mine trebuie să Mă urmeze în toate, altminteri nu poate fi în chip desăvârşit ucenicul Meu.

13. Şi, în plus, îţi mai spun un lucru, şi anume, că supărarea nu-i este deloc prielnică sănătăţii trupeşti. Căci ea generează prea multă fiere, care intoxică sângele şi pune în pericol trupul omului în fiecare clipă. Deci fereşte-te şi din punctul acesta ele vedere de o supărare prea mare, căci altminteri îţi rişti chiar viaţa trupului! Gândeşte-te bine la toate acestea, iar atunci nu va trebui să te mai temi nici de necazurile de ordin fizic.

Capitolul 165

Influenţa spiritelor asupra omului şi liberul-arbitru al acestuia. Ce se petrece cu sufletele animalelor

1. Şi Lazăr a spus: „Da, Doamne, am înţeles acum toate acestea preabine; dar tot nu-ţi pot promite cu certitudine că altă dată, în astfel de împrejurări neplăcute, chiar având cele mai bune intenţii, nu mă voi supăra din nou, căci supărarea a ajuns un fel de a doua natură a mea. Chiar având cele mai bune intenţii din lume, nu pot suporta nedreptatea!

2. Dar un lucru este totuşi ciudat pe lumea aceasta: fiecare om ştie că odată va trebui să moară şi să părăsească tot ce este vremelnic. El cunoaşte legile Ordinii divine şi ale Vrerii lui Dumnezeu; este înzestrat cu raţiune şi gândire, spre a deosebi falsitatea de adevăr, binele de rău, dreptatea de nedreptate şi noaptea de zi; şi ştie - parte din revelaţii, parte din experienţe proprii, iluminatoare - că sufletul continuă să trăiască după moartea trupului, la fel cum a existat şi a trăit şi aici, pe pământ. Şi totuşi, omul nu tinde decât spre bunurile lumeşti neînsufleţite, întoarce spatele legilor divine recunoscute, calcă în picioare tot ceea ce este drept, bun şi adevărat, urăşte totul, în afară de propria sa persoană, şi păcătuieşte încontinuu. Este desfrânat, înşeală, fură, jefuieşte şi ucide, iar Dumnezeu nu mai înseamnă nimic pentru el! Ei bine, te întrebi cum de îngăduie Dumnezeu toate acestea!

3. Şi dacă omul săvârşeşte aceste lucruri din propria sa voie liberă, atunci el chiar este mai rău decât Satana şi toţi diavolii săi, pe care îi pomeneşte Scriptura; însă dacă este îndemnat la toate aceste păcate, precum Saul, de un duh dintre cele rele, astfel încât el să nu poată face decât răul, chiar dacă recunoaşte binele şi adevărul ca atare, atunci omul acesta, prigonit astfel de puterile nevăzute ale răului, este de fapt nevinovat în sine, iar vina îi aparţine în totalitate ispititorului şi, în parte - sincer vorbind - Aceluia care tolerează o asemenea ispită în cazul bietului om slab. Căci de un duşman vizibil te poţi apăra prin diferite mijloace; dar oare cine poate să se apere de un duşman invizibil - care pătrunde în om ca duh şi îl ia întru totul

în stăpânire, încătuşându-i voinţa - şi să se lupte cu el? Vezi, Doamne, acestea sunt nişte lucruri extrem de ciudate, pe care nici cel mai onest şi mai înţelegător om nu le poate pricepe!

4. Căci dacă omul comite lucruri rele din propria sa voinţă, fără nicio influenţă malefică din exteriorul lui, atunci el, în faţa mea, este un păcătos demn de tot dispreţul şi se cuvine să fie alungat din toate comunităţile bune - fiindcă, după opinia mea, un astfel de monstru nici nu merită în veci ceva mai bun, dacă el nu se îndreaptă cu adevărat în toate privinţele. Dar cine ar putea pronunţa o sentinţă severă împotriva unui om care a fost dus în ispită de un diavol?! Mie o asemenea sentinţă mi-ar apărea ca şi cum ai vrea să pedepseşti un om pentru că s-a lăsat năpădit de o boală grea. Doamne, luminează-Mă Tu în problema aceasta!”

5. Eu am spus: „Da, fratele Meu drag, aprecierile tale asupra acestei situaţii conţin multe elemente adevărate, iar Eu nu pot spune că tu ai judecat greşit în întregime. Dar, în fapt, lucrurile stau foarte diferit, astfel că, până la urmă, judecata ta nu este corectă!

6. Într-o lume în care problema constă în educarea oamenilor pentru ca ei să devină copiii desăvârşiţi ai lui Dumnezeu, aceştia trebuie să aibă - în afară de voinţa lor pe deplin liberă şi de o minte luminată - şi anumite legi date de Dumnezeu, care să exprime cu claritate Vrerea Sa şi pe care oamenii să le preia şi să le respecte din propria lor voinţă. Dar cum oare s-ar putea realiza aceasta, dacă în ei n-ar exista un tot atât de puternic impuls către nerespectarea acelor legi?

7. Căci tocmai impulsul acesta de împotrivire îi conferă voinţei omului libertatea deplină şi îi şi dă forţa necesară de a se opune acestui impuls, pentru a pune în locul lui Voinţa recunoscută a lui Dumnezeu.

8. Căci Eu îţi spun ţie: un om care nu are în sine şi capacitatea deplină de a deveni un diavol, acela nici nu poate deveni vreodată un copil al lui Dumnezeu, după asemănarea Sa.

9. Infinitatea spaţiului ar mai fi ea infinitate dacă ar avea vreo îngrădire oarecare? Sau Dumnezeu ar mai fi El oare atotputernic dacă nu ar putea să creeze vreun lucru, oricât de neînsemnat? Sau este oare Dumnezeu mai puţin Dumnezeu fiindcă, pe lângă plantele tămăduitoare, le-a creat şi pe cele otrăvitoare şi fiindcă a înzestrat cu sămânţă şi buruiana, la fel ca pe grâu, pentru ca şi ea să se poată înmulţi aidoma plantelor de soi?

10. Uite, aşa cum în Dumnezeu însuşi nu poate exista vreo limitare, de orice fel ar fi ea, la fel, nici în omul menit să ajungă un copil al lui Dumnezeu nu trebuie să existe în veci vreo îngrădire - nici în sus şi nici în jos; căci, având o limitare de orice fel, omul nu ar mai fi om, ci pur şi simplu un animal inteligent, a cărui voinţă are numai o aparenţă de libertate, doar atât cât să determine animalul să execute activitatea pentru care are în sine o aptitudine instinctuală, şi nimic mai mult!

11. Dar dintr-un simplu suflet de animal nu se poate naşte în veci un suflet de om, şi de aceea se şi spune că sufletul animalului moare odată cu animalul - lucru care însă trebuie înţeles doar în sensul că, odată cu moartea trupului, sufletul unui animal, de pildă al unui bou, încetează definitiv a mai fi un suflet de bou, pentru că, după ce părăseşte trupul animalului, el se reuneşte cât de curând cu multe alte suflete libere de animale, formând un suflet nou, mai evoluat, care se va perfecţiona apoi o vreme, pentru a putea deveni un suflet de om şi a fi zămislit într-un trup de om - iar această învăţătură străveche, bine cunoscută pe vremea patriarhilor, este astăzi încă foarte răspândită în Podişul Indian.

12. Dar ar fi inutil să mai discutăm în continuare pe tema aceasta, căci este pe deplin suficient ca omul să se recunoască pe sine ca om şi, de aici, să-L recunoască pe Dumnezeu drept Creatorul, Binefăcătorul şi, în sfârşit, drept unicul şi adevăratul său Tată, căruia el trebuie să-I semene întru totul în spirit, ceea ce este posibil numai dacă el doreşte aceasta. Iar acum, să-Mi spui dacă ai înţeles bine toate acestea!”

13. Lazăr a spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule veşnic! Dar uite că a început să se lase seara. Ce-ar fi să intrăm în casă?”

14. Eu am spus: „Da, să intrăm. Dar să nu le povesteşti ucenicilor nimic din ceea ce am vorbit acum; căci ei ştiu destul de multe despre lucrurile acestea şi nu este nevoie să le mai audă o dată. În noaptea aceasta vom mai avea parte de un eveniment, care însă nu va avea nimic rău în el, astfel că nu e cazul să te sperii când el se va produce. Dar acum, hai să mergem, căci altfel vor veni după noi, pentru că surorile tale au pregătit deja cina!”

Capitolul 166

Ce sunt meteoriții şi cometele

1. Şi atunci am pornit spre casă, iar când mai aveam de făcut doar vreo treizeci de paşi, un mare meteorit de foc, venind dinspre nord şi îndreptându-se spre sud, a trecut chiar pe deasupra noastră cu o asemenea viteză, încât nu i-au trebuit decât câteva clipe spre a parcurge distanța de cel puțin patru sute de leghe, de la un orizont la altul.

2. Atunci Lazăr, care mai era încă puțin cam superstițios, Mi-a spus cu oarecare teamă în glas: „Doamne, aceasta nu aduce nimic bun!”

3. Eu am spus: „Dar de ce? Şi cum ar putea un asemenea fenomen să prezică ceva rău?”

4. Iar Lazăr a spus: „O veche legendă populară explică asemenea fenomene astfel: atunci când undeva pe pământ moare un mare ticălos, şapte diavoli dintre cei mai răi îi înşfacă sufletul şi i-l târăsc prin văzduh. De teamă, de groază şi de durere, sufletul îşi pierde pe drum propria sa substanță şi, întrucât el aparține deja iadului celui mai întunecat, fireşte că tot ceea ce el pierde astfel de frică se transformă pe dată în flăcări. Iar murdăria aceea diavolească impute aerul şi, în locurile în care cad părți din ea, nenorocirile se produc una după alta, iar apoi este nevoie de multe sacrificii şi rugăciuni pentru a curăța de rele un asemenea loc. Aceasta spune legenda cea veche. Sigur că eu nu o iau de bună; totuşi, este ciudat că omul reuşeşte să scape destul de greu de anumite idei, pe care, într-un fel, le-a supt odată cu laptele de la sânul mamei. Rămâne în el un fel de credință, care se reactivează de câte ori apare un astfel de fenomen şi-i umple sufletul de teamă. Acum spune-mi Tu, Doamne, care este realitatea!”

5. Eu am spus: „Vechea legendă nu conține nici cea mai mică urmă de adevăr. Dar fenomenul în sine, care este foarte natural, trebuie să fie real, căci altminteri el nu ar putea fi văzut. Iar ce anume reprezintă îți voi arăta chiar Eu de îndată, în mod practic. Fii deci atent!

6. Priveşte această piatră! Dacă cineva ar avea forța extraordinară de a o arunca prin aer cu atâta putere, încât ea să străbată într-o clipă o distanță de măcar o sută de leghe, atunci, datorită frecării foarte puternice de straturile de aer, ea ar deveni pe dată la fel de incandescentă ca şi metalul topit. Iar aerul pe care l-ar străbate piatra zburătoare s-ar încălzi şi el şi ar forma în urma pietrei un fel de coadă cu aspect de foc, care însă s-ar răci destul de repede şi ar dispărea - exact aşa cum ai văzut în cazul meteoritului care a zburat chiar pe deasupra noastră. Şi coada aceea nu reprezintă nicidecum murdăriile eliminate de un suflet aflat în ghearele diavolilor, ci doar aerul devenit incandescent din cauza zborului teribil de rapid al pietrei. Dar pentru ca să înțelegi şi mai bine fenomenul acesta, uite, Eu voi lua acum piatra aceasta şi o voi azvârli în văzduh, prin forța Voinței Mele, cu o viteză extrem de mare, iar apoi o voi aduce din nou aici, iar tu vei scăpa de vechea ta credință copilărească.”

7. Şi atunci, am ridicat de jos o piatră grea de vreo zece livre şi am făcut-o să se rotească cu viteza fulgerului, în cercuri largi, prin aer, unde ea a devenit chiar mai strălucitoare decât meteoritul natural de mai înainte, iar apoi, când a căzut din nou la picioarele noastre, am constatat că era incandescentă ca metalul topit, răspândind în jur o căldură puternică, greu de suportat; şi dacă ai fi aşezat nişte lemne pe ea, ele ar fi început să ardă cu flacără, ceea ce pe Lazăr l-a mirat foarte tare.

8. Iar Eu i-am spus cu prietenie: „Vezi, frate, ai acum aici sufletul ticălosului tău purtat prin văzduh de cei şapte diavoli! În câteva ore piatra se va răci de tot.

9. Dar oare tu nu te-ai gândit niciodată în sinea ta că, în toate timpurile, clerul a ştiut să exploateze în faţa poporului celui orb, spre propriul său folos, toate fenomenele naturale?! Eclipsele de soare şi de lună, cometele, furtunile puternice, marile focuri din văzduh şi alte fenomene rare el le-a Explicat ca fiind un semn rău din ceruri şi a poruncit pe dată rugăciuni şi jertfe mari. Acest lucru li se spunea chiar şi copiilor, şi de aceea, ori de câte ori se producea un astfel de fenomen, poporul înspăimântat fugea repede la preoţi, iar aceştia porunceau de îndată ce le convenea lor cel mai mult. Ei bine, frate, acum recunoşti de unde îţi vine această superstiţie?!”

10. Iar Lazăr a spus: „Da, acum fireşte că înţeleg. Dar înainte nu puteam. Ah, dar preoţii aceştia chiar că sunt unşi cu toate unsorile diavoleşti! Îţi mulţumesc, Doamne, pentru explicaţia aceasta; căci abia acum m-am lămurit pe deplin cum m-au păcălit aceşti escroci. Dar cometele acestea sunt ele oare cu adevărat prevestitoare de războaie?”

11. Eu am spus: „Şi da şi nu! Sunt, pe de o parte, pentru că poporul crede în aceasta, iar pe de altă parte, un astfel de semn, în sine foarte nevinovat, poate fi ales de către îngeri pentru a le vesti oamenilor apropierea unei judecăţi. Dacă oamenii îşi dau seama de lucrul acesta şi se căiesc, atunci cometei nu-i va urma niciun război; dar dacă ei nu se îndreaptă, atunci nu va întârzia nici războiul, care este urmat întotdeauna de calamităţi chiar mai mari decât războiul în sine.

12. Însă cometele, în fapt, nu sunt decât planete în devenire, care se formează cu timpul, conform planului lui Dumnezeu - şi în sensul acesta ele nu sunt prevestitoare de războaie.

13. Acum îţi spui desigur că Dumnezeu ar putea crea o lume chiar şi într-o clipă. O, se-nţelege, ar putea-o face foarte uşor, dar atunci în Dumnezeu nu ar exista o ordine, şi fireşte că nici într-o creatură apărută brusc. Dar Dumnezeu creează lumile din ordinea Sa, lucrurile luând naştere unul după altul, şi astfel rezultă o unitate deplină în multitudinea fără de sfârşit a gândurilor şi ideilor lui Dumnezeu.

14. De altfel, o astfel de cometă este ea însăşi locul unei mari judecăţi pentru un anumit tip de spirite. Acestea trebuie să se lege tot mai mult unele de altele pentru a forma până la urmă, în spaţiu, o masă de materie eterogenă. Această formare a masei vizibile, solide, noi o numim încapsularea[27] potenţelor spirituale, şi tocmai această încapsulare reprezintă de fapt judecata, la sfârşitul căreia, după un timp îndelungat, spiritele care i-au fost captive pot dobândi o viaţă liberă şi independentă. Şi tocmai pentru că ele reprezintă locul unei judecăţi, cometele au această influenţă atunci când se apropie mai mult de un pământ de multă vreme constituit, sau cel puţin îngerii lui Dumnezeu le folosesc pentru a influenţa un pământ bătrân, astfel încât să trezească acolo o judecată, care să îi instige pe oameni unii împotriva altora - fireşte, doar atunci când este cazul, respectiv, atunci când oamenii ajung să îl uite de tot pe Dumnezeu şi să se considere a fi ei înşişi nişte zei. Ei, acum ştii ce trebuie să crezi despre comete, aşa că putem părăsi locul acesta. Sau vrei să Mă mai întrebi ceva înainte?”

15. Iar Lazăr a spus: „Doamne, încă două chestiuni foarte mici; căci, din moment ce, prin bunătatea Ta, ştiu deja toate acestea, aş vrea să ştiu şi aceste două mici chestiuni, astfel încât cunoaşterea mea să nu rămână incompletă! Iată despre ce este vorba: în primul rând, aş vrea să-mi spui de unde provin de fapt meteoriţii naturali şi cine îi aruncă cu o putere atât de mare prin aer, iar apoi, aş mai vrea să aflu de la Tine unde ajung cometele atunci când ele devin, treptat-treptat, tot mai greu de zărit pe cer.[28]”

[27] Cuvântul folosit, *Einhűlsung* (format după modelul Einhűllung, 'înfăşurare, învăluire'), semnifică propriu-zis 'a închide într-o păstaie'. (n. t.)

[28] Vezi capitolul 232.

16. Eu am spus: „În ceea ce priveşte meteoriţii, ei au o dublă proveniență. Unii pot rezulta în urma unor erupţii solare; căci Soarele este o lume de mii şi mii de ori mai mare decât aceasta pe care ne aflăm noi acum. Iar pe suprafaţa sa au loc uneori erupţii foarte mari şi puternice, pe măsura dimensiunilor sale. În cazul unor asemenea erupţii, sunt aruncate în spaţiu, cu o forţă absolut inimaginabilă pentru tine, cantităţi uriaşe de mase de materie, mai mari sau mai mici, mai solide sau mai fluide, iar dintre ele, unele ajung şi în preajma acestui pământ. De îndată ce intră în atmosfera terestră, ele se aprind şi sunt percepute ca stele căzătoare. Iar dacă ajung la straturile mai dense de aer, înaintarea lor este frânată, şi, fiind corpuri grele, ele sunt atrase de această planetă şi cad în mod cât se poate de natural fie pe uscat, fie în apă, aceasta acoperind cea mai mare parte din suprafaţa Pământului.

17. Deci aceasta este prima cauză, de altfel şi cea mai frecventă, a apariţiei meteoriţilor pe Pământ. Un alt tip, mult mai rar, de meteoriţi provine chiar de pe pământul acesta. Dintre numeroşii munţi înalţi care există pe acest pământ, unii sunt în legătură cu centrul pământului prin anumite canale mari, prin care se alimentează neîncetat. Cu timpul, această «hrană» a lor ajunge la un clocot atât de puternic, încât, datorită lui, marile cavităţi din interiorul muntelui se umplu cu diferite tipuri de gaze, care se inflamează foarte uşor atunci când sunt comprimate prea tare. Iar atunci când aceste gaze se aprind, ele sfărâmă părţile mai puţin solide ale muntelui respectiv, pe care le străbat sub forma unei mase incandescente, ce antrenează în drumul său bucăţi de rocă, pe care le aruncă în afară cu o forţă imensă - mai înainte am şi văzut un astfel de exemplu -, fie direct în sus, deasupra muntelui, fie oblic faţă de suprafaţa pământului, adeseori până la distanţe de multe sute de leghe de la locul formării lor. Apoi ele recad pe pământ, fără a-i provoca acestuia pagube prea mari.

18. Dacă te-ai afla mai aproape de vreunul dintre munţii aceştia aruncători de flăcări, ai vedea mult mai des şi în detaliu astfel de fenomene; dar până aici nu ajung decât acele bucăţi de rocă din munţii Caucaz, care s-au nimerit să fie expulzate nu numai pe o traiectorie orientată către încoace, ci şi cu o forţă suficient de mare pentru a traversa distanţa până aici. Pentru aceasta însă, ele trebuie să se fi aflat, la momentul erupţiei, într-o stare de incandescenţă foarte mare, astfel încât, în zborul lor prin atmosferă, să poată învinge mai uşor rezistenţa aerului - acesta rarefiindu-se instantaneu la trecerea lor şi, astfel, stânjenindu-le mai puţin înaintarea, spre deosebire de un aer rece şi, deci, mai dens.

19. Iată, acum ţi-am dat o explicaţie naturală a acestui fenomen, în conformitate cu înţelepciunea acestei lumi, ceea ce trebuie să te mulţumească desigur. Explicaţia mai profundă, spirituală, nu ţi-o pot da încă, pentru că nu ai înţelege-o. Însă atunci când voi trimite asupra voastră a tuturor Duhul adevărului, el vă va călăuzi în toată înţelepciunea. Dar acum, chiar că a sosit vremea să intrăm în casă. Uite, cele două surori ale tale vin deja să ne cheme!”

20. Şi atunci am intrat în casă, ne-am aşezat de îndată la masă şi am mâncat şi am băut cu voie bună.

21. E drept că unii dintre ucenici ne-au întrebat ce am făcut atât de mult pe afară.

22. Eu însă le-am spus: „Ceea ce voi nu aţi făcut; căci ceea ce am făcut noi a fost mai valoros decât disputa voastră în legătură cu problema dacă Belzebut este sau nu o persoană. Dar acum mâncaţi şi beţi, căci mâine va fi o zi fierbinte şi veţi avea nevoie de toată puterea voastră!”

23. Şi atunci nimeni n-a mai întrebat nimic, şi fiecare a mâncat şi a băut ce avea în faţă.

Capitolul 167

Lazăr devine proprietarul unui izvor de ţiţei

1. După ce am terminat cina, văzând că ucenicii trăgeau la somn, care mai de care, Eu am spus: „Dar voi chiar nu vă mai puteți învinge somnul nici măcar un pic?”

2. Iar Petru a răspuns: „Eu chiar că nu înțeleg de ce astăzi, şi mai ales acum după cină, ne-a luat pe toți atât de tare somnul, mai ales că toată ziua n-am făcut decât să ne odihnim!”

3. Eu am spus: „Atunci urmăriți să fiți mereu activi în numele Meu, căci aşa nu veți mai fi nişte adormiți!”

4. Şi, pe când mai rosteam încă vorbele acestea, s-a auzit deodată o explozie foarte puternică, de parcă ar fi trăsnit undeva, în imediata apropiere. Pereții s-au cutremurat, iar uşa camerei s-a dat de perete, legănându-se apoi, un timp, înainte şi înapoi. Brusc, ucenicilor le-a fugit tot somnul, şi toți au dat să iasă afară pentru a vedea ce se petrecuse.

5. Eu însă i-am oprit, spunându-le: „Acum nu este bine să ieşiți afară! Căci în apropiere, dar destul de adânc în pământ, se află un zăcământ important de țiței. Deasupra lui se afla o cavitate mare, însă închisă din toate părțile. Din cauza unei limbi de foc aflate în imediata ei apropiere, ea era în partea sa inferioară aproape incandescentă, astfel că în interior căldura era foarte mare. Acest lucru făcea ca vâna de țiței care se vărsa în acea cavitate să se evapore continuu, umplând întregul spațiu cu vapori de țiței. Dacă evaporarea nu se producea foarte rapid, vaporii erau absorbiți de pereții din piatră ai cavității. Dar când, uneori, peretele de piatră se încingea foarte tare, lucrul acesta determina o evaporare şi mai puternică a țițeiului. Pereții de piatră nu mai puteau absorbi o cantitate atât de mare de vapori şi de aceea vaporii de țiței determinau o presiune tot mai puternică în cavitatea cea mare, presau tot mai tare asupra pereților de piatră încinşi, se frecau de aceştia şi astfel se aprindeau foarte uşor.

6. Şi, vedeți voi, un asemenea fenomen natural s-a produs tocmai acum, lucru de altfel foarte bun; căci vaporii de țiței aprinşi au spulberat crusta de piatră groasă de circa douăzeci de staturi de om, iar tu, Lazăr, te-ai ales astfel cu o rezervă de țiței foarte bogată. Explozia grotei s-a produs într-un mod atât de fericit, încât poți ajunge extrem de uşor la vâna de țiței şi, cu un efort minim, vei putea extrage zilnic circa o sută de livre din ea.

7. Iar cât de important şi de căutat este țițeiul, aceasta o ştii şi tu preabine. Ai ajuns astfel la o nouă sursă de venituri, care, cu cel mai mic efort de pe lume, îți va aduce mult aur şi argint. Căci oamenii caritabili ca tine trebuie să fie în această lume cât se poate de bogați, pentru a se putea îngriji cum se cuvine de cei săraci şi neputincioşi. Mâine îți voi arăta totul - dar în noaptea aceasta nu este bine să ne apropiem de locul cu pricina; căci cantitatea mare de vapori de țiței ne-ar putea afecta sănătatea trupului. Mâine după-amiază însă vom putea cerceta locul fără niciun pericol.”

8. Lazăr a spus: „Doamne, din nou Ți-ai demonstrat atotputernicia! Căci, de la strămoşii mei şi până la mine, nimeni n-a ştiut niciodată nimic despre existența vreunei surse de țiței pe aici. Doar, când şi când, la sfârşitul unor zile foarte fierbinți, se simțea în aer un uşor miros de țiței, lucru pe care ni l-am explicat întotdeauna spunându-ne că el ar veni de la Ierusalim, întrucât vântul bătea dintr-acolo. La Ierusalim se arde foarte mult țiței, care ajunge la noi prin neguțătorii din Persia şi Arabia, şi de regulă este foarte scump. Dar ca pe pământul meu să se găsească un asemenea izvor, la aceasta nu s-a gândit nimeni niciodată! O Doamne, eu nu pot face nimic altceva decât să-Ți mulțumesc, în numele meu şi al tuturor sărmanilor, care vor avea şi ei de câştigat de pe urma acestui dar!”

9. Eu am spus: „Lasă mulțumirile! Căci Eu ştiu că tu îți foloseşti toate bunurile lumeşti potrivit Voinței lui Dumnezeu, aşa cum a făcut şi tatăl tău. Dar vezi că după tine şi după surorile tale, copiii fratelui tatălui tău vor ajunge în posesia bunurilor tale, întrucât voi nu aveți urmaşi. De aceea, caută să-l instruieşti bine pe succesorul tău, să calce exact pe urmele tale; căci dacă el va începe să umble cumva pe căile lumeşti egoiste, atunci bunurile îi vor fi luate şi încredințate păgânilor, iar el va ajunge la sapă de lemn. De aceea, povătuieşte-l cum trebuie, ca să ştie ce are de făcut! Dar acum a sosit timpul să ne culcăm şi să ne odihnim puțin trupurile!”

10. Şi atunci s-au dus cu toţii la culcare.

Capitolul 168

Lazăr şi spionii de la Templu

1. Dar în zorii zilei următoare, toţi cei care se odihneau în casă au fost treziţi din somn de lătratul foarte furios al celor şapte câini, iar Lazăr a ieşit iute cu senatorii săi să vadă ce se petrece. Şi a văzut o ceată mare de oameni, bărbaţi şi femei, care se opriseră în faţa porţii de la intrare, fiind înconjuraţi de câini, astfel încât acum nu mai îndrăzneau să facă niciun pas, nici înainte şi nici înapoi. Când l-au văzut pe Lazăr venind împreună cu senatorii săi, ei au început să strige după ajutor. Lazăr a chemat câinii la el şi i-a întrebat pe aceşti oameni ce caută la o oră atât de matinală în Betania.

2. Atunci un tânăr levit a vorbit în numele tuturor, spunând: „Prietene, azi-noapte am auzit o bubuitură puternică în zona aceasta şi n-am vrut decât să aflăm dacă ne poţi da amănunte despre aceasta. Şi când am ajuns aici, ne-au întâmpinat fiarele acestea îngrozitoare cu lătrăturile lor furioase, de parcă erau gata în orice clipă să ne rupă în bucăţi! Aceste bestii, puternice ca nişte lei, fac fiecare cât o sută de oameni înarmaţi - şi atunci, de ce îţi trebuie chiar şapte?! Căci, oricum, nimeni nu va mai îndrăzni să se apropie de casa ta, altminteri atât de ospitalieră!”

3. Atunci Lazăr i-a răspuns levitului: „În natura aceasta mare, creată de Dumnezeu, se petrec de multe ori lucruri neobişnuite - şi de ce să nu fie o dată şi o mare bubuitură? Duceţi-vă în Sicilia, şi acolo o să auziţi chiar foarte des astfel de bubuituri! Am auzit şi noi, la fel ca şi voi, detunătura aceea puternică, şi ne-am speriat şi noi, dar nu ne-am dus imediat să vedem unde s-a produs ea; căci avem suficient timp pentru aceasta! .Şi, de altfel, de ce vă preocupă atât de tare pe voi, cei din Ierusalim, această bubuitură? Eu am impresia că voi aţi venit atât de devreme aici dintr-un cu totul alt motiv decât această explozie! Aţi venit încoace mânaţi de vreo intenţie rea, iar lucrul acesta l-au simţit prea bine păzitorii aceştia ai mei, şi din cauza aceasta s-au năpustit atât de furioşi asupra voastră. Spuneţi-mi drept, ce căutaţi voi de fapt aici?”

4. Toţi au rămas surprinşi, iar unul dintre ei a rostit printre dinţi: „Nu mai e nimic de făcut - am fost din nou trădaţi! Nu mai poţi avea încredere nici măcar în cei patru pereţi ai propriei locuinţe, nici măcar în propriile tale gânduri; căci iată că ele ţi se citesc pe faţă, cu cea mai mare claritate!”

5. Lazăr însă, care auzise bine vorbele respective, a spus: „Da, da, aici ai dreptate! Oamenii au ajuns de-acum atât de departe, încât îţi pot spune cu destulă exactitate ce se va petrece cu tine peste zece ani, astfel că vă întreb încă o dată, cu toată blândeţea, de ce aţi venit voi aici în zorii zilei? Căci detunătura nu este decât un pretext. Dar vă voi spune eu, spre a vă scuti de explicaţii: de fapt, voi aţi venit aici, atât de devreme, ca să spionaţi şi să vedeţi cine se află sub acoperişul meu. Şi, fiind înciudaţi pe mine, ca de altfel toţi ceilalţi templieri, v-aţi pornit chiar astăzi, în cea mai minunată zi a sărbătorii, în speranţa că veţi găsi ceva împotriva mea! Însă, pentru că v-am ghicit de mult intenţiile voastre ruşinoase şi pentru că, în plus, sunt un cetăţean roman cu drepturi depline, mi-am pus un zăvor la uşă, pe care voi, cu toată puterea voastră închipuită, să nu-l puteţi sparge niciodată. Eu, ca evreu, îmi voi îndeplini întotdeauna îndatoririle, dar numai - şi aici vă rog să fiţi atenţi! - numai pe cele poruncite de Moise; toate celelalte nu mă privesc! M-aţi înţeles?

6. Acum duceţi-vă şi comunicaţi-le acestea superiorilor voştri! Şi mai spuneţi-le, de asemenea: vai de templierul care va îndrăzni să vină în casa mea cu vreo intenţie duşmănoasă! Căci acela o va păţi cu adevărat! Eu îl las pe fiecare în pace şi-i dau fiecăruia, fără nicio rezervă, ce i se cuvine. Dar cine cere mai mult de la mine, acela este un hoţ şi un tâlhar; căci

el pretinde ceea ce nu lui i se cuvine, ci aproapelui său nevoiaş. Şi un astfel de om - fie el chiar şi de o mie de ori preot - este duşmanul meu şi nu-i îngădui să se mai apropie de casa mea atâta timp cât eu trăiesc! Înțelegeți bine lucrurile acestea şi țineți-le minte, spre binele vostru! Iar acum, plecați de aici, căci altminteri le dau din nou drumul paznicilor mei!”

7. Niciunul dintre ei n-a mai rostit niciun cuvânt, şi au făcut cu toții cale întoarsă.

8. Când au ajuns la Templu, au fost luați pe dată la întrebări despre ce au văzut şi aflat.

9. Leviții însă au spus: „Cu toată priceperea noastră, n-am reuşit să facem nimic - şi s-a şi închis pentru totdeauna orice posibilitate! Iar dacă voi, stăpânii Templului, nu credeți lucrul acesta, atunci duceți-vă singuri până acolo şi lăsați-vă voi rupți în bucăți şi înfulecați de leii aceia ai lui! Căci bestiile acelea sunt astfel dresate încât pot adulmeca până şi cele mai ascunse gânduri ale omului. Nu trebuie decât să nutriți cel mai mic gând ostil la adresa lui Lazăr, că fiarele vor simți aceasta de departe, şi atunci, s-a terminat cu voi! Lucrul acesta l-am văzut cu ochii noştri şi, în parte, l-am şi simțit. Căci dacă la țipetele noastre nu ne-ar fi venit iute în ajutor chiar Lazăr în persoană, cu cel puțin o sută de senatori, acum carnea de pe noi s-ar afla în burțile bestiilor acelora mari şi turbate! Aceasta este tot ce am văzut şi am aflat. Iar dacă nu ne credeți, duceți-vă acolo şi convingeți-vă singuri!”

10. Atunci superiorii n-au ştiut ce să mai răspundă, dar, cu o ură nestăpânită, şi-au spus unul altuia: „Toate astea se trag ele la nelegiuitul acela de galilean! Dacă nu scăpăm cât mai curând de el, va ademeni tot poporul de partea Iui, iar noi va trebui apoi să ne luăm tălpăşița! Dacă galileanul va veni astăzi din nou la sărbătoare, va trebui să ne mobilizăm toate forțele ca să ne descotorosim de el!”

11. Atunci levitul a spus: „Ba puneți-vă pofta-n cui! Căci oare nu este deja mai mult de jumătate din popor de partea lui? Şi oare nu cunoaşteți voi toată puterea lui nețărmurită? El vă citeşte gândurile chiar cu mult înainte ca voi să le fi gândit, şi de aceea vă şi poate distruge cu mult înainte ca voi să vă puteți aştepta la aşa ceva!”

12. Unul dintre superiori a spus: „Şi ce ne-ar putea face? Căci puterea lui vine de la Belzebut!”

13. Iar levitul a spus: „Preabine! Dar atunci probabil că şi leii lui Lazăr provin tot de la Belzebut! Duceți-vă acolo cu chivotul legii şi cu toiagul lui Aaron în mână, iar bestiile cele furioase o să vă arate ele despre ce este vorba de fapt! Căci doar galileanul a fost de mai multe ori aici, în Templu, şi a învățat poporul cât se poate de fățiş. Şi voi cum ați reuşit să-l împiedicați s-o facă, cu toată mânia voastră? Nicicum! Şi ce veți reuşi să faceți astăzi împotriva lui? El va veni şi va învăța poporul în fața voastră, iar voi nu vă veți putea opune prin nimic puterii sale, despre care ziceți că vine de la Belzebut!”

14. Şi un superior a spus: „V-ați lăsat oare şi voi ademeniți de el, la fel ca mulțimea cea proastă, care de altfel este şi afurisită pentru acest lucru?”

15. Îar levitul a spus: „Desigur că nu! Dar atâta judecată tot mai am, încât să pot să-mi dau seama singur ce este şi ce nu este cu putință! Căci noi am aflat de la nişte martori foarte onorabili, demni de crezare, câte poate face galileanul. Iar dacă voi vreți să vă lansați într-o luptă cu el, la sfârşit se va vedea foarte clar cine va fi cel înfrânt, aşa cum am văzut şi noi azidimineață în Betania!”

16. Superiorul a spus: „Asta rămâne de văzut, căci doar n-o să ne speriem de el! Iar acum, duceți-vă la treburile voastre!”

17. Totuşi, aceste cuvinte ale levitului i-au descurajat pe superiori, astfel că Eu am avut apoi o şi mai mare libertate de mişcare in Templu.

Capitolul 169

Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre crucificarea Sa

1. Când Lazăr s-a întors în casă, masa era deja pusă, aşa că am mâncat cu toţii. Şi Lazăr a vrut să ne povestească toate cele ce se petrecuseră.

2. Eu însă i-am spus: „Lasă aceasta; căci Eu oricum ştiu tot ce s-a petrecut şi le-am spus şi ucenicilor totul, pe când tu erai afară; ba le-am spus dinainte şi vestea pe care levitul trimis în Betania i-a dus-o superiorului său - de fapt nu cea pe care i-ai transmis-o tu, ci cu totul alta, ceea ce va face ca astăzi Eu să am o mai mare libertate de mişcare în Templu! Prin urmare, a fost foarte bine că acest lucru s-a petrecut chiar în dimineaţa aceasta. Dar acum, să mergem fără întârziere la Ierusalim. Căci astăzi, în cea de-a treia şi ultima zi a sărbătorii, care este şi cea mai fastuoasă şi în care se adună cea mai multă lume, vreau să apar din nou în Templu şi să învăţ poporul."

3. Atunci a spus Nathanael: „Doamne, aceasta va provoca un tărăboi de toată frumuseţea. Sper numai să scăpăm teferi de acolo."

4. Eu am spus: „Nu vă faceţi voi astfel de griji; căci voi veţi scăpa teferi chiar şi atunci când Eu voi atârna pe cruce între răufăcători!"

5. Iar Lazăr a zis: „Ce spui Tu, o Doamne? Tu, să fii legat pe cruce?! Nu, înainte să se petreacă aşa ceva, eu îi voi pune pe slujitorii mei să dea foc întregului Templu, iar aceşti templieri ticăloşi se vor face scrum!"

6. Eu am spus: „Lasă, frate! Căci, pentru ca omul să poată fi întru totul asemenea lui Dumnezeu, voinţa sa trebuie să rămână atât de liberă încât el, în răutatea lui, să se poată întoarce chiar şi împotriva Dumnezeului şi Creatorului său. Pentru că, după cum ţi-am mai spus, dacă omul nu ar fi capabil să ajungă chiar şi un diavol, în cazul în care acceptă decăderea într-un asemenea hal, atunci el nu ar putea să ajungă nici la asemănarea desăvârşită cu Dumnezeu, atunci când se orientează către cele divine,

7. Omul este, prin urmare, înzestrat cu voinţa cea mai liberă, a cărui prezenţă o recunoaşte în sine, prin legile care-i sunt date. Dar ce ar însemna oare legile sau ce ar fi voinţa liberă a omului, dacă în el n-ar exista şi tentaţia permanentă de a încălca legile când şi cum vrea el? Fără această atracţie, omul n-ar fi altceva decât un animal, care n-ar putea acţiona decât în limita legii sale interioare, care i-a fost dată.

8. Omului însă nu i-a fost dată nicio lege care să-l limiteze din punct de vedere spiritual, ci doar o lege morală, care îi indică îndatoririle sale. Şi de aceea, omul are libertate deplină în vrerea şi în dorinţele sale şi, prin urinare, poate ridica mâna şi asupra trupului acestuia al Meu, care nu este decât un suport al Spiritului Meu şi care, de altfel, va continua să existe sub această formă spirituală.

9. Ţi-am spus acum toate acestea doar ca să nu te surprindă prea tare atunci când se va petrece lucrul acesta cu trupul Meu - dar scopul mârşav al celor care vor comite fapta aceasta nu va fi atins. Căci Eu, după a treia zi voi fi din nou printre voi, exact la fel ca acum. Şi abia atunci va începe judecata pentru clica cea josnică a templierilor. Iar acum, când ştiţi toate aceste lucruri, bucuraţi-vă şi urmaţi-Mă în Templu!"

10. Şi ne-am ridicat cu toţii şi am pornit urcuşul spre Templu.

Capitolul 170

Domnul nostru Iisus Hristos predica în Templu

(Evanghelia după Ioan 7/37-49)

1. Odată ajunşi la Templu, ucenicii au rămas mai în spate şi s-au amestecat printre oameni, ca să le audă părerile despre Mine.

2. Iar Eu, pe când ceremoniile de sărbătoare erau în toi, M-am îndreptat către mijlocul Templului, unde puteam fi văzut bine, şi am strigat tare către mulţime: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea!” *(Ioan 7/37)*

3. Atunci câţiva dintre evreii aflaţi prin preajma Mea M-au întrebat: „Dar unde ai tu ceva de băut ca să ne dai şi nouă?”

4. Iar Eu am răspuns: „Precum a zis Scriptura, cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din inima lui!” *(Ioan 7/38)*

5. Atunci evreii s-au privit unii pe alţii şi se întrebau ce pot să însemne vorbele acestea; fiindcă ei nu ştiau că aceasta Eu am zis-o despre Duhul pe care aveau să-L primească aceia ce credeau în Mine. Căci - după cum am mai explicat de câteva ori - înainte de preaslăvirea Mea, Duhul nu putea fi decât în Mine Însumi. *(Ioan 7/39)*

6. Şi mulţi dintre oamenii din popor, auzind aceste cuvinte, îşi spuneau unul altuia: „Galileanul acesta chiar vorbeşte ca un proroc, şi, prin urmare, el este cu adevărat Prorocul.” *(Ioan 7/40)*

7. Iar alţii, care Mă cunoşteau mai bine după faptele Mele, spuneau: „Ce proroc, ce proroc?! Este Hristosul, Mesia cel prorocit! Căci nici Dumnezeu nu poate face miracole mai mari decât face El!”

8. Câţiva se tot întrebau însă: „Dar oare, potrivit Scripturii, Hristosul din Galileea avea să vină? *(Ioan 7/41)* N-a zis oare Scriptura: «Hristos va să vină din sămânţa lui David, şi anume, din Betleem, cetatea lui David»?” *(Ioan 7/42)*

9. Atunci au spus unii dintre ei, care îmi cunoşteau originea şi ştiau bine cele legate de naşterea Mea: „O, dacă de asta aveţi nevoie, atunci toate se potrivesc perfect în cazul acestui proroc! Căci El este în primul rând fiul lui Iosif, bine cunoscutul dulgher din Nazaret, şi al Mariei, fiica lui Ioachim şi a Anei, iar aceştia se trag în mod dovedit din seminţia lui David. Iar în al doilea rând, se ştie doar preabine că El s-a născut la Betleem, într-un staul, cu ocazia numărătorii populaţiei din timpul împăratului Augustus, şi că, după opt zile, a fost tăiat împrejur de către Simion şi a primit numele de Iisus. Iar dacă aşa stau lucrurile, de ce să ne mai îndoim că El este Hristosul?!”

10. Şi prin urmare s-a făcut dezbinare în mulţime, în legătură cu Mine. *(Ioan 7/43)*

11. Atunci fariseii şi-au îndemnat unii adepţi să Mă prindă. Căci templierii nu mai puteau suporta faptul că oamenii mai buni din mulţime începuseră chiar să Mi se adreseze cu numele de Hristos. Şi câţiva s-au şi apropiat de Mine ca să Mă prindă. Însă, în apropierea Mea, i-a părăsit curajul şi nimeni n-a îndrăznit să pună mâinile pe Mine. *(Ioan 7/44)* Atunci fariseii şi-au trimis, pe lângă adepţi, şi slugile, cu porunca să Mă prindă şi să Mă aducă în faţa lor. Dar şi acestea s-au oprit în faţa Mea şi au început să asculte cum îi explicam mulţimii poruncile lui Dumnezeu şi poruncile iubirii - în felul în care mai făcusem adeseori şi în alte părţi, astfel că explicaţia respectivă nu se mai cere reluată aici. Iar slugile au văzut toată acea mulţime care credea în Mine şi de aceea n-au îndrăznit să Mă atingă.

12. Iar când am făcut o pauză în învăţarea mulţimii, slugile s-au întors la farisei, fără să fi făcut vreo ispravă. Şi, întorcându-se ele tot fără Mine, fariseii au zbierat la ele, spunându-le: „De ce nu l-aţi prins şi nu l-aţi adus la noi? *(Ioan 7/45)* Nu vedeţi oare şi voi că tulbură partea cea mai frumoasă a sărbătorii şi pe deasupra îndepărtează tot poporul de noi? De ce dar nu l-aţi prins şi nu l-aţi adus la noi ca să-l pedepsim cum se cuvine?”

13. Atunci slugile au răspuns: „Ascultaţi, niciodată n-a vorbit vreun om atât de înţelept cum vorbeşte galileanul acesta! *(Ioan 7/46)* El trebuie să fie cu adevărat pătruns de Spiritul lui Dumnezeu!”

14. Atunci fariseii au spus: „Ce vorbiţi voi aici? Nu cumva aţi fost şi voi amăgiţi? *(Ioan 7/47)* A crezut în el vreunul dintre mai-marii noştri sau dintre farisei?! *(Ioan, 7/48)* Nu, doar mulţimea aceasta proastă, care nu cunoaşte Legea, şi care de aceea este şi blestemată!” *(Ioan 7/49)*

15. Atunci slugile au spus: „V-am mai spus şi data trecută cum stau lucrurile cu acest blestem, şi nu ne schimbăm părerea! Iar dacă nu sunteți de acord, atunci duceți-vă chiar voi acolo, în mijlocul mulțimii, şi spuneți-le oamenilor că i-ați blestemat pentru faptul că ei cred în galilean - iar mulțimea vă va arăta ea atunci recunoştința ei pentru blestemul vostru! De altfel, voi aveți obiceiul de a-i condamna pe toți cei care au altă credință decât a noastră, fără măcar să cercetați dacă nu cumva, în anumite părți ale ei, credința lor este mai bună decât a noastră! Noi, care nu suntem decât nişte slugi, găsim lucrul acesta nedrept. Căci, atâta vreme cât Dumnezeu nu judecă şi nu condamnă un om, nici noi, muritorii, n-ar trebui să I-o luăm înainte, ca şi cum am vrea să-I arătăm Celui Atotştiutor că noi, nişte viermi ai pământului, suntem mai înțelepți decât El. Încercați numai să blestemați odată şi credința romanilor - dar aşa, pe față -, şi vă vor spune ei imediat ce părere au despre această idee a voastră!”

16. Iar fariseii au răspuns: „Duceți-vă de aici; căci se vede că şi voi ați fost ademeniți de el!”

17. Şi slugile au spus: „Este destul de rău că nu sunteți în stare să ne învățați voi mai bine, pe noi şi poporul! Că doar n-o să ne cereți acum să manifestăm respect față de miracolele voastre false, nouă, care am fost tot timpul uneltele şi executorii voştri tainici în realizarea acestor miracole?! Şi ceea ce i-a insuflat poporului respect au fost tocmai minunile, nicidecum predicile şi învățăturile voastre, complet antimozaice, care s-au dovedit stupide şi lipsite de valoare chiar şi pentru cei mai reduşi dintre oameni! Aşa că, ați face mai bine să ne lăsați în pace, ca nu cumva să îi divulgăm poporului deşertăciunea minunilor voastre din trecut, şi astfel să aveți apoi de furcă cu el!”

18. Iar atunci, fariseii s-au arătat mai prietenoşi față de slugi, iar acestea au şi plecat de acolo.

Capitolul 171

Fariseii şi Nicodim

(Evanghelia după Ioan 7/50-53)

1. Şi, după ce slugile au plecat, fariseii s-au adresat căpeteniei Nicodim - care era un mare înțelept şi care, mişcat de Învățătura Mea, venise la Mine în seara zilei în care Eu, împreună cu cei doisprezece ucenici, M-am manifestat public la Ierusalim pentru prima dată - şi l-au întrebat ce se putea face de drept în cazul acesta.

2. Şi Nicodim a zis către ei *(Ioan 7/50):* „V-au supărat foarte tare răspunsurile tăioase ale slujitorilor noştri; dar uite, eu în sinea mea trebuie să recunosc că au avut perfectă dreptate. Căci cercetați voi înşivă dacă scrie undeva, în vreo lege, că un om poate fi judecat fără ca mai întâi să fi fost ascultat, pentru ca, în funcție de aceasta, să se constate dacă a făcut ceva rău! *(Ioan 7/51)* Eu, ca un cărturar ce sunt, nu cunosc o astfel de lege; şi atunci voi, după care lege vreți să judecați un om înainte de a-l fi interogat?”

3. Atunci fariseii au spus: „Tu eşti unul dintre cei mai mari cărturari ai noştri, lucru pe care nu-l contestă nimeni, şi de aceea eşti şi una dintre căpeteniile cărturarilor. Dar eşti în acelaşi timp şi galilean şi, prin urmare, prieten cu galileanul acesta! Du-te însă şi caută în Scriptură, căci acolo stă scris: din Galileea nu se va ridica niciun proroc!” *(Ioan 7/52)*

4. Şi Nicodim a spus, zâmbind: „Este drept, şi nu trebuie să-mi faceți referire la Scriptură, căci, cu adevărat, o cunosc mult mai bine decât voi toți împreună. Dar vă trimit la un alt document, şi anume, la protocolul de circumcidere din anul primului recensământ al populației de sub împăratul Augustus, iar de acolo veți afla că galileanul acesta nu s-a născut în Galileea, ci în Betleem, vechiul oraş al lui David, şi că ambii părinți ai lui se trag direct din semința lui David!

5. Deci citatul vostru din Scriptură nu se aplică în niciun fel în cazul acestui galilean, căci în lege se precizează cu exactitate: patria oricărui evreu rămâne, de-a lungul întregii sale vieți, locul în care el s-a născut şi a fost tăiat împrejur, şi această comunitate trebuie să-i poarte de grijă în momentul în care el devine neputincios şi inapt de muncă. Iar un păgân care devine evreu aparține comunității în care a fost circumcis şi înscris ca evreu, şi trebuie considerat şi acceptat ca un membru local al comunității respective.

6. Vedeți deci, prieteni, că noi nu putem abroga legea aceasta, şi, de vreme ce, pe de altă parte, şi procesele-verbale augustine de circumcizie şi de recensământ dovedesc clar că acest învățător popular nu este născut în Galileea, atunci poporul nu mai are niciun motiv să nu-l considere a fi un proroc!"

7. Iar fariseii au spus: „În cazul acesta, ar trebui să avem atâta înțelepciune încât să distrugem acele procese-verbale!"

8. Dar Nicodim a răspuns: „Pe cele care se află în arhivele noastre putem, dar nu şi pe cele care, din păcate, se află în arhivele romanilor! Iar aceştia din urmă îşi revizuiesc anual protocoalele, comparându-le foarte riguros cu cele ale Templului nostru! Şi vai de noi, dacă se va constata că lipseşte sau că a fost modificat ceva! Eu unul n-aş vrea să mă aflu în pielea voastră într-un asemenea caz!"

9. Iar fariseii au spus: „Hm, hm, acesta este fireşte un lucru foarte neplăcut!"

10. Şi, nemaigăsind nimic altceva de spus, au părăsit în tăcere Templul şi sărbătoarea şi s-au dus fiecare la casa lui. *(Ioan 7/53)*

11. Dar în timp ce în Templu aveau loc discuțiile acestea ale fariseilor cu slugile şi apoi cu Nicodim, discuții care au fost redate aici cu toată fidelitatea, fără a se omite niciun amănunt din ceea ce s-a vorbit ori s-a petrecut, Eu învățam poporul, fără nicio oprelişte, înfățişându-i cât se poate de clar toată ipocrizia şi înşelătoria templierilor. Şi, din toți, nu s-a găsit nici măcar unul care să protesteze că i-am ponegrit pe nedrept pe templieri, ci M-au rugat să vin şi în ziua de după sărbătoare din nou in Templu, spre a-i întări cu vorbele Mele însuflețitoare, pline de adevărul cel mai adevărat.

12. Şi mulți au spus: „Doamne, Îți mulțumim pentru această băutură divină; căci de mult eram însetați după un asemenea adevăr, iar acum Tu ai potolit setea noastră cea mare în aşa măsură, încât nu vom mai fi niciodată atât de însetați cum am fost până acum! Tu eşti cu adevărat urmaşul lui David şi Unsul Iui Dumnezeu cel făgăduit!"

13. Iar Eu i-am privit pe toți cu multă prietenie şi le-am promis să vin şi în ziua următoare în Templu, spre a le dărui şi mai multă lumină, motiv pentru care întreaga mulțime Mi-a strigat: „O, vino, vino şi luminează-ne în această întunecime a Templului!"

14. După care, am plecat din Templu împreună cu ucenicii şi cu Lazăr.

Domnul pe Muntele Măslinilor
Evanghelia după Ioan Capitolul 8

Capitolul 172

Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi în hanul lui Lazăr de pe Muntele Măslinilor
(Evanghelia după Ioan 8/1)

1. Şi, de îndată ce am ieşit afară, ucenicii şi Lazăr s-au întrebat: „Şi acum, ce-i de făcut? Să ne întoarcem oare în Betania sau mai avem treabă la Ierusalim?"

2. Lazăr Mi-a cerut Mie părerea.

3. Iar Eu i-am spus: „Tu, în ceea ce te priveşte, poți să faci ce doreşti. Eu însă nu Mă pot duce astăzi în Betania, căci templierii au instalat spioni pe drum ca să afle dacă nu cumva locuiesc la tine. Iar de vor afla aşa ceva, îți vor face şi mai multe necazuri. De aceea Mi-am

propus să petrec ziua, şi chiar şi noaptea aceasta, pe Muntele Măslinilor, în micuțul han, oarecum părăsit ele acolo."

4. Lazăr a spus: „O, este un lucru foarte înțelept, căci acel han, precum şi jumătate din Muntele Măslinilor îmi aparțin! Ne vom simți foarte bine acolo! Până acum vreo trei ani, hanul era foarte frecventat de drumeți. Dar de când au început conflictele dintre mine şi templieri, vizitele s-au redus foarte mult, căci fariseii au calificat drept un mare păcat pentru un evreu să pună piciorul în hanul meu de pe Muntele Măslinilor. Singurul motiv pare să fie acela că, în timp ce templierii umblau să mă convingă să le donez această proprietate, eu am pus-o sub jurisdicția romană. În felul acesta, le-am stricat socotelile, lucru care i-a mâniat foarte tare. Şi cum astăzi proprietatea aceasta se găseşte sub suveranitate romană, templierii au declarat-o a fi spurcată, spunând că orice evreu care îi calcă pragul se spurcă el însuşi pentru un an de zile. Din acest motiv hanul meu de pe Muntele Măslinilor are acum mult mai puțini oaspeți decât înainte. Doar grecii şi romanii mai vin pe acolo. Dar, în ciuda acestui fapt, hanul este dotat cu toate cele necesare şi nu ne va lipsi nimic acolo. De acolo de sus priveliştea este foarte frumoasă, căci se vede întregul Ierusalim şi împrejurimile sale până departe, şi sunt convins că o să-Ți placă foarte mult."

5. Eu am spus: „Foarte bine, dragul Meu frate! Eu ştiu toate acestea şi tocmai de aceea Mi-am propus să petrec ziua şi noaptea aceasta pe Muntele Măslinilor; căci acolo vom fi feriți de vizitele inoportune ale evreilor şi ale fariseilor. Astfel că, deja putem porni la drum!"

6. Toți au fost de acord cu planul acesta şi, prin urmare, M-am dus cu ucenicii pe Muntele Măslinilor. *(Ioan 8/1)* Lazăr a luat-o repede înainte pentru a le spune servitorilor săi ce să pregătească pentru noi. Şi pe dată s-a pus acolo totul în mişcare, pentru a ni se putea servi o masă cu adevărat festivă.

7. Noi însă am urcat cu pas foarte domol Muntele Măslinilor, al cărui nume se trăgea de la faptul că pe suprafețele sale foarte stâncoase creşteau o mulțime de măslini. Cea mai mare parte a muntelui îi aparținea lui Lazăr al nostru; partea sa mai mică, orientată spre oraş şi mult mai stâncoasă, îi aparținea unui grec, care însă se ocupa foarte puțin de proprietatea sa şi care îi ceda mereu lui Lazăr producția anuală de ulei în schimbul câtorva arginți, astfel că Lazăr era pe jumătate şi proprietarul părții orientate spre oraş a muntelui.

8. Muntele Măslinilor nu era chiar un munte mare, dar avea pante destul de abrupte, astfel că tot îți trebuia cam o jumătate de ceas pentru a ajunge pe vârful lui cel mai înalt. Templul, la rândul său, era aşezat tot pe o colină, fiind el însuşi o construcție înaltă. Dar din vârful Muntelui Măslinilor trebuia să-ți îndrepți privirea puțin în jos dacă doreai să vezi cupola Templului. Pe scurt, în împrejurimile Ierusalimului, Muntele Măslinilor era cel mai înalt.

9. Am ajuns şi noi destul de repede pe urmele lui Lazăr şi ne-am aşezat sub nişte măslini din apropierea hanului, admirând împrejurimile, până când a venit Lazăr să ne poftească la masă. Ne-am ridicat atunci de jos şi am intrat în hanul a cărui sală de mese nu era nicidecum dintre cele mai mici; căci încăpeau în ea lejer cel puțin o sută de oaspeți. Pe masa cea mare se aflau din belşug pâine, vin şi tot felul de fructe de soi nobil, iar de pe platouri îşi răspândeau mirosurile îmbietoare mâncăruri foarte bine pregătite. La simpla lor vedere, ucenicilor le-a lăsat gura apă. Aşa că ne-am aşezat neîntârziat la masă şi am mâncat şi am băut după pofta inimii.

10. Iar pe Lazăr l-a bucurat foarte mult că mâncăm şi Eu şi beam cu multă poftă.

11. Eu i-am spus: „Prietene, pentru tine e o mare bucurie că Mă vezi mâncând şi bând cu atâta poftă, dar, crede-Mă: oricât de mult Mi-ar plăcea bucatele aşternute pe masă în fața noastră, tot mai mult Mi-a plăcut gustarea de azi-dimineață din Templu - căci astăzi am strâns o recoltă foarte bogată pentru Împărăția Mea din ceruri. Mâine, în schimb, recolta pentru împărăția Mea va fi mult mai slabă. Ceea ce a fost astăzi al Meu, al Meu va rămâne; dar mâine nu se vor adăuga multe în plus. Clica cea neagră de acolo, de jos va vrea să Mă încerce - dar până la urmă ea va fi cea țintuită la stâlpul infamiei în fața poporului! Dar haideți să mâncăm

şi să bem acum, iar apoi să mergem din nou pe afară! Căci astăzi vom mai avea încă destule de văzut."

Capitolul 173

Afirmațiile Domnului nostru Iisus Hristos în fața priveliştii Ierusalimului. Judecarea Ierusalimului

1. Într-o oră am terminat de mâncat, ne-am ridicat de la masă şi ne-am dus de îndată pe afară; căci înspre partea de răsărit, mai ales în lumina aceea a înserării, priveliştea era deosebit de frumoasă şi foarte favorabilă reflecțiilor noastre.

2. Şi, pe când priveam noi aşa oraşul cel mare, cu numeroasele sale palate, Lazăr a spus: „Ce lux orbitor domneşte în oraşul acesta mare! Şi, pe de altă parte, câtă infamie în rândul acelor oameni care ar trebui să fie un exemplu pentru toți ceilalți!

3. Acolo jos se află Templul, pentru ridicarea căruia chiar marele David, care a fost un om după inima lui Dumnezeu, a adunat materialele de construcție. Iar apoi Solomon, fiul său, l-a construit, pentru ca întregul popor al evreilor să se adune în anumite momente în el şi să-L slăvească pe Dumnezeu. Dar pe cine onorează acum oamenii? O, ei de mult nu-L mai slăvesc pe Dumnezeu, ci pe nenorociții de farisei, pe cărturari şi pe marii-preoți! Vechiul şi miraculosul chivot ai legii a fost îndepărtat deja de vreo douăzeci şi patru de ani ca o relicvă inertă şi mută, iar cel nou este lipsit de viață şi de orice putere. Şi totuşi, evreii cei orbi îi aduc acestuia mult mai multe ofrande decât i-au adus vreodată celui vechi şi adevărat.

4. Din toate acestea îți poți da prea bine seama cum tratează templierii cei blestemați biata mulțime nevinovată şi că ei nu cred chiar deloc în unicul şi adevăratul Dumnezeu, întrucât calcă în mod ruşinos în picioare legile pe care El i le-a încredințat lui Moise şi altor proroci, şi obligă poporul, sub amenințarea cu moartea, să respecte propriile lor legi, care nu sunt decât o adunătură de inepții în care niciun om cu bun-simț nu mai poate crede. O, ce infamie! Toată lumea geme sub jugul insuportabil al Templului, şi totuşi nu are nimeni curajul să-i scuipe în obraz pe escrocii aceştia şi să le reproşeze toate nelegiuirile pe care le comit față de popor.

5. Doar Tu, Doamne, le-ai deschis oamenilor ochii, pentru ca ei să poată vedea la ce să se aştepte de la templieri. Dar nici aceasta nu foloseşte prea mult; căci templierii continuă să facă numai ceea ce vor ei, cu cea mai mare aroganță din lume, şi fulgerul Tău nu cade asupra lor, drept pedeapsă! O Doamne, iar acum Te afli chiar Tu pe pământul acesta în chip de om - o apariție care nu-şi găseşte egal în întreaga eternitate şi care reprezintă o grație unică între toate cele pe care Dumnezeu le-a putut dărui vreodată creaturilor Sale. Mii şi mii de oameni, printre care şi mulți păgâni, îşi dau seama de lucrul acesta cu multă bucurie şi recunoştință, iar aceştia de jos[29] aud şi ei din toate părțile, de la mic la mare, confirmarea acestui sfânt adevăr. Dar în loc să întâmpine o asemenea veste cu toată bucuria şi s-o accepte ca fiind pe deplin adevărată, ei, dimpotrivă, afurisesc poporul care crede în ea! Şi Te întreb eu acum: oare ce soartă merită oamenii aceştia atât de nelegiuiți?"

6. Iar Eu am spus: „Frate dragă, nu te înfierbânta aşa; căci vezi doar că toate pe lumea aceasta îşi au vremea lor şi nu poți frânge tulpina unui cedru bătrân ca pe o simplă vergea! Uite, Eu voi mai rămâne pe aici încă vreo câteva zile şi voi predica zilnic în Templu timp de şapte zile. Cei care vor voi să se lase aduşi pe calea cea bună, bine vor face. Dar cei care se vor încăpățâna să rămână în orbirea şi deci în răutatea lor, aceia vor pieri în ziua Marii Judecăți, care va veni asupra Ierusalimului şi va nimici toate creaturile sale.

[29] Este, vorba despre slujitorii Templului, ale cărui cupole se vedeau de sus din locul în care se afla Domnul cu ucenicii Lui. (n.t.)

7. Uitați-vă cu toții la orașul acesta mare! Căci, cu adevărat, nu va rămâne piatră peste piatră din el! Vai de cei orbi, vai de femeile care trebuie să nască, şi vai de toți care consideră că în zi de sabat nu trebuie să fugi - aceştia din urmă să facă bine şi să se roage pentru ca judecata să nu vină cumva tocmai în ziua sabatului; căci atunci niciun evreu nu va scăpa cu viață dacă nu va fugi!

8. Dar, înainte ca judecata să vină asupra tuturor celor lipsiți de Dumnezeu, se vor arăta încă multe semne mari pe cer şi pe pământ. Deci nu va veni încă judecata şi sfârşitul acestui oraş; căci se va mai aştepta o vreme, pentru ca toți cei care vor, să se îndrepte şi să se întoarcă pe calea cea bună. Şi dacă nici acele semne nu vor fi luate în seamă, se va aşterne un mare necaz peste oraş, pentru ca oamenii să aibă ocazia să se întoarcă spre Dumnezeu. Şi dacă nici aceasta nu va folosi la nimic, Eu voi mai trimite apoi şi proroci, care vor încerca cu vocile lor puternice, asemenea goarnelor de război, care vor răsuna în cele patru zări, să-i trezească pe cei morți întru spirit. Iar cei ce se vor lăsa treziți la lumina vieții, aceia vor şi învia spre Viața Veşnică. Dar cei în care sunetul de goarnă al solilor Mei nu va trezi decât ura împotriva Mea şi a Cuvântului Meu, aceia nu vor renaşte pentru viață, ci pentru moartea prin judecată, şi vor fi aruncați în întunericul veşnic al judecății, unde vor fi multe plânsete şi scrâşniri de dinți.

9. Iar când va veni judecata, toți cei drepți s-o rupă la fugă! Cel care se află deja pe acoperişul cunoaşterii adevărurilor pure, dumnezeieşti, acela să nu coboare în casă spre a-şi lua vechea sa haină de evreu (învățăturile fariseilor), ci să rămână pe înălțimile sale luminoase! Iar cel ce se va afla deja pe ogorul noii lucrări, potrivit învățăturii Mele, acela să nu care cumva să se mai întoarcă în vechea sa patrie, a ceremoniilor oarbe şi lipsite de sens, ci să rămână pe noul său ogor, şi atunci îşi va păstra viața!

10. Când va veni judecata, este foarte posibil ca din doi oameni care se află în aceeaşi casă, unul să fie salvat, iar celălalt să piară. Căci cel care va făptui după învățătura Mea va fi salvat; dar cel care va deține Învățătura Mea, dar va făptui după vechea drojdie[30] a fariseilor, acela va fi sortit pieirii.

11. Şi la fel se va petrece când doi se vor afla pe acelaşi ogor sau când vor măcină la aceeaşi moară; unul dintre ei va fi înălțat spre viață, iar altul va fi lăsat în judecată. De aceea, feriți-vă de vechea drojdie a fariseilor, căci cu ea nimeni nu va scăpa de judecată!"

Capitolul 174

Prorocirea Marii Judecați a vremurilor de astăzi

1. (Domnul): „Dar cum va fi cu judecarea Ierusalimului, la fel va fi, în viitor, şi cu o altă Mare Judecată a întregii lumi, atunci când Eu voi distruge o dată pentru totdeauna desfrânata cea mare, numită Babilon. Şi aceasta va fi o judecată ca pe timpul lui Noe şi ca pe timpul Sodomei şi Gomorei.

2. Şi atunci se vor arăta semne deosebite pe pământ, pe mare şi pe cer, iar Eu îi voi trezi pe slujitorii mei, care vor proroci prin cuvintele Mele, în repetate rânduri, judecata ce va veni. Dar oamenii orgolioşi nu-şi vor pleca urechea la ei, şi de-i vor asculta totuşi, nu vor da crezare vorbelor lor, ci-i vor lua în derâdere ca pe nişte nebuni. Şi tocmai acesta va fi semnul cel mai sigur al iminenței Marii Judecăți, care-i va trece prin foc pe toți făcătorii de rău.

[30] Imaginea răului, care apare frecvent în Biblic; drojdia, în germ. Sanerteige, reprezintă «fermentația cea rea» în opoziție cu cea bună, Garung (simbol des folosit în legătură cu vinul), (n.t.)

3. În vremurile acelea, mulți bărbați tineri vor avea viziuni, şi multe fecioare vor proroci despre lucrurile care se vor petrece. Şi ferice de cei care se vor îndrepta la auzul vorbelor lor şi se vor întoarce pe calea cea bună!

4. Şi toate aceste semne vor fi la fel de uşor de recunoscut precum este să-ți dai seama, privind un smochin, că se apropie primăvara, atunci când mlădițele sale se umplu de sevă şi încep să crească.

5. Atunci vor izbucni războaie mari între diferite popoare, iar popoarele se vor ridica unul împotriva celuilalt. Şi va fi atunci şi o mare sărăcie, şi vor apărea tot felul de boli asemănătoare cu ciuma, cum n-au mai existat încă la oameni. Judecata va fi precedată de mari cutremure de pământ, care să-i îndemne pe oameni la pocăință şi la milostenie. Şi ferice de cei care se vor întoarce spre Dumnezeu ca urmare a acestor semne!

6. Dar mulți nu se vor întoarce spre Dumnezeu nici în urma unor astfel de semne, ci vor pune totul pe seama forțelor oarbe ale naturii, iar prorocii vor fi considerați impostori, şi mulți vor fi aruncați în temnițe pentru numele Meu, şi li se va interzice, sub amenințarea unor pedepse foarte aspre, să mai vorbească în numele Meu şi să prorocească o apropiată judecată. Iar cine nu se va supune voii desfrânatei celei mari, numită Babilon, acela va avea multe de suferit.

7. Dar toate acestea trebuie să se petreacă mai devreme, aproape cu vreo şapte sute de ani înainte de Judecată, pentru ca nimeni să nu poată spune apoi că nu a fost avertizat suficient de mult. Însă de acum şi până când va veni asupra acestui pământ Marea Judecată nu vor mai trece două mii de ani. Iar această judecată va fi atunci în mod evident ultima şi definitivă pe pământul acesta.

8. Căci de atunci înainte se va instaura raiul pe pământ, iar lupul şi mielul vor putea sta în acelaşi staul şi vor mânca din acelaşi blid.

9. **În preajma Judecății va putea fi văzut pe cer semnul Fiului Omului, iar aceasta înseamnă că cerul care se află în om Mă va recunoaşte pe Mine drept unic Stăpân al cerului şi al pământului, iar sufletul omului Mă va lăuda şi preaslăvi.**

10. Aceasta nu va însemna încă desăvârşirea omului. Dar atunci când Eu, împreună cu toate forțele cereşti, Mă voi arăta tuturor oamenilor între norii cerurilor, **în lumină şi în Cuvântul cel viu**, care va fi precum sunetul a nenumărate trâmbițe de luptă ale judecății, şi pe cerul adevărat, care este în inimile oamenilor, atunci va fi venit Judecata lumii.

11. Omul cel drept va intra atunci în Împărăția Mea cea minunată, iar răufăcătorii vor fi mistuiți de focul mâniei Mele îndreptățite şi vor fi aruncați în împărăția faptelor lor rele, rezervată tuturor diavolilor, care sunt incapabili să se îndrepte. Căci cel ce alege singur, de bunăvoie, iadul, acela trebuie să fie blestemat, aşa cum iadul însuşi este blestemat. Şi aşa cum binele va rămâne în veci bine, şi răul în sine va rămâne veşnic rău, menit să-Mi stea de-a pururea doar la picioare.

12. Dar Eu Însumi, ca Ființă primordial-divină, nu voi judeca pe nimeni, ci toate acestea le va face Cuvântul Meu, pe care l-am rostit către voi. Şi, odată ce Mă voi fi înălțat în împărăția Mea, **nu Mă voi mai pogorî niciodată în trup pe pământul acesta, ci doar în Spirit, prin Cuvânt, şi va fi astfel precum a fost la început şi precum s-a spus:** La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul. Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit printre oameni. El, adică Eu, întru ale Mele am venit, iar ai Mei nu M-au recunoscut; căci lumea şi materia ei îi făcuseră pe toți orbi şi surzi.

13. Iar acum, Mă aflu întrupat ca om printre voi şi de aceea nu vă pot dărui întreaga forță a Duhului Meu. Dar când, mai târziu, nu voi mai fi în trup de om, ci doar în spirit printre voi, atunci vă voi putea dărui şi întreaga forță şi putere a Duhului Meu, care de fapt sunt Eu Însumi din vecii vecilor. Iar în Duh şi prin forța acestuia, voi rămâne alături de voi până la sfârşitul existenței acestui pământ şi până ce ultimul spirit judecat, atingându-şi maturitatea, îl

va fi părăsit. Dar, odată cu acest pământ, leagănul copiilor lui Dumnezeu va înceta să mai existe pentru totdeauna. Căci de atunci înainte, totul va fi condus de către spirit.

14. Dar Eu v-am mai spus vouă de mai multe ori şi v-am arătat cum se vor petrece lucrurile pe acest pământ. De aceea, aşteptaţi cu răbdare o mântuire sigură, şi nu vă doriţi ca judecata lumii să vină mai repede. Pentru că atunci când ea va veni, tot va fi mult prea devreme pentru voi şi mai ales pentru aceia care vor fi judecaţi; căci în judecată nu există nici iubire şi nici îndurare, şi fiecare suflet va fi lăsat în seamă lui însuşi, astfel încât să trăiască experienţa crudă a zădărniciei ajutorului vremelnic pe care îl va fi primit de la oamenii acestei lumi. Iar acum, spuneţi-Mi dacă aţi înţeles bine toate acestea!"

Capitolul 175

Lazăr se îndoieşte de faptul ca omenirea este ghidată în mod divin

1. Atunci Lazăr a spus: „Da, de înţeles, eu cel puţin, le-am înţeles! Şi, sincer vorbind, întreaga istorie a omenirii nu pare să aibă un aspect prea plăcut! Căci, în fond, oamenii nu au totuşi nicio vină că sunt atât de răi, ci de vină sunt mai ales împrejurările în care ei au fost zămisliţi, născuţi şi crescuţi. Şi, în condiţiile acestea, judecarea lor pare totuşi un act mai curând samavolnic şi tiranic din partea Celui care are această putere.

2. Sigur că mi se va spune: Dumnezeu acordă oricărui om posibilitatea de a deosebi adevărul de minciună şi binele de rău; dar când se petrece lucrul acesta? Conform propriilor mele experienţe, abia atunci când omul s-a cufundat atât de adânc în minciună şi răutate, încât nicio învăţătură, oricât de curată, nu-i mai foloseşte la nimic. Când oamenii rămân de-a lungul a sute de ani fără vreo influenţă divină clară, ei încep în mod necesar să-L uite tot mai mult pe Dumnezeu, iar apoi ajung să-şi facă legi şi precepte proprii, prin a căror respectare, oricât de strictă, nu-şi mai dobândesc mântuirea. Şi abia când omenirea se abrutizează până la urmă cu totul, încep să apară revelaţiile - la început destul de timide, prin intermediul unor fiinţe trezite spiritual. Iar dacă aceste revelaţii nu dau roade, apar altele mai puternice. Şi dacă nici acestea nu dau rezultate, atunci iată că oamenii sunt pedepsiţi cu o judecată. Doamne, eu chiar că nu pricep deloc de ce lucrurile trebuie să fie astfel!

3. De la Adam şi până la Noe, în special la urmaşii lui Cain, n-a prea fost deloc vorba de vreo revelaţie. Pe vremea lui Noe au fost desigur tot felul de semne şi de revelaţii, dar mult prea târziu, pentru că oamenii, în marea lor majoritate, erau deja stăpâniţi de diavol. Şi atunci firește că ei n-au mai dat atenţie semnelor şi revelaţiilor, ci au continuat să trăiască în delirul lor; şi, în consecinţă, a venit cumplita judecată.

4. Apoi, până la Avraam, un timp îndelungat, nu a avut loc aproape nicio revelaţie. Cu Avraam abia a început din nou revelaţia divină; dar nu a trecut mult şi a urmat judecata în cazul Sodomei şi Gomorei şi al celor zece oraşe din împrejurimile acestora.

5. De la Avraam, Isaac şi Iacov ajungem apoi la Moise. Pe timpul acestui proroc au venit lucruri măreţe din Ceruri pentru oameni. Ei au căpătat pentru prima oară nişte legi precise, după care să-şi ghideze viaţa. Dar judecata a fost şi ea la fel de teribilă. Sute de mii de egipteni au fost sortiţi pieirii, iar poporului eliberat al lui Israel nu se poate spune că i-a mers cu mult mai bine, timp de patruzeci de ani bătuţi pe muchie, în pustiu. Ei toţi, egiptenii şi poporul lui Israel, n-au mai avut parte apoi, timp îndelungat, de vreo revelaţie, astfel că au devenit din ce în ce mai nepăsători. Credinţa cea vie de la început s-a transformat cu timpul într-una indolentă şi pur convenţională, aproape cu nimic mai bună decât lipsa completă a ei. Şi aşa cum stau lucrurile cu credinţa, la fel stau ele şi cu respectarea principiilor de viaţă!

6. Iar atunci când o nouă revelaţie se lasă îndelung aşteptată, oamenii îşi pierd cu totul orice credinţă într-un Dumnezeu adevărat şi îşi fabrică zei după placul lor, căzând astfel cu totul în idolatrie. Şi poţi oare, raţional gândind, să-i învinovăţeşti pentru aceasta? Eu, care

întotdeauna am fost destul de rezonabil în a-mi manifesta iubirea pentru oameni, spun: categoric nu!

7. E drept că, pe vremea judecătorilor şi, apoi, şi în timpul unora dintre regi ne-au fost trimişi nouă, evreilor, în repetate rânduri, anumiți proroci, dar de fiecare dată doar atunci când oamenii căzuseră deja de-a binelea în păcat, iar apoi venea de îndată şi judecata, care-i nimicea pe păcătoşi.

8. Acum eşti Tu Însuți, Doamne, aici. Şi aceasta este probabil cea mai mare revelație pentru oameni. Dar judecata nu se va lăsa nici ea prea mult aşteptată. Şi, în măsura în care această revelație nu va fi reînnoită, după doar câteva sute de ani, chiar şi cei care cred astăzi în Învățătura Ta nu vor fi cu nimic mai buni decât sunt templierii noştri! Păgânii convertiți vor redeveni păgâni, iar evreii vor ajunge şi mai întunecați decât sunt astăzi, astfel că lumina deplină şi binele nu vor domni nicicând pe pământul acesta. De aceea, consider că revelațiile luminoase ale divinității Tale nu trebuie să se mai lase prea mult aşteptate, căci altminteri urmaşii noştri, care nu pot fi de față la revelația aceasta de acum, se vor cufunda în mod necesar din nou, fără vina lor, în noaptea cea neagră.

9. Filistenii au fost distruşi şi nimiciți din cauza lipsei lor de credință şi, după ştiința mea, nu au avut niciodată parte de vreo revelație; la fel şi vechii fenicieni, troienii, babilonienii, locuitorii din Ninive şi alte popoare care, după câte ştiu eu, nici ei nu au avut parte de vreo revelație.

10. Ei bine, de ce jocul acesta atât de defavorabil pentru oamenii de pe acest pământ? Vezi, niciun om nu este în sine vinovat că se află aici! Dar, odată ajuns aici, potrivit Vrerii Tale atotputernice, el trebuie să îndure toate nefericirile, începând din leagăn şi până în mormânt, şi să se supună şi judecăților, care vin una după alta. De ce oare toate acestea?”

Capitolul 176

Parabola lucrătorilor din vie. Scopul, natura şi efectele revelațiilor

1. Eu i-am spus lui Lazăr, precum şi celorlalți ucenici, întrucât şi ei împărtăşeau părerea puțin cam radicală a acestuia: „Fiți atenți! Am să vă dau un exemplu, care va fi răspunsul la întrebarea lui Lazăr!

2. A fost odată un stăpân care a tocmit nişte lucrători pentru via sa. Aceştia au venit de dimineață, iar stăpânul s-a înțeles cu ei la o simbrie de un dinar pe zi. Către prânz, el s-a mai dus într-un loc, unde a mai văzut nişte oameni stând degeaba, şi le-a spus: «De ce stați aici degeaba? Duceți-vă în via mea şi lucrați, şi eu vă voi da ce vi se cuvine!» Iar ei s-au dus acolo şi au lucrat. Dar către seară, stăpânul a mai văzut nişte lucrători stând degeaba. Şi s-a dus la ei şi le-a zis: «De ce stați voi toată ziua degeaba?» Iar ei au răspuns: «Pentru că nu ne-a tocmit nimeni!» Şi atunci, stăpânul le-a spus: «Ei bine, duceți-vă şi voi în via mea şi lucrați în această ultimă oră a zilei, şi vă voi da şi vouă ce vi se cuvine!» Şi s-au dus şi aceştia şi au lucrat cu sârg acea ultimă oră din zi.

3. Seara, stăpânul i-a chemat mai întâi pe lucrătorii care lucraseră încă de dimineață. Şi i-a dat fiecăruia dinarul tocmit. Apoi i-a chemat pe aceia care lucraseră doar o jumătate de zi şi le-a dat şi acestora câte un dinar. Şi, în sfârşit, i-a chemat şi pe cei care lucraseră doar o singură oră, şi fiecăruia dintre ei i-a dat tot câte un dinar.

4. Atunci au spus cei care lucraseră o zi întreagă: «Stăpâne, dar cum le dai tu acelora care au lucrat doar o singură oră aceeaşi răsplată ca şi nouă, care am trudit aici o zi întreagă în căldura cea mai mare?» Iar stăpânul le-a răspuns: «Dar ce vă pasă vouă dacă eu sunt bun şi milostiv? Sunt eu oare nedrept dacă, din bunăvoința mea, le dau şi celor din urmă aceeaşi plată ca şi vouă? Nu m-am înțeles eu oare cu voi asupra simbriei de un dinar? Doar voi înşivă ați cerut atât şi nu mai mult! Şi, din moment ce v-am dat ce ați cerut, ce mai vreți atunci de la

mine? Au nu sunt eu stăpân pe averea mea, cu care pot să fac tot ceea ce doresc?!» La care, lucrătorii cei dintâi n-au mai avut ce să răspundă şi s-au declarat mulţumiţi cu simbria lor.

5. Şi acum vă spun şi Eu vouă, tuturor, că Tatăl Meu, care este în Mine, va face acelaşi lucru cu voi - şi atunci, de asemenea, cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi.

6. Căci podgoria îi reprezintă de fapt pe oamenii acestui pământ, în chip de lăstari de viţă, care trebuie lucraţi. Ei nu au niciun contract cu Mine, dar trebuie lucraţi pentru a-i aduce un rod bogat Domnului Dumnezeu.

7. Însă, asemenea vouă acum, profeţii nu sunt, sub aspectul sufletului, ai acestui pământ, ci ei sunt lucrători veniţi de Sus, care au încheiat un contract ferm cu Mine, pentru a dobândi filiaţia lui Dumnezeu, care nu este posibilă decât pe acest pământ.

8. Toţi profeţii cei mari, de la începuturi şi până acum - printre ei numărându-vă deacum şi voi -, care au primit o mare revelaţie, îi reprezintă pe lucrătorii tocmiţi de la început în podgoria Domnului.

9. Profeţii cei mici, care nu au de făcut decât jumătate de muncă, şi anume, păstrarea marii revelaţii odată transmise, sunt aceia care vor veni în numele Meu în urma voastră, având şi ei anumite mici revelaţii şi profeţind în baza acestora, fără însă a beneficia de forţa şi de puterea cu care Eu vă voi înzestra pe voi. Dar ei se vor bucura de aceeaşi răsplată ca şi voi, căci credinţa lor trebuie să fie una foarte puternică; într-adevăr, ei nu vor vedea ceea ce vedeţi voi acum, şi de aceea credinţa lor liber consimţită le va fi considerată ca un merit cu atât mai mare. Iar când vor avea parte de aceeaşi răsplată ca şi voi, gândiţi-vă că lor le-a fost mai greu să creadă cele ce se petrec acum spre mântuirea tuturor creaturilor, căci ei n-au fost martori la toate acestea, asemenea vouă.

10. Şi, în sfârşit, mult mai târziu, dar tot aşa, cu puţin înainte de o Mare Judecată, vor fi deşteptaţi şi trimişi alţi profeţi, care vor avea sarcina foarte dificilă de a purifica într-un timp scurt o învăţătură extrem de pervertită, astfel ca ea să se păstreze şi ca oamenii cu o gândire mai lucidă să nu o respingă, ca pe vechile înşelătorii ale clerului. Această a treia categorie de lucrători din via Mea nu va acţiona prin fapte miraculoase mari, ci doar prin Cuvântul cel curat şi prin Scriptură, fără a primi vreo revelaţie deosebită, ci doar pe aceea a Cuvântului viu, interior, în sufletul şi în gândurile din inimile lor. Şi, fiind umpluţi de o credinţă lucidă şi raţională, ei vor ridica, fără fapte miraculoase, mlădiţele umane uscate din via Mea, iar pentru acest lucru vor primi de la Mine aceeaşi răsplată pe care o primiţi şi voi, care aţi lucrat ziua întreagă; căci lor le va fi mult mai greu să creadă ferm şi neclintit în toate cele petrecute cu mai bine de o mie de ani înainte de a fi existat ei.

11. Prin urmare, chiar dacă marile revelaţii au loc la distanţe mari de timp una de alta, Dumnezeu are totuşi în permanenţă grijă ca diferiţi proroci luminaţi să ajungă mereu printre oameni, de îndată ce învăţăturile ultimei mari revelaţii dau semne de a se impurifica, şi toate acestea, în aşa fel încât liberul-arbitru al niciunui om să nu fie constrâns. Căci tocmai de aceea marile revelaţii se petrec la distanţe atât de mari de timp una de alta, pentru ca oamenii să aibă toată libertatea de mişcare, fără nicio constrângere, pe baza voinţei lor complet libere.

12. Dacă până la urmă lumea îi va fi abătut din nou pe oameni mult prea mult de la calea lor spirituală, sigur că nu rămâne altă soluţie decât să se treacă la o nouă mare revelaţie, care fireşte că va atrage după sine o judecată, pentru că revelaţia însăşi este de fapt o judecată incomodă pentru oameni. Căci lemnul uscat nu se va aprinde dacă tu nu îi dai foc; dar imediat ce îi dai foc, el va începe să ardă. Vedeţi voi, o mare revelaţie este pentru oameni ceea ce este focul pentru lemn. Aţi înţeles acum lucrurile acestea?”

Capitolul 177

Profeţii ca purtători ai revelaţiei. Credinţa luminată şi credinţa oarbă

1. Iar Lazăr a spus: „Da, am înțeles prea bine ce ai vrut să spui cu vorbele acestea; dar uite că în mine tot mai există o nedumerire, cu care nu pot să o scot la capăt. Prin urmare, toți acei oameni, la care ajunge în mod nemijlocit o mare revelație, trebuie considerați ca fiind judecați? Şi oare se pot aştepta la binefacerea marii revelații numai aceia care o primesc indirect, adică doar prin intermediul credinței?

2. Dar aceasta înseamnă că purtătorii acestei revelații sunt foarte dezavantajați, fiindcă ei, pentru că a fi capabili să primească şi să înțeleagă bine o mare şi preaînaltă revelație, trebuie să fie de la bun început nişte ființe mai bune şi mai pure. Căci ceilalți oameni ai lumii nici nu ar putea înțelege singuri marea revelație, ci s-ar uita la ea precum găina la un fulger căzut din cer - de vreme ce ei nu pot înțelege nici măcar o revelație mai mică."

3. Eu am spus: „Dar cine susține că purtătorii unei mari revelații trebuie considerați ca fiind judecați? Doar Eu voi şti prea bine pe cine să aleg drept purtător al unei mari revelații, astfel încât ea să nu-i dăuneze cu nimic!

4. Moise a fost desigur purtătorul unei revelații foarte mari; dar în subordinea lui au existat destul de mulți care n-au avut parte decât în mod indirect de revelația respectivă, şi totuşi, până la urmă, aceştia au crezut chiar cu mai multă tărie decât Moise însuşi, care în sinea sa nu a avut deplină încredere în prorocirea că Eu le voi dărui fiilor lui Israel Țara Făgăduinței, în care curge lapte şi miere. Şi pentru că Moise nu a avut deplină încredere în această promisiune, el nici nu a putut intra până la urmă în Țara Făgăduinței, ci doar a văzut-o din vârful unui munte.

5. Aceasta dovedeşte însă, mai mult decât limpede, că niciunui dintre purtătorii vreunei revelații nu a fost vreodată încătuşat de ea, iar de aici înainte, cu atât mai puțin va fi; el va rămâne veşnic liber în credința şi în acțiunile sale, prin care, de altfel, îşi va putea dobândi mântuirea; căci purtătorul unei revelații nu-şi dobândeşte mântuirea doar prin acest fapt, ci numai prin credința sa în acea revelație şi prin modul în care el trăieşte în conformitate cu ea.

6. Şi exact la fel stau lucrurile şi cu voi. Cu siguranță că voi sunteți, datorită minunilor săvârşite de Mine, oarecum mai determinați să credeți că Eu sunt Hristosul şi că vorbele Mele sunt cuvintele lui Dumnezeu, decât aceia care vor primi Evanghelia doar prin gura voastră. Voi, în schimb, vă veți afla de multe ori în situația de a vă îndoi de Mine, iar în felul acesta, veți avea posibilitatea să vă întăriți în credință. Căci, atunci când ciobanul va fi bătut, oile o vor lua la goană şi se vor împrăştia în toate zările. Dar la momentul cuvenit, Eu voi şti să le adun din nou şi să le întăresc în credință. De aceea, niciunui dintre purtătorii unei adevărate revelații nu este judecat. Căci, în primul rând, un astfel de om provine întotdeauna de Sus, şi de aceea nicio revelație nu poate reprezenta pentru el vreo constrângere, chiar şi numai datorită faptului că sufletul său a mai trăit o dată o probă a trupului, pe un alt pământ oarecare, şi de aceea el este, fără îndoială, şi mult mai pur şi mai întărit decât un suflet care abia se formează pe acest pământ; iar în al doilea rând, un asemenea suflet de proroc este supus şi la probe de credință mai severe decât un suflet adeseori prea credul de pe acest pământ. Unui suflet de pe acest pământ îi ajunge Cuvântul şi aproape că nu mai are nevoie de semne. Dar sufletele provenite de sus au nevoie de mai mult; căci ele sunt mai greu de convins şi, prin urmare, au nevoie de dovezi mai multe şi mai mari, până să se lase cuprinse de credință şi să înceapă să acționeze în consecință.

7. Da, dacă M-aş duce acum de pildă în Persia, în India, la Atena sau chiar la Roma, şi aş săvârşi miracole de tipul celor pe care le-am săvârşit aici, la voi, niciun om de acolo n-ar mai îndrăzni să facă altminteri decât am poruncit Eu. Căci asemenea suflete pur pământene ar fi în felul acesta înrobite în cel mai înalt grad, şi cu voința lor liberă se va fi terminat pentru multă vreme. Pe voi însă, miracolele Mele nu vă încătuşează în niciun fel, fiindcă voi nu sunteți nişte creduli; căci pentru a vă putea îndupleca cineva pe voi la credința cea fermă, trebuie să fi săvârşit foarte multe în fața ochilor voştri, şi chiar şi atunci veți mai avea tot felul de

îndoieli şi veți mai pune întrebări numeroase. Şi dacă un om face aceasta în fața Mea, înseamnă că el are o credință liberă, nu una constrânsă. Căci el cere să cunoască şi să înțeleagă pe deplin ceea ce crede, iar ceea ce nu înțelege, aceea nu mai crede.

8. Şi cea mai bună dovadă în acest sens este faptul că Eu trebuie să vă explic şi să vă lămuresc pe loc tot ceea ce auziți din gura Mea. Voi ştiți doar cine sunt Eu şi ați putea să-Mi dați crezare în legătură cu tot ceea ce vă învăț fără aceste explicații. Dar voi nu faceți aceasta şi deja de mai multe ori Mi-ați demonstrat că nu Mă credeți nici chiar pe Mine când Învățătura Mea devine prea misterioasă, şi Mi-ați spus şi în față că este o lecție prea dură; şi nici nu au trecut şapte zile de când M-ați părăsit cu toții, şi aceasta, tot din cauza unor învățături pe care nu le-ați înțeles.

9. Însă din toate acestea rezultă că sufletele voastre sunt mai puternice decât cele ale copiilor propriu-zişi ai acestui pământ. Şi vor exista întotdeauna pe pământul acesta oameni cum sunteți voi, pe care Eu îi voi deştepta şi cărora le voi da, precum v-am dat şi vouă, Cuvântul interior al Spiritului Meu, iar ei îi vor învăța pe copiii propriu-zişi ai acestui pământ, menținându-şi astfel voința complet liberă. Dar învățătorii aceştia nu trebuie să-şi închipuie cumva că, în calitatea lor de învățători şi înțelepți, se află în fața Mea pe o treaptă superioară copiilor acestui pământ; căci principiul Meu va fi întotdeauna acelaşi: Lăsați copiii să vină la Mine şi nu-i împiedicați! Iar cel ce nu va fi ca aceşti copii, acela nu va intra în Împărăția Mea; căci ea a lor este şi pentru ei a fost creată. Dar şi cel care este un înțelept şi, prin urmare, un învățător, fiind totodată smerit în inima sa şi plin de blândețe, va ajunge la un moment dat tot acolo unde Eu voi fi ca un adevărat Tată printre copiii Mei, din veşnicie în veşnicie!"

10. După această învățătură, ucenicii au rămas tăcuți, neştiind ce să-Mi mai răspundă.

Capitolul 178

Pe pământ există doua tipuri de oameni: suflete de sus şi suflete de jos. Diferitele efecte ale învățăturii şi ale semnelor

1. Doar Lazăr s-a încumetat să Mă întrebe: „Doamne şi Stăpâne, provin şi eu oare de Sus?"

2. Iar Eu am spus: „Cu siguranță, căci altminteri n-ai fi primit semnele pe care Eu le-am săvârşit de mai multe ori chiar în fața ochilor tăi cu atâta linişte şi calm, de parcă ar fi fost lucruri absolut fireşti. Toate acestea te-au surprins doar în momentul producerii lor - dar după numai câteva clipe, le-ai privit aproape cu indiferență; căci în mintea ta gândeai astfel: un simplu om nu ar putea face aceasta, aşa cum el nu ar putea să zboare prin aer asemenea unei păsări. Dar cum în definitiv Eu sunt Unul şi Acelaşi cu Dumnezeu, este mai mult decât firesc ca Eu să pot face orice, la fel de uşor cum îi este păsării să zboare prin aer, şi, prin urmare, nici dacă aş zbura Eu însumi nu ar fi un miracol mai mare decât toate cele create deja de Mine. Luna, Soarele, stelele, pământul acesta, precum şi tot ce trăieşte şi există în el, pe el şi deasupra lui - toate acestea sunt miracole durabile ale înțelepciunii şi puterii Mele, iar miracolele actuale n-ar reprezenta decât dovezi ale faptului că Eu chiar sunt Acela care încă din eternitate a umplut infinitatea cu nenumărate miracole durabile. Dar lucrul cel mai uluitor nu este faptul că Eu, în chip de Dumnezeu, săvârşesc miracole, ci iubirea Mea inimaginabilă pentru voi, care sunteți creaturile Mele, precum şi bunătatea Mea dezinteresată, blândețea, răbdarea şi smerenia Mea adevărată în fața oamenilor, pe care i-aş putea nimici dintr-o singură suflare.

3. «Da, îți spui tu mai departe în sinea ta, dacă toate acestea le-ar face un simplu om, ar fi cu adevărat un miracol, la fel de mare ca acela în care un om ar putea să se înalțe în văzduh şi să plutească prin el liber ca o pasăre.»

4. Vezi, dacă tu nu ai proveni de Sus, nu ai fi capabil de asemenea gânduri, iar Eu, pentru a cruța libera ta voință, nu aș fi săvârșit în fața ta faptele pe care le-am săvârșit! Însă cei de acolo de jos[31] nu provin de Sus, ci din lumea aceasta, şi de aceea nu-Mi pot permite să săvârşesc în fața lor fapte precum am săvârșit în fața ta şi a acestor ucenici ai Mei. Ei trebuie doar să audă vorbindu-se despre ele, dar nu trebuie să vadă prea multe; căci dacă ar vedea marile minuni pe care pot să le săvârşesc, aceasta i-ar ucide de-a binelea. De aceea, ei trebuie să se mulțumească doar cu cuvintele Mele.

5. Totuşi, vor avea şi ei parte de un miracol, unul asemănător cu cel al proorocului Iona; căci aşa cum Iona a rămas numai trei zile în burta peştelui celui mare, ajungând apoi viu şi nevătămat la mal, tot astfel voi sta şi Eu doar trei zile în mormânt, iar apoi voi ieşi viu de acolo, spre marea groază şi judecată a acestora de jos.

6. Țineți minte cu toții faptul că nu prin minuni pot fi câştigați pentru Împărăția Mea copiii acestui pământ, ci doar prin Cuvântul cel viu! Căci majoritatea copiilor acestui pământ - în măsura în care n-au fost deja corupți prin tot felul de miracole false - cred şi înțeleg cu uşurință, astfel că, prin cuvinte potrivite, pot fi câştigați destul de repede pentru adevăr; însă prin semne mult prea bătătoare la ochi ei ar deveni curând lipsiți de gândire şi de voință proprie. Te-ai lămurit acum, Lazăr, dacă provii de sus sau de jos?”

7. Iar Lazăr a spus: „Da, acum am înțeles că trebuie să provin de undeva de Sus. Dar cum vom putea recunoaşte noi dacă oamenii pe care îi întâlnim vin de sus sau de jos?”

8. Eu am spus: „Dacă va fi necesar, spiritul din voi o să v-o spună negreşit. Dar există şi un indiciu exterior, care foarte rar te poate înşela şi pe baza căruia poți recunoaşte uşor de unde provine sufletul unui om.

9. Vedeți voi, sufletul îşi păstrează, chiar şi în întunecimea inevitabilă a trupului, un simț al locului din care provine, astfel că el îşi îndreaptă adeseori urechile şi în special ochii trupului său spre locul lui de proveniență. Oamenii care-şi îndreptă adeseori privirile în sus, care se cațără cu multă plăcere pe înălțimile munților sau cărora le place să asculte anumite sunete ce ajung din înalturi la urechile lor, aceia provin cu siguranță de sus. Dar oamenii care-şi țin de regulă privirea în jos, care scormonesc prin pământ căutând tot felul de comori şi doar arareori îşi îndreaptă privirile în sus, aceia sunt cu siguranță de jos. După aceste criterii puteți recunoaşte destul de clar ce fel de om aveți în fața voastră.

10. Oamenii proveniți de sus sunt de regulă foarte inventivi şi se pricep la tot felul de arte şi ştiințe; dar totodată sunt şi oarecum mai neîncrezători, căci vor să li se dovedească totul cu mare exactitate. Grecul Philopold din Cana de lângă Kis[32] n-a fost dispus să creadă până când nu i-am arătat acea lume solară în care a trăit înaintea acestei vieți; şi aproape toți cinicii sunt la fel. În fața lor, puteți să creați voi lumi după lumi, că nu-i veți impresiona. Dacă vă veți duce la un om al acestui pământ şi-i veți spune: «Du-te acolo şi fă cutare lucrul», acela nu vă va întreba: «Bine, dar de ce?», ci va face lucrul respectiv cu toată credința, pentru că aşa l-a învățat un înțelept, sperând ca, mai devreme sau mai târziu, să afle şi motivul. Însă un om de Sus vă va privi în ochi cu foarte mare seriozitate şi va întreba: «Pentru ce să fac aceasta? Nu fac nimic fără o rațiune! Explică-te un pic mai mult, şi voi vedea dacă eşti îndreptățit să-mi spui să fac acest lucru!»

11. În calitate de învățători, este foarte important să vă lămuriți mai întâi cu ce fel de oameni şi deci cu ce fel de vlăstare de viță din podgoria Mea aveți de-a face; căci acelaşi cuvânt poate avea cel mai fericit sau cel mai nefericit rezultat, în funcție de cum îl rosteşti, într-un mod potrivit sau nepotrivit caracterului unui ascultător.

12. După cum am mai spus, copilaşii cei plăpânzi ai acestui pământ cred cu mare uşurință tot ceea ce li se spune să creadă şi au nevoie de explicații abia ulterior, după ce-şi vor fi

[31] Se referă la locuitorii Ierusalimului, a cărui privelişte se vedea, de la înălțimea la care se aflau în acel moment Iisus cu apostolii Săi şi cu Lazăr.

[32] Vezi „Marea Evanghelie a lui Ioan” Vol. 1.

însuşit deja un volum foarte mare de precepte. De aceea, în cazul lor, trebuie să aveţi mare grijă ca de fiecare dată să le predicaţi doar adevărul cel mai adevărat - după cum Eu v-am arătat deja în Galileea, printr-o mică parabolă -, şi vai de acela care îi va sminti pe micuţii acestui pământ cu tot felul de învăţături şi de exemple false[33]! Însă în cazul copiilor care vin de sus, explicaţia trebuie dată fie înainte, fie măcar împreună cu învăţătura, căci altminteri ei nu vor accepta cu uşurinţă un lucru ca fiind adevărat.

13. Voi aţi fost adeseori martori ai modului în care am procedat Eu cu grecii sau cu romanii. Faceţi la fel şi voi, şi îi veţi câştiga uşor, cu atât mai mult cu cât Mă aveţi în faţa ochilor pe Mine şi operele Mele, la care vă puteţi referi în orice moment, cu mult succes! La nevoie, veţi putea face voi înşivă minuni. Dar să nu exageraţi, ci faceţi aceasta doar atunci când însuşi spiritul vostru v-o cere! Căci un miracol este bun, dar adevăratul cuvânt viu este de o mie de ori mai bun, pentru că prin cuvânt inima omului nu suferă niciun fel de constrângere.

14. Căci cuvântul mai întâi luminează mintea omului. Şi aceasta trezeşte apoi la viaţa, voinţa şi iubirea din inima omului. Iubirea se transformă într-o flacără vie care luminează apoi şi însufleţeşte voinţa din inimă, iar aceasta din urmă acţionează după cum îi dictează propria sa raţiune. Şi ceea ce omul face astfel, în mod liber şi din sine însuşi, este o faptă proprie meritorie, şi astfel el îşi găseşte adevăratul centru al vieţii sale.

15. Însă minunile inhibă pentru un timp îndelungat mintea omului şi, în acest caz, doar frica împinge la acţiune iubirea şi voinţa acesteia. Iar acţiunea aceasta este asemenea unei pietre azvârlite prin aer, care îşi continuă mişcarea doar atâta vreme cât forţa aruncării compensează greutatea pietrei; însă de îndată ce aceasta se diminuează, destul de repede de altfel, piatra cade la pământ datorită greutăţii sale, unde şi rămâne, moartă şi inertă în vechea ei judecată.

16. Sufletul unui om pe care doriţi să-l aduceţi pe calea cea bună săvârşind o minune se aseamănă cu piatra aruncată: el va acţiona orbeşte de frica semnului ce i s-a arătat. Iar când semnul îşi pierde cu timpul din forţă, slăbeşte şi puterea iubirii şi a voinţei sufletului - în special în cazul urmaşilor, pentru că ei nu au văzut niciun miracol -, iar sufletul devine inert şi începe să considere că miracolul a fost fie o vrăjitorie, fie pur şi simplu o minciună sau o invenţie a predecesorilor. Căci dacă sufletul îşi va întreba raţiunea ce este cu miracolul respectiv, aceasta nu-i va putea da nicio explicaţie, fiindcă nici n-a primit niciodată vreuna, şi atunci va judeca pur şi simplu astfel: «Suntem noi oare mai puţin oameni decât predecesorii noştri, care au primit tot felul de semne şi de aceea au crezut cu mare uşurinţă? Nouă ni se cere să credem acum ceea ce nu înţelegem, iar miracolele - despre care doar am auzit vorbindu-se - pot oare să ne servească acum drept motivaţie a credinţei? Nu, aceasta nu este posibil. Un Dumnezeu înţelept, dacă există vreunul, nu poate cere aşa ceva de la nişte fiinţe nevolnice ca noi! De aceea -, cerem şi noi semne sau măcar o explicaţie, care să ne arate ce trebuie să credem şi să facem şi care să fie atât de clară, încât să-i recunoaştem adevărata raţiune. Căci avem şi noi nevoie de asemenea motivaţii ale credinţei, care s-au dovedit valabile pentru toţi oamenii şi în toate timpurile, şi nu de unele pe care să trebuiască mai întâi să începem să le credem, pentru ca apoi, pe baza lor, să putem crede ceea ce ne obligă ele să credem.»

17. Vedeţi voi, astfel judecă raţiunea umană, şi pe bună dreptate! Căci dacă învăţătura nu a fost înfăţişată minţii omului în lumina cea adevărată, în pofida oricâtor minuni săvârşite, ea va dispărea curând, cu minuni cu tot; iar oamenii îşi vor pierde credinţa şi vor recădea în viaţa lor cea veche, trândavă şi brută, până când va da peste ei un magician şmecher, care-i va atrage foarte lesne de partea sa, cu miracolele lui false.

[33] Vezi „Marea Evanghelie a lui Ioan” Vol. 5 Cap. 244.

18. De aceea, vă spun încă o dată cu toată seriozitatea: predicați-le oamenilor limpede şi clar şi fiți cât mai zgârciți cu miracolele, iar atunci veți forma nişte ucenici destoinici şi de neclintit în credința lor! Căci miracolele dispar, dar adevărul cel limpede şi curat rămâne pe vecie şi nu necesită, pentru confirmarea sa, niciun fel de miracol, căci este el însuşi un miracol în sine, care în fiecare moment le este dat din ceruri oamenilor care îl caută!

19. Există şi minuni pe care le puteți săvârşi; însă în acest caz minunea trebuie să fie doar o binefacere pentru oamenii sărmani şi infirmi, fără deosebire de statutul şi de credința lor, şi nu un argument menit să demonstreze caracterul pur divin al Învățăturii Mele.

20. Învățătura trebuie să-şi arate natura divină doar prin lumina sa, fără alte semne deosebite, şi să-i ofere lăuntric fiecărui om care i se conformează dovada vie a autenticității sale depline. Dacă veți ține seama de lucrul acesta veți forma pentru Mine ucenici cu adevărat buni; dar dacă nu veți respecta acest principiu, îi veți deschide porțile Anticristului, şi atunci voi înşivă va trebui să fugiți.”

Capitolul 179

Anticristul

1. Lazăr a întrebat: „Doamne, ce trebuie să înțelegem de fapt prin Anticrist?”

2. Iar Eu am spus: „Anticristul se va naşte când anumiți oameni vicleni şi certați cu munca, văzând că Învățătura Mea câştigă tot mai mulți adepți şi că ucenicilor Mei le merge tot mai bine, vor adopta şi ei această învățătură. Ei vor auzi despre minunile pe care le-am săvârşit Eu, precum şi despre cele pe care le veți săvârşi voi cu diferite ocazii, şi, asemenea magicienilor păgâni, vor începe imediat şi ei să facă mari minuni cu mijloacele foarte naturale ale vrăjitoriei celei oarbe, cum făceau şi esenienii. Iar lucrul acesta îi va ademeni pe cei creduli până într-atât, încât, din cauza aceasta, mulți vă vor considera pe voi - respectiv pe urmaşii voştri - nişte falşi învățători şi nişte profeți mincinoşi şi vă vor prigoni.

3. De aceea, să aveți grijă şi să nu acceptați nimic altceva, decât strictul necesar pentru subzistență, de la cei care vor primi Evanghelia! Căci, de îndată ce trândavii vor vedea că predica sau minunile vă aduc mulți bani vor face totul pentru a vă lua locul. De aceea, profeții adevărați vor putea fi deosebiți de cei mincinoşi mai ales prin lucrările lor. Căci profeții adevărați vor colinda prin lume întotdeauna în sărăcia care îmi este Mie caracteristică şi nu vor accepta de la comunitatea lor decât atât cât le va trebui pentru trai; cei mincinoşi însă vor face cum fac astăzi fariseii - şi, în multe privințe, chiar mult mai rău - şi se vor lăsa plătiți cu mulți bani pentru ceea ce vor pretinde că fac în numele Meu pentru comunitate, **iar oamenii vor fi obligați să îi considere a fi slujitorii cei sfinți ai lui Dumnezeu şi să creadă, sub amenințarea cu pedeapsa, că Dumnezeu ascultă doar rugăciunile lor şi că primeşte cu multă plăcere doar sacrificiile oferite de ei.** Iar dacă acum, există doar acest Templu de aici pentru toți evreii, anticriştii vor ridica o mulțime de temple extrem de luxoase, unde îşi vor face vrăjitoriile lor în fața mulțimii, cerând de la ea ofrande, şi unde îşi vor ține cuvântările lor egoiste şi lipsite de miez. Şi se vor ruga în limbi străine, pentru a face mulțimea să creadă că limba lor este mai pură şi, deci, mai plăcută lui Dumnezeu.

4. Toate acestea sunt de ajuns pentru oricine ca să recunoască fără dificultate un fals profet şi unul adevărat. Firește că primii vor face mare tărăboi şi vor striga în gura mare: «La noi să veniți cu toții, căci aici este Hristosul; El este acolo unde suntem noi!» Dar voi să nu-i credeți, oricât de tare ar striga şi oricâte minuni ar face; căci ei nu sunt şi nu vor fi nicicând ucenicii Mei, ci doar ucenici ai lui Belzebut, de la care îşi vor primi şi răsplata, în mocirla în care vor ajunge, printre plânsete şi scrâşniri de dinți! Aveți deci mare grijă şi săvârşiți cât mai puține minuni posibil, dar acordați atenție adevărului etern al Cuvântului, şi mulți oameni vor

păstra credința, până la sfârşitul lumii! Dar acum, haideți să intrăm din nou în casă, iar tu, Lazăr, dă poruncă să ni se aducă pâine şi vin, căci Mi-e sete!”

5. De cum am intrat în casă, Lazăr a poruncit să se aducă pâine şi vin în cantități suficiente. Iar noi ne-am aşezat la masă şi ne-am întărit trupurile.

Capitolul 180

Adevărata binecuvântare şi adevărata rugăciune

1. În timpul mesei Eu am vorbit foarte puțin; dar când vinul cel bun a dezlegat limbile ucenicilor, atmosfera din han a devenit de îndată foarte însuflețită. Cel care se îngrijea de han în numele lui Lazăr s-a apropiat împreună cu ai săi de Mine şi M-a rugat să-l binecuvântez, pe el şi familia lui, ceea ce va fi, zicea el, cel mai bun leac împotriva blestemului templierilor.

2. Iar Eu i-am spus: „Prietene, acolo unde sunt Eu, este şi binecuvântarea Mea, împreună cu Mine; iar de mai mult nici nu este nevoie! Du-ți şi tu viața potrivit învățăturii pe care le-am dat-o ucenicilor Mei, şi astfel vei ajunge singur la binecuvântarea cea vie, adevărată, care îți va fi de mare folos, nu doar în viața din lumea aceasta, care pentru oricine este doar de foarte scurtă durată, ci şi pentru sufletul tău, care va trăi veşnic! Dar o binecuvântare cum îți imaginezi tu nu-ți foloseşte la nimic. Căci şi fariseii împart tot felul de binecuvântări, lăsându-se plătiți pentru aceasta; dar cui dintre cei care au primit o asemenea binecuvântare i-a folosit aceasta vreodată? Fariseului, cu siguranță, dar celui binecuvântat doar credința sa putea să-i aducă o oarecare alinare.

3. Însă Eu îi binecuvântez pe oameni dăruindu-le adevărata lumină a Vieții, şi, prin aceasta, Viața cea Veşnică, dacă ei trăiesc potrivit Învățăturii Mele. Însă toate acele binecuvântări magice nu folosesc la nimic şi nu fac decât să sporească superstițiile oamenilor. Cel ce trăieşte în spiritul Învățăturii Mele şi crede cu putere că Eu sunt cu adevărat Hristosul îşi poate aşeza mâinile deasupra unui bolnav în numele Meu, iar acela se va însănătoşi. Şi chiar dacă un bolnav se află la depărtare, şi tu te rogi pentru el în numele Meu şi îți întinzi mâinile în direcția lui, el se va face sănătos dacă aceasta este spre mântuirea sa. Şi, iată, aceasta este o binecuvântare mult mai bună decât cea pe care ai cerut-o tu, după mintea ta, de la Mine! Spune-mi acum dacă eşti mulțumit astfel!”

4. Hangiul a spus: „O Doamne, îți mulțumesc din suflet; căci înțeleg şi eu că adevărul adevărat este pentru om cea mai mare binecuvântare, pe când minciuna şi înşelătoria sunt cel mai mare blestem. Dar acum, Doamne, aş vrea să mai aflu de la Tine dacă este posibil ca, în fața lui Dumnezeu, rugăciunile preoților să nu aibă nicio valoare şi să nu-i folosească nimănui în niciun fel, nici atunci când un om de cea mai bună credință, convins fiind că este nedemn să se roage el însuşi lui Dumnezeu, se duce la un preot şi-l plăteşte pentru ca acesta să se roage lui Dumnezeu pentru el. Cum trebuie înțelese lucrurile acestea potrivit adevărului?”

5. Eu am spus: „Nu stă oare scris în Scriptură: «Iată, poporul Mă slăveşte cu buzele, dar inima sa este departe de Mine!»? Şi cum să-i folosească atunci o astfel de rugăciune celui care a plătit-o? Căci cel care crede, nu îndrăzneşte să se roage lui Dumnezeu, iar preotul care a fost plătit nu se roagă nici atât şi, în mod evident, nici nu o poate face, pentru că el nu crede în Dumnezeu. Căci dacă ar crede în Dumnezeu, el nu s-ar lăsa plătit pentru rugăciunile sale, ci le-ar spune celor ce-i oferă bani pentru rugăciuni: «Orice om, chiar de-ar avea păcate câtă iarbă creşte pe pământ şi cât nisip este în mare, se poate ruga el însuşi plin de căință şi de smerenie lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi va asculta ruga. Iar iubirea pentru aproapele, dată mie de Dumnezeu, implică oricum obligația ca în rugăciunile mele să mă rog pentru toți oamenii; du-te aşadar şi roagă-te singur lui Dumnezeu; numai aceasta îți poate fi de folos, **căci o rugăciune plătită este o oroare în fața lui Dumnezeu!**»

6. Vezi tu, astfel ar trebui să-i răspundă un preot credincios aceluia care ar veni la el să-i plătească o rugăciune! Dar fiindcă preotul nu crede în Dumnezeu, el se lasă plătit pentru rugăciunea pe care o bolboroseşte pur şi simplu dintr-o carte, fără a se gândi la ea, dar având o smerenie prefăcută pe chip, fiind astfel întru totul un mincinos şi un escroc. Şi oare cum poate să fie luată în considerare de către Dumnezeu o asemenea rugăciune?

7. Ascultă-Mă pe Mine: Dumnezeu poate să ajute, datorită smereniei sale, un om care se află în necaz şi care nu se roagă Lui pentru că se consideră nevrednic; dar, cu siguranță, în exemplul pe care l-ai dat tu, El nu-l va ajuta, pentru a-l elibera astfel, treptat, de superstiția sa.

8. De-l vei vedea pe un om sărman rugându-se lui Dumnezeu şi cerându-I un ajutor oarecare, du-te la el şi ajută-l, dacă ai cu ce-l ajuta; iar de nu ai nimic, atunci roagă-te şi tu în sinea ta lui Dumnezeu pentru el, şi Eu îți spun ție: Dumnezeu va asculta ruga ta şi a acelui om sărman! Căci dacă doi sau trei Mă roagă cu adevărat, rugăciunea lor va fi cu siguranță ascultată. Totuşi, nimeni nu trebuie să-I ceară lui Dumnezeu lucruri prosteşti sau pur lumeşti, căci într-un astfel de caz Dumnezeu nu-i va îndeplini ruga; dar dacă cineva se roagă pentru un lucru vital, necesar trupului său ori pentru întărirea credinței sau a sufletului său, atunci ruga nu-i va fi respinsă. Iată cum stau lucrurile de fapt cu adevărata rugăciune, care este ea însăşi o adevărată binecuvântare divină în inima omului. Ai înțeles?"

9. Iar hangiul a spus: „Da, Doamne, căci acestea sunt lucruri lesne de înțeles, pentru că ele reprezintă un adevăr prea limpede; dar rugăciunile magice ale preoților nu le-am înțeles niciodată, şi aceasta, cu siguranță, datorită faptului că ele, fiind doar minciuni, nici nu erau de înțeles. Ah, ce escroci ordinari! Cum îşi mai dau ei silința să-şi prezinte rugăciunile lor deşarte astfel încât poporul să creadă că ele ar fi cu atât mai eficiente cu cât sunt rostite de un preot mai mare în grad, în anumite locuri deosebit de sfinte; ba mai mult: că una şi aceeaşi rugăciune, rostită de unul şi acelaşi mare-preot, în locul cel mai sfânt cu putință, ar avea un efect mai mare sau mai mic, în funcție de numărul banilor de aur sau de argint plătiți! Şi, uite, oamenii continuă să creadă, în marea lor majoritate, lucrul acesta! Vai de cel care i-ar sfătui să nu mai facă asta şi le-ar spune că astfel de rugăciuni nu-I fac nicio plăcere Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov. O, el şi-ar pierde vremea cu aceşti nebuni orbi! Căci pe înțeleptul care ar vrea să lumineze astfel poporul ei l-ar considera drept un blasfemiator şi un ponegritor şi l-ar denunța ca atare la Templu, drept pentru care Templul l-ar trata cât de curând într-un asemenea mod încât i-ar fi de ajuns pentru vecie.

10. O, prietene sublim şi Învățătorule divin, un om cinstit şi cât de cât învățat nu poate trăi în astfel de condiții! Căci, într-adevăr, mai degrabă este hanul acesta un templu adevărat al lui Dumnezeu decât porticurile lui Solomon de acolo de jos; căci acolo nu mai există nimic altceva decât minciună şi escrocherie şi cea mai mare ură față de oameni! Eu n-am mai fost de mai bine de zece ani în Templu, şi mă voi feri s-o fac şi de-acum încolo! Dar cel mai puțin mă simt atras să merg la Templu într-o zi de sărbătoare; căci cu asemenea ocazii se fac cele mai strigătoare la cer escrocherii, şi nu există nicio lege care să mă protejeze de ele. Cu ocazia sărbătorilor, templierii fac cele mai mari excese, fără să dea socoteală nimănui, ca şi cum ar fi nişte adevărați zei; iar eu nu pot să văd astfel de lucruri fără să mă înfurii foarte tare, şi de aceea prefer să nu merg acolo. Ce zici, am dreptate sau nu?"

11. Eu am spus: „Întru totul; căci tu nu poți schimba lucrurile, şi de aceea este de preferat pentru tine să stai departe de locul acela, în care nu poți afla nimic bun şi adevărat şi unde un credincios al vechiului iudaism cum eşti tu nu poate decât să se înfurie. Eu însă pentru aceasta am venit, ca să îndrept tot ce este strâmb şi să-i fac pe toți cei care sunt orbi şi surzi să vadă şi să audă. Dar hai să lăsăm acum Templul, căci cunoaştem cu toții preabine deşertăciunea lui totală!

12. În plus, vom avea curând nişte oaspeți noi. Sunt greci şi romani autentici, care vin aici ca să mănânce şi, probabil, să şi înnopteze; căci jos, în oraş, nu mai este niciun loc liber în hanuri; aşa că tu, ca hangiu, pregăteşte-te să-i întâmpini."

13. Când a auzit hangiul acestea, a dat fuga la oamenii lui şi le-a atras atenţia asupra celor auzite ele la Mine, iar unii dintre ei au primit sarcina să pândească venirea oaspeţilor. Dar cum şi-au îndreptat privirile în jos, spre poarta grădinii care dădea către Muntele Măslinilor, au şi văzut un grup de vreo treizeci de oameni intrând pe poartă, aşa că au trecut repede la treabă, pentru a-i putea servi pe oaspeţii nou-veniţi cum se cuvine. Sala în care ne aflam noi era destul de mare pentru a găzdui chiar şi o sută de oameni. În plus, mai existau şi alte odăi laterale, destul de mari, pentru odihna de noapte, aşa că nimeni nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu adăpostirea acestor străini, care veneau călăuziţi de o femeie. Era o fată libertină din Ierusalim, care se întreţinea în principal cu străinii şi pe care mai încolo o vom cunoaşte mai bine.

Capitolul 181

Sosirea străinilor romani la han

1. Şi n-a durat mult, că străinii au şi sosit. Iar hangiul şi cu Lazăr le-au ieşit politicos în întâmpinare şi le-au urat bun venit. Apoi străinii au intrat, ne-au salutat după obiceiul lor, iar noi le-am răspuns la salut. Ei s-au aşezat la o masă şi au cerut de îndată mâncare şi băutură; căci erau foarte flămânzi şi însetaţi; întrucât, spuneau ei, în oraş nu mai găsiseră nimic acceptabil.

2. Hangiul a spus: „Pâine şi vin vă pot da de îndată; dar pentru o cină cum se cuvine va trebui să mai aşteptaţi puţin!”

3. Nou-veniţii s-au declarat de acord cu aceasta şi au primit de îndată pâine şi vin din belşug, aşa că au mâncat şi au băut cu bună dispoziţie, lăudând calitatea vinului şi tăifăsuind plini de veselie. Fata era şi ea foarte bine dispusă şi le povestea tot felul de lucruri vesele. Noi însă am rămas tăcuţi, iar ucenicii, care ştiau bine limba greacă şi romană, au ascultat cu mare atenţie tot ce au vorbit străinii.

4. Printre ei era şi un roman de vază, care venea pentru prima oară la Ierusalim. Iar el le-a spus celorlalţi: „Ia ascultaţi, am glumit destul până acum, aşa că am putea vorbi şi despre lucruri mai serioase, pentru ca persoanele distinse pe care le-am găsit aici să nu-şi închipuie că suntem nişte caraghioşi. Aşa că voi începe chiar eu:

5. Am venit cu toţii de la Roma până aici, în acest mare oraş, pe care evreii îl numesc oraşul lor sfânt. Şi, prin amabilitatea acestei frumoase evreice, am ajuns în acest han, care, după spusele călăuzei noastre, se pare că are o reputaţie proastă în ochii clerului evreu, dar care, în pofida acestui fapt, şi-a făcut totuşi de mult renumele de cel mai bun şi mai ieftin han din tot Ierusalimul. Iar laudele pe care le-am auzit din gura frumoasei noastre călăuze la adresa hanului acestuia ni se confirmă acum pe deplin; căci pâinea, vinul cel nespus de bun şi mai ales amabilitatea deosebită a hangiului nostru ne oferă cea mai bună dovadă în sensul acesta. De aceea, trebuie să-i aducem toate mulţumirile noastre frumoasei noastre călăuze şi, potrivit bunei noastre tradiţii romane, vom şi face acest lucru.

6. De două zile de când ne aflăm în oraşul acesta, a trebuit să ne mulţumim cu cele mai proaste hanuri cu putinţă, însă zeii cei binevoitori ne-au hărăzit astăzi unul mai bun. Şi este uşor de înţeles că, tot căutând un adăpost, nu ne-am putut ocupa deloc de chestiunea pentru care am venit de fapt de la Roma până aici; acum însă, când am găsit hanul cel potrivit, chiar cred, după mintea mea, că a sosit timpul să începem să ne gândim şi la scopul pentru care am întreprins călătoria aceasta lungă şi plină de primejdii. Căci o călătorie de la Roma până aici nu este deloc ceva uşor! Poate că iubita noastră călăuză, care ne-a arătat drumul spre hanul acesta bun, ne va putea oferi mâine nişte informaţii şi în privinţa aceasta, sau poate chiar hangiul nostru; pe acesta însă ar trebui să-l cunoaştem întâi ceva mai bine, iar treaba

aceasta pare a fi una destul de delicată la evrei, căci, între noi fie vorba, ei sunt mai şireţi decât se crede.

7. De faptul că frumoasa noastră călăuză este o persoană foarte cinstită şi de treabă, ne-am convins deja din plin; astfel că ne vom adresa în taină ei, şi poate că ea se va dovedi în măsură să ne dea o informaţie utilă, din care să ne dăm seama dacă am făcut călătoria aceasta cu folos sau nu. Căci dacă există vreun sâmbure de adevăr în problema care ne preocupă, atunci vom rămâne aici până când vom afla exact cum stau lucrurile; dar dacă nu e nimic, în câteva zile ne întoarcem acasă.

8. Văzută din depărtare, o furtună pare întotdeauna mai ameninţătoare şi mai periculoasă decât se dovedeşte a fi atunci când se mai apropie, şi poate că tot astfel stau lucrurile şi cu chestiunea care ne frământă pe noi. Ce-i drept, este foarte surprinzător că aici, în Ţara Iudeilor, n-am auzit aproape pe nimeni vorbind despre chestiunea respectivă. Dar, chiar aşa stând lucrurile, ne putem interesa puţin mai îndeaproape de ea; astfel că, te întreb pe tine, preafrumoasa noastră călăuză, dacă n-ai auzit cumva de un profet evreu, ivit de foarte curând, despre care se spune că săvârşeşte minuni absolut nemaiauzite.

9. Spune-ne sincer dacă ştii ceva despre acest profet, şi ce trebuie să credem despre el. L-ai văzut cumva tu însăţi, ai vorbit cu el sau ai auzit alţi oameni demni de crezare vorbind despre el? Iar de vor fi vorbit despre el, probabil ai şi reţinut ce au zis. Spune-ne tot ce ştii despre chestiunea aceasta, iar noi ne vom arăta - după cum am mai spus - extrem de recunoscători faţă de tine!”

Capitolul 182

Fata-însoţitoare vorbeşte cu romanii despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Şi atunci, fata a spus: „Ei bine, distinşii mei prieteni, în privinţa aceasta, nu vă voi putea fi de prea mare-folos! E drept că am auzit vorbindu-se, mai mult sau mai puţin vag, multe despre el, dar tot ce am auzit mi s-a părut chiar mai fabulos decât poveştile despre zeii voştri.

2. În rest, după cum povestesc oamenii de bine, el trebuie să fie un om foarte înţelept şi deosebit de bun; dar, pe lângă înţelepciunea sa, i se atribuie şi o mulţime de fapte miraculoase, pe care un om cu bun-simţ cu greu le-ar putea crede, chiar dacă l-ar vedea pe profet săvârşindu-le sub ochii săi! În ceea ce mă priveşte, eu nu cred povestea aceasta cu profetul; dar aşa se petrec lucrurile de obicei: de îndată ce apare un om foarte inteligent, care le arată celorlalţi oameni marea lor prostie, iar aceşti orbi încep să înţeleagă că el este într-adevăr un înţelept foarte mare, îl şi consideră pe dată a fi un zeu! Iar când el le mai arată apoi şi tot felul de măiestrii de-ale lui, care fără îndoială că se bazează pe principii foarte naturale, dar care în ochii lor par a fi minuni săvârşite de un adevărat Dumnezeu, oamenii încep să alerge spre el din toate colţurile lumii! Şi tot astfel, mă gândesc eu că trebuie să stea lucrurile şi cu omul acesta bun şi fără îndoială înţelept, dar care este la fel de puţin profet ca oricare dintre noi.

3. Se spune că el a fost de câteva ori şi aici, în Ierusalim, şi că a săvârşit câteva minuni şi a învăţat poporul în felul său; dar aceasta i-a supărat pe farisei, iar ei, cred eu, i-au interzis cu desăvârşire să se mai manifeste în public - astfel că probabil se va arăta mai rar prin oraşul acesta. Se spune că-şi petrece timpul mai mult prin Galileea; şi de aceea, pe aici se ştiu oarecum mai puţine lucruri despre el decât prin oraşele galileene.

4. Eu nu l-am văzut niciodată şi nici nu simt vreo dorinţă specială de a-l vedea. Căci din înţelepciunea sa cea mare, eu aş înţelege prea puţin, iar vrăjitorii de tot felul am văzut deja o mulţime - chiar şi la esenieni, care se pricep să învie până şi morţii şi să-i facă din nou sănătoşi -, şi de aceea nu simt chiar nicio dorinţă de a-l vedea pe acest profet miraculos. Şi cu aceasta am şi terminat, şi nu vă mai pot spune nimic în plus, *pro* sau *contra* acestui profet.

5. De altfel, trebuie să mărturisesc deschis că n-am dat prea mare importanță profeților, oricare ar fi fost ei; căci, în primul rând, ei sunt la fel de plicticoşi şi de posomorâți ca o zi cețoasă de toamnă, în al doilea rând, sunt greu de priceput, precum cerul înțesat de stele, iar în al treilea rând, sunt la fel de întunecați şi de ursuzi ca o noapte furtunoasă în Egipt. Cine ar vrea să se împrietenească cu un astfel de om? Dar aceasta este doar părerea mea, pe care nu doresc să o impun nimănui; căci eu oricum nu voi ajunge niciodată o profetesă, astfel că prea puțin mă interesează convingerile oamenilor, atâta vreme cât ei sunt buni şi cinstiți,"

6. Şi a spus atunci romanul: „Ei bine, judecata ta nu este deloc rea! Ai un bun-simț natural, care chiar ne place; totuşi, în spatele acestui mare şi nou profet trebuie să se afle mai mult decât ne-ai putut spune tu despre el. Faptul că astfel de lucruri pe tine te interesează prea puțin sau chiar deloc este scuzabil, dacă avem în vedere tinerețea şi superficialitatea ta specific feminină; pe noi însă, care avem o anumită vârstă şi care venim din primul şi cel mai mare oraş al lumii, ne interesează foarte mult acest bărbat deosebit, căci altminteri n-am fi făcut o călătorie atât de lungă până aici - şi cred că vei înțelege că va trebui să ne interesăm în continuare de el. Dar un lucru precis ne vei putea spune, întrucât eşti atât de bine informată, şi anume, dacă l-am putea întreba aşa ceva chiar pe hangiul nostru; căci pe aici, se pare că preoții şi mercenarii lui Irod au urechi foarte lungi şi ochi de vultur. Sper să nu facă parte şi el dintre aceştia!"

7. Şi atunci fata a spus: „O, în privința aceasta, puteți fi liniştiți! Căci hangiul acesta este discret ca mormântul şi, după câte ştiu eu, n-a trădat niciodată pe nimeni. Pe el îl puteți întreba fără probleme; cât despre cei vreo treizeci de oaspeți, aceştia par a fi prieteni ai proprietarului, pe numele său Lazăr, care este el însuşi întru totul împotriva Templului, motiv pentru care preoții îl şi sâcâie de câte ori pot. Dar el este incontestabil unul dintre cei mai bogați oameni din întreaga țară, astfel că nu prea pot face nimic împotriva lui, cu atât mai mult, cu cât el se află, împreună cu toate proprietățile sale, sub protecția romană. Ei bine, puteți vorbi atât cu unul, cât şi cu celălalt, chiar pe față, şi niciunul dintre ei nu vă va trăda! Iar eu, cu atât mai puțin; căci v-am spus deja acolo jos câtă stimă am eu față de Templu, iar de mai mult, nici nu este nevoie!"

8. Atunci a spus romanul, care ştia şi limba greacă: „Bine ai grăit, draga noastră însoțitoare! Şi este foarte bine că ştim acum cu cine avem de-a face; iar toate celelalte se vor rezolva de la sine!"

9. În timpul acesta ucenicii Mei vorbeau şi comentau în şoaptă despre aceşti străini şişi comunicau unul altuia observațiile, iar prezența acelei fete cam frivole nu prea le plăcea; dar Eu le-am spus să nu tragă nicio concluzie înainte de vreme. Şi aşa au şi făcut.

10. N-a durat deloc mult până când Lazăr şi hangiul au intrat în sală şi ne-au anunțat că masa va fi servită de îndată. Iar aceasta a fost pentru străini o veste foarte bună.

11. Şi cum, foarte curând, au fost aduse la masă o mulțime de feluri foarte gustoase, în vase cu totul deosebite, străinii au făcut ochii mari şi au spus: „Într-adevăr, mai elegant nu se serveşte nici la Roma!"

12. Iar când au gustat din mâncare, au rămas uluiți de-a binelea şi nu mai conteneau să laude calitatea felurilor servite. Dar şi la masa noastră a fost adusă mâncare din belşug, astfel că am mâncat şi am băut şi noi; însă noi nu ne-am întrecut cu laudele, lucru care li s-a părut cam ciudat străinilor, încât chiar se gândeau că mâncarea noastră este mai puțin bună decât a lor.

13. Dar Lazăr, care mânca şi el împreună cu hangiul la masa noastră, a spus: „Dragi prieteni, eu nu fac niciodată diferență! Orice oaspete, mai sus-pus sau mai umil, este tratat aici la fel, iar eu le dau tuturor cu mare bucurie tot ce am mai bun."

14. Cuvintele acestea i-au satisfăcut pe străini, aşa că au mâncat şi au băut fără să mai întrebe nimic.

Capitolul 183

Romanul îl întreabă pe hangiu şi pe Lazăr despre Iisus şi miracolele Sale

1. Abia după această masă copioasă, s-au reluat discuţiile în sala cea mare şi, întrucât vinul le-a dat mai mult curaj străinilor, ei au revenit la tema lor iniţială despre profetul cel nou, iar romanul cel de vază chiar i s-a adresat hangiului nostru, spunându-i: „Iubite hangiu, sper că n-ai să mi-o iei în nume de rău dacă o să te întreb ceva mai deosebit!

2. Uite, din Iudeea a ajuns vestea până la Roma că undeva, prin Ţara Iudeilor, ar fi apărut un om extraordinar, un fel de profet, care prezice lucruri viitoare şi în faţa voinţei căruia s-ar supune toate forţele naturii! O bună bucată de vreme n-am dat crezare zvonului, dar de curând alte informaţii din surse foarte sigure au ajuns din nou la Roma şi, prin urmare, şi la mine - întrucât eu sunt unul dintre patricienii de frunte ai Romei -, astfel că eu şi prietenii aceştia ai mei, care şi ei sunt oameni de vază ai Romei, ne-am spus: trebuie să fie ceva la mijloc; dar ce anume? Corăbii avem destule, şi marinari cu sutele: să mergem deci în Asia, mai precis, în Iudeea. Căci acolo vom afla repede despre ce este vorba!

3. Am pornit acum două săptămâni la drum şi, având un vânt destul de bun, iată că am ajuns aici! Dar, în mod surprinzător, la Roma am aflat mai multe decât aici, în ţara în care se pare că se găseşte făcătorul de minuni! Nimeni dintre cei pe care i-am întrebat în timpul călătoriei noastre încoace nu ştia nimic sau, în orice caz, nu mai mult decât ştiam deja de la Roma.

4. În Ierusalim, care este capitala acestei ţări, oamenii ar trebui să fie cel mai bine informaţi despre această chestiune! Şi de aceea am şi venit direct aici. Dar şi aici am găsit doar tăcere deplină! Însoţitoarea aceasta foarte amabilă a noastră, pe care am angajat-o astăzi doar în scopul de a ne călăuzi prin oraş, ne-a dat, e drept, informaţiile cele mai multe, dar care nu ne pot fi în niciun caz suficiente într-o chestiune atât de ieşită din comun. De aceea, apelez acum la tine, gândindu-mă că poate ne-ai putea oferi tu nişte informaţii mai exacte. Spune-mi, te rog, există într-adevăr în Iudeea un asemenea om, şi ce face el? Ce credeţi voi despre el?”

5. În momentul acesta, hangiul M-a privit şi M-a întrebat din ochi dacă e cazul să Mă prezinte sau nu. Dar a simţit pe dată în sine răspunsul: „Acum încă nu, căci Mă vor recunoaşte ei singuri în curând!”

6. Atunci hangiul i-a spus romanului: „Da, prea distinsul meu prieten, omul respectiv există, după cum aţi aflat şi voi la Roma; dar preoţimea noastră peste măsură de egoistă şi însetată de putere Îl duşmăneşte în cel mai înalt grad, pe El şi pe toţi cei care au legături cu El, astfel că, pentru binele nostru, nu putem vorbi prea mult sau prea pe faţă despre El.

7. Eu fireşte că nu vă cunosc deloc pe voi şi nici nu ştiu cu ce intenţie doriţi voi de fapt informaţii mai amănunţite, astfel că, până una-alta, va trebui să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă nu vă voi spune despre El nimic altceva decât atât: El există şi este adevărat tot ce se ştie la Roma în legătură cu El; dar unde se află acum şi cu ce se ocupă, acest lucru eu nu pot şi nu am voie să vi-l dezvălui.

8. Iar acest domn, căruia îi aparţine întregul vechi oraş Betania, precum şi acest munte şi acest han, Îl cunoaşte şi el preabine pe omul cel măreţ şi ştie ce poate El săvârşi! Iar el vă poate adeveri că acest om minunat există şi face într-adevăr minuni. Dar în legătură cu locul unde se află va păstra şi el tăcerea. Noi ştim preabine că preoţii noştri, care se consideră ei înşişi nişte adevăraţi zei, nu-I pot face niciun rău. Dar preferăm să evităm orice vâlvă, pentru ca această preoţime plină de venin să ne lase în pace. Mai multe nu pot şi nu am voie să-ţi spun.”

9. Atunci romanul a spus: „Sunt mulţumit chiar şi numai cu atât. Doar că aş vrea ca şi tu, stăpâne al casei, să-mi confirmi spusele acestea! Ce spui tu despre omul cel măreţ?”

10. Iar Lazăr a spus: „Ce v-a spus hangiul este adevărat, iar mai multe nici eu nu pot şi nu am voie să vă spun! Dar cum mâine şi chiar şi poimâine vă veţi mai afla pe aici, este foarte posibil ca, în măsura în care intenţiile voastre faţă de El sunt bune, să-L cunoaşteţi chiar personal! Căci El vine cu plăcere în întâmpinarea acelora care sunt de bună-credinţă şi au intenţii cu adevărat curate. Însă pe trădători îi ocoleşte, şi aceasta se petrece nu din vina Lui, ci din cauza răutăţii lor condamnabile. El este atât de puternic în Voinţa Sa, încât nu trebuie decât să vrea ceva, şi în aceeaşi clipă se petrece ceea ce a voit. Ar putea de pildă să vrea ca întreg pământul acesta să nu mai existe, şi atunci el nu va mai exista! De aceea, El nu se teme de niciun duşman, dar nici nu i se opune - şi aceasta nu din frică faţă de acela, ci pentru simplul fapt că El Însuşi le recomandă oamenilor, cel mai mult şi mai mult, iubirea unul faţă de celălalt. Astfel că, duşmănia dintre oameni este pentru El o oroare, şi vai de acela pe care-l ajunge mânia Lui îndreptăţită! Pe scurt, nu există nimeni pe acest pământ mai înţelept, mai bun sau mai puternic decât acest om cu adevărat divin! Iar mai multe nu este cazul să vă spun."

11. Atunci romanul a spus: „Cu acestea mă declar pe deplin mulţumit! Iar de faptul că noi toţi am venit încoace însufleţiţi de cele mai bune intenţii pentru acest om minunat, poţi fi pe deplin încredinţat! Dacă am avea la noi comorile noastre, pe care în mare parte le-am lăsat pe corabie, ţi le-aş oferi pe toate drept gaj pentru intenţiile noastre bune! Dar poţi să ne crezi şi aşa; căci un adevărat roman merge drept la ţintă şi disprețuieşte orice cale lăturalnică. Iar de vom reuşi să ne întâlnim pe undeva cu el, atunci îi vom arăta respectul nostru nu doar prin cuvinte şi prin gesturi, ci chiar şi prin faptele cele mai concrete!"

12. Lazăr a răspuns: „Să nu-I oferiţi aur, argint şi pietre preţioase, căci dacă ar dori asemenea lucruri, ar transforma El însuşi munţi întregi în aurul cel mai curat! Pentru El nimic nu valorează mai mult decât o inimă bună şi curată. Iar cel care vine la El cu această comoară, acela îi este prieten şi pentru acela El face tot ce crede că i-ar fi de folos. Dar nimeni să nu vină la El cu aur şi argint; El disprețuieşte lucrurile acestea, fiindcă îi înrăiesc şi îi împietresc pe oameni. Tot ceea ce este socotit de lume preţios şi măreţ este pentru El o oroare. Acum ştiţi cum este El şi, prin urmare, purtaţi-vă ca atare, dacă îl veţi găsi, iar El vă va dărui apoi în schimb, cu bucurie, iubirea Sa, adevărul şi Viaţa cea Veşnică!"

Capitolul 184

Lazăr le povesteşte romanilor despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Romanul a spus: „Îmi dau bine seama că spuneţi adevărul şi nu vreo minciună, iar dorinţa noastră de a-l cunoaşte personal pe acest mare om a crescut de-acum şi mai mult. Dar dacă este - şi eu nu mă îndoiesc de aceasta - aşa cum l-aţi descris, aproape cu aceleaşi cuvinte, voi amândoi, el s-ar putea ridica foarte lesne la rangul de rege al evreilor. Căci înţeleg că forţa voinţei sale este suficient de mare pentru a ne goni pe noi, romanii, şi pentru a face ca niciodată vreun roman să nu mai pună piciorul în ţara aceasta! Noi, romanii, ştim şi noi de multă vreme că toţi evreii aşteaptă, după spusele vechilor lor profeţi, venirea unui mare rege al lor. Poate că până la urmă speranţa lor îndelungată se va împlini întru totul prin omul acesta deosebit, iar noi, romanii, ne vom trezi într-o bună dimineaţă aruncaţi cu viteza fulgerului afară din ţară, prin simpla sa voinţă atotputernică! Ce părere aveţi despre aceasta?"

2. Atunci Lazăr a spus: „De aşa ceva romanii nu trebuie să se teamă nicicând din partea Lui; căci în primul rând El este un mare prieten al lor, iar în al doilea rând, iată cum trebuie interpretate vechile profeţii: adevăratul Mesia pogorât pe pământ, aşa după cum au anunţat vechii proroci, nu are nici cea mai mică intenţie de a înfiinţa o împărăţie terestră, ci doar o împărăţie spirituală a iubirii şi a adevăratei înţelepciuni divine în toţi oamenii de pe acest pământ, care vor crede în Învăţătura Sa despre Dumnezeu, despre Împărăţia Cerurilor şi despre

Viața cea Veşnică a sufletului după moartea trupului şi care vor trăi şi vor făptui potrivit Vrerii Sale recunoscute. Iată care este adevărata Sa intenție preacurată şi nici nu şi-a pus vreodată problema să-i alunge pe romani din această țară!

3. Da, eu nu contest în niciun fel faptul că mulți dintre evreii cei orbi din punct de vedere spiritual cred lucrul acesta. Dar ei habar nu au cine este omul nostru cel măreț. Iar atunci când El le spune că El este Cel prorocit, ei tot nu-L cred, în pofida numeroaselor minuni săvârşite în fața ochilor lor. Ba Îl mai şi acuză de hulirea lui Dumnezeu şi-L califică drept un pângăritor al sabatului, iar dacă ar fi posibil, ei ar fi primii care L-ar ucide! Ceea ce vă spun eu vouă acum aici este adevărul deplin, iar voi nu trebuie să vă temeți nicidecum că El va voi vreodată să-i elibereze pe evrei de romani, căci lucrurile stau exact invers!”

4. Şi atunci romanul a spus: „Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci mai bine s-ar duce la Roma, unde, cu siguranță că lumea l-ar purta pe brațe şi l-ar idolatriza! Căci ce să facă un astfel de om măreț, singur între aceşti evrei, a căror prostie este recunoscută peste tot, şi care se consideră copiii lui Dumnezeu, însă gândesc, vorbesc şi se comportă mai rău decât sciții din Nord?!”

5. Iar Lazăr a spus: „Dacă Înțelepciunea Sa insondabilă ar fi dorit lucrul acesta, El ar fi fost de mult la Roma! Căci cine s-ar fi putut opune Vrerii Sale atotputernice?! Dar El ştie prea bine de ce preferă să rămână printre noi, evreii! Iar noi, oamenii, suntem cu toții mult prea proşti ca să ne permitem să-I spunem: «Doamne, fă cutare sau cutare lucru!» Căci El este într-adevăr singurul stăpân al întregii înțelepciuni şi al întregii puteri, astfel că, cine oare L-ar putea sfătui pe El ceva?!”

6. Şi romanul a spus: „Da, dacă astfel stau lucrurile, atunci cu greu se va putea vorbi cu el! Dar, oricum ar fi, noi îi vom arăta cea mai mare recunoştință, dacă ne va permite să-l vedem măcar o dată! Iar față de voi doi, vom fi cât se poate de îndatoritori dacă ne veți înlesni ocazia de a-l vedea măcar la față!”

7. Lazăr a spus: „În cazul acesta, v-ați dovedi foarte nechibzuiți! Căci dacă eu şi hangiul meu am fi nişte oameni avizi de bani, nu ne-ar fi deloc greu să-l convingem pe vreun om oarecare ca, pentru o anumită sumă, să vi se prezinte vouă drept omul cel măreț; iar atunci când voi l-ați întreba dacă el este într-adevăr marele făcător de minuni, respectivul să se dovedească în stare să vă dea un răspuns care să pară adevărat - căci şi de acest lucru ne-am putea îngriji din vreme. Vedeți aşadar, acesta ar fi un lucru foarte nechibzuit din partea voastră şi foarte urât din partea noastră! Însă voi îl veți recunoaşte singuri pe El, fără ca noi să meritățm vreo răsplată deosebită din partea voastră pentru a vă fi spus: «Uite, acesta sau acela este El!»„

8. Şi când a auzit romanul vorbele acestea din gura lui Lazăr, el l-a lăudat foarte mult ca pe un om deosebit de înțelept şi de onorabil.

Capitolul 185

Domnul nostru Iisus Hristos o vindeca pe Maria Magdalena, fata posedată

1. Şi lucrurile s-au potrivit astfel ca, după vreun sfert de ceas, însoțitoarea romanilor, care era o fată libertină, să fie cuprinsă de nişte spasme puternice, din cauză că băuse prea mult vin, şi, cu fața schimonosită, având membrele şi muşchii chirciți îngrozitor, ea a început să scoată nişte sunete cumplite.

2. Romanii s-au înfricoşat tare, căci vedeau în fenomenul acesta un *malum omen* ('semn rău'). Ei au spus: „Vai nouă, înseamnă că zeii s-au mâniat pe noi pentru faptul că am plecat să găsim un nou zeu! Oare ce să facem acum?”

3. Iar Lazăr a spus: „Nimic altceva decât să rămâneți pe loc! Căci pe fata aceasta eu o cunosc de destulă vreme. Ea suferă de această boală de mai mult timp şi aceasta îi revine des,

mai ales după ce a băut un pic mai mult vin. Noi, evreii, numim aceasta posedare de către unul sau mai multe duhuri rele. În timpuri mai îndepărtate, când printre evrei mai erau încă mulți oameni pioşi, asemenea duhuri rele puteau fi izgonite prin rugăciunea făcută de către un om cucernic; dar în ziua de astăzi, cu greu mai găseşti astfel de oameni. Fireşte că Omul nostru cel măreț ar putea rezolva într-o clipă problema aceasta, dacă ar voi!

4. Iată deci singura explicație a acestui fenomen! Cum oare ar putea să se mânie zeii voştri pe voi, când ei nici nu există altundeva decât în fantezia unor oameni care nu ştiu nimic despre adevăratul Dumnezeu, pentru că nu au auzit nicicând ceva despre El? De ce? Ei bine, aceasta face parte din planul preaînțelept al Celui care i-a creat pe oameni."

5. Vorbele acestea i-au liniştit pe romani, şi ei au putut din nou să o privească pe călăuza lor, care se afla într-o stare jalnică, şi să resimtă milă pentru ea.

6. Romanul cel de vază a venit la masa la care noi stăteam foarte liniştiți, s-a uitat direct la Mine şi Mi-a spus: „Dragă prietene, chiar nu există nimeni printre voi care s-o poată ajuta pe fata aceasta nefericită? Stați atât de nepăsători aici, în timp ce biata fată se luptă cu moartea! Eu aş ajuta-o cu mare plăcere dacă aş cunoaşte vreun mijloc împotriva răului acestuia. Dar noi, romanii, suntem foarte nepricepuți în tratarea unor asemenea maladii."

7. Iar Eu am spus: „Tu Mi te-ai adresat Mie fără să ştii cine sunt Eu. Dar încrederea ta că la masa aceasta ar putea fi cineva care s-o poată ajuta pe posedata aceasta te-a călăuzit spre Mine. Şi acum, Eu îți spun ție că spiritul tău te-a condus chiar spre omul potrivit, care vă va ajuta şi pe voi, pentru binele vostru trupesc şi sufletesc. Fiți deci atenți cum o voi vindeca pe fata aceasta pentru totdeauna!"

8. Şi atunci, M-am ridicat de la locul Meu, M-am apropiat de fata care era aproape înțepenită, Mi-am întins mâinile asupra ei şi le-am amenințat pe cele şapte duhuri rele din ea.

9. Iar duhurile au strigat tare din pântecele ei: „O, Iisuse, Tu, Fiu al lui David, lasă-ne să mai rămânem un timp cât de scurt în locuința aceasta a noastră!"

10. Eu însă le-am amenințat din nou şi atunci ele au părăsit fata în aceeaşi clipă.

11. Iar fata s-a ridicat de jos şi era atât de bine dispusă, de proaspătă şi de sănătoasă, de parcă nicicând nu ar fi suferit de ceva. Când M-a văzut pe Mine lângă ea şi i s-a spus că Eu o ajutasem, M-a privit atent şi a spus: „Ah, acesta este fără îndoială omul minunat, pentru care inima mea bate fără încetare de un an întreg! Şi tocmai acela, pe care îl iubesc atât de mult de când l-am văzut în treacăt o singură dată, tocmai acela mi-a venit în ajutor! O, prietene, mai bine mă lăsai să mor decât să trebuiască să te revăd acum, spre chinul inimii mele, fără a avea cea mai neînsemnată speranță de a fi vreodată iubită de tine! Căci tu eşti un om curat, iar eu sunt doar o desfrânată!"

12. Şi atunci, s-a aruncat la picioarele Mele, Mi le-a cuprins cu brațele şi Mi le-a udat cu lacrimile ei de iubire şi de căință.

13. Atunci s-au apropiat câțiva dintre ucenici cu intenția de a o lua de la picioarele Mele, spunându-i că nu se cuvine aici aşa ceva.

14. Eu însă le-am spus ucenicilor: „Dar ce vă pasă vouă?! Oare nu sunt Eu propriul Meu Stăpân şi, de-acum înainte, şi al ei? Când voi considera Eu că este prea mult, am să-i spun Eu însumi ce se cade sau ce nu se cade! Căci un lucru vă spun: fata aceasta a păcătuit mult - dar ea Mă iubeşte mai mult decât voi toți la un loc; şi pentru aceasta, i se vor şi ierta multe. Şi vă mai spun ceva, şi anume, că pretutindeni unde se va predica Evanghelia Mea se va face referire la cazul acesta şi la fata aceasta."

15. Atunci ucenicii s-au retras la locurile lor şi s-au liniştit.

16. Iar Eu i-am spus fetei: „Acum ridică-te; căci ți-ai primit ajutorul, iar păcatele ți-au fost iertate toate! Dar de acum înainte să nu mai păcătuieşti, ca să nu ai parte mai apoi de necazuri şi mai mari! Căci atunci când un spirit rău părăseşte un trup, el străbate deserturi întregi în căutarea altui lăcaş, iar de nu găseşte vreunul, atunci el se întoarce. Şi găsindu-şi vechiul său lăcaş curat şi bine dereticat, prinde gust să se încuibeze din nou în el. Iar dacă vede

că singur nu este destul de puternic s-o facă, mai ia şi alte şapte duhuri, mai rele decât el, şi intră apoi toate în lăcaşul bine dereticat, iar această a doua posedare a omului este cu mult mai rea decât prima. De aceea, ai mare grijă să nu ți se petreacă aşa ceva! Ridică-te deci şi du-te, şi nu mai păcătui defel!”

17. Atunci fata s-a ridicat de jos şi nici nu ştia ce să mai facă de prea multă iubire, şi recunoştință pentru Mine. Apoi Mi-a adresat rugămintea de a rămâne totuşi în noaptea aceasta aici, la han, întrucât se făcuse deja târziu.

18. Iar Eu i-am răspuns: „Eu nu m-am referit la trupul tău, ci la sufletul tău, cu atât de multele sale dorințe lumeşti; cu trupul tău poți rămâne unde voieşti!”

19. Cu aceasta, fata a fost mulțumită şi s-a aşezat din nou la masă, iar ochii ei nu s-au mai desprins nicio clipă de Mine.

Capitolul 186

Romanii şi Maria Magdalena îl slăvesc pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Acum însă a început şi romanul să se uite mai atent la Mine, iar apoi Mi-a spus: „Prietene, iartă-mă dacă, urmând pornirea inimii mele, te deranjez şi eu cu o întrebare foarte importantă pentru mine! Probabil că nu ți-a scăpat interesul meu de mai înainte referitor la marele om al ținutului acestuia. Iar tu ai săvârşit acum, în cazul acestei fete, o vindecare miraculoasă doar prin puterea voinței tale. Niciodată nu am văzut ceva asemănător! Ar fi oare cu putință să fii chiar tu bărbatul cel măreț, adevăratul om divin, despre care s-a dus vestea până la Roma?! Şi dacă totuşi nu eşti tu acela, fără îndoială că îl cunoşti. Dacă este aşa, atunci condu-ne la el, şi toate comorile pe care le am vor fi ale tale!”

2. Eu am răspuns: „Fiindcă ai făcut pentru aceasta, împreună cu tovarăşii tăi, lungul drum de la Roma până aici, îți voi spune că ai ajuns tocmai unde trebuie; căci Eu sunt chiar Acela pe care tu Îl cauți. Ei bine, care este deci dorința ta? Pentru ce M-ai căutat făcând eforturi atât de mari?”

3. Atunci romanul a spus, fericit de-a binelea de mărturisirea aceasta a Mea: „O, prietene, dacă Tu eşti Acela, atunci eu, împreună cu toți tovarăşii aceştia ai mei, ne-am găsit fericirea. Căci eu însumi vreau să-Ți cunosc Învățătura şi să văd marea Ta putere şi slavă. Dar nu Te vom mai deranja până mâine; iar seara aceasta s-o petrecem ca nişte buni şi vechi prieteni.

4. Dar mai ales vreau să-Ți mulțumesc pentru vindecarea fetei acesteia cu adevărat cumsecade. Iar voi, gazdele noastre, mai aduceți-ne nişte vin; căci acum ne-am găsit cea mai deplină fericire, iar mâine, toți săracii din oraşul acesta vor fi îndestulați, prin grija noastră! *Fiat!”*

5. Lazăr şi hangiul s-au dus să mai aducă vin, iar acesta a fost turnat în pahare.

6. Atunci romanul a luat paharul plin şi a spus: „Ferice de noi! Şi slavă, iubire şi mulțumire Ție, Mare Învățător! Dacă evreii cei întunecați la minte nu Te recunosc, romanii Te vor recunoaşte foarte bine!”

7. Apoi a băut paharul până la fund şi a lăudat din nou vinul. Iar toți ceilalți au făcut asemenea lui. Doar fata nu a băut, căci se temea să nu recadă în starea de dinainte.

8. Romanul Însa i-a spus: „Ascultă-mă, fată frumoasă! Noi, romanii, avem un proverb, care spune: «În prezența medicului nimic nu-ți poate face rău!» Iar noi Îl avem aici pe cel mai mare dintre toți medicii, astfel că poți să goleşti şi tu un pahar pentru slava Lui!”

9. Atunci fata a spus: „Dacă aş şti că bând vin L-aş slăvi pe El, aş goli toate burdufurile din Palestina, şi aş muri pentru El; dar ştiu că prin băutul vinului nu-I sporesc Lui slava în niciun fel. Căci El este slăvit în cel mai înalt grad de toate puterile cerului şi ale naturii de pe acest pământ, şi, pe lângă slava aceasta atât de imensă, lauda mea nu reprezintă nimic, aşa că nu voi bea pentru acest lucru; dar voi bea totuşi, din iubire pentru El şi pentru voi, dragi ro-

mani! Şi astfel, paharul acesta plin cu vin să însemne de fapt următoarele: inima mea este doar pentru El, iar pentru voi toţi, respectul meu!”

10. Şi după vorbele acestea, a băut paharul până la fund, s-a ridicat de la locul ei, a venit la Mine şi Mi-a spus: „O, Mare Învăţător, permite-i unei fete nedemne ca mine să atingă şi să sărute poala mantiei Tale, pentru ca aceasta să-i aducă inimii sale alinare!”

11. Şi atunci, ea a îngenuncheat, a luat în mână poala mantiei Mele şi a sărutat-o de multe ori, udând-o cu lacrimi şi nemaiputând să o lase din mână.

12. Atunci câţiva ucenici au protestat şi au spus: „Doamne, îndepărteaz-o de la Tine; căci ea îţi murdăreşte haina Ta cea bună!”

13. Iar Eu am spus: „Şi ce vă pasă vouă de asta?! Dacă Eu accept acest lucru, voi de ce nu-l acceptaţi?! Căci ea a fost o păcătoasă, iar acum s-a căit cu adevărat, şi pentru aceasta Mie îmi este cu mult mai dragă decât mulţi dintre cei drepţi, care n-au nevoie de pocăinţă.

14. Uitaţi, a fost odată un om care avea o sută de oi! Şi s-a petrecut ca una dintre oi să se rătăcească în pădure. Iar seara, când omul şi-a numărat oile, şi-a dat seama că a pierdut una. Fără să stea prea mult pe gânduri, el le-a lăsat pe celelalte nouăzeci şi nouă şi a plecat degrabă să caute oaia cea pierdută. Iar când, după îndelungi căutări, a găsit-o, de bucurie el a luat-o pe umeri şi a cărat-o acasă. Iar când oaia a ajuns din nou alături de celelalte nouăzeci şi nouă, el a simţit mai multă bucurie pentru cea regăsită, decât pentru celelalte nouăzeci şi nouă, care nu se pierduseră niciodată.

15. Şi, vedeţi voi, la fel va fi şi în Cer: mult mai multă bucurie va fi pentru un păcătos care s-a căit, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi, care n-au avut nicicând nevoie de căinţă!

16. Şi tot aşa, a fost odată o femeie care a pierdut din banii ei o para. Şi, fiind tare necăjită din cauza aceasta, şi-a aprins un felinar şi a căutat paraua până când a găsit-o. Iar când în fine a găsit-o, ea şi-a chemat toţi vecinii la ea şi a dat o masă, ca să împartă cu ei bucuria cea mare.

17. Vedeţi voi, tot astfel va fi şi în Ceruri, în cazul unui păcătos care s-a regăsit pe sine, prin adevărata căinţă! Căci îngerii lui Dumnezeu, care văd neîncetat chipul Lui, observă faptele oamenilor şi simt întotdeauna o imensă bucurie când un om se desparte de bunăvoie de păcat şi se întoarce, în toate faptele sale, spre Dumnezeu.

18. Aşa că, această păcătoasă Mie îmi face astăzi o adevărată bucurie prin faptul că se îndepărtează pentru totdeauna de păcatele ei. Şi ea la rândul ei simte o mare bucurie, pentru că şi-a găsit cu adevărat mântuirea. Lăsaţi-o aşadar să se bucure!”

19. Şi atunci ucenicii, puţin geloşi, n-au mai spus nimic, ci şi-au golit paharele şi le-au întins imediat pentru a le fi umplute din nou.

Capitolul 187

Despre efectele vinului

1. Eu însă le-am spus: „Dragii Mei prieteni şi fraţi, vinul băut cu cumpătare este un foarte bun întăritor, şi el îi dă trupului sănătate şi putere; dar, băut peste măsură, el amorţeşte simţurile şi trezeşte duhurile cele rele ale cărnii. Iar duhurile cele rele trezesc apoi plăcerile cărnii, care împing omul către desfrâu; datorită desfrâului, sufletul devine pentru mult timp impur, apoi trist, certăreţ, leneş, şi adeseori ca şi mort. De aceea, este bine să respectaţi măsura cea dreaptă şi la băutul vinului, iar atunci veţi avea linişte în trupurile voastre!”

2. Atunci Petru a spus: „Doamne, dar oare suntem şi noi posedaţi, din moment ce vorbeşti de duhurile rele din trupurile noastre?”

3. Eu am spus: „Desigur; căci carnea şi sângele oricărui om sunt în mod natural pline de duhuri ale naturii, care sunt considerate rele pentru că se află într-o stare judecată; căci de

nu s-ar afla într-o stare judecată, ele n-ar fi carnea şi sângele vostru, iar atunci când trupul vă va fi luat, el se va descompune destul de repede, şi duhurile sale vor fi şi ele dirijate spre un destin mai liber.

4. Dar nu doar în trupurile voastre, ci şi în toate elementele există asemenea duhuri pe care încă nu le putem numi nici pe departe bune. Doar pentru acela care s-a purificat deja prin intermediul Meu, toate lucrurile devin bune şi curate prin menirea pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu.

5. Vedeţi voi, o piatră care zace pe pământ fără viaţă este moartă doar în aparenţă! Încercaţi numai să o loviţi sau să o frecaţi cu putere, şi ea vă va arăta pe dată, printr-o ţâşnitură de scântei, că şi ea este alcătuită tot din duhuri aflate într-o stare judecată! Iar de o veţi încălzi foarte tare, ea va deveni cât de curând din ce în ce mai moale şi va începe să se topească. Căci oare din ce credeţi că îşi fabrică oamenii sticla lor scumpă?

6. Prin urmare, duhuri naturale rele şi nedezvoltate există pretutindeni, aşa cum există pretutindeni corpuri solide, apă şi aer, iar focul terestru nu este nimic altceva decât o eliberare a duhurilor care s-au mai maturizat şi sunt astfel dirijate spre un destin superior.

7. Totuşi duhurile rele, de care sunt adeseori posedaţi oamenii, se deosebesc radical de duhurile naturale, nematurizate, din care sunt constituite toate elementele de pe pământ; însă există şi o relaţie între ele, aceea că un om care nu-şi trezeşte prea tare duhurile naturale ale trupului său, nici nu poate fi uşor posedat în trupul său de către duhurile umane cu adevărat rele.

8. Tocmai de aceea vă şi avertizez Eu faţă de orice pasiune, căci ele sunt o urmare a trezirii diferitelor duhuri ale cărnii şi ale sângelui. Dacă acestea sunt trezite într-o măsură prea mare, lor li se alătură cât de curând şi sufletele necurate ale unor oameni decedaţi, care adeseori se mai află în zonele inferioare ale acestui pământ; şi atunci omul este posedat cu adevărat, înţelegeţi lucrul acesta?"

9. Iar ucenicii au spus: „Da, Doamne, căci lucrurile acestea ni le-ai mai explicat doar, în repetate rânduri, dar este adevărat că niciodată atât de clar ca acum, astfel că trebuie să-Ţi mulţumim, iar în noaptea acesta nici nu vom mai bea vin."

10. Eu am spus: „Aşa să faceţi, şi atunci vă veţi simţi bine mâine dimineaţă; căci un trup cumpătat păstrează sufletul sănătos, iar un suflet sănătos este pentru trupul bolnav cel mai bun medic!"

Capitolul 188

Valoarea gândirii şi a credinţei luminate

1. Atunci a spus romanul: „Ascultă, Mare Învăţător, deşi nu am văzut încă nicio faptă miraculoasă de-a Ta, ci am ascultat doar cuvintele Tale, îmi dau bine seama că în Tine trebuie să sălăşluiască destul de mult din spiritul unui Dumnezeu adevărat! Căci fără această influenţă, niciun om nu poate vorbi atât de înţelept, iar în cazul Tău, se aplică perfect proverbul nostru: *Sine afflatu divino non existit vir magnus!* ('Nu există bărbat măreţ fără suflare divină!'); căci Tu, mai mult ca oricine, eşti cu siguranţă inspirat de un Dumnezeu Suprem! Şi în cazul unei asemenea înţelepciuni deosebite, se înţelege cu uşurinţă că şi voinţa trebuie să fie în mod necesar foarte puternică, întrucât ea ştie foarte exact ceea ce vrea şi care sunt mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza aceasta. Un om prost nu va realiza niciodată nimic măreţ şi minunat în toată viaţa lui, spre deosebire de cel care este pe deplin conştient atât de opera ce urmează a fi realizată, cât şi de mijloacele necesare pentru aceasta.

2. Căci cel care este înţelept în vorbele sale, acela este la fel şi în lucrările sale; dar nimeni nu va admira vreodată operele unuia care se dovedeşte confuz în vorbele sale sau prost. Şi chiar dacă uneori şi o găină chioară nimereşte cu ciocul un bob de orz, ea nu va de-

veni niciodată prin aceasta un simbol al înțelepciunii, cum este cucuveaua, care şi pe timp de noapte vede unde se află viitoarea sa pradă.

3. Acei oameni care au construit faimoasele minuni ale lumii cu siguranță că mai înainte şi-au întocmit un plan de lucru, în care totul era precizat cu exactitate: cum urma să arate opera respectivă şi cum trebuia să fie construită. Pentru a putea construi astfel de minuni, care, asemenea piramidelor din Egipt, deja au înfruntat câteva mii de ani şi vor mai înfrunta desigur alte câteva, arhitecții lor nu au fost, cu siguranță, nişte găini chioare, ci nişte cucuvele cu vederea ageră chiar şi pe timp de noapte. Şi de aceea, eu sunt de părere că doar înțelepciunea fără egal a unui om inspirat de un Dumnezeu puternic este în măsură să săvârşească miracole în fața ochilor celorlalți oameni nevolnici,- şi aceasta, în primul rând, pentru că doar o asemenea înțelepciune este capabilă să-şi stăpânească şi să-şi întărească propria voință, precum şi să descopere mijloacele cele mai potrivite, prin care să şi poată realiza ceea ce voieşte, şi, în al doilea rând, pentru că ea îşi atinge întotdeauna scopul urmărit, fără nicio deviere sau oprire.

4. De aceea Tu, Învățătorule atât de mare şi preaînțelept, nici nu mai trebuie să-mi demonstrezi pe baza a cine ştie ce minuni că toate vor fi astfel cum voieşti Tu să fie, în marea Ta Înțelepciune. Căci pentru mine, uluitoarea Ta Înțelepciune şi marea putere de convingere a Cuvântului Tău sunt cele mai sigure şi mai incontestabile dovezi. Nu-i aşa că am dreptate, eu, care sunt un roman?"

5. Eu am spus: „Uitați-vă la păgânul acesta şi comparați-l cu evreii care susțin că Dumnezeu este Tatăl lor! Acelora nu le ajung toate minunile cele mari pe care le-am săvârşit de atâtea ori în fața ochilor lor, iar păgânul acesta Mă recunoaşte doar după vorbă! De aceea vă spun Eu vouă, evreilor de acolo de jos, din oraşul cel mare: lumina cerurilor vă va fi luată vouă şi le va fi dată păgânilor!

6. Pentru tine însă, dragul Meu Agricola, voi săvârşi totuşi o minune, întrucât M-ai crezut chiar şi fără ea; căci vindecarea fetei acesteia, care îmi este foarte dragă, este prea neînsemnată pentru gânditori de felul tău, fiindcă unii dintre tovarăşii tăi au gândit în sinea lor astfel: «E limpede, omul este foarte deştept! A aşteptat cu vindecarea sa până a constatat că fetei începe să-i fie mai bine! Şi când a sosit momentul ca ea să-şi revină de la sine, lucru uşor de recunoscut de către un medic, el a strigat-o, iar ea s-a trezit, căci s-ar fi trezit oricum chiar şi fără chemarea lui!» Vezi tu, astfel au gândit în taină tovarăşii tăi, foarte deştepți şi ei, şi, în parte, chiar şi tu însuți!

7. Dar Eu nu fac pentru aceasta nimănui vreun reproş, pentru că un om care gândeşte liber îmi este cu mult mai plăcut decât o mie de suflete credule, care nu fac diferența dintre alfa şi omega. Căci cel ce nu gândeşte, acela nici nu învață şi nu înțelege nimic, iar pentru el, până la urmă, aurul sau plumbul sunt unul şi acelaşi lucru. Dar cel care gândeşte nu se lasă niciodată păcălit. De aceea, ți-ai şi spus în sinea ta după vindecarea acestei fete: «Minunea săvârşită în fața ochilor noştri pare să-i fi reuşit - dar trebuie să-l auzim mai întâi vorbind, şi abia atunci ne vom da seama dacă puterea de a săvârşi astfel de minuni doar prin simpla sa voință îi vine din înțelepciune!» Iar când M-ai auzit vorbind, atunci ți-a dispărut îndoiala; căci cuvintele Mele au fost pentru tine şi pentru tovarăşii tăi o dovadă a veridicității depline a miracolului şi a scopului propriu-zis al existenței Mele.

8. Şi fiindcă tu şi tovarăşii tăi ați dat crezare doar Cuvântului şi nu şi miracolului făptuit, am să săvârşesc acum în fața ochilor voştri o minune foarte mare.

9. Vedeți voi, acolo unde Mă aflu, Eu nu sunt singur, ci îmi slujesc nenumărate cete de spirite îngereşti puternice şi luminoase din Ceruri! Dacă un împărat sau un rege călătoreşte undeva cu treburi importante de stat, el fireşte că nu pleacă singur, ci este mereu însoțit de o importantă şi numeroasă suită, care îl slujeşte. Ei bine, la fel stau lucrurile şi în cazul Meu, cu atât mai mult cu cât şi Eu am întreprins o nespus de importantă călătorie în scopul unei măreți acțiuni spirituale la nivel cosmic, ca unic Stăpân al infinitului întregii veşnicii, şi m-am

întrupat aici, pe pământ, ca om, căci fără călătoria aceasta a Mea, niciunul dintre oamenii acestui pământ nu ar fi putut dobândi Viața Veșnică!

10. Şi pentru că Eu, ca monarh suprem, am decis să vin pe acest pământ, din motive extrem de importante, vă puteți închipui că, împreună cu Mine, au făcut călătoria aceasta şi multe legiuni de îngeri aflați în slujba Mea, care se află permanent în jurul Meu, atenți la ordinele Mele, pe care le duc la îndeplinire pe toate stelele.

11. Cu ochii trupului vostru voi nu-i puteți deocamdată vedea sau sesiza. Dar dacă Eu vă voi deschide pentru un timp vederea interioară, atunci îi veți putea vedea şi auzi pe toți acei îngeri şi veți putea şi vorbi cu ei sau veți putea cere de la ei un lucru sau altul. Dar mai înainte trebuie să adresez vrerii voastre libere întrebarea foarte importantă dacă doriți din tot sufletul să-i vedeți pe însoțitorii aceştia ai Mei şi să stați de vorbă cu ei; căci Eu nu constrâng niciodată pe nimeni!”

12. Şi atunci romanii au rămas câteva clipe foarte surprinşi, căci ceea ce le spusesem era un pic cam mult pentru ei.

13. Dar Agricola le-a spus celorlalți: „Știți ceva? Haideți să acceptăm să ni se arate cele promise şi să vedem despre ce este vorba! Căci pe mine m-au surprins câteva lucruri la El! Cine i-a spus Lui cum mă cheamă pe mine?! Căci, dintr-o oarecare prevedere, eu nu am dezvăluit aici niciunui om numele meu. De unde poate El să-l ştie? Ba mai mult! Cine i-a putut dezvălui Lui gândurile noastre?! Căci El le ştia în cel mai mic amănunt. Ei bine, acestea deja nu mai sunt nişte lucruri neînsemnate! Acum ne spune că El nu se află singur aici, ci că are cu Sine nenumărate cete de spirite pline de putere! Prieteni, dacă astfel stau lucrurile, atunci El este, în mod evident, un Zeu adevărat, *in optima forma* ('în cea mai desăvârşită formă'), iar noi avem fericirea, cu totul nemaiîntâlnită, de a-l vedea pe adevăratul Jupiter în carne şi oase! Să acceptăm deci cu toții să vedem şi să auzim ceea ce El s-a oferit să ne arate dacă noi dorim aceasta. Haideți deci să ne hotărâm şi să-L rugăm să ni-i arate pe tovarăşii Săi de călătorie, dacă poate face lucrul acesta!”

14. Şi toți, de comun acord, chiar şi ucenicii Mei cei vechi, au spus că vor să vadă aceasta.

15. Iar Agricola a venit la Mine şi Mi-a spus: „Mare Învățător, dacă Îți stă în putere, atunci arată-ni-i pe nenumărații Tăi însoțitori misterioşi, nevăzuți şi atotputernici, iar noi vom vedea ce fel de făpturi sunt. Te rugăm deci cu toții să fii bun şi să ne arăți ceea ce ne-ai promis mai înainte!”

16. Eu am spus: „Imediat! Dar mai întâi, luați-vă inima în dinți; căci ceea ce veți vedea, chiar dacă va fi atenuat prin Voința Mea, vă va impresiona foarte tare, deşi sunteți nişte romani curajoşi!”

17. Iar romanul a spus: „Învățătorule, deviza noastră este: *Şi totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!* ('Dacă întreaga lume se va prăbuşi, cel neînfricat va susține ruinele!') Cel care nu se teme de moarte, acela nu se teme nici de spiritele cele bune şi, cu atât mai puțin, de cele rele, a căror putere nu poate să fie prea mare! Suntem pregătiți pentru cele mai extraordinare lucruri, aşa că poți începe să săvârşeşti minunea. Căci suntem cu toții foarte curioşi!”

18. Eu am spus: „Atunci ridicați-vă de la locurile voastre şi haideți cu Mine afară! Acolo veți putea vedea, timp de un ceas, splendoarea lui Dumnezeu Tatăl, care M-a trimis în această lume, în trup, spre mântuirea oamenilor.”

19. La aceste cuvinte, toți s-au ridicat şi au ieşit cu Mine.

Capitolul 189

O privire asupra minunatei lumi a îngerilor prin intermediul celei de-a doua vederi (ce este cu putință atunci când ne trezim în spirit şi atingem clarviziunea). Diferența ce exista între îngeri şi oameni

1. Şi când noi, în total vreo şaptezeci de oameni, am ajuns cu toții afară, Eu am rostit asupra tuturor: *„Epheta!”* ceea ce înseamnă „Deschide-te!”

2. Şi toți au căpătat pe dată cea de-a doua vedere şi au zărit legiuni întregi de spirite îngereşti luminoase, dintre care mai multe au coborât către romani şi au început să vorbească cu ei.

3. Romanii erau extrem de uluiți, iar Agricola Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, dar aici lucrurile arată chiar ca în Olimpul nostru cel fabulos! Ia te uită, cetele acestea nenumărate! Cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva, fie şi în cel mai luminos vis! Te rog, spune-mi dacă toate acestea sunt chiar reale, sau sunt doar rodul fanteziei noastre, însufleţite de forța voinței Tale, care ni se înfăţişează atât de clar încât pare a fi ceva exterior nouă? Căci făpturile acestea par a avea cu adevărat corpuri, în special cele care ne înconjoară aici, pe pământ! Cum trebuie să înțelegem ceea ce se petrece?”

4. Iar Eu am spus: „Uite, chiar lângă tine se află un înger! Întreabă-l pe el, iar el îți va răspunde!”

5. Atunci Agricola i s-a adresat îngerului şi i-a spus: „Vorbeşte-mi, te rog, făptură sublimă şi misterioasă! Eşti tu o ființă reală sau eşti doar rodul propriei mele fantezii care acum este excesiv de înflăcărată? Iar dacă eşti o ființă adevărată, oferă-mi, te implor, o dovadă palpabilă pentru ca să pot crede pe deplin că este real ceea ce văd!”

6. Atunci îngerul a răspuns cu o voce clară şi cristalină: „Omule, ia aminte că noi toți suntem reali într-o măsură cu mult mai mare decât sunteți reali voi, oamenii, căci trupurile voastre nu sunt nicidecum o realitate, pentru că ele nu sunt ceea ce par a fi. Trupurile voastre au, este drept, o formă umană care se poate mişca prin voința sufletului, dar atunci când această formă materială dispare, ea se preface după aceea în nenumărate alte forme ce au alcătuit-o. Doar spiritul dumnezeiesc suprem şi nemuritor, în care sălăşluieşte Adevărul Ultim cel pur, reprezintă în eternitate o realitate certă, căci toate celelalte care se află în voi, ca oameni pământeni, sunt doar aparențe şi amăgiri senzoriale ce vă sunt necesare. Căci atâta vreme cât omul lucrează doar de dragul trupului său pentru a acumula mereu şi mereu comori sau bunuri materiale ale lumii acesteia, sufletul său este totodată amăgit în cea mai mare măsură de iluzia trupului, pentru că sufletul aceluia ce consideră că viața sa este chiar viața trupului trebuie să fie considerat într-o mare măsură ca fiind mort, atâta vreme cât el nu reuşeşte să devină conştient de faptul că viața trupului material nu reprezintă adevărata viață divină - iar acest adevăr este evident dacă ne gândim că în cele din urmă viața trupului material se va încheia cu moartea.

7. Noi, îngerii, suntem pe deplin reali pentru că nu avem un trup ce este supus modificării sau transformării, ci suntem alcătuiți în întregime din forța divină a vieții, care nu mai poate fi nicicând modificată sau eventual distrusă. Luați aminte că aproape toate lucrurile, pe care voi oamenii (ce vă aflați în carne şi oase) le vedeți în lumea aceasta, vă pot modifica, transforma, schimba, afecta sau distruge tot trupul. Voi ştiți că dacă de pildă îți cade în cap o piatră, care este suficient de mare, ea te poate ucide imediat. Dacă, din neatenție, cazi într-o apă adâncă şi nu ştii să înoți sau dacă nimereşti într-un mare foc, eşti la scurt timp după aceea mort. Pe scurt, în toate elementele care vă înconjoară, trupul îşi poate găsi moartea, însă, în cazul nostru, aceasta nu se poate petrece niciodată; prin Voința lui Dumnezeu, noi, îngerii, suntem cu toții alcătuiți din însăşi forța dumnezeiască vitală, şi niciunul dintre elementele materiale ce există în lumea voastră nu ne va putea aduce vreun prejudiciu, întrucât noi suntem întotdeauna deasupra tuturor elementelor ce există în lumea voastră materială. Mai mult decât atât, puterea invincibilă şi misterioasă ce există în noi poate distruge sau anihila într-o

clipă toate elementele materiale, sau poate, dimpotrivă, să creeze o altă lume a elementelor. Noi stăpânim prin puterea ce ne-a fost dată de la Dumnezeu toate lucrurile, toate elementele, toate energiile, dar pe noi nu ne poate stăpâni nimeni decât Dumnezeu şi noi înşine, căci suntem cu toţii expresia desăvârşită a Voinţei Dumnezeieşti.

8. Dar pentru ca tu, care eşti roman şi un om raţional, să înţelegi şi mai bine toate acestea, ia piatra aceea de jos şi arunc-o cu toată puterea în capul meu, şi vei vedea că ea nu-mi va pricinui niciun rău! Însă dacă eu aş face acelaşi lucru cu tine, atunci ai muri trupeşte pe loc. Fă dar ce ţi-am spus, şi te vei convinge de aceasta!”

9. Şi romanul a făcut cum i s-a spus, iar piatra a trecut prin înger, căzând la pământ, şi îngerul a rămas neatins în faţa romanului.

10. Şi atunci îngerul a ridicat piatra de jos şi a spus: „Dacă acum ţi-aş face şi eu la fel, ai rămâne lat la pământ, cu capul complet zdrobit; dar n-am să-ţi fac aşa ceva, în schimb voi face un alt lucru. Uite, priveşte piatra aceasta, care este foarte dură! Ia-o acum din nou în mână şi încearcă s-o zdrobeşti!”

11. Romanul a luat din nou piatra în mână şi şi-a pus întreaga forţă fizică în joc pentru a învinge marea duritate a pietrei; dar degeaba a lovit-o sau a izbit-o de solul stâncos, căci, cu excepţia unor mici zgârieturi, piatra a rămas intactă.

12. Atunci, îngerul a luat piatra din mâna romanului şi i-a spus: „Uite, este aceeaşi piatră pe care tu ai aruncat-o adineauri prin mine şi pe care acum ai încercat să o sfărâmi! Precum vezi, pot să ţin piatra aceasta în mână aşa cum ai ţinut-o şi tu, ba chiar cu mult mai multă forţă, încearcă să mi-o iei din mână, şi te vei putea convinge de puterea mea!”

13. Romanul şi-a pus din nou toată forţa la încercare, dar i-a fost absolut imposibil măcar să clintească mâna îngerului, chiar şi numai o idee mai la dreapta sau mai la stânga, mai sus sau mai jos, şi cu atât mai puţin să-i smulgă piatra din mână.

14. Atunci îngerul a spus: „Ce zici, aceasta trebuie să fie, fără îndoială, mai mult decât rodul fanteziei tale înfierbântate?!”

15. Iar romanul a spus: „Aşa este, prietene, oricine ai fi tu! Căci dacă aş visa, atunci cu siguranţă că n-aş vedea acolo, jos, oraşul cel mare şi n-aş auzi până aici zgomotul făcut de mulţime, şi nici nu i-aş vedea în preajma mea pe toţi tovarăşii mei, precum şi hanul acesta, în formele lor absolut reale! E drept că am mai avut vise, chiar foarte limpezi, în care vedeam diferite locuri de pe acest pământ, dar ele nu mi s-au înfăţişat niciodată exact aşa cum sunt în realitate. Doar când îl visam pe unul sau pe altul dintre prietenii mei, atunci ei arătau ca în realitate - cel puţin în ce priveşte chipul, vorba şi felul de a se purta. Dar acum nu este aceeaşi situaţie, căci aici le văd pe toate în mod firesc, aşa cum sunt ele, şi vă văd totodată şi pe voi, fiinţe misterioase, astfel că vă consider şi pe voi drept o prezenţă reală şi nu doar una de vis. Dar ce vrei să faci acum cu piatra aceea?”

16. Îngerul i-a spus: „Vei vedea imediat! Uite, mai înainte ţi-ai încercat tu puterile cu piatra aceasta, în speranţa că o vei putea sfărâma. Dar piatra ţi-a opus o rezistenţă îndârjită! Iar acum, am să-ţi arăt eu cum voi sfărâma într-o clipă această piatră în mâna mea! Iată, în acest moment mai vezi piatra întreagă, iar acum, ea s-a transformat în sute de fărâme! Şi, mai departe, priveşte: unde au dispărut toate? Vezi, n-a mai rămas absolut nimic din ele. Căci eu le-am descompus complet în substanţa lor primordială!

17. Iar dacă eu, ca spirit, pot face lucrul acesta cu atâta uşurinţă, atunci existenţa mea pur spirituală nu este oare infinit mai desăvârşită decât existenţa tuturor oamenilor cu trup material de pe pământul acesta mic?! Şi de aceea, numai existenţa noastră este adevărată, pe când cea a voastră, pământească, doar în măsura în care se conformează Voinţei Domnului, care, în infinita Sa graţie, este acum printre voi şi vă învaţă adevărata Viaţă - El, care reprezintă totul în toată veşnicia şi pe care trebuie să-L ascultaţi şi după al cărui Cuvânt trebuie să trăiţi şi să acţionaţi!”

Capitolul 190

Diferența dintre misiunea îngerilor şi aceea a oamenilor

1. Romanul a spus atunci: „Fireşte, fireşte, toate acestea le înțeleg acum preabine - dar, odată ce voi, spirite atât ele puternice, existați, iar existența voastră este în mod evident una mai reală decât a noastră, de ce nu vă lăsați văzuți mult mai des, pentru povățuirea şi alinarea noastră? Noi v-am văzut acum, dar dacă le vom povesti lucrul acesta concetățenilor noştri, câțiva vor crede poate vorbele noastre, dar mulți vor râde de noi şi ne vot considera fanatici sau chiar nebuni. Oare n-ar fi mai bine dacă unul sau altul dintre voi s-ar arăta oamenilor, ca mărturie a adevărului spuselor noastre?”

2. Iar îngerul a spus: „Noi împlinim întotdeauna cu cea mai mare exactitate Voia Domnului; ceea ce El vrea, doar aceea este bine şi aceea şi facem!

3. Dacă aceasta ar fi în folosul oamenilor veniți pentru a evolua pe pământul acesta şi ar servi mântuirii sufletelor lor, noi am fi desigur mereu prezenți printre ei, într-un mod vizibil; dar cum nu este cazul, noi nu-i putem călăuzi pe oameni decât rămânând nevăzuți, astfel ca voința lor liberă să nu sufere nicio constrângere. Căci nimeni nu poate sta în fața lui Dumnezeu dacă nu a trecut mai întâi, pentru un anume timp, proba unei vieți cu adevărat libere în trup, fiind oarecum separat de noi. Acestea sunt iubirea, înțelepciunea şi Voia Domnului, şi aşa trebuie să fie pentru ca un lucru să se producă, să existe şi să dăinuie. Iar dacă nu se petrece aşa, atunci este ca şi cum acel lucru nu ar exista. Dar luați aminte că dacă voi, oamenii, veți trăi şi veți acționa de acum înainte urmând şi făcând în totalitate Voia Domnului Dumnezeu, atunci fiți siguri că şi voi, după moartea trupului vostru, veți deveni şi veți fi ceea ce suntem noi acum, căci şi noi am fost cândva, pe un alt corp material ceresc, ceea ce sunteți voi acum, dar, făcând în totalitate Voia Domnului, s-a trezit în felul acesta în ființa noastră forța vitală dumnezeiască şi astfel am devenit îngeri. Luați aminte că şi voi, urmând exemplul nostru şi făcând fiecare dintre voi doar Voia Domnului Dumnezeu, veți deveni după moartea trupului vostru îngeri şi, în felul acesta, veți fi atunci aşa cum suntem noi acum.

4. Totuşi, dintr-un anumit punct de vedere, până şi cel mai neînsemnat om de pe pământul acesta reprezintă, încă din faşă, mult mai mult decât noi, cu toată măreția, înțelepciunea şi puterea noastră; căci adevăraţii oameni de pe acest pământ sunt copiii eternei ai purei iubiri a lui Dumnezeu, iar înțelepciunea şi puterea desăvârşită trebuie să se dezvolte în ei într-un mod complet liber, tocmai din iubirea față de Dumnezeu, Tatăl lor cel adevărat. Noi însă am fost creați din Înțelepciunea Sa; de aceea, trebuie să dezvoltăm mai întâi în noi înşine, din marea noastră înțelepciune, iubirea față de Dumnezeu, lucru care este mult mai dificil decât acela de a descoperi în tine, prin iubirea față de Dumnezeu, cea mai înaltă înțelepciune şi putere.

5. Şi tocmai din acest motiv - pentru că voi, oamenii acestui pământ, v-ați născut din iubirea cea adevărată a lui Dumnezeu, fiind prin urmare voi înşivă iubire de Dumnezeu - noi, ființe ale înțelepciunii, nu avem dreptul să perturbăm câtuşi de puțin dezvoltarea voastră liberă, ce rezultă din iubirea creatoare a lui Dumnezeu care este în voi, şi astfel, frate pământean, vei înțelege desigur mai bine de ce noi, îngerii lui Dumnezeu, nu putem să fim în jurul vostru într-un mod vizibil. Căci noi nu trebuie decât să trezim în voi, cu mare grijă şi pe neobservate, înțelepciunea şi puterea care sunt adormite în iubirea voastră de Dumnezeu, şi nicidecum să vă insuflam vreo scânteie din înțelepciunea noastră propriu-zisă; căci aceasta n-ar trezi la viața, ci doar ar înăbuşi înțelepciunea voastră.

6. Dar tot astfel se petrec lucrurile şi printre voi, pământenii. Ce s-ar alege oare de un prunc, dacă din brațele doicii voi l-ați da direct la o scoală înaltă, unde învățători foarte înțelepți şi eruditi le predau elevilor lor deja bine pregătiți, ştiințele cele mai profunde şi artele cele mai secrete, inaccesibile oamenilor obişnuiți? Un astfel de copil poate că până la urmă ar

reuşi să repete anumite cuvinte ale învățătorului său, dar niciodată nu ar pricepe sensul lor mai adânc şi importanța lor. De aceea, voi lăsați copilaşii să fie crescuți mai întâi de către doică, care, prin tot felul de jocuri, îi învață un prim mod de gândire copilăresc. Şi, de la an la an, copilul se maturizează tot mai mult, devenind apt pentru a primi o instrucție mai înaltă.

7. Ceea ce faceți voi cu copiii voştri, aceea facem şi noi, îngerii, cu voi, şi trebuie să facem astfel pentru că voi, oamenii acestui pământ, sunteți copiii lui Dumnezeu.

8. Trebuie să ştiți că dacă şi voi v-ați fi născut în acea lume în care odinioară am trăit noi într-un trup - aşa cum şi voi aveți un trup pe acest corp ceresc -, ați fi adus cu voi în lumea aceasta toată înțelepciunea dumnezeiască ce vă este necesară şi n-ați mai fi avut nevoie de nicio altă învățătură decât de aceea care conduce la descoperirea iubirii profunde şi fără măsură de Dumnezeu. Acea iubire ar fi făcut să se trezească în voi lumina marii înțelepciuni a lui Dumnezeu Tatăl.

9. Uitați-vă la toate animalele de pe acest pământ! Şi ele sunt creaturi ale înțelepciunii lui Dumnezeu; şi de aceea, nici nu au nevoie de vreun fel de instruire, prin care să învețe, cu multă trudă, ceea ce au de făcut, potrivit aptitudinilor şi naturii lor, ci ele le poartă pe toate acestea în ele însele, încă de la naştere, şi sunt de la bun început chiar artişti desăvârşiți în modul lor de a trăi. Căci cine oare a învățat-o vreodată pe albină să recunoască plantele, cine i-a arătat unde se află nectarul în caliciul florii şi unde găseşte ea ceara? Cine a învățat-o să-şi construiască fagurele şi să prepare, în pântecele ei, din nectarul cel dulce, mierea parfumată? Cine a învățat păianjenul să-şi facă firul şi să-şi țească apoi cu el pânza ele care are nevoie? Înțelepciunea divină, din care ele toate provin, le-a înzestrat cu aceste capacități! Şi tocmai fiindcă ele deocamdată nu sunt decât atât, au tot ceea ce au în cea mai mare desăvârşire, însă, pentru că le lipseşte aproape în totalitate iubirea şi voința liberă, care decurge din ea, nici nu mai pot învăța ceva în plus.

10. Există totuşi animale care, într-un fel, au fost înzestrate cu anumite manifestări ale iubirii superioare. Din această cauză, asemenea animale se dovedesc apoi în măsură să învețe unele lucruri de la oameni, şi deci pot fi obişnuite cu executarea a diferite sarcini! Cu cât mai multă iubire există la unele animale, ca de pildă la câine sau la anumite păsări, cu atât mai mult sunt ele capabile ele a învăța să execute diferite treburi.

11. Ei bine, acesta este, la un nivel superior, şi cazul creaturilor umane de pe alte corpuri cereşti; pentru că se nasc deja înzestrate cu toate aptitudinile posibile, ele nu trebuie să mai învețe ceva în vreo şcoală. Însă întrucât iubirea se dezvoltă la ele doar cu timpul ca un produs al înțelepciunii lor, ele au totuşi şcoli în care sunt învățate cum se poate ajunge de la înțelepciune la iubire şi la o voință pe deplin liberă. Iar dacă o creatură a reuşit să ajungă, cu mult efort, până la acest stadiu, abia atunci ea devine aptă să se apropie de Dumnezeu, precum şi de copiii Săi de pe acest pământ.

12. Şi acum, cred că reuşeşti să înțelegi un pic mai bine de ce voi, adevărații oameni ai acestui pământ, nu puteți rămâne într-un contact permanent, vizibil şi palpabil cu noi. Căci sarcina voastră în viață este de a căuta înțelepciunea în iubire, iar a noastră, de a căuta în înțelepciune iubirea lui Dumnezeu.

13. Diferența incomensurabilă constă în faptul că voi, oamenii acestui pământ, puteți ajunge asemenea lui Dumnezeu, noi, în schimb, nu - exceptând cazul în care am intra din nou într-un trup de pe acest pământ, lucru pe care însă noi nu l-am dorit până acum niciodată; căci noi suntem mai mult decât mulțumiți cu destinul nostru şi renunțăm cu dragă inimă la vreunul mai bun.

14. Cel ce poate deveni un copil desăvârşit al lui Dumnezeu - fapt care presupune însă multe eforturi -, acela va avea în final parte de o fericire nesfârşită; dar noi, fiind pe deplin mulțumiți cu destinul nostru, nu simțim nevoia să cunoaştem un altul, fie el şi superior!

15. În rândul acestor cete nenumărate de îngeri, pe care tu le vei mai putea vedea doar pentru scurt timp, există desigur şi un mic număr de copii adevărați ai lui Dumnezeu; dar voi,

care acum sunteți învățați și călăuziți de către însuși Preaînaltul din veșnicie, aveți o soartă infinit mai bună! Căci nu este nicidecum același lucru dacă ești chiar fiul stăpânului casei sau doar o slugă a acestuia. Copiilor le aparține tot ceea ce posedă tatăl, pe când slugilor, doar atât cât vrea stăpânul să le dea. Ai înțeles tu acum toate acestea, dragul meu Agricola?"

16. La acestea, Agricola al nostru a rămas fără grai; căci discursul îngerului fusese atât de radical pentru el, încât nu știa ce să-i răspundă. În plus, romanului, altminteri foarte destupat la minte, îi lipseau total cunoștințele pur spirituale, cu ajutorul cărora ar fi putut continua o discuție cu îngerul.

17. De aceea, el a venit la Mine și Mi-a spus: „Doamne și Învățătorule fără de seamăn, în mod categoric, acesta nu este un vis, iar spiritul - sau ce este el - a expus în fața mea idei despre care niciun om n-ar fi putut nici măcar visa vreodată! Și ce poate face un om ca noi cu ele?! Cel mai uluitor lucru este faptul că mi-a spus că și el a purtat odată un trup de om, pe un alt corp ceresc. Eu însă mă întreb unde ar mai putea exista o lume, alta decât cea de pe acest pământ! Eu și nenumărați alți oameni n-am auzit niciodată despre așa ceva. Cum trebuie înțeleasă, de fapt, afirmația aceasta, cu totul surprinzătoare?"

18. Eu am spus: „Liniștește-te, prietene! Mergi înapoi la el, iar el îți va arăta și celelalte planete, care sunt nenumărate în spațiul infinit! Căci te asigur Eu că spiritul acesta nu ți-a spus nici măcar o singură vorbă neadevărată. Dar du-te acum la el și întreabă-l tot ceea ce îți este încă neclar, iar el îți va arăta și îți va explica totul în modul cel mai practic cu putință!"

Capitolul 191

Despre cea de-a doua și cea de-a treia vedere

1. Romanul Mi-a mulțumit pentru sfat, s-a întors la înger și i-a spus: „Dragă spirite îngeresc, îți sunt foarte recunoscător pentru vorbele atât de limpezi pe care le-am auzit de la tine; însă nouă, locuitori ai acestui pământ și copii ai lui Dumnezeu, actuali sau în devenire, ne este foarte greu să ne obișnuim cu înțelepciunea voastră suprapământeană! Căci oare ce am putea noi să știm despre alte lumi din spațiul cel infinit, când nu cunoaștem prea bine nici măcar pământul acesta al nostru?! Fii dar bun și prezintă-mi dovezi palpabile pentru afirmațiile tale, căci altfel, toată înțelepciunea ta nu va avea niciun efect asupra noastră!"

2. Atunci spiritul angelic a spus: „Îmi ceri cam mult, dar va trebui să-ți ofer ceea ce-mi ceri, întrucât așa voiește Domnul. Vederea ta interioară ți-a fost astfel deschisă, încât cu ochii sufletului tău să ne poți vedea pe noi, spiritele cele pure - dar aceasta, numai datorită faptului că noi ne-am constituit, din sfera noastră vitală exterioară, un fel de trup material în care ne-am înveșmântat.

3. Căci dacă ne-am afla doar în chip de spirite pure printre voi, în ciuda celei de-a doua vederi de care dispuneți acum, voi tot nu ne-ați putea vedea. Dar atunci când, în lumea de dincolo, veți deține vederea pur spirituală - pe care o putem numi a treia vedere sau viziunea profundă a Spiritului -, ne veți putea vedea și în chip de spirite pure. Și tocmai această a treia vedere îți este necesară pentru ca tu să poți vedea, asemenea nouă, toate celelalte corpuri cerești care, în mod analogic și la o scară redusă, există chiar și în tine, dar sufletul tău nu va putea să perceapă aceasta decât atunci când va fi una cu Spiritul tău Divin.

4. Totuși, cu îngăduința Domnului, putem face ca, pentru un scurt timp, Spiritul vostru să vi se reveleze pe deplin, și astfel să dobândiți și vederea a treia, cea mai înaltă și cea mai pură.

5. Vă voi plasa așadar mai întâi între Lună și Pământ, pentru ca să vă puteți da seama că pământul acesta pe care trăiți nu este decât o sferă, așa cum se arată ochilor voștri trupești Luna și Soarele. Apoi vă voi transporta cu totul pe Lună, apoi pe Soare, și după aceea pe mai multe alte lumi și planete. Sunteți de acord cu această propunere a mea?"

6. Iar romanul a răspuns: „Fără îndoială! Dar toate acestea nu vor lua oare prea mult timp? Căci dacă stelele acelea sunt nişte lumi cel puţin la fel de mari ca pământul acesta, ele trebuie să se afle la distanţe inimaginabil de mari faţă de pământul nostru, din moment ce ne apar atât de mici, astfel că, se înţelege de la sine că o asemenea călătorie spirituală, oricât de rapidă ar fi, tot trebuie să dureze un timp oarecare.”

7. Şi atunci îngerul a spus: „Spiritul pur nu cunoaşte nici timp şi nici spaţiu. Pentru el, a fi aici sau la o depărtare infinit de mare reprezintă unul şi acelaşi lucru, iar «acum» şi «peste eoni de ani» este de asemenea unul şi acelaşi lucru. De aceea, într-o stare pur spirituală, puteţi vedea şi afla într-o clipă mult mai multe decât aţi putea afla, doar destul de vag, în câteva mii de ani, pe calea instruirii prin cuvânt, fiind în trupurile voastre - şi firește că pentru aşa ceva viaţa omului pe pământ este mult prea scurtă. Şi acesta este deja un avantaj foarte mare pentru suflet, fiindcă alături de noi, el învaţă instantaneu mult mai multe lucruri şi într-o manieră atât de pură şi de adevărată cum nu ar putea-o face nici într-un lung şir de ani tereştri. Căci, odată ce un suflet şi-a dobândit în trupul său chiar şi numai o oarecare independenţă, lui îi este de mare folos dacă se descotoroseşte apoi de trupul cel greoi şi bântuit de suferinţe, pentru că el poate apoi, în compania noastră, să primească adevărata învăţătură a vieţii.

8. Dar acum, fiţi cu toţii atenţi, căci vă voi elibera de îndată spiritele, ce reprezintă adevărata viaţă divină a iubirii, care face ca voi să fiţi copiii lui Dumnezeu sau, în mod cert, o va face dacă veţi trăi conform Voinţei Sale, aşa cum v-a fost ea revelată în detaliu. Aşa să fie! Fiţi deci liberi şi priviţi Creaţia cea veşnică a lui Dumnezeu, care este asemenea vouă!”

9. Şi după ce îngerul, urmând Voinţa Mea, li s-a adresat astfel, toţi au căzut într-un fel de somn al trupului, putând însă vorbi, deşi erau lipsiţi de orice fel de alte simţuri trupeşti.

Capitolul 192

O vizita în univers

1. Toţi erau culcaţi la pământ, mai puţin Agricola, care, stând pe o bancă, a început de îndată să vorbească astfel: „Deci mingea aceea de acolo de jos este Pământul, iar aici, sus, ca o minge mai mică, este Luna, şi acolo, mai jos de Pământ, dacă nu mă înşel, este Soarele! O, dar aceasta este o privelişte minunată, iar spaţiul cel aparent gol este plin de făpturi de felul meu! Unele coboară spre Pământ, iar altele pleacă de pe el, în sus. O, uite şi lumea selenară! Ea seamănă mult cu pământul nostru; doar că totul pare aici atât de pustiu şi de părăsit! Chiar că nu mi-ar plăcea să trăiesc aici, şi se pare că nici locuitorilor de aici nu le place prea mult; căci toţi au chipuri foarte posomorâte şi arată extrem de prăpădiţi.”

2. Îngerul a spus: „Acelea sunt suflete de pe pământ, care, într-un anumit fel, se purifică aici de prea marea lor pasiune pentru lume, spre a deveni apoi apte de o dezvoltare spirituală mai înaltă. Uite, partea opusă a lunii are un aspect oarecum mai vesel şi mai natural. Aici se află adevăraţii locuitori ai lumii selenare.”

3. Romanul s-a declarat mulţumit cu explicaţiile primite şi şi-a reluat observaţiile pline de uluire.

4. De pe Lună au mers mai departe, spre Soare.

5. Iar când a ajuns în apropierea Soarelui, Agricola i-a spus îngerului: „Prietene, lumea aceasta este prea mare pentru mine! Aici mă pierd cu totul şi simt că dispar în neant. Du-mă mai bine pe o lume mai mică!”

6. Iar îngerul a spus: „Ei bine, prietene, aceasta nu stă în puterea mea, căci eu doar mă supun întru totul Voinţei Domnului! Dar atunci când ne vom afla pe solul acestei lumi de lumină, o vei găsi mult mai prietenoasă. Să mergem deci!”

7. Şi în aceeaşi clipă s-au şi aflat în ţinutul cel mai minunat al centurii mediane. Iar aici, romanul a rămas uluit de atâta splendoare. Şi când a mai văzut şi oamenii de o frumuseţe

nemaipomenită, nici nu mai voia să plece de acolo şi l-a rugat pe înger să-l lase să ia cu sine o fecioară din acea lume uriaşă, pe pământul său cel mic, pentru ca să-i poată convinge pe toţi că Soarele este şi el o lume şi că pe el trăiesc oameni mult mai frumoşi şi mai buni decât noi.

8. Dar îngerul a spus: „Ei bine, prietene, lucrul acesta este cu neputinţă! Căci chiar dacă eu aş putea să o transport pe pământ, ea n-ar putea trăi în niciun caz acolo, căci pentru ea aerul de pe pământ ar echivala cu ceea ce apa reprezintă pe pământ pentru oamenii cu trup de carne. Vezi, aşadar, că oamenii din celelalte lumi sunt astfel constituiţi încât să nu poată trăi decât în lumea destinată lor. Dar acum, să mergem mai departe!”

9. Şi, după Soare, ei au mai vizitat câteva planete şi câţiva sori mai apropiaţi, sori care i-au plăcut romanului atât de mult, încât regreta mereu că nu era locuitor al unei asemenea lumi pline de splendoare.

10. Îngerul însă i-a spus: „Bine, prietene, dar sufletul tău a trăit cu adevărat într-un corp din lumea aceasta de lumină timp de patru mii de ani pământeşti! Şi, uite, aici se mai află încă locuinţa ta cea frumoasă. Iar oamenii care intră şi ies de acolo au fost, sub aspectul trupului, rudele tale cele mai apropiate.

11. Dar într-o zi ai aflat de la un înţelept călător că în spaţiul infinit al Creaţiei există undeva o lume, în care oamenii pot să devină, mai devreme sau mai târziu, copii ai Marelui Dumnezeu, dacă acceptă ca sufletele lor să părăsească lumea în care se află, pentru ca pe pământul acela al lui Dumnezeu să suporte, din iubire, într-un trup greoi, proba unei vieţi libere, însă fără să aibă nici măcar o singură amintire despre lumea minunată din care au provenit, căci viaţa din lumea aceea nu ar avea la bază înţelepciunea cea clarvăzătoare, ci, mai ales la început, doar iubirea cea mai oarbă. Aceasta te-a încântat şi, în scurt timp, ai fost transportat în lumea aceasta, iar sufletul tău eliberat din vechiul trup a fost conceput într-un pântec de femeie de pe Pământ, şi-anume, în cel mai minunat oraş al acestui pământ al lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva, în anumite vise luminoase ale tale, să te cuprindă vreun dor tainic de a te întoarce din nou aici!

12. Vezi dar că tu ai mai trăit deja într-o astfel de lume frumoasă, lucru pe care spiritul tău îl şi recunoaşte preabine, şi acum îţi şi aminteşti toate cele pe care le-ai făcut cu vreo cincizeci de ani pământeşti înainte! Dar, pentru ca dorul tău de a te afla din nou aici să nu se aprindă prea tare, ne vom întoarce de îndată pe pământul nostru dumnezeiesc.”

13. Şi, în aceeaşi clipă, toţi romanii au fost readuşi, de la cea de-a treia vedere, înapoi la cea de-a doua, trezindu-se complet, dar păstrând amintirea a tot ceea ce văzuseră şi aflaseră.

14. Iar când s-au ridicat cu toţii de la pământ, unul dintre ei a spus: „Eu am văzut cutare şi cutare lucru! Cumva aţi văzut şi aţi auzit şi voi lucruri asemănătoare?”

15. Şi fiecare a relatat pe scurt ceea ce văzuse şi aflase.

16. Şi atunci, Agricola a spus: „Acum chiar cred că totul trebuie să fie aşa cum am văzut şi am auzit eu, pentru că voi toţi aţi văzut şi aţi auzit exact aceleaşi lucruri. Deci toţi aceşti sori şi planete există, mulţi dintre ei fiind infinit mai mari şi mai frumoşi decât pământul nostru - şi pe toate acestea să le fi creat oare spiritul evreului acestuia minunat?!”

17. Şi îngerul a spus: „Da, fratele meu pământean, toate acestea şi încă multe altele, infinit mai măreţe şi mai minunate! Şi acest Spirit grandios şi etern, care S-a făcut om pe pământul vostru, a săvârşit acum minunea aceasta, pentru ca şi voi să-L recunoaşteţi cu adevărat pe El, să trăiţi potrivit cuvintelor Sale, iar apoi să deveniţi copiii Săi preafericiţi. Iar acum, duceţi-vă cu toţii şi mulţumiţi-I din toată inima pentru lucrurile măreţe pe care vi le-a revelat, El, care este Stăpânul tuturor lucrurilor şi al întregii vieţi!”

18. Şi toţi au făcut lucrul acesta, iar Eu le-am retras atunci şi cea de-a doua vedere, şi cetele de îngeri au devenit din nou invizibile pentru ei.

19. Apoi i-am întrebat dacă le-a plăcut minunea aceasta.

20. Şi toţi au răspuns: „Nespus de mult!”

21. În acelaşi timp, ei au mărturisit că simt o mare nevoie de odihnă şi că până mâine nu vor fi capabili să vorbească pe îndelete despre toate acestea. Astfel că ne-am reîntors în sala noastră cea mare, unde au adormit cu toţii.

Capitolul 193

Semnificaţia spirituală a momentelor zilei. Cel ce slujeşte altarului trebuie sa trăiască de pe urma altarului

1. A doua zi am ieşit afară odată cu răsăritul soarelui. Era o zi senină, iar soarele se ridica într-o strălucire magnifică.

2. Eu admiram împreună cu ucenicii frumosul spectacol al naturii, când Ioan Mi s-a adresat: „Doamne, uite, eu chiar nu înţeleg de ce un răsărit frumos îmi provoacă întotdeauna o impresie atât de plăcută şi-mi încântă atât de mult inima, în timp ce soarele de amiază mă lasă complet indiferent, iar cel de asfinţit mă face mai curând contemplativ şi trist!”

3. Iar Eu am spus: „Aceasta apare la om dintr-o bucurie de a trăi, bună şi îndreptăţită. Dimineaţa se aseamănă cu tinereţea cea plină de bucurie şi candoare a omului, motiv pentru care, omului pur şi cu sentimente curate, ea îi şi insuflă bucuria tinereţii.

4. Amiaza îi corespunde omului în putere, care este nevoit să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunţii; de aceea, amiaza nici nu mai generează sentimente atât de gingaşe precum dimineaţa. Căci maturitatea este serioasă, iar poezia vieţii dispare, făcând loc unei anume rigori de viaţă, care, e drept, nu are farmec pentru un suflet foarte sensibil, căci este plină de griji şi de suferinţe de care inima nu se poate bucura - deşi această rigoare îi este necesară omului pentru dobândirea Vieţii adevărate.

5. Şi, în sfârşit, seara, ca simbol al morţii pământene şi al sfârşitului tuturor lucrurilor, nu poate produce asupra unui suflet, cu adevărat simţitor altă impresie decât una sumbră, deşi seara este şi ea la fel de necesară ca şi dimineaţa sau miezul zilei. Căci dacă pentru om n-ar exista şi amurgul vieţii, atunci el nu ar putea cunoaşte nici dimineaţa Vieţii eterne şi nici Adevărul cel veşnic.

6. Vezi tu, pur şi simplu de aici provine sentimentul tău, foarte firesc de altfel, dar care nu apare la fel la toţi oamenii! Căci există oameni care iubesc mult mai mult serile decât dimineţile; ba există chiar unii cărora dimineţile le produc un sentiment cu totul şi cu totul neplăcut, la amiază se simt un pic mai bine, seara foarte bine, iar noaptea cel mai bine. E drept că astfel ele oameni fac parte din categoria celor care trăiesc greşit, şi este greu să-i povăţuieşti de bine pe asemenea oameni şi să-i aduci pe calea cea dreaptă; căci aceştia şi-au acumulat aici, pe pământ, cu toată râvna, doar comori care până la urmă ajung să fie mâncate de rugină şi ele molii. Şi, odată ce un om a ajuns în acest punct, este foarte greu să-i mai faci să se transforme.

7. De aceea, vă şi spun vouă, tuturor: nu căutaţi să adunaţi în lumea aceasta niciodată comori pe care să le poată ataca rugina şi moliile! Şi nu vă preocupaţi de ce veţi mânca mâine, şi nici cu ce vă veţi îmbrăca! Este de ajuns că fiecare zi îşi are grijile ei. Iar Tatăl din Ceruri ştie preabine de ce aveţi nevoie. Uitaţi-vă la păsările de pe acoperişuri şi la florile câmpului! Ele nu seamănă şi nu seceră, şi totuşi, sunt îndestulate din belşug de către Tatăl din Ceruri. Oare vrăbiile nu-şi au veşmântul şi hrana lor, iar florile câmpului nu au şi ele veşminte mai minunate decât a avut vreodată Solomon, în toată splendoarea sa? Şi voi, nu sunteţi oare cu mult mai presus decât păsările, din care poţi cumpăra o duzină cu un singur bănuţ, sau decât ierburile de pe câmp, care astăzi înfloresc, iar mâine sunt cosite, uscate, iar apoi, nefiind o hrană suficient de bună pentru vite, sunt folosite la aprinderea focului?! Iar acum, că aţi aflat lucrurile acestea de la Mine, acţionaţi în consecinţă! Şi voi, care sunteţi ucenicii Mei aleşi, veţi avea întotdeauna din ce să trăiţi.

8. Căci Moise a spus, atunci când a hotărât să se dea zeciuială preoților din seminția leviților: «Cel care slujește altarul, acela de pe urma altarului să trăiască!» Iar Eu vă spun vouă acum acelaşi lucru, deşi cu alte cuvinte. Şi de aceea, am rostit vorbele acestea doar către voi, căci nu vreau să fie o poruncă în urma căreia nimeni să nu-şi mai cultive ogorul şi să nu-şi mai îngrijească viile; ci vorbele acestea sunt valabile doar pentru voi, lucrătorii aleşi ai viei Mele spirituale; căci celorlalți le spun: cel care nu lucrează, acela nici să nu mănânce! Însă aceluia care caută Împărăția Mea şi dreptatea ei, aceluia, ca şi vouă, toate celelalte i se vor da în plus şi fără plată."

9. Şi atunci Ioan Mi-a mulțumit în mod deosebit pentru această învățătură şi M-a întrebat dacă să o consemneze şi pe aceasta.

10. Iar Eu i-am spus: „Fără îndoială, dar numai pentru voi şi pentru urmaşii voştri. Căci dacă ar fi valabilă pentru toți ceilalți oameni, în curând pământul ar deveni un deşert.[34]"

Capitolul 194

Domnul nostru Iisus Hristos face descrierea celor treizeci de romani

1. (Domnul): „Dar uite că s-au trezit şi romanii noştri, şi cât de curând vor veni la noi; însă voi să nu le spuneți prea multe! Căci Eu voi decide ce trebuie făcut cu ei. Pentru nişte păgâni, ei sunt în fond nişte oameni foarte cumsecade; dar sunt totuşi nişte păgâni, iar somnul lor este adânc. Vă veți convinge voi înşivă cât de puțin preț vor pune ei astăzi - când efectul vinului a trecut - pe lucrurile pe care le-au văzut şi auzit ieri. Îşi amintesc fără îndoială de toate; dar li se pare că nu au fost decât un fel de vis luminos. De aceea, vă spun să nu le vorbiți sau sa le amintiți despre lucrurile acelea.

2. Cât despre fată, să ştiți că ea a plecat încă din faptul zilei, după ce l-a rugat pe hangiu să-Mi transmită întreaga ei iubire şi asigurarea fermă că nu va mai păcătui niciodată de acum înainte. Iar Eu vă pun vouă că ea chiar îşi va ține cuvântul. Deci rețineți şi respectați pe cât puteți ceea ce v-am spus acum referitor la romani; căci în curând vă veți convinge voi înşivă că Eu am întotdeauna dreptate!"

3. Ucenicii s-au mirat foarte tare auzind despre cei treizeci de romani, care ieri fuseseră atât de înflăcărați pentru Mine, că astăzi ar putea considera toate acestea a fi fost doar un fel de vis luminos.

4. Eu am spus: „Nu vă mirați prea tare; căci ieri, aceşti oameni au băut cam mult, încă de jos din oraş, după care, cam de şapte ori mai mult decât noi toți împreună. De aceea, ei erau mai mult într-un fel de vis decât în stare de trezie, căci un om beat visează cu ochii deschişi. Şi de aceea, tot ce au trăit în noaptea trecută li se pare acum că a fost mai curând un vis luminos. Însă partea cea mai frumoasă este că acum ei îşi povestesc unul altuia ceea ce au visat, şi fiecare povesteşte exact acelaşi vis. Aşa că nu mai înțeleg nimic şi pun totul pe seama vinului, care, după părerea lor, a fost vrăjit de vreun magician. Iar despre fată nu îşi mai amintesc nimic.

5. Eu intenționat am săvârşit o minune atât de mare când ei erau amețiți de vin. Căci dacă ar fi fost perfect lucizi, ei m-ar fi considerat fără îndoială a fi unul dintre zeii lor; dar aşa e mai bine, căci pentru libertatea sufletului omenesc este întotdeauna preferabil ca el să primească un astfel de semn evident în vis decât în stare de luciditate perfectă. Aceasta s-a petrecut şi cu romanii aceştia ieri, iar voi veți vedea imediat ce efect a avut acest lucru asupra lor."

6. Şi, pe când stabileam lucrurile acestea cu ucenicii Mei, Lazăr şi hangiul au venit la noi afară, iar hangiul Mi-a transmis mai întâi salutul îndatoritor al fetei.

[34] Vezi Matei 6/19-21 şi 25-34.

7. Lazăr Mi-a spus: „Doamne, dar este de-a dreptul ciudat cum se comportă astăzi romanii aceştia, şi mai ales Agricola, care ieri era atât de guraliv! Căci astăzi el este cât se poate de taciturn, şi toţi consideră minunile cele măreţe săvârşite de Tine ieri drept un vis; dar culmea culmilor este că, bineînţeles, toţi povestesc unul şi acelaşi vis! O parte dintre ei îl consideră a fi efectul vinului, care fără îndoială că a fost vrăjit. Agricola însă susţine că visul se datorează faptului că fantezia lui, frământată de prea multă vreme de ideea evreului celui vestit, a generat la ei toţi, în acelaşi timp, dar fără ca ei să fie conştienţi de aceasta, o astfel de iluzie, care i-a urmărit apoi o noapte întreagă. Ceea ce este cel mai frumos însă este faptul că ei nici nu mai ştiu cum au ajuns în hanul acesta de pe deal! Eu i-am spus lui Agricola că au fost aduşi încoace, destul de târziu, de către o fată. Dar nici de acest lucru nu-şi mai amintesc! Ei bine, să-i înţeleagă cine vrea pe oamenii aceştia - căci pentru mine sunt prea ciudaţi!”

8. Eu am spus: „Lăsaţi lucrurile aşa cum sunt! Este bine aşa; căci dacă oamenii aceştia ar fi fost ieri treji de-a binelea, Eu nu M-aş fi putut arăta lor aşa cum am făcut-o. Dar întrucât ei, în beţia lor, se aflau mai mult în vis decât în stare de trezie, lucrurile au ieşit mai mult decât bine. Însă ia aminte, să nu Mă trădezi cumva! Şi dacă ei mai întreabă pe vreunul dintre voi despre evreul cel vestit, atunci să le spuneţi că în dimineaţa aceasta El va predica în Templu! Şi atunci, ei vor veni neîntârziat la Templu şi vor voi să Mă vadă şi să Mă audă. Şi abia după aceea vor fi ceva mai pregătiţi să afle unele lucruri în plus, în legătură cu imaginile lor din vis.”

9. Lazăr a spus: „Preabine, Doamne! Dar, uite, gustarea de dimineaţă este deja pregătită! Nu ai vrea să mănânci mai întâi împreună cu ucenicii Tăi şi abia după aceea să mergi în Templu?”

10. Eu am spus: „O, ba da. Dar să mergem într-o altă odaie, ca să nu fim la un loc cu romanii! Căci foarte curând, mai mulţi dintre ei vor ieşi şi vor pune o mulţime de întrebări. Ucenicii Mei ştiu deja ce trebuie să facă. Astfel, Eu voi scăpa foarte simplu de ei. Între timp, aranjează tu într-o altă odaie gustarea noastră, iar noi vom veni imediat să mâncăm, şi după aceea vom merge la Templu!”

Capitolul 195

Cei treizeci de romani Îl caută pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Auzind acestea, cei doi au intrat pe dată în casă şi le-au făcut pe toate precum le cerusem. Dar de-abia intraseră ei în casă, că mai mulţi romani au şi venit la noi, afară, admirând şi ei priveliştea cea frumoasă care se înfăţişa de pe deal.

2. Şi unul dintre ei s-a apropiat de un ucenic şi l-a întrebat dacă a petrecut şi el noaptea în acest han, eventual şi ceilalţi.

3. Ucenicul însă a arătat spre Mine şi a spus: „Cel de acolo ştie limba voastră, aşa că duceţi-vă şi vorbiţi cu El!”

4. Iar unul dintre romani, care ştia puţină ebraică, a înţeles ce i s-a spus, şi a venit pe dată la Mine şi M-a întrebat ceea ce îl întrebase pe ucenic mai înainte.

5. Iar Eu i-am răspuns: „Dar de ce ne tot întrebi? Noi nu te-am întrebat pe tine dacă ţi-ai petrecut noaptea la acest han! Am fost aici, desigur, dar nu văd de ce v-ar privi aceasta pe voi, nişte străini, atâta timp cât noi nu v-am deranjat în niciun fel odihna! Dar acum, spune-Mi de ce ne întrebi acest lucru!”

6. Iar romanul a spus: „Ei bine, pentru că noi l-am căutat ieri, chiar şi alaltăieri, pe evreul cel vestit şi am nimerit din întâmplare în hanul acesta! Dar vinul cel tare ne-a cam ameţit, iar apoi în somn am avut cu toţii acelaşi vis minunat: se făcea că îl găsisem pe evreul cel renumit, care, printre altele, ne-a adus chiar aici şi ne-a arătat întreaga sa putere şi minunăţie dumnezeiască, astfel că am rămas peste măsură de uluiţi, considerându-l pe evreul cel

minunat drept un adevărat zeu, care pentru un timp s-a întrupat *pro forma* în om, pentru a putea astfel învăța ființele mai bune să dobândească o viață superioară. Aceasta însă este doar o mică parte din visul nostru. Firește că dacă doar unul dintre noi ar fi visat visul respectiv - ar fi fost pur şi simplu un vis de o frumusețe rară; dar iată că noi toți, fără excepție, am avut acelaşi vis, lucru fără îndoială destul de neobişnuit! Cu toții ne-am gândit că o fi fost din cauza vinului, şi de aceea v-am întrebat dacă nu ați petrecut şi voi noaptea aici şi dacă nu ați avut şi voi acelaşi vis. Aşadar, să nu vă supărați pe noi!"

7. Eu am spus: „O, nu, câtuşi de puțin! Dar nu vă puteți aminti deloc cum arăta evreul cel vestit?"

8. Iar romanul a spus: „Vezi, acesta este deja un lucru cam dificil. Dar dacă ar fi aşa, după mine, atunci, din câte îmi mai pot aminti, el arăta cam ca tine, dragă prietene! Te rog însă să nu te superi că spun acest lucru!"

9. Eu am spus: „Ei bine, pentru aceasta chiar că nu am de ce să Mă supăr; poate că oi fi fost chiar Eu însumi Acela!"

10. Iar romanul a spus, zâmbind: „Hm, hm, se pare că ție îți arde de glumă, dragă prietene! Dar eu îți spun un lucru: acest vis straniu n-a fost deloc o glumă; căci dacă ai fi avut şi tu un asemenea vis, ai fi şi tu la fel de tulburat!"

11. Eu am spus; „De unde ştii că n-am văzut şi Eu acelaşi lucru ca şi voi?! Dar să lăsăm acum acestea! Noi mai rămânem şi în seara aceasta aici şi dacă veți rămâne şi voi, vom putea reveni asupra acestei chestiuni. Acum însă, ne vom lua de îndată gustarea de dimineață, iar apoi vom pleca la treburile noastre! Cât despre locul unde veți putea să-L vedeți şi să-L auziți astăzi pe acest evreu minunat, vă va spune mai târziu stăpânul casei; căci el va şti aceasta cu siguranță."

12. Iar romanul a spus politicos: „Atunci vă doresc poftă bună! Şi sper ca stăpânul casei să fie atât de bun încât să ne spună şi nouă unde va putea fi văzut şi auzit acest om renumit!"

13. Eu am spus: „Preabine! Dar în cazul acesta, păstrați-vă mintea limpede, căci altminteri veți adormi şi veți avea în continuare doar vise cu El, cum s-a petrecut şi încă se va mai petrece cu mulți! Şi acum, la masă!"

14. Şi cu aceasta, i-am părăsit pe romani şi ne-am dus în camera în care era deja pregătită gustarea noastră. Şi romanii au făcut acelaşi lucru, numai că ei au fost serviți în aceeaşi sală ca în ziua precedentă. Iar noi am terminat degrabă şi am pornit în jos, spre oraş, unde am început prin a ne plimba un pic; căci înainte de ora nouă (conform măsurătorii actuale a timpului) nu se petrecea nimic în Templu, cel puțin în această zi de după sărbătoare.

Capitolul 196

Domnul nostru Iisus Hristos îi învață pe oameni în Templu. Comentariile mulțimii care-L ascultă

(Evanghelia după Ioan, 8/2)

1. Astfel, de îndată ce s-a deschis, Eu am intrat în Templu foarte de dimineață, împreună cu ucenicii, fiind deci unul dintre primii acolo. *(Ioan 8/2)* Şi când oamenii au văzut că Mă aflam în Templu, au venit în număr mare la Mine, iar Eu M-am aşezat şi am început să îi învăț prin tot felul de pilde, imagini şi exemple, dintre care multe se găsesc în Evanghelie.

2. Şi le-am vorbit oamenilor despre marea iubire, bunătate şi dreptate a lui Dumnezeu Tatăl şi de asemenea le-am arătat în ce constă de fapt Împărăția lui Dumnezeu, care era atât de aproape de ei.

3. Şi mulți au crezut în Mine.

4. Iar unii dintre ei au spus: „El este cu adevărat un mare proroc şi ne surprinde foarte tare că fariseii nu vor să recunoască lucrul acesta! În plus, el este şi complet dezinteresat. Căci, după ştiinţa noastră, niciodată nu s-a lăsat plătit pentru marile sale acte, de binefacere, şi este cunoscut faptul că peste tot pe unde, conform obiceiului străvechi, a fost găzduit împreună cu ucenicii săi, el de fiecare dată l-a răsplătit pe stăpânul casei într-un mod miraculos, făcându-i un bine care valora de o mie de ori mai mult decât primise. În plus, nu este un om trist şi se poartă cu toţi la fel, iar dacă el ne spune acum: «Veniţi la Mine toţi cei împovăraţi de păcate şi de greutăţi, căci Eu vă voi întări, şi veţi găsi la Mine adevărata mângâiere şi liniş-te a vieţii!», noi trebuie să-l credem negreşit!

5. Fiindcă un om care vorbeşte atât de înţelept şi cu atâta suflet, care acţionează astfel şi care săvârşeşte minuni atât de mari, acela fără îndoială că este un mare profet, de oriunde ar veni el! Căci se pune întrebarea dacă Mesia, atunci când va veni, va săvârşi minuni mai mari! De nu va veni cu tunete, fulgere şi ploaie de pucioasă, atunci fariseii vor crede în El la fel de puţin cât cred şi în acesta!”

6. Alţii, a căror credinţă era mai puternică spuneau: „Nu trebuie să mai aşteptăm nici-un alt Mesia; căci îl considerăm pe Acesta drept Cel adevărat! Cuvintele Sale au forţă şi via-ţă, iar faptele Sale sunt, fără îndoială, de natură dumnezeiască, astfel că El este întru totul adevăratul Mesia pentru noi. Iar cei care vor un altul, n-au decât să-l aştepte şi să se amăgeas-că singuri!”

7. Alţii, în schimb, spuneau: „Fariseii au încă prea multă putere asupra noastră, şi noi nu putem să facem ceea ce voim. La ce ne foloseşte adevărul şi credinţa, atâta timp cât farise-ii au puterea în mâinile lor, iar acum, sub stăpânirea romanilor, mai mult ca oricând?!”

8. Şi atunci, am spus Eu: „Dumnezeu este El însuşi iubirea cea veşnică şi adevărul! Nimic din lumea aceasta nu vă poate elibera decât numai adevărul. Cel ce acceptă păcatul, care a fost întotdeauna doar o minciună, acela va fi mereu un servitor al păcatului şi un sclav al celorlalţi păcătoşi şi mai mari, lipsiţi de conştiinţă şi de orice formă de iubire în afara iubi-rii pentru persoana lor cea jalnică. Însă cel care are adevărul în sine, acela este un duşman inveterat al minciunii şi al păcatului şi în acelaşi timp este liber; căci nimeni nu-l va putea convinge să păcătuiască. De aceea, alegeţi adevărul şi nu vă temeţi de aceia care pot să vă ucidă trupul, dar care nu-i pot face nimic sufletului vostru; în schimb temeţi-vă de Dumnezeu, care vă poate nimici şi sufletul, la un loc cu trupul.

9. Căci în lumea de dincolo, pentru răul suferit de trup, Dumnezeu vă va răsplăti înmi-it; dar pentru răul suferit de suflet Dumnezeu nu vă va răsplăti în veci. Căci de aceea Dumne-zeu i-a dat sufletului mintea, raţiunea, conştiinţa, liberul-arbitru şi legea, pentru ca el să poată judeca ce este bine şi ce este rău şi să poate alege, de bunăvoie, una sau alta. Iar după ceea ce va fi ales, el se va judeca singur spre pierzania sau spre mântuirea sa.

10. Însă Tatăl din Ceruri vrea ca voi toţi să ajungeţi la Viaţa Veşnică, şi de aceea M-a trimis pe Mine în lumea aceasta. Aşa că, vă mai spun o dată: cel care crede în Mine, acela va avea Viaţa Veşnică; însă cel care nu crede că Eu am fost trimis la voi de către Tatăl, acela îşi va pierde Viaţa pe care ar fi putut-o dobândi atât de uşor aici pe pământ. Tatăl din Ceruri Mă iubeşte, pe Mine şi pe toţi aceia care cred în Mine, şi Eu însumi le voi dărui lor, prin adevărul cuvintelor Mele, Viaţa cea Veşnică!”

11. În momentul acesta, unii au spus: „Este totuşi ciudat cum vorbeşte omul acesta despre sine şi cum aproape că se aşează pe aceeaşi treaptă cu Dumnezeu. Şi e chiar o adevă-rată minune că fariseii încă îl mai suportă de atâta vreme!”

12. Iar alţii au spus: „Vorbeşte liber şi direct, iar noi nu găsim nimic necuviincios în vorbele sale! El spune pe faţă adevărul adevărat, iar fariseii vor avea mult de furcă până să găsească ceva împotriva lui!”

13. Şi alţii au răspuns: „O, nu vă faceţi griji pentru asta, vor găsi ei ceva cât de cu-rând!”

14. Şi atunci, un vameş aflat în preajmă a spus: „Da, dar şi de data aceasta vor da bir cu fugiții, ca şi până acum! Căci stricații ăştia nu vor putea inventa în veci ceva împotriva acestui Prea-Adevărat!”

15. Apoi s-a aşternut pentru o vreme liniştea, iar fariseii erau plini de ură şi se tot gândeau cum să Mă prindă cu vreun cuvânt sau cu vreun precept enunțat de Mine, pentru ca apoi să Mă poată acuza de minciună şi să-i poată spune mulțimii cu emfază: «Ia uitați-l pe profetul vostru cel adevărat, pe Mesia al vostru! Iată cum stă el acum, ca un mincinos, în fața voastră!» Dar, oricât şi-au frământat mintea, n-au reuşit să găsească nimic serios.

Capitolul 197

Femeia adulteră

(Evanghelia după Ioan 8/3-11)

1. Şi, pe când se tot gândeau fariseii aşa, zbirii lor le-au adus o femeie adulteră prinsă asupra faptului, care acum, potrivit legilor lui Moise, trebuia bătută cu pietre - pedeapsă pe care fariseii de atunci, când adultera era bogată, o echivalau întotdeauna cu o amendă mare în bani. Dacă ea era săracă, însă tânără şi frumoasă, era de regulă biciuită, după care trebuia să le slujească templierilor; cât despre cele bătrâne şi urâte, natura le ferea ea însăşi de adulter. Femeia adusă era foarte tânără, dar săracă, şi cu ocazia sărbătorii vruse să câştige un ban de la un străin bogat, pentru a-şi asigura traiul. Ea ar fi devenit fără îndoială sclava templierilor, dacă Eu n-aş fi fost de față şi dacă templierii nu ar fi crezut că pot să se folosească de ea, pentru a Mă prinde pe Mine.

2. Aşa că nefericita adulteră a fost adusă îndată de către cei mai mari dintre farisei în fața Mea, în mijlocul mulțimii care Mă înconjura din toate părțile. *(Ioan 8/3)*

3. Iar când femeia, chinuită de frica morții, s-a aflat în fața Mea, unul dintre mai-marii fariseilor M-a întrebat: „Femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea adulterul. *(Ioan 8/4)* Moise ne-a poruncit în Lege ca pe astfel de femei să le ucidem cu pietre - iar Legea lui Moise este, ca să zicem aşa, Legea lui Dumnezeu. Tu ce zici?” *(Ioan 8/5)*

4. Se înțelege de la sine că făceau toate acestea doar ca să Mă încerce pe Mine şi să Mă pună în încurcătură, gândindu-se că voi fi împărțit între Legea foarte severă a lui Moise, pe de o parte, şi cuvântarea Mea despre marea milostivenie a lui Dumnezeu Tatăl, precum şi binecunoscuta Mea bunătate față de toți păcătoşii, pe de altă parte, iar ei vor găsi până la urmă o acuză împotriva Mea, putând apoi să-i spună mulțimii, cu mare pompă: «Ia uitați-l pe marele escroc şi amăgitor al poporului, pe care acum, pe bună dreptate, îl vom prinde şi-l vom supune judecății!»

5. Dar Eu nu le-am răspuns atât de repede precum se aşteptau ei, ci M-am aplecat şi am scris păcatele femeii cu degetul în nisip. *(Ioan 8/6)* Căci, cu ocazia sărbătorilor de asemenea amploare, se făcea întotdeauna foarte mult nisip pe jos, pentru că Templul era măturat abia după încheierea sărbătorilor, ocazie cu care praful adunat era vândut apoi la tot felul de evrei habotnici.

6. Însă când fariseii şi evreii au insistat cu întrebările lor, Eu M-am îndreptat şi le-am spus: „Este foarte adevărat că Moise a dat o astfel de lege; dar cei care au dreptul să ucidă cu pietre o asemenea păcătoasă trebuie să fie ei înşişi fără păcat - căci şi aceasta stă scris! Măcar cel care aruncă prima piatră asupra păcătoasei, acela trebuie să fie perfect curat şi fără de păcat! Aşa că, acela dintre voi care este fără păcat să arunce primul piatra asupra ei! *(Ioan 8/7).* Milostivenia lui Dumnezeu nu este astfel ştirbită în niciun fel; căci Moise le-a dat oamenilor legi înțelepte, iar cel ce le cunoaşte şi nu le respectă, acela s-a condamnat el singur şi şi-a pecetluit sentința de moarte!”

7. După care, M-am aplecat din nou şi am început să scriu pe pământ, ca mai înainte. *(Ioan 8/8)*

8. Iar când au auzit ei asemenea vorbe de la Mine, la care nu s-au aşteptat, conştiinţa lor spunându-le: «Voi înşivă sunteţi păcătoşi şi aţi comis adultere, iar poporul vă ştie ca atare!», ei n-au mai rostit niciunul niciun cuvânt şi, de la cei mai mari în grad până la cei mai mici, au plecat din Templu cât de repede au putut.

9. În câteva clipe, nimeni dintre farisei, cărturari, leviţi, cu slugile şi zbirii lor, nu se mai afla în mijlocul Templului, ci doar Eu cu păcătoasa, şi, se-nţelege, în jurul nostru, într-un cerc larg, mulţimea şi ucenicii Mei. *(Ioan 8/9)* Iar poporul s-a mirat foarte tare că i-am pus pe fugă pe farisei cu doar câteva vorbe.

10. Şi mai mulţi dintre oameni au spus cu voce tare: „O, nu trebuia să ridice decât o singură piatră, şi noi i-am fi făcut bucăţi, păcătoşi bătrâni ce sunt ei! Căci un păcătos nu are dreptul să judece un alt păcătos, şi cu atât mai puţin pe unul mai puţin păcătos decât el."

11. Şi atunci, din nou M-am îndreptat de spate şi am văzut că niciunul dintre judecători nu se mai afla acolo, ci doar femeia pe care ei ar fi vrut s-o omoare cu pietre.

12. Şi am întrebat-o: „Femeie, unde sunt dar pârâşii tăi? Nu te-a osândit niciunul?!" *(Ioan 8/10)*

18. Iar femeia adulteră a spus: „Niciunul, Doamne, ci toţi au dispărut de aici!" *(Ioan 8/11)*

14. Şi atunci Eu am spus către ea: „Nici Eu nu te osândesc! Mergi deci la casa ta şi de-acum să nu mai păcătuieşti! Căci de vei mai păcătui, îţi va merge rău!" *(Ioan 8/11)*

15. Atunci femeia păcătoasă Mi-a mulţumit pentru milostenia pe care i-o arătasem, dar M-a rugat totodată să o sfătuiesc cum să ajungă în siguranţă acasă; căci se temea totuşi că zbirii fariseilor o vor pândi pe undeva pe drum şi-i vor face rău.

16. Eu însă i-am spus: „Nu te teme de ei; căci ei vor fi de-acum fericiţi să nu le apari curând în cale! Du-te însă în mijlocul mulţimii, căci aceasta te va apăra şi te va conduce cu bine acasă! Uită-te numai acolo, lângă zidul Templului, şi-i vei vedea pe toţi cei care au fost mai înainte aici! Căci afară, mulţimea i-a luat la întrebări, ce-au păţit de fug aşa din Templu. Dar ei, fiindu-le ruşine să spună adevărul, au dat un răspuns destul de prostesc şi s-au întors pe furiş prin poarta dinspre răsărit. Iar tu, dacă vei merge în mijlocul mulţimii care crede în Mine, vei fi în siguranţă! Eu însă voi învăţa în continuare poporul, şi atunci ei vor veni din nou aici şi se vor apropia de Mine; căci acum ei Mă urăsc şi mai tare, pentru că i-am făcut de ruşine şi te-am salvat pe tine din ghearele lor. Du-te liniştită unde ţi-am spus Eu, şi de-acum înainte fii cucernică şi nu mai păcătui!"

17. Şi atunci ea s-a dus cu sfială spre mulţime, care însă a primit-o bine şi a încurajat-o, proferând ameninţări la adresa fariseilor.

Capitolul 198

Mărturisirea Domnului nostru Iisus Hristos în Templu

(Evanghelia după Ioan 8/12-29)

1. Şi când apoi s-a făcut din nou linişte în Templu, câţiva dintre oamenii din popor au spus: „Doamne şi Învăţătorule, nu Te lăsa tulburat de farisei, ci învaţă-ne în continuare, ca să aflăm despre misiunea Ta şi despre Împărăţia lui Dumnezeu; căci atunci când vorbeşti Tu, noi toţi suntem numai ochi şi urechi, iar inimile noastre bat cu toată puterea doar pentru Tine!"

2. Iar Eu am spus atunci către mulţime: „Fiţi dar atenţi şi ascultaţi-Mă; căci vreau să vă spun deschis cine sunt Eu în realitate!

3. Ascultați-Mă deci! Eu sunt Lumina lumii; cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina cea adevărată a Vieții.” *(Ioan 8/12)*

4. Şi atunci poporul a scos strigăte de bucurie şi a spus cu glas tare: „Da, acesta este adevărul adevărat; căci Tu, Învățătorule, ai venit ca o lumină strălucitoare în lumea aceasta, iar lumina aceasta ne face enorm de mult bine nouă, care am rătăcit atâta vreme prin noaptea cea mai adâncă a sufletului!”

5. Aceasta a fost deja prea mult pentru fariseii turbați de furie, astfel că au venit din nou spre Mine şi au spus: „Tu mărturiseşti despre tine însuți, deci mărturia ta nu este adevărată!” *(Ioan 8/13)*

6. Dar Eu am spus: „Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, fiindcă Eu ştiu de unde am venit şi unde Mă duc. Însă voi, fariseii, din cauza trufiei voastre, nu ştiți nici de unde vin Eu şi nici unde Mă duc. *(Ioan 8/14)* Voi judecați totul după trup, întrucât nu cunoaşteți Spiritul. Dar Eu nu judec astfel pe nimeni. *(Ioan 8/15)* Însă atunci când Eu judec, judecata Mea este dreaptă, pentru că Eu nu sunt singur aici, cum credeți voi, ci Tatăl care M-a trimis este cu Mine. *(Ioan 8/16)* Şi nu stă oare scris în Legea voastră că mărturia a doi oameni este adevărată? *(Ioan 8/17)* Aşadar, o dată mărturisesc Eu despre Mine însumi, şi a doua oară mărturiseşte despre Mine Tatăl, care M-a trimis în lumea aceasta. Câți martori vă mai trebuie oare?” *(Ioan 8/18)*

7. Atunci fariseii au sărit în sus şi au spus: „Ne crezi cumva tâmpiți? Unde este tatăl tău care să mărturisească despre tine în fața noastră?”

8. Şi atunci Eu M-am ridicat şi M-am îndreptat spre stâlpul pe care era fixată aşanumita „vistierie a lui Dumnezeu”, care purta numele acesta datorită faptului că acolo se depuneau ofrandele pentru Templu, şi am rostit cu glas tare, în acea cutie: „Voi, orbilor, nu Mă cunoaşteți nici pe Mine şi nici pe Tatăl Meu, căci dacă M-ați cunoaşte pe Mine, L-ați cunoaşte şi pe Tatăl Meu!” *(Ioan 8/19)*

9. Iar când am rostit cuvintele acestea cu voce tare în „vistieria lui Dumnezeu”, ei M-au întrebat de ce am vorbit în cutia aceea.

10. Şi Eu am spus: „Fiindcă este totuna dacă vorbesc în fața voastră sau în această cutie goală şi lipsită de viață! Cutia măcar a primit vorbele Mele cu răbdare, pe când voi nu ați fi făcut nici atât.”

11. Iar poporul a fost de acord cu explicația aceasta şi le-a cerut fariseilor să Mă lase să vorbesc nestingherit. Şi atunci fariseii s-au retras puțin mai în spate.

12. Eu am continuat să învăț poporul, fără a-i cruța pe farisei. Pe măsură ce demascam faptele lor ruşinoase în fața poporului, înşiruindu-i acestuia pe degete păcatele pentru care vor avea de dat socoteală, mulțimea jubila din ce în ce mai tare, iar fariseii deveneau din ce în ce mai furioşi. Dar ei nu M-au prins, căci nu venise încă ceasul Meu. *(Ioan 8/20)*

13. Atunci, alți câțiva evrei, care mai erau încă destul de ataşați de farisei, dar care în unele privințe îmi dădeau şi Mie dreptate, s-au apropiat de Mine şi au spus: „Dar spune-ne, totuşi, unde vrei să ajungi cu vorbele acestea?!”

14. Şi atunci Eu le-am spus din nou: „Țineți minte! Eu Mă voi duce de aici într-un fel necunoscut vouă, iar voi Mă veți căuta şi nu Mă veți găsi, şi veți muri în păcatele voastre! Căci unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.” *(Ioan 8/21)*

15. Atunci evreii au început să comenteze între ei: „Oare nu cumva, de frica fariseilor, pe care i-a înfuriat prea tare şi de a căror răzbunare nu prea mai are scăpare, îşi va lua singur viața, într-un gest de disperare? Căci altminteri, şi fiind în toate mințile, de ce ar spune: «Acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!»?” *(Ioan 8/22)*

16. Eu însă le-am spus cu seninătate: „Nu vă mai bateți capul! Căci vă voi explica Eu Însumi de îndată adevăratul motiv şi veți înțelege, fără nicio dificultate, de ce voi, aşa cum sunteți acum, nu puteți ajunge acolo unde Eu voi merge.

17. Iată! Voi sunteți de jos şi veți ajunge din nou tot jos; dar Eu sunt de sus şi Mă voi întoarce acolo, iar voi nu Mă veți putea urma.” *(Ioan 8/23)*

18. Atunci s-au înfuriat şi evreii aceia şi au spus: „Ce vrea să însemne aceasta? Oare nouă ne proroceşti chiar iadul?”

19. Şi Eu am spus: „O, nicidecum, dar lucrurile stau astfel: voi sunteți din lumea aceasta şi la fel şi sufletul vostru; Eu însă nu sunt din lumea aceasta!”

20. Iar evreii au întrebat: „Şi unde ar fi acea altă lume? Noi nu cunoaştem o alta!”

21. Eu am spus: „Desigur, voi nu cunoaşteți o alta! Iar Eu de aceea v-am şi spus lucrurile acestea, pentru că din cauza necredinței voastre voi veți muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeți că Eu sunt Mesia a cărui venire v-a fost prorocită, veți muri în păcatele voastre şi nu veți ajunge nicicând acolo unde Mă voi afla Eu cu aleşii Mei. *(Ioan 8/24)* Iar de nu ar fi astfel, ei bine, ca simplu om, aşa cum sunteți voi, Eu nu aş fi avut nicicând curajul să vă spun un astfel de lucru!”

22. Atunci au spus evreii: „Ce susții dar despre tine? Ci spune clar şi adevărat cine eşti de fapt!”

23. Eu am spus: „Este greu să vorbeşti cu surzii. Şi pentru că mai înainte nu M-ați înțeles, ascultați-Mă bine acum! Sunt în primul rând Acela care vorbesc acum cu voi!” *(Ioan 8/25)*

24. Şi au spus evreii: „Bine, şi în al doilea rând?”

25. Eu am spus: „Aveți puțină răbdare: o veți deduce voi înşivă din cuvintele Mele, căci multe mai am de spus şi de judecat în fața voastră! Ascultați deci! Cel ce M-a trimis pe Mine este perfect adevărat, iar ce grăiesc Eu în fața lumii, care sunteți voi, este doar ceea ce am auzit întotdeauna de la El.” *(Ioan 8/26)*

26. Dar cum evreii aceia orbi nu înțelegeau nici acum *(Ioan 8/27)* că le vorbeam despre Tatăl sau despre Iubirea cea Veşnică din Mine, ei au întrebat din nou: „Dar, în numele Templului şi al Sinaiului! Cine este deci acela care te-a trimis?”

27. Şi atunci Eu le-am spus cu un ton grav: „Ascultați-Mă! Când veți fi înălțat pe Fiul Omului, atunci veți şti, dar prea târziu, că Eu sunt şi că Eu, ca om, nu fac nimic de la Mine Însumi, ci spun şi fac mereu ceea ce M-a învățat Tatăl. *(Ioan 8/28)* Şi să mai ştiți un lucru: Tatăl care M-a trimis nu este undeva departe, ci El este aici, cu Mine. El nu Mă lasă niciodată singur, pentru că Eu făptuiesc întotdeauna ceea ce îi este Lui plăcut şi, asemenea Lui, nu Mă tem de niciun om din această lume. *(Ioan 8/29)* Iar dacă lucrurile n-ar fi astfel, Eu nu vi le-aş spune.”

Capitolul 199

Domnul nostru Iisus Hristos le răspunde oponenților Săi

(Evanghelia după Ioan 8/30-49)

1. Şi când am rostit cuvintele acestea către evrei, mulți au făcut ochii mari şi au spus: „Cu adevărat, omul acesta vorbeşte ca unul care are puterea, şi nimeni nu se încumetă să-l atingă sau să-i interzică să vorbească astfel în Templu! Dacă vreunul dintre noi ar fi rostit astfel de vorbe împotriva fariseilor, ar fi fost de zece ori omorât cu pietre până acum - iar pe acesta îl lasă să-i ponegrească şi ei nici nu mai îndrăznesc să se arate. Acesta este cu adevărat un lucru supranatural, aşa că merită să credem în vorbele sale!” *(Ioan 8/30)*

2. Iar atunci, Eu le-am spus evreilor care începuseră să creadă în Mine: „Dacă veți rămâne în Cuvântul Meu, veți deveni cu adevărat ucenicii Mei. *(Ioan 8/31)* Şi veți recunoaşte adevărul care se află în el, iar adevărul vă va face liberi, aşa cum v-am mai spus şi înainte.” *(Ioan 8/32)*

3. Atunci au răspuns evreii care încă nu credeau: „Noi suntem din sămânța lui Avraam şi n-am fost niciodată slujitorii cuiva, cu atât mai puțin sclavi! Şi atunci, cum am putea noi să fim mai liberi decât suntem?” *(Ioan 8/33)*

4. La care Eu le-am răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun: oricine trăieşte în păcat este robul păcatului, după cum v-am mai spus! *(Ioan 8/34)* Iar un asemenea rob nu este un om liber, el trebuind să asculte fără încetare de plăcerile şi de patimile trupului său. Robul nu rămâne în casă în veac, ci doar fiul. *(Ioan 8/35)* Aşadar, orice păcătos este rob, casa este Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea sa, iar fiul este adevărul. Deci dacă Eu, ca adevăratul Fiu al Împărăției lui Dumnezeu, vă voi face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” *(Ioan 8/36)*

5. Iar cei neîncrezători au spus din nou: „Nu uita că suntem sămânța lui Avraam şi n-am fost niciodată robi! Şi ce tot spui tu atunci că ne vei face liberi?”

6. Eu am spus: „O, ştiu preabine că sunteți urmaşi ai lui Avraam - căci şi Eu sunt la fel, trupeşte! Şi, deşi declarați că, fiind sămânța lui Avraam, n-ați fost niciodată robi, totuşi strămoşii voştri au fost, în Egipt, şi mai apoi în Babilon, iar acum voi sunteți robi ai Romei - dacă vreți să vorbim despre condițiile exterioare. Eu însă vă vorbesc despre viața voastră interioară, iar sub aspectul aceasta, voi ați fost dintotdeauna robii patimilor voastre şi v-ați lăsat stăpâniți de ele, asemenea posedaților. Iar că aşa stau lucrurile, îl dovedeşte însuşi faptul că voi căutați să Mă omorâți pe Mine, la fel cum încearcă şi fariseii. Iar lucrul acesta de aceea îl faceți, pentru că vorba Mea nu pătrunde în voi, întrucât nu o înțelegeți, şi voi Mă urâți, pentru că Eu spun adevărul. *(Ioan 8/37)* Eu vă spun vouă doar ceea ce dintotdeauna am văzut şi am auzit de la Tatăl Meu, dar voi, în loc să Mă ascultați, continuați să faceți doar ceea ce ați văzut şi auzit de la tații voştri, deşi aceasta nu vă foloseşte la nimic.” *(Ioan 8/38)*

7. Iar când Eu le-am aruncat evreilor toate acestea în față, ei au spus din nou: „Nu uita că tatăl nostru este Avraam! Iar lucrul acesta anulează toate acuzațiile tale împotriva noastră, înțelegi?”

8. Eu am spus: „O, vă înțeleg preabine! Dar dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face şi faptele lui Avraam! *(Ioan 8/39)* Acum însă căutați să Mă ucideți pe Mine ca pe cel mai mare criminal, şi aceasta pentru faptul că vă spun adevărul, pe care l-am auzit dintotdeauna de la Dumnezeu. Cu adevărat, Avraam n-a făcut aceasta. *(Ioan 8/40)* Voi săvârşiți într-adevăr faptele propriilor voştri tați, dar nu pe cele ale tatălui Avraam! Înțelegeți odată lucrul acesta!”

9. Atunci evreii cei necredincioşi, deja foarte înfuriați, au spus: „Prietene, noi nu suntem copii născuți din curvie! Noi avem un singur tată, iar acela este Dumnezeu Însuşi!” *(Ioan 8/41)*

10. Atunci Eu am zis către ei: „O, dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, atunci voi M-ați iubi pe Mine, aşa cum Mă iubesc aceia care M-au recunoscut; pentru că Eu din Dumnezeu Mă trag şi de la Dumnezeu vin. Căci cu adevărat, Eu nu am venit de la Mine însumi ca om, ci Dumnezeu M-a trimis pe Mine, respectiv, trupul acesta, prin care El Însuşi vi se revelează acum vouă, trup pe care voi vreți să-l ucideți. *(Ioan 8/42)* De ce atunci nu puteți auzi vocea Mea, dacă spuneți că sunteți copiii lui Dumnezeu?” *(Ioan 8/43)*

11. Iar evreii au spus: „Dar ce, nu te auzim?”

12. Eu am spus: „O, ba da, Mă auziți, desigur, cu urechile trupului vostru, Eu însă vă întreb de ce nu vă place înțelesul vorbelor Mele. Şi de ce altora le place, până şi romanilor de colo, care s-au adunat în jurul chivotului?”

13. Şi atunci au tăcut, neştiind ce să-Mi mai răspundă; căci se temeau de mulțime şi nu îndrăzneau să rostească în gura mare răspunsul lor, care fără îndoială că ar fi fost unul dur şi jignitor.

14. Mulțimea însă a strigat către Mine: „Doamne şi Învățătorule, fă ceva şi scapă de bogătaşii ăştia întunecați la minte; căci noi dorim să auzim de la Tine cuvintele luminoase şi pline de mântuire, şi nu veşnicele obiecții atât de prosteşti ale acestor orbi. Spune-le odată limpede şi pe față ce sunt ei cu adevărat, pentru ca apoi să plece!”

15. Eu am spus: „Aveți răbdare! Eu le-am spus deja că ei nu sunt copiii lui Dumnezeu, iar aceasta ar trebui să le ajungă!”

16. Iar evreii aceia, foarte revoltați, au spus: „Cum poți spune tu că noi nu suntem copiii lui Dumnezeu?!”

17. Şi atunci le-am spus cu severitate: „V-am explicat de ce, într-un mod foarte limpede şi adevărat. Pentru ce Mă întrebați din nou?! Bine, pentru că ați continuat să Mă întrebați, am să vă spun în continuare ceea ce sunteți! Aflați atunci: sunteți copiii tatălui diavolilor! El de la început a fost ucigaş de oameni şi nu a stat întru adevăr; pentru că adevărul n-a fost nicicând în el (în materie). Ori de câte ori spiritul acesta, care este tatăl vostru, grăieşte o minciună, el grăieşte dintru ale sale; căci a fost din totdeauna un mincinos şi tatăl minciunii.” *(Ioan 8/44)*

18. Iar evreii, deja furioşi de-a binelea, au spus: „Cine îți dă ție dreptul să spui astfel de lucruri despre noi în fața poporului? De ce suntem noi copiii Satanei?”

19. Eu am spus: „Pentru că Eu vă spun adevărul, iar voi nu Mă credeți!” *(Ioan 8/45)*

20. Şi au spus evreii: „Şi de ce te-am crede pe tine?”

21. Eu le-am spus: „Ca să nu muriți în păcatele voastre şi să puteți dobândi mântuirea!”

22. Evreii au spus: „Dar eşti şi tu tot un om ca şi noi; de ce tocmai cuvântul tău ne-ar mântui?”

23. Eu am spus: „Aşa este, acum sunt doar un om - însă un om care poate spune despre sine: «Cine dintre voi Mă poate acuza de păcat?»! Şi din moment ce Eu spun adevărul, Eu care în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor sunt fără păcat, voi de ce nu Mă credeți? *(Ioan 8/46)* Cel care este de la Dumnezeu, acela ascultă cu plăcere cuvintele lui Dumnezeu. Dar voi de aceea nu vreți să ascultați Cuvântul Meu, care este al lui Dumnezeu, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu!” *(Ioan 8/47)*

24. Evreii, orbiți de-a binelea de furie, Mi-au spus: „Nu zicem noi bine că tu nu eşti decât un samaritean, care îl ai pe necuratul în tine, în loc de Spiritul lui Dumnezeu?!” *(Ioan 8/48)*

25. Iar Eu am spus: „Eu nu sunt un samaritean, şi cu atât mai puțin îl am pe necuratul, lucru pe care-l pot dovedi mii de oameni, ci Eu Îl cinstesc întotdeauna cu adevărat pe Dumnezeu, Tatăl Meu. Şi voi de ce Mă huliți? *(Ioan 8/49)* Şi de ce atâția alții, care M-au recunoscut preabine pe Mine şi pe Tatăl, nu Mă hulesc?”

Capitolul 200

Despre esența Domnului nostru Iisus Hristos

(Evanghelia după Ioan S/50-59)

1. Atunci mulțimea a început din nou să-şi arate nerăbdarea, spunându-Mi: „Doamne, Te rugăm, goneşte-i pe nebunii aceştia orbi de lângă Tine; căci ei Te deranjează şi pe Tine, şi pe noi. Şi dacă nu se potolesc cât mai curând, o să-i potolim noi cu forța; întrucât noi pentru Tine am rămas aici şi pe Tine vrem să Te auzim, nu pe întunecații ăştia. Un copil din leagăn este adeseori mai înțelept decât nebunii ăştia fără minte!

2. Noi toți, peste două mii de oameni, am înțeles foarte clar misiunea Ta şi ceea ce Tu eşti. Şi am înțeles foarte bine semnificația vorbelor Tale când ai spus: «Eu nu Mă aflu singur aici, ci Tatăl este mereu cu Mine!» Dar proştii ăştia nu înțeleg şi nu vor înțelege în veci că Tu şi cu Tatăl sunteți de fapt Una şi că atunci când ai spus: «Tatăl M-a trimis pe Mine!» ai vrut de fapt să explici pentru mintea redusă a oamenilor că Tu, Cel etern, Ți-ai creat Ție însuți un trup, spre a ne fi nouă, viermi ai pământului, un Dumnezeu vizibil, un învățător şi o mângâie-

re în marea noastră nevolnicie. Trupul Tău cel sfânt este Fiul Tău, şi astfel Tu, Tată, Te afli în persoană în faţa noastră, bieţi păcătoşi şi viermi ai acestui pământ!

3. Iar nebunii ăştia nu înţeleg aceasta, şi mai şi pretind că i-au citit pe toţi prorocii, care totuşi au descris foarte explicit şi în detaliu timpul în care va veni Mesia. Şi de vreme ce timpul acesta a venit, de ce atunci să nu se împlinească cele prorocite?

4. Iar dacă marii profeţi, plini de Spiritul lui Dumnezeu, au prevestit cu aproape o mie de ani înainte timpul acesta aşa cum este el astăzi, iar timpul acesta a venit chiar aşa cum l-au descris ei, de ce atunci să lipsească tocmai Mesia cel prorocit pentru aceste vremuri?! Dar El nici nu lipseşte, ci este aici, cu noi; iar noi L-am recunoscut, şi încă foarte uşor!

5. Însă aceşti urmaşi orbi ai celor care în pustiu, la poalele muntelui Sinai - în timp ce Iehova îi dădea lui Moise, pe munte, printre fulgere şi trăsnete, Legile cele sfinte - se închinau vițelului de aur, fără să le pese de Iehova, deşi El îşi proclama Legile cu glas de tunet chiar sub nasul lor, sunt şi astăzi, în faţa lui Dumnezeu, aceiaşi adoratori ai vițelului lor de aur şi, în marea lor prostie, au chiar neruşinarea să se ia de Tine, Doamne. O Doamne, fă-i să plece de aici şi învaţă-ne să Te cunoaştem mai bine – să ne recunoaştem păcatele noastre cele mari, pe care le-am săvârşit atât de des faţă de Tine!”

6. Eu le-am spus oamenilor: „Staţi liniştiţi; căci trebuie să le spun şi acestora cine sunt Eu, pentru ca apoi să nu se poată justifica spunând că lor nu li s-a spus aceasta! Ei ştiu deja că Eu nu caut slava Mea şi că există Cineva care o caută şi care judecă. *(Ioan 8/50)* Dar acest soi de oameni orbi şi vicleni nu va înţelege şi nu va recunoaşte nicicând aceasta, până când nu va fi stârpit din rădăcină. Şi de aceea, vă mai spun o dată: cu adevărat, cu adevărat, cine va păzi Cuvântul Meu, acela nu va vedea moartea în veci!” *(Ioan 8/51)*

7. Şi au răspuns evreii, de-acum orbiţi de furie: „Acum ştim cu adevărat că ai demon în tine! Căci dacă cuvântul tău este la fel de bun ca şi acela al lui Dumnezeu, tot cuvântul lui Dumnezeu a fost şi cel pe care l-au păzit Avraam şi Isaac şi Iacov şi toţi ceilalţi proroci, iar ei toţi au murit! Este oare cuvântul tău mai dumnezeiesc decât cel al patriarhilor şi al prorocilor, ca tu să vii să spui: «Cel ce va păzi cuvântul Meu, acela nu va vedea moartea în veci»?! *(Ioan 8/52)* Nu cumva eşti tu mai mare decât tatăl nostru, Avraam, care e mort, şi decât prorocii, care au murit şi ei cu toţii? Cine pretinzi tu că eşti?” *(Ioan 8/53)*

8. Iar Eu am spus: „Dacă Eu M-aş slăvi pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu ar fi; însă,Cel care Mă slăveşte este Tatăl Meu, despre care voi ziceţi că este Dumnezeul vostru. *(Ioan 8/54)* Voi nu L-aţi cunoscut, dar Eu Îl cunosc. Şi dacă Eu aş spune că nu-L cunosc, atunci aş fi un mincinos la fel ca şi voi, când spuneţi că El este Tatăl vostru! Eu însă Îl cunosc cu adevărat şi de aceea păzesc Cuvântul Lui! *(Ioan, 8/55)*

9. Însă am să vă mai spun un lucru, din care să puteţi deduce că Mie tatăl vostru, Avraam, nu-mi este necunoscut. Avraam s-a bucurat la gândul că va vedea timpul Meu pe acest pământ! Voi spuneţi că Avraam a murit; Eu însă vă spun că el a văzut totuşi timpul acesta fără încetare, din prima Mea zi, şi s-a bucurat foarte mult *(Ioan 8/56)* şi el vede în continuare acest timp şi se bucură!”

10. Acesta a fost un lucru mult prea incredibil pentru evreii cei orbi, care au răcnit din toate puterile: „Ce? Tu n-ai încă nici cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam?” *(Ioan S/57)*

11. Iar Eu am spus: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: Cu mult înainte să se fi născut Avraam Eu eram!” *(Ioan 8/58)*

12. Evreii simţeau că plesnesc de furie şi, nemaigăsind cuvinte pentru a da glas indignării lor, s-au aplecat şi au început să culeagă de pe jos pietrele care erau uşor de desprins şi care existau în număr destul de mare în incinta Templului - pentru întreţinerea căreia nu se cheltuia niciun ban - ca să arunce cu ele în Mine; Eu însă am dispărut repede şi, făcându-Mă invizibil pentru ei, am ieşit din Templu chiar prin mijlocul lor. *(Ioan 8/59)* Ucenicii, Lazăr şi romanii au venit repede după Mine, şi ne-am reîntors de îndată pe al nostru Munte al Măslinilor.

15. În Templu, în schimb, s-a petrecut o scenă ieşită din comun, cum nu s-a mai văzut o alta la fel într-o zi de sărbătoare. Poporul s-a năpustit asupra evreilor acelora şi a început să-i ia de gât cu atâta vehemenţă, încât au fost chemaţi soldaţii ca să facă un pic de ordine. Dar, în loc să se potolească, mulţimea le-a cerut insistent soldaţilor romani să pună mâna pe toţi evreii cei răi şi turbulenţi şi să-i predea tribunalelor, lucru care, cel puţin *pro forma,* s-a şi petrecut apoi. Numai astfel mulţimea s-a liniştit.

14. După toate acestea, un cărturar s-a dus în mijlocul Templului şi a vrut să înveţe poporul împotriva Mea. Dar n-a apucat să zică nici zece vorbe şi a şi trebuit să-şi ia tălpăşiţa.

Capitolul 201

Seducătorul femeii adultere este demascat

1. Trecuse de-acum bine de ora prânzului, când mulţimea a părăsit şi ea Templul şi oamenii au pornit cu toţii spre casele lor; au condus-o şi pe femeia adulteră acasă, iar acolo i-au povestit bărbatului ei ce s-a petrecut în Templu.

2. Bărbatul s-a întristat foarte tare şi le-a spus: „Nu femeia aceasta cumsecade a mea este de vină, ci eu sunt principalul vinovat!”

3. Iar unul dintre cei care i-au condus femeia acasă a întrebat: „Cum este posibil aşa ceva, ca tu să fii vinovat de faptul că femeia ta a comis adulter?”

4. Şi bărbatul a răspuns: „Prieteni, doar mizeria cea mare ne-a făcut pe mine şi pe femeia mea să plecăm urechea la oferta foarte ispititoare a unui străin! Dar străinul trebuie să fi fost fie vreun aprod, fie chiar vreun libidinos de fariseu deghizat, care de mai multă vreme râvnea la nevasta mea. Căci de îndată ce am luat banii şi i-am dus în altă odaie, au şi năvălit în casă zbirii şi au smuls femeia din braţele străinului - şi evident că eu n-am putut să mă învinuiesc decât pe mine, pentru nenorocirea cea mare care s-a abătut asupra nevestei mele dragi. Dar cum ea se află acum din nou aici, înţeleg că trebuie să se fi petrecut ceva deosebit; căci niciuna dintre cele care au fost prinse cu o asemenea faptă n-a mai ieşit vreodată de acolo. Ce s-a petrecut deci în Templu şi cum se explică faptul că nevasta mea a fost eliberată? Voi, oameni buni, aţi fost desigur martori la tot! Nu vreţi să-mi spuneţi şi mie ce-a fost acolo?”

5. Bărbaţii au spus: „Îţi va povesti nevasta ta. Doar marelui proroc din Galileea trebuie să-I mulţumească nefericita aceasta pentru eliberarea ei. Însă tot El i-a spus apoi ei să nu mai păcătuiască niciodată; căci altminteri, ar putea păţi lucruri mult mai rele. Asta ca să ştiţi ce aveţi de făcut de acum înainte!”

6. Şi atunci bărbatul a întrebat dacă n-ar putea avea şi el marea fericire de a se întâlni cu prorocul, pentru a-i mulţumi cum se cuvine.

7. Iar bărbaţii au spus: „Nu ştim să-ţi spunem pe unde ar putea fi El acum; doar atâta lucru am aflat, că El, de câte ori vine la Ierusalim, locuieşte la Lazăr în Betania. Acolo vrem să mergem şi noi să-L căutăm. Faceţi şi voi la fel! Acolo cel puţin vom putea afla încotro a apucat-o.”

8. Atunci a spus bărbatul: „În cazul acesta, s-ar putea să fie pe Muntele Măslinilor, pentru că Lazăr are acolo un han mare, care este foarte căutat de străini şi în care obişnuieşte să-şi petreacă şi el timpul când sunt sărbătorile.”

9. Şi bărbaţii au spus: „Cu atât mai bine! Atunci o să-l căutăm mai întâi acolo. Iar dacă nu este acolo, ne vom duce în Betania!”

10. Atunci bărbatul cu femeia sa le-au mulţumit oamenilor pentru ştirea aceasta, şi-au încuiat mica lor gospodărie şi au plecat de îndată împreună cu bărbaţii aceia, fiind acceptaţi cu plăcere de către ei. Pe drum însă s-au întâlnit cu nişte farisei, iar printre ei, atât femeia, cât şi bărbatul, l-au recunoscut imediat pe străinul care, în dimineaţa aceea, venise îmbrăcat în

haine de roman şi făcuse din frumoasa şi tânăra femeie o adulteră. Cei doi le-au spus lucrul acesta bărbaților cu care erau.

11. Iar bărbații s-au apropiat de fariseu şi l-au întrebat răstit: „Hei, prietene, o cunoşti pe femeia aceasta, pe care tu azi-dimineață, îmbrăcat în straie de roman, ai ademenit-o cu bani spre a face adulter? Faptul că tu ai fost acela o demonstrează capul tău ras, iar cei doi soți te-au recunoscut şi ei de departe! Ce ai de spus? Uite, noi suntem aici vreo şaptezeci şi doi de oameni şi vrem să te predăm tribunalului roman. Ce ai deci de spus?”

12. Atunci cei trei farisei au dat să o rupă la fugă. Dar oamenii nu i-au lăsat, ațindu-le calea, şi l-au întrebat încă o dată pe cel ras pe cap ce are de spus. Iar acela a început să îi blesteme, jurând că nu el a fost acela.

13. Atunci bărbatul şi femeia au spus: Jurămintele acestea strâmbe nu-ți folosesc la nimic; ştii bine că mărturia a doi oameni este luată în considerare de către tribunal. De aceea, hai acum cu noi la judecător, nemernicule, pentru ca să ajungi tu în groapa pe care ne-ai pregătit-o nouă!”

14. Atunci cei trei au început să se milogească, oferindu-i bărbatului o mulțime de bani. Dar acesta n-a vrut să primească nimic, ci a pretins doar ca pe viitor să fie lăsat în pace de către Templu. Lucru pe care cei trei l-au şi promis solemn, astfel că bărbații i-au lăsat să plece în treaba lor, dar cu avertismentul foarte serios că se vor duce neîntârziat la guvernator de cum vor afla că Templul a rostit chiar şi cel mai neînsemnat lucru defavorabil la adresa celor doi soți. Şi este lesne de înțeles că din momentul acela cei doi soți au avut liniște din partea Templului.

15. Desigur că şi incidentul acesta fusese creat de Voința Mea; căci fără el, bieții soți ar fi fost foarte prost văzuți la Ierusalim şi s-ar fi aflat mereu în mare pericol.

Capitolul 202

Lucrătorii îl vizitează pe Domnul nostru Iisus Hristos pe Muntele Măslinilor

1. Şi atunci, au pornit cu toții spre Muntele Măslinilor, unde Eu tocmai mâncăm împreună cu ucenicii şi cu Lazăr şi unde se aflau şi cei treizeci de romani, care şi ei mâncau. Iar când au ajuns acolo, au întrebat un argat de-al hanului dacă Eu Mă aflam acolo. Argatul le-a răspuns că da. Şi când cei vreo şaptezeci de bărbați au aflat această veste atât de bună, s-au bucurat şi l-au rugat pe argat să vină şi să Mă întrebe dacă le îngădui să intre în încăperea unde Mă aflam Eu.

2. Argatul a venit la Mine şi M-a întrebat lucrul acesta.

3. Iar Eu i-am spus: „Du-te afară şi spune-le acelora care te-au trimis: Cel care este flămând să vină şi să mănânce până se satură, iar cel căruia îi e sete să vină să bea! Căci cel ce va fi săturat de Mine nu va mai flămânzi în veci, iar cel ce va bea din vinul Meu nu va mai înseta niciodată; căci din coapsele sale vor curge râuri din apa cea vie. Du-te deci afară şi spune-le acestea!”

4. Şi argatul s-a dus de îndată afară şi le-a transmis bărbaților, cu exactitate, vorbele Mele.

5. Auzind vorbele acestea, nu prea au ştiut cum să le înțeleagă, şi au început să se întrebe unul pe celălalt dacă nu cumva Eu vreau să le dau o masă pe degeaba, ceea ce, considerau ei, nu s-ar fi cuvenit să accepte.

6. Şi de aceea cei şaptezeci i-au spus argatului: „Fii atât de bun şi du-te încă o dată înăuntru şi spune-i Bunului Domn şi Învățător că noi nu pentru mâncare şi băutură am venit aici, ci doar pentru El, pentru a mai auzi din gura Lui câteva cuvinte pline de lumină şi de viață!”

7. Iar argatul a revenit în odaie.

8. Însă Eu M-am întors către el şi am rostit: „Ştiu deja ce vrei să-Mi spui. Du-te la treburile tale, căci am să vorbesc chiar Eu cu oamenii aceia!”

9. Şi atunci argatul a plecat, iar Eu am ieşit afară la oameni şi le-am spus: „Cel ce are urechi de auzit să audă, iar cel ce are ochi de văzut să vadă! Pentru aceasta aţi venit voi aici, şi tocmai aceasta este adevărata hrană şi adevărata băutură pe care Eu vreau să v-o dau. Hrana trupului nu slujeşte la Viaţa cea Veşnică a sufletului, ci doar Cuvântul Meu, credinţa voastră în el şi faptele voastre săvârşite potrivit lui. Cuvântul Meu este hrana cea adevărată, iar credinţa şi faptele voastre sunt adevărata băutură. De aceea, veniţi cu toţii la Mine, cei care sunteţi obosiţi şi împovăraţi; căci Eu vă voi întări pe toţi!”

10. Şi bărbaţii au răspuns: „O Doamne, cât de bun şi de înţelept eşti Tu! Dacă ne-ai îngădui, am vrea să intrăm în sala aceea şi să aşteptăm acolo hrana aceasta spirituală de la Tine, până când vei voi Tu să ne întăreşti şi să ne însufleţeşti cu câteva vorbe de-ale Tale. Dar, uite, în mijlocul nostru se află şi femeia pe care marea Ta înţelepciune a smuls-o din ghearele fariseilor celor neobrăzaţi, precum şi nefericitul ei bărbat! Ei amândoi au venit împreună cu noi, spre a-Ti mulţumi încă o dată pentru marele bine pe care l-ai făcut lor! Dacă eşti de acord, vor veni şi ei cu noi în sală.”

11. Iar Eu am spus: „Ci de aceea am venit Eu în lumea aceasta, ca toţi aceia care sunt necăjiţi şi împovăraţi să vină la Mine. Căci Eu sunt medicul cel adevărat, care se duce la cei bolnavi ca să îi ajute, şi nu la cei sănătoşi, care nu au nevoie de medic. Aşa că, poftiţi cu toţii înăuntru!”

12. Şi M-am întors în sală, iar ei M-au urmat cu toţii.

13. Între timp, hangiul aşezase deja o masă mare, folosită pentru nunţi, la care au încăput foarte bine toţi cei şaptezeci de bărbaţi, împreună cu femeia. Iar când erau cu toţii aşezaţi, hangiul i-a întrebat dacă vor să mănânce şi să bea ceva.

14. Şi atunci a răspuns unul: „Prietene, noi toţi suntem oameni destul de săraci şi nu avem atâţia bani încât să ne permitem şi vin; aşa că, adu-ne doar nişte pâine şi câteva căni cu apă, şi ne vom mulţumi cu atât! Noi suntem cu toţii zilieri şi trăim de pe urma muncii mâinilor noastre. Aceste zece zile de sărbătoare sunt pentru noi perioada cea mai proastă, căci nu avem voie să lucrăm. Iar dacă nu lucrăm, nici nu câştigăm nimic, aşa încât acum nu avem cu ce să cumpărăm mai mult decât pâinea cea de toate zilele, întrucât micile noastre economii sunt pe sfârşite.”

15. Hangiul a spus: „Dar cu siguranţă că aveţi neveste şi copii! Aceia din ce trăiesc, dacă voi, bărbaţii, sunteţi atât de strâmtoraţi?”

16. Şi a răspuns bărbatul care vorbise mai înainte: „O, prietene, de fericirea aceasta noi nu avem parte, în afara celui care se află aici cu nevasta sa! Căci neveste nu-şi mai pot permite decât bogaţii acestei lumi. Noi, sărăntocii, nu ne putem lua o soţie, şi cu atât mai puţin să o şi întreţinem. Aşa că suntem burlaci şi nu avem de hrănit nici femei şi nici copii! Abia ne ducem noi zilele în timpurile acestea păcătoase. Ce ne-am face şi cu neveste şi copii?! Slavă Domnului, suntem burlaci!”

17. În momentul acesta a intervenit Lazăr: „Bine, dragii mei, dar dacă aţi dus-o atât de rău la Ierusalim, de ce nu aţi venit la mine, în Betania? Căci acolo aţi fi găsit de lucru din plin! Şi la mine nimeni nu se poate plânge că a suferit vreodată vreo lipsă.”

18. Bărbatul a răspuns: „Ştim preabine aceasta. Dar mai ştim şi că toată lumea vine la tine, de la distanţe foarte mari, pentru a căuta un mod de a-şi câştiga existenţa, aşa că nu am îndrăznit să te mai deranjăm şi noi. Totuşi, pe viitor o să ţinem cont de oferta aceasta a ta.”

19. Şi atunci Lazăr i-a poruncit hangiului să le aducă tuturor acestor oameni pâine şi vin din belşug. Iar hangiul a plecat cu toţi servitorii săi şi a adus cele cerute, în cantitate suficientă.

20. Când oaspeții au văzut şi vinul, i-au mulțumit lui Lazăr, iar unul dintre ei i-a spus: „Stăpâne, de băut vom bea vinul acesta, dar de plătit va fi dificil pentru noi! Poți avea însă toată încrederea că ne vom achita de datorie după trecerea sărbătorilor.”

21. Iar Lazăr le-a spus: „Mâncați şi beți fără nicio grijă; căci ceea ce mâncați aici este deja plătit!”

22. Şi atunci, toți au întrebat cine este cel care a plătit deja consumația lor; căci voiau să-i mulțumească binefăcătorului lor cum se cuvine.

23. Dar Lazăr a spus: „Lăsați întrebările, şi mai bine mâncați şi beți; căci acest binefăcător este pe deplin mulțumit doar cu intenția voastră bună!”

24. Prin urmare, ei s-au ridicat cu toții şi au spus: „Atunci, binefăcătorului nostru, care doreşte să rămână necunoscut, îi mulțumim din adâncul inimilor noastre!”

25. Apoi, aşezându-se, au început în sfârşit să mănânce şi să bea.

Capitolul 203

Cauza lipsei de credința a templierilor

1. La rândul nostru, şi noi mâncăm şi beam, iar romanii făceau şi ei acelaşi lucru, discutând multe despre Mine; însă nu puteau pricepe deloc de ce Eu, fiind înzestrat cu atâta putere şi forță dumnezeiască, a trebuit totuşi să fug din Templu de grupul acela mic de evrei.

2. Atunci Eu i-am spus lui Agricola: „Te înşeli dacă crezi că Eu am fugit de frica evreilor de acolo! Eu ştiu bine de ce am făcut astfel. Principalul a fost ca mulțimea să Mă recunoască şi să-i cunoască şi pe evreii cei răi, necredincioşi şi egoişti, mai bine decât a reuşit vreodată până acum. De aceea s-a şi dezlănțuit ea apoi împotriva lor şi le-a adus un «omagiu» de care respectivii îşi vor aminti toată viața. De ce să fi ridicat Eu mâna asupra lor, când ştiam preabine ce aveau ei să pățească, de îndată ce voi fi ieşit din Templu? De altfel, aici se află vreo şaptezeci de martori, care cu siguranță că ştiu foarte exact ce au pățit evreii cei furioşi după plecarea Mea.”

3. Iar romanul a spus: „Ascultă-mă, Învățătorule divin, noi suntem romani şi cunoaştem doar foarte puțin din religia iudaică, şi totuşi suntem convinşi că Tu eşti cu adevărat acel Mesia prorocit evreilor! Şi atunci, de ce nu cred lucrul acesta tocmai evreii, care ar trebui să cunoască mai bine decât oricine această religie a voastră? Ce motiv ar avea ei să nu creadă lucrul acesta, când văd că atât de mulți alții îl cred?”

4. Eu am spus: „Aceasta se datorează egoismului şi înfumurării lor nețărmurite, precum şi setei lor la fel de nețărmurite de putere. Potrivit concepției lor, Mesia ar trebui să coboare direct din ceruri, printre tunete şi fulgere, şi, cu o pompă extraordinară, să intre în Templu şi să-i înzestreze pe marii-preoți, pe farisei şi pe cărturari cu toată puterea şi gloria cerească, să-i alunge apoi pe romani din țară, iar pe templieri să-i aşeze în preajma Sa, pentru ca, înarmați cu toată puterea Lui, ei să poată domni curând peste întreaga lume.

5. Însă întrucât Eu am venit în lumea aceasta într-un cu totul alt mod, care a fost stabilit cu exactitate, încă de la începutul acestei lumi, şi anume, ca un om nevoiaş, într-o sărăcie desăvârşită, orbii aceia refuză să creadă că Eu aş fi Cel prorocit, şi totodată Mă urăsc, pentru că îşi dau seama că, prin Mine, se va duce de râpă în cel mai scurt timp întreaga lor faimă şi putere.

6. Poporul abia acum începe să-i cunoască cu adevărat şi să nu-i mai respecte, lucru pe care ei îl simt preabine, şi de aceea chibzuiesc fără încetare cum să Mă ucidă. Şi, dacă veți ține cont de toate acestea, veți înțelege fără îndoială de ce preoții nu vor să creadă în Mine.

7. Dar există şi unii preoți care au trecut de partea Mea, pentru că ei au recunoscut că Eu sunt cu adevărat Mesia, iar aceştia se află aici, la masa Mea, îmbrăcați în haine greceşti, şi

Mă însoțesc deja de mai bine de o jumătate de an, ca ucenici ai Mei, fiind martorii multor învățături şi fapte ale Mele. Întrebați-i, şi ei vă vor spune tot!

8. Iar aceştia doisprezece, care sunt aşezați alături de Mine, Mă însoțesc încă de la începutul lucrării Mele, şi ei cunosc toată învățătura şi faptele săvârşite de Mine pentru mântuirea oamenilor. Şi cu aceştia puteți discuta, iar ei nu vă vor ascunde nimic. Dar acum, haideți să mâncăm şi să bem; iar apoi vom putea continua discuția!"

9. Cu această explicație, romanii s-au declarat mulțumiți, iar Agricola a spus: „Iată că pretutindeni tagma clericilor este în slujba lui Pluto! Ea ar trebui să fie desființată cu totul, şi oamenilor să nu li se predice decât Învățătura Ta pur divină!"

Capitolul 204

Cum învață oamenii să-L recunoască pe Dumnezeu

1. Eu am spus: „Dragul Meu prieten, ceea ce tu doreşti se va şi petrece cândva! Dar treaba nu va fi atât de simplă precum îți imaginezi tu. Pentru că vechiul cler a prins rădăcini adânci, şi acestea nu pot fi stârpite de azi pe mâine! Pentru aşa ceva este nevoie de secole. Şi chiar şi atunci vor fi destule obstacole de trecut; nici în două mii de ani pământul acesta nu se va fi eliberat, nici pe departe, de tot clerul, şi cu atât mai puțin de tot păgânismul.

2. Oamenilor de lume le place lumea aceasta, şi de aceea, orice învățătură divină trebuie să aibă un aspect foarte lumesc pentru a avea un ecou în ei.

3. Oamenilor acestui pământ nu le va fi dăruit adevărul decât învăluit, căci, în forma sa pură, ei l-ar putea suporta la fel de puțin, pe cât ai fi tu în stare să priveşti, cu ochii larg deschişi, lumina soarelui la amiază. Oamenii trebuie întâi să învețe să gândească iar apoi să caute şi să descopere ei înşişi. Iar dacă un om nu a găsit el însuşi lumina interioară a vieții, nici o mie de învățători nu vor putea să-l învețe. Şi atunci, până la urmă va conta prea puțin dacă el va lua lumina drept întuneric sau întunericul drept lumină.

4. De aceea, omul are nevoie de un impuls pentru a porni în căutarea adevărului, dar nicidecum nu are nevoie de întregul adevăr dintr-o dată; căci pe acesta niciun om nu l-ar putea suporta fără a-şi pierde viața sa pământească, dacă el i s-ar revela brusc. Şi de aceea noi nu vom putea veni încă mult timp la oamenii de pe acest pământ cu întregul adevăr. Cu tine, care eşti un roman format în spiritul rațiunii pure, Eu nu pot vorbi altfel decât într-o manieră foarte naturală. Aşadar judecă tu însuți dacă am sau nu dreptate!"

5. Iar romanul a spus: „Fără îndoială că ai deplină dreptate. Dar eu nu înțeleg unde este aici înțelepciunea lui Dumnezeu şi, cu atât mai puțin, atotputernicia Sa! Căci oare nu El a creat întreg acest pământ, împreună cu omenirea, şi oare nu doar de El depinde toată existența?"

6. Eu am spus: „Aşa este, dar totodată, şi în primul rând, depind de El şi adevărata dezvoltare a vieții interioare şi mai ales posibilitatea omului de a accede la cea mai mare independență şi putere a vieții sale create! Iar acestea Dumnezeu le poate obține doar intervenind cât mai puțin posibil şi neinfluențând decât foarte uşor sentimentele oamenilor.

7. De aceea omul trebuie doar determinat - pentru început prin tot felul de fenomene din viața materială, iar apoi prin unele vise şi prin mici impulsuri interioare - să înceapă să mediteze el însuşi la diferite fenomene şi percepții; dar aceasta nu se produce în egală măsură cu toți oamenii, ci doar cu aceia pe care Dumnezeu i-a destinat în taină acestui scop. Ceilalți oameni aud apoi lucrurile respective de la un astfel de om mai luminat la minte, iar apoi ei îşi fac propriile lor observații şi meditează asupra lor.

8. Şi după ce aceşti oameni special treziți au meditat suficient, abia atunci li se va permite să descopere singuri că trebuie să existe un Dumnezeu care creează, ordonează şi

dirijează toate lucrurile. Astfel, în acest mod foarte firesc, se produce recunoaşterea unei Fiinţe Dumnezeieşti atotputernice, preaînţelepte şi de o bunătate desăvârşită.

9. Iar când întreaga omenire va fi ajuns la recunoaşterea aceasta, atunci îi vor fi permise revelaţii mai mari şi mai precise, de pe urma cărora oamenii se vor deştepta şi mai mult şi vor începe să-L recunoască pe Dumnezeu cu mai multă claritate şi certitudine, având totuşi deplina libertate de a accepta sau nu drept adevărate cele ce li s-au revelat şi de a acţiona sau nu în conformitate cu ele.

10. Cel care acceptă adevărul revelaţiei şi i se conformează va ajunge curând la o cunoaştere tot mai limpede şi la o viaţă cu adevărat liberă. Cel care, în loc să accepte acest adevăr, se ghidează doar după raţiunea şi experienţele sale, acţionând în conformitate cu acestea, nu comite neapărat un păcat; dar el rămâne totuşi în urmă şi va avea un drum mult mai lung de parcurs până când va ajunge la cunoaşterea cea pură a lui Dumnezeu şi la desăvârşirea adevăratei sale vieţi interioare.

11. Însă acela care, acceptând deplinul adevăr al unei revelaţii şi înţelegându-l limpede pe baza raţiunii sale, i se opune totuşi deliberat prin faptele sale, acela este un păcătos şi-şi distruge în felul acesta până şi viaţa din lumea de dincolo, pentru un timp atât de îndelungat, încât voi cu greu vi l-aţi putea imagina; căci acela îşi pierde orice lumină interioară, prin faptul că el nu urmează nici calea raţiunii sale şi nici revelaţia pe care a înţeles-o totuşi foarte bine.

12. Şi când un suflet ajunge astfel, din propria sa vină, în cea mai profundă întunecime a vieţii, nici chiar Dumnezeu, cu toată atotputernicia Sa, nu îl mai poate ajuta, ci trebuie să îl lase în starea sa, până când respectivul va dori totuşi să revină la o oarecare cunoaştere. Iar când acest moment se iveşte, iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu dispun de cele mai potrivite mijloace pentru a aduce un astfel de suflet pe calea cea dreaptă, aproape fără ca el să-şi dea seama. Şi iată, astfel se prezintă relaţia dintre Dumnezeu şi oamenii de pe acest pământ, care a fost creat tocmai pentru a-i purta pe copiii lui Dumnezeu.

13. În ceea ce priveşte relaţia cu Dumnezeu a oamenilor de pe alte planete, aceasta nu-i priveşte în niciun fel pe oamenii acestui pământ. Abia atunci când ei se vor fi desăvârşit drept copii ai lui Dumnezeu, Tatăl lor le va acorda dreptul deplin de a se preocupa şi de acest lucru.

14. Dar revelaţia pe care Dumnezeu le-o trimite acum oamenilor este cea mai mare dintre toate: căci mai mult decât să vin Eu Însumi în trup de om nu li se va mai putea petrece în veci oamenilor acestui pământ. Ferice de acela care crede în Mine, pe care prezenţa Mea nu-l supără şi care trăieşte şi făptuieşte după cum îl povăţuiesc Eu! Căci cel ce primeşte cuvintele Mele şi trăieşte şi făptuieşte în conformitate cu ele, acela va înţelege foarte curând că aceste cuvinte pe care Eu le rostesc şi le-am rostit către voi nu sunt cuvinte omeneşti, ci dumnezeieşti, şi ele sunt însăşi viaţa, lumina şi adevărul etern.

15. De aceea, să-i lăsăm în plata lor pe cei de jos, dacă ei nu vor să creadă în Mine; căci există foarte mulţi care cred în Mine şi care astfel poartă deja în ei înşişi Viaţa cea Veşnică; căci cu adevărat, există încă de pe acum unii care nu vor simţi gustul morţii! Eu sunt asemenea unui mire, iar cel care crede în Mine şi Mă iubeşte este întocmai ca o mireasă a Mea! Iar mireasa va avea de asemenea în sine Viaţa cea Veşnică, la fel cum şi Eu o am în Mine şi o şi pot dărui cui vreau, înţelegi tu acestea?”

Capitolul 205

Liberul-arbitru şi misiunea spirituala a oamenilor pe pământ

1. Atunci romanul a spus: „Într-adevăr, Tu eşti un zeu! Căci de ai fi doar un simplu om, asemenea mie, nicicând n-ai putea vorbi cu atâta înţelepciune. Iar minunile săvârşite de

Tine ieri, precum şi cele de astăzi din Templu îşi capătă confirmarea deplină abia prin cuvintele acestea ale Tale. Încă de la Roma am auzit vorbindu-se multe despre Tine; dar toate acele poveşti nu reprezintă nimic faţă de realitate. Acum însă, hai să ne întoarcem la mâncare şi la băutură; căci cele pe care le-am auzit sunt atât ele măreţe şi de profunde, încât trebuie mai întâi să ni le întipărim bine în minte, pentru a fi apoi din nou capabili să primim Graţia şi iubirea Ta. Căci Tu nu vorbeşti aşa cum un om cu o inteligenţă obişnuită ar vorbi despre o construcţie frumoasă, ci precum însuşi constructorul, care a ridicat chiar el edificiul din temelii. Şi de aceea, este necesar ca oamenii să-şi adune bine gândurile atunci când Te ascultă pe Tine, pentru a pricepe cu adevărat, punct cu punct, cuvintele Tale, dacă vor să obţină din ele un folos adevărat pentru viaţa lor. De aceea, să luăm acum o mică pauză; iar puţină pâine şi vin ne vor ajuta să înţelegem mai bine!”

2. După care romanii au reînceput să mănânce şi să bea cu poftă, iar noi am făcut acelaşi lucru. Şi cei şaptezeci de bărbaţi, împreună cu femeia salvată, au mâncat şi au băut şi ei cu însufleţire, discutând totodată despre cuvintele Mele adresate romanilor, dar şi despre discursul romanului, prin care el confirma spusele Mele, într-un mod foarte deschis şi sincer.

3. Şi ucenicii Mei erau în sinea lor foarte miraţi de inteligenţa romanului şi spuneau: „Ia te uită cât de repede a înţeles păgânul acesta lucrurile, iar evreii de acolo de jos tot nu reuşesc să vadă pădurea din cauza copacilor! Este totuşi cât se poate de surprinzător că oamenii aceia nu sunt în stare sau nu vor să vadă cu cea mai mare bucurie - deşi aceasta ar fi spre binele lor - lumina cea strălucitoare a vieţii!”

4. Şi unul dintre cei treizeci de iudei-greci a spus: „O, de priceput pricep ei foarte bine; dar nu vor să accepte, fiindcă sunt de părere că în felul acesta şi-ar pierde prestigiul, marile bogăţii şi viaţa cea îndestulată. Astfel că, pot să se pogoare şi îngerii din Ceruri şi să li se arate, spunând că Domnul şi Învăţătorul nostru este Hristosul, şi ei tot nu vor accepta aceasta, din motivul pe care tocmai vi l-am menţionat - lucru pe care eu îl cunosc cel mai bine, căci ştiu cum s-au comportat ei pe timpul marelui-preot cucernic Zaharia. Eu, ca şi mulţi alţii, l-am văzut pe îngerul lui Dumnezeu vorbind cu acel om pios şi eram în sinea noastră perfect convinşi că era o apariţie autentică; dar trufia neţărmurită şi egoismul celorlalţi farisei au fost mai mari decât adevărul, şi aceştia l-au sugrumat fără întârziere, între sanctuar şi altarul pentru sacrificii. Aşa au fost atunci şi la fel au rămas şi astăzi, iar dacă ar fi trăit pe vremea lui Moise, ei s-ar fi ridicat şi împotriva lui Iehova. Aceştia sunt preoţii şi aşa-zişii slujitori ai lui Dumnezeu, pe care Tu, o Doamne, încă îi mai tolerezi, deşi ei sunt de multă vreme prea răi chiar şi pentru Satana!”

5. Eu am spus; „Să lăsăm acestea acum; căci tocmai le-am explicat romanilor cum îi învăţ Eu pe toţi oamenii să trăiască, iar preoţii sunt şi el oameni. Dar oricât de îndârjită ar fi încăpăţânarea lor de a persevera în păcat, totuşi, prin ea vi se oferă vouă dovada cea mai clară a modului în care Dumnezeu respectă şi protejează liberul-arbitru al omului, ca unic germene pentru dobândirea vieţii celei independente, libere şi veşnice a sufletului, Şi tocmai faptul că acest liber-arbitru este astfel respectat şi protejat reprezintă dovada cea mai evidentă că Dumnezeu i-a creat pe oameni nu doar pentru pământul acesta şi pentru scurta lor viaţă de aici, ci pentru Viaţa Veşnică a spiritului, care însă nu poate fi dobândita în mod plenar decât prin libertatea deplină a voinţei sufletului în timpul acestei perioade limitate de viaţă - dar care poate fi şi pierdută, dacă un om perseverează fără oprire în îndărătnicia sa liber aleasă. Altfel spus, sufletul nu va înceta niciodată să fie suflet; ce fel de suflet - aceasta este o altă problemă. Căci în lumea cealaltă, desăvârşirea nu se mai poate realiza la fel ca în viaţa aceasta. Din ce motiv, aceasta v-am explicat-o deja, şi nu o singură dată. Dar abia după ce ne vom fi revigorat trupurile, ne vom continua discuţiile şi vom vorbi despre marea milostivenie a lui Dumnezeu.

6. Astăzi vor veni o mulţime de păcătoşi, vameşi şi chiar şi câţiva farisei deghizaţi, care au aflat că Eu sunt aici. Şi cu toţi aceştia vom avea de furcă. Aşa că, să mâncării acum bu-

catele din fața noastră, iar apoi să ne întoarcem la treabă! Dar în timp ce voi mânca şi Mă voi odihni, să nu îmi mai puneți întrebări! Aşa să fie deci!”

7. După aceea fiecare a mâncat şi a băut în linişte ceea ce-i mai rămăsese şi în scurt timp masa a luat sfârşit.

Capitolul 206

Despre păcat şi sacrificii

1. Mai erau vreo trei ceasuri până la apusul soarelui, când ne-am ridicat de la masă şi am ieşit pe afară. Ne-am plimbat cam vreun sfert de ceas de colo-colo pe deal, iar apoi ne-am aşezat sub un pâlc de măslini. Şi au apărut o mulțime de oameni pe deal, întrebându-i pe servitorii de la han dacă Eu Mă aflam cumva pe acolo. Servitorii au confirmat şi au arătat spre locul în care Mă găseam. Dar nou-sosiții, văzând atâta lume în jurul Meu, n-au îndrăznit să vină la Mine.

2. Însă Eu i-am spus lui Lazăr: „Cheamă-i încoace, căci aceştia sunt oamenii despre care am spus mai înainte că vor veni. Ei Mă caută pe Mine, aşa că trebuie să Mă şi găsească.”

3. Şi atunci Lazăr s-a dus şi le-a spus lucrul acesta, iar ei s-au apropiat cu mare sfială de Mine.

4. Iar când au ajuns lângă Mine, Eu M-am ridicat de jos şi i-am întrebat de ce au venit la Mine.

5. Şi atunci un vameş şi-a făcut curaj şi a spus: „Doamne şi Învățătorule, noi suntem nişte mari păcătoşi, care datorită slujbei noastre nu mai putem participa de mai mulți ani la sărbătorile, sacrificiile şi predicile din Templu; dar astăzi ne-am dus pentru Tine în Templu şi Ți-am ascultat cuvintele. Iar cuvintele acestea ne-au luminat foarte mult şi noi suntem pe deplin convinşi că Tu eşti Mesia cel prorocit, chiar dacă fariseii nu pot, sau nu vor să Te recunoască drept Acela care eşti.

6. Şi noi am dedus din vorbele Tale cele pline de adevăr că nici Tu însuți nu agreezi prea mult Templul, şi atunci am dorit să Te întrebăm pe Tine, Prea Adevăratule, dacă noi am putea obține în vreun fel de la Dumnezeu iertarea păcatelor noastre atât de mari. Ce spui Tu, Doamne şi Învățătorule, despre aceasta? Oare mai putem spera să avem parte de îndurarea lui Dumnezeu? Tu ai spus în Templu ca toți cei care se simt necăjiți şi copleşiți să vină la Tine, iar Tu îi vei alina, şi astfel am venit şi noi acum la Tine spre a primi alinarea cea adevărată.”

7. Eu ani spus: „Ascultați-Mă, ceea ce am declarat astăzi în Templu este valabil şi aici, pe dealul acesta! Cel care păcătuieşte, acela este robul păcatului şi adevăr nu este în el; iar atunci când în om nu există adevăr, nu există nici libertate.

8. Faptul că, datorită slujbei voastre, nu vă prea duceți la Templu şi la sărbătorile de acolo, n-ar fi păcatul vostru cel mai mare; în schimb, îi oprimați adesea pe sărmanii care sunt nevoiți să treacă prin vămile voastre şi, în plus, adeseori ați reținut simbria celor care lucrează pentru voi. Vedeți voi, acestea sunt păcate adevărate, iar cel care le făptuieşte nu ajunge în Ceruri, ci la judecată şi la moarte!

9. Căci cel care nu-şi iubeşte aproapele, acela cu atât mai puțin Îl iubeşte pe Dumnezeu, pe care ar trebui să-L iubească mai presus de orice. Dacă el nu-şi iubeşte aproapele, pe care îl vede în fața ochilor, cum ar putea să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Iar iubirea de Dumnezeu şi iubirea pentru aproapele - care decurge din cea dintâi - este însăşi viața sufletului; şi cine nu o are pe aceasta, acela nu are nici viața în sine, ci doar judecata şi moartea.

10. Dar Eu vă spun acum că sunteți absolviți de păcatele voastre, pentru că le-ați recunoscut şi v-ați căit şi v-ați lepădat de ele. Dar pentru iertarea deplină a acestor păcate este foarte important şi ca voi să-i despăgubiți pe toți aceia pe care i-ați înşelat şi, pe viitor, să nu

mai păcătuiți. Cel care nu-şi plăteşte până la ultimul bănuț datoriile față de frații şi surorile sale, acela nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu, până nu-şi va fi răscumpărat aceste păcate față de aproapele său. Faceți astfel, şi atunci veți dobândi Viața cea Veşnică, iar păcatele vă vor fi iertate în totalitate!

11. Căci nimeni în lume aceasta nu-L poate sluji pe Dumnezeu, fiind în acelaşi timp şi sclavul lui Mamona. Iar cel ce îl caută şi îl iubeşte pe Mamona, acela nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Însă acela care nu-L iubeşte pe Dumnezeu nu are în sine Viața cea Adevărată din Dumnezeu, ci doar o viață aparentă de la prințul acestei lumi, care este el însuşi mort şi nu-i poate da nimănui vreodată altceva decât moartea, care este esența sa de-a pururi. Aşa că, ştiți acum ce aveți de făcut; faceți astfel şi veți trăi în vecii vecilor!"

12. Atunci vameşul a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, Îți mulțumim din toată inima pentru această mare alinare! Ne vom da toată silința să le îndeplinim pe toate întocmai, dar vrem să Îți mai cerem un sfat, pe care Te rugăm să ai bunătatea să ni-l dai. Uite, noi, ca evrei, am păcătuit foarte tare şi față de Templu! Oare, după părerea Ta, nu suntem datori şi față de Templu să restituim toate ofrandele pe care ar fi trebuit să le dăm, după obicei?"

13. Eu am spus: „Puteți să faceți acest lucru dacă doriți, dar Dumnezeu nu va lua în seamă aşa ceva. Căci în fața lui Dumnezeu nu are valoare decât o inimă curată, miloasă, smerită şi plină de iubire. Şi ce puteți face în acest sens este să le dăruiți bunurile acelea sărmanilor, cu dreaptă măsură, şi mai ales văduvelor şi orfanilor săraci; căci acest lucru îi este plăcut lui Dumnezeu. Dar să îmbogățiți Templul şi mai mult nu are niciun fel de valoare în fața lui Dumnezeu.

14. Ştiți ce se spune în *Profeți* despre slăvirea lui Dumnezeu în Templu? Iată, astfel se spune: «Poporul acesta Mă slăveşte din vârful buzelor, dar inima sa este departe de Mine!» Eu vă spun vouă: toate ofrandele cele mari şi sacrificiile prin ardere sunt o oroare în fața lui Dumnezeu; căci El nu are nevoie de toate acestea. Şi ce I-ați putea oferi voi lui Dumnezeu din bunurile acestea lumeşti, pe care le-ați primit mai întâi voi de la El?! Dumnezeu nu are nevoie de mirosul de carne arsă a animalului înjunghiat; în schimb, ca Tată al vostru, are nevoie de iubirea arzândă din inimile voastre, ale celor care sunteți copiii Lui. Ați înțeles acum lucrurile acestea?"

15. Atunci a intervenit un fariseu, evident deghizat, mai din spatele grupului, pentru a Mă pune la încercare: „Învățătorule, dar dacă sacrificiile n-au nicio valoare în fața lui Dumnezeu, de ce atunci Moise şi Aaron le-au instituit la porunca lui Iehova?"

16. Iar Eu am răspuns: „Spre a vă oferi vouă o imagine a sacrificiului Aceluia, care în vremea aceasta se sacrifică pentru toți oamenii, de bunăvoie şi din cea mai curată iubire. În afară de aceasta, sacrificiile prin ardere şi prin tăiere au fost instituite şi ca o demonstrație împotriva voastră, ca să vă amintiți întotdeauna, cu astfel de ocazii, că sunteți necontenit păcătoşi şi necredincioşi în fața lui Dumnezeu cel adevărat, având astfel nevoie de o jertfă de ispăşire, care să vă demonstreze, ca imagine vie, că prin păcatele voastre cele multe v-ați îndepărtat de Dumnezeu şi vă este necesar un mijloc prin care să vă apropiați din nou de Dumnezeu şi să vă reuniți cu EL

17. Astfel că instituirea sacrificiilor nu are nicio altă valoare decât aceea de învățătură. Şi de aceea, sacrificiul adus de voi nu are o valoare propriu-zisă, care să însemne ceva şi în fața lui Dumnezeu, ci are semnificație doar pentru voi, în calitate de cuvânt povățuitor ferm al lui Dumnezeu, rostit printr-un simbol corespunzător, foarte lesne de înțeles pentru un înțelept. Iar cel care-l înțelege ştie deja şi tot ceea ce exprimă acel simbol. Iar dacă omul vrea ca simbolul său să aibă o valoare şi în fața lui Dumnezeu, el trebuie să acționeze din adâncul inimii sale, astfel încât faptele sale să corespundă sensului spiritual al acelui simbol.

18. Iar adevăratul sens spiritual al sacrificiilor - pe care voi le mai practicați încă, însă orbeşte şi într-o manieră absurdă, şi care tocmai de aceea nu mai au nicio valoare pentru nimeni - este acela că trebuie să-L iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele

vostru ca pe voi înşivă şi că nu trebuie să fiţi desfrânaţi şi să făptuiţi adulter. Ai înţeles toate acestea?”

19. La aceste cuvinte fariseul a făcut ochii mari şi i-a spus celui de lângă el: „Ce părere ai de cum vorbeşte şi cum învaţă omul acesta?”

20. Cel întrebat a răspuns: „Are o minte foarte limpede, nu poţi nega aceasta; dar acum am să-i pun eu o întrebare şi vom vedea cum va şti să răspundă la ea.”

21. După care, s-a întors către Mine şi Mi-a spus: „Învăţătorule, ai răspuns foarte bine. Dar dacă trebuie să-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi, în primul rând trebuie să ştiu cine este cu exactitate aproapele meu.”

22. Eu am răspuns: „În primul rând, orice om din preajma ta care ar putea avea nevoie de vreun ajutor oarecare de la tine şi, apoi, orice străin, fie el şi un păgân de la capătul lumii. Dar vă voi da o pildă, după care veţi putea judeca voi înşivă cine este cu adevărat aproapele vostru.”

23. Apoi le-am povestit pilda despre samariteanul cel milos şi M-am adresat celui cu întrebarea: „Cine a fost aici aproapele celui pe jumătate mort?”

24. Iar el a spus: „Cel care a făcut fapta cea bună!”

25. Iar Eu i-am răspuns: „Bine, du-te deci şi fă şi tu la fel, şi atunci Îi vei aduce o jertfă adevărată şi foarte plăcută lui Dumnezeu, care va fi mult mai bună decât orice sacrificiu prin ardere sau prin înjunghiere!”

26. Şi după aceasta, niciunul dintre fariseii deghizaţi n-a mai spus nimic. Toţi ceilalţi însă L-au lăudat pe Dumnezeu pentru faptul că i-a dăruit unui om atâta înţelepciune.

Capitolul 207

Profeţiile Domnului nostru Iisus Hristos despre Ierusalim şi despre sfârşitul Pământului. Împărăţia cea de o mie de ani şi judecata prin foc

1. Atunci Eu M-am ridicat în picioare şi am plecat cu ucenicii puţin mai încolo. Datorită priveliştii splendide, în acel loc fuseseră aduse mai multe bănci, precum şi tot felul de scaune. M-am oprit şi M-am aşezat în locul de unde se vedea cel mai bine Ierusalimul.

2. Ucenicii priveau oraşul cel frumos, iar Ioan Mi s-a adresat cu multă durere în glas: „Doamne, Iubirea mea, dar oare nu e mare păcat ca oraşul acesta să piară atât de dezastruos, conform prevestirilor Tale, şi aceasta atât de curând?”

3. Eu am spus: „Dragul Meu Ioan, ai făcut în privinţa aceasta o observaţie foarte justă, şi de altfel vezi şi lacrimile din ochii Mei. Dar ce să faci?! Vedeţi voi, ca să-i laşi pradă pierzaniei, de dragul acestor ziduri, pe toţi locuitorii de acolo, ar fi un lucru regretabil şi lipsit de înţelepciune. Căci sunt mai multe mii de oameni care locuiesc în interiorul zidurilor acelora şi care ar putea să înceapă să creadă în Mine! Şi iată, cei vreo şaptezeci de bărbaţi şi vameşii cei mulţi, împreună cu cei câţiva farisei şi cărturari deghizaţi, încă de astăzi vor începe să creadă în Mine; şi mai există o mulţime de oameni din popor care se vor îndrepta spre Învăţătura Mea în curând. De aceea şi trebuie ca locul acesta să mai fie cruţat un timp de o judecată prea aspră, de orice natură ar fi ea. Dar de îndată ce peştişorii cei buni vor fi salvaţi din balta aceasta, iar în ea nu vor mai colcăi decât şerpi şi broaşte râioase, atunci va fi venit vremea ca mlaştina cea împuţită să fie nimicită cu ajutorul focului şi al cutremurelor.

4. O, dar priviţi la întreg ţinutul acesta! Cum o fi arătat el oare acum zece mii ori o mie de ani?! Pe atunci nu exista decât puţin uscat pe aici, şi nici urmă de dealurile şi de văile acestea, acum atât de bogate în vegetaţie. Abia datorită erupţiilor, de o amplitudine inimaginabilă pentru voi, care au durat mai multe mii de ani pe aproape întreg pământul, planeta aceasta a ajuns cu timpul la aspectul său actual.

5. Şi, vedeţi voi, cu formarea spirituală a oamenilor lucrurile se petrec la fel ca şi cu formarea naturală a Pământului! Acum sufletele oamenilor mai sunt încă bântuite de furtuni dezlănţuite şi de sălbatice erupţii de foc. Patimi dintre cele mai nebuneşti ies la iveală şi distrug totul în preajmă. Dar să lăsăm lucrurile acestea - căci va veni până la urmă o vreme, în care toate aceste patimi vor da naştere unui sol paşnic şi fertil, şi abia atunci viaţa oamenilor va fi plină de lumină şi de fericire! Însă întotdeauna numărul celor cu adevărat buni şi curaţi va fi mai mic decât cel al oamenilor care se vor lăsa în continuare stăpâniţi, mai mult sau mai puţin, de patimile lumeşti.

6. Aceste vremuri mai bune vor dura vreo mie de ani şi ceva, iar pământul îşi va păstra configuraţia actuală, căci, nefiind bântuit de prea multe furtuni, el se află acum într-o oarecare stare de linişte şi de ordine şi este acoperit de câmpii fertile, deşi mai există şi destule pustiuri neroditoare, fără a mai pune la socoteală mările cele întinse.

7. Dar după perioada aceasta de mai bine de o mie de ani, pământul va avea de trecut o nouă mare probă a focului. Şi, la vremea aceea, munţii de pe acest pământ se vor transforma şi ei în câmpii netede şi roditoare, iar în multe locuri marea va trebui să elibereze pământul fertil, îngropat în adâncurile sale, iar oamenii mai buni îl vor lua în stăpânire şi vor face din el curând un Eden. Iar atunci va domni pentru totdeauna, până la disoluţia completă a Pământului, adevărata pace, iar moartea îşi va pierde definitiv orice putere.

8. Dar aşa cum munţii de pe acest pământ se vor transforma în teren neted, tot aşa şi oamenii vor fi nevoiţi să renunţe definitiv, în urma unor încercări dintre cele mai grele, la trufia lor, căci altminteri adevărata pace n-ar putea domni între oamenii acestui pământ şi nici în ei înşişi. Căci numai trufia oamenilor dezlănţuie războiul; în momentul în care a dispărut trufia, dispar şi invidia, gelozia, zgârcenia, ura şi discordia, şi, odată cu ele, toată gâlceava şi tot războiul.

9. Prin urmare, şi acest oraş renumit, unul dintre cele mai vechi din lume, a cărui piatră de temelie a fost pusă chiar de către marele rege din Salem, dar care astăzi nu mai este decât un munte de trufie, va decădea atât din punct de vedere moral, cât şi material şi va fi făcut una cu pământul, şi se va petrece cu el la fel ca şi cu un cedru înalt, dar foarte bătrân, care, uscându-se şi murind, va fi smuls de o furtună din rădăcinile sale putrede, va fi tăiat apoi cu ferăstrăul de nişte pădurari, mărunţit cu toporul şi, la urmă, ars în foc.

10. În cazul copacului, situaţia aceasta este determinată de natura sa. În cazul omului însă, ea este pricinuită de reaua sa voinţă, care nu acceptă să se supună niciunei legi, oricât de înţelepte, aşa cum hanohiţii, prin imensa lor nesupunere, au provocat odinioară Potopul[35], de pe urma căruia s-au prăpădit cu toţii în chipul cel mai jalnic. De câte mii de ori nu au fost ei avertizaţi de Mine, prin intermediul a nenumăraţi profeţi, să lase munţii în pace! Dar niciunul dintre ei n-a dat atenţie avertismentelor. Au mâncat, au băut, s-au îmbuibat şi au păcătuit în cele mai diverse chipuri, organizând mari festinuri, până când apele s-au revărsat din toate părţile asupra lor şi i-au înecat pe toţi. Şi la fel vor sta lucrurile şi aici.

11. Căci neamul acesta de năpârci, peste măsură de trufaş, împins de orbirea şi de setea sa de putere, se va ridica la un moment dat împotriva romanilor şi va voi să-i izgonească din ţară. Şi acesta îi va fi sfârşitul. Căci acel conducător de oşti şi viitor împărat care va face oraşul acesta şi poporul său una cu pământul s-a născut deja.

12. Şi iată ce se va petrece la sfârşitul existenţei omenirii, dar nu şi al pământului acestuia: în vremea aceea oamenii e drept că nu se vor apuca să surpe munţii din temelii, aşa cum au făcut hanohiţii în căutările lor după aur şi pietre preţioase, şi nici nu vor avea romani pe care să-i supere; dar vor începe să pătrundă, cu ajutorul a tot felul de maşinării acţionate de puterea focului, până în interiorul pământului, săpând puţuri şi găuri inimaginabil de adânci, prin care apoi, mase foarte mari de gaze inflamabile vor ieşi la suprafaţă. Şi, odată ce atmo-

[35] Despre acele evenimente vezi „Casa (Gospodăria) Domnului” de Jakob Lorber.

sfera pământului va fi saturată cu asemenea gaze, acestea vor lua foc aproape pe întreg pământul, transformând totul în cenuşă. Doar puţini oameni vor supravieţui. Însă cei care vor rămâne în viaţă vor fi oameni aleşi. Şi ei vor lua apoi în stăpânire un pământ cu adevărat înnoit, iar voi - şi mulţi dintre cei care vor veni după voi şi vor fi treziţi la viaţă în numele Meu - veţi fi învăţătorii şi ghizii lor.

13. Şi abia de atunci înainte împărăţia Mea se va instaura definitiv pe întregul pământ, iar oamenii de pe Soare vor comunica într-o perfectă egalitate de drepturi cu copiii Mei de pe acest pământ reînnoit şi iubirea lor faţă de adevăraţii Mei copiii va creşte.

14. Dar lucrurile acestea, pe care Eu vi le-am spus acum, ţineţi-le pentru voi; căci ele, oricât de cunoscute ar fi, tot nu vor contribui cu nimic la salvarea oamenilor din acest timp. Însă la momentul potrivit, atunci când oamenii vor fi în stare să suporte o revelaţie mai profundă, le voi dezvălui chiar Eu aceste lucruri în detaliu. Acum aţi înţeles totul bine?"

15. Iar Ioan a spus: „Doamne, Unica mea Iubire, lucrurile acestea le-am înţeles; căci din nou Tu Te-ai exprimat atât de limpede, încât mi-a fost foarte uşor. Cât despre ceilalţi fraţi, dacă şi ei au înţeles sau nu totul aşa cum trebuie, îţi vor spune cu siguranţă chiar ei, fiecare pentru sine!"

16. Şi toţi (în afară de Iuda) au spus că au înţeles foarte bine.

17. Numai ucenicul acesta, Iuda, a spus: „Mie, Doamne, nu-mi este prea clar!"

18. Eu am spus: „Din moment ce tuturor celorlalţi fraţi le este clar, în afară de tine, care întotdeauna te-ai lăudat cu inteligenţa ta, atunci întreabă-i pe fraţii tăi şi ei îţi vor explica ceea ce n-ai priceput! Căci smerenia înţelege totul mult mai repede decât trufia înrădăcinată, egoistă, care, dacă vei continua să perseverezi în ea, va deveni demonul, judecătorul şi moartea ta. Cu ce le eşti tu superior tuturor celorlalţi, încât să fii atât de vanitos?! Fii şi tu smerit, dacă vrei să scapi din ghearele Satanei!"

19. Şi atunci Iuda s-a dus la Nathanael, cu care se înţelegea cel mai bine, şi l-a întrebat diverse lucruri, pe care Nathanael i le-a explicat. Şi când s-a lămurit oarecum şi ucenicul acesta în legătură cu cele prorocite de Mine mai înainte, s-a liniştit şi el şi n-a mai pus alte întrebări.

20. Unul dintre iudeii-greci, care era şi el cu Mine, şi-a exprimat părerea că poate n-ar strica să li se spună şi celorlalţi evrei câte ceva din toate acestea.

21. Eu am spus: „Ceea ce va fi necesar pentru ei vor afla la timpul potrivit. Dar nu au nicio nevoie să ştie toate acestea. Însă iată că vine Lazăr al nostru. Haideţi să-l aşteptăm! El a stat mult de vorbă cu templierii cei deghizaţi şi să vedem ce veşti ne aduce."

Capitolul 208

Consideraţiile lui Lazăr despre fariseii cei necredincioşi

1. Lazăr a sosit de îndată şi a spus: „Doamne şi Învăţătorule! Îmi pare nespus de rău că n-am putut rămâne aici, alături de Tine; dar mi-am dat seama că Îţi doreşti puţină linişte, aşa că m-am dus înapoi la oamenii aceia, spre a-i împiedica să se ţină pas cu pas după Tine şi să-Ţi tulbure odihna. Evident că nu s-a vorbit, altceva decât despre Tine, mai mult *pro,* dar şi *contra.*

2. Romanii i-au prelucrat pe cei câţiva templieri deghizaţi atât de temeinic, încât aceştia n-au mai putut aduce până la urină nicio obiecţie. Doi dintre ei sunt pe cale să creadă în Tine; dar ceilalţi persevereză în ideea că din Galileea nu se poate naşte niciun proroc. Femeia salvată le-a dat însă o replică extrem de bună, spunându-le: «În privinţa aceasta, aveţi mare dreptate, căci, într-adevăr, astfel stă scris, că din Galileea nu se va ivi niciun proroc; dar Acesta nici nu este un proroc, ci este însuşi Mesia, deci Domnul Însuşi, care Şi-a anunţat din timp sosirea prin intermediul profeţilor! Şi nicăieri nu stă scris că Mesia însuşi nu va putea

veni din Galileea! Şi, dincolo de acest aspect, am aflat şi eu mai înainte de la bărbaţii aceştia, ca adevăr-adevărat, că acest Domn şi Învăţător, pe care voi Îl urmăriţi şi în care nu voiţi să credeţi, nici nu s-a născut în Galileea, ci în Betleem, în Iudeea, şi că la opt zile după naşterea Sa memorabilă, a fost tăiat împrejur în Templu, primind numele de Iisus din Betleem. Iar dacă astfel stau lucrurile în ceea ce-L priveşte pe omul acesta dumnezeiesc, atunci de ce mai susţineţi voi că niciun proroc nu a venit din Galileea?»

3. Şi, Doamne, după ce femeia aceea, cu adevărat drăgălaşă, i-a pus astfel la punct pe templieri, toţi romanii, cei vreo şaptezeci de bărbaţi şi chiar şi vameşii prezenţi au aprobat-o întru totul şi i-au îndemnat pe templieri să combată, dacă pot, discursul atât de bun al femeii; dar niciunul nu s-a dovedit în stare să-i dea vreo replică, astfel că, în ochii mulţimii, femeia a triumfat categoric asupra fariseilor şi cărturarilor - ceea ce a fost un adevărat balsam pentru inima mea. Motiv pentru care eu i-am şi promis pe dată femeii şi bărbatului ei că le voi asigura traiul pentru tot restul vieţii lor - ceea ce i-a făcut pe templieri să strâmbe din nas, fără însă a îndrăzni să mai comenteze ceva.

4. Şi atunci romanul Agricola s-a adresat templierilor acelora necredincioşi şi le-a spus: «Prieteni, un lucru este deosebit de ciudat la voi! Ca preoţi şi învăţători ai poporului, voi cunoaşteţi doar foarte bine scripturile şi învăţăturile voastre, în care se menţionează mai mult decât clar tocmai despre omul acesta. Toate circumstanţele venirii lui Mesia al vostru, descrise de profeţii voştri, sunt reunite, fără excepţie, în acest om şi i se potrivesc. Şi atunci, cum mai puteţi spune voi că El nu ar fi Acela, drept care se mărturiseşte El însuşi prin vorbă şi faptă, fără niciun gând ascuns, în faţa lumii întregi?!

5. Doar sunteţi şi voi oameni şi aveţi averi suficient de mari pentru ca unul sau altul dintre voi să se poată înveşmânta în aur şi mătăsuri. Şi, îmbrăcat în asemenea veşminte împărăteşti, respectivul să se prezinte în faţa poporului şi să-i spună: 'Ascultaţi, oameni buni, eu sunt prorocitul Mesia al evreilor!' - fiţi sinceri, nici cel mai viclean sau mai îndrăzneţ dintre voi n-ar avea curajul acesta, pentru că ar şti dinainte cum ar fi primită de către popor sau de către colegii săi de breaslă o asemenea declaraţie. Şi cine-i dă atunci omului acestuia modest şi atât ele simplu curajul să declare deschis, în faţa voastră, precum şi în faţa întregii lumi, că El singur este Mesia cel făgăduit al evreilor şi, de fapt, al tuturor oamenilor de pe pământ?! Iar ceea ce spune despre Sine, El confirmă prin vorbă şi faptă. Şi dacă face toate acestea în văzul şi auzul tuturor oamenilor, atunci voi de ce nu-L credeţi? De ce noi, păgânii, putem crede lucrul acesta fără să ne îndoim de el - şi voi nu? Pentru că sunteţi plini de trufie şi de egoismul cel mai murdar!

6. Noi romanii, n-am fost însă niciodată astfel; căci la noi încă mai este valabil principiul de drept: 'Dă-i fiecăruia ce este al său, nu jigni şi nu înşela pe nimeni şi, în tot ce faci, fii prudent şi gândeşte-te la consecinţe!' Orice roman onorabil respectă cu sfinţenie acest principiu şi are o deschidere înnăscută pentru tot ce este măreţ şi minunat. Voi însă vă consideraţi a fi un fel de zei; iar dacă în mijlocul vostru se iveşte ceva cu adevărat dumnezeiesc, atunci urâţi de moarte lucrul acela şi nu vreţi să ştiţi sau să auziţi despre el. Ce fel de oameni sunteţi voi de fapt?»

7. Atunci a spus unul dintre fariseii deghizaţi: «Da, da, vouă romanilor, acum domnii şi stăpânii noştri, fireşte că vă convine un asemenea Mesia lipsit de vigoare, care ţine mai mult cu voi decât cu noi, şi este de înţeles că veţi ţine întotdeauna cu el; dar atunci când adevăratul Mesia va veni în toată puterea Sa, vă va izgoni cât de curând şi va domni El însuşi în ţara noastră, şi nu mult după aceea, în lumea întreagă!»

8. Atunci romanul s-a mai temperat puţin şi a spus pe un ton cât se poate de calm: «Faptul că astfel vi-l imaginaţi voi pe Mesia ni l-a explicat chiar astăzi, în timpul mesei, în cele mai mici amănunte, acel Mesia în care voi nu credeţi şi pe care nu-L acceptaţi, Dar eu vă spun vouă: un astfel de Mesia veţi aştepta în zadar! Iar dacă susţineţi că nouă, romanilor, ne convine acest Mesia, pentru că este slab şi neputincios, atunci sunteţi nişte mincinoşi răuvoi-

tori şi tăgăduiți ceea ce ştiți preabine despre omul acesta! Căci eu vă spun că Acesta singur are infinit mai multă forță şi putere în Vrerea Sa decât cele mai puternice împărății din lumea întreagă! Lucrul acesta îl ştim şi-l cunoaştem chiar de la Roma, căci l-am auzit din gura celor mai credibili martori oculari, iar voi aveți neruşinarea să ne spuneți nouă, romanilor, în față, că ținem cu El datorită slăbiciunii sale?! Ei bine, aşteptați numai să revină printre noi, şi atunci îl vom ruga să ne dea o mică probă a atotputerniciei Sale, iar apoi să vedem dacă veți mai spune că este lipsit de putere!»

9. Atunci fariseii cei deghizați au tăcut, iar romanii au început să se sfătuiască între ei cum să procedeze; căci această opinie a fariseilor îi afectase vizibil.

10. Şi văzând eu că unii dintre romani, mai iuți din fire, se supăraseră destul de tare din cauza acelor insolenți farisei deghizați, care - la urma urmei - nu erau decât câțiva, le-am spus lor: «Dragi bărbați de la Roma, din marele oraş imperial! Nu dați atenție vorbelor lipsite de sens ale acestor orbi! Căci dacă ei ar avea măcar o brumă de minte luminată, cu siguranță că n-ar fi rostit asemenea vorbe. Foarte mulți dintre noi suntem tot evrei, şi Domnul şi Stăpânul nostru, de asemenea, iar noi vă respectăm foarte mult şi îi suntem foarte recunoscători guvernării pline de înțelepciune a Romei; căci ea este scutul nostru de protecție față de asuprirea adeseori strivitoare din partea Templului şi a tetrarhului Irod. Noi ştim ce înseamnă romanii pentru noi; dar aceşti oameni care o fac pe stăpânii nu ştiu sau nu vor să ştie, astfel că nu mai dați atenție vorbăriei lor goale! Eu Însumi am să-L rog în genunchi pe Domnul să le ofere acestor orbi o mică mostră a puterii Sale, pentru ca proştii aceştia să nu vă mai poată reproşa că sunteți atraşi numai de slăbiciunea Sa!»

11. Cu vorbele acestea, i-am mai domolit pe romani şi abia apoi am venit la Tine, şi acum Te şi rog, prin urmare, să le demonstrezi acestor câțiva farisei orbi că nu eşti un om slab, ci un Mesia atotputernic!"

Capitolul 209

Minunea de la han

1. Eu am spus: „O, prietene şi frate al Meu! Propria lor rea-voință este cea care îi orbeşte! Ei ştiu preabine că Eu sunt foarte puternic şi nu au nevoie de nicio dovadă în plus privind înțelepciunea, forța şi puterea Mea; căci ei tocmai de aceea Mă urăsc pe Mine, fiindcă se tem de înțelepciunea şi de puterea Mea. Astfel că nu ar fi deloc necesar să le ofer o nouă dovadă a puterii Mele; totuşi, de dragul romanilor, vreau să fac chiar acum ceva, pentru ca ei să aibă un argument în plus împotriva lor. Dar iată că soarele a coborât deja la orizont, aşa că hai să intrăm în casă. Cine va voi să ne urmeze, ne va găsi acolo; căci afară nu voi mai spune şi nu voi mai face astăzi nimic. Haideți aşadar să intrăm în casă!"

2. Lazăr a spus: „Doamne, casa mea e drept că este foarte spațioasă, dar nu ştiu dacă îi va putea cuprinde pe toți cei care sunt aici!"

3. Eu am spus: „Nu-ți face griji pentru aceasta; căci într-un staul încap multe oițe blânde! Iar cei câțiva farisei nesuferiți nu schimbă cu nimic situația. Hai deci să mergem!"

4. Şi atunci am plecat şi curând am fost la mesele noastre, unde pâinea şi vinul ne aşteptau deja. Dar abia ne aşezaserăm, că au şi năvălit în sala de mese toți cei care, cu puțin înainte, mai discutau încă pe afară; cu toate acestea, toți şi-au găsit un loc comod la masă, iar Lazăr şi hangiul său se mirau foarte tare de acest lucru.

5. Şi hangiul a spus: „Ori oamenii s-au făcut mai mici, ori sala mai mare! Căci atâția oameni n-au încăput niciodată laolaltă în sala aceasta! Şi de unde au apărut toate mesele acestea gata puse şi scaunele, şi de unde, dintr-o dată, atâta pâine şi vin? Căci eu n-am adus încă niciun strop de vin la masă şi nicio fărâmă de pâine. Cum s-au petrecut toate astea? Le-ai poruncit tu servitorilor să facă lucrul acesta?"

6. Lazăr a răspuns: „Eu chiar mai puțin decât tine! Din nou, Domnul le-a făcut pe toate prin Vrerea Sa atotputernică. Eu - şi, prin mine, romanii - L-am rugat să facă o minune pentru fariseii cei orbi, care se află aici deghizați, şi după cum văd eu limpede, în timp ce noi ne gândeam la alte lucruri, El a şi săvârşit această minune. Dar ia uitați-vă la masa romanilor! Ulcioarele de vin sunt din argint curat, iar cănile, din aur! Ai tu cumva astfel de obiecte pentru servirea clienților?!”

7. La aceste cuvinte, hangiul a făcut, ochii mari, iar romanii erau şi mai mirați.

8. Agricola era complet uluit de un asemenea tratament deosebit şi l-a întrebat pe Lazăr: „Prietene, care este motivul pentru care ne onorezi astfel în seara aceasta şi de ce n-ai făcut-o încă de aseară sau de azi-dimineață? Căci, într-adevăr, asemenea splendori sunt demne doar de un împărat.”

9. Lazăr a spus: „Dragi prieteni! Dacă aş fi avut încă de ieri sau de astăzi dimineață o asemenea veselă, ați fi fost serviți fără îndoială numai în felul acesta; dar iată că vasele acestea au apărut în casa mea şi pe masa voastră absolut fără ştirea mea, şi bănuiesc că ele sunt acea mică dovadă a puterii pe care Domnul trebuia s-o dea celor care se îndoiesc de aceasta!

10. Căci aici s-au petrecut deja multe lucruri miraculoase. Uitați-vă la mulțimea de mese din sală! Ele se află aici, însă nici eu şi nici hangiul meu nu ştim de unde au apărut! Şi tot aşa, pe toate mesele se află pâine şi vin în cantități mai mult decât îndestulătoare, dar nici eu, nici hangiul meu şi nici vreunul dintre servitorii noştri nu le-am pus acolo! În plus, eu ştiu cu exactitate câți oaspeți încap în sala aceasta, chiar şi într-un caz excepțional. Iar acum sunt de cinci ori mai mulți aici, şi a mai rămas spațiu suficient pentru încă pe-atâția, şi totuşi sala, atât de mult mărită, şi-a păstrat configurația de dinainte! Dacă priviți lucrurile la justa lor valoare, toate acestea reprezintă chiar mai mult decât mica probă de putere a Vrerii Domnului şi Învățătorului nostru, pe care noi am cerut-o!”

11. Atunci romanul, uimit peste măsură, a spus: „Da, prietene, aici ai fără îndoială dreptate! Căci chiar dacă, să zicem, ai fi dat dispoziție ca vasele cele prețioase să fie aduse în taină pentru noi din Betania, fără îndoială că noi, cei treizeci, am fi sesizat că se cară ceva în casă, în afara cazului în care ai avea de aici şi până în Betania un tunel, lucru foarte greu de crezut; şi, oricât te-ai fi străduit, în cele doar câteva ore, tot n-ai fi reuşit să aduci încoace toate aceste mese şi scaune şi să măreşti atât de mult sala! De aceea, este cu adevărat o lucrare miraculoasă, iar cel care a săvârşit-o este un Dumnezeu şi nicidecum un om!”

12. Iar fariseii, care erau cinci în total, precum şi cei doi leviți au rămas muți de uimire.

13. Dar cum în sală s-a făcut destul de curând aproape întuneric, se cerea să fie aprinse lămpile, lucru care era de fiecare dată cam anevoios; căci la vremea aceea oamenii nu aveau instrumente de aprins ca în ziua de astăzi; iar când aşa-zisa flacără de veghe cu care era înzestrată fiecare casă se stingea cumva, trebuia să te duci la vreun vecin şi să împrumuți foc sau trebuia să freci câteva lemne foarte uscate unul de altul, până când se aprindeau. De data aceasta, în casă se stinsese flacăra de veghe, iar servitorii frecau de zor unul de altul lemnele cu pricina, dar ele nu voiau să se aprindă. Şi astfel se făcea tot mai întuneric, şi nimeni nu putea să facă lumină.

14. Atunci Lazăr a venit la Mine şi a spus: „Doamne, în întreaga casă s-a stins focul şi nu putem aprinde nicio lumină! Ție orice îți este posibil; aşa că, dacă vrei, fă Tu lumină pentru noi!”

15. Eu am spus: „Atunci aşezați lămpile pe mese şi pregătiți-le şi pe cele de perete; şi să vedem dacă vom putea să le aprindem!”

16. Când toate au fost făcute întocmai, Eu am spus: „La fel cum este scris în prima carte a lui Moise, că Dumnezeu a spus întunericului: «Să fie lumină!», şi s-a făcut lumină în spațiile cele întinse ale Creației, la fel am şi Eu puterea să spun: Să fie lumină în sala aceasta şi în întreaga casă!”

17. Şi de îndată ce am rostit vorbele acestea, toate lămpile s-au aprins în întreaga sală şi chiar în întreaga casă, iar în bucătărie lemnele au început să ardă în vatră, astfel încât bucătarii s-au putut apuca pe loc de treabă.

18. Când au văzut aceasta fariseii, au rămas complet uluiți şi au privit spre romani, aşteptând să vadă cum vor reacționa aceştia. Dar romanii nu-şi reveneau ei înşişi din mirare, astfel că a trecut aproape o jumătate de oră până când li s-au dezlegat limbile.

19. Atunci s-a ridicat Agricola, s-a dus la masa la care, separat de restul mulțimii, erau aşezați cei deghizați şi a grăit: „Ia spuneți-mi voi, cum rămâne cu neputința acestui adevărat Mesia?! Mai numiți aceasta neputință, şi puteți cumva să realizați şi voi aşa ceva, cu simpla voastră voință? Puteți să procurați şi voi astfel de recipiente prețioase şi să le umpleți cu vinul cel mai bun? Puteți face şi voi să apară ca prin farmec pâinea aceasta gustoasă şi, de asemenea, aceste mese şi bănci? Masa, băncile şi scaunele voastre sunt cu siguranță destul de solide, şi totuşi ele n-au fost făcute de cineva, ci create doar prin Voia Aceluia, despre care voi susțineți că, datorită neputinței Sale, noi romanii îi ținem partea, pentru că nu avem a ne teme de El în niciun fel. Ce spuneți aşadar de toate acestea?”

Capitolul 210

Fariseii se îndoiesc de faptul ca Domnul nostru Iisus Hristos este Mesia

1. Şi atunci un fariseu a spus cu multă sfială în glas: „Toate acestea sunt pur şi simplu extraordinare şi nu s-a mai auzit vreodată ca vreun om să fi săvârşit asemenea fapte! Dar noi am mai văzut şi alți magicieni, care şi ei au săvârşit fapte practic de neconceput - însă dacă ele au fost făcute cu mijloace naturale sau cu ajutorul vreunor spirite îndatoritoare, asta noi nu putem s-o apreciem. Astfel, şi acest om ar putea deține anumite secrete, pe care să şi le fi însuşit datorită talentului său şi pe care să nu le fi dezvăluit încă nimănui, înainte de a-l considera deci pe un astfel de om drept un Dumnezeu, s-ar cere să verificăm multe lucruri, de fapt chiar totul, şi abia apoi vom şti cu cine avem de-a face. Eu nu neg posibilitatea ca el să fie chiar adevăratul Mesia; dar a accepta ipoteza aceasta fară o verificare temeinică ridică oricum o serie de probleme.

2. Legea iudaică ne spune că nu există decât un Dumnezeu şi că nu trebuie să credem în alt Dumnezeu în afară de El. Dacă îl acceptăm şi pe acesta drept Dumnezeu, cum rămâne cu vechea Lege? Atunci ar trebui să credem în doi Dumnezei, mai întâi într-unul vizibil, pe care îl vedem chiar aici, iar apoi, într-unul invizibil, despre care se spune că niciun muritor nu-L poate vedea fără să-şi piardă viața.

3. La voi, romanii, lucrurile sunt mult mai simple, dată fiind mitologia voastră. Voi aveți în total vreo câteva mii de zei la care vă închinați, şi atunci nu mai contează unul în plus, în Olimpul sau în Panteonul vostru. Dar pentru noi, evreii, lucrurile stau cu totul altfel. Noi nu ni-l putem imagina pe Mesia, a cărui venire ne-a fost anunțată, decât sub forma unui proroc foarte mare, un fel de Moise sau Ilie, înzestrat cu o mare putere, care să aibă atât forța spirituală a unui mare-preot, cât şi puterea unui rege, cum a fost odinioară cazul lui David; dar ca Mesia cel făgăduit să fie ori Iehova Însuşi, ori cel puțin un adevărat fiu al Său, lucrul acesta este greu de acceptat pentru noi, evreii, care suntem ataşați iremediabil de Legea cea veche, în ciuda minunilor cu adevărat extraordinare pe care le-a săvârşit el acum în fața ochilor noştri.

4. El declară că acela care crede în el va dobândi viața cea veşnică; dar, în acest caz, n-ar trebui oare ca vechiul Iehova să se facă şi El auzit în vreun fel oarecare şi să ne anunțe că nazarineanul acesta este cu adevărat fiul Său, şi astfel să anuleze vechea Lege, de-acum depăşită? Atunci noi am crede de bunăvoie în doi dumnezei, în loc de unul! Dar cum un astfel de

lucru nu se petrece, cel puțin nu în văzul sau în auzul nostru, nu ne rămâne, pentru moment, nimic altceva de făcut decât să respectăm în continuare vechea Lege."

5. Romanul a răspuns: „Ai vorbit într-adevăr cu mult tact; dar noi, romanii, ştim foarte bine cât preț puneți voi pe Legea voastră cea veche. Pentru voi contează doar veniturile pe care vi le aduc religia şi Templul vostru; pe Iehova al vostru, cu Moise şi cu ceilalți proroci cu tot, ar fi în stare oricare dintre voi să îl vândă pentru câțiva bănuți de aur sau argint! Dacă nu ar sta astfel lucrurile, nu i-ați urî şi nu i-ați prigoni pe samariteni, pentru faptul că nu acceptă noile voastre precepte, ci au rămas fermi la legile lui Moise şi ale celorlalți profeți!

6. Desigur, noi suntem romani, dar la Roma noi ştim foarte bine tot ce se petrece în provinciile noastre asiatice! Şi astfel, cunoaştem şi faptul că voi, deşi în fața poporului vă păstrați aparența de preoți, în realitate sunteți nişte atei, chiar mai inveterați decât cinicii şi epicurienii noştri. Voi nu credeți în niciun Dumnezeu, şi de aceea sunteți oricând gata să comiteți în taină cele mai mari şi mai oribile nelegiuiri împotriva oricărei legi cetățeneşti şi, cu atât mai mult, împotriva legilor divine. Dacă nu v-ați teme de legile noastre cetățeneşti, care sunt aplicate întotdeauna cu cea mai mare severitate, în mod sigur că viața niciunui om nu ar mai fi în siguranță din cauza voastră.

7. Pentru faptul că acum nu vreți să-L recunoaşteți pe acest om cu adevărat dumnezeiesc drept ceea ce El este în mod incontestabil nu se face vinovat nici Iehova şi nici Moise, ci doar teama voastră că v-ați putea pierde, datorită Lui, prestigiul şi veniturile voastre considerabile. În lipsa voastră de scrupule, sunteți mai mult decât fericiți că v-ați debarasat de orice scânteie de credință în Dumnezeu! Iar acum, se pune problema să începeți dintr-o dată să credeți din nou cu putere în Dumnezeu - lucru, desigur, extrem de incomod pentru conştiința voastră amorțită! Doar un singur lucru nu vă lasă chiar indiferenți, şi anume, faptul că deja foarte mulți oameni din popor cred în acest adevărat om dumnezeiesc, devenind în felul acesta mai luminați, şi curând vă vor întoarce fără îndoială spatele. Şi de aceea, vi se potriveşte foarte bine dictonul: *Hinc ergo illae lacrimae!* ('Iată deci motivul acestor lacrimi.') Nu am făcut nimic altceva decât să vă spun pur şi simplu adevărul-adevărat, care este pentru mine foarte clar; dar fireşte că voi puteți proceda cum credeți de cuviință!"

8. La discursul acesta foarte categoric al romanului, pe care, se înțelege, Eu însumi i l-am pus în gură, fariseii au rămas uluiți, iar cel care vorbise era atât de stupefiat că nici nu mai ştia ce să-i răspundă.

9. Însă altul, care era ceva mai credincios şi care în taină începuse să creadă în Mine, i-a răspuns romanului: „Dragă prietene! Ne-ai caracterizat totuşi cam aspru! Nu vreau să spun prin asta că n-ar exista printre noi şi unii care sunt aşa cum i-ai descris tu; dar eu, şi alții ca mine, nu facem parte dintre aceştia. Noi credem încă cu putere în vechiul Iehova şi în proroci! Şi nu noi am fost cei care au inventat şi stabilit noile precepte; noi doar trebuie să le respectăm, odată ce ele există. Suntem însă de părere că ele n-ar fi apărut, dacă nu i-ar fi fost pe plac lui Iehova; căci în timpurile cele vechi, preoții nu aveau dreptul să schimbe nimic din Lege. Iar dacă vreunul îndrăznea să o facă, pedeapsa apărea neîntârziat, odată cu profetul care o anunța. Dar deja de mult nu a mai fost cazul de aşa ceva. De aceea, mă gândesc că Dumnezeu trebuie să fie totuşi de acord cu preceptele Templului, pentru că, după ştiința noastră, n-a întreprins nimic împotriva lor şi nu ne-a trimis niciun proroc demn de luat în seamă.

10. Ce-i drept, galileanul acesta ar avea toate caracteristicile unui proroc, şi noi l-am şi accepta ca atare, dacă el n-ar fi venit din Galileea. Aceeaşi situație a fost şi cu Ioan Botezătorul. Discursul său suna aidoma cu cel al unui proroc adevărat; dar şi el era un galilean get-beget, şi atunci noi, ca adepți ai Scripturii, n-am putut totuşi să admitem că el este un proroc adevărat. Pe de altă parte, este adevărat că niciunui dintre ei nu s-a născut în Galileea, ci în Iudeea; dar în Scriptură nu se vorbeşte despre locul naşterii, ci doar de cel în care se manifestă profetul adevărat, iar întrucât stă scris că din Galileea nu va veni nicicând vreun proroc. nici noi nu putem admite atât de uşor cum credeți voi că aceştia ar putea fi chiar proroci pe

deplin autentici. Aşa că, nu e cazul să vă supăraţi pe noi când spunem că mai avem încă multe de verificat până îl vom putea accepta pe nazarinean drept profet. Şi numai după aceea vom vedea cum stau lucrurile cu Mesia. Doar ai spus tu însuţi că voi, romanii, verificaţi mai întâi totul cu atenţie şi abia apoi reţineţi ceea ce este valoros! Greşim cumva dacă urmăm preţiosul tău sfat?"

11. Iar romanul a spus: „O, bineînţeles că nu! Dar aici nu mai există nimic care să necesite vreo verificare, ci avem de-a face cu cel mai deplin şi mai inatacabil adevăr, pe care doar o orbire prea mare te poate împiedica să-l vezi, căci orbul nu vede nici măcar soarele amiezii.

12. Noi, romanii şi grecii, nu suntem în niciun caz nişte oameni prea creduli, şi dacă un om ne prezintă nişte lucruri extraordinare, noi îl verificăm sub toate aspectele, cu mult discernământ, în plus, noi suntem iniţiaţi şi în domeniul magiei, şi nu ne sunt deloc străine nici tainele egiptenilor, nici cele ale indienilor sau ale perşilor; dar niciun om nu a săvârşit încă fapte precum cele pe care le săvârşeşte bărbatul acesta, şi nici nu a vorbit şi nu a învăţat cum o face el. Acestea sunt totuşi, pentru cineva care gândeşte liber, dovezi suficiente care îi spun: «Iată, aici nu mai ai de-a face cu un om, ci cu un Dumnezeu, pe care suntem datori să-L slăvim în cea mai înaltă măsură!» Aici nu se mai pune problema de a te mulţumi doar să crezi, ci trebuie să te duci să-L vezi şi apoi să-L iubeşti şi să-L adori pe acest Dumnezeu incontestabil!

13. Dar adevărul îl recunoaşte doar acela în care deja sălăşluieşte adevărul; însă acela care nu are în sine această lumină a sufletului, asemenea vouă, nici nu îl poate recunoaşte imediat. Voi vreţi să verificaţi lucrările şi învăţăturile omului acestuia dumnezeiesc?! Iar noi, romanii, vă întrebăm cum vă gândiţi să faceţi aceasta? Căci cel care verifică trebuie să posede el însuşi mai întâi, în toată profunzimea, tot felul de cunoştinţe şi de abilităţi. Şi de unde să le fi dobândit voi pe acestea? În vechiul vostru Templu, cu siguranţă, nu! Şi în rest, n-aţi fost nicicând plecaţi prea departe de Templu, ca să fi putut învăţa pe acolo ceva util şi de mare profunzime. Vechea voastră Scriptură n-o înţelegeţi, iar noile voastre scrieri nu valorează doi bani. Şi ce altceva mai ştiţi?! Nimic! Atunci, cum vreţi voi să-L verificaţi pe omul acesta divin? Spuneţi acum voi înşivă, dacă noi, romanii, nu ştim cum sunteţi voi cu adevărat!"

Capitolul 211

Agricola încheie un rămăşag cu un fariseu

1. Şi atunci a spus unul dintre cei care credeau: „Sigur că aveţi destulă dreptate şi în privinţa aceasta; dar există totuşi şi la noi, iudeii, oameni care au mai învăţat câte ceva, astfel că sunt capabili să înţeleagă şi să aprecieze destule lucruri. Şi există şi preoţi care ştiu mai multe decât îşi poate imagina un străin."

2. Iar romanul a spus: „Ah, de aceasta sunt convins, că şi voi, evreii, trebuie să fi învăţat câte ceva! Dar ceea ce aţi învăţat voi nu este suficient nici măcar pentru a putea aprecia inteligenţa unui roman, necum înţelepciunea unui om dumnezeiesc - care este cu adevărat nepărmurită şi pentru care noi avem o venerație profundă.

3. Uite, eu sunt dispus să fac cu voi şapte un rămăşag pe o mie de livre de aur, că numi veţi putea da un răspuns corect la nicio întrebare pe care v-aş pune-o cu, doar aşa, din mintea mea. Iar dacă, în mod cert, nici de aceasta nu vă dovediţi în stare, atunci în ce chip ne veţi putea argumenta că omul acesta dumnezeiesc nu este chiar Mesia cel adevărat? Aduceţi-l aici pe cel mai înţelept dintre voi, şi voi face cu el rămăşagul promis! Apoi însă, drept contraargument, îi voi pune Omului acestuia dumnezeiesc cele mai dificile întrebări, în faţa voastră, şi pun rămăşag pe zece mii de livre de aur că El îmi va răspunde la toate. Dar de-mi va pune

El mie întrebări, dintr-o mie nu-I voi putea răspunde nici măcar la una singură, deşi înțeleg cu siguranță de o mie de ori mai multe decât cel mai înțelept dintre voi."

4. Atunci un fariseu a spus: „Prietene, ți-ai risca prea uşor banii; căci noi avem cunoştințe temeinice în destul de multe domenii!"

5. Iar romanul a spus: „Ei bine, pentru mine aurul acesta nu contează, căci dispun de mai bine de o mie de ori mai mult aur decât reprezintă rămăşagul acesta! Şi să ştiți că eu, ca patrician roman, când spun o vorbă, aceea e vorbă, pe viață şi pe moarte! Înțelegeți lucrul acesta? Veniți aşadar să vă pun întrebările, iar de-mi veți răspunde corect la ele, ați câştigat o mie de livre de aur; iar de nu veți putea răspunde, îmi veți plăti voi mie doar o sută, ca pedeapsă pentru aroganța voastră în fața romanilor, stăpânii voştri!"

6. Atunci cei şapte s-au sfătuit între ei dacă să accepte rămăşagul acesta atât de avantajos. Unul dintre ei a spus că riscul ar fi destul de mare, căci nu puteai şti ce întrebări va pune romanul.

7. Dar unul din cei mai necredincioşi dintre ei a spus: „Eu cred că păgânul acesta numi va putea pune nicio întrebare rezonabilă la care să nu fiu în stare să-i răspund. Accept rămăşagul; dar trebuie să fie şi nişte arbitri de față, care să decidă dacă răspunsurile mele sunt sau nu corecte."

8. Şi atunci, el i s-a adresat romanului: „Dacă putem găsi aici nişte arbitri capabili şi imparțiali, eu accept rămăşagul!"

9. Iar romanul a spus: „Bine, găsiți-vă voi arbitrii voştri! Doar sunt aici câteva sute de oameni - şi fără îndoială că se vor dovedi până la urmă în stare să aprecieze dacă răspunsurile tale sunt adevărate, corecte şi complete! Eu pe al meu îl am deja."

10. Fariseul a spus, umflându-se în pene: „Preabine, întreabă deci! Rămăşagul este acceptat!"

11. Atunci romanul s-a ridicat în picioare şi i-a spus încă o dată fariseului: „Prietene, nu fi uşuratic! Căci îți repet că nu-mi vei putea răspunde la nicio întrebare, iar de cei o sută de bani de aur n-am să te iert."

12. Dar fariseul a răspuns foarte mândru: „Preabine, să începem! Doar o singură condiție pun, şi anume, ca apoi să-mi răspunzi şi tu la acelaşi număr de întrebări ca şi mine. Şi numai dacă nu-mi vei rămâne dator cu niciun răspuns, îți vei primi suta de livre de aur."

13. Romanul a spus: „Sunt perfect de acord cu cererea ta. Îți voi pune doar zece întrebări cu totul. Ascultă deci!

14. Întrucât şi noi, romanii, suntem buni cunoscători ai scrierilor profeților voştri, aş vrea să-mi explici exact ce a vrut să spună profetul Isaia în capitolul al zecelea, când a afirmat:

15. «Vai de cei care fac legi nedrepte şi de cei ce scriu hotărâri silnice, ca să-i nedreptățească pe cei slabi şi să răpească drepturile sărmanilor poporului Meu, ca să facă din văduve prada lor şi să-i jefuiască pe cei orfani! Ce veți face voi în ziua pedepsei şi cum vă veți feri de pieirea ce vine din depărtare peste voi? La cine veți fugi după ajutor şi unde veți lăsa comorile voastre, căci unii vor merge cu frunțile plecate printre robi, iar alții vor cădea printre cei ucişi? Şi totuşi, mânia Lui nu se va potoli şi mâna Lui mereu ridicată va fi.»

16. Această primă întrebare, prietene, trebuie să fie de competența voastră, şi nu vei putea spune că te-am întrebat ceva necunoscut. Dă-mi aşadar un răspuns corect!"

17. Când a auzit fariseul cel înfumurat această întrebare şi textul din *Profeți* - care l-a jenat foarte tare - limba i s-a împleticit de-a binelea şi nu ştia ce să răspundă, pentru că în textul respectiv erau exprimate limpede chiar fărădelegile fariseilor, exact aşa cum se prezentau ele în realitate.

18. Şi, văzând că fariseul ezită să răspundă, romanul a spus: „Ei bine, prietene, dacă ai să-mi răspunzi tot astfel şi la celelalte nouă întrebări, atunci arbitrii noştri vor avea o sarcină foarte uşoară! Chiar nu cunoşti Scriptura voastră?!"

19. Fariseul a răspuns: „O, ba da; dar lucrurile acestea nu se cuvine să fie explicate aici, ci doar în Templu, şi chiar şi acolo, e mai bine ca poporul să nu afle şi să nu înțeleagă chiar totul!”

20. Romanul a spus: „Ei bine, aici te cred; căci dacă i-ați fi explicat lucrurile acestea poporului pe care l-ați jefuit atât de tare, el v-ar fi stârpit de mult ca pe nişte păduchi. Mint cumva eu care, ca păgân, vă spun în față că nu aveți niciun dumnezeu? Căci dacă ați crede în Dumnezeu, atunci cel mai renumit proroc al vostru nu v-ar fi caracterizat astfel. Iar eu vă spun un lucru: a sosit vremea marii voastre mâhniri şi a nenorocirii voastre, încotro vreți oare să fugiți, şi cine vă va ajuta?

21. Dar să lăsăm aceasta acum. Cu prima întrebare ai zbârcit-o. Să trecem la a doua; poate vei avea mai mult succes!”

22. Şi atunci, fariseul a spus şovăielnic: „Sper să fie una mai bună!”

23. Mulțimea însă jubila în sinea ei şi aproape că l-ar fi îmbrățişat pe roman.

Capitolul 212

Agricola tălmăceşte prorocirile lui Isaia

1. Şi atunci, romanul a trecut la a doua întrebare, spunând: „Fii deci atent! A doua întrebare este: Cum înțelegeți voi textul din acelaşi profet, care spune următoarele:

2. «Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare, şi peste cei ce locuiau în țara umbrei morții va străluci lumina.»

3. Care este acel popor ce locuieşte în întuneric? Care este țara umbrei morții şi cine este lumina? Trebuie să-ți fie foarte uşor să-mi răspunzi la întrebarea aceasta!”

4. Dar fariseul cel viclean şi-a dat el bine seama ce voia să audă romanul din gura lui, şi de aceea a rămas în continuare cu gura ferecată.

5. Iar când romanul l-a îmboldit din nou să răspundă, fariseul a spus: „Aceasta este de asemenea o întrebare la care nu se poate răspunde decât în Templu, şi chiar şi acolo, doar între patru ochi şi cu uşile închise. De aceea, nu-ți pot răspunde aici la ea.”

6. Romanul a spus: „Constat că aici spui în mod evident un neadevăr. Căci, vezi tu, eu l-am auzit chiar la Roma, în câmp deschis, pe unul dintre apostolii voştri citând din toți profocii voştri şi explicându-i chiar foarte bine! Apostolul şi-a ținut lecțiile aproape un an întreg în public, iar dacă cineva dorea să fie inițiat mai în amănunt şi mai în profunzime în acele chestiuni, el venea acasă la respectivul şi-l învăța, în schimbul unui anumit onorariu. Eu însumi am luat lecții în particular de la el timp de trei ani. Din câte mi s-a spus, apostolul era tot un preot din Templul acesta al vostru. Şi de ce atunci, el a putut şi a avut voie să ne explice nouă, romanilor, la mare depărtare de Templu, textele profeților, iar tu aici nu poți? Uite, din nou eu voi fi acela care-ți voi spune adevăratul motiv pentru care nu vrei să-mi tălmăceşti textul acesta. Fii atent! Deşi de Dumnezeu, în care nu crezi, nu te temi deloc, ți-e teamă de mulțimea de aici! Căci oamenii ştiu că ei sunt poporul care, datorită vouă, cărturarilor, locuieşte în întuneric, şi că aceasta este țara care, prin voi, este ținută încă de multă vreme în umbra morții.

7. Iar lumina cea mare, pe care poporul o vede deja preabine, este Cel care şade la masa aceea; căci ea luminează cu putere această țară a întunericului. Şi dacă poporul vede preabine lumina aceasta a lui Dumnezeu şi se bucură din inimă de ea, voi de ce nu o vedeți? Voi nu vreți s-o priviți, pentru că sunteți plini de trufie, de egoism şi de cea mai nețărmurită sete de putere şi pentru că doriți ca Soarele, Luna şi stelele, precum şi întregul pământ să-şi plece capul sub sceptrul vostru. Şi de aceea, în privința voastră se va şi împlini cât de curând ceea ce marele proroc citat a profețit pentru voi, atunci când a spus în capitolul al zecelea, versetul şaisprezece:

8. «De aceea, Domnul Dumnezeu Savaot va trimite prăpădul în această vajnică oştire (care sunteţi voi), şi slava Sa (marea Sa putere şi înţelepciune) o va aprinde în faţa voastră (după cum se petrece acum), ca ea să ardă ca un adevărat pârjol.»

9. Lumina, care se află acum printre noi, este focul venit asupra Israelului, şi Sfântul lui Dumnezeu, care se află acum aici este flacăra, care vă va mistui pe voi, mărăcinii şi bălăriile Lui uscate, într-o singură zi. Vechea splendoare a pădurii şi a câmpiilor Sale va dispărea cu totul. Cine sunt pădurea şi câmpiile Lui, aceasta chiar că nu trebuie să v-o mai explic! Voi veţi fi stârpiţi, începând cu sufletele voastre şi terminând cu ultima fibră a trupului vostru, pe care acum îl slujiţi ca pe dumnezeul vostru cel adevărat, şi vă veţi topi ca untul la soare şi veţi dispărea sub razele lui precum dispare ceaţa în zorii zilei. Voi sunteţi copacii care au rămas din pădurea Lui, atât de puţini la număr, încât şi un copil vă va putea număra.

10. Vedeţi dar că eu, ca roman, înţeleg mai bine Scriptura voastră decât voi, care sunteţi evrei de frunte în ţara voastră şi în oraşul vostru cel dumnezeiesc! Dar nu face nimic. Rămăşagul a fost făcut, şi un roman care a pariat odată de faţă cu martori nu dă înapoi. Cea de-a doua întrebare se încadrează deci şi ea la pierderi, aşa că, să trecem la cea de-a treia!”

11. Fariseul însă a spus: „Dar ce, numai pentru faptul că n-am putut răspunde la două întrebări am pierdut deja pariul?!”

12. Iar romanul a răspuns: „Nicidecum, că doar nu aveţi de-a face cu un om avid de bani! Astfel că, dacă îmi veţi răspunde chiar şi numai la una dintre cele zece întrebări, aţi câştigat pariul! Eu vă întreb însă ceea ce vreau eu. Iar atunci când îmi veţi pune voi întrebări, aşa cum am convenit, nici eu nu vă voi indica ce să mă întrebaţi. Dar să trecem la a treia întrebare!

13. Uite, eu am citit capitolul al doisprezecelea din *Isaia,* şi acolo stă scris:

14. «Şi tu (Israel) vei zice în ziua aceea (care a venit): Lăuda-Te-voi, Doamne, că deşi ai fost pornit împotriva mea, mânia Ta s-a întors de la mine şi m-ai miluit. Iată, Dumnezeu este mântuirea mea; nădăjdui-voi întru El şi nu mă voi înfricoşa; căci Domnul Dumnezeu este izvorul puterii mele, cântarea mea de laudă şi izbăvirea mea, Voi scoate cu bucurie apa (înţelepciunea şi viaţa) din izvoarele mântuirii (iubirea lui Dumnezeu). Iar voi, popoarele, veţi zice în ziua aceea: Lăudaţi-L pe Domnul, chemaţi numele Lui (Cuvântul Vieţii), vestiţi printre neamuri lucrările Lui, daţi de ştire că înalt este numele Lui (Cuvântul lui Dumnezeu)! Cântaţi-L pe Domnul, căci El a făcut fapte strălucite! Să ştie aceasta tot pământul! Strigă de bucurie, locuitoare a Sionului (ştiinţa văduvită a evreilor), căci Sfântul lui Israel este cu tine!»

15. Ei bine, prietene orb, ce spui tu de acest strigăt extraordinar al marelui profet? Cui i se adresează el oare? Şi, potrivit tuturor semnelor incontestabile, nu cumva Sfântul lui Israel se află acum chiar printre noi?”

16. Şi atunci, fariseul l-a privit stupefiat pe roman, şi i-a spus după o vreme: „Prietene, spune-mi totuşi unde şi când ţi-ai însuşit tu Scriptura noastră atât de temeinic! Căci văd că tu cunoşti *Profeţii,* ca un cărturar! Eu ştiu prea bine acest capitol; dar el are totuşi un sens pur spiritual şi, după părerea mea, nu se referă nicidecum la prezentul acesta al nostru. Acelea sunt expresii de laudă ale unui spirit inspirat, foarte des utilizate de proroci, care n-au nicio aplicaţie în cazul omului obişnuit. Este un fel de imn de slavă adus lui Dumnezeu.”

17. Romanul a spus: „Prietene, aici ai o părere foarte greşită! Îţi spun eu, ca păgân, ceea ce ţi-ar spune şi sute de mii de alţii: Sfântul lui Israel stă acolo, la masă, în mijlocul acelora care ştiu foarte bine, chiar mult mai bine decât mine, ceea ce ţi-am explicat eu acum! Tu ştii, după cum ţi-am demonstrat şi eu foarte clar, că încă din anii copilăriei n-ai crezut niciodată în Dumnezeu. Ce te împiedică să crezi în acest Sfânt al lui Israel, singurul care poate să-ţi dea Viaţa cea Veşnică?”

18. Fariseul a spus: „Eu nu sunt cel mai mare în Templu, iar datoria mea, asumată prin jurământ, este aceea de a respecta ceea ce-mi dictează mai-marele Templului; căci subzistenţa mea, precum şi viaţa mea depind de aceasta. Dacă poziţia mea nu I-ar fi fost pe plac

lui Dumnezeu, atunci El, cu înțelepciunea şi atotputernicia Sa, m-ar fi putut împiedica foarte lesne să ajung ceea ce sunt astăzi; dat fiind însă că El nu s-a opus, eu sunt astăzi cel care sunt şi grăiesc şi procedez în spiritul pe care mi-l impune Templul. Iar dacă prin aceasta fac rău, atunci Dumnezeu - în măsura în care există vreunul - este El însuşi vinovat că m-a lăsat să ajung ce am ajuns. Şi, din moment ce am ajuns, fără vina mea, să fiu ceea ce sunt, de ce aş renunța la acesta poziție, care îmi asigură traiul lumesc?

19. Eu ştiu preabine că atât Moise, cât şi prorocii mari şi mici nu sunt decât rodul imaginației preoților din vremurile străvechi şi că în legătură cu niciuna dintre zeități, fie ele păgâne sau iudaice, nu este adevărat nici un singur cuvințel; dar oamenii aspiră să ajungă la stele şi, întrucât fantezia lor bolnavă l-a inventat pe Dumnezeu, lăsându-ne această moştenire pentru masele populare credule, noi, alți nebuni ce suntem, cultivăm şi ducem mai departe această veche aiureală a oamenilor, cât mai mult cu putință. Iar în momentul în care povestea aceasta a noastră va fi infirmată, s-a terminat şi cu noi - ceea ce este foarte clar că se petrece acum.

20. Învățătura cea nouă a omului acestuia evident miraculos va cunoaşte probabil o dezvoltare foarte mare; dar până la urmă va avea şi ea aceeaşi soartă. Căci tot ceea ce omul muritor clădeşte piere, asemenea lui; doar cele clădite de vreun Dumnezeu, veşnic necunoscut nouă, rămân în veci neschimbate, ca de pildă Soarele, Luna, stelele şi acest pământ. Şi astfel, ştii acum chiar de la mine că, în ceea ce mă priveşte, eu nu cred în nimic, dar mențin în vigoare vechile credințe şi dogme, de dragul poporului, căci altminteri în rândurile sale ar izbucni cruzimea cea mai mare şi totul s-ar duce de râpă, întrucât chiar şi acum, în pofida vigilenței noastre, se petrec destule lucruri care nu fac deloc cinste omenirii.

21. Din toate acestea, îți dai preabine seama că eu nu cred în nimic, cu atât mai puțin în vreun Dumnezeu care să le fi dat vreodată oamenilor legile acestui pământ. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, care să le fi creat pe toate din Sine Însuşi, El ar fi putut instaura prin forța voinței Sale nişte legi puternice în natură; dar ca o astfel de Ființă să le fi oferit vreodată oamenilor anumite legi morale, aceasta eu, în ce mă priveşte, nu o cred chiar şi pentru simplul motiv că, încă din vechime, El se pare că a dat doar unuia singur legile pentru toată omenirea, când, după opinia mea, toți oamenii sunt egali. Şi acum, că ți-am dezvăluit până la capăt cum gândesc, te rog să nu îmi mai pui întrebări din Scriptura noastră, căci eu nu cred în autenticitatea ei!”

Capitolul 213

Neştiința fariseului referitoare la Soare şi la Potop

1. Atunci romanul a spus: „Ştiam deci bine că tu, ca de altfel mulți de teapa ta, nu credeți în Dumnezeu, cu toate că obligați poporul să creadă în voi şi îi impuneți tot felul de legi care nu servesc decât burților voastre! Dar aceasta n-are importanță; condițiile rămăşagului trebuie respectate! Dacă nu mai doreşti niciun fel de întrebare din Scriptură, vom recurge de îndată la alte întrebări. Să trecem deci la cea de-a patra!

2. Spune-mi aşadar ce este de fapt Soarele!

3. Vezi, este o întrebare foarte naturală! Răspunde-mi la ea, dar corect şi conform adevărului!”

4. Şi fariseul a spus: „Aceasta este o întrebare chiar ridicolă! Căci cine poate şti răspunsul? O astfel de întrebare I-ai putea-o pune lui Dumnezeu, dar nu unui om! Căci cine a fost vreodată până la Soare sau chiar pe el, pentru a putea spune ce este el de fapt?! Noi, oamenii, putem spune doar ceea ce vedem şi percepem noi în legătură cu el.

5. Soarele este un disc destul de mare şi foarte strălucitor, iar lumina sa puternică produce căldură, şi în anumite cazuri, ca de pildă uneori în marele deşert al Egiptului, chiar o

asemenea arşiță, încât se pare că începe să topească până şi pietrele. Apoi mai ştim că soarele răsare şi apune, fapt care determină pe acest pământ ziua şi noaptea! Iar apoi el răsare cu regularitate iarna mai jos, mai spre sud, iar vara, în schimb, mai spre nord, alternanță din care rezultă anul şi cele patrii anotimpuri. În acelaşi timp, lumina soarelui, în funcție de gradul său de luminozitate şi de căldură, determină creşterea plantelor şi naşterea a nenumărate insecte. Uneori soarele se întunecă, dar aceasta se petrece foarte rar. Însă din ce cauză se petrec astfel de întunecări, aceasta n-o ştie probabil niciun om de pe pământ, şi tot aşa, nici unde se ascunde acest astru pe timp de noapte.

6. Vezi tu, cam asta este tot ceea ce ştim şi putem şti noi, oamenii, despre Soare, şi de aceea, nici nu-ți mai pot spune altceva! Probabil că el este de fapt un foc foarte mare, după cum se poate deduce din faptul că lumina lui radiază căldură chiar şi la o asemenea distanță; totuşi, este surprinzător faptul că pe munții cei înalți este întotdeauna considerabil mai rece decât în vale, deşi piscurile munților sunt mai aproape de soare decât văile acestora. Iar noi, oamenii, după cum am mai spus, nu cunoaştem mai multe detalii despre corpul acesta ceresc. Ai obiecții şi în legătură cu acest răspuns?"

7. Romanul a spus: „O, chiar destul de multe! Căci ceea ce mi-ai spus tu ştie orice zilier obişnuit, care nu este un cărturar şi nici nu pretinde să fie venerat de către popor pentru înțelepciunea sa, care, la fel ca a ta, nu este prea mare. De ce oare noi, romanii, precum şi numeroşii ucenici ai marelui Domn şi Învățător, ştim exact ce este Soarele, iar voi nu? Îți spun eu: pentru că tu nu crezi în Dumnezeu, la fel ca majoritatea semenilor tăi! Iar dacă apare cineva dispus să vă călăuzească spre cea mai mare înțelepciune, voi începeți pe dată să îl prigoniți din toate puterile voastre; căci vă temeți că înțelepciunea lui net superioară ar putea ştirbi foarte mult prestigiul de care se bucură vechea voastră prostie. Şi astfel, nici nu doriți să învățați nimic şi nici adepților voştri celor orbi nu le permiteți aceasta. Şi pentru acest lucru, vinovăția voastră este chiar dublă.

8. Cel ce nu crede în Dumnezeu este în mod evident un ateu. Dar fără Dumnezeu, sufletul este întunecat şi lipsit de viață şi nu vede şi nu percepe nimic din ceea ce cu adevărat Dumnezeu a pus în spiritul lui. Însă omul inspirat şi iluminat de către Dumnezeu vede şi înțelege totul. Astfel că el poate contempla în sine, ca şi când s-ar afla acolo, Soarele, Luna, stelele şi întreg pământul. Şi dacă poate face aceasta, el ştie ce este Soarele şi din ce este el alcătuit, precum şi toate celelalte.

9. Eu şi mulți alții, care se află şi ei aici, am avut parte de binefacerea aceasta; de aceea şi ştim acum ce sunt Luna, Soarele şi stelele. Ai răspuns foarte vag şi incorect şi la această a patra întrebare pentru că tu nu ştii nimic despre lucrurile acestea, nici măcar cât ştiu esenienii, pe care noi, romanii, îi cunoaştem preabine. Iar dacă vrei să înțelegi tu însuți aceasta, noi avem posibilitatea să te lămurim."

10. Atunci a spus fariseul: „O, lasă asta! Căci oamenii ca voi, meşteri în toate magiile şi vrăjitoriile, sunt în stare să mă ducă dincolo de nori, până la Soare - şi nu țin neapărat să fac o asemenea călătorie aeriană! Prefer să mă declar mulțumit şi să recunosc că nu am răspuns nici la cea de-a patra întrebare. Pune-mi-o deci pe a cincea!"

11. Romanul a spus: „Aşa va fi cu toate întrebările! Faptul că nu ştii nimic despre cer, l-am constatat; dar poate că te pricepi mai bine la acest pământ!

12. Ce poți să-mi spui despre Potopul de pe vremea lui Noe? A fost el unul general sau doar parțial? A luat el, Noe, câte o pereche din toate speciile de animale în arca sa? Şi cum a hrănit el şi cu ai săi toate animalele acelea multe? De unde a procurat el mai ales carnea pentru fiarele sălbatice şi peştele pentru cele care se hrănesc cu peşte? Şi cu ce s-au hrănit animalele de pradă ulterior, după ce Noe a coborât din arca sa? Căci, la momentul acela, pământul era încă pustiu şi gol, şi nu exista pe nicăieri vreo turmă ele oi sau de porci, care să le fi putut servi drept hrană leilor, tigrilor, hienelor şi lupilor. În plus, apa depăşea vârfurile

munților. Unde s-a scurs ea după aceea, dacă întreg pământul era acoperit de acelaşi strat înalt de apă?

18. Dă-mi un răspuns logic la întrebarea aceasta! Căci faptele acestea chiar şi mie îmi par incredibile, şi nu le pot găsi niciun fel de explicație, îmi poți oferi tu un răspuns satisfăcător? Vorbește dar!"

14. Atunci fariseul a răspuns cu surprindere: „Bine, prietene, dar tu mă întrebi un lucru pe care chiar şi tu pari a nu-l fi înțeles! Şi ce vei face atunci când şi eu te voi întreba un astfel de lucru?"

15. Romanul a răspuns: „Atunci nu vei avea nimic de pierdut! Cât despre cât de bine înțeleg sau nu eu însumi lucrul acesta, vom vedea cât de curând. Acum însă e rândul tău să răspunzi!"

16. Şi fariseul a spus în continuare: „Da, prietene, nici despre aspectul acesta cât se poate de misterios din scrierile lui Moise nu se pot spune şi explica prea multe lucruri! Căci problema aceasta, analizată acum cu mintea noastră, este în ansamblul ei o absurditate, care contravine legilor firii. Noi nu deținem despre evenimentele de atunci alte date istorice, şi atunci se pune problema astfel: fie să crezi în absurditate, aşa cum ne este ea prezentată, şi să pui totul pe seama atotputerniciei, foarte năbădăioase în acea vreme, a lui Dumnezeu, fie să respingi cu totul această poveste din vechime!

17. Cartea vorbeşte despre un potop general, practic imposibil din punctul de vedere al legilor naturii, pe care le cunoaştem de-acum din ce în ce mai bine. Dacă-i întrebi pe înțelepții Indiei, care au cărți şi mai vechi decât noi, ei habar nu au despre vreun potop al lui Noe. în schimb spun că, înainte cu multe mii de ani, o cometă mare s-ar fi apropiat foarte tare de Pământ. Şi că steaua respectivă era constituită numai din apă, iar Pământul a atras apa spre el, Şi, ca urmare a acestui fapt, o mare parte a regiunilor mai joase ale Indiei s-au trezit dintr-o dată sub apă, care abia cu timpul s-a vărsat în marele Ocean Indian. La vremea aceea, au pierit toți cei care trăiau în zonele joase: oameni şi animale. Aceia însă care-şi aveau locuințele mai la înălțime au consemnat toate acestea, pentru ca să ştie despre ele şi copiii copiilor lor. Iar legenda aceasta o susțin atât indienii, cât şi perşii.

18. Bătrânii egipteni nu ştiu despre niciun alt potop, în afară de inundațiile Nilului lor. Doar un lucru mai povestesc câțiva negri, şi anume, că în locul în care se află astăzi marele deşert Sahara, exista cândva o mare imensă.

19. La fel, unii dintre apostolii noştri ne-au povestit despre un imperiu imens în răsăritul extrem al Asiei, dincolo de zidul cel mare, unde ei s-au înțeles cu paznicii în limba indiană. Ei s-au interesat şi de Marele Potop, întrebând şi dacă zidul a fost construit înainte sau după revărsarea generală a apelor. Paznicii aceia, care erau foarte blajini, le-au povestit despre nişte mari focuri din munți, însă despre un potop de asemenea proporții nu ştia nimeni nimic. Deci ştim toate acestea din tot felul de surse. Astfel, este greu să-ți imaginezi un asemenea potop general, şi este şi mai greu să crezi în el.

20. Voi, romanii, vorbiți şi voi în mitologia voastră despre două inundații de proporții: cea din Ogygia şi cea din Deucalion şi Pyrrha. Dacă şi în legătură cu acestea este ceva adevărat sau nu, aceasta n-o putem şti şi aprecia nici noi, evreii, şi nici voi, romanii. Dar dacă Potopul lui Noe nu a fost unul general, atunci înseamnă că nici povestea arcei nu are sens.

21. Potopul lui Noe are, fără îndoială, o cu totul altă semnificație, decât aceasta descrisă, care este imposibil de crezut, pentru că există împotriva ei prea multe argumente. Însă cine să o poată descifra? Vezi aşadar că nici despre acest lucru nu-ți pot răspunde într-un mod satisfăcător pentru concepția ta, şi deci întrebarea ta a rămas fără răspuns, dar cu o scuză cât se poate de întemeiată."

22. Romanul a spus: „Da, am înțeles aceasta preabine din discursul tău; dar aceasta nu mă satisface, şi este de-a dreptul penibil ca un preot ca tine să pretindă de la oameni să creadă necondiționat într-un lucru, pe care tu însuți îl consideri a fi cea mai crasă absurditate. Ascul-

tă-mă pe mine, acest mare Domn şi Învăţător al nostru ţi-ar putea explica foarte exact şi clar cum stau lucrurile într-adevăr cu Potopul lui Noe; însă cum tu nu crezi în niciun Dumnezeu şi, cu atât mai puţin, în misiunea pur divină a Ginului acestuia dumnezeiesc, n-ai decât să rămâi în continuare în noaptea judecăţii sunetului tău! Prin urmare, tu nu mi-ai răspuns nici la cea de-a cincea întrebare! Astfel că, să trecem la a şasea! Poate vei avea mai mult noroc cu ca!"

Capitolul 214

Despre *Cartea lui Iov* şi despre templul din Jabusimbil

1. (Romanul): „Ia spune-mi, ce părere ai despre *Cartea lui Iov?* Cum ţi se pare dialogul dintre Dumnezeu şi Iov, şi cel dintre Dumnezeu şi Satana? Ce spui de lucrurile acestea, şi cum îmi explici povestea aceasta nemaipomenită?"

2. Fariseul a răspuns: „Iarăşi o întrebare dintre acelea, la care nu poate da răspuns niciun om cu judecată! Ce poţi spune tu, de pildă, despre Icar al vostru, despre Bachus al vostru sau despre Orfeu? Iov al nostru n-a existat niciodată, şi totul nu este decât o fabulă evlavioasă, inventată de vreun vechi profet, care a consemnat această poveste, creată de el, învăluind-o într-un nimb moralizator. Noi vedem în legenda aceasta un om deosebit de cinstit, cu care Dumnezeu Însuşi se mândreşte. Dar Dumnezeu se lasă convins de Satana că şi Iov acesta ar putea cădea în păcat dacă El i-ar permite lui (Satanei) să-l ducă în ispită. Atunci, Dumnezeu îi permite Satanei să-l pună pe Iov la încercare în modul cel mai josnic posibil, până când, în final, Iov îşi pierde răbdarea şi-şi manifestă într-un mod foarte categoric protestul faţă de Dumnezeu. Atunci Dumnezeu îi trimite un mesager, care-l muştruluieşte zdravăn pe bietul Iov; iar apoi, când Iov se predă din nou întru totul Voii lui Dumnezeu, Acesta devine iarăşi îngăduitor cu el.

3. Ei bine, pentru a găsi aici vreun dram de înţelepciune din partea unui Dumnezeu despre care se susţine că este înţelept în cel mai înalt grad, trebuie să fi trăit cu adevărat pe vremea omului aceluia atât de încercat! Noi citim astăzi povestea aceasta cu dezgust şi am declarat-o deja de multă vreme ca fiind apocrifă; căci în ea există la fel de puţin adevăr şi înţelepciune ca în aceea despre Atlas al vostru, care trebuie să susţină în permanenţă cerul întreg pe umerii săi; şi astfel, în legătură cu ea, nici nu se poate da vreun răspuns raţional."

4. Atunci a spus romanul: „Aşa, aşa, la voi chiar că se prezintă bine toate lucrurile! Fiindcă vă este lene să cercetaţi, să gândiţi şi să învăţaţi, preferaţi să aruncaţi la coş tot ceea ce nu vă convine! Eu am descoperit dintr-o privire că în *Cartea lui Iov* este vorba despre formarea interioară, spirituală a omului, iar voi o consideraţi apocrifă! Oare nu se demonstrează prea limpede acolo cum sufletul trebuie să se elibereze treptat-treptat de toate cele care sunt ale lumii şi ale trupului?

5. Unui om care o duce bine sub toate aspectele îi este uşor să-L laude şi să-L slăvească pe Dumnezeu şi să se simtă bine făcând aceasta; dar lucrul acesta nu-i serveşte prea mult sufletului său. Iată însă că omul este pus la încercare, spre a se vedea care este atitudinea sa faţă de Dumnezeu chiar şi atunci când se află la ananghie şi în sărăcie, şi, în privinţa aceasta, ni se oferă în persoana lui Iov un exemplu strălucit despre cum trebuie recunoscut, slăvit şi lăudat Dumnezeu, nu numai în bunăstare, ci şi în sărăcia cea mai lucie. Şi o astfel de relatare tu mi-o prezinţi drept un fals şi o consideri lipsită de orice sens şi logică?! O, tu eşti încă bine adâncit în mocirla judecăţii şi a morţii! Şi iată că ai dat greş la şase întrebări! Dar să lăsăm aceasta, şi am să-ţi pun acum a şaptea întrebare, foarte normală şi uşoară! Ascultă, deci!

6. Uite, în Egiptul Superior mai există încă, foarte bine conservat, un templu ridicat în cinstea lui Dumnezeu, săpat în stâncă! Numele său este Ja-bu-sim-bil. Templul acesta - atât de diferit de cel din Ierusalim! - a fost construit cu cea mai mare trudă din lume, de către lo-

cuitorii străvechi ai celei mai renumite țări de pe pământ, care, în acele vremuri, Îl cunoşteau pe Dumnezeu. În fața porții de la intrare sunt reprezentate personificat, în poziție şezândă, deci într-un repaus etern, cele patru elemente ale pământului. Dimensiunile lor colosale au menirea să sugereze forța divină nețărmurită din legile întregii naturi, iar starea lor de repaus simbolizează ordinea în veci neschimbătoare a Spiritului divin. Interiorul templului acestuia foarte spațios este împărțit în trei compartimente. În primul se află nişte figuri omeneşti gigantice, în cel de-al doilea, oameni asemenea nouă, iar în cel de al treilea sunt plasate în fundal, printre diferite alte semne, chiar dacă deja roase de vreme, silabele JA-BU-SIM-BIL. Cum mi-ai putea explica tu, ca un cărturar ce eşti, semnificația interiorului templului acestuia renumit? Căci sper că lucrurile acestea nu-ți sunt necunoscute."

7. Fariseul a răspuns: „Da, da, am auzit de multe ori vorbindu-se despre aceasta, iar lucrurile se prezintă probabil întocmai aşa cum mi le-ai descris tu; dar templul este deja nespus de vechi, şi cine poate şti ce popoare l-or fi construit? Noi nu putem citi semnele lor, şi atunci cum am putea ghici ce semnifică ele de fapt?! Ele nu au nici cea mai mică asemănare cu scrierea noastră, aşa că nu ne spun nimic. Voi, spre deosebire de noi, scrieți de la stânga la dreapta, astfel că puteți citi scrierea vechilor egipteni mai uşor, întrucât se zice că vechii egipteni ar fi scris de la stânga spre dreapta. Noi însă scriem invers, aşa că nu mai putem nicicum descifra scrierea aceea veche. Şi atunci, cum am putea să ştim ce semnifică cele trei săli şi statuile acelea ciudate, mai mari sau mai mici, din primele două, şi ce anume reprezintă cea de-a treia sală, cu diferitele ei inscripții, pe care noi, evreii, nu le putem descifra?"

8. Atunci romanul a spus: „O, voi, aşa-zişii copii ai lui Dumnezeu, care, ca nişte broscoi grăsani de baltă, treceți prin lumea aceasta dospiți de înțelepciune, de parcă voi ați fi creat întreg pământul! Lucrurile cele mai evidente nu le înțelegeți - şi totuşi vreți să fiți considerați educatorii şi conducătorii poporului celui ales al lui Dumnezeu, potrivit Scripturii voastre! Nimeni nu poate da cuiva ceva ce el însuşi nu are, ci doar ceea ce are! Iar voi nu aveți decât prostia şi neştiința totală în toate domeniile! Ce poate învăța bietul popor de la voi? Nimic altceva, decât orbirea voastră greu de conceput! Căci, într-adevăr, eu am auzit adeseori la Roma zicala de-acum răspândită: «Ia te uită, omul acesta este mai prost decât un evreu!», iar acum mă conving eu însumi că aşa stau lucrurile!

9. Noi, romanii, n-am considerat niciodată sub demnitatea noastră să ne interesăm de credințele spirituale ale popoarelor cucerite de noi şi să le aprofundam în mod temeinic, şi totuşi suntem considerați păgâni. Iar voi, ca popor al lui Dumnezeu, nu numai că nu credeți în marele vostru Dumnezeu, dar disprețuiți şi orice altă religie, fără să o fi analizat câtuşi de puțin! Ce fel de oameni sunteți voi?! Într-adevăr, nu sunteți decât robii burților şi ai stomacurilor voastre, mai rău decât cei mai vulgari epicurieni!

10. Uite, eu, un păgân din naştere, am să-ți explic acum ție ce semnificație are memorabilul templu de la Ja-bu-sim-bil, căci el este cel care m-a condus, în mare parte, la o nouă idee despre adevărata Divinitate, foarte diferită de cea pe care o aveam eu înainte.

11. Odată, acum vreo zece ani, când am fost nevoit să călătoresc cu treburi de stat în Egiptul Superior, am ajuns şi la templul în cauză, care mi-a produs o impresie de nedescris. L-am vizitat în întregime, cu cea mai mare atenție, şi am primit explicații despre semnificația tuturor acelor lucruri de la un preot şi paznic foarte sărac al monumentului aceluia antic. Acel bătrân, plin de iubire şi smerenie, a fost cât se poate de amabil şi mi le-a explicat pe toate atât de bine, încât a trebuit să recunosc în sinea mea: iată, omul acesta este un înțelept şi grăieşte purul adevăr!

12. El mi-a spus: «Uite, prietene, statuile gigantice din partea dreaptă reprezintă cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu, prin care omul de pe pământul acesta ajunge la cunoaşteri de tot felul şi devine capabil să-şi imagineze tot felul ele lucruri mărețe! Statuile din stânga reprezintă patimile cele sălbatice şi nestăpânite ale omului, motiv pentru care şi poți vedea la picioarele lor tot felul de semne ale morții şi ale judecății. Şi uite acum cea de-a doua sală! Ea

este ceva mai joasă decât prima şi intri în ea printr-o poartă destul de îngustă. Elementele acestea semnifică smerenia, fără de care nu este posibil ca omul să ajungă la adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu. De aceea, vezi aici statui ale unor oameni de staturi modeste, cu capetele profund plecate. Iar aici, în cea de a treia sală, elementul spiritual este reprezentat prin simboluri specifice. Acolo, sus de tot, vei vedea, într-un cerc, literele JA-BU-SIM-BIL – care reprezintă însuşi Cuvântul lui Dumnezeu în inima oricărui om care-L iubeşte şi-L caută pe El. Iar aceste silabe înseamnă: EU AM FOST, SUNT ŞI VOI FI. EU SUNT UNICUL, ŞI NU EXISTĂ ALT DUMNEZEU ÎN AFARA MEA!»

13. Prietene, cine caută găseşte, iar eu, încă din tinereţea mea, am tot căutat, şi am găsit multe! Dar lucrul suprem pe care mi-a fost dat să-l găsesc în lumea aceasta l-am găsit aici - nu în totala orbire a Templului vostru, ci chiar aici! Şi acolo şade, printre noi, plin de prietenie, în chip de om, chiar Acela despre care stă scris în vechiul templu, în cea de a treia sală: JA-BU-SIM-BIL! Dar nu are nicio importanță dacă tu ori mulți alții asemenea ție credeți sau nu lucrul acesta; căci lucrurile tot astfel stau, cum le cred eu şi multe mii de alții şi cum vor fi ele crezute în veci.

14. Dar uite că şi cea de-a şaptea întrebare a rămas fără răspuns, iar acum ți-o voi pune pe cea de-a opta, şi să vedem dacă vei găsi în tine un răspuns la ea!”

Capitolul 215

Oracolul din Delfi. Despre viața de după moarte

1. (Romanul:) „Ascultă deci! Ce părere ai despre oracolul din Delfi, care încă mai există? Întrebarea este foarte scurtă şi, fără îndoială, uşor de înțeles! Spune aşadar!”

2. Iar fariseul a spus: „Despre lucrul acesta am auzit vorbindu-se; dar cum să-ți spun ce părere am despre un lucru, despre care nu cunosc decât numele?! Tot ce ştiu este că la Delfi există o prezicătoare numită Pitia, care, aşezată pe un trepied, oferă, în schimbul unei sume de bani, răspunsuri dintre cele mai abile la întrebările care i se pun; dar cum reuşeşte Pitia să facă aceasta, cum arată templul acestei prezicătoare şi trepiedul ei şi ce valoare au răspunsurile ei, aceasta n-o mai ştiu şi, prin urmare, nici nu-ți pot da alt răspuns decât pe cel pe care ți l-am dat deja.”

3. Şi romanul a spus: „Ce-i drept, te-aş fi considerat totuşi mai învățat decât te dovedeşti a fi în realitate! Şi, cu o asemenea necredință şi o astfel de neştiință, vă încumetați voi să-L verificați şi să-L puneți la încercare pe Acest cel mai înțelept dintre înțelepți?! Ei bine, aceasta este totuşi prea de tot! Ah, am auzit eu povestindu-se, încă de la Roma, cu câtă ardoare avertizați voi poporul să se ferească de tot ce este păgân, amenințând cu pedeapsa veşnică orice evreu care ar îndrăzni să viziteze vreodată un astfel de templu şi să se informeze despre organizarea lui - şi astfel respectivul să se deştepte într-atât, încât să poată aprecia el însuşi părțile bune sau rele ale altor popoare.

4. Deci, te întreb acum pentru a noua oară: cum puteți face voi un asemenea lucru, când nu aveți nici cea mai mică idee în ce constă de fapt păgânismul? Scriptura voastră proprie nu o înțelegeți, în Dumnezeul vostru nu credeți, şi totuşi vă arogați dreptul de a-i judeca pe oamenii care caută în alte părți să-şi dezvolte cât mai mult spiritul! Explică-mi, cum şi de ce faceți lucrul acesta?!”

5. Iar fariseul, foarte intimidat, a răspuns: „Trebuie să facem astfel, căci acest lucru ni-l impune cu strictețe mai-marele Templului. Noi nu trebuie să ne preocupăm de ce, şi de fapt nici nu ne interesează; căci răspunzători pentru toate sunt cei care ne impun o astfel de conduită. Noi nu suntem decât nişte maşinării, ceea ce nu ne împiedică să o ducem bine şi să putem râde în taină de lumea întreagă; căci, cu cât ceilalți sunt mai proşti, cu atât mai bine ne merge nouă. Au existat şi printre noi oameni care, cu toate sacrificiile şi renunțările posibile, au cău-

tat Împărăția lui Dumnezeu şi care până la urmă tot n-au găsit nimic altceva decât moartea, pe care şi noi o vom găsi, cât de curând. Oare cel care ştie să-şi trăiască viața nu este el, în mod evident, mai înțelept decât acei evlavioşi smintiți, care renunță la viața lor normală, în speranța unei împărății cereşti absolut necunoscute şi la fel de nesigure, şi care ajung în cele din urmă să nu mai mănânce nimic altceva decât lăcuste şi miere de albine sălbatice, din găurile pământului?! Poate să-mi spună cine ce-o vrea, eu deocamdată rămân ferm pe poziția mea: trebuie să ai grijă să trăieşti bine, sănătos şi fără de griji; tot restul nu valorează nimic! Căci cel ce n-a învățat prea multe, acela nu va avea nici prea multe de uitat.

6. Iar la sfârşitul vieții acesteia a noastre, când vom ajunge hrană pentru viermi, va fi tot una dacă vom fi plini de cunoştințe în diferite domenii sau doar nişte proşti! Iar dacă există reînvierea ori viața sufletului după moartea trupului, aceasta este o întrebare la care n-a putut da răspuns până acum niciun muritor, decât manifestând o credință oarbă. Sper că răspunsul acesta te satisface!"

7. Romanul a spus: „Vezi tu, om întunecat la minte şi fără suflet ce eşti, la o afirmație ca aceasta a ta - făcută pe deasupra şi în fața tuturor! - un om ca mine nu mai are ce răspunde! Căci eu am vorbit despre lucruri spirituale cu foarte mulți oameni; dar niciodată, nici printre păgânii cei mai fanatici, n-am întâlnit încă o asemenea îndărătnicie şi întunecime a minții! Eu, ca păgân, ți-aş putea da sute de exemple, dintre cele mai evidente, care dovedesc cât se poate de clar şi indubitabil viața sufletului după dispariția trupului - iar tu, ca preot, spui despre aceasta prostii mai mari decât ar rosti ultimul dobitoc, dacă ar putea vorbi!

8. Uite, ca prieten al luminii şi al adevărului, vreau să-ți relatez pe scurt, în vederea celei de-a zecea întrebări, un caz pe deplin real, trăit de mine însumi în prezența mai multor martori, iar după aceea, aştept cu mult interes răspunsul tău!

9. Acum vreo şapte ani am fost trimis pentru nişte afaceri de stat în Spania. Locul unde aveam eu treabă se numea Saguntus. Am poposit împreună cu senatorii mei într-unul din cele mai mari hanuri din localitatea respectivă, unde am fost ospătați foarte bine. În cea de-a treia zi, dis-de-dimineață, cum eram pe deplin treaz, tatăl meu, mort cu vreo douăzeci de ani înainte, mi-a apărut în fața ochilor aşa cum era şi arăta el pe vremea când trăia şi m-a strigat pe nume cu o voce atât de răsunătoare, încât au auzit toți servitorii mei, după cum i-au văzut şi silueta.

10. Şi atunci, eu am întrebat spiritul acela care-i era dorința.

11. Iar spiritul mi-a spus: «Noi, cei nemuritori, vedem dinainte, cu mare claritate, lucruri pe care voi, muritorii, nu puteți nici să le bănuiți! Părăsiți în cel mult o oră hanul acesta şi nici nu intrați timp de trei ore în vreun altul, ci rămâneți sub cerul liber, departe de orice zid; căci în timpul acesta se va produce un cutremur mare, datorită căruia casa aceasta, precum şi altele nu foarte solide se vor nărui, şi cu ocazia aceasta vor muri mulți oameni şi dobitoace! Dar înainte de a pleca, faceți cât mai mult zgomot în piața orașului, ca să se trezească şi să se poată salva cât mai mulți oameni! Iar când pericolul va fi trecut, va veni un băiețel la voi şi vă va conduce într-un han sigur!»

12. După care personajul a dispărut, iar pe noi toți ne-au cuprins adevărați fiori de groază. Ne-am repezit cu toate bagajele şi armele afară, iar cu gălăgia noastră i-am sculat pe toți ai casei, care au ieşit şi ei, chemându-i şi pe mulți alții, care la rândul lor au fugit pe dată din casele lor; căci oamenii aceia creduli au crezut în viziunea noastră şi au fugit, salvându-şi astfel viețile.

13. Ora fatală a venit, şi cu ea, un cutremur puternic de pământ, care pe loc a dărâmat vreo douăzeci de case, printre care şi hanul în care locuisem noi până atunci. Iar apoi, au mai urmat câteva zguduiri, care însă n-au mai produs pagube. După trei ore de aşteptare, iată că a apărut şi băiețelul şi ne-a condus într-un han puțin mai îndepărtat, dar care nu suferise nicio stricăciune, unde am fost foarte bine primiți şi ne-am aflat în deplină siguranță. Pentru depli-

na autenticitate a acestei relatări, pot depune mărturie tovarăşii mei de aici, care erau şi atunci cu mine.

14. Şi acum, spune-mi tu, ce părere ai despre experiența aceasta, cât se poate de adevărată? Continuă sufletul să trăiască după moartea trupului, sau moare şi el odată cu acesta?”

15. Iar fariseul, de-acum de-a binelea încurcat şi uluit, a spus: „Dacă povestea este adevărată, am putea admite totuşi că sufletul continuă să trăiască; dar ce este sufletul, şi cum şi unde trăieşte el, aceasta tot n-o putem şti.”

16. Romanul a spus: „Dacă spiritul tatălui meu a ştiut ce avea să se petreacă şi unde mă aflam eu, atunci existența sa trebuie să fi fost, în mod evident, una mai desăvârşită şi mai lucidă, fiind deci mai bună decât existența noastră oarbă, în trup. Şi dacă noi, păgânii, ştim lucrul acesta şi urmărim să aflăm şi mai multe şi să le înțelegem cât mai bine, atunci de ce nu faceți şi voi la fel şi de ce-L prigoniți pe Acela care v-ar putea oferi lumina cea mai curată şi mai strălucitoare? Şi de ce, în orbirea voastră, căutați chiar să-L ucideți - cum ați demonstrat de pildă astăzi în Templu, într-un mod evident pentru toți cei ce erau de față?”

17. Atunci, fariseii au spus: „Aceasta doar evreii de rând au vrut să o facă, nu noi! De altfel, noi nu am venit aici în numele Templului, ci doar în numele nostru, pentru a vedea şi a verifica ce este adevărat în toată povestea aceasta şi dacă să credem sau nu! Dar până în momentul de față, cele văzute şi aflate nu ne sunt pe deplin suficiente, ci aşteptăm ceva în plus. Iar dacă vom fi convinşi, putem deveni şi noi ucenici ai acestui învățător. De aceea, nu exercitați presiuni asupra noastră! Tu, prietene, e drept că ne-ai învins cu întrebările tale, aşa că îți datorăm o sută de bani de aur; dar acum ne revine nouă dreptul să-ți punem ție zece întrebări! Iar de vei răspunde la toate zece, atunci îți vei primi de îndată şi cei o sută de bani de aur. Eşti de acord?”

18. Iar romanul a răspuns: „Pe deplin; prin urmare, întrebați-mă! Iar de răspunsuri, o să am eu grijă!”

Capitolul 216

Cele şapte cărți ale lui Moise

1. Şi atunci, fariseul care vorbise până atunci l-a întrebat pe roman dacă este necesar ca tot el să îi pună întrebările sau o poate face şi altcineva,

2. Romanul a spus: „Mie îmi este perfect egal! Să-mi pună întrebările cine vrea şi cine se pricepe la aceasta!”

3. Cu decizia aceasta s-au declarat toți de acord, şi atunci a ieşit un altul din rând, un cărturar de prim rang, care a deschis gura şi a spus: „Fii atent! Căci dacă la una singură din întrebări nu răspunzi mulțumitor, pierzi, după propria ta declarație, o mie de bani de aur!”

4. Romanul a spus: „Aceasta se ştie deja! Dar nu te mai gândi acum la aur, ci la o întrebare înțeleaptă! Căci aceasta îți va pune mai multe probleme decât aurul aşteptat, pe care nu l-ai câştigat încă. Formulează deci prima întrebare, ca să văd despre ce este vorba!”

5. Şi atunci, fariseul a meditat profund ce întrebare să-i pună romanului, pentru ca acesta să nu poată răspunde prea uşor la ea. Şi i-a venit în minte că acesta ar putea să nu ştie câte cărți a scris Moise. Căci, în general, în popor se ştia că Moise n-a scris mai mult de cinci cărți, întrucât însă Moise scrisese de fapt şapte cărți şi, totodată, şi o anexă pur profetică - lucru pe care fariseul îl ştia, considerând însă că în afara inițiaților din Templu nimeni nu putea cunoaşte acest lucru - el l-a întrebat pe roman dacă ştie câte cărți a scris Moise.

6. Şi atunci, romanul a zâmbit - un fenomen foarte rar întâlnit la romanii cei atât de sobri - şi i-a spus fariseului: „Într-adevăr, o întrebare mai plăcută mie decât aceasta nu mi-ai fi putut pune; căci din răspunsul foarte corect la întrebare va rezulta, mai mult decât limpede, lipsa voastră de considerație față de Dumnezeu şi față de Moise, pe care o manifestați deja de

mult timp! Pentru că, după cum ştiu eu preabine, voi aţi fost, încă de pe vremea lui Samuel, mai mult duşmanii, decât prietenii lui Dumnezeu şi ai poporului, şi de aceea, fără nicio teamă de Dumnezeu sau de popor, l-aţi privat pe acesta din urmă, încă de pe vremea lui Solomon şi până în ziua de astăzi, de cele mai importante două cărţi ale lui Moise şi de anexa profetică, în care sunt descrise în detaliu acţiunile voastre lipsite de scrupule şi sfârşitul vostru. Dar în momentul în care aţi fost cuceriţi de noi, romanii, a trebuit să ne predaţi toate cărţile voastre, de la prima până la ultima, spre a fi atent studiate şi copiate, şi astfel, noi, romanii, v-am dibuit toate tainele şi, prin urmare, ştim preabine că Moise a scris şapte cărţi şi, pe deasupra, şi o anexă profetică.

7. În cea de-a şasea carte, el dă informaţii exacte despre naşterea naturală a Pământului şi descrie stadiile succesive ale acestuia, de la începuturi şi până în vremea sa, iar de atunci încolo, în mod profetic, până la dispariţia completă a acestuia. Tot în această a şasea carte, marele om descrie cerul înstelat, soarele, luna acestui pământ şi mişcările sale şi ale tuturor planetelor, şi arată ce sunt acestea şi cu ce se aseamănă. El a descris şi cometele, eclipsele de soare şi de lună şi modul în care ele pot fi calculate dinainte. În final, a arătat ce sunt stelele fixe, a vorbit despre mărimea lor şi despre distantele imense la care se află şi a precizat la sfârşitul cărţii acesteia atât de importante că toate acestea trebuie prezentate foarte amănunţit poporului, pentru ca poporul lui Dumnezeu să păşească pe acest pământ şi sub stelele sale în cunoaşterea perfectă a adevărului şi să nu cadă pradă superstiţiilor păgânilor.

8. Dar voi, preoţii, aţi ajuns foarte curând la alte gânduri. Ştiaţi bine că poporul cel orb a avut dintotdeauna o teamă puternică de fenomenele deosebite care se manifestă pe bolta cerului. Şi atunci v-aţi spus: «La ce-i folosesc poporului astfel de cunoştinţe? Este suficient că le deţinem noi! Vom calcula pentru noi eclipsele, şi vom ameninţa cu ele poporul, care nu ştie nimic despre acestea, silindu-l la ofrande mai mari; iar el va crede că noi suntem cei care am alungat eclipsa de soare sau de lună!» Păstrând acestea şi încă multe altele pentru voi, aţi lipsit poporul cu neruşinare de cartea a şasea a lui Moise, folosind-o doar pentru avantajele voastre pământeşti.

9. Cartea a şaptea vorbeşte despre adevărata creaţie a omului şi despre dezvoltarea sa spirituală prin inspiraţia constantă primită de la Spiritul lui Dumnezeu. Ea explică pe înţelesul tuturor prima carte a lui Moise[36], anunţă cărţile patriarhilor Kenan, Enoh şi Lameh şi le explică. Ultima parte a ei conţine povestea războaielor lui Iehova sau adevărata istorie a popoarelor din adâncul pământului, şi chiar în final apare din nou un avertisment foarte serios şi sever la adresa celor care instruiesc poporul, ca ei să-i înveţe pe oameni toate acestea cu cât mai mare exactitate, şi precizează ca nimeni să nu se căsătorească sau să ocupe vreo funcţie înainte de a-şi fi însuşit pe deplin conţinutul acestei cărţi.

10. Dar şi avertismentul acesta voi l-aţi nesocotit şi v-aţi spus: «E mai bine pentru popor ca toate acestea să-i rămână necunoscute; căci dacă poporul va fi iniţiat pe deplin în toate chestiunile acestea, el cât de curând nici nu va mai avea nevoie de preoţi, iar aceştia se vor trezi în situaţia de a-şi câştiga pâinea cea de toate zilele cu propriile lor mâini.» Dar presupunerea aceasta era de fapt o prostie, căci Moise însuşi dispusese ca seminţia lui Levi să trăiască din zeciuială.

11. Şi mai există anexa la cartea a şaptea, aproape ca o carte în sine. Aceasta este în întregime profetică şi arată foarte limpede toate fărădelegile pe care preoţii, judecătorii şi regii le vor comite împotriva lui Dumnezeu şi cum El îi va pedepsi pentru aceasta.

12. Tot acolo este descrisă şi venirea în această lume a marelui Mesia, viaţa Sa, faptele şi Învăţătura Sa, şi cum va fi El urât şi prigonit de către preoţi. Apoi urmează decăderea evreilor, biserica lui Mesia, prigonirea îndelungată a acesteia de către duşmanii săi, iar apoi sfârşitul ei şi gloria Bisericii celei curate a lui Dumnezeu pe pământ. La sfârşitul acestei ane-

[36] Geneza.

xe, apare din nou avertismentul foarte sever, unde se spune că şi această anexă trebuie să fie mereu adusă la cunoştinţă poporului. Şi aţi făcut voi vreodată lucrul acesta?

13. Ei bine, încă de pe vremea Profetului, n-aţi menţionat nimic din toate acestea faţă de popor, de aceea, şi profetul Isaia, revenind la prezicerea lui Moise, o reia în capitolul al zecelea, la care m-am referit eu în prima mea întrebare. Şi, la fel, toţi prorocii, dar în special cei patru mari, au avut sarcina să-i redea poporului ceea ce precizase Moise în anexa sa, pe care voi, din motive ce vă sunt bine cunoscute, i-aţi ascuns-o dintotdeauna atât de bine, încât în ultima vreme aţi devenit voi înşivă mult prea trândavi ca să vă mai iniţiaţi în problemele respective, şi trebuie să suportaţi acum situaţia ca esenienii să v-o ia înainte, răpindu-vă până şi avantajele pământeşti; căci ei se pricep cel puţin la partea vizibilă a cerului, stabilesc prin calcul fenomenele acestuia şi trag foloase pământeşti de pe urma lor. Vedeţi voi, aceasta este o dreaptă pedeapsă venită de sus! Iar acum, sunt pe deplin convins că ţi-am răspuns, în spiritul celui mai curat adevăr şi cât se poate de ştiinţific, la întrebarea ta."

14. Şi cărturarul, foarte stingherit, i-a răspuns: „Da - din păcate, este perfect adevărat! Îmi vine să nici nu-ţi mai pun altă întrebare. Căci e greu să-i pui întrebări unui om care are cunoştinţe atât de vaste. Mai bine să-ţi plătim direct cele o sută de livre de aur! Căci, cu fiecare nouă întrebare, nu facem decât să ne demascam iar şi iar, şi să ne punem într-o postură neplăcută în faţa poporului, care cu siguranţă că n-o să-şi ţină gura."

15. Dar romanul a spus: „Aceasta nu mă priveşte deloc! Rămăşagul trebuie respectat, şi chiar de-ar fi să se facă ţăndări pământul întreg împreună cu noi, tot trebuie să-mi pui celelalte întrebări! Întreabă deci, iar eu îţi voi răspunde; căci abia acum încep să fiu mândru de faptul că sunt roman!"

16. Şi atunci, cei şapte preoţi au început să şuşotească între ei, sfătuindu-se ce să-l mai întrebe pe roman.

Capitolul 217

Despre *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon

1. Şi, după o consultare mai îndelungată, le-a venit ideea să-l întrebe pe roman cât nisip există în mare şi câte fire de iarbă pe pământ.

2. Iar romanul a spus: „Doar nişte nebuni şi nicidecum nişte oameni cu minte şi raţiune pot pune o astfel de întrebare, al cărei răspuns strict aritmetic le va rămâne, în mod obligatoriu, până şi lor, în veci necunoscut, întrucât în primul rând, din motive lesne de înţeles, numărarea aceasta este un lucru absolut imposibil pentru orice muritor; iar în al doilea rând, pentru faptul că, şi dacă ne-ar fi, de pildă, posibil să numărăm firele de iarbă de pe pământ, nu avem până acum vreun număr cunoscut care să poată exprima această mulţime; şi, în sfârşit, în al treilea rând, chiar şi dacă eu, printr-o reunire nesfârşită de numere şi de cifre dintre cele mai mari cunoscute, aş indica aici mulţimea boabelor de nisip din mare şi a firelor de iarbă de pe pământ, cine va putea decide că numărul infinit specificat de mine nu este prea mare sau prea mic? Iar dacă vreunul ar afirma aşa ceva, atunci eu, ca nobil roman, sunt înzestrat de către împărat cu destulă putere ca să-i cer adversarului meu, sub pedeapsa cu moartea, un contraargument demonstrat matematic, pe care niciun om nu mi l-ar putea da, ci doar singur Dumnezeu; căci acel om ar trebui mai întâi să numere el însuşi, fiind asistat de mulţi martori, nisipul din mare şi iarba de pe pământ, lucru practic imposibil, atât din cauza condiţiilor naturale, cât şi din cauza duratei vieţii omului, astfel că, nici în două mii de ani nu m-aţi putea contrazice cu vreo probă valabilă.

3. Prin urmare, la ce bun o întrebare atât de ridicolă, a cărei absurditate o poate sesiza oricine? Nu mă puteţi întreba decât nişte lucruri despre care voi înşivă sunteţi informaţi şi bănuiţi că mie mi-ar putea fi necunoscute. Dar cu astfel de întrebări, la care eu pot răspunde

ce vreau eu, iar voi nu-mi veți putea demonstra niciodată că am dat un răspuns incorect, vă învinge foarte lesne! Prin urmare, cu această a doua întrebare ați intrat şi mai tare la apă decât cu prima. Puneți-mi deci a treia întrebare, dar să fie una rezonabilă!"

4. În momentul acesta, poporul a început să strige de bucurie, râzând de prostia cărturarului şi lăudându-l pe roman pentru mintea sa limpede şi sclipitoare. Romanul însă le-a cerut să facă linişte, căci rămăşagul nu se terminase încă. Abia după ce se va fi terminat, poporul va putea jubila după pofta inimii. Şi atunci, oamenii au tăcut, iar romanul a cerut întrebarea a treia.

5. După o scurtă pauză, cărturarul l-a întrebat pe roman: „Întrucât eşti atât de bine inițiat în Scriptura noastră, te întreb dacă îți este cunoscută *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon, şi ce spune ea!"

6. Iar romanul a spus: „O, desigur! Cântarea aceasta este de multă vreme, datorită poeziei sale profunde şi misticii sale, preferata mea. E drept că până acum n-am înțeles pe deplin sensul ei mai adânc; dar acum, când L-am găsit pe Acela, la care ea face exclusiv referință, vă asigur că în ea nu mai există nici măcar un singur vers care să nu-mi fie la fel de limpede ca lumina soarelui la amiază. Iar dacă doriți, vă pot da aici, în fața întregii mulțimi, o probă a faptului că acum înțeleg perfect *Cântarea"*

7. În momentul acela, cărturarul a ezitat să mai insiste pe tema respectivă; căci şi-a dat bine seama că romanul va canaliza atenția cât se poate de abil asupra Mea şi a Învățăturii Mele, şi că acolo este vorba, de fapt, despre Noua Biserică, ce şi-a găsit în Mine Mirele pe care-l căuta şi M-a invitat ca oaspete al iubirii şi al Vieții.

8. De aceea, cărturarul a spus: „Vedem preabine că şi cu întrebarea aceasta am dat greş, şi o declarăm deci de bunăvoie pierdută. De aceea, fiindcă trebuie să te întrebăm în continuare, îți vom pune o a patra întrebare.

9. Ce este sufletul omului şi unde îşi are el lăcaşul în trupul omenesc? Sper că aceasta este o întrebare foarte normală, împotriva căreia nu vei avea nimic de obiectat!"

10. Romanul a spus: „O, nicidecum, şi vă voi răspunde la întrebare foarte exact şi potrivit adevărului, în conformitate cu ştiința despre suflet şi potrivit propriilor mele experiențe, deşi ştiu preabine că niciunul dintre voi nu ştie ce este sufletul şi unde îşi are el lăcaşul în trup!"

Capitolul 218

Agricola explica ce este sufletul

1. (Romanul): „Vedeți voi, sufletul, care este făcut dintr-o substanță pur spirituală, este o ființă umană completă, atât în ceea ce priveşte forma, cât şi în privința tuturor părților trupului! Şi, de n-ar fi astfel, el nici n-ar putea dispune întru totul de trupul său. Brațele sufletului se află în brațele trupului, picioarele sale, în picioarele trupului, şi tot aşa, toate părțile componente ale sufletului se află în componentele corespunzătoare ale trupului. Dacă trupul este lovit de vreo boală, sufletul este şi el prezent în părțile bolnave ale acestuia şi se străduieşte din răsputeri să le facă din nou sănătoase. Dacă nu reuşeşte, el încetează să acționeze, iar urmarea este că acea parte a trupului rămâne paralizată, devine aproape complet lipsită de simțire şi, prin urmare, inertă. Aceasta este o teorie foarte adevărată a tuturor psihologilor[37], mai vechi şi mai noi. Se poate pune întrebarea cum au ajuns aceşti înțelepți să descopere o asemenea taină. Dar la întrebarea aceasta este uşor de răspuns.

[37] Sic (*Psyhologen* - germ.). Să ne amintim că, etimologic, psihologia înseamnă ştiința despre psyché, adică despre suflet.

2. În primul rând, aceasta este o concluzie logică; din moment ce sufletul este adevăratul principiu vital al omului în toate părțile sale, el trebuie să şi fie prezent, în mod necesar, în toate părțile componente ale trupului, căci altminteri, în mod evident, anumite părți ale acestuia n-ar avea viață în ele şi ar fi ca şi moarte, aşa cum mort este şi întregul trup din clipa în care sufletul l-a părăsit. Dar atâta timp cât întregul trup este activ, sufletul, ca principiu al activității vitale, trebuie să fie în mod necesar răspândit în întregul trup. Şi astfel sufletul, chiar şi numai din rațiuni evidente şi de bun-simț, este în mod indubitabil omul în întregime, sub formă de substanță spirituală, şi îşi are lăcaşul - *nota bene* - *în* întregul trup.

3. Aici însă cineva ar putea replica: «Bine, bine, explicația pare bună; dar unde sunt dovezile palpabile care, doar ele pot să ateste pe deplin veridicitatea acestor explicații raționale?»

4. O, dispunem şi de astfel de dovezi palpabile, adunate din multiplele experiențe ale tuturor timpurilor, țărilor şi popoarelor! Bineînțeles că, în primul rând, contează experiențele pe care un om de bun-simț şi iubitor al adevărului le dobândeşte singur, iar apoi, acestea pot fi completate şi susținute de experiențele altor oameni.

5. Cunoaşteți deja pățania neobişnuită prin care am trecut la Saguntus, în Spania. Spiritul în continuare viu al tatălui meu avea un aspect uman, la fel ca şi pe timpul vieții sale trupeşti. Iar aceasta demonstrează că şi ca suflet încarnat el trebuie să fi fost exact acest lucru, şi anume, un om complet, cu cap, trunchi, brațe şi picioare.

6. Dar aceasta nu este singura mea experiență în acest domeniu. Cu câțiva ani în urmă, când am fost nevoit să merg până în Egipt, am trăit următoarea situație extrem de ciudată: mă aflam în Sicilia împreună cu majoritatea tovarăşilor aceştia ai mei prezenți aici, pentru a ne îmbarca spre Egipt. În zorii zilei, ne-am urcat pe corabia noastră cea mare şi solidă, care înfruntase deja destule furtuni. Cu toții, plini de evlavie, ne-am încredințat protecției zeilor, iar eu, în taină, m-am încredințat şi protecției Dumnezeului evreilor, pe care Îl cunoşteam din Scriptura voastră. Dar, când să fie pusă pe linia de plutire, corabia nu s-a lăsat în niciun chip clintită din loc. Am dispus de îndată să fie verificat totul cu mare atenție, dar nu s-a descoperit nimic care să împiedice nava în vreun fel să se mişte din loc. S-au depus apoi toate eforturile ca nava, care deja se afla în apă destul de adâncă, să fie împinsă de la țărm. Dar totul s-a dovedit a fi în zadar. Foarte îngrijorat, eu mă aflam pe puntea corăbiei, împreună cu câțiva dintre tovarăşii aceştia ai mei, şi mă uitam în toate părțile, în sus, în jos, peste bord, la marea de sub noi, căutând să descopăr ce anume ar fi putut să împiedice plecarea noastră.

7. Şi atunci, am văzut deodată silueta unui bărbat înveşmântat în alb, care se plimba de colo-colo, pe țărmul mării, şi se uita fix la corabie, fără să o scape din ochi. I-am chemat pe mai mulți dintre tovarăşii mei la mine şi le-am atras atenția asupra siluetei. Ei au susținut că acesta ar putea fi un vrăjitor, căruia poate că ar fi bine să i se aducă vreo ofrandă, ca să dea drumul corăbiei. Aşa că, am coborât pe țărm şi ne-am îndreptat spre silueta aceea, care ne aştepta, țintuindu-ne cu privirea. Ajunşi lângă presupusul vrăjitor, eu l-am întrebat foarte hotărât: «Tu îmi ții corabia pe loc cu forța vrăjii tale? Din care motiv? Vrei de la noi vreo ofrandă pentru a da drumul corăbiei? Vorbeşte, căci călătoria mea în Egipt este foarte urgentă!»

8. Făptura m-a privit ferm în ochi cu multă seriozitate şi a spus cu voce tare şi limpede: «Eu nu sunt un vrăjitor şi nu am nevoie de nicio ofrandă de la tine. Dar, întrucât te-ai pus sub protecția lui Iehova al iudeilor, am fost trimis aici spre a te salva de la naufragiu. Căci de vei porni astăzi, atunci, în cel de-al treilea ceas al nopții, vei ajunge, împreună cu corabia ta, o pradă a mării! Fiindcă la vreo douăzeci de leghe de aici se va dezlănțui pe mare o furtună foarte puternică. Şi vai de cel pe care îl va lovi furia ei! Mâine însă, poți porni la drum, şi-ți vei sfârşi cu bine călătoria!»

9. Atunci l-am întrebat pe spirit: «Dar cine eşti tu de fapt, şi care este numele tău?»

10. Iar spiritul mi-a răspuns: «Eu sunt străbunicul tău; am fost un patrician onorabil, întotdeauna drept şi corect cu toată lumea, şi de aceea sunt şi acum fericit, chiar dacă nu sunt

încă pe deplin desăvârşit. Tu vei mai avea parte de multe lucruri mari pe acest pământ. Când se va petrece aceasta, să-ţi aminteşti de mine, care n-am putut să te anunţ toate acestea decât cu permisiunea unicului Dumnezeu adevărat!»

11. Apoi spiritul a dispărut, iar noi am rămas pe ţărm.

12. Ei bine, pe acest spirit sau suflet, care a supravieţuit unui trup mort şi dispărut de multă vreme, noi l-am văzut cu toţii, avea o formă perfect umană, a rostit pentru salvarea mea cuvinte cât se poate de clare şi a dat dovadă de o putere a voinţei în comparaţie cu care toată forţa noastră fizică nu valora nimic. Apariţia aceea a fost perfect autentică şi poate fi confirmată de majoritatea tovarăşilor mei de aici. Dar să trecem la o altă experienţă, pe care noi am trăit-o în Egiptul Superior!"

Capitolul 219

Despre relaţia dintre suflet şi trup

1. (Romanul): „Am ajuns la Memfis şi am locuit la guvernatorul roman al oraşului, în palatul său cel mare. În primele trei zile am vizitat oraşul cu împrejurimile sale şi vechile temple, care pe noi, ca romani, firește că ne interesau foarte mult.

2. În cea de-a treia zi, dis-de-dimineaţă, am simţit că prin dormitorul meu cel mare se mişcă ceva. Slujitorii care făceau de pază au sesizat şi ei acelaşi lucru. I-am întrebat de îndată despre ce este vorba şi ce poate să fie. Dar slujitorii nu ştiau nici ei, şi mi-au spus că n-au mai văzut nicicând aşa ceva. Semăna ba cu o umbră pe perete, ba cu o pală de fum care se ridica de pe podeaua camerei şi plutea de colo-colo, ca şi cum ar fi fost mişcată de un uşor curent de aer. De luat foc nu avea ce să ia foc acolo, căci totul era din piatră, chiar şi mesele, paturile şi scaunele. O vreme am privit cu resemnare acel aparent joc al naturii, fiecare din noi întrebându-se cu oarecare teamă ce avea să se petreacă până la urmă.

3. Dar n-a durat mult şi jocul acela de-a umbra şi fumul a dispărut dintr-o dată. După care, s-a auzit un zgomot foarte puternic şi ni s-a arătat o siluetă de femeie foarte tânără, dar cu multă mâhnire aşternută pe chip. Portul ei neobişnuit era cel al vechilor egipteni.

4. Mi-am făcut curaj şi am întrebat-o cine este şi ce căuta acolo.

5. Atunci făptura s-a îndreptat de spate şi a spus: «Eu sunt una dintre fiicele lui Sesostris, iar numele meu este Isia. Tu eşti din aceeaşi seminţie cu mine şi mă poţi deci elibera din acest palat al nenorocirii şi al disperării, în care sunt ţinută de atâţia ani pământeşti. Numeşte-mi un Dumnezeu drept şi adevărat! Căci doar Acela mă va putea elibera de chinul acesta îndelungat; întrucât zeii tăi şi ai mei nu sunt decât nişte idei lipsite de viaţă ale oamenilor celor orbi.»

6. Şi eu i-am spus: «Atunci întoarce-ţi faţa către Dumnezeul evreilor!»

7. Şi, de cum am rostit vorbele acestea, silueta s-a albit complet şi a dispărut.

8. Despre restul, nici nu mai merită să vorbim aici. Apariţia fusese, de data aceasta, una feminină, şi arăta întocmai ca o fată de cel mult douăzeci şi doi de ani. Ca fiică a lui Sesostris, a trăit şi ea cu siguranţă, odinioară, pe acest pământ, într-un trup, şi este puţin probabil ca acum să nu fi semănat întocmai cu forma ei trupească de atunci.

9. Şi tocmai în aceasta constă dovada incontestabilă a faptului că, în primul rând, orice om are un suflet nemuritor, şi că, în al doilea rând, acesta îşi ocupă în timpul vieţii sale trupul în întregime, iar după moartea acestuia, îşi păstrează exact acelaşi aspect pe care l-a avut înainte. Altceva nu m-aţi întrebat, aşa că nici eu nu mai am a vă spune ceva în plus.

10. Totuşi, faptul că sufletul ocupă trupul omului în întregime vi-l pot demonstra şi printr-o altă experienţă trăită tot de mine. Ascultaţi-mă în continuare!

11. Am cunoscut la Roma un om care-şi pierduse în război un picior, de la genunchi în jos, dar care, în rest, se însănătoşise complet. Când l-am întrebat dacă îşi mai simte în vre-

un fel piciorul pierdut, ca pe o vagă reminiscență, de pildă, sau dacă, dimpotrivă, simte absența acestuia, omul a afirmat că are chiar senzația că nu şi-a pierdut niciodată piciorul. Şi că, în virtutea acestui sentiment, i s-a şi petrecut de mai multe ori să calce pe piciorul pe care îl percepea ca fiind acolo, căzând chiar foarte rău.

12. Şi din fenomenul acesta se desprinde iarăşi, foarte lesne, concluzia că, în primul rând, sufletul este infiltrat în întregul trup şi că nu îşi pierde nicio parte, chiar dacă trupul în sine ajunge să fie mutilat, şi, în al doilea rând, că sufletul este nemuritor şi că, după moartea trupului, el continuă să trăiască şi să se dezvolte necontenit.

13. Acum consider că v-am răspuns foarte exact la întrebarea voastră. E drept că v-aş putea da încă o mulțime de astfel de exemple din timpurile mai vechi şi din viața tuturor popoarelor cunoscute de noi. Dar ele nu ar spori cu nimic veridicitatea explicațiilor mele. Astfel că, v-am răspuns perfect şi la întrebarea aceasta, iar voi puteți să mi-o adresați acum pe a cincea! Ce părere aveți?"

14. Iar cărturarul a spus: „Recunoaştem cu toții că ai răspuns foarte corect şi la întrebarea aceasta. Dar mărturisim totodată şi că nu mai suntem în stare să-ți punem vreo altă întrebare. Căci tu eşti un om foarte învățat şi cu deosebit de multă experiență, de la care noi toți ar trebui să luăm lecții. Deci, ce am putea noi să te mai întrebăm?! Îți vom plăti cele o sută de livre de aur, şi cu aceasta, am încheiat socotelile!"

15. Romanul a spus: „Foarte bine! Şi putem şi uita toată povestea, din moment ce ați înțeles că noi, romanii, nu suntem atât de proşti precum erați voi tentați să credeți. Ați văzut deci că studiem totul cu maximă exigență şi că ne însuşim tot ce găsim bun şi adevărat în cele descoperite. Iar acum, că v-ați convins de lucrul acesta, vă întreb eu pe voi: am sau nu am dreptate atunci când vă acuz de cea mai mare nerozie pentru faptul că nu vreți să recunoaşteți că acest Om Dumnezeiesc este ceea ce este, în mod incontestabil, după opinia mea?"

16. Iar fariseii au spus: „Dragă prietene cu adevărat foarte înțelept! Vom face şi lucrul acesta, iar în sufletul nostru, noi chiar suntem convinşi că acel galilean poate fi foarte bine, şi probabil chiar şi este, prorocitul Mesia. Dar în privința aceasta vă putem cita un proverb de-al vostru, care sună astfel: *Ultra posse nemo tenetur* ('Să nu-i ceri nimănui mai mult decât poate!'). Şi aşa stau lucrurile şi cu noi. Nu putem recunoaşte faptul acesta, datorită poziției pe care, din păcate, o deținem. Căci dacă ne declarăm pe față drept ucenici ai săi, vom fi afurisiți şi izgoniți fără milă din Templu. Şi unde să ne ducem apoi şi ce să facem? Cine ne va asigura hrana şi locuința?

17. Dacă ai putea trăi asemenea păsărilor cerului, ar fi foarte uşor să aderi la o astfel de învățătură - care, în sine, este plină de cel mai curat adevăr, dar care contravine iudaismului actual! Putem aşadar să acceptăm învățătura şi să credem în ea doar în mare taină, fiecare pentru sine. În public însă, trebuie să ne arătăm a fi împotriva ei, căci altminteri nu vom mai avea din ce trăi şi unde locui. Luând în considerare acestea, veți înțelege desigur ce putem şi ce nu putem să facem."

18. Atunci romanul a spus: „Scuza aceasta este atât de lipsită de substanță, ca o coajă de ou goală, şi nu există nici cel mai mic motiv care să vă împiedice să acceptați adevărul. Căci -, din moment ce ştiți şi ați recunoscut cine este Omul acesta Dumnezeiesc, n-ar trebui să vă mai întrebați în niciun caz cu ce vă veți hrăni, ce veți îmbrăca şi unde veți locui. Dacă în El sălăşluieşte Spiritul Suprem al lui Dumnezeu, care a creat cerul şi pământul, care menține şi guvernează totul şi de care depinde fiece respirație şi fiece bătaie de inimă, cu siguranță că le va da şi celor care cred în El şi-L iubesc toate cele necesare existenței.

19. Uitați-vă la mulțimea aceasta de oameni de aici! Ei mănâncă, beau şi sunt cu toții îmbrăcați foarte bine. Şi dacă hainele le-au avut dinainte, cu siguranță că nu şi mâncarea pe care o consumă aici. Iar acum voi beți vinul acesta, care nicicând nu a stat în vreun butoi, şi mâncați o pâine care niciodată nu s-a copt în vreun cuptor. Şi, din moment ce sunteți convinşi

de lucrul acesta, aşa cum suntem şi noi, romanii, cum mai puteţi veni cu o astfel de scuză, atât de stupidă?

20. La ce vă foloseşte, la urma urmei, slujba voastră actuală şi îndestularea trupească? Vă va asigura ea oare Viaţa cea Veşnică? Cine se va îngriji în lumea de dincolo de sufletele voastre, dacă Îi întoarceţi spatele Aceluia care El singur ar putea-o face, după cum v-a explicat El Însuşi, destul de limpede, în dimineaţa aceasta în Templu, când a spus că acela care crede în El nu va vedea, nu va simţi şi nu va gusta în veci moartea?! Iar dacă, după spusele voastre, recunoaşteţi că El este Marele Prorocit, atunci nu există, pentru voi şi pentru nimeni, niciun motiv plauzibil de a nu vă declara deschis credinţa în El, în faţa tuturor oamenilor, şi de a nu trăi potrivit Învăţăturii Sale. Am sau nu am dreptate?"

21. Şi atunci, toţi cei prezenţi au spus: „Da, Mărite fiu al Romei, ai dreptate în toate. Căci astfel stau lucrurile şi nicicând nu vor fi altminteri! Ferice de acela care are bucuria de a-L vedea pe Domnul şi de a asculta învăţătura Sa divină, aşa cum o avem acum noi toţi, deşi suntem absolut nedemni de ea!"

Capitolul 220

Împărăţia lui Dumnezeu şi renunţarea la cele lumeşti

1. Şi atunci, Eu am spus: „Şi ferice de acela care nu Mă întâmpină cu supărare! Voi, farisei orbi, spuneţi: «Dacă cerul este roşu la apusul soarelui, mâine va fi o zi frumoasă; dacă însă cerul este roşu la răsăritul soarelui, ziua va fi mohorâtă!» Iată că semnele acestea ştiţi să le recunoaşteţi; şi cum de nu vedeţi atunci semnele cele mari ale timpului acestuia, pe care Eu vi le-am dat? Voi vedeţi însă şi semnele acestea, şi le şi înţelegeţi preabine; dar, de dragul bucuriilor voastre lumeşti, nu vreţi să ie acceptaţi şi împiedicaţi şi poporul s-o facă. Şi dacă voi nu vreţi să intraţi în împărăţia Cerului, nu-i lăsaţi nici pe alţii să intre; şi, pentru aceasta, în lumea de dincolo veţi avea parte de o osândă cu atât mai mare!

2. Când un orb se împiedică de o piatră, nimeni nu-i poate face o vină din aceasta. Dar atunci când un văzător face aşa ceva, aceasta este, în mod evident, o mare greşeală; căci el putea doar să vadă că în calea lui se află o piatră. Şi aceasta este cu atât mai adevărat în privinţa celor spirituale. Aceluia care, datorită orbirii sale sufleteşti, nu poate înţelege lucrările pe care Eu le săvârşesc şi cuvintele pe care Eu le rostesc, faptul acesta nu-i va fi trecut pe lista păcatelor sale; în schimb, cu atât mai mult îi va fi trecut aceluia care vede şi totuşi este un vrăjmaş al adevărului!

3. Şi tocmai aceasta faceţi voi, fariseii şi cărturarii. Căci voi înţelegeţi preabine, în sinea voastră, că Eu sunt cel prorocit, dar înţelegeţi în acelaşi timp şi faptul că iudaismul vostru putred nu mai poate dăinui alături de Învăţătura Mea, pentru că voi i-aţi eliminat din el, aproape complet, pe Moise şi pe proroci, şi în locul lor aţi aşezat legile voastre, menite nu să înalţe, ci să subjuge poporul, văduvele şi orfanii. Şi, fiindcă faceţi aceasta şi nu vă întoarceţi către Mine, păcatul vostru rămâne în voi şi, împreună cu el, judecata şi moartea! Şi, adevărat vă spun, cu aceeaşi măsură cu care daţi voi acum, vă va răsplăti şi pe voi, în lumea de dincolo, adevăratul Meu Tată din ceruri!"

4. Atunci un fariseu, care până atunci fusese total neîncrezător, a spus: „Învăţătorule, acesta este un discurs ciudat! Prin urmare, este cu totul imposibil să devenim şi noi ucenicii tăi?"

5. Eu am spus: „Puteţi deveni, fără doar şi poate, ucenicii Mei, dar nu atât de uşor cum credeţi voi; căci cel care vrea să devină ucenicul Meu trebuie să rupă definitiv legăturile cu lumea şi să nu mai dea atenţie tentaţiilor ei. Căci lumea nu este decât o judecată nesfârşită şi o necontenită moarte! Cel care iubeşte lumea nu este pregătit să devină cu adevărat ucenicul Meu, Pentru că la baza iubirii faţa de lume nu stă nicidecum viaţa, ci doar judecata şi

moartea. Iar Eu nu am trebuință de nişte ucenici morți, ci de unii complet liberi şi vii. Dacă sunteți capabili să deveniți astfel, atunci puteți să rămâneți alături de Mine!

6. Căci Eu nu am venit în lumea aceasta pentru a-i judeca pe toți orbii şi miopii, ci spre a-i căuta pe cei rătăciți, a-i vindeca pe cei bolnavi, a-i alina pe cei copleşiți de nevoi şi a-i elibera pe cei captivi. Şi cei care primesc ajutorul Meu, aceia vor fi salvați pentru totdeauna. Însă dacă cineva refuză ajutorul Meu, pe acela nimeni nu-l va mai putea ajuta, nici în cer şi nici pe acest pământ.

7. Dar când spun aceasta, nu mă refer la persoana aceasta a Mea, ci la Învățătura Mea; căci ea este Împărăția lui Dumnezeu, care a venit la voi şi care le va dărui Viața cea Veşnică tuturor celor care vor trăi potrivit ei. Cu adevărat, Eu însumi nu voi judeca pe nimeni; dar Cuvântul pe care vi-l dau, acela vă va judeca, tot astfel precum adevărul judecă şi ucide minciuna!”

8. Şi atunci, a spus cărturarul: „Învățătorule, ai vorbit acum foarte drept şi înțelept, şi aşa şi stau lucrurile. Dar mai este aici un aspect, cu care eu încă nu mă pot împăca, şi anume: Tu spui că nu trebuie să iubeşti lumea, fiindcă lumea înseamnă judecată şi moarte. Ei bine, acest lucru este desigur, în sine, foarte adevărat - dar să ne gândim puțin cât de mare este pământul şi câți oameni trăiesc pe el fără voia lor! Şi cine vine la aceştia să le aducă o alinare şi o evanghelie din ceruri? Ei trăiesc în sălbăticie, precum buruienile pe câmp, fără să cunoască sau să ştie nimic. Oare nici oamenii aceştia, pe care Voia atotputernică a lui Dumnezeu i-a plantat pe acest pământ, ca pe nişte orbi, nu trebuie să fie niciun pic ataşați de lumea aceasta, care-i ține în viață şi-i hrăneşte?

9. Căci până şi evreii noştri au ajuns de-acum mai aproape de păgânism decât de iudaismul adevărat. Şi atunci, ce să mai vorbim despre cum stau lucrurile la celelalte popoare? Fiindcă, după ştiința, gândirea şi amintirile noastre, niciun om nu s-a născut în lumea aceasta, cu adevărat rea şi mizerabilă, altfel decât fără voia sa! Şi, odată ajuns aici, el este supus, de la naştere şi până în mormânt, în permanență, la toate nenorocirile posibile. Iar finalul este o moarte crudă şi plină de durere.

10. Ei bine, dacă ții puțin seama de toate acestea, atunci se impune o întrebare esențială: oare de ce m-am născut om? Cine m-a adus pe mine în valea aceasta a plângerii şi de ce?

11. Iar când omul îşi vede astfel întreaga sa nenorocire, atunci chiar că nu-i poți aduce nicio vină pentru faptul că începe să caute prin lumea aceasta vreun locşor, în care să-şi poată face soarta măcar puțin mai suportabilă. Şi când, după multe eforturi şi dificultăți, reuşeşte în sfârşit să-şi găsească un astfel de locşor, în care să se simtă puțin mai bine şi mai liniştit pentru restul zilelor ce i-au mai rămas de trăit, iată că vin de îndată profeții şi alți soli pătrunşi de Spiritul Divin şi-i vestesc mânia lui Dumnezeu, judecata, moartea şi multe astfel de lucruri deloc îmbucurătoare, şi s-a terminat şi cu locşorul cel liniştit, cucerit cu multă trudă.

12. Da, dacă omul ar fi încheiat încă de la naşterea sa un fel de contract cu Dumnezeu, care să stipuleze în ce condiții trebuie să trăiască el pe lumea aceasta, fireşte că ar fi cu totul altfel! Dar omul vine în lumea aceasta gol, orb şi aproape inconştient, şi imediat este asaltat de o mulțime de suferințe. Şi, odată ajuns, în sfârşit, după multe chinuri şi supărări de tot felul, bărbat în toată firea - să zicem că unul chiar bine dezvoltat şi sănătos, care ar mai putea smulge ici şi colo de la viață şi câte o zi de plăcere - începe imediat să plouă din toate părțile cu o puzderie de legi de toate felurile, şi s-a zis cu plăcerea! Căci, dacă mi-am permis cumva un astfel de lucru, am şi încălcat o mulțime de legi, fapt care apoi îmi încarcă în mod cât se poate de chinuitor conştiința; însă dacă stau tot timpul cu legile în minte, nu mai am parte de nicio zi veselă în viață! Ei bine, de ce sunt lucrurile astfel făcute?

13. Uite, eu acum cred cu certitudine că Tu eşti cel care ne poți salva. Dar ce se va petrece cu ceilalți nenumărați oameni, care trăiesc în alte locuri de pe pământul acesta? Pe ei cine-i va ajuta? Şi de ce noi, evreii, grecii şi romanii, n-am fost ajutați până acum?”

Capitolul 221

Dumnezeu îi ghidează cu o deplina înțelepciune pe oameni

1. Eu am spus: „Ascultă-Mă, Cel care a creat oamenii acestui pământ este singurul care cunoaşte cel mai bine cum trebuie ei trataţi! Iar Acela nu a lăsat să treacă nici măcar o singură zi fără să trimită, din cele mai înalte sfere cereşti, toate semnele care ar fi putut să-i inspire pe oameni şi să le arate calea cea dreaptă, pe care ei s-o urmeze, spre a ajunge cât mai uşor la destinaţia pe care le-a stabilit-o Dumnezeu. Dar dacă oamenii s-au lăsat, iar şi iar, ademeniţi de dulceaţa lumii şi de tentaţiile ei iluzorii şi efemere, întorcându-şi tot mai mult faţa de la Dumnezeu, pentru a se închina viţelului de aur, lui Mamona al acestei lumi, pe care, în imaginaţia lor oarbă şi lipsită de conţinut, l-au ridicat la rangul de divinitate, este atunci oare Dumnezeu vinovat că oamenii Îi resping învăţăturile şi sfaturile, dându-şi ei înşişi legi care îi apropie tot mai mult de funestul Mamona?!

2. Oare Dumnezeu nu v-a arătat prin Moise, în detaliu, tot ce vă putea fi arătat, din infinita măreţie a Creaţiei Sale, inclusiv faptul că toate trebuie să fie astfel doar din cauza oamenilor de pe acest pământ?! Nu v-a arătat Dumnezeu ce este omul de pe acest pământ şi care este menirea lui?! Moise v-a explicat în cele mai mici amănunte originea întregii creaţii materiale, precum şi faptul că fiecare suflet trebuie să parcurgă drumul cărnii, pentru ca apoi, după eliberarea de trup, el să se poată apropia cu adevărat de Dumnezeu, în chip de spirit independent şi asemănător Lui.

3. Toate acestea Dumnezeu le-a arătat, încă din cele mai vechi timpuri, în repetate rânduri, lui Adam, lui Set, lui Enos, lui Kenan, Enoh, Lameh, Noe, şi tot aşa, până la Avraam, Isaac şi Iacov; El s-a aflat adeseori chiar personal printre ei şi i-a învăţat să meargă pe calea cea dreaptă a mântuirii. De ce voi, oamenii, aţi respins toate acestea şi aţi aşezat înţelepciunea lumească în locul revelaţiei divine?!

4. Cine a fost Melchisedec, unicul mare-preot plin de înţelepciune, care era totodată regele Salemului? Unde sunt toate învăţăturile şi legile divine pe care el le-a oferit oamenilor cu cea mai mare înţelepciune şi iubire (care se manifestau prin el venind de la Dumnezeu)? Vedeţi, toate acestea au existat, dar părinţii voştri le-au distrus!

5. În marile sale cărţi, a şasea şi a şaptea, Moise a readus tot ce se pierduse, dar voi le-aţi ascuns din nou de popor, oferindu-i, în schimb, murdăriile voastre.

6. Şi dacă întreaga omenire se află acum la ananghie numai din vina clerului celui egoist şi a altor oameni însetaţi de putere, ce vină I se poate aduce aici lui Dumnezeu?!

7. Dumnezeu i-a dat omului libera voinţă, pentru ca el să poată acţiona prin sine însuşi şi pentru sine. Dar Dumnezeu i-a dat omului şi raţiunea şi inteligenţa, pentru ca el să-şi poată însuşi şi înţelege sfaturile şi legile lui Dumnezeu, şi i-a dat şi forţa, pentru a putea acţiona potrivit acestora. Dar dacă un om se lasă totuşi dominat de cele lumeşti, din propria sa voinţă liberă, şi nu mai vrea să asculte sfaturile lui Dumnezeu, atunci nu este oare el însuşi vinovat dacă, nevrând să ştie de nicio ordine divină, cade dintr-un necaz într-altul?!

8. Dar fiindcă în rândul oamenilor s-a răspândit într-o măsură mult prea mare răul, perversitatea, absenţa iubirii, lipsa înţelepciunii şi întunericul, am venit Eu Însumi în persoană la voi. Luaţi aminte că prin fiinţa Mea, care a atins desăvârşirea dumnezeiască supremă, se manifestă atât Dumnezeu Tatăl, cât şi bătrânul Melchisedec, iar Eu îmi realizez misiunea dumnezeiască tot aşa cum şi bătrânul Melchisedec şi-a realizat-o pe a sa atunci când a trăit pe pământ, precum s-a vestit cu mult înainte prin intermediul profeţilor.

9. Şi iată-Mă aşadar aici, spre a-i ajuta pe oameni să regăsească drumul adevăratei lumini şi vieţi, şi vă învăţ pe voi şi săvârşesc minuni, pentru ca voi să puteţi crede că sunt chiar Eu! Iar voi nu credeţi lucrul acesta şi îi împiedicaţi şi pe ceilalţi oameni să creadă şi să-şi dobândească în felul acesta adevărata fericire! Cine poartă deci vina pentru faptul că veţi

rămâne înrobiți răului, voi şi acoliții voştri cei orbi? Eu, cu siguranță, nu! Şi nu trebuie să vă acuzați decât pe voi înşivă dacă pe viitor o să vă fie chiar de mii de ori mai rău decât acum!

10. Romanul acesta v-a arătat adevăratul motiv pentru care voi nu vreți să credeți că Eu surit Mesia cel prorocit. Eu însă vă spun încă o dată: Cel ce crede în Mine va avea Viața cea Veşnică, şi râuri întregi de apă vie vor țâşni din coapsele sale; însă acela care nu va crede nu va avea în sine Viața Veşnică, ci doar moartea lumii şi judecata! Dar Eu nu Mă impun nimănui cu forța, ci îi las fiecăruia liberul său arbitru.

11. Însă odată ce am venit la voi, chiar în carne şi oase, spre mântuirea tuturor oamenilor din lumea aceasta, trebuie să vă fac cunoscut faptul că Mă aflu aici ca să nu aveți din nou motiv să afirmați că nimeni nu v-a spus lucrul acesta şi că Dumnezeu îi creează pe oameni, făcând ca ei să se nască din pântec de femeie, dar că apoi nu se mai sinchiseşte de ei, lăsându-i pe toți de izbelişte.

12. Eu Mă aflu aici spre a-i ajuta pe toți oamenii, şi îi trimit pe îngerii Mei la toate popoarele din lume, ca ei să-i instruiască pe înțelepții lor. Cel care îi va asculta, acela nu va fi un om pierdut, chiar dacă el se află la mare depărtare de aici. Dar nimeni nu va fi silit să creadă. Şi vă spun toate acestea doar ca să ştiți că Eu sunt aici şi să cunoaşteți motivul pentru care Mă aflu aici. Iar voi puteți face exact aşa cum voiți,"

13. Atunci fariseul le-a spus alor lui: „Oare ce-i de făcut? Vorba acestui om este plină de forță şi mulți cred în el. Nu putem spune: «El este Acela!», dar cu atât mai puțin că «Nu este El Acela!» Părerea mea ar fi să ne mai uităm o dată prin Scriptură. Iar dacă toate corespund, atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să credem întru totul în el; însă dacă nu corespund toate, atunci vom rămâne ceea ce suntem. Ce părere aveți?"

14. Cărturarul a spus: „În cazul acesta, vom avea multă treabă; căci Scriptura e mare şi, pentru noi, greu de înțeles. Şi multe nu vom putea afla singuri din ea! Eu mă gândesc să stăm mai mult prin preajma lui şi mai ales pe lângă ucenicii săi şi să discutăm cu ei despre tot ce au văzut şi au auzit aceştia de la el încă de la început. Iar acestea vor constitui pentru noi o dovadă mai bună în legătură cu el decât toate cărțile noastre de neînțeles. Eu sunt de-acum mai mult pentru credința în el decât împotrivă! Voi, ceilalți, ce părere aveți?"

15. Şi a spus unul care deja credea mai mult: „Cu credința eu nu mi-aş mai face probleme. Dar cum să scăpăm de Templu? Aceasta este o întrebare mai dificilă decât oricare alta!"

16. Şi atunci, romanul a spus: „Dacă nu vă mai frământă şi altceva, atunci acest lucru este cel mai uşor de rezolvat. După câte ştiu eu, Templul trimite mereu preoți cu multă experiență în lumea largă pentru a-şi recruta adepți. Dacă le spuneți deci mai-marilor voştri că eu, Agricola, v-am solicitat în sensul acesta, cu siguranță că nimeni nu va avea nimic împotrivă, şi vă vor lăsa să plecați. Ce ziceți de aceasta?"

17. Iar cărturarul a răspuns: „Da, soluția nu este rea, şi am putea face o încercare. Dar dacă marele-preot nu va accepta, atunci ce facem?"

18. Romanul a spus: „Atunci vă voi cere eu de la el, cu autoritatea mea imperială, şi marele-preot nu va mai putea să obiecteze nimic!"

19. Şi cu aceasta, toți s-au declarat mulțumiți - doar unul dintre farisei a mai întrebat în legătură cu cele o sută de livre de aur.

20. Dar romanul i-a spus: „Dacă mă veți asculta, vă voi ierta de datorie!"

21. Şi atunci, toți au fost mulțumiți şi s-au dus la ucenici, au discutat cu ei diverse lucruri, şi astfel au început să creadă şi mai puternic.

Capitolul 222

Despre mâncărurile pe baza de legume şi fructe şi despre mâncărurile care sunt bazate pe carne şi care tocmai de aceea sunt neadecvate pentru om (deci necurate)

1. Pe când cei câțiva farisei se întrețineau cu ucenicii, Eu discutam cu Lazăr şi cu hangiul despre anumite aspecte lumeşti ce par a fi obişnuite. Totuşi, numeroşi vameşi prezenți acolo, precum şi însoțitorii lor, erau atenți la tot ceea ce vorbeam Eu cu Lazăr şi cu hangiul, aflând în felul acesta anumite lucruri pe care le puteau folosi apoi în agricultură, precum şi la creşterea anumitor animale care le sunt de un real folos oamenilor.

2. Eu le-am atras atenția că pot să folosească pentru hrana lor o mulțime de legume, fructe şi plante rădăcinoase, pe care le puteau recunoaşte uşor după descrierea Mea şi le puteau apoi cultiva şi consuma - după ce le-au preparat într-un mod adecvat. De asemenea, i-am învățat să evite în totalitate să consume carnea de porc, de cerb, de căprioară, de capră de munte, de gazelă, de iepure de casă sau de iepure sălbatic, precum şi carnea tuturor păsărilor, căci carnea nu îi face bine omului, şi atunci când este consumată îi afectează sănătatea şi chiar poate să îi dăuneze. De ce ar fi nevoie să consume omul carne atunci când are la dispoziție legume, fructe, lapte, brânză, ouă? Atunci i-am învățat totodată că trebuie să renunțe la a mai prinde animale spre a le ucide şi le-am spus că trebuie să evite cu strictețe să mănânce carnea care a fost ținută în saramură sau afumată. În loc să recurgă la o astfel de hrană, oamenii ar putea să mănânce - spre binele lor şi pentru menținerea nealterată a sănătății lor - legume, fructe, brânzeturi, lapte, ouă, precum şi felurite plante; multe dintre aceste alimente pot fi folosite cu înțelepciune de către oameni pentru a-şi trata şi vindeca bolile ori pentru a-şi armoniza trupul, pentru a-şi trezi sufletul, pentru a simți comuniunea cu Dumnezeu prin intermediul lor ori spre a se deschide față de iubirea lui Dumnezeu (în special prin intermediul anumitor plante ale căror proprietăți tainice sunt cunoscute de cei care sunt capabili să le simtă şi să le descrie capacitățile benefice),

3. Sfaturile acestea pline de înțelepciune le-au auzit şi romanii, iar Agricola a venit de la masa lui până la Mine şi apoi mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, am ascultat şi eu toate învățăturile acestea ale Tale şi-Ți mărturisesc că simt o mare bucurie pentru faptul că ai dezvăluit acum pentru noi aceste taine ce ne sunt necesare! Vezi, noi obişnuim să-i hrănim pe criminalii din temnițe cu raci de baltă şi de mare, iar atunci când facem rost de ei îi fierbem în apă sărară ce este condimentată cu cimbru. Când se înroşesc, înseamnă că s-au fiert destul, şi, fiind astfel preparați, le sunt dați drept mâncare deținuților. La început doar foamea care la ei este mare îi determină să mănânce o asemenea mâncare, dar cu timpul ea ajunge să le placă tot mai mult şi o mănâncă, obişnuindu-se cu această hrană pe care noi o evităm, iar mulți dintre ei, după ce îşi ispăşesc pedeapsa, continuă să mănânce această hrană cu o mare aviditate. Tu însă ne recomanzi ca o astfel de hrană să nu fie consumată de noi, oamenii!”

4. Eu am spus: „Aşa cum v-am arătat aici, este de mii de ori mai bine pentru oameni să se hrănească cu legume, fructe, cereale, lapte, ouă, brânzeturi şi chiar să recurgă de fiecare dată când este nevoie la feluritele plante de leac pe care este bine să le consume crude sau uscate, fără a le fierbe, căci prin fierbere este distrusă puterea lor vindecătoare, şi astfel, calitățile lor tainice sunt foarte mult diminuate.”

5. Răspunsul acesta l-a mulțumit pe deplin pe Agricola.

6. Dar câțiva dintre ucenici au început să şuşotească între ei, spunând: „Ia uitați-vă la Domnul şi Învățătorul nostru! Despre astfel de lucruri tainice, referitoare la plantele de leac care sunt menite să trezească sufletul, să aducă în noi iubirea lui Dumnezeu şi să ne deschidă față de El prin trezirea (cu ajutorul unor astfel de plante) a virtuților şi a calităților dumnezeieşti nu ne-a vorbit până acum niciodată. Este pentru noi o mare plăcere şi totodată o mare bucurie să ascultăm despre astfel de taine.”

7. Dar fariseii care stăteau de vorbă cu ucenicii Mei cei vechi despre Mine, urmăreau cu o mare atenție cuvintele Mele şi clătinau din cap, spunând: „Iată cum susține el anumite lucruri ce sunt totuşi împotriva legilor lui Moise, iar romanii nu obiectează nimic, pe când nouă ne-au reproşat foarte vehement că am respins legile lui Moise, punând în locul lor pro-

priile noastre legi! Oare el nu ştie ce-a poruncit Moise, că este bine să se consume carnea anumitor animale, căci ea nu-l spurcă pe om - atunci când este vorba despre animalele ce au fost indicate de Moise spre a le fi consumată carnea? Iată că el afirmă despre carne că nu este bună pentru sănătatea omului, oricum ar fi ea gătită, şi spune că oamenii ar trebui să evite să mănânce carne şi că ar trebui să se hrănească doar cu legume, fructe, cereale, brânzeturi, lapte şi ouă. Prin aceasta trebuie oare să înţelegem despre carne că este necurată şi necurată rămâne chiar şi în condiţiile celei mai pricepute preparări, otrăvindu-i apoi încetul cu încetul pe aceia care o mănâncă?! Am putea spune că este foarte ciudat din partea lui să vorbească în felul acesta şi să spună că nu este deloc bine pentru om să se hrănească cu carne!"

8. Atunci Iacov Mi-a spus la ureche, în şoaptă: „Doamne, nu auzi oare cum Te pune-gresc fariseii? Răspunde-le ceva!"

9. Atunci Eu am spus: „Ce-mi pasă Mie de vorbele răutăcioase ale fariseilor celor orbi! Ei nu sunt decât nişte călăuze oarbe ale altor orbi! Luaţi aminte că atunci când un orb îl conduce pe un alt orb, până la urmă cad amândoi în groapă, şi după aceea niciunul nu-l poate ajuta pe celălalt. De aceea, nu daţi atenţie la toate răutăţile pe care le spun ei!"

10. Dar iată că fariseii au auzit cele spuse de Mine şi au început să se întrebe unii pe alţii dacă eu Mă referisem chiar la ei, din moment ce ei acum credeau în Mine.

11. Eu însă M-am ridicat atunci şi le-am spus: „Da, la voi şi la cei care sunt asemănători cu voi M-am referit! Proşti şi orbi ce sunteţi! Luaţi aminte că tot ceea ce intră în trup prin gură şi din gură trece apoi în stomac şi apoi iese din nou din trup pe cale naturală - dacă acel lucru care intră atunci în trup prin gură este otrăvitor şi nefast sănătăţii - îl spurcă pe om şi îi poate provoca boli, tulburări şi suferinţe. Dar luaţi aminte de asemenea că tot ceea ce este bun, pur şi sănătos şi care a fost lăsat de la Dumnezeu să fie sănătos şi necesar pentru creşterea şi transformarea omului, atunci când intră în trup prin gură şi din gură trece în stomac, şi apoi iese din trup pe cale naturală (după ce a fost asimilat din acea hrană tot ceea ce este util fiinţei şi trupului) - doar o astfel de hrană nu-l spurcă pe om. Prin urmare, nu uitaţi că ceea ce este nefast şi otrăvitor - dacă este mâncat de om - efecte nefaste şi dăunătoare va provoca în trup, aducând apoi boli şi suferinţe. Luaţi aminte însă că ceea ce îl spurcă cel mai mult pe om şi îl face să devină apoi din ce în ce mai rău sunt gândurile rele, care, venind din inimă, ies apoi pe gură, sunt vorbele rele şi obscene, calomnia, sperjurul, minciunile de tot felul, înşelătoria, invidia, gelozia, zgârcenia, necuviinţa, preacurvia, prostituţia, lăcomia şi beţia. Iată dar ceea ce îl spurcă pe om chiar şi atunci când hrana acestuia este lipsită de carne, fiind pură şi curată!

12. Căutaţi în Scriptură şi veţi înţelege de ce v-a poruncit Dumnezeu încă de la începuturi să adoptaţi consumul unor mâncăruri curate, din care carnea să fie în totalitate eliminată. Luaţi aminte că în Geneză Dumnezeu vorbeşte despre toate acestea şi v-a spus despre aceasta din cauza lăcomiei voastre pentru carne, din cauza lascivităţii şi a senzualităţii voastre josnice şi neînfrânate. Dar iată, Eu vă spun acum că pentru acela care este perfect curat în inima sa şi care rămâne mereu în felul acesta, doar pentru acela, toate care sunt gândite şi simţite sunt curate datorită viziunii sale pure şi dumnezeieşti; pe când pentru cel care este necurat, rău şi pervers, chiar şi cele care sunt curate, şi îi vin de la Dumnezeu astfel, vor fi schimbate apoi în fiinţa sa pervertită şi plină de răutăţi şi vor ajunge apoi să fie otrăvitoare şi necurate.

13. Luaţi însă aminte că hrana pe care o mâncaţi şi o beţi pentru întremarea trupului vostru şi pentru menţinerea acestuia într-o deplină stare de sănătate şi armonie - atunci când acea hrană este alcătuită doar din legume, fructe, cereale, ouă, brânzeturi, lapte şi felurite plante pe care Dumnezeu le-a făcut să crească în această lume - vă va face să fiţi fericiţi; şi aceste efecte vor fi chiar de zeci de ori mai mari dacă veţi cunoaşte şi veţi crede cu tărie că acele alimente sau plante au unele caracteristici tainice care trezesc în fiinţa voastră anumite virtuţi, anumite calităţi divine şi vă ajută să deveniţi puri, să-L iubiţi pe Dumnezeu, să vă des-

chideți în iubirea față de aproapele vostru, să vă treziți înțelepciunea, să vă deschideți inima şi astfel să cunoaşteți tainele lui Dumnezeu. Astfel de plante trezesc toate aceste calități şi virtuți în ființa voastră atunci când sunt mestecate cu multă atenție sau atunci când sunt preparate cu apă (fără a fi fierte şi fără a lăsa să treacă prea mult timp până când să fie consumate, pentru că atunci ele îşi pierd aceste înzestrări tainice pe care altminteri le transmit atunci când intră în trupul omului). Şi, repet, este important să credeți cu tărie în calitățile lor şi să cunoaşteți înzestrările pe care le trezesc încetul cu încetul în om. Luați aminte, că dacă nu cunoaşteți pe deplin adevărul referitor la legumele, fructele şi plantele de leac pe care Dumnezeu le-a lăsat să crească pe acest pământ, nu veți putea să vă bucurați de ele aşa cum trebuie şi nu veți putea obține în scurt timp aceste rezultate, care sunt rezervate doar acelora care cunosc tainele plantelor; căci tocmai de aceea v-am spus că o cunoaştere dumnezeiască adâncă vă ajută să descoperiți tainicele puteri dumnezeieşti pe care anumite plante pot să le trezească apoi în ființa voastră (dacă ele vor fi folosite cu măsură şi la momentul potrivit). Spre exemplu, pentru a trezi sufletul şi pentru a ajuta ființa să-L descopere pe Dumnezeu, busuiocul este de un real folos tuturor oamenilor. La fel, petalele de trandafir roşu ne deschid ființa către iubirea dumnezeiască. Pentru aceasta trebuie să cunoaşteți tainele acestor plante de leac şi să le folosiți cu înțelepciune şi cu o justă măsură, căci atunci când sunt folosite în exces, chiar şi astfel de plante pot să provoace unele tulburări - întocmai cum se petrece cu vinul atunci când este băut cu nesăbuință şi fără măsură. Luați însă aminte ca sufletul vostru să nu cadă niciodată pradă judecăților prosteşti, care se repetă la oameni, cu toate că sunt erori evidente, căci atunci veți fi pierduți - toți aceia dintre voi care vă veți lăsa pradă unor astfel de aşa-zise adevăruri, care în fața lui Dumnezeu sunt doar sminteli şi nebunie. Luați aminte că dacă veți auzi adevărul şi îl veți înțelege, dar după aceea veți acționa totuşi greşit şi veți continua să faceți noi şi noi păcate, atunci nu vă va fi de niciun folos adevărul pe care îl veți primi, căci prin faptele şi gândurile voastre păcătoase vă veți condamna la moarte sufletul şi nu veți putea avea Viața Veşnică. Căci aşa precum lumina reprezintă, după cum ştiți, moartea întunericului, la fel şi adevărul dumnezeiesc face să apară moartea minciunii şi face să înceteze rătăcirea şi suferința. Tar dacă în sufletul tău s-a luminat de ziuă datorită adevărurilor dumnezeieşti care ți se oferă, cum vei mai admite să te întorci în noaptea cea cumplită a judecății neghioabe, a morții şi a suferinței?!"

14. Atunci a spus cărturarul: „Învățătorule, sunt pe deplin convins că tu grăieşti adevărul. Însă chiar tu ai fost acela care ne-ai reproşat că am desființat legile lui Moise şi le-am înlocuit cu altele! Şi, uite, noi nu te contrazicem, căci chiar aşa stau lucrurile. Dar dacă tu le spui acum tuturor evreilor să nu mănânce carnea animalelor care au fost considerate de Moise ca fiind curate şi ne spui că este mult mai bine pentru om să mănânce doar legume, fructe, cereale, lapte, brânzeturi şi felurite plante sau rădăcini, înseamnă că şi tu anulezi în această privință legile lui Moise - pe care de altfel nu le-ai prea respectat niciodată, din moment ce ai vindecat bolnavii chiar şi în timpul sabatului! Căci noi ştim că în legile lui Moise stă scris: «Şase zile să lucrezi, însă pe cea de a şaptea să o consacri în totalitate Domnului Dumnezeu!» Şi atunci, eu te întreb cu ce drept faci tu aceasta?"

15. Atunci Eu am spus: „Fac aceasta pentru că Eu sunt Acela care a fost trimis de Dumnezeu şi Acela care a venit în lumea aceasta pentru a vă aduce adevărul Său. Eu fac totul exact cu acelaşi drept cu care odinioară Tatăl Ceresc, care este acum în Mine, i-a dat lui Moise în deşert legile pentru voi, evreii. Iar Eu nu anulez, aşa cum crezi tu într-un mod prostesc, niciuna dintre legile lui Moise, ci Eu Însumi respect - dar cu înțelepciune - Legea, în toate aspectele ei, care sunt pline de înțelepciune şi dumnezeieşti. Eu vă arăt doar lipsa voastră de pătrundere şi de înțelegere în ceea ce priveşte aprecierea legilor lui Moise. Fiți atenți, căci cei mai mulți dintre voi respectați doar litera legii, care ucide, dar nu cunoaşteți spiritul cel adevărat al acestor revelații, care este dătător de Viață Veşnică. Iar Eu vă revelez acum tocmai spiritul cel tainic şi dătător de Viață Veşnică. De aceea, ia aminte, că Eu nu am venit să desfi-

inţez legile lui Moise, ci să le completez şi să le fac să devină cu adevărat nişte legi dumnezeieşti.

16. Voi, sărmani robi ai buchiilor, sunteţi cel mai adesea ieftini la mălai şi foarte scumpi la tărâţe! Căci dacă ţineţi cu atâta îndârjire la legile lui Moise, cum se face atunci că evreilor bogaţi le daţi dispense pentru păcatele lor contra unor mari sume de bani şi în schimbul multor altor ofrande sau daruri scumpe, pe care ei vi le oferă?!

17. Amintiţi-vă că mulţi dintre voi mâncaţi pâine dospită şi vânat chiar şi în ziua sabatului şi le daţi şi apostolilor voştri încuviinţarea să mănânce tot ce mănâncă oamenii din orice altă ţară. Făcând aceasta, voi încălcaţi legea spre profitul vostru pământesc. Eu însă numai dintr-o mare iubire curată şi din compasiune le ofer oamenilor aceste sfaturi înţelepte, şi nu cer pentru toate acestea nicio jertfă, astfel că nu încalc deloc legea lui Moise, ci o desăvârşesc! Căci atunci când omul, fiindu-i foame, îşi îndestulează trupul cu legume, fructe, cereale, ouă, brânzeturi, lapte sau anumite plante şi rădăcini ce sunt comestibile, el nu încalcă prin aceasta nicio lege a lui Moise. Dar dacă un evreu, din pură lăcomie şi pentru a-şi satisface poftele sale josnice, îşi scandalizează aproapele mâncând carnea unor animale necurate sau ucise prin strangulare, deşi are din belşug la dispoziţie legume, fructe, cereale, brânzeturi sau lapte, acela păcătuieşte prin faptul că şi-a ispitit fratele cel slab la minte, care, dacă îi va urma exemplul, va avea apoi de suferit, iar sănătatea sa va fi afectată.

18. Iată că Eu aici nu vreau să spun altceva decât că oamenii trebuie să mănânce - spre binele şi spre sănătatea lor - legume, fructe, cereale, brânzeturi, lactate şi rădăcini sau plante comestibile, căci toate acestea îl vor ajuta să nu se îmbolnăvească şi, mai mult decât atât, îl vor face să se simtă bine, să fie fericit şi nu-i vor pricinui niciodată niciun rău. De aceea vă spun că nimeni nu trebuie să consume niciodată carnea niciunui animal (cel mult, ca o excepţie, în caz de necesitate se poate consuma peşte sau carne de miel, în lipsa celor enumerate mai înainte), căci în cărnuri se află ascunse felurite duhuri rele, iar în plus cărnurile conţin unele otrăvuri ce provoacă boli, tulburare şi chiar întunecă minţile acelora care se hrănesc cu ele. Luaţi aminte şi nu mâncaţi niciodată, nici măcar pe ascuns, carnea găinilor sau a viţeilor, chiar dacă vă place mult la gust, deoarece acea carne vă ameţeşte şi vă face să fiţi desfrânaţi şi, ceea ce este şi mai rău şi cu siguranţă nu ştiţi, carnea tuturor animalelor vă face să deveniţi opaci la adevărurile divine şi insensibili la iubirea pe care ar trebui să o faceţi să se trezească şi să crească în fiinţa voastră. Cei care vor pune în aplicare aceste sfaturi pline de înţelepciune se vor convinge apoi, prin beneficiile pe care le vor resimţi, că tot ceea ce v-am spus aici este purul adevăr. Mai mult decât atât, folosirea cu înţelepciune şi cu măsură a feluritelor plante, ierburi, rădăcini, flori şi frunze ce există pe acest pământ va ajuta foarte mult oamenii să îşi trezească iubirea, bunătatea, bunăvoinţa, răbdarea, inteligenţa, înţelepciunea, şi toate aceste virtuţi vor contribui într-o mare măsură la descoperirea tainelor dumnezeieşti ce se află în trupurile şi în sufletele voastre. Anumite plante pot să vindece bolile (atunci când sunt alese cum trebuie şi sunt apoi mâncate cu măsură), iar alte plante sunt lăsate de Dumnezeu pentru a trezi bunătatea, înţelepciunea, iubirea, bunăvoinţa, ajutându-i în felul acesta pe oameni să iasă din starea de adormire şi de indiferenţă în care mulţi dintre ei se complac - fără a bănui că anumite plante de leac le pot fi de un imens folos pentru a se trezi şi chiar pentru a descoperi cu ajutorul lor că este cu putinţă să comunice cu îngerii şi chiar să trezească în ei Împărăţia Tatălui Ceresc. Luaţi aminte că toate plantele, şi ne referim aici la cele care nu sunt otrăvitoare - dar chiar şi cele otrăvitoare au rostul lor, deoarece au fost lăsate de Dumnezeu pentru a fi alese de cei răi şi perverşi care vor să lunece în infern -, au felurite caracteristici tainice, ce trebuie să fie cunoscute, spre a fi folosite apoi de cei care le vor alege pentru a se transforma, pentru a deveni mai buni şi chiar pentru a se îndumnezei.

19. De aceea, luaţi aminte la tot ceea ce v-am spus aici despre hrana ce trebuie să se bazeze pe legume, fructe, cereale, lapte, brânză, ouă şi plante, rădăcini sau flori şi puneţi în aplicare aceste sfaturi pe care vi le-am dat, căci în felul acesta veţi descoperi că v-am spus

adevărul. Mai mult decât atât, gândiți-vă întotdeauna mai întâi la voi înşivă şi la tot ceea ce faceți bun sau rău, şi abia apoi puteți să-Mi spuneți dacă anulez sau nu legile lui Moise! Nu judecați niciodată (într-un mod critic, acuzator, superficial şi răuvoitor - n.t.) pentru a nu fi după aceea voi înşivă judecați în acelaşi fel. Luați aminte că întotdeauna, exact în modul în care voi îi veți judeca (într-un mod critic, acuzator, superficial şi răuvoitor - n.t.) pe ceilalți, exact în acelaşi mod veți fi voi înşivă judecați după aceea. Luați aminte că întotdeauna, cu ce măsură le veți măsura voi celorlalți, exact cu aceeaşi măsură vi se va măsura apoi şi vouă tot ceea ce veți face. Rămâi acum o clipă şi gândeşte-te, de ce oare eşti tu atât de pornit şi îndârjit să priveşti paiul ce se află în ochiul fratelui tău? Ai remarcat tu vreodată până astăzi bârna care deja se află în ochiul tău? Întreabă-te, oare de ce vrei tu să mergi la fratele tău şi să-i spui: «Lasă-mă să îndepărtez acest pai din ochiul tău!»? Oare tu nu vrei să observi niciodată bârna care deja se află în ochiul tău? Ipocritule, îndepărtează mai întâi bârna care se află în ochiul tău şi apoi vei putea vedea totul suficient de clar pentru a merge să îndepărtezi paiul din ochiul fratelui tău! (Matei 7, 1-5). Luați aminte că este foarte bine ca fiecare să-şi măture mai întâi în fața propriei sale uşi, şi abia după ce face curățenie poate apoi să meargă la vecinul său şi să-i spună: «Uite, în fața casei mele este acum curat şi frumos; dacă vrei, mătură şi tu în fața casei tale, iar eu am venit să te ajut, căci nu este bine să se necăjească trecătorii văzând murdăria ce se află aici, în fața casei tale. »”

Capitolul 223

Adevărata şi falsa (ori fățarnica) sărbătorire a sabatului

1. (Domnul): „În ceea ce priveşte sărbătorirea sabatului, este bine ca fiecare dintre voi să dați dovadă de bun-simț şi înțelepciune, în primul rând trebuie să nu pierdeți niciodată din vedere că fiecare zi este în realitate o zi a Domnului Dumnezeu, iar omul trebuie să facă tot binele care îi stă în putință în fiecare zi, şi nu doar în ziua sabatului. Căci dacă veți face binele doar în ziua sabatului, iată, Eu vă întreb: atunci în celelalte zile de ce să nu faceți tot binele care vă este cu putință să-l înfăptuiți? De aceea vă repet: omul cel bun şi drept trebuie să facă binele care îi stă în putință în fiecare zi, şi nu doar în ziua sabatului. Iar în al doilea rând, nu uitați că stă scris doar atât, că ziua aceasta trebuie să fie sfântă şi nu trebuie să facem în ziua aceasta, în mod inutil, munci grele sau chinuitoare. Dar ca în zi de sâmbătă să nu faci deloc fapte bune, care îi sunt plăcute lui Dumnezeu, despre aşa ceva nu găseşti nici măcar un singur cuvânt în întreaga scriere a lui Moise!

2. Şi, dacă Profetul spune: «Să nu faci în zi de sabat munci grele, chinuitoare, în mod neîntemeiat şi fără justificare legală!», cum afirmați voi că Eu profanez sabatul atunci când vindec într-o asemenea zi un bolnav, fără niciun fel de răsplată? Căci doar şi voi înşivă, chiar şi în astfel de zile, le dați de mâncare vitelor voastre şi duceți măgarul şi boul, oile şi caprele la adăpat. Şi oare veți lăsa măgarul sau boul să se înece în adăpătoare dacă va cădea în ea într-o zi de sabat? Şi dacă faceți acestea pentru animalele voastre de casă, de ce atunci să nu ajuți un om bolnav în zi de sabat? Oare nu valorează omul mai mult decât o vită?!

3. O, nebuni orbi ce sunteți! Cât de mult v-ați rupt de adevăr! Da, vouă vi se potrivesc foarte bine cuvintele din Scriptură: «Uite, poporul acesta Mă cinsteşte din vârful buzelor, dar inima sa este departe de Mine!»

4. Ia spuneți-Mi, dacă vine la voi un om şi vă spune: «Am mult de lucru la recolta mea, iar vremea este favorabilă! Dacă aş putea folosi şi sabatul, sunt dispus să plătesc o zeciuială triplă, să sacrific un bou şi trei viței graşi!», sunt convins că veți merge şi veți iscăli o dispensă, pentru ca pe baza ei omul să-şi poată tocmi lucrători şi în zi de sabat. Oare aceasta nu reprezintă o profanare mai mare a sabatului decât ajutorul acordat de Mine unui bolnav?!

5. Se precizează de asemenea că în zi de sabat nu ai voie să frângi pâinea înainte de apusul soarelui, şi nici să mănânci. Dar dacă voi în cămările voastre vă ghiftuiți ziua întreagă - chiar şi în zi de sabat -, şi le permiteți aceasta şi altora pentru bani, dar nu şi săracului, pentru că acesta nu poate plăti, atunci vă întreb: oare aceasta nu este o profanare a sabatului, vecină cu blasfemia?!

6. Şi întreb mai departe: de ce ați declarat cărțile a şasea şi a şaptea ale lui Moise drept adăugiri, respingându-le, cum de altfel ați făcut şi cu anexa profetică? Toate acestea ar fi constituit neîndoielnic, pentru orice om, un fir călăuzitor, care i-ar fi arătat foarte limpede ce are de făcut în orice situație. În schimb, v-ați însuşit o cabală provenind de la Horus al vechilor egipteni. Pe aceasta n-o puteți înțelege, cum nu-l înțelegeți nici pe bătrânul Horus, iar pe Moise şi pe proroci, cărora le-ați ridicat statui de piatră, dar pe care părinții voştri i-au omorât cu pietre, nu vreți să-i înțelegeți; în schimb, învățați poporul că este suficient doar să slăvească, împreună cu voi, scrierile respective, şi să li se închine. Oare prin aceasta nu ați profanat mai tare sabatul decât Mine, când am vindecat un bolnav în această zi?!

7. Dar Eu sunt Cel ce sunt şi sunt şi Stăpânul sabatului! De aceea vă spun: sabatul pe care îl practicați voi nu-Mi face nicio plăcere, şi Eu fac ceea ce vreau Eu în zi de sabat, aşa cum în zi de sabat - grăieşte Domnul - las soarele să răsară şi să apună şi râurile să curgă, las vânturile să adie şi furtunile cele mari să vuiască, las luna şi stelele să călătorească pe traseele lor prestabilite, las iarba să crească şi sucul cel dulce din struguri să se coacă! Şi, din moment ce toate acestea stau în puterea Mea absolută, mai este oare atunci cazul să vă întreb pe voi ce trebuie să fac într-o zi de sabat?! Vorbeşte dar şi dă-Mi un răspuns potrivit şi de bun-simț!”

Capitolul 224

Replica fariseului

1. La aceste cuvinte, cărturarul nu mai ştia ce să-Mi răspundă; căci, pe de o parte, se simțea foarte afectat, iar pe de altă parte, mulțimea jubila în gura mare din cauza acestui discurs al Meu atât de dur. Şi cei şapte templieri se simțeau ca țintuiți de podea şi niciunul nu era în stare să-Mi adreseze niciun cuvânt de bun-simț. În plus, se şi înfuriaseră în sufletul lor pe Mine, pentru că le aruncasem în față tot adevărul, fără niciun fel de menajamente.

2.Dar, după o vreme, fariseul şi-a regăsit graiul şi a spus: „Bine, Doamne şi Învățătorule, lucrurile pe care Tu ni le-ai spus acum nouă, noi le ştiam de mult! Iar faptul că n-am putut proceda altminteri, îl înțelegi fără îndoială! Dacă Tu ne-ai fi spus aceste lucruri - şi chiar mai multe - într-un alt chip, nu ne-ar fi deranjat! Dar Tu ai prezentat lucrurile, de parcă noi înşine am fi dat deoparte ultimele cărți ale lui Moise şi i-am fi ucis cu pietre pe proroci! Dacă Tu ai fi fost şi atunci întrupat printre noi, lucrurile nu ar fi ajuns niciodată până aici. Dar iată că ai apărut dintr-o dată, iar acum lucrurile sunt cât se poate de rele - noi însă nu putem transforma totul de azi pe mâine! Şi ce însemnăm noi, aceştia şapte, pe lângă ceilalți cinci mii asemenea nouă?!

3. În ce ne priveşte pe noi, pe viitor nu vom mai avea prea mult de-a face cu Templul. Dar noi nu suntem singurii vinovați pentru faptul că lucrurile se prezintă chiar atât de rău. Spune-ne, ce altceva să facem în ceea ce priveşte Templul, decât să-i întoarcem spatele pur şi simplu? Căci dacă vom începe de mâine să pledăm pentru cauza Ta cea bună şi dreaptă, atunci chiar mâine vom fi ucişi cu pietre, iar cauza Ta n-ar avea nimic de câştigat prin aceasta. Dar dacă, aşa cum a propus acest cetățean roman, vom părăsi Ierusalimul sub un pretext oarecare şi vom întoarce spatele pentru totdeauna învățăturilor sale false, consider că vom fi făcut tot ceea ce puteam face, în calitatea noastră de muritori nevolnici, iar mai mult de atât nu ne poate cere nici Dumnezeu, care eşti Tu! Dă-ne forța Voinței Tale şi vom rezolva cât de

curând problemele cu Templul! Dar ca Tu să ne declari pe noi, care vrem să credem în Tine, drept nespus de răi, falşi şi stricaţi, aceasta eu nu consider a fi un lucru prea lăudabil!”

4. Atunci Eu am spus: „Dragii Mei, este greu să scrii pentru orbi şi să predici pentru surzi! Căci dacă Eu, pentru îndreptarea voastră, vă pun în faţă o cauză de care sunteţi încă destul de ataşaţi, Mă refer Eu oare la persoanele voastre?! Ceea ce am prezentat Eu acum este spiritul Templului vostru, care nu vă priveşte doar pe voi, ci pe toţi evreii.

5. Adevărul este soarele spiritului, şi el trebuie să strălucească limpede pentru toţi oamenii, neadumbrit de norii politeţii! Căci un nor străluminat nu este soarele însuşi, iar o politeţe prostească este la fel de bună ca o minciună bine ticluită, care nu poate conduce pe nimeni la adevărata mântuire a sufletului. De aceea, fiecare trebuie să rostească adevărul cu sinceritate, dacă vrea să fie folositor; căci cu un adevăr spus doar pe jumătate nu-i eşti nimănui de folos! La Mine nu există nici reţineri şi nici menajamente, ci doar iubire şi lumină. Şi, dacă n-aş fi cu adevărat aşa cum sunt, ce-ar fi atunci cerul şi pământul acesta, şi unde şi ce aţi fi voi, oamenii?! Eu nu am venit pe pământ pentru a-i măguli pe oameni, ci pentru a-i învăţa adevărul şi a le dărui, prin intermediul lui, Viaţa cea Veşnică. Şi, în cazul acesta, nu servesc la nimic reţinerile sau menajamentele. Gândiţi-vă mai întâi la aceasta şi abia apoi răspundeţi-Mi, dacă am fost sau nu prea dur cu voi!”

6. Iar fariseul a spus: „Da, fără îndoială, ai perfectă dreptate, iar oamenii nu sunt vrednici de iubirea Ta şi nu-Ţi vor putea mulţumi nicicând cum se cuvine pentru faptul că Tu ai venit la ei întrupat, spre a le oferi lumina cea adevărată şi a le arăta calea cea dreaptă către Viaţa Veşnică. Dar un lucru trebuie totuşi remarcat în ceea ce Te priveşte, şi anume: Tu nu ai venit încă niciodată, aşa ca acum, printre oameni, învăţându-i să Te cunoască pe Tine, Voia Ta şi misiunea Ta. Au existat mereu doar oameni cu multă experienţă şi inspiraţi - numiţi proroci -, care pretindeau a fi însufleţiţi ele Duhul Tău; şi nu ei erau cei care vorbeau, ci singur Duhul Tău, prin gura lor. Şi, spre întărirea spuselor lor, ei au făcut şi minuni, adeseori dintre cele mai extraordinare, după cum se poate citi în cărţi. Dar ei erau totuşi oameni, sortiţi şi ei să moară, deşi vorbeau şi scriau adeseori despre Viaţa cea Veşnică. Nici Moise nu a fost scutit de soarta aceasta. Numai despre Ilie precizează Scriptura că el s-ar fi ridicat într-un car de foc spre ceruri, lăsându-şi doar mantia ucenicului său, Elisei. Dar povestea aceasta pare totuşi prea puţin credibilă şi nu poate servi drept model, căci niciodată, nici înainte şi nici după aceea, nu s-a mai petrecut aşa ceva cu vreo fiinţă.

7. Şi, pentru că toţi profeţii aceştia au murit, iar apoi nimeni nu a mai auzit nimic despre ei, oamenii au început cu timpul să se îndoiască tot mai mult de faptul că după moartea trupului ar mai putea exista o viaţă a sufletului, astfel că şi-au elaborat ei înşişi nişte norme de viaţă mult mai comode decât cele pe care le stabiliseră şi le porunciseră profeţii.

8. Iar dacă ulterior mai apărea vreun profet în mijlocul mulţimii, pretinzând că prin el vorbeşte Însuşi Dumnezeu, oamenii îl priveau cu neîncredere şi-i spuneau: «Demonstrează-ne mai întâi că eşti nemuritor, asemenea lui Ilie!» sau: «Cheamă-i pe patriarhi şi pe proroci, care au murit de mult, ca să-i putem vedea şi pentru ca ei să stea mărturie pentru faptul că, în primul rând, există cu adevărat o viaţă după moarte şi, în al doilea rând, că tu eşti un profet adevărat! Dacă nu ne poţi oferi dovezile acestea, atunci nu te vom crede mai mult decât îi credem acum şi îi vom crede şi de aici încolo pe vechii profeţi; căci ei au murit, cum de altfel vei muri şi tu, şi, de la moartea lor încoace, nimeni n-a mai auzit nimic despre ei. Este drept că noi le-am păstrat scrierile, pe ei însă i-a înghiţit pământul cel nesătul. Şi la ce ne servesc nouă scrierile lor pline de învăţăminte despre Viaţa cea Veşnică, dacă ei, învăţătorii, nu ne-au putut oferi, după moartea lor, dovada cea mai sigură a faptului că învăţăturile lor erau adevărate?!»

9. Şi uite, Doamne şi Învăţătorule, aşa au început oamenii să gândească şi chiar să acţioneze cu timpul, ajungând să îi ucidă pe profeţii care, după obiceiul lor, le promiteau tot felul de pedepse din partea lui Dumnezeu! De ce oare nu este îngăduit ca un profet decedat să revină din timp în timp pe pământul acesta, şi, prin apariţia sa, să stea mărturie pentru ceea

ce, pe timpul vieții sale în trup de om, a predicat pe lumea aceasta? Şi de ce atunci neîncrederea oamenilor trebuie să fie mereu considerată un păcat?!

10. Dacă ar reveni careva măcar o dată - firește, astfel încât să poți recunoaşte în el omul care a trăit pe acest pământ -, credința oamenilor ar fi întărită, şi atunci cu siguranță că ei ar şi trăi potrivit învățăturilor lui. Dar, după ştiința noastră, lucrul acesta încă nu s-a petrecut, astfel că este foarte firesc ca oamenii să înceapă să se îndoiască şi să nu mai creadă. Faptul că Templul este aproape complet antimozaic - şi aceasta de mult timp - se datorează cu precădere neajunsurilor precizate de mine, dar şi faptului că saducheii, care s-au desprins de noi, se declară deschis împotriva nemuririi sufletului. Şi cine i-ar putea contrazice cu argumente cât de cât raționale? Astfel că templierii nu sunt totuşi singurii vinovați de starea cea gravă din Templu, ci şi această lipsă a vreunei dovezi în legătură cu viața de după moarte. Fără aceste probe certe şi palpabile, păleşte ca de la sine şi credința în Dumnezeu; şi dacă nu există credință în Dumnezeu, nu există niciun real respect şi nici iubire față de El, şi ajungi să consideri poruncile Sale drept o invenție a oamenilor, care poate că a fost bună într-o anumită perioadă şi în condițiile de viață de atunci, dar care în prezent nu mai este de folos nimănui. Nu spun toate acestea pentru a ne crea o imagine favorabilă, nouă şi Templului, dar nici nu mint atunci când spun că lucrurile chiar astfel au stat şi mai stau încă.

11. Tu, Doamne şi Învățătorule, înzestrat cu plenitudinea Spiritului lui Dumnezeu, firește că reprezinți acum pentru noi cea mai convingătoare dovadă şi chiar chezăşia Vieții Veşnice a sufletului după moarte. Dar în afară de noi mai există nenumărați alți oameni, care nu vor beneficia niciodată de această dovadă edificatoare. Şi oare li se poate face acestora vreo vină din faptul că nu cred într-o viață veşnică după moartea trupului ori pentru că, eventual, adoră soarele sau luna ca pe niște zeități? N-ar fi oare totuşi posibil ca măcar părinții decedați să revină la copiii lor şi să le spună ce îi aşteaptă după pierderea trupului, ce este sufletul şi cum arată el?

12. Dar asemenea lucruri nu se petrec, şi astfel, tot ce se spune despre lumea cealaltă rămâne ca un fel de legendă, în care nu mai pot crede decât cei slabi la minte şi pe care un om cu scaun la cap nu o va putea accepta nicicând drept un adevăr deplin! Iar noi, preoții, facem chiar un lucru bun menținând poporul în cea mai profundă orbire şi prezentându-i cu multă pompă şi seriozitate tot felul de spectacole care fac aluzie la lumea de dincolo. Căci de am învăța poporul să înțeleagă, la fel ca şi noi, cum stau lucrurile de fapt, s-ar termina cât de curând cu tot iudaismul, iar oamenii s-ar trezi destul de repede într-o stare îngrozitoare.

13. Noi, preoții, suntem singurii care ținem poporul în frâu; îl îndemnăm să lucreze cu sârg pământul şi să-şi plătească conştiincios zeciuiala - iar el este mulțumit în felul acesta. Însă bineînțeles că mulțumirea aceasta dispare de îndată ce în rândurile poporului apar tot felul de proroci nepoftiți, care asmut mulțimea împotriva noastră. Firește că aici nu mă refer la Tine, Doamne şi Învățătorule, căci Tu nu eşti un proroc, ci Domnul Însuşi. Mă refer doar la prorocii despre care am amintit mai înainte.

14. Prin urmare, nu-i aşa că am vorbit corect şi că am prezentat credința noastră prin prisma adevărului? I-aş fi profund recunoscător celui care mi-ar prezenta o altă realitate, mai bună şi mai adevărată; căci nu este, zău, nicio plăcere să te gândeşti mereu la moarte şi la pieirea inevitabilă, pe care nimeni nu vine vreodată să o dezmintă în această lume. Căci toate mor şi pier şi nu mai revin niciodată. Până şi piatra este mâncată de vreme şi se transformă cu timpul într-un praf curgător, care nu va redeveni nicicând o piatră solidă, aşa cum niciun om nu se va mai ridica din mormânt în vreo aşa-zisă zi a judecații de apoi, deşi noi trebuie să-i predicăm lucrul acesta poporului! Iată, asta am avut de zis!”

Capitolul 225

Despre influenta spiritelor şi despre legăturile omului cu lumea de dincolo. Independența şi liberul-arbitru al omului

1. Eu am spus: „De zis ai zis, iar cu un astfel de discurs ai fi repurtat un mare succes într-o şcoală a saducheilor, a stoicilor sau a epicurienilor. Dar pentru noi tu ai judecat exact cum judecă un orb lumina şi culorile, şi un surd sunetele armonioase ale unei harfe bine acordate.

2. Niciun om, cu atât mai puțin un spirit defunct, nu îți poate arăta sau da probe despre viața sufletului. Trebuie s-o descoperi în tine însuți, iar acest lucru nu poate fi conceput decât prin iubirea adevărată față de Dumnezeu şi față de aproapele.

3. Tu eşti de părere că revenirea unui suflet odată decedat ar întări în cea mai mare măsură credința în nemurirea sufletului şi în Dumnezeu, dar Eu îți spun ție că părerea aceasta a ta este profund greşită! În primul rând, un suflet defunct are în lumea de dincolo destule de făcut pentru sine însuşi şi pentru cei apropiați lui de acolo, astfel că nu are deloc timp să li se tot înfățişeze oamenilor de pe pământ, într-un trup procurat din atmosfera Pământului, pentru a-i învăța pe aceştia cum arată lumea de dincolo şi cum se petrec lucrurile acolo; iar în al doilea rând, un spirit pur poate influența cu uşurință oamenii, fără a le îngrădi libera lor voință, iar astfel de intervenții invizibile asupra oamenilor sunt mult mai benefice decât dacă spiritul celui defunct s-ar lăsa văzut sau auzit. Căci dacă un spirit bun şi deja foarte luminat îți trezeşte în inimă gânduri bune şi nobile, este ca şi cum tu însuți le-ai fi descoperit în tine. Iar ele se unesc cu sufletul tău şi te îndrumă în activitatea ta.

4. Dar dacă un spirit, de pildă cel al lui Moise, ar apărea în fața ta şi ți-ar spune: «Trebuie să faci cutare sau cutare lucru, dacă vrei să dobândeşti Viața Veşnică, iar de nu vei face aşa, vei ajunge la judecata lui Dumnezeu cel atotputernic, şi foarte greu vei mai putea învia într-un mod fericit din moartea judecății!», atunci tu te-ai cutremura atât de tare în fața unui asemenea avertisment, încât toată viața ta nu ai mai îndrăzni să faci altceva decât ceea ce ți-a poruncit spiritul lui Moise,

5. Şi care ar fi atunci meritul tău? Vezi bine, niciunul. Căci, în cazul dat, nu discernământul tău te va fi îndemnat la fapte mai bune, ci doar forța spiritului ce ți s-a înfățişat, iar lucrul acesta n-are nicio valoare pentru sufletul tău! Este aproape acelaşi lucru ca atunci când voi, oamenii, învățați un bou sau un măgar, ori vreun alt animal, să facă o anumită treabă. Fără bâtă sau bici, nimeni nu va obține prea uşor ceva de la vreun animal. Iar dacă ați învățat, animalul să facă o muncă grea pe câmp, atunci acesta este cu siguranță doar meritul vostru, şi nu al animalului,

6. Dacă Eu, în virtutea atotputerniciei Mele, aş voi ca niciun om să nu mai comită niciun păcat, atunci chiar niciun om nu ar mai păcătui; căci cl n-ar putea să se îndepărteze nici cu un pas de Voia Mea, aşa cum nimeni nu-i poate da trupului său altă formă decât cea care i-a fost dată de la Dumnezeu, şi nici nu-şi poate prelungi viața trupului, pentru că toate acestea depind de Voia lui Dumnezeu cel atotputernic. Şi dacă Dumnezeu ar face în aşa fel încât niciun om să nu poată păcătui, al cui ar fi meritul pentru viața cea fără păcate a omului respectiv - pe care l-a călăuzit astfel atotputernicia lui Dumnezeu, tot aşa cum ea determină creşterea pomilor şi a ierburilor şi călăuzeşte lumile prin spațiul infinit? Fireşte că al nimănui altcuiva decât al lui Dumnezeu, pentru că, în cazul dat, omul nu ar fi altceva decât o păpuşă în mâinile Lui. Lucrul acesta ar fi pentru Dumnezeu mult mai comod, aşa cum mai comod Îi este şi să creeze diversele animale cu multiplele lor caracteristici atât de particulare, pentru ca apoi să le călăuzească şi să le dirijeze pe fiecare în parte spre o activitate specifică.

7. Dar oamenii acestui pământ sunt meniți să devină copiii lui Dumnezeu, liberi şi complet independenți, şi atunci ei trebuie astfel călăuziți, încât voința lor, în mod necesar liberă, să nu sufere nicio constrângere din partea vreunui spirit, ci ei să fie conduşi doar prin revelații, prin învățătură şi prin legi exterioare, astfel încât să distingă ei înşişi, cu libera lor

voință, binele şi adevărul care le-au fost arătate şi, din proprie inițiativă, să acționeze în concordanță cu acestea.

8. Uite, Dumnezeu merge chiar atât de departe în privința respectării liberei voințe a omului, încât El nici măcar nu dă în permanență atenție la ce gândesc, voiesc sau fac oamenii. Abia atunci când ei s-au îndepărtat prea mult de El, Dumnezeu îşi pleacă privirea asupra lor şi trimite apoi în lume noi învățători sau proroci, pentru ca aceştia să le vestească încă o dată Voia şi intențiile Sale în ceea ce-i privește. Dacă, în urma poveților, oamenii se îndreaptă, lucrurile încep să meargă din nou bine; însă dacă ei nu se îndreaptă şi dacă îi batjocoresc şi-i prigonesc pe învățătorii şi pe prorocii pe care Dumnezeii i-a trimis la ei, atunci El este nevoit să trimită o judecată severă asupra acelor oameni sau uneori asupra unul popor întreg. Dar nici chiar o asemenea judecată nu se datorează niciodată, în mod nemijlocit, Voinței atotputernice a lui Dumnezeu, ci ea este cauzata întotdeauna de îndărătnicia oarbă şi plină de răutate a oamenilor.

9. Puternicii locuitori ai Hanohului au fost avertizați de-a lungul a mai bine de o sută de ani să nu mai distrugă munții din temelii pentru a căuta aur şi pietre prețioase, pentru a-şi înlesni războaiele, deoarece în felul acesta vor deschide zăgazurile marilor ape subterane şi se vor îneca cu toții. Dar aceasta nu a folosit la nimic. Ei au făcut în continuare ceea ce au vrut, săpând şi mai adânc în munte şi deschizând zăgazurile apelor. Şi, vezi tu, toate acestea nu le-a determinat Dumnezeu în mod nemijlocit prin atotputernicia Sa, ci El doar a permis să se producă ceea ce a rezultat în mod necesar din faptul că oamenii n-au vrut să dea ascultare avertismentelor Sale repetate!

10. Sigur că Dumnezeu i-ar fi putut şi înlănțui pe acei oameni prin atotputernicia Sa, pentru ca ei să nu mai poată distruge munții! Da, acesta ar fi fost un lucru foarte simplu pentru Dumnezeu. Dar în felul acesta ei nu ar mai fi fost oameni, şi, drept urmare, în împărăția spiritelor, ei ar fi încetat să mai fie egali cu spiritele umane libere. Aşa că Dumnezeu a acceptat mai curând ca un întreg neam omenesc să piară din punct de vedere trupesc datorită îndărătniciei sale, decât să se piardă şi cea mai mică parte din libera voință şi din independența sufletelor lor.

11. Şi tot aşa, un anumit popor a fost avertizat în repetate rânduri, încă înainte de Melchisedec, să nu se instaleze în ținutul Sodomei şi al Gomorei, fiindcă în subsolul acestuia se găseau multe zăcăminte de sulf şi câteva de smoală. Şi li s-a şi explicat oamenilor foarte limpede că din asemenea zăcăminte se strecoară afară, neîncetat, duhuri necurate, care îi stârnesc pe oamenii pământeni la desfrânare. Căci aşa precum în vin duhurile necuviinței sunt la ele acasă, stârnind carnea trupului la astfel de fapte, la fel se află ele şi în sulf şi smoală. Şi, de asemenea, li s-a spus oamenilor că adeseori în astfel de ținuturi au loc cutremure de pământ, focuri subterane şi furtuni năprasnice, care produc pagube însemnate, urmate de foamete şi de ciuma. Dar niciunul din aceste sfaturi bune, venite chiar din gura lui Iehova, n-a folosit la nimic. Fiindcă, altminteri, ținutul era foarte fertil şi bogat, oamenii s-au stabilit totuşi acolo şi, în mai puțin de două secole, au mai construit zece oraşe în preajma Sodomei şi Gomorei. Oamenii au devenit din cale-afară de senzuali, ducând o viață de desfrâu total şi practicând cea mai mare preacurvie, chiar şi cu animalele.

12. Şi din nou, pe vremea lui Nahor şi apoi pe vremea lui Terah, oamenii au fost preveniți şi sfătuiți să părăsească ținutul cel rău. Dar nimeni n-a ținut cont de acest sfat. Iar fiii lui Terah au fost Avraam, Nahor - care purta acelaşi nume cu bunicul său – şi Haran, care l-a zămislit pe Lot. Hafan s-a dus el însuşi acolo şi a predicat la porunca lui Dumnezeu, dar nici el n-a fost ascultat. Lot, fiul său, a făcut şi el acelaşi lucru timp de mai mulți ani, locuind ba într-unul, ba într-altul dintre oraşe, şi, cu ocazia aceasta, a fost cât pe ce să cadă el însuşi pradă desfrânării.

13. Şi atunci au venit nişte; îngeri, care l-au vizitat mai întâi pe Avraam, avându-L pe Iehova în mijlocul lor, iar Iehova l-a înştiințat pe Avraam care va fi soarta Sodomei şi a celor-

lalte oraşe. Apoi, cei doi îngeri au fost trimişi sub înfăţişarea a doi tineri puternici pentru a-l salva pe Lot. Mulţimea nu numai că nu i-a ascultat pe cei doi tineri, ci a vrut chiar să se dedea cu ei la perversiuni. Lot a fugit, la avertismentul lor, şi astfel s-a salvat, dar soţia lui a fost victima curiozităţii ei nestăpânite, iar trupul ei s-a transformat într-o coloană de sare, conform predicţiei celor doi tineri. Căci aceştia spuseseră: «Trebuie să fugim repede de aici şi nici măcar să nu ne uităm înapoi; pentru că focul din adâncuri va cuprinde cât de curând totul în jur, iar aburii ce se vor ridica la suprafaţă vor înăbuşi de îndată orice viaţă din natură şi vor transforma foarte repede totul în piatră de sare!» În ciuda acestui avertisment, femeia lui Lot tot s-a oprit în loc câteva clipe şi a fost ajunsă din urmă de aburii care au ucis-o.

14. Vezi deci că nu Voia atotputernică a lui Dumnezeu a generat pieirea acestui ţinut funest; căci ceea ce s-a petrecut în timpul lui Avraam trebuia să se petreacă oricum, prin natura acestui loc nefericit. Şi pentru faptul că au murit atâţia oameni cu ocazia aceasta n-a fost nimeni vinovat decât îndărătnicia liberei lor voinţe.

15. Fireşte că Dumnezeu, cu Vrerea Sa atotputernică, i-ar fi putut scoate pe oamenii aceia de acolo şi i-ar fi putut muta într-un alt ţinut, sănătos. Dar lucrul acesta s-ar fi petrecut, în mod evident, împotriva vrerii lor. Şi, întrucât Dumnezeu respectă şi trebuie să respecte în cel mai înalt grad această vrere, El a preferat să-i lase pe toţi oamenii aceia să piară din punct de vedere trupesc, decât să permită să se piardă chiar şi numai un singur atom din libertatea de voinţă a sufletelor lor. Căci, pentru Dumnezeu Însuşi, cea mai mare capodoperă a iubirii, înţelepciunii şi puterii Sale este aceea de a fi creat oameni capabili să devină asemenea Lui în toate.

16. Dar pentru aceasta, omul trebuie să se nască în lume aproape complet lipsit de putere şi părăsit şi să înveţe apoi treptat-treptat de la lumea exterioară. Şi după ce-şi va fi dobândit în felul acesta unele cunoştinţe şi abilităţi, abia atunci spiritele care îl înconjoară, bune sau rele, vor începe să acţioneze pe nesimţite asupra sa - cele bune asupra firii sale, iar cele rele, asupra naturii sale fizice, astfel încât sufletul său să aibă în permanenţă o deplină libertate de a alege.

17. Dacă omul şi-a plecat de bunăvoie urechea la învăţăturile şi poveţele cele bune din exterior, în pofida unor imbolduri ale simţurilor sale, şi şi-a organizat viaţa în concordanţă cu acestea, atunci influenţa tainică a duhurilor celor bune se va amplifica şi ea, influenţă pe care orice om o resimte - şi este îndreptăţit să o resimtă - ca venind din el însuşi. Iar dacă influenţa cea bună din Ceruri sporeşte până la urmă, prin voia liberă a omului, într-atât încât sufletul său se contopeşte întru totul cu ea, atunci în el se trezeşte adevăratul Spirit divin al iubirii, care îi pătrunde întregul suflet, şi abia atunci se poate spune că sufletul a păşit pe prima treaptă a desăvârşirii sale, unde este deja definitiv liber şi, deşi se mai află încă în trup, poate recepta viziuni şi revelaţii ale spiritelor, şi chiar ale unor îngeri de nivel mai înalt.

18. În acest stadiu, se petrece adeseori ca oamenii să aibă viziuni cu suflete din lumea de dincolo care îi învaţă personal, şi pot apoi la rândul lor să împărtăşească ştiinţa lor şi altor oameni, aflaţi încă într-un stadiu obişnuit. Cei care le dau crezare fac desigur foarte bine, doar că aceştia nu trebuie să aibă pretenţia ca şi ei, la rândul lor, să aibă aceleaşi experienţe; căci aşa ceva nu se poate petrece decât atunci când, sufletul respectiv a atins şi el maturitatea spirituală necesară.

19. Dar orice om trebuie mai întâi să urmeze cu credinţă bunele poveţe primite, iar apoi să acorde atenţie propriilor sale sentimente, precum şi patimilor rele care mocnesc adesea în-trupul său şi care se manifestă foarte clar sub formă de lene, trândăvie, desfrânare, egoism, îndărătnicie, înfumurare, invidie, zgârcenie şi sete de putere, Dacă va rezista la acestea din urmă prin forţa iubirii sale ele Dumnezeu, prin iubirea de aproapele, prin răbdare, smerenie şi blândeţe, atunci nu va dura mult până când spiritele cele bune i se vor revela şi lui în mod concret şi vizibil.

20. De altfel, nu există om căruia să nu-i fi fost dat să primească măcar o dată semne sau chiar viziuni din lumea de dincolo. Însă dacă omul le tratează apoi cu indiferență şi le consideră a fi doar o iluzie a simțurilor, nu se mai poate face nimic pentru el. Şi consider acum că am răspuns clar la toate obiecțiile tale, potrivit adevărului etern, şi fiecare trebuie să înțeleagă din aceasta cum stau de fapt lucrurile cu oamenii de pe pământ. Sau poate mai ai vreo obiecție?"

Capitolul 226

Despre esența lui Dumnezeu şi bucuria eternă a creației. Transformarea întregii materii în spirit. Viața omului în lumea de dincolo

1. Iar fariseul a spus: „Doamne şi Învățătorule, în legătură cu lucrurile acestea, nu mai pot exista niciun fel de obiecții; căci adevărul din vorbele Tale este mai mult decât limpede! Dar dacă toate sufletele oamenilor de pe acest pământ vor sfârşi prin a deveni nişte adevărate divinități, unde vor găsi atâta loc să se desfăşoare şi să domnească, în libertatea şi în puterea lor divină? Căci până şi un spirit trebuie să dispună de un anumit spațiu şi de un anumit timp, chiar dacă însuşirile sale divine îl plasează dincolo de timp şi spațiu."

2. Eu am spus: „O, minte îngustă şi obtuză! N-ai privit oare niciodată cerul înstelat? N-ai aflat încă ce reprezintă stelele fără de număr pe care le vezi? Dacă fiecare atom al acestui pământ ar da naştere la douăsprezece mii de suflete - ceea ce ar reprezenta în total un număr atât de extraordinar de mare de suflete, încât nici cel mai bun matematician al timpurilor noastre nu l-ar putea concepe -, fiecăruia dintre ele i-ar putea reveni câte o lume solară din imensul spațiu al Creației, ca să nu mai vorbim de nenumăratele planete, care nu arareori se rotesc cu miile în jurul unei singure lumi solare.

3. Iar acum, imaginează-ți infinita grandoare a Cerului lui Dumnezeu şi numărul la fel de infinit al comunităților umane ce există în el, care sunt, în raport cu lumile din spațiul material, cam astfel încât putem considera de pildă că există deja sute de mii ori o sută de mii de asemenea uniuni formate din oamenii care au trăit până acum pe acest pământ, care este unul dintre cele mai mici. Câte asemenea grupări de oameni de pe acest pământ vor mai fi create, singur numai Dumnezeu ştie, pentru că doar El vede în mod clar în fața Sa numerele infinite ca pe o unitate, iar dacă doar din oamenii acestui pământ se pot constitui în lumea cea mare de dincolo atât de infinit de multe grupări, atunci oare câte se vor putea crea din celelalte nenumărate lumi, dintre care multe sunt, din punct de vedere material, atât de mari, încât pământul acesta pare, în comparație cu ele, un grăunte de nisip?!

4. Şi daca iei în considerare cele auzite acum, cu siguranță că îți vei da seama mai bine dacă este posibil ca numărul copiilor lui Dumnezeu să devină într-o bună zi prea mare pentru Cerurile cele veşnice şi nesfârşite! Oare îți închipui cumva că un număr limitat la puterea ta omenească de înțelegere ar putea fi vreodată suficient de mare pentru Dumnezeu cel mare şi veşnic?! Încearcă numai sa numeri creaturile de pe acest pământ, gândeşte-te la fertilitatea şi la capacitatea nesfârşită de înmulțire a plantelor şi a animalelor, şi vei deduce, chiar şi numai de aici, că la Dumnezeu totul tinde spre infinit, fără să se poată afirma cumva că lucrul acesta ar fi nefolositor!

5. Căci dacă Dumnezeu n-ar fi înzestrat plantele şi animalele cu calitatea aceasta, în scurt timp voi nu ați mai avea nici pâine, nici lapte, nici vin şi nici fructe. Însă grație faptului că un bob de grâu, pus în pământ, produce un rod însutit, voi aveți mereu pâine în cantitate suficientă şi, la fel, le aveți şi pe toate celelalte. Şi, dacă toată creația lui Dumnezeu tinde către infinit, în virtutea înțelepciunii Sale supreme şi a puterii Sale nemărginite, cine poate atunci să afirme că este inutil ca El să creeze în veşnicie şi la nesfârşit? Chiar şi propriile

voastre trebuințe trupeşti de zi cu zi vă demonstrează clar contrariul, căci fără hrană nu puteți exista! Ai înțeles acum de ce creează Dumnezeu necontenit atât de infinit de multe lucruri?"

6. Foarte surprins, fariseul a răspuns: „Da, Doamne şi Învățătorule, am înțeles toate lucrurile acestea şi Îți admir din adâncul inimii înțelepciunea, dar totuşi trebuie să îți spun că începe să mă îngrozească măreția şi puterea nesfârşită a Creatorului. Te mai întreb doar un singur lucru, şi anume, dacă Dumnezeu va continua să creeze la nesfârşit. Căci, potrivit spuselor Tale, Creația nu se va încheia niciodată. Te rog dar să mă luminezi în privința aceasta, căci deja m-a luat o mare amețeală."

7. Iar Eu am răspuns: „Lucrul acesta l-ai fi putut înțelege chiar din explicațiile Mele de până acum. Din moment ce Dumnezeu este veşnic, atunci, în mod evident, El a creat încă din veşnicie! Căci ce să fi făcut El timp de o veşnicie înainte de crearea acestei lumi, a Soarelui, a Lunii şi a tuturor stelelor, la care faci tu referire, din moment ce El a fost din eternitate la fel de desăvârşit?!

8. Dumnezeu este, din punct de vedere al Spiritului, veşnic şi nesfârşit. Totul se naşte şi există prin El, toate sunt în El, totul, de la cel mai mic lucru până la cel mai mare, reprezintă veşnic nesfârşita plenitudine a gândurilor şi a ideilor Sale. El le concepe pe toate în lumina cea mai clară a conştiinței Sale şi vrea ca ele să devină realitate, şi de îndată ele şi devin ceea ce au fost menite să fie dintru început. După aceea, El pune scânteia de viață a iubirii Sale în gândurile şi în ideile expulzate oarecum din persoana Sa, le însufleteşte, pentru ca ele să existe ca entități de sine stătătoare, iar apoi le călăuzeşte, prin permanenta şi mereu sporita Sa influență, spre cea mai înaltă treaptă posibilă a unei independențe indestructibile.

9. Fiindcă iubirea divină din ele le ghidează şi le menține, creaturile acestea sunt apoi, la rândul lor, pline de forță creatoare şi pot să se reproducă şi să se înmulțească la infinit, şi toate ființele care se nasc din ele nu numai că seamănă cu cea care le-a dat naştere, la fel cum seamănă copiii cu părinții lor, ci sunt şi înzestrate cu aceleaşi însuşiri, care fac ca atât procreatorul, cât şi progenitura sa - întrucât iubirea divină poate foarte uşor să sporească în ele - să treacă de la materialitate la spiritualitatea pură şi la asemănarea deplină cu Dumnezeu, păstrându-şi totuşi deplina autonomie şi individualitate.

10. Şi astfel, gândurile şi ideile emise la un moment dat de Dumnezeu se întorc şi reintră în El, dar nu la fel cum au fost ele emise, ci sub forma unor făpturi pe deplin vii, conştiente de sine şi autonome, care pot exista, acționa şi crea prin ele însele, ca şi cum ar fi complet independente de Dumnezeu - motiv pentru care Eu le-am şi spus ucenicilor Mei: «Fiți desăvârşiți, precum desăvârşit este Tatăl vostru din Ceruri!»

11. Eu făptuiesc acum lucruri mari în fața ochilor voştri; dar voi înşivă veți făptui lucruri şi mai mari în numele Meu, care este de fapt iubirea lui Dumnezeu în inimile voastre, fără de care nimeni nu poate realiza ceva eficient spre dobândirea Vieții Veşnice, căci iubirea lui Dumnezeu este adevărata viață indestructibilă, care există atât în Dumnezeu Însuşi, cât şi în fiecare creatură a Sa.

12. Dar orice lucru născut pe acest pământ îşi găseşte la un moment dat sfârşitul din punct de vedere material, atunci când, prin desăvârşirea iubirii dumnezeieşti din sine, se va fi transformat, treptat în Spirit pur. Şi astfel, nici acest pământ nu va dăinui veşnic, ci va trece şi el, treptat-treptat, în sfera spirituală. Însă, potrivit numărătorii terestre a timpului şi în conformitate cu înțelegerea voastră de acum, va mai trece încă foarte mult timp până când flacăra iubirii divine va transforma întreaga materie a acestui pământ în starea ei spirituală primordială.

13. Iar pieirea unei lumi se va desfăşura exact aşa cum se produce şi pieirea oricărei făpturi pământene, moartea exterioară cuprinzând-o tot mai mult şi mai mult, până ce se va fi instalat definitiv. Dacă te uiți la un copac, vei vedea cum el piere treptat-treptat. Îmbătrâneşte, se usucă, îi rămân doar câteva crengi care mai au viață în ele, în timp ce celelalte s-au uscat şi s-au desprins pe rând de trunchi. Cu timpul trunchiul însuşi putrezeşte, şi acest proces con-

tinuă până la moartea completă a copacului respectiv. Dar chiar şi un copac complet mort în aparenţă, tot mai are spirite vitale în ei. De aceea, chiar şi atunci când el va cădea la pământ, în pădure, dărâmat de o furtună, veţi vedea răsărind din el o mulţime de firişoare de muşchi, precum şi alte mici plante şi, de asemenea, în trunchiul lui se vor cuibări o sumedenie de viermişori, iar o mulţime la fel de mare de insecte vor roade la scoarţa şi la miezul copacului, cât timp va mai rămâne ceva din el, până la dispariţia lui totală, ceea ce se va petrece poate după mai multe secole.

14. Şi la fel, dar la o scară mai mare, se va petrece şi cu agonia şi moartea unei lumi. Totuşi, când moare un copac, destul de repede creşte un altul în locul lui. Şi, la fel, când piere o lume, o alta sau chiar mai multe se nasc în locul ei şi preiau spiritele vitale rămase de la lumea cea moartă şi dispărută, pentru ca acestea să-şi continue dezvoltarea. Şi, în acest sens, creaţia nu are sfârşit, pentru că Dumnezeu, în iubirea şi în Înţelepciunea Sa nemărginită şi eternă, nu se poate opri nicicând să gândească, să voiască şi să iubească!

15. Consider că lucrurile acestea trebuie să fie deja foarte clare pentru toată lumea! Dar dacă totuşi mai este cineva care nu le-a înţeles pe deplin, aceluia îi mai pot spune următoarele: imaginează-te pe tine trăind etern într-o anumită lume, plin de tinereţe şi de forţă. Vei înceta oare vreodată să gândeşti şi să voieşti? Vei deveni vreodată inactiv sau vei dori să nu te mai bucuri de nimic? Fără îndoială că nu, ci vei fi tot mai activ, te vei strădui din răsputeri şi vei face tot ce-ţi stă în putinţă spre a te bucura de tot mai multe şi mai mari satisfacţii; căci iubirea şi viaţa cea adevărată a iubirii poartă în sine necesitatea activităţii şi imposibilitatea repausului, viaţa în sine nefiind altceva decât o succesiune de activităţi.

16. De aceea, să nu-şi imagineze careva dintre voi că în lumea de dincolo se va afla vreodată într-o permanentă trândăveală şi dulce odihnă; căci aceasta ar reprezenta tocmai deplina moarte a spiritului sau a sufletului. Cu cât viaţa interioară a omului devine mai spirituală, cu atât devine el mai activ în toate lucrurile. Şi dacă lucrul acesta este tot mai clar şi mai vizibil chiar şi în lumea de aici, cu atât mai evident va fi el în lumea cealaltă, unde nu există un trup greoi care să îngrădească sufletul în activitatea sa! Spune-Mi acum dacă ai înţeles bine toate acestea!”

Capitolul 227

Nu cunoaşterea asigura mântuirea, ci doar faptele iubirii. Despre hărnicie şi despre traiul auster. Despre bogăţia cea bună

1. Fariseul, impresionat peste măsură, a spus: „Doamne şi Învăţătorule, de-abia acum îmi dau seama că Tu trebuie să fii plin de Duhul lui Dumnezeu; căci numai Dumnezeu îi poate explica omului asemenea lucruri, cu atâta claritate şi adevăr! Aceasta depăşeşte cu mult ştiinţa pe care cel mai înţelept dintre oameni ar fi acumulat-o prin proprie experienţă şi prin studierea formei exterioare a lucrurilor! Şi ce reprezintă omul cel mic şi mărginit în comparaţie cu Dumnezeu?! De aceea, omul nici nu-L va putea cuprinde vreodată cu mintea pe Dumnezeu şi nici lucrările Sale veşnice!

2. Ah, dacă Templul ar putea să fie umplut de lumina aceasta! Dar aşa ceva este de neconceput, datorită îndărătniciei generale a celor de acolo! Noi şapte am meditat câteodată la lucrurile acestea - firește că mai mult *contra* decât pro -, şi cât de greu ne-a fost să vedem această lumină! Dar ce se va petrece cu confraţii noştri preoţi, care probabil n-au meditat niciodată la lucrurile acestea - nici *pro* şi nici *contra* - şi nu s-au preocupat decât de felul în care să-şi umple mai bine burdihanele! O, Doamne şi Învăţătorule, Tu trebuie să ştii cel mai bine ce este de făcut cu Templul şi cu toţi preoţii cei orbi de acolo! Căci pe mine mă cuprinde de-acum o adevărată groază când compar lumina aceasta cu întunecimea cea copleşitoare din

Templu! Cât de măreți se cred semenii noştri din Templu, cum au impresia că ei reprezintă totul, şi cât de infinit de mici s-ar vedea ei, odată puşi în lumina aceasta!

3. O David, cât adevăr ai grăit tu când ai spus: «Oamenii nu sunt nimic în comparație cu Tine, Doamne! Nu vă bazați dar pe ajutorul oamenilor; căci ei nu vă pot salva!» Abia acum ne dăm noi seama cât de mult am folosit în interesul nostru personal legile şi învățăturile egoiste ale Templului, şi cu siguranță că vom înțelege aceasta din ce în ce mai bine! Doamne şi Învățătorule, fie ca Duhul Tău să nu ne mai părăsească nicicând!"

4. Iar Eu am spus: „Cel care rămâne fidel Învățăturii Mele rămâne şi în Mine, iar Eu rămân în el. Dar cel care părăseşte prin faptele sale Învățătura Mea, acela Mă părăseşte şi pe Mine, şi viață nu va mai fi în el. Căci Eu sunt adevărata lumină a vieții. Cel care merge în această lumină, acela nu se va împiedica, iar cel care lucrează în lumină va culege adevăratele roade ale vieții.

5. Voi cunoaşteți deocamdată ceea ce este esențial să ştiți, şi veți avea suficiente ocazii să învățați şi mai multe. Însă numai ştiința nu-ți asigură fericirea, ci doar faptele!

6. Dar există două moduri de a făptui: acțiunea egoistă, făcută de dragul celor lumeşti, şi acțiunea dreaptă, făcută în lume, din iubire adevărată pentru Dumnezeu şi pentru semeni. Prin prima modalitate de a acționa omul obține judecata şi, foarte curând, moartea cea veşnică; prin cea de a doua modalitate, el obține iubirea şi binecuvântarea lui Dumnezeu, precum şi Viața cea Veşnică a sufletului.

7. Prin aceasta nu spun că omul nu trebuie să-şi cultive cu tot sârgul pământul sau că nu trebuie să economisească. Căci Eu însumi le recomand tuturor dragoste de muncă şi o economisire înțeleaptă. Dar toate acestea nu trebuie făcute decât pentru a avea nişte provizii suficiente spre a-i putea ajuta în orice moment pe cei săraci. Căci ceea ce un om va face pentru un sărac în numele Meu, Eu voi considera că pentru Mine a făcut, şi-l voi binecuvânta în lumea aceasta şi în cea de dincolo, însă cel care munceşte şi se îngrijeşte doar de sine şi de copiii săi şi care nu se sfieşte să acumuleze bunuri şi pe căi necinstite, acela nu trebuie să se aştepte la binecuvântarea Mea, iar în lumea de dincolo nu se va putea justifica în fața judecății Mele, ci va fi aruncat în temnița marii întunecimi. Acolo va vărsa multe lacrimi şi mult se va jeli, dar un astfel de suflet va ajunge doar foarte greu să vadă vreodată fața lui Dumnezeu.

8. Iar acela care, printr-o austeritate egoistă, ajunge de-a dreptul un avar este deja un diavol cu chip de om, ce se opune fără încetare Spiritului lui Dumnezeu, care este iubire pură, fiind astfel exclus de la Fericirea cea Veşnică. Căci aşa cum se ştie că există cerul, tot la fel de sigur există şi iadul, a cărui viermuială nu moare nicicând şi al cărui foc nu se stinge niciodată. Iar cel care ajunge acolo din propria sa voință nu va mai ieşi uşor de acolo, oricât de tare şi-ar dori - şi aceasta înseamnă moartea sufletului. Mai rețineți deci şi aceste lucruri şi feriți-vă să nu cădeți pradă păcatelor lumeşti, cum ar fi: egoismul, orgoliul, invidia, zgârcenia sau înfumurarea lumească! Căci mult mai lesne se poate elibera omul de toate celelalte păcate decât de acestea.

9. Uitați-vă la Lazăr al nostru, care în viața sa pământească este unul dintre cei mai bogați oameni din întreaga Iudee - dar el nu este bogat pentru sine însuşi, ci pentru miile de oameni sărmani, care oricând găsesc la el un loc de muncă şi o simbrie bună şi dreaptă. Şi de aceea, el este şi binecuvântat, iar dacă va muri din punct de vedere trupesc, Eu îl voi readuce la viață, pentru ca el să mai trăiască încă multă vreme în folosul celor sărmani. Iar apoi, el nu va mai vedea nicicând moartea şi nici nu-i va mai simți gustul, ci va sta în puterea sa să-şi părăsească trupul şi să intre în Împărăția Mea, care îi va fi oricând deschisă. Acolo unde Eu voi locui în veci, acolo va locui şi el în veci!

10. Vedeți, aşadar, că nu sunt numai prietenul săracilor, ci şi al bogaților, atunci când aceştia îşi folosesc bogăția potrivit dreptei şi adevăratei intenții a lui Dumnezeu. Deci cine este bogat să facă astfel, şi atunci el va trăi!"

11. Şi în momentul acesta, copleşit de iubire, Lazăr a spus către Mine: „Dar bine, Doamne, Preabunule, în ce constă oare binele atât de mare pe care-l fac eu, încât să-Mi acorzi o asemenea favoare mie, care sunt un biet păcătos?”

12. Eu am spus: „Eu ştiu preabine ce faci tu. Astfel că nu te mira dacă pentru lucrul acesta îţi aduc laudele Mele îndreptăţite în faţa atâtor oameni!

13. Altui om bogat, care şi el a vrut să Mă urmeze, dar care îşi iubea totuşi prea mult comorile sale, Eu i-am spus: «Vinde-ţi mai întâi toate bunurile tale, împarte săracilor banii obţinuţi, şi abia atunci vino şi urmează-Mă pe Mine!» Cum însă omul îşi iubea prea mult bogăţiile, el s-a cătrănit de îndată şi dus a fost.

14. Ţie însă îţi spun: Cumpără şi mai multe bunuri; căci ceea ce tu numeşti al tău se poate spune că aparţine deja celor sărmani, care consumă cea mai mare parte a bunurilor tale!

15. Dar unui bogătaş, care-şi iubeşte prea mult avuţia, doar pentru el însuşi şi pentru ai săi, aceluia îi spun că mai curând trece o cămilă prin urechea acului decât ajunge un astfel de bogătaş în împărăţia Cerurilor!

16. Există însă destui săraci care vin la câte un om bogat şi generos şi-i cer ceva de pomană. Şi, odată pomana primită, ei o risipesc apoi, şi mai sunt şi nerecunoscători faţă de binefăcătorul lor. Dar pentru aşa ceva nu trebuie să-şi facă griji niciun binefăcător. Căci cu cât mai puţină recunoştinţă i se va arăta pe lumea aceasta, cu atât mai mare va fi răsplata sa în lumea cealaltă. Şi tocmai prin aceasta demonstrează astfel de oameni bogaţi că trăiesc în asemănarea lui Dumnezeu, care şi El lasă soarele să-şi reverse lumina atât asupra celor buni, cât şi asupra celor răi.

17. Şi, mai mult decât atât, Eu vă spun: faceţi bine până şi duşmanilor voştri, rugaţi-vă pentru cei care vă blestemă şi binecuvântaţi-i pe cei care vă urăsc şi vă prigonesc, şi în felul acesta îi veţi determina mult mai repede să se căiască şi veţi reuşi mai repede să transformaţi caracterul lor rău într-unul mai bun şi mai nobil! Împrumutaţi banii care vă prisosesc acelora despre care ştiţi că nu vi-i vor putea restitui cu dobândă şi invitaţi la masa voastră oameni care nu vă vor putea întoarce invitaţia niciodată, şi în felul acesta veţi aduna în Ceruri multe comori pentru sufletele voastre!

18. Însă dacă la tine, om bogat, vine vreunul pe care l-ai ajutat deja de mai multe ori, dar care a nesocotit bunătatea ta, atunci atrage-i atenţia asupra acestui fapt cu vorbe bune; însă nu-l lipsi de iubirea ta! De se va îndrepta, atunci i-ai făcut de două ori bine. Iar de nu se va îndrepta, să nu te superi nici atunci pe el - căci aceasta înseamnă că, pe lângă sărăcia materială, el o mai are şi pe cea a spiritului, care este întotdeauna mult mai gravă şi mai dureroasă decât cea materială.”

Capitolul 228

Iubirea de aproapele. Recunoaşterea lui Dumnezeu şi iubirea pentru El

1. (Domnul): „E drept că stă scris ca pe cel ce ţi-a făcut rău să-l ierţi de şapte ori. Dar Eu vă spun acum vouă: de şapte ori câte şaptezeci şi şapte să-l iertaţi pe cel ce v-a făcut o nedreptate, înainte de a-l reclama judecătorului! Iar aceluia care nu ţine socoteala de câte ori a fost insultat, nici lui nu i se va trece pe răboj, în Ceruri, de câte ori a păcătuit el faţă de Dumnezeu.

2. Dacă cineva va cere un serviciu, atunci faceţi-i unul şi mai mare decât cel pe care îl aştepta el de la voi! Să zicem că vine cineva la tine pe timp de iarnă şi-ţi cere o haină, întrucât tu ai mai multe haine, mai dă-i una, şi mai groasă, pe deasupra. Iar dacă cineva te roagă să-l însoţeşti timp de un ceas pe un drum pe care nu-l cunoaşte, mergi două ceasuri cu el, pentru a-i arăta mai multă iubire decât a cerut el de la tine! Căci ceea ce i-ai dăruit în plus unui semen, aceea îţi va fi răsplătit de zece, de treizeci şi chiar de o sută de ori în Ceruri.

3. Cu cât mai multă iubire dovedeşte cineva faţă de aproapele său aflat la ananghie, cu atât mai mult îi va fi răsplătită fapta sa în lumea de dincolo. Lucrul acesta să-l ţineţi bine minte cu toţii şi să acţionaţi ca atare, iar atunci veţi dobândi, ca adevăraţi copii ai lui Dumnezeu, Viaţa cea Veşnică şi comorile sale neprețuite! Căci Eu vă spun vouă: un soare întreg va avea cel care, din iubire adevărată faţă de aproapele, a împărţit cu fratele său cel sărman chiar şi numai o para!”

4. Aici a intervenit fariseul, care de-acum ajunsese să creadă cu putere: „Doamne, dar ce să facă cineva cu un soare?”

5. Iar Eu am spus: „Oare nu este soarele lumina zilei şi nu încălzeşte el întregul pământ, făcând prin lumina şi prin căldura sa ca totul să crească şi să prospere pe pământ?! Dar atunci când spun: «Un soare va avea cel care urmează întru totul Învăţătura Mea!», Eu nu am în vedere un soare material, ci soarele pur spiritual din inima sa, adică vreau să spun că sufletul său va fi asemenea lui Dumnezeu, înţelegi tu lucrul acesta?

6. În plus, îţi mai spun şi următorul lucru, că în lumea de dincolo, unor astfel de suflete, pe deplin asemenea lui Dumnezeu, le va fi încredinţată călăuzirea sorilor naturali, ceea ce înseamnă foarte mult; căci prin aceasta ele vor deţine şi guvernarea supremă a tuturor planetelor care se rotesc în jurul acestor sori. Iar altor copii şi mai desăvârşiţi ai lui Dumnezeu li se vor încredinţa spre călăuzire chiar sorii centrali, şi, cu anumite ocazii deosebite, de la ei vor primi indicaţii conducătorii sorilor planetari mai mici. Dar pentru a ajunge la starea aceasta, trebuie să acumulezi mai întâi un întreg soare spiritual în sufletul tău.

7. Căci, ori încotro priveşti, totul este dirijat de spiritele care au primit de la Dumnezeu această împuternicire. Şi fericirea oricărui spirit constă în faptul că îi este permis ca, fiind înzestrat de Dumnezeu cu toată puterea, să acţioneze şi să-L slujească pe Dumnezeu.

8. Voi toţi cei care vă aflaţi pe acest pământ aveţi de condus doar lucruri mărunte. Însă cel care îşi îndeplineşte cu credinţă acesta sarcină mică va avea în lumea cealaltă un rol mult mai mare. Dar Eu vă spun totodată că nimeni nu-L poate sluji în acelaşi timp şi pe Dumnezeu, şi pe Mamona. Iar cu jumătate de măsură nu se mulţumeşte nici primul şi, cu atât mai puţin, cel de-al doilea, înţelegi tu acestea?”

9. Iar fariseul a spus: „Doamne, toate acestea le-am înţeles acum foarte bine. Dar vezi că eu, în poziţia mea actuală, la fel ca şi ceilalţi, am acumulat o mulţime de bogăţii. Ce să fac acum cu ele?”

10. Eu am spus: „Aşa cum le-ai dobândit, tot aşa să le şi împarţi acelora care duc lipsă de ele! Căci cel care vrea să ajungă cu adevărat ucenicul Meu şi să Mă urmeze - şi dacă va voi cu adevărat, Mă va urma - acela nu va trebui să se preocupe de ce va mânca şi va bea în ziua următoare, nici cu ce se va îmbrăca, ci doar să caute cu ardoare Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa! Toate celelalte de care are nevoie pentru a trăi, îi vor fi date pe deasupra; căci Tatăl din Ceruri ştie în permanenţă ce nevoi au ai Săi. El, care hrăneşte şi iarba de pe câmpie şi le asigură tuturor animalelor hrana şi veşmintele necesare, cu siguranţă că se va îngriji, cu atât mai mult, de oamenii care trăiesc, în iubire pentru El şi care Îi sunt plăcuţi Lui. Căci un asemenea om este mai preţios decât toate plantele şi animalele din lume. Ai înţeles?”

11. Fariseul a spus, într-un glas cu ceilalţi şase: „Da, Doamne, am înţeles şi aceasta, şi vom proceda de-acum aşa cum ne-ai sfătuit Tu, în Înţelepciunea Ta. Doar că aşa ceva nu vom putea face prea lesne aici, la Ierusalim, Dar vom lua cu noi toată averea noastră şi vom găsi apoi, fără îndoială, destule ocazii în care să putem face fapte bune potrivit sfaturilor Tale - căci pământul este pretutindeni al lui Dumnezeu, iar oamenii, nu mai puţin! Doamne, este bine aşa?”

12. Eu am spus: „Cu adevărat, nu are nicio importanţă dacă vă îngrijiţi aici sau în altă parte de cei sărmani. Dar acolo, la masa aceea, unde stă femeia pe care am salvat-o astăzi din ghearele nesăţioase ale Templului, ar fi binevenită o faptă bună. Femeia şi bărbatul ei sunt săraci, iar ceilalţi bărbaţi de la masă, de asemenea. Daţi-i lui Lazăr suta de livre, pe care aţi

pierdut-o, iar acest frate drept al Meu se va îngriji ca săracii aceştia să aibă parte de un venit satisfăcător!"

13. Şi fariseii au spus: „Doamne, nu o sulă, ci chiar o mie de livre de aur îi vom da lui Lazăr, iar el să procedeze cu acestea potrivit Voinței Tale. Căci lumina pe care am primit-o de la Tine valorează infinit mai mult, iar răbdarea pe care Tu ai manifestat-o față de noi este în veci neprețuită! Ah, e bine că noi nu suntem locuitori permanenți ai Templului, căci avem bogății foarte mari, şi astfel putem face cu bunurile şi cu comorile noastre personale ceea ce voim. Bineînțeles că dările considerabile pe care le-am plătit Templului sunt pierdute. Căci, în calitate de preoți onorifici, chiar dacă vom călători ca misionari, nu ne putem aştepta la vreo recompensă din partea Templului, dar nici Templul nu va mai primi nimic de la noi de acum înainte. Astfel că, încă din noaptea aceasta, îi vom da banii lui Lazăr. E bine aşa?"

14. Iar Eu am spus: „Este inutil să Mă mai întrebați pe Mine lucrul acesta. Căci de acum probabil că înțelegeți şi singuri că fiecare dobândeşte merite cu atât mai mari, cu cât se dovedeşte mai darnic şi cu cât face luciul acesta din iubire adevărată față de Dumnezeu şi față de aproapele său. Procedați, aşadar, după voia voastră cea bună, iar lucrul acesta vă va fi răsplătit!"

15. Şi atunci, cei şapte au rugat mai mulți dintre bărbații cei puternici care stăteau la masă împreună cu femeia să meargă cu ei şi să-i ajute să aducă banii. Şi s-au ridicat toți cei şaptezeci şi doi de bărbați, şi au plecat împreună cu cei şapte, iar într-o oră au şi adus cele o mie de livre de aur. Când s-au aflat cu toții din nou în sală, fariseii au depus, aşa cum îi sfătuisem Eu, cei o sută de saci grei cu aur la picioarele lui Lazăr, iar Lazăr mai întâi Mi-a mulțumit Mie pentru faptul că i-am făcut cinstea de a se îngriji în felul acesta de cei sărmani, şi numai după aceea i-a lăudat şi pe cei şapte, pentru faptul că Mă recunoscuseră şi ei în inimile lor.

16. Cei sărmani Mi-au mulțumit şi ei, iar unul a spus: „Doamne, dacă am putea deveni şi noi ucenicii Tăi, atunci am renunța la ajutorul acesta neaşteptat. Căci este mai bine să fii un ucenic al Tău, decât să ai tot aurul de pe acest pământ! Pentru că acela care se află în grija Ta, o - Doamne, are tot ce-i trebuie în vecii vecilor!"

17. Eu am spus: „Este prea devreme să vorbim chiar în noaptea aceasta despre acest lucru, dar mai avem încă timp, căci Eu abia peste şapte zile voi părăsi, pentru o vreme, Ierusalimul. Până atunci, discutați cu ucenicii Mei cei vechi despre elementele esențiale ale Învățăturii Mele. Iar dacă veți uita ceva, vă vor fi puse în gură cuvintele în momentul în care veți avea nevoie de ele.

18. Acum însă vă spun tuturor: întrucât Eu astăzi am avut o recoltă atât de bogată, simt şi o adevărată bucurie pentru aceasta, aşa că, să ne petrecem noaptea aceasta în stare de trezie, şi fiecare dintre voi se va simți mâine dimineață atât de viguros, ca şi când s-ar fi odihnit foarte bine întreaga noapte. Iar noi vom mai putea discuta până în zori despre multe lucruri, care vă vor oferi un punct de pornire mai bun pentru cunoaşterea lui Dumnezeu. Căci a-L cunoaşte pe Dumnezeu cât mai bine cu putință este ceea ce contează cel mai mult pentru oricine.

19. Pentru că acela care nu-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu nu va putea să creadă niciodată pe deplin în El, şi, cu atât mai puțin, să-L iubească mai presus de orice; şi, prin urmare, nici nu va putea avea parte întru totul de Spiritul lui Dumnezeu. Căci din lipsa cunoaşterii corecte a lui Dumnezeu apar, cu timpul, datorită voinței libere a omului, tot felul de rătăciri, care se multiplică apoi asemenea unei hidre cu o mie de capete, transformându-i pe oameni în adoratori de idoli şi închizându-le uşa spre Viața cea Adevărată şi Veşnică, astfel încât, cu greu vor mai putea intra vreodată în împărăția sufletelor din lumea de dincolo. Căci ceea ce poate realiza un suflet aici într-o singură zi pentru desăvârşirea vieții sale, aceea în lumea de dincolo el nu poate realiza adeseori nici în mai multe mii de ani pământeşti. Uceni-

cii mei mai vechi au deja cunoştinţe vaste despre Dumnezeu. Dar voi, cei noi, încă nu le aveţi, aşa că vreau să vă întăresc chiar Eu în această cunoaştere."

20. Şi toţi au spus: „Doamne, fă lucrul acesta şi nu ne ascunde nimic. Căci suntem însetaţi precum iarba cea veştedă, care tânjeşte după o ploaie binefăcătoare!"

21. Iar romanii au spus şi ei: „Şi noi, de asemenea - cu atât mai mult, cu cât noi suntem complet novici în această cunoaştere, cea mai importantă dintre toate!"

22. Petru a spus: „Chiar şi nouă, celor mai vechi, acestea ne vor fi de mare folos; căci nici cunoştinţele noastre nu sunt încă foarte solide!"

23. Eu i-am spus: „Şi ce alte nedumeriri mai aveţi?"

Capitolul 229

Dumnezeu - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh

1. Petru a spus: „Când Tu Te-ai lăsat botezat în Iordan de către Ioan Botezătorul, Cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu a plutit în chip de porumbel strălucitor deasupra capului Tău, iar din Ceruri s-au auzit următoarele cuvinte, rostite foarte limpede: «Acesta este Fiul Meu cel preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; pe El să-L ascultaţii» Iar eu am auzit, cu o altă ocazie, exact aceleaşi cuvinte, dar n-am îndrăznit până acum să Te rugăm să ni le explici mai amănunţit. Dar întrucât acum chiar Tu vrei să ne călăuzeşti pe toţi spre o mai bună cunoaştere a lui Dumnezeu, cred că a sosit timpul să ne luminezi mai bine asupra acestei chestiuni, fireşte, dacă aceasta este şi vrerea Ta dumnezeiască.

2. Căci până acum Tu nu eşti pentru noi decât Fiul cel adevărat al Celui Preaînalt, şi ştim din gura mamei Tale pământene, cum i s-a arătat ei arhanghelul Gabriel şi i-a adresat următoarele cuvinte: «Bucură-te, căci ai aflat har de la Dumnezeu! Duhul Sfânt te va umbri; şi vei da naştere unui băiat, care Fiul lui Dumnezeu se va chema!»

3. Uite, Doamne, ştiind toate acestea şi încă multe altele pe deasupra, noi nu ne putem împiedica să considerăm că în Cer există un Preaînalt Dumnezeu-Tată. Tu, eşti Fiul Său, lucru incontestabil, iar Sfântul Duh, care este desigur tot un Dumnezeu, la fel ca Tatăl şi ca Tine, trebuie să fie în mod evident un al treilea! Oare greşim dacă ne reprezentăm în felul acesta credinţa noastră?"

4. Eu am spus: „Nu a venit încă vremea să vă dezvălui în totalitate aceste lucruri. Dar ea nici nu se va mai lăsa mult aşteptată. Şi Eu v-am spus deja de mai multe ori, atunci când Mi-aţi cerut sa vi-L arăt pe Tatăl: Cel care Mă vede pe Mine, acela Îl vede şi pe Tatăl, căci Eu şi cu Tatăl suntem Una, Tatăl este în Mine, aşa cum Eu sunt în El. Cum aţi înţeles voi prin urmare vorbele acestea?"

5. Petru a spus: „Am înţeles următorul lucru, atât eu, cât şi ceilalţi: că Tu ai în Tine întreaga putere a Tatălui, oricând ai nevoie de ea aici, pe pământ, şi astfel eternul şi infinitul Tată se află în Tine. Iar Tu Îi semeni perfect. Dar întrucât Tatăl, ca Dumnezeu nesfârşit, etern şi omniprezent, Te înconjoară la rândul său, înseamnă că şi Tu trebuie să fii în Tatăl!"

6. Eu-am spus: „Bine, şi cum stau atunci lucrurile cu Sfântul Duh? Ce părere aveţi în cazul acesta despre el?"

7. Iar Petru a spus: „Doamne, despre acesta nu ştim ce să spunem, deşi Tu Însuţi ai spus că omului îi poate fi iertat orice păcat, însă niciodată vreunul făptuit împotriva Duhului Sfânt! Acum Tu se parc că nu eşti Duhul Sfanţ, întrucât ai spus că păcatele făptuite împotriva Fiului pot fi iertate. Şi el nu este nici Tatăl, întrucât, după spusele Tale, păcatele faţă de Tată pot fi iertate chiar mai uşor. Ei bine, cine şi ce anume este atunci Duhul Sfânt? L-am văzut în chip de porumbel strălucitor. Să fie el oare o a treia persoană dumnezeiască, care se ţine ascunsă faţă de oameni încă de pe vremea lui Adam, sau este el una cu Tatăl, sau una cu Tine? Căci doar nu poate fi mai sfânt decât Tatăl sau decât Tine!? Şi totuşi ai spus că păcatele făp-

tuite faţă de Duhul Sfânt nu vor fi iertate niciodată! De aceea, din motive necunoscute nouă, pare a fi cel mai sfânt lucru al tuturor Cerurilor.

8. Înţelegi deci că până şi nouă, ucenicilor celor vechi, ne lipsesc încă multe elemente în cunoaşterea lui Dumnezeu, şi de aceea avem toate motivele să ne bucurăm de faptul că Tu ne vei călăuzi spre o cunoaştere şi mai profundă a Lui.

9. În scrierile lui Moise se spune foarte strict: «Eu, Iehova, sunt Unul şi singurul vostru Dumnezeu! Să nu aveţi alţi dumnezei în afară de mine!» Dar iată că acum, după puterea noastră mărginită de înţelegere, avem chiar trei, şi totuşi trebuie să credem într-un singur Dumnezeu! Despre toate acestea, o Doamne, ar fi necesar să ne luminezi pe toţi ceva mai bine; căci niciunul dintre noi nu vede lucrurile prea clar!"

10. Iar Eu am spus; „Într-Unul Singur să credeţi, căci din vecie n-au existat niciodată mai mulţi şi în vecii vecilor nu vor exista mai mulţi!

11. Dar se pare că ţinerea de minte nu este chiar partea voastră cea mai tare, dacă Mă întrebaţi acum nişte lucruri pe care, în diferite împrejurări, vi le-am explicat foarte clar de destule ori. Şi totuşi, voi încă nu aţi înţeles esenţialul! Căci, după cum v-am spus înainte, cunoaşterea deplină a lui Dumnezeu este problema esenţială a vieţii, iar fără ea nu există o viaţă adevărată, ci doar una confuză, mecanică. Şi tot astfel v-am demonstrat la scurt timp după aceea ce şi cine este Dumnezeu - dar memoria voastră este slabă şi scurtă!"

12. Şi au spus ucenicii: „Doamne, atunci întăreşte-ne memoria!"

13. Eu am spus: „Spuneţi mai bine: «Doamne, întăreşte-ne trupul şi voinţa»; căci puterea memoriei depinde întotdeauna de puterea voinţei. E drept că sufletul vostru este de bună-credinţă; însă trupul vostru este slab, şi în consecinţă şi memoria, care nu se va întări decât după ce Eu voi pogorî Duhul Sfânt asupra voastră, Dar acum fiţi cât se poate de atenţi!"

Capitolul 230

Sfânta Treime în Dumnezeu şi în om

1. (Domnul): „Tot ceea ce veţi auzi acum, să păstraţi deocamdată doar pentru voi şi să nu Mă faceţi cunoscut înainte de vreme! Când va veni timpul potrivit, veţi simţi aceasta în voi înşivă prin Duhul Meu, care este de fapt Duhul Sfânt,

2. Tatăl, Eu, ca Fiu, şi Duhul Sfânt suntem din eternitate aspecte distincte ale unuia şi aceluiaşi lucru.

3. Tatăl din Mine este Iubirea cea veşnică şi, prin urmare, originea şi, de fapt, substanţa primordială a tuturor lucrurilor care umplu infinitatea.

4. Eu, ca Fiu, sunt Lumina şi Înţelepciunea, născute din focul Iubirii eterne. Această lumină puternică este veşnica şi desăvârşita conştiinţă de Sine şi pura cunoaştere de Sine a lui Dumnezeu, şi ea este, în Dumnezeu, Cuvântul cel etern, prin care s-au creat toate cele care există.

5. Dar pentru ca toate acestea să poată fi create, mai este necesară şi Vrerea atotputernică a lui Dumnezeu, iar aceasta este Sfântul Duh din Dumnezeu, prin intermediul căruia operele şi făpturile îşi dobândesc existenţa. Sfântul Duh este manifestarea expresiei «Să fie!» - care face să existe ceea ce au hotărât Iubirea şi Înţelepciunea lui Dumnezeu.

6. Şi, vedeţi voi, toate acestea sunt acum în Mine: Iubirea, Înţelepciunea şi Omnipotenţa! Astfel că nu există decât un singur Dumnezeu, iar acela sunt Eu, şi M-am întrupat aici doar pentru ca să Mă pot revela mai lesne - ceea ce fac chiar acum - vouă, oamenilor acestui pământ, pe care v-am creat după chipul şi asemănarea Mea, din substanţa primordială a iubirii Mele.

7. Iar faptul că şi voi, fiind asemenea Mie, aveţi în voi treimea, în aceeaşi măsură ca şi Mine, am să vi-l demonstrez foarte clar de îndată.

8. Uitați, oricare om are în sine o iubire, şi, drept urmare, şi o voință; căci iubirea în sine înseamnă a dori şi a râvni la ceva, şi tocmai în dorința şi în râvna respectivă constă şi voința. Iar lucrul acesta se manifestă la toate plantele şi animalele şi, într-o anumită măsură, la tot restul materiei.

9. Chiar şi cel mai rudimentar sau needucat om are în sine o iubire şi, prin urmare, o voință. Dar cum le foloseşte el pe acestea? El caută doar satisfacerea celor mai elementare şi mai materiale necesități ale sale, care trec instinctiv din iubirea sa rudimentară în voința sa, pe care mintea sa nu o percepe decât într-un mod foarte vag şi confuz. Uitați-vă la faptele unor asemenea oameni, dacă nu sunt ele mult mai rele decât cele ale animalelor, a căror iubire şi dorință sunt ghidate de o influență superioară!

10. Dar cu totul altfel stau lucrurile cu iubirea şi cu voința la acei oameni a căror rațiune a devenit o lumină strălucitoare; căci o astfel de rațiune ilumineză atunci iubirea, voința şi, pe această cale, întreaga ființă. Şi abia atunci iubirea îi conferă voinței mijloacele cele curate, ordonate de lumină sau de înțelepciune, pe care voința le pune în practică. Dar dacă ființa umană, făcută după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, are în sine aceste însuşiri, înseamnă oare că ea este constituită din trei oameni, sau este un singur om?"

11. Şi toți au spus, în special ucenicii cei vechi: „Îți mulțumim, o Doamne, că ne-ai vorbit din nou atât de limpede; căci felul Tău de a vorbi şi de a ne învăța nu întotdeauna este foarte clar. Acum am înțeles pe deplin cum stau lucrurile cu unitatea deplină a lui Dumnezeu, şi astfel Tu eşti întru totul Dumnezeu, aşa cum de altfel am gândit şi noi de multe ori."

Capitolul 231

Infinitatea şi omniprezența lui Dumnezeu în Iisus. Apariția de la botezul Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Ucenicii): „Ar mai fi doar o singură întrebare, iar apoi credem că ne va fi totul clar!

2. Uite, Dumnezeu este, pe lângă toate celelalte însuşiri ale Sale, şi infinit, şi de aceea, omniprezent! Cum stau în cazul acesta lucrurile cu Tine, care Te afli printre noi, asemenea nouă, într-o formă trupească bine delimitată?"

3. Eu am spus: „Vedeți voi, ucenicii Mei, aceasta este încă o dovadă a slabei voastre memorii! Nu vă mai amintiți că, atunci când ne-am deplasat din Samaria spre Galileea, M-ați întrebat aproape acelaşi lucru? Şi nu v-am demonstrat Eu, printr-o minune efectuată asupra soarelui, că sunt la fel de prezent şi în soare ca şi aici, pe pământ?! Iar acum, îmi puneți o întrebare aproape similară! Acelaşi lucru vi l-am demonstrat şi în apropiere de Cezareea lui Filip, la hangiul Matias din Capernaum, atunci când am astupat într-o clipă groapa fără fund ce se căscase în pământ şi, la fel, la Chotinodora, cu lacul cel idolatru - şi voi tot nu înțelegeți miracolul Împărăției lui Dumnezeu şi, cu atât mai puțin, misterul lui Dumnezeu Însuşi?!

4. Căci nu este oare Vrerea Mea - înflăcărată de Iubirea cea veşnică şi luminată de flacăra acesteia, Înțelepciunea lui Dumnezeu, - tocmai Duhul Sfânt, care este atât de greu de înțeles pentru voi şi care, răspândindu-şi fără încetare razele din Mine, cuprinde întreaga infinitate?! Şi, prin acest Eu al Meu, prin acest «Eu sunt», care sunt Eu Însumi, deci prin ființa şi prin prezența Mea, Eu sunt pretutindeni la fel de prezent, aşa cum sunt acum în mod nemijlocit prezent printre voi, cu adevărata Mea ființă. Lucrul acesta Eu vi l-am demonstrat vouă, primii Mei ucenici şi frați ai Mei, de mai multe ori, cât se poate de clar, şi voi totuşi l-ați uitat. Dar poate că de data aceasta îl veți reține.

5. Eu nu voi rămâne pentru totdeauna printre voi astfel, cu întreaga Mea ființă; şi totuşi, Eu voi rămâne cu voi, identic cu Mine Însumi, cel puțin cu toți cei care vor trăi şi vor acționa întocmai după Cuvântul Meu, până la sfârşitul vieții acestui pământ!

6. Căci atunci când vremea Mea va veni, Eu voi părăsi - prin multă suferinţă şi prin cele mai mari umilinţe - ceea ce este uman în Mine, pentru a Mă întoarce la divinitatea Mea primordială, şi Mă voi înălţa apoi la Dumnezeul Meu, care este în Mine, şi la Dumnezeul vostru, care acum se află printre voi şi vă învaţă lucrurile acestea cu propria Sa gură."

7. Şi mai mulţi au spus: „Doamne, noi am prefera să rămâi în veci printre noi; căci acolo unde Te afli Tu, acolo este şi Cerul cel Suprem, şi noi nu am sperat niciodată la mai mult!"

8. Iar Eu am spus: „Aici nu Spiritul din voi a vorbit, ci carnea trupului vostru, în care sufletul se mai afla încă foarte adânc îngropat!

9. Întrucât viaţa pur spirituală a sufletului din Împărăţia Mea vă este încă total necunoscută, fireşte că aţi prefera să trăiţi chiar aici, pe pământ, Viaţa cea Veşnică. Dar dacă aţi şti că în Împărăţia Mea veţi avea parte, într-o clipă, de mult mai multe şi incomparabil mai mari bucurii decât într-o mie de ani pe acest pământ, trăind în deplină sănătate, atunci n-aţi mai vorbi astfel. Vouă, ucenicilor Mei mai vechi, v-am oferit cu anticipaţie câteva exemple în acest sens - dar şi în cazul acesta, la fel ca şi în celelalte, memoria voastră se dovedeşte a fi scurtă. Totuşi, nu doresc să vă mai ofer acum dovezi noi; căci atunci când Duhul Meu se va pogorî asupra voastră, el vă va călăuzi în toată înţelepciunea!"

10. Toma, cel mai neîncrezător dintre toţi, a spus în final: „Doamne, dar de ce l-am văzut noi pe Sfântul Duh sub forma unui porumbel strălucitor, şi de ce am auzit glasul Tatălui venind din cerurile care se deschiseseră?"

11. Eu am spus: „Ştiam Eu preabine că vei mai avea încă o întrebare, şi nici nu ţi-o iau în nume de rău; căci tu faci parte dintre aceia care rar întreabă ceva sau aproape niciodată.

12. Uite, pentru simţurile voastre limitate, imaginea porumbelului simbolizează, în primul rând, marea blândeţe şi, în al doilea rând, marea uşurinţă de a se manifesta a Vrerii Mele, care este de fapt Duhul Sfânt. Căci oriunde doresc să acţionez cu Vrerea Mea, acolo Mă şi aflu pe dată şi acţionez, chiar şi la o infinit de mare depărtare.

13. În ceea ce priveşte vocea care părea a veni de sus din ceruri, Duhul Meu făcea aceasta; căci iubirea izvorâtă din Mine Îl umplea cu totul, ea fiind la fel de strâns unită cu Vrerea Mea peste tot ca şi în Mine. Faptul că vocea părea a veni din ceruri era menit să vă sugereze şi să vă înveţe că tot ceea ce este adevărat şi de o bunătate dumnezeiască vine înainte de toate de sus, la fel cum nici omul nu devine pe deplin bun în sufletul său decât atunci când mintea sa, luminată de Dumnezeu, luminează şi inima sa, înălţând-o cu adevărat.

14. Şi, abia când inima este luminată şi înflăcărată de o iubire adevărată, abia atunci totul devine perfect luminos şi viu în om. Şi atunci, şi iubirea ta va prinde glas şi-ţi va spune: «Lumina din mine este fiul meu iubit, întru care am binevoit; şi voi, adică toate aspiraţiile, dorinţele şi pasiunile mele - de el să ascultaţi!» Ei, ce spui de aceasta, ucenicul Meu? Nu aşa stau lucrurile?"

15. Şi ucenicul a spus: „O, cum ar putea sta ele altfel? În Tine, o Doamne, se află cea mai mare iubire şi înţelepciune! Tu ne poţi lumina pe deplin asupra tuturor lucrurilor. Dar oare n-ar fi mai bine dacă şi alţi credincioşi ar înţelege cât mai curând lucrurile acestea, asemenea nouă?!"

16. Eu am spus: „Eu ofer explicaţii pentru aceia care în momentul de faţă au cel mai mult nevoie să înţeleagă acest mare mister al lui Dumnezeu. Ceilalţi însă sunt departe de a înţelege şi când le vorbeşti despre lucruri lumeşti, pământeşti; cum ar putea ei înţelege astfel de lucruri profund spirituale?

17. Copiii au nevoie de altă hrană decât adulţii. Şi cum să faci un om să înţeleagă un lucru profund spiritual, dacă el nu ştie nimic nici măcar despre pământul care-l poartă şi, cu atât mai puţin, despre ceea ce conţine cerul înstelat? Vouă v-am făcut însă cunoscute toate aceste lucruri, în special ca să vă puteţi face o idee despre măreţia şi ordinea preaînţeleaptă a lui Dumnezeu, şi, în felul acesta, să puteţi înţelege mai lesne lucrurile acestea măreţe şi pur

spirituale. Iar ceilalți, care se află aici, cunosc deja multe despre această lume, şi astfel au şi ei capacitatea de a înțelege ideile superioare, deşi, în acest sens, cel mai mult îi ajută marea lor iubire pentru Mine. Şi astfel, toți cei pregătiți au primit de la Mine explicația marilor şi profundelor mistere. Iar ceilalți trebuie să aştepte până când vor putea să le afle de la Duhul Meu."

Capitolul 232

Despre natura cometelor

1. Atunci Lazăr a întrebat: „Doamne, nu cu multă vreme în urmă Tu mi-ai explicat şi mie, în Betania, foarte multe despre cerul înstelat. Doar că eu Te întrebasem atunci şi despre natura cometelor, de care poporul se teme atât de tare[38], dar, desigur, dintr-o rațiune înțeleaptă, încă nu Mi-ai răspuns nici până astăzi. Oare ai să Te înduri să mă luminezi în privința aceasta?"

2. Eu am spus: „O, desigur, şi chiar cu multă plăcere! Uite, aşa cum, potrivit vechii şi eternei Mele ordini, niciun fruct nu se coace dintr-o dată în pom, tot aşa, niciun soare central, niciun soare planetar şi niciun pământ, cum ar fi de pildă acesta, nu este creat într-o clipită, complet terminat, populat şi dotat cu toate roadele posibile, ci doar treptat-treptat. Căci cu adevărat Dumnezeu nu are niciun motiv să se grăbească în vreo acțiune a Sa, fiindcă are timp din belşug de la o eternitate la alta - deşi nu ar fi nicidecum în afara puterii Sale să facă să se nască într-o clipă chiar şi un soare întreg sau o planetă, sau nenumărate astfel de corpuri cereşti.

3. O cometă este, prin urinare, un soare în devenire, care se formează lent, din substanța luminoasă care există în spațiul cel nesfârşit şi care, devenind din ce în ce mai dens în vidul eterului, îşi transformă tot mai mult substanța sa spirituală inițială în materie, devenind astfel, după o perioadă de timp de neconceput pentru voi, un soare adevărat. Atunci când un asemenea soare atinge o maturitate deplină, din el iau naştere, precum puii care ies din ou, o mulțime de planete asemănătoare cu acest pământ. Dar la început acestea sunt doar nişte acumulări de abur, destul de rarefiate, cu foarte puțină masă mai solidă. Ele sunt expulzate de marea forță naturală interioară a soarelui respectiv, unele după altele, în spațiul cel vast, şi, odată ce ating o anumită distantă, corespunzătoare mărimii şi greutății lor specifice, încep apoi, datorită marii puteri de atracție a soarelui, să recadă, într-un anumit fel, din nou, spre soare.

4. O asemenea reîntoarcere durează adeseori mii de ani pământeşti. În timpul acesta, un astfel de copil nou-născut al soarelui se va solidifica tot mai mult datorită substanțelor luminoase venind din toate direcțiile, pe care le va acumula în drumul său. Atunci când cometa, adeseori după foarte mulți ani, ajunge din nou în preajma soarelui, ea este văzută de către oamenii acestui pământ, precum şi de oamenii altor planete, ca o stea, de regulă cu o coadă lungă, de ceață luminoasă. Însă, datorită unei anumite forțe de respingere a soarelui, ea nu poate reintra nicicând din nou în soare. Această forță de respingere a soarelui constă, în special în imediata sa apropiere, într-o emanație foarte puternică de lumină, motiv pentru care o astfel de cometă, ce are o greutate încă destul de mică, atunci când ajunge în preajma soarelui, este aruncată din nou de acolo, aproape cu viteza luminii, primind un impuls foarte puternic, şi se pierde în adâncurile nesfârşite ale spațiului, pentru ca apoi, după ce va fi ajuns la depărtarea sa maximă, să-şi reia traiectoria spre soare.

5. Un exemplu, în mic, pentru voi, pe acest pământ, este să urmăriți o mare văpaie de foc. Focul, căldura şi lumina puternică aruncă foarte sus, în aer, o mulțime de scântei. Când

[38] Vezi cap. 166/15

acestea ajung atât de sus încât forța de expulzare a focului nu le mai poate influența, ele revin foarte liniştite, din nou, la pământ. Dar de îndată ce ajung iarăşi în apropierea focului, sunt imediat aruncate înapoi cu mare putere şi-şi reiau traseul inițial.

6. Toate acestea însă îşi au originea în Ordinea Divină primordială, şi tot ceea ce face parte din natură trebuie să se supună acestor legi. Ei bine, acum ştii şi ce sunt cometele şi le poți explica lucrul acesta şi altor oameni care sunt capabili să înțeleagă.

7. În ceea ce priveşte însă acele comete care devin până la urmă sori, ele nu ajung niciodată în apropierea unui alt soare planetar, ci rătăcesc în depărtările incomensurabil de mari pentru percepția voastră ale spațiului, iar în vremurile viitoare ele vor putea fi văzute din când în când de către unii oameni foarte învățați, cu anumite instrumente oculare. Ai înțeles bine toate acestea?"

8. Lazăr a spus: „Doamne şi Învățătorule, faptul că am înțeles în linii generale vorbele Tale este un lucru cert. Dar observ că mai există nişte puncte importante, pe care încă nu mi le pot explica!"

9. Eu am spus: „Şi care ar fi acestea?"

10. Şi Lazăr a spus: „Doamne, am înțeles acum ce este o astfel de cometă. Dar ce este coada ei? Ce semnificație are ea? Şi ai mai făcut şi o remarcă, cum că peste un timp vor exista nişte oameni foarte învățați, care vor descoperi anumite instrumente oculare, cu ajutorul cărora vor putea vedea în spațiile abisale ale Creației Tale acele comete care, probabil după eoni de ani pământeşti, vor deveni noi sori. Ce anume vor fi acele instrumente oculare? Din ce vor fi ele alcătuite? Cum vor arăta ele şi cum vor fi folosite? Ah, sunt foarte curios să aflu mai multe despre toate acestea de la Tine, care cu siguranță că ştii foarte exact ce vor face oamenii peste zece mii de ani şi chiar peste mult mai mulți decât atâția, precum şi toate câte le vor mai descoperi ei! Dacă aceasta este şi Voia Ta cea sfântă, ai putea să ne spui, mie şi tuturor celorlalți, mai multe despre lucrurile acestea!"

11. Iar Eu am spus: „O, desigur, de ce nu?! Căci cu cât un om dobândeşte mai multe cunoştințe adevărate şi corecte, cu atât mai lesne ajunge el la adevărata cunoaştere."

Capitolul 233

Importanța cunoaşterii

1. (Domnul): „Moise însuşi a fost un mare cunoscător în cele mai diferite domenii ale ştiinței omeneşti. Nu a existat nici un mare mister în Egipt, în care el să nu fi fost inițiat, iar vechii egipteni aveau şi ei astfel de instrumente, chiar dacă nu atât de perfecționate ca acelea de care vor dispune savanții viitorului pe care i-am menționat, dar şi ei, cu aparatele lor, puteau descoperi destul de uşor planetele şi le puteau calcula destul de exact traiectoria, lucru pentru care stă mărturie, până în ziua de astăzi, zodiacul lor de la Diathira. Ştiința adevărată se afla, firește, doar în mâna castei preoților, iar poporul trebuia să se mulțumească cu ceea ce îi dezvăluiau preoții.

2. Moise însă, fiind el însuşi prinț la curtea regală, era inițiat în absolut toate, fără ca prin aceasta să slăbească vreun pic în credința lui Israel, dobândită de la mama lui, care îi fusese doică la curte. Aşadar, dacă Moise a putut ajunge foarte repede la o cunoaştere pură a lui Dumnezeu, este pentru că inteligența sa a fost foarte bine pregătită şi formată pentru aceasta.

3. De aceea vă spun Eu vouă că o cunoaştere adevărată şi bine documentată despre întregul pământ - pe cât posibil în toate zonele sale -, despre mişcarea sa şi despre dimensiunea sa exactă, iar apoi şi despre toate manifestările cerului înstelat îi poate servi unui spirit curat, spre a ajunge la cunoaşterea cea adevărată, unitară a lui Dumnezeu, fără de care nu există o adevărată mântuire pentru om. Căci doar aceia care-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu ajung

la Dumnezeu şi chiar sunt deja în Dumnezeu. Însă cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, aceia nici nu pot ajunge la Dumnezeu, fiindcă, necunoscându-L, ei nu sunt cu El.

4. Căci a ajunge la Dumnezeu înseamnă să fii deja cu El, prin cunoaşterea pură şi prin iubire, pentru că nimeni nu-L poate iubi cu adevărat pe Dumnezeu fără o cunoaştere adevărată şi pură.

5. Tu poți foarte bine să crezi că Dumnezeu există dincolo de stele şi că de acolo, ca dintr-un centru etern, acest Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, aude, vede, creează, menține şi dirijează toate lucrurile, şi că astfel El pătrunde totul cu puterea Sa şi este omniprezent - însă în realitate tu nu-L cunoşti pe Dumnezeu câtuşi de puțin, şi, în sufletul tău, eşti mult mai departe de El chiar şi decât infinitul cel îndepărtat în care ți-L imaginezi! Printr-o astfel de reprezentare mai mult decât nebuloasă a lui Dumnezeu, eşti cu certitudine încă foarte departe de EI şi nu-L poți iubi în niciun caz, ci poți avea cel mult un fel de vagă idee şi un oarecare respect pentru El. Şi, la acest nivel de cunoaştere şi cu astfel de sentimente, nimeni nu poate fi aproape de Dumnezeu, cât despre o iubire adevărată, nici nu poate fi vorba.

6. Sau ce-ar spune, de pildă, un tânăr aflat la vârsta însurătorii - căruia îi plac câteva dintre fetele vecinilor, iar pe una dintre ele chiar o iubeşte din toată inima - dacă i-ați spune: «Hei, acestea nu sunt pentru tine! Dar la celălalt capăt al lumii există o mireasă pentru tine, iubeşte-o, du-te şi caut-o şi însoară-te cu ea!»? Oare nu vă va întreba el: «Bine, dar unde este locul acela? Este la răsărit sau la apus, la miazăzi sau la miazănoapte?» Şi, cu adevărat, voi nu-i veți putea spune nimic altceva decât: «Ei bine, aceasta nu ştim nici noi exact, dar ea se află cu siguranță pe undeva, iubeşte-o deci şi caut-o!» Oare credeți cumva că tânărul nostru se va îndrăgosti vreodată de o fecioară aflată atât de departe sau că va fi atât de nebun încât să se ducă să o caute în toate cele patru colțuri ale lumii? Vă spun Eu că nici nu-i va trece prin cap! Şi la fel stau lucrurile şi cu un Dumnezeu complet necunoscut omului şi aflat undeva, la o depărtare infinit de mare.

7. Şi care este apoi cealaltă urmare nefastă a acestui lucru? Pentru că oamenii nu-L pot cunoaşte şi cu atât mai puțin iubi pe un Dumnezeu prea puțin cunoscut şi prea îndepărtat, îşi inventează ei înşişi nişte zei mai apropiați, pe care apoi îi slăvesc, îi iubesc şi îi adoră şi cărora le aduc tot felul de ofrande. E drept că şi adevăratului Dumnezeu îi ridică un templu auster, în care nu pătrunde decât foarte puțină lumină - iar acesta este denumit templul Dumnezeului celui Necunoscut. Romanii şi-au inventat «Destinul» lor cel orb, care stăpâneşte chiar peste zei. Dar din toate acestea rezultă, fără îndoială, suficient de limpede, unde îi poate duce pe oameni, cu timpul, o insuficientă cunoaştere a lui Dumnezeu.

8. Şi pentru că Eu - acel Iehova pe care voi L-ați considerat a fi atât de departe - sunt acum atât de aproape de voi, oamenii, vă explic cu plăcere aceste lucruri, care pe voi şi pe urmaşii voştri vă pot conduce la adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu şi la iubirea cea plină de credință față de El. Şi de aceea, vreau să-ți răspund pe scurt şi la cele două întrebări ale tale.

9. Uite, cometa despre care am vorbit, când se află la mare depărtare de soare, nu are nicio coadă, ci doar un fel de abur cețos adunat în jurul nucleului ei! Abia când ajunge în apropierea soarelui se formează acea coadă, ca urmare a mişcării ei foarte rapide. Căci, datorită acestei mişcări rapide, care la anumite comete este atât de extraordinar de mare, încât în apropierea soarelui ele parcurg optzeci, nouăzeci sau chiar o sută de mii de leghe în câteva clipe, aburul cel uşor de eter nu poate străbate spațiul la fel de repede precum nucleul - evident mai greu - şi precum ceața, mult mai densă, din imediata apropiere a nucleului; şi, astfel, se petrece, în mare, cam acelaşi fenomen, ca de pildă atunci când iei o bucată de lemn incandescentă, care degajă fum, şi o arunci prin aer cât mai departe - vei vedea atunci cum fumul, ca un corp mult mai uşor, va forma şi el un fel de coadă în urma bucății de lemn în zbor.

10. Aerul acesta atmosferic fireşte că este mult mai dens decât eterul pur. Dar, în cazul unei mişcări atât de rapide, chiar şi eterul constituie un obstacol. Căci şi el este încadrat în

timp şi spaţiu şi, prin urmare, reprezintă ceva material, deşi elementele sale constitutive sunt aproape lipsite de greutate, în comparaţie cu materia densă a unei planete, la fel cum şi aerul acesta pământesc, care şi el este în sine un corp cu o anumită greutate - căci altminteri, atunci când este agitat, n-ar putea scoate din rădăcini copaci adesea foarte puternici -, apare faţă de apă, de pildă, ca fiind lipsit de orice greutate.

11. Însă întrucât eterul este şi el în sine ceva material, el poate transforma aburul unei comete, atunci când ea se mişcă foarte rapid, într-o coadă care se deplasează în urma ei. Sper că ai înţeles lucrurile acestea!"

12. Şi atunci Lazăr, precum şi toţi ceilalţi, au spus: „Da, Doamne, care eşti unica noastră iubire, toate acestea sunt de-acum limpezi ca lumina soarelui! Căci atunci când lucrurile sunt astfel explicate, le poate pricepe şi un copil! Şi, prin urmare, şi pământul acesta al nostru a fost odată o asemenea cometă?"

13. Eu am spus: „Fără îndoială, şi chiar dacă el nu a fost născut chiar din soarele acesta, ci dintr-unul cu mult mai mare, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. Căci chiar şi din sorii centrali primordiali sunt aruncate afară, în spaţiul infinit, cu o forţă cu atât mai mare, astfel de comete, din care se vor forma mai târziu planete, iar aceste comete ajung apoi în apropierea sorilor planetari, şi aceştia le atrag, le păstrează lângă ei şi le îngrijesc ca pe propriii lor copii, ajutându-le să devină planete adevărate.

14. Deci ştiţi acum aceste lucruri, aşa că, la dorinţa lui Lazăr, să aruncăm o privire şi asupra viitoarelor instrumente oculare. Ei bine, a vă explica vouă acum lucrul acesta este puţin cam dificil Dar să vedem ce putem face!"

Capitolul 234

Invenţiile şi scopul lor

1. (Domnul): „Vedeţi voi, vechii egipteni s-au priceput să construiască un fel de oglinzi, cu ajutorul cărora captau razele solare. Toate razele care cădeau pe suprafaţa concavă, calculată matematic, a unei asemenea oglinzi, erau apoi reflectate la o distanţă de cincizeci până la o sută de staturi de om şi concentrate într-un punct - cam de mărimea unui cap uman - care strălucea de nu te puteai uita la el, punct în care ele dezvoltau o căldură atât de mare încât, în comparaţie cu aceasta, metalul incandescent putea părea apă rece. Urmarea firească a acestui procedeu, după cum, fără îndoială, aţi auzit adesea vorbindu-se, mai ales pe la greci şi la romani, era faptul că obiectul asupra căruia era orientat punctul acela luminos şi arzător lua pe dată foc.

2. Ei bine, cum oare se petrecea aceasta? O oglindă de acest tip captează o cantitate mai mare de raze şi le reflectă apoi asupra unui spaţiu foarte restrâns, pe când o oglindă plană le reflectă întocmai cum au căzut ele pe suprafaţa ei!

3. Dacă cineva se aşează în faţa unei oglinzi plane, el se va vedea în ea exact atât de mare precum este; însă dacă respectivul se va aşeza în faţa unei asemenea oglinzi concave, el va apărea cu dimensiuni de uriaş."

4. Atunci a spus un roman: „Da, ştiu lucrul acesta din proprie experienţă. Căci am văzut o asemenea oglindă la Memfis. Era făcută dintr-un soi de marmură neagră foarte dură şi avea un diametru de mai bine de două staturi de om. Suprafaţa ei devenise puţin cam mată pe alocuri, dar în ansamblu ea mai avea o putere de reflexie foarte bună. Iar dacă te aşezai în faţa ei, te vedeai în dimensiuni uriaşe. Cei mai mulţi dintre noi au şi făcut această experienţă.

5. Dar există şi la Roma nişte oameni care produc sticlă şi o toarnă apoi în fel şi fel de forme, între care una bombată pe ambele părţi *[tip lentilă - n.ed, germ.],* cu care apoi se poate aprinde foarte bine de la soare iasca ce se găseşte în Iliria, sau chiar fânul uscat. Şi vestalele obişnuiesc să-şi aprindă astfel lămpile, atunci când, inevitabil, acestea se mai sting. Iar dacă

priveşti printr-o asemenea sticlă un obiect oarecare, evident nu prea mare, el îţi apare ca fiind mult mai mare decât este în realitate."

6. Eu am spus: „Ei bine, iată că am clarificat deja şi chestiunea instrumentelor oculare! O asemenea oglindă sau o asemenea sticlă, firește, calculată cu cea mai mare precizie matematică, este deja în parte un asemenea instrument.

7. Iar când, mai apoi, oamenii inspirați de Duhul Meu vor izbuti să construiască asemenea oglinzi şi sticle de diferite dimensiuni şi cu diferite distanțe focale, ei vor crea destul de curând şi acele instrumente oculare deja menționate, cu care vor putea explora întregul cer înstelat, şi acolo vor descoperi multe lucruri care până acum le-au rămas ascunse în special celor mai mulți evrei.

8. Iar Eu îi voi ajuta pe oameni în timpurile viitoare să descopere aceste lucruri, precum şi multe altele, pentru ca ele să slujească la demascarea şi la înlăturarea completă a falşilor profeți, care, dispunând de multă putere şi măreție lumească, vor striga: «Priviți-l pe Hristos!» sau «El este aici!». Dar voi să nu-i ascultați, ci să fugiți de ei ca de ciumă! Căci ei vor învăța sau vor predica în temple ori în şcoli numai lucruri false, care vor aduce asupra oamenilor cele mai mari năpaste care au existat vreodată pe lume. Căci mulți îi vor urma datorită falselor lor minuni, pe care ei le vor săvârşi asemenea esenienilor şi magicienilor indieni.

9. De aceea, Eu voi trezi întâi în oameni spiritul ştiinței adevărate şi al diferitelor meşteşuguri, şi abia apoi voi pogorî asupra lor Duhul cel curat al adevărului din Ceruri; şi toți profeții mincinoşi, împreună cu căpetenia lor, vor striga şi se vor văicări şi îi vor blestema şi asupri în fel şi chip pe toți aceia care le vor întoarce spatele pentru totdeauna. Dar toate acestea nu le vor folosi la nimic; căci aceasta este întotdeauna soarta minciunii, ca ea să piară în fața adevărului, la fel cum gheața, care şi-ar dori să fie dură asemenea pietrei, se transformă, sub căldura soarelui, în apă, iar duritatea şi soliditatea ei dispar.

10. În nordul îndepărtat al acestui pământ, unde este foarte frig, sciții îşi construiesc iarna locuințe din gheață. Dar ce se petrece cu locuințele acestea atunci când vine vara, care acolo, deşi foarte scurtă, este cu atât mai fierbinte? În doar câteva zile, locuințele acelea se topesc! Şi la fel se va petrece la vremea respectivă şi cu somptuoasele edificii ale falşilor profeți: înainte de a-şi da ei bine seama, locuințele lor mărețe se vor nărui! Ați înțeles bine toate acestea?"

Capitolul 235

Despre profeții mincinoşi

1. Şi Lazăr a spus: „Bine, Doamne, dar este totuşi greu de crezut şi de conceput că învățătura aceasta a Ta ar putea fi vreodată falsificată! Căci, aşa cum am primit-o noi de la Tine, tot aşa o vom transmite şi noi urmaşilor noştri, fără a omite sau adăuga ceva. În plus, putem să şi scriem şi să consemnăm cu mare exactitate tot ceea ce am auzit de la Tine sau am văzut, şi toți ai noştri vor afla toate acestea punct cu punct şi le vor urma întocmai. Şi atunci, eu nu înțeleg cum este posibilă apariția unor profeți mincinoşi!"

2. Eu am spus: „Exact aşa cum grăieşti tu acum, au grăit pe vremuri şi principalii adepți ai lui Moise, chiar atunci când - *nota bene!*- Eu dictam legile pe muntele Sinai. Vă amintiți fără îndoială că legile au fost dictate timp de şapte ani şi ceva, după care încă vreo treizeci şi trei de ani, în taină şi nu în văzul tuturor - şi totuşi, chiar din primii şapte ani vițelul de aur a fost turnat şi adorat! Aşa sunt oamenii!

3. Eu nu contest faptul că voi şi puținii voştri urmaşi veți păstra timp îndelungat neîntinată învățătura Mea. Dar în restul lumii lucrurile vor sta cu totul altfel!

4. De fiecare dată când în lume se petrece un lucru măreț şi ieşit din comun, oamenii trândavi şi avizi de câştig se grăbesc să-l exploateze şi urmăresc să facă din el o sursă de pro-

fit pământesc - aceasta este realitatea. Şi pentru a preîntâmpina astfel de acţiuni, Eu aş putea să trimit nişte îngeri ai distrugerii în lumea aceasta, spre a-i nimici pe acei oameni, dar aceasta ar fi ceva total incompatibil cu voinţa liberă a oamenilor, la fel cum tot lipsit de înţelepciune ar fi să distrugi deodată buruienile dintr-un lan de grâu - pentru că aceasta nu i-ar face bine nici grâului, care, în final, este îngrăşat chiar de buruiana respectivă.

5. Şi Dumnezeu permite să aibă loc lucrurile acestea, aşa cum permite să crească şi buruiana în lanul de grâu. Însă, mai devreme sau mai târziu, pedeapsa va veni, şi de aceea lucrurile nu trebuie împiedicate să se producă!

6. Eu nu spun prin urmare decât atât, că toţi aceia care primesc acum adevărul curat de la Mine şi îl vor primi mai apoi de la voi trebuie să fie atenţi tot timpul spre a nu cădea, chiar şi ei, în ispită; căci spiritul răului dă târcoale peste tot asemenea unui leu înfometat, care rage şi caută să înghită toate sufletele curate şi nobile. De aceea, să vă feriţi de profeţii mincinoşi! Este tot ce pot să vă spun şi tot ceea ce pot face acum împotriva lor."

7. Atunci Petru a întrebat: „Doamne, dar dacă ei vor apărea încă din timpul nostru, cum îi vom putea recunoaşte?"

8. Eu am spus: „După roadele lor! Căci mărăcinii nu fac smochine, iar scaieţii nu fac struguri! Singur Eu, cu Învăţătura Mea, sunt poarta spre ieslea mieilor; iar cine pătrunde pe altă cale în staul, acela este un hoţ şi un escroc, Eu sunt adevărata poartă, Eu sunt calea, Lumina, Adevărul şi Viaţa. Prin urmare, cel care vrea să vină la Mine trebuie să treacă prin Mine şi în Mine, pe calea Mea şi în lumina Mea, care este adevărul etern şi imuabil al lui Dumnezeu.

9. Orice lucrător bun îşi merită simbria sa. Însă un mercenar care se angajează în locul altuia, căruia trebuia să-i revină acea muncă, arareori îşi merită răsplata. Căci el va lucra doar în aparenţă, de dragul simbriei sale de zilier; iar angajatorul său rareori va avea un real folos de pe urma lui. Astfel, şi chiar mai rău, vor fi toţi învăţătorii şi profeţii mincinoşi. Căci motivaţia lor va fi - ca şi cea a fariseilor acum - doar înavuţirea. Pentru aceasta vor povăţui ei, vor prezice lucruri aberante şi neadevărate, îi vor escroca pe oameni din punct de vedere material şi chiar moral, îşi vor însuşi bunurile orfanilor şi ale văduvelor, promiţându-le în schimb împărăţia Cerurilor, şi, în sfârşit, îi vor prigoni cu foc şi sabie pe aceia care vor rămâne la adevărul cel pur, ca pe cei mai mari eretici, declarând cu mare pompă: «Noi suntem adevăraţii urmaşi ai lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu!» Vă prezic acum toate acestea pentru ca voi şi urmaşii voştri cei mai apropiaţi să ştiţi cum să vă comportaţi atunci când lucrurile se vor petrece astfel - şi, în parte, ele au şi început să se petreacă aşa!"

10. Petru a spus: „Doamne, dar cum să fie posibil încă de pe acum aşa ceva?"

11. Eu am spus: „Foarte simplu; căci de câte ori nu am predicat Eu, în faţa unui mare număr de oameni, şi nu toţi de acolo ascultau întotdeauna pentru mântuirea sufletului lor, ci unii erau interesaţi de sacul lor de bani?! Unele lucruri le-au luat direct de la Mine, altele le-au aflat de la alţii, iar restul, adică esenţialul, l-au adăugat de la ei, inventând minciuni peste minciuni, după care au început să umble spre toate zările lumii, declarându-se trimişi ai Mei şi câştigând în felul acesta mulţi bani. Ce spuneţi voi de aceasta?"

12. Iar Petru şi Ioan au spus: „Doamne, dar oare pentru nelegiuiţii de teapa aceasta nu mai ai fulgere şi tunete?"

13. Eu am spus: „Ei, ei, dar voi oare sunteţi copii ai tunetului sau copii ai lui Dumnezeu? E drept că fulgerul distruge şi nimiceşte acolo unde loveşte; dar copiii lui Dumnezeu dispun de alte arme, iar acestea se numesc răbdarea, blândeţea şi iubirea.

14. Căci, totuşi, oamenii aceia au impresia că îi fac un serviciu bun şi plăcut lui Dumnezeu. Voi vă veţi întâlni destul de des cu astfel de oameni, şi mulţi dintre ei chiar se vor întoarce apoi pe calea cea bună. Dar dacă i-am nimici neîntârziat cu fulgerele din nori, cum i-aţi mai putea îndrepta? De aceea, să nu recurgem imediat la fulgere!

15. Adevărul este cel mai bun fulger împotriva unor astfel de învățători şi profeți mincinoşi! Mai curând ați putea seca toate mările acestui pământ decât să puneți vreodată stavilă în calea şuvoiului adevărului! Împreună cu Mine veți reuşi în toate, fără Mine însă, nimeni nu reuşeşte nimic; căci Eu sunt adevărul, lumina şi viața! Ați înțeles bine lucrurile acestea?"

Capitolul 236

Domnul nostru Iisus Hristos este omniprezent în Spirit. Cei dintâi vor fi cei din urmă. Avertisment asupra invidiei şi trufiei

1. Atunci Filip a spus: „Da, Doamne, dacă ai rămâne mereu printre noi, aşa ca acum, sigur că toate ar fi bune. Dar, după cum ne-ai spus adeseori, nu vei mai rămâne decât puțin timp printre noi, iar după aceea lucrurile nu vor mai merge atât de bine ca acum, când Tu lucrezi în mod vizibil în mijlocul nostru."

2. Iar Eu am spus: „Este adevărat că vă voi părăsi din punct de vedere fizic, respectiv, ca existență substanțială a persoanei Mele actuale, şi trebuie să se petreacă aşa, pentru ca Eu să pot pregăti pentru voi, precum şi pentru toți cei care, prin voi, vor crede în Mine, lăcaşul cel veşnic al fericirii depline. Dar prin Duhul Meu, care umple întreaga veşnicie, voi fi cu voi până la sfârşitul lumii, chiar într-un mod mai eficient decât acum, iar voi veți realiza atunci lucruri mai mari decât realizez Eu Însumi acum.

3. Cel care păstrează în sine Învățătura Mea, deci lumina Mea, şi, prin aceasta, adevărul etern, acela păstrează în sine şi forța şi puterea Mea. Ce vreți mai mult decât atât?"

4. Iar Filip a spus: „Pe Tine, Doamne, căci Te iubim mai presus ele orice!"

5. Eu am spus: „Ei bine, şi lucrul acesta vă va fi oferit întru totul; căci adevăr vă spun vouă: acolo unde doi sau trei oameni se vor aduna cu adevărat în numele Meu, voi fi şi Eu în mijlocul lor - fie în mod vizibil, fie perceptibil doar în Spirit -, şi oare aceasta nu înseamnă prezența Mea?!

6. Vedeți voi, în timpurile viitoare, când oamenii vor fi inițiați din ce în ce mai mult în tot felul de ştiințe şi arte, Eu nu voi apărea în mod vizibil în mijlocul lor, decât foarte rar, dar cu atât mai mult voi acționa asupra lor prin Duhul Meu. Şi vă mai spun un lucru: oamenii aceia vor fi cu atât mai binecuvântați, pentru că ei nu vor vedea ceea ce vedeți voi acum, dar vor crede totuşi fără să se îndoiască şi vor trăi în consecință! Voi Mă iubiți pentru că Mă vedeți cu ochii; cei din timpurile viitoare însă Mă vor iubi fără să Mă fi văzut vreodată. Şi, cât de mare va fi iubirea lor pentru Mine atunci când Mă vor vedea apoi în Împărăția Mea! Este ceea ce Eu v-am mai explicat deja o dată prin această idee: Cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi! Căci, cu adevărat, este mult mai bine să crezi fără să fi văzut nimic şi să trăieşti în concordanță cu această credință, decât să începi să crezi şi să trăieşti conform acestei credințe după ce ai văzut! Nu sunteți şi voi, cu toții, de aceeaşi părere?"

7. Şi atunci, a spus Lazăr: „Aceasta, cu certitudine! Căci să nu vezi nimic şi totuşi să crezi cu toată puterea este în mod evident un merit mult mai mare decât să vezi toate minunile cele multe şi să asculți chiar din gura pur divină numeroasele învățături şi povețe, care te determină cu o forță indestructibilă să crezi, şi de-abia atunci să ajungi să crezi. Şi atunci, cel mai slab în credința sa în Tine, o Doamne, care însă o va urma întru totul, va dobândi mai repede cel mai înalt dintre Ceruri, decât îl vom dobândi noi pe cel mai de jos, noi, cei de acum, care avem o credință mai puternică. Da, lucrul acesta cel puțin îmi este foarte clar!"

8. Şi atunci, a intervenit ucenicul Andrei: „Mie încă nu! Avem noi oare vreo vină pentru faptul că suntem tocmai acum pe pământ? Căci, în această primă perioadă foarte critică, noi vom avea de dus multe poveri, şi atunci de ce pentru aceasta trebuie să fim, fără vreo vină a noastră, ultimii? Aceasta sună într-adevăr un pic cam ciudat!"

9. Eu am spus: „Aceasta îi sună ciudat doar aceluia care încă nu a înțeles cuvintele Mele! Căci ce importanță are pentru tine dacă în ti-o zi, alți oameni vor fi considerați, la fel ca şi voi, primii, şi dacă voi, primii, nu veți fi considerați ca fiindu-le superiori lor, celor din urmă?! Sau atunci când vei fi preafericit în Cerurile Mele, fericirea ta va scădea cumva datorită faptului că cel din urmă va fi şi el la fel de fericit ca şi tine? Vezi dar cât de orb poți fi încă?!

10. Căci Eu vă spun vouă: invidia domneşte din păcate pe pământ, dar în Ceruri voi nu o veți mai vedea nicicând, căci niciun om invidios nu va pătrunde vreodată acolo.

11. În Ceruri numai acela va fi primul şi cel mai mare care se va considera pe sine cel mai mic şi mai neînsemnat; căci singura voastră glorie trebuie să fie ca voi toți să fiți, în sufletele voastre, asemenea copilaşilor! Cel al cărui suflet nu va fi ca al unui copil, acela nu va putea intra în Împărăția lui Dumnezeu, întrucât calea spre Cer este foarte îngustă şi presărată cu o mulțime de spini. Iar cel mai mare obstacol de spini este şi va rămâne înfumurarea, şi legiunea de rele care decurge din ea.

12. De aceea, fiecare să se ferească de dorința de mărire, căci ea este mama invidiei, a egoismului şi, până la urmă, atunci când este bine hrănită, a celei mai mari înfumurări, a cărei patrie adevărată este iadul! Ai înțeles lucrurile acestea, ucenicul Meu?”

13. Iar Andrei a spus: „O, da, şi-Ți mulțumesc, Doamne, din adâncul inimii, pentru învățăturile Tale atât de binefăcătoare!”

14. Eu am spus: „Iată deci că toate sunt spre mai bine. Iar cine va trăi potrivit acestor învățăminte, acela va dobândi Viața cea Veşnică.”

Capitolul 237

Cerul şi iadul

1. În momentul acesta, s-a apropiat de Mine romanul, care a spus: „Doamne, sunt pe deplin convins de faptul că Tu le cunoşti pe toate, în întreaga infinitate, de la cel mai mare până la cel mai neînsemnat lucru, şi nimeni nu m-ar putea întoarce de la convingerea aceasta sublimă! Dar iată că a venit vorba, deja de mai multe ori, despre iad, şi trebuie să recunosc cinstit că eu, în continuare, nu ştiu câtuşi de puțin ce să cred despre acesta. Este oare un loc anume, foarte întunecat şi trist, în care răufăcătorii sunt pedepsiți în veşnicie pentru păcatele lor şi sunt chinuiți fără încetare, sau toate chinurile cele mari nu sunt până la urmă, socotind după marea Ta iubire şi bunătate, decât nişte mijloace extreme, pentru ca, în ultimă instanță, chiar şi spiritele cele mai rele să poată fi readuse, fie şi într-un timp inimaginabil de lung, la cunoaşterea cea adevărată? Unde se află deci acest loc al nefericirii şi cum arată el de fapt?”

2. Eu am spus: „Onorate prieten, poți obține informații foarte exacte de la ucenicii Mei cei vechi - căci Eu le-am explicat lor toate acestea. Dar, pe lângă acestea, mai există în marea iubire şi înțelepciune a lui Dumnezeu şi multe alte lucruri, pe care tu nu le-ai putea înțelege acum, chiar dacă ți le-aş explica Eu Însumi. De altfel, iadul este la fel de puțin un loc anume ca şi cerul, căci atât iadul, cât şi cerul, depind întru totul doar de starea interioară a omului.

3. Astfel, un înger neprihănit şi cel mai rău diavol pot şedea unul lângă altul, şi totuşi, din punct de vedere spiritual, ei să fie infinit de departe unui de celălalt; iar îngerul se va afla preafericit în cer - fără să fie afectat de această mare apropiere fizică -, în timp ce diavolul se va găsi în iad, fără să ştie nimic despre îngerul aflat atât de aproape de el. Dar toate acestea tu nu le poți înțelege atât de uşor; întrucât, cu cele spirituale, lucrurile se petrec cu totul altfel decât cu cele lumeşti.

4. Dar pentru un observator deosebit de atent, se găsesc şi aici destule fenomene care corespund exact celor din lumea de dincolo. Astfel, de pildă, te poți afla foarte aproape din

punct de vedere fizic, şi totuşi foarte departe din punct de vedere spiritual, de un om care este duşmanul tău de moarte şi care zi şi noapte îşi frământă mintea cum să-ţi facă un rău cât mai mare. El nu te poate suporta în poziţia ta înaltă, pentru că şi-ar dori-o pentru sine. Dar el este viclean şi ştie să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de tine, încât tu să nu le poţi nici măcar bănui. Prin urmare, dacă vei veni la el, te va primi cu cea mai desăvârşită politeţe şi te va trata cu toate onorurile, în timp ce, în realitate, dacă n-ar exista legi atât de drastice, ar prefera să te nimicească pe loc. Dar el îşi spune în sinea sa: «Pentru moment, tu te afli atât de sus, iar eu, încă foarte jos! Mai întâi trebuie să mă ajuţi să mă ridic, iar când voi fi şi eu foarte sus, voi avea cu grijă să te arunc în prăpastie!» Vezi tu, omul acela este un diavol, al cărui trup şi suflet se află deja în iad, în timp ce tu, ca om mereu onest şi cumsecade, te afli în cer.

5. Vezi aşadar că, atunci când tu şi concetăţeanul tău cel nevrednic vă aflaţi unul lângă altul, cerul şi iadul se află şi ele, din punct de vedere fizic, unul lângă altul; şi totuşi, iadul nu te poate afecta pe tine în niciun fel, căci legea ridică între voi doi un zid despărţitor de netrecut. Dar câtă diferenţă între sufletele voastre şi la ce distanţă enormă se află ele unul faţă de celălalt!

6. Vezi tu, ţi-am oferit aici o imagine a distanţei care separă cerul de iad! Şi acum, am să-ţi mai dau un exemplu privind felul în care este alcătuit iadul. Fii deci atent!

7. Imaginează-ţi acum doi oameni, eventual doi regi învecinaţi, foarte mândri şi însetaţi de putere! În aparenţă, între ei domneşte cea mai perfectă prietenie. Atunci când unul îl vizitează pe celălalt, ei se întrec în amabilităţi, se îmbrăţişează şi se sărută precum cei mai buni şi mai apropiaţi prieteni. Dar, în taină, fiecare îşi spune în sinea sa: «O, de te-aş vedea odată, dacă se poate cât mai curând, zdrobit sub picioarele mele, în praful drumului!» Şi fiecare pândeşte o ocazie prielnică, spre a-l putea nimici complet pe vecinul său, pe care-l urăşte peste măsură. Dar un om care abia aşteaptă să poată începe un război cu vecinul său găseşte destul de repede şi pricina. Pe scurt, cei doi încep războiul unul împotriva celuilalt, iar cel mai puternic îl învinge pe cel mai slab, căruia nu-i rămâne altă soluţie decât să fugă.

8. Însă de îndată ce şi-a salvat pielea, el se duce repede la un al treilea vecin, mai puternic, îi povesteşte necazul care a dat peste el, îi spune tot ce ştie despre fostul său prieten şi-i face propuneri despre felul în care acesta din urmă ar putea fi învins foarte lesne, oferindu-se să fie chiar el conducătorul oştilor. Drept pentru care, sunt tocmiţi degrabă, contra unei solde bune, nişte călăreţi înarmaţi şi, de îndată, încă înainte de a se dumiri, fostul învingător se vede atacat şi deposedat de toate bunurile şi proprietăţile sale. Iar dacă acest al doilea învins îşi mai poate salva şi el pielea prin fugă, va găsi cât de curând un al patrulea, care să pornească la război împotriva celui de-al treilea şi, eventual, să-l învingă, iar apoi lucrurile vor părea a se linişti pentru o vreme. Însă cei învinşi nu-şi vor afla liniştea până ce nu vor găsi o ocazie de a se răzbuna cât mai crâncen pe învingători. Şi astfel, aceste suflete diabolice se vor lăsa roase tot mai profund de viermele răului, care nu moare niciodată!

9. Şi după cum ai văzut în povestea despre cei doi regi, astfel este alcătuit întregul iad. Şi cum ai putea tu sa determini la fiinţele de genul acesta vreo îndreptare a sufletelor lor întunecate?! Ei bine, ce părere ai despre aceasta?”

Capitolul 238

Luptele din iad

1. Romanul a spus: „O Doamne, dacă astfel arată lucrurile în iad, atunci firește că nici nu te poți gândi în veci la vreun sfârşit al duşmăniei reciproce, iar acum îmi dau seama că treburile stau cu totul altfel decât mi le-aş fi imaginat eu vreodată! Înseamnă că astfel de spirite, datorită răutăţii lor, nu sunt nicicând în stare ca, prin ele însele, să se transforme în adevăraţi locuitori ai cerului, nu-i aşa?”

2. Eu am spus: „Fără îndoială! Căci chiar de vor fi lăsate astfel timp de o mie de eternități, prin ele însele nu se vor face nicicând mai bune, ci doar mereu mai rele! Imaginează-ți acum nenumărat de multe asemenea spirite, care nu sunt animate de nimic altceva decât de un egoism nemărginit şi de o înfumurare fără de limite, cum conviețuiesc ele unele cu altele! Şi mai gândeşte-te că în lumea de acolo ele sunt complet libere, fără ca vreo lege să le înfrâneze în vreun fel, şi că fiecare poate să facă ce doreşte! Ținând cont de toate acestea, poți să-ți imaginezi că acolo domneşte o anarhie cum nu se întâlneşte nicăieri pe pământ.

3. Fiecare vrea să fie stăpânul suprem. Dar cei care sunt stăpâniți de un anumit tip de răutate şi falsitate se înhăitează împotriva altora, care sunt stăpâniți de alt gen de răutăți, astfel că acolo nu sunt decât certuri, conflicte, lupte şi mutilări din cele mai crude, iar când cei schilodiți se ridică, sunt cu adevărat însetați de răzbunare. Ei încearcă să se facă remarcați în fel şi chip ca mari vrăjitori şi scamatori. Şi, de îndată ce şi-au adunat mai mulți adepți în jurul lor, vai de cei care i-au mutilat odinioară!

4. Şi astfel, există pentru fiecare gen de răutate şi falsitate mari comunități, în cadrul cărora se menține, doar pentru o vreme, un fel de armonie aparentă. De îndată ce vor ataca, nimici şi supune o altă asemenea comunitate, fiecare din ei va pretinde să pună mâna pe partea cea mai mare a prăzii. Şi astfel apare gâlceava în mijlocul cetei victorioase. Mai întâi se trage la sorți. Iar dacă unuia i-a revenit prin şansă partea cea mai mare, i se dau tot felul de alte probe de un tip absolut diavolesc, spre a le trece. I se fac promisiuni foarte mari, mergând până la încoronarea ca rege şi dumnezeu al tuturor comunităților. Dacă nu acceptă să se supună la probe, i se acordă partea cea mai mică a prăzii, lucru care pe acesta deja îl umple de furie. Dacă însă se supune la probe, va fi chinuit în mod înfiorător şi trebuie să accepte o sumedenie de insulte şi să suporte cu stoicism cele mai mari dureri.

5. Şi aici începe valabilitatea dictonului vostru roman: *Aut Caesar, aut nihil* ('Ori Cezar, ori nimic', respectiv; 'Totul sau nimic'). El acceptă probele, iar dacă le-a trecut, devine, e drept, un fel de rege de paie - dar nici gloria aceasta nu durează foarte mult. Căci apar cât de curând răzvrătirile, regele-martir este detronat, un dictator îi ia locul, dă legi după legi, şi fiecare urmăreşte să tragă spuza pe turta lui. Lucrul acesta însă nu le convine celor care sunt lezați, şi iarăşi se ajunge la conspirații, din care se naşte din nou o răzmeriță cât se poate de cumplită. Şi astfel reinstaurarea ordinii nu este nicicând posibilă.

6. Este adevărat că, din când în când, în asemenea asociații cât se poate de dezorganizate, sunt trimise spirite călăuzitoare, care să le învețe binele. Dar nici acestea nu au mai mult succes decât au avut îngerii trimişi la Sodoma şi la Gomora. Căci spiritele cele rele se străduiesc să-i folosească doar spre nimicirea tuturor duşmanilor lor. Şi din toate acestea, poți lesne înțelege cum stau lucrurile cu îndreptarea unor asemenea spirite rele.”

Capitolul 239

Cea de-a doua Creație a lui Dumnezeu

1. (Domnul): „Luați aminte, vegheați şi fiți atenți, căci toate duhurile cele necurate ale iadului se pricep cu o mare viclenie la fel şi fel de trucuri şi prefăcătorii. Lor le este cu putință chiar să apară adeseori sub o înfățişare exterioară de îngeri, dar cu toate acestea, în interiorul lor, ele sunt asemenea fiarelor turbate, care sunt pline de ură şi răutate. Arta lor de a se prefface merge până acolo încât îi pot uneori duce în ispită chiar şi pe unii îngeri. Astfel de cazuri sunt foarte rare, dar totuşi ele există. Luați aminte că, dacă până şi un înger poate fi tentat şi atras în ispită, atunci chiar şi voi, oamenii, - deşi unii dintre voi considerați în mândria voastră prostească şi deşartă că este imposibil să fiți duşi în ispită -, în anumite condiții, puteți fi totuşi făcuți sa cădeți în ispită atunci când vă lăsați păcăliți de demoni sau de duhurile iadului. Cea mai mare păcăleală a acestor duhuri ale iadului sau ale demonilor este să vă înşele vigi-

lența lăuntrică şi să va facă să credeți că ei nu există ori că voi ați ajuns să fiți invulnerabili la influențele lor perverse şi pline de răutate. Luați aminte că tocmai de aceea Eu M-am întrupat pe acest pământ (şi chiar am fost supus la unele ispite, pe care le-am trecut de fiecare dată cu bine) şi v-am dezvăluit o mulțime de taine şi trucuri ale duhurilor iadului şi ale demonilor, pentru a vă pune în gardă, pentru a vă face să deveniți lucizi şi vigilenți şi pentru a ridica o stavilă împotriva influențelor cumplite ale iadului; în felul acesta el nu-i va mai putea înşela sau învinge mai ales pe aceia dintre voi care veți fi lucizi şi conştienți de aceste influențe, scăpând astfel de îndoielile şi de răutățile duhurilor iadului pentru totdeauna, în vecii vecilor.

2. Eu, ca mesager al lui Dumnezeu Cel Atotputernic şi Etern, aş putea, fireşte, prin Voința Mea, să nimicesc iadurile ce țin de acest pământ, dar este necesar să ştiți că, odată cu iadurile, s-ar distruge şi întreaga Creație ce există pe acest pământ. Şi ce ar urma după aceea? Să înceapă pe acest pământ o nouă Creație? Este necesar să ştiți că aceasta chiar s-ar putea face, doar pe acest pământ. Dar o nouă Creație a unei lumi materiale nu ar fi imaginabilă decât în orânduiala care există în prezent, pentru că materia este totodată mediul, consistent şi în mod necesar structurat (după cum a vrut Dumnezeu), prin care o ființă urmează a-Mi fi Mie întru totul asemănătoare - tot aşa cum ea este încă de la începuturi asemănătoare lui Dumnezeu (care a creat-o după chipul şi asemănarea Sa); o astfel de făptură conştientă, fiind creată de Dumnezeu Tatăl după chipul şi asemănarea Sa, de îndată ce a devenit total independentă, trebuie apoi să treacă cu bine (aşa cum se cuvine) proba libertății de voință, spre a-şi dobândi în cele din urmă reala independență - ce apare atunci când ea face doar Voia lui Dumnezeu şi se îndumnezeieşte în totalitate -, tot aşa cum Eu am realizat aceasta şi acum pot să afirm că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în totalitate în Mine.

3. Ştiind toate acestea, tocmai de aceea cel mai înțelept este ca toate câte există să fie lăsate întocmai aşa cum sunt, dar într-o ordine ce a fost bine stabilită încă de la începuturi, fiind ierarhizată cu înțelepciune, de către Dumnezeu Tatăl. Toate acestea nu puteau fi realizate decât venind Eu Însumi ca trimis al lui Dumnezeu Tatăl în ipostaza de om îndumnezeit, pătrunzând în materie şi oferind în felul acesta conținutului ei imboldul spiritual dumnezeiesc. Acționând în felul acesta, am oferit chiar şi celor mai vechi şi mai îndărătnice făpturi conştiente posibilitatea de a se mântui.

4. Şi iată că aceasta este cea de-a doua Creație, pe care Dumnezeu Tatăl a prevăzut-o încă din eternitate şi fără de care niciun om al acestui pământ sau al vreunui alt pământ n-ar putea dobândi niciodată fericirea dumnezeiască deplină. Luați aminte că înainte de această pogorâre a Mea, Eu am fost întotdeauna un duh dumnezeiesc invizibil - după cum se precizează şi în scrierile lui Moise, că nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu. De acum înainte însă, Eu sunt pentru cei care cred în Mine un mesager vizibil al lui Dumnezeu cel invizibil, şi oricine Mă va vedea (sau Mă vede) ori Mă va simți (sau Mă simte) pe Mine va trăi apoi în veşnicie, căci în felul acesta atinge starea de nemurire şi primeşte în dar Viața Veşnică.

5. Luați aminte că mântuirea se poate realiza cu o mare uşurință în primul rând prin Învățăturile Mele şi în al doilea rând prin descoperirea tuturor tainelor întrupării Mele, prin care puterea copleşitoare a iadului a fost complet înfrântă şi nimicită pe acest pământ.

6. Lucrul acesta l-a prezis încă la vremea sa prorocul Isaia, atunci când a spus în al său *capitol 63, versetele 1-9:* «Cine este Cel ce vine din Edom, din Boțra, în haine de purpură strălucitoare, şi calcă mândru în plinătatea puterii Lui?»

7. «Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea, şi am puterea ca să mântuiesc!»

8. «Dar pentru ce ai îmbrăcămintea roşie şi veşmântul Tău este precum al celui care calcă în teasc?»

9. «Eu singur am călcat în teasc şi dintre popoare nimeni nu era cu Mine! Şi i-am călcat (iadul) în mânia Mea (justiția divină), i-am strivit în urgia Mea (ordinea supremă a înțelepciunii dumnezeieşti), încât rodul victoriei Mele asupra lor a țâşnit pe veşmântul Meu (adevărul învățăturii şi al credinței), înroşindu-l; căci ziua răzbunării este în inima Mea, şi anul

răscumpărării a sosit. Atunci brațul Meu (elementul omenesc din Domnul) M-a ajutat [...] Pogorând pe pământ, urgia Mea i-a învins (iadul).» Şi a zis Domnul: «Poporul Meu sunt aceşti copii (duşi în ispită de către iad), şi de aceea le-am fost izbăvitor, întru iubirea şi îndurarea Mea Eu i-am răscumpărat.»

10. Şi mai găsiți la acelaşi proroc, *în capitolul 59*[39], următoarele: «Şi a văzut că nu este niciun om (adică niciun fel de iubire şi de adevăr) şi s-a mirat că nimeni nu mijloceşte[40]. Atunci brațul Lui (elementul omenesc din Domnul) i-a venit în ajutor şi dreptatea Sa a fost sprijinul Său (ordinea divină în elementul omenesc din Domnul). A îmbrăcat aşadar dreptatea ca pe o platoşă şi a pus pe capul Său coiful izbăvirii; şi Şi-a pus drept veşmânt răzbunarea (adevărul) şi s-a înfăşurat în râvna Sa ca într-o mantie. Atunci pentru Sion a venit Mântuitorul!»

11. Iar în *Ieremia* citiți *(capitolul 46)*[41]*:* «Ei s-au înspăimântat, căci vitejii lor (ai iadului) au fost zdrobiți şi fug fără a se uita înapoi. Căci ziua aceasta (spre slavă şi glorie) e ziua Domnului Dumnezeu Savaot, în care El se răzbună pe vrăjmaşii Săi, şi sabia Lui va mânca pe săturate şi se va îmbăta de sângele lor.»

12. Şi în *Psalmul 45, versetele 4-8,* se poate citi un pasaj extrem de sugestiv, care sună astfel: «Încinge-te cu sabia ta (elementul omenesc din Domnul) peste coapsa ta, voinicule! Săgeţile tale ascuțite (adevărul) sunt puternice în inima duşmanilor împăratului (ai binelui şi adevărului); popoarele (iadului) vor cădea sub tine. Tronul Tău de domnie (biserica lui Dumnezeu) este veşnic! Iubit-ai dreptatea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine Dumnezeul Tău.»

13. Şi astfel de pasaje mai există încă o mulțime, care atestă toate că Eu în principal pentru aceasta am venit întrupat pe acest pământ, pentru a pune capăt odată pentru totdeauna dominației mult prea mari a iadului.”

Capitolul 240

Relația dintre iad şi lume

1. (Domnul): „Dar acum să nu-şi imagineze nimeni dintre voi că Eu, ca Dumnezeu, am creat la un moment dat iadul! Departe de Mine, şi de voi toți, un astfel de gând! Şi nici să nu vă imaginați că el ar fi un loc de pedeapsă veşnică pentru răufăcătorii acestui pământ! El s-a format de la sine din toate acele multe suflete omeneşti care, în timp ce trăiau în trup pe acest pământ, au sfidat toate revelațiile divine, L-au renegat pe Dumnezeu şi n-au făcut decât să-şi satisfacă plăcerile lor senzoriale, şi care până la urmă au ajuns să pretindă ele însele o venerație divină, înştiințându-şi poporul prin curtenii lor că sunt nişte zei şi că întreg poporul trebuie să li se închine - aşa cum a făcut de pildă Nabucodonosor în Babilon. Apoi au inventat şi alți idoli, obligând poporul să li se închine acelora şi să le aducă ofrande bogate, iar cel ce refuza era torturat în chipul cel mai odios.

2. Din toate acestea, puteți deduce fără îndoială ce putere a exercitat iadul asupra întregului pământ şi că devenise imperios necesar ca Eu Însumi să cobor în mijlocul materiei, pentru a spulbera, prin plenitudinea prezenței Mele, această judecată veche, dar necesară, şi pentru a pune astfel, în calea acestui iad care s-a creat singur, o stavilă pe care el să n-o mai poată străpunge vreodată, aşa cum a făcut până acum.

3. Eu, Cel Preasfânt, am fost nevoit să mă înveşmântez în nesfințenia şi slăbiciunea omenească, spre a Mă putea apropia de iad şi a-l înfrânge, ca un erou puternic. Şi astfel Eu

[39] Versetul 16.

[40] Este sugerată ideea că nu era nimeni care să-L reprezinte pe Dumnezeu pe pământ, pentru a apăra adevărul, (n. t.)

[41] Versetul 10.

M-am apropiat de voi şi Mă aflu acum în mijlocul vostru, iar toţi diavolii şi demonii fug din faţa Mea ca pleava luată de vânt.

4. Şi astfel, prin acest exemplu, v-am înfăţişat ce este iadul, cum a lucrat el şi încă mai lucrează şi în ce constă mântuirea. Aţi înţeles măcar puţin lucrurile acestea?"

5. Atunci a spus Agricola, uimit peste măsură: „Doamne, o asemenea descriere a iadului nu mi-a mai ajuns nicicând la urechi! Noi, romanii, ni l-am imaginat întotdeauna undeva sub pământ, în special în acele locuri unde există, ca la noi, munţi dintre aceia care fumegă în permanenţă şi care din timp în timp scuipă din ei mase mari de materie în flăcări, care pustiesc totul în jur. Dar acum, după explicaţia aceasta, văd că lucrurile se prezintă cu totul altfel! Înseamnă că întregul pământ, cu tot neamul omenesc, este un adevărat iad; căci în lumea aceasta lucrurile se petrec exact ca în iadul pe care ni l-ai descris Tu!"

6. Eu am spus: „Da, prietene, lumea şi iadul sunt unite, la fel ca trupul şi sufletul. Marele duh al iadului se slujeşte de lumea exterioară la fel cum sufletul se slujeşte de trupul său. Dacă sufletul este un înger prin iubirea lui faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, atunci şi trupul va face doar lucruri bune, fiindcă sufletul, care animă trupul, nu vrea şi nu poate face niciun rău, Dar dacă sufletul este deja cu totul diavolesc, la fel va fi şi trupul său.

7. Şi de aceea am venit Eu, îmbrăcat în trupul acestei lumi, spre a izgoni din ea miile de legiuni de diavoli. Ieri, cu fata aceea, ţi-am dat un exemplu în mic pentru ceea ce voi face în mare. Voi curăţa casa de toţi diavolii cei vechi: dar dacă oamenii nu o vor menţine curată, atunci vor reconstrui cât de curând un nou iad, cu toţi diavolii săi, iar lumea se va afla într-o situaţie mult mai cumplită decât cea de dinaintea Mea.

8. Căci precum a fost şi înainte, la fel este şi acum şi va fi şi de aici încolo: fiecare suflet trebuie să treacă, într-un trup, proba libertăţii sale de voinţă şi de cunoaştere, iar acest lucru nu poate fi realizat decât dacă sunt permise atât atracţia spre bine, cât şi cea spre rău. Dar acum oamenii au prin Mine un ajutor, graţie căruia pot repurta oricând o victorie strălucită asupra iadului, care încearcă să se dezvolte în interiorul lor - şi aceasta este urmarea mântuirii Mele. Însă cei care nu vor face aceasta vor deveni sclavii noului iad, mai mult decât au fost până acum cei de dinainte."

9. Iar Agricola a spus: „Da, Doamne, dar n-ar fi oare mai bine ca astfel de suflete ale iadului să fie nimicite îndată după încetarea vieţii lor trupeşti?"

10. Eu am spus: „Nu, prietene, aşa ceva nu se cade! Căci toate sufletele, atât cele bune, cât şi cele rele, sunt din Dumnezeu Tatăl. Şi nimic din ceea ce este din Dumnezeu nu poate fi nimicit, nici chiar cele mai rele suflete, ci fiecare suflet va continua să trăiască potrivit iubirii sale. Înţelegi, prietene, măcar un pic, toate acestea?"

11. Şi atunci au spus toţi: „Doamne şi Învăţătorule, lucrurile acestea sunt de-acum pe deplin lămurite. Dar iată că se iveşte acum o altă stare la noi, adică se face simţit în sufletul nostru un sentiment ciudat, de mare tristeţe, şi aceasta, din două motive: primul constă în faptul că trăim, după cât se pare, cu trup şi suflet, în cel mai deplin iad, iar al doilea, că întotdeauna cei mai mulţi dintre oamenii acestui pământ, devin, după toate probabilităţile, spirite ale iadului, şi aceasta pentru vecie. Oare în cazul acestor spirite diavoleşti nu se mai poate spera, nici din partea Ta, Doamne, la vreun ajutor?"

Capitolul 241

Lazăr vrea să-i ajute pe păcătoşi

1. Şi atunci, au spus fariseii şi cărturarii, care în adâncul sufletului lor nu prea erau mulţumiţi cu această explicaţie despre iad: „Ei, să nu ne facem noi griji în privinţa aceasta şi să lăsăm lucrurile în voia bunătăţii şi înţelepciunii Sale! Nu am protestat noi atunci când El i-a primit pe toţi aceşti păcătoşi şi pe aceşti vameşi, care nu erau tocmai nişte spirite cereşti?

Aşa că va găsi El o soluție şi cu spiritele diavoleşti! Căci, în adâncul înțelepciunii Sale, se mai ascund cu siguranță încă multe lucruri, pe care nu ni le va dezvălui. Ceea ce noi avem nevoie, El ne va revela; iar de restul nici nu este necesar să ne preocupăm noi, Dacă un diavol este din propria sa voie atât de orb şi de prost încât să nu vrea să accepte nicio lumină - ei bine, atunci să rămână diavol în vecii vecilor! Odată ce are permanent ocazia să se îndrepte, şi pentru aceasta nu-i lipsesc nici rațiunea, nici inteligența şi nici voința, dar el totuşi nu vrea să accepte binele şi adevărul, şi-şi face un titlu de glorie din a se opune Voii lui Dumnezeu - ei bine, atunci un astfel de nebun să facă lucrul acesta cât îi pofteşte inima, iar Dumnezeu şi toate spiritele Sale nu vor pierde nimic! Iată părerea noastră, care este de bun-simț."

2. Lazăr a spus: „Da, da. părerea voastră este în sine foarte corectă, şi în privința aceasta şi romanii au o vorbă: «Celui care consimte nu i se face o nedreptate». Eu însă vă spun: doar recea înțelepciune lumească este cea care vorbeşte aşa. Dar dacă eu văd un om care, din disperare, vrea să-şi ia viața, sau pe altul care, din lipsă de experiență, culege poame otrăvitoare spre a-şi potoli foamea cu ele, atunci este totuşi datoria mea de om să nu-l las nici pe unul, nici pe celălalt să facă ceea ce şi-a propus, ci să-l împiedic şi să-l povățuiesc în legătură cu urmările pe care le-ar putea avea gestul său.

3. Fireşte, în cazul în care nu văd sau nu ştiu că faptele unui anumit om îl vor pune în primejdie, eu nu simt nimic şi nici nu-l pot ajuta. Dar atunci când văd, ştiu şi simt aceasta, fireşte că nu pot lăsa un astfel de om prost şi îndărătnic să cadă, în mod deliberat, pradă pieirii, şi unui suflet simțitor nu are cum să-i fie totuna dacă din o mie de oameni, nouă sute nouăzeci şi nouă sunt pierduți sau nu. Şi de aceea, nu pot decât să-i laud pe cei care simt mâhnire atunci când îşi dau seama că atât de mulți oameni sunt ca şi pierduți pentru veşnicie şi consider totodată foarte firesc ca oamenii aceştia cu o simțire atât de nobilă să-şi exprime asemenea gânduri în fața Domnului. Căci de la El putem aştepta cu cea mai mare încredere ca, şi în privința aceasta, să ne ofere o explicație, fie şi numai sub forma unei pilde. Doamne, am judecat oare bine sau nu?"

4. Eu am spus: „Dragul Meu frate Lazăr, ai judecat foarte corect! Oricât de mult ar cârcoti fariseii şi cărturarii, tot numai Eu sunt Domnul, şi pot face orice vreau, şi nimeni nu Mă poate trage la răspundere, spunând: «Doamne, de ce faci cutare sau cutare lucru?»

5. Dar vreau să vă dau acum câteva exemple despre adevărata îndurare a lui Dumnezeu, iar din acestea, vă puteți lămuri singuri cum stau lucrurile. Aşadar, ascultați-Mă!"

Capitolul 242

Trei parabole despre milostivirea lui Dumnezeu. Secretul iubirii

1. (Domnul): „Care dintre voi, având o sută de oi şi pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci şi nouă în pustie şi nu se duce după cea pierdută până o găseşte? Şi, găsindo, o pune pe umerii săi, bucurându-se. Şi, sosind acasă, cheamă toți prietenii şi vecinii, zicându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută, aşa că dau un ospăț!»

2. Şi vă spun vouă: la fel şi în ceruri, va fi mai multă bucurie pentru un singur păcătos, care părea pierdut, dar care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepți, care n-au avut nicicând nevoie de pocăință! *(Luca 15/3-7)*

3. Sau care femeie, avanei zece bănuți, dacă pierde unul, nu aprinde lumina şi nu mătură casa şi nu caută cu grijă până îl găseşte? Şi când îl găseşte, nu îşi cheamă ea prietenele şi vecinele, spunându-le: «Bucurați-vă cu mine; căci am găsit bănuțul pe care îl pierdusem!»?

4. Şi vă zic vouă: tot aşa se bucură şi îngerii lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care a fost pierdut, dar care printr-o pocăință adevărată a regăsit calea spre ceruri! *(Luca 15/8-J1)*

5. Şi mai ascultaţi acum această pildă foarte semnificativă: Un om foarte respectat şi foarte, foarte bogat avea doi fii. Şi cel mai tânăr dintre fii a mers la tatăl său şi i-a spus: «Dă-mi partea ce mi se cuvine din averea ta; căci vreau să plec de aici şi să-mi încerc norocul în lumea largă!» Şi tatăl a împărţit fiilor săi averea şi i-a dat celui mai tânăr partea sa.

6. În scurt timp, adunându-şi averea, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o ţară îndepărtată. Şi, găsind un loc plăcut simţurilor sale, el şi-a risipit averea, trăind în desfrâu. După ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în ţara aceea şi el a început să ducă lipsă. Şi atunci s-a făcut slugă la unul din locuitorii acelei ţări, care l-a trimis la ţarinele sale să păzească porcii. Dar după ce a păzit porcii câteva zile, a simţit o foame mare, şi ar fi dorit să-şi sature pântecele cu roşcovele cu care erau hrăniţi porcii, însă nimeni nu-i dădea.

7. Şi flămânzind el astfel şi hrănindu-se numai cu rădăcini şi iarbă, şi-a venit în fire şi şi-a zis: «Câţi argaţi ai tatălui meu sunt îndestulaţi cu pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi spune: Tată, am greşit în faţa cerului şi înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul dintre argaţii tăi!»

8. Şi, sculându-se, a venit la tatăl său. Şi încă departe fiind el, tatăl său l-a văzut şi i s-a făcut milă de el; şi, alergând, s-a aruncat de grumazul lui şi l-a sărutat. Şi i-a zis fiul: «Tată, am greşit în faţa cerului şi înaintea ta şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.» Şi a zis tatăl către slugile sale: «Aduceţi degrabă haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l, puneţi-i un inel pe deget şi încălţăminte în picioare! Apoi aduceţi viţelul cel îngrăşat şi înjunghiaţi-l, şi să mâncăm şi să ne veselim! Căci acest fiu al meu a fost mort şi a înviat, a fost pierdut şi s-a aflat! Haideţi dar să cântăm şi să ne veselim!»

9. Iar fiul cel mare era la ţarină. Şi când a venit şi s-a apropiat de casă, a auzit cântare şi jocuri. Şi chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea, iar sluga i-a spus: «Fratele tău a venit, şi tatăl tău a înjunghiat viţelul cel îngrăşat, pentru că şi-a regăsit fiul pierdut.» Iar fiul cel mare s-a mâniat şi nu voia să intre înăuntru; dar tatăl său, ieşind, l-a chemat iar el, răspunzând, i-a zis tatălui său: «Iată, de atâţia ani îţi slujesc şi n-am călcat niciodată porunca ta. Şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el viţelul cel îngrăşat!» Tatăl însă i-a spus: «Fiule, tu totdeauna eşti cu mine şi toate ale mele sunt ale tale. Dar acum şi tu trebuie să te bucuri; căci fratele acesta al tău a fost mort şi a înviat, a fost pierdut şi s-a aflat.» Şi atunci, a intrat şi fratele cel mare în casă şi s-a bucurat de întoarcerea fratelui său mai tânăr. *(Luca 15/11-32.)*

10. Vedeţi voi, pildele acestea vă spun tot ce au nevoie să ştie cei care, prin iubirea din inima lor, sunt asemenea Tatălui din ceruri. Aceia însă care sunt asemenea Lui doar în privinţa înţelepciunii, nu simt nevoia acută de iubirea care este în Tatăl.

11. David, omul după inima lui Dumnezeu, avea şi el doi fii, pe care-i iubea în mod deosebit. Însă deşi Absalom îl prigonea, iar David i s-a opus cu toate forţele până l-a învins, ce nu i-ar fi dat el celui care i l-ar fi readus viu pe fiul său multiubit! Solomon era fără îndoială înţelepciunea întruchipată, şi el se afla mereu în preajma lui David; dar iubirea cea mare a lui David era Absalom.

12. O, dragii Mei, pilda aceasta spune foarte multe! Ce mare ar fi fost bucuria lui David, în ziua în care fiul său pierdut, Absalom, s-ar fi întors viu la el!

13. O, dragii Mei, în iubire se află ascunse încă multe taine, pe care nu le poate afla nicio înţelepciune. De aceea, Tatăl, în calitatea Sa de iubire veşnică, este mai presus de Fiu, care se află acum în faţa voastră ca lumină a acestei iubiri.

14. Şi vă zic vouă: multe le sunt cu neputinţă chiar şi celor mai înţelepţi oameni, însă lui Dumnezeu, în iubirea Sa, Îi sunt totuşi cu putinţă! Credeţi voi aceasta?”

15. Şi atunci Lazăr a spus, plin de bucurie: „Doamne, Îţi mulţumim din toată inima pentru poveţele acestea; căci cel care nu este complet orb din cauza întunecimii sufletului şi a

minții sale, acela trebuie să înțeleagă cât se poate de clar ce ai vrut să ne spui. Eu, cel puțin, Te-am înțeles pe deplin, şi sunt convins că mulți au înțeles la fel de bine."

16. Şi atunci, aproape toți care erau de față au spus şi ei că au înțeles vorbele rostite de Mine.

Capitolul 243

Urmările nefaste ale credinței greşite despre lumea de dincolo

1. Doar fariseii nu ajunseseră încă la o opinie comună, iar cărturarul a spus: „Lucrurile acestea sună într-adevăr foarte promițător, dar ele sunt în contradicție cu ideea acelei proroci-te răsplăți eterne. Căci dacă omului bun i se cuvine în lumea de dincolo o răsplată veşnică pentru faptele sale bune, pentru răbdarea sa în durere şi în suferințele de tot felul, atunci răufăcătorul, care în lumea aceasta îşi savurează traiul său cel îmbelşugat, ar trebui să fie şi el pedepsit tot pentru vecie,

2. Însă dacă li s-ar vesti oamenilor că până la urmă chiar şi din iad mai este posibilă mântuirea, atunci vor exista fără îndoială şi mai mulți răufăcători pe pământ! Frica de pedepsele cele veşnice din iad îi opreşte pe foarte mulți oameni de la comiterea unor fapte rele, iar speranța în dobândirea fericirii eterne îi îmboldeşte la bine! Acceptând însă ideea că până şi cei condamnați mai pot avea o şansă de a dobândi la un moment dat fericirea, atunci până şi cei buni îi vor urma pe aceştia în număr tot mai mare şi, cât de curând, binele cel adevărat va ajunge să fie la fel de rar pe pământ precum diamantele. Sigur că, pentru o inimă mai duioasă, lucrul acesta poate fi încurajator, dar sentimentul de dreptate va dispărea cu totul! Uite, aceasta este părerea mea şi eu consider că este una dreaptă."

3. Eu am spus. „Pentru tine o fi ea dreaptă, pentru Mine însă ea este cât se poate de strâmbă! Căci dacă tu ai impresia că iadul sau cerul sunt motivul pentru care oamenii se abțin de la rău şi fac binele, atunci tu eşti încă animat de o credință complet greşită; căci omul profund înrăit îşi râde de iadul şi de cerul tău, iar cel bun este bun şi fără iadul sau cerul tău. Pentru că cerul şi iadul, aşa cum ți le reprezinți tu, sunt tocmai de natură să-i facă pe oameni cât se poate de răi.

4. Cel care face bine doar de dragul răsplății, acela îşi împrumută şi banii cu dobândă mare, iar cel care face acest lucru nu are în sine iubire de aproapele şi, cu atât mai puțin, de Dumnezeu. Căci cum ar putea cel ce nu-şi iubeşte aproapele, pe care îl vede în fața ochilor, să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

5. Dar să presupunem că cerul şi iadul nu ar exista, şi să vedem ce vor deveni atunci oamenii tăi cei cucernici! Ei ar începe să spumege de furie, mai mult decât un samsar avid de câştiguri, al cărui datornic a dispărut cu banii săi - şi, nemaiavând a se teme de pedepsele iadului, astfel de oameni nu ar mai putea fi struniți decât prin pedeapsa legilor lumeşti.

6. De aceea, a fost de la bun început o metodă neinspirată din partea oamenilor, ca părinții să le înfățişeze copiilor lor iadul într-un chip cât se poate de sumbru, iar cerul, în culorile cele mai luminoase şi plin de toate bucuriile simțurilor. În felul acesta ei le-au indus un fel de teamă de Dumnezeu, care însă, pentru că este atât de uşor să ajungi în iad şi atât de greu să ajungi în împărăția Cerurilor, nu s-a transformat niciodată într-o iubire adevărată față de Dumnezeu sau față de aproapele, ci dimpotrivă, a degenerat la firile mai slabe într-o teamă tot mai mare, iar la cele mai puternice şi mai lucide, într-o indiferență totală față de Dumnezeu şi față de omul de alături. Căci firile acestea mai puternice nu credeau în sinea lor în nimic, dar se adaptau şi ele *pro forma* la situație, spre a menține credința în rândul plebei, pentru ca aceasta să nu se răscoale împotriva celor pentru care trebuia să muncească, procurându-le astfel acestora, în schimbul credinței pierdute în Dumnezeu, în cer şi în iad, un cer *non plus ultra* chiar pe acest pământ.

7. Urmarea este lipsa aproape totală a credinței în Dumnezeu în rândul oamenilor, care de mult s-ar fi răsculat cu cea mai mare furie împotriva stăpânitorilor - întrebându-i de ce trebuie ei să-i slujească şi să le fie supuşi - dacă legile lumeşti ale Romei şi săbiile romanilor nu i-ar fi oprit să o facă.

8. Vezi tu, toate acestea sunt urmarea unui astfel de spirit de dreptate în sufletele acelor oameni, care, asemenea ție, le predică necontenit celorlalți, cu toată asprimea, că Dumnezeu îi va răsplăti, într-adevăr, pentru vecie pe cei buni în ceruri, dar că, în spiritul dreptății Sale inexorabile, îi va pedepsi iremediabil pe cei răi, şi aceasta pe veci, în iadul cel înfricoşător, prin cele mai cumplite torturi!

9. O, proşti ce sunteți voi! Există oare pe pământ vreun tată care, având o cât de mică iubire pentru copiii săi, să-l arunce pe viață în carceră pe vreunul dintre aceştia, fiindcă s-a abătut de la porunca sa şi, pe deasupra, să-i mai şi aplice zilnic pedepse de-a lungul întregii sale vieți?! Şi dacă un tată pământean, care în calitatea sa de om mai greşeşte, n-ar putea face un asemenea lucru, cu atât mai puțin ar putea-o face Tatăl din Ceruri, care este cea mai pură iubire şi bunătatea însăşi!

10. Sau imaginează-ți aici, pe pământ, un om cu adevărat înțelept şi cu multă minte! Ar putea el oare dispune sau încuviința o pedeapsă veşnică împotriva vreunui păcătos? Cu siguranță că nu - şi, cu atât mai puțin, Dumnezeu cel preaînțelept!

11. Iar Eu vă zic vouă: Pe viitor, cei care vor să fie asemenea Mie cu adevărat, nu trebuie să uzeze de nicio pedeapsă, nici măcar temporară, chiar dacă până acum se pretindea: viață pentru viață, ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte - ci dacă cineva îți va da o palmă, nu-i da şi tu una, ci întinde-i şi celălalt obraz, ca să-ți mai dea una dacă are nevoie de aceasta pentru a putea trăi în pace cu tine, pentru ca apoi să fie pace şi înțelegere între voi! Dacă cineva îți va scoate un ochi, nu-i face şi tu acelaşi lucru lui, ci iartă-l pe acela, şi atunci, prin suferința ta, îi vei îmbuna inima. Nu răsplătiți niciodată răul prin rău, şi atunci, ca adevărați ucenici ai Mei, veți avea pace în lume, şi veți şi dovedi prin aceasta că sunteți cu adevărat ucenicii Mei!”

Capitolul 244

Despre judecată şi pedeapsă

1. Şi atunci a spus cărturarul: „Doamne şi Învățătorule, eu deja îmi dau seama că Tu singur eşti cu desăvârşire bun şi demn de crezare, şi cel mai bine este prin urmare să ne comportăm, să credem şi să vorbim întru totul aşa cum ne-ai învățat Tu! Doar cu abolirea pedepsei cu moartea încă nu mă pot împăca; căci dacă viața unui om nu este răscumpărată prin viața ucigaşului său, atunci foarte curând niciun om nu va mai putea fi sigur pe viața sa. Căci pe mulți doar iminența pedepsei cu moartea îi reține de la făptuirea celor mai grave acte criminale!”

2. Eu am spus: „Aceasta este din nou numai părerea ta, dar părerea Mea este cu totul alta! Un tigru dă naştere unui alt tigru, la fel şi un leu, o panteră, o hienă, dau naştere unor ființe asemenea lor.

3. Dacă un om foarte crud, decăzut până la nivel animalic, mânat de patimile sale bestiale, atacă un alt om pentru a-l ucide, atunci, cel mult, cel atacat ar avea dreptul să-l căsăpească la rândul său pe ucigaşul său: un al treilea însă, căruia ucigaşul nu i-a făcut niciodată vreun rău, nu are de fapt niciun drept să se răzbune pe ucigaş în locul celui ucis. Dar cum, este adevărat, o asemenea brută reprezintă un pericol şi pentru alți oameni, el poate fi pus sub urmărire. Şi, odată prins, el trebuie păzit bine şi apoi povățuit, cu scopul de a se face din el om din nou! Dacă reuşiți aceasta, atunci ați transformat un diavol într-un om, fapt pentru care

ați dobândit o mai mare şi mai adevărată răsplată decât dacă l-ați fi ucis. Acesta ar fi primul şi cel mai bun lucru care s-ar putea face în cazul unui ucigaş.

4. Iar în cazul în care ucigaşul este un diavol împielițat irecuperabil şi lipsit de scrupule, puneți-l de asemenea sub urmărire şi, odată prins, întrebați-l de ce a comis o asemenea nelegiuire şi dacă nu o regretă! Dacă vă va spune adevărul, faceți cu el cum am spus mai înainte; însă dacă el îşi neagă fapta sau nu vă răspunde aşa cum trebuie, deşi sunteți convinşi că el este răufăcătorul, atunci faceți în aşa fel încât el să nu mai reprezinte un pericol şi pentru alți oameni, dar nu prin uciderea sa, ci fie încarcerându-l într-o temniță sigură, fie prin expulzarea sa pe un țărm îndepărtat, de unde să nu se mai poată întoarce.

5. Cam acesta este sfătui Meu privind felul în care trebuie să vă comportați, ca adevărați ucenici ai Mei, într-un asemenea caz. Puteți îmbunătăți ambianța din comunitatea voastră şi o puteți curăța de răufăcători; dar să nu vă țineți de judecăți! Căci cel care va judeca aici, va fi la rândul său judecat de Mine. Dar cel care nu va judeca, acela nu va fi judecat nici de Mine. Dacă îi veți blestema şi condamna pe cei ce păcătuiesc împotriva voastră, va trebui să vă aşteptați la acelaşi tratament şi din partea Mea, în lumea de dincolo; dar dacă vă veți purta potrivit Învățăturii Mele, atunci nu veți fi nici condamnați şi nici blestemați.

6. Să nu-i calificați pe frații voştri nici măcar drept *raka* ('om viclean sau prefăcut'); căci, dacă voi credeți aceasta cu adevărat, deja vă faceți vinovați de o judecată. Şi cu atât mai puțin să-i spuneți în serios vreunui frate, fie el oricât de prostănac, că este un prost; căci dacă voi sunteți mai înțelepți decât el, sunteți astfel doar prin grația lui Dumnezeu. Iar dacă faptul acesta vă duce la înfumurare şi vă face să vă ruşinați de cel nebun şi să nu vreți să vorbiți cu el, spunând: «Cine poate sta de vorbă cu un nebun?», atunci o asemenea sentință îşi are originea chiar în sămânța iadului, care se află în voi, iar voi vă faceți astfel vinovați de focul (zelul) iadului. Şi nu este deloc bine ca un asemenea zel fals să aprindă în adevărații Mei ucenici chiar şi numai o scânteie a iadului; căci şi din cea mai mică scânteie poate izbucni până la urmă o mare vâlvătaie.

7. Iar în iad, vâlvătaia înfumurării este cea mai mare, pe când în cer nu străluceşte decât lumina celei mai mari smerenii şi modestii, iar flacăra blândă a iubirii încălzeşte şi însufleţeşte totul, înțelegi tu aceste lucruri?"

Capitolul 245

Despre Marele Om Cosmic al Creației

1. Cărturarul a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, acum şi mie îmi sunt limpezi toate acestea. Dar noi toți, chiar dacă ne unim forțele, nu vom putea face nimic împotriva puterii stăpânitorilor lumii! Aceştia nu-şi vor schimba legile şi vor continua să aplice pedeapsa cu moartea; şi, din acest punct de vedere, învățătura Ta nu va clinti hotărârea mai-marilor şi puternicilor lumii!"

2. Eu am spus: „Eu ştiu cum stau lucrurile cu mai-marii acestei lumi. Dar nu cu ei am vorbit Eu acum, ci doar cu voi! Iar voi veți ajunge şi la mai-marii lumii şi le veți putea face cunoscută Voia Mea. Cei care o vor accepta, aceia vor păşi pe calea cea bună, dar cei care nu o vor accepta, ci îşi vor continua judecățile ca şi până acum, îşi vor primi apoi şi răsplata, chiar de acolo de unde şi-au luat şi dreptul la judecată. Căci dacă nu l-au primit de la Mine, atunci nu aveau de unde să-l primească din altă parte decât doar din iad, astfel că tot de acolo îşi vor primi şi răsplata!"

3. Atunci a spus cărturarul: „Da, Doamne, dar dacă vor auzi pilda despre fiul cel rătăcitor şi o vor înțelege, atunci nu-şi vor mai face prea multe griji în privința iadului!"

4. Eu am spus; „Lasă tu lucrurile acestea! Căci timpul care se va scurge până când fiul rătăcitor[42] va regăsi această speranță nu este atât de scurt, pe cât îți imaginezi tu. Ascultă bine, căci vreau să-ți dau o idee despre durata lumilor judecate.

5. În mod evident, Pământul nu este un corp ceresc foarte mic, iar Soarele este de un milion de ori mai mare decât el. Dar soarele central cel mai apropiat este deja de mai mult de un milion de ori mai mare decât soarele acesta - care luminează pământul nostru şi care în curând va răsări - şi are o masă corporală mai mare decât a tuturor celor o mie înmulțit cu un milion de sori planetari care, împreună cu toate pământurile şi lunile şi cometele lor, se rotesc pe nişte traiectorii inimaginabil de îndepărtate pentru mintea voastră, cu mare viteză, tocmai în jurul acestui soare central, şi care, în special cele mai îndepărtate dintre ele, au nevoie adeseori de un milion de ani pământeşti pentru a parcurge doar una singură dintre rotațiile lor imense şi pentru a reveni în acelaşi punct.

6. Există însă şi o a doua categorie de sori centrali, în jurul cărora se rotesc, pe traiectorii infinit mai mari, împreună cu sorii lor centrali, întregi REGIUNI SOLARE, ale căror cele mai îndepărtate zone au nevoie chiar de un eon de ani pământeşti pentru a înconjura doar o singură dată acest al doilea tip de soare central. Un asemenea soare central de gradul al doilea, în jurul căruia gravitează regiuni solare întregi cu sorii lor centrali, constituie, împreună cu cele o mie de mii de regiuni solare ale sale, un UNIVERS SOLAR.

7. Acum imaginați-vă din nou un număr tot atât de mare de asemenea universuri solare! Acestea au la rândul lor, la o depărtare de necuprins pentru mintea omenească, un soare central comun, şi acest corp ceresc este de zece milioane de ori mai mare decât universurile solare, care gravitează pe nişte traiectorii incomensurabil de largi în jurul său.

8. Acest grup de universuri solare, împreună cu soarele lor central, îl vom numi MARE UNIVERS SOLAR. Şi asemenea mari universuri solare există iarăşi într-un număr incomensurabil de mare pentru voi, şi toate au, la rândul lor, la o depărtare infinit de mare, un gigantic soare central primordial, în jurul căruia ele se rotesc, ca nişte corpuri separate, pe nişte traiectorii pe care doar îngerii le pot măsura. Pentru a fi mai uşor de înțeles, vom numi TEACĂ GLOBALĂ DE SORI ŞI LUMI sistemul acesta de sori şi de universuri gravitând în jurul unui soare central primordial, fiindcă toate acele mari universuri, despre care am vorbit şi care gravitează neîncetat, în toate direcțiile, în jurul soarelui central primordial, formează un fel de glob incomensurabil de mare şi, ca urmare a vitezei lor de rotație apropiată de cea a gândului şi (ca urmare) a forței centrifuge determinate de aceasta, formează, pe o distanță de neconceput pentru voi, un fel de înveliş sau teacă, a cărei densitate este comparabilă cu cea a aerului atmosferic al acestui pământ şi pentru măsurarea diametrului căreia, dacă ar fi să folosim unitățile de măsură pământeşti, un milion de eoni ar fi un număr prea mic."

9. Atunci cărturarul, romanul şi Lazăr au exclamat: „Doamne, ne cuprinde amețeala în fața acestei imensități de-a dreptul uluitoare a Creației Tale! Oare vreun înger o poate totuşi cuprinde vreodată şi o poate concepe în adevărata ei complexitate?"

10. Eu am spus: „Fără îndoială; căci altfel el nu ar fi înger! Dar lăsați acum amețeala voastră, căci încă nu ați văzut tot, întrucât Eu nu v-am arătat până acum decât o mică parte din imensitatea Creației Mele!

11. Rămăsesem la marea teacă ce conține toate nenumăratele mari universuri şi v-am explicat deja pe scurt cum se constituie acest înveliş. Însă care să fie cauza constituirii sale?

12. Vedeți voi, de la cele mai mici până la cele mai mari, toate lucrurile care constituie un întreg au un înveliş destinat să acopere şi să protejeze interiorul lor complex! Dar învelişul sau «pielea» aceasta mai are încă un scop foarte important, şi anume, acela de a prelua impuritățile provenind din funcționarea unui corp însuflețit, de a le expulza ca pe nişte elemente inadecvate vieții organice şi de a absorbi în schimb din afară substanțe hrănitoare pure,

[42] Este vorba aici de Marele Om al Creației din spațiul infinit, (n. ed. germ.)

pe care să le dirijeze către mecanismul organic intern al acelui corp viu pentru a-l întări. Explicația aceasta poate măcar să vă facă să înțelegeți rațiunea pentru care Eu numesc TEACA GLOBALA acest ansamblu de mari universuri de sori şi de lumi.

13. Dar să nu Mă întrebați care sunt volumul şi diametrul unei asemenea teci globale! Căci oamenii nu îşi vor putea imagina niciodată un număr suficient de mare prin care, chiar luând drept unitate de măsură distanța dintre pământul acesta şi Soare - care reprezintă cam de patruzeci şi patru de ori o mie de mii de leghe -, să poată estima diametrul unei astfel de teci globale, căci nici eonii înmulțiți cu eoni nu sunt suficienți spre a desemna dimensiunea unui astfel de mare univers de sori şi de planete, din care, după cum am spus, există într-o teacă globală un număr infinit. Totuşi, v-am sugerat într-o oarecare măsură dimensiunile inimaginabil de mari ale unei teci globale, iar pe această piatră de temelie putem construi acum în continuare.

14. Căci, vedeți voi, o asemenea teacă globală nu este decât un punct în imensul spațiu al Creației Mele! Şi cum trebuie gândit şi înțeles lucrul acesta, am să va explic tuturor de îndată.

15. Imaginați-vă acum că în afara tecii incomensurabil de mari sau a învelişului exterior al unui asemenea glob, aşa cum a fost el descris, se întinde în toate direcțiile un spațiu imens de mare, complet vid, şi aceasta, până la o aşa de mare depărtare, încât cineva, chiar fiind înzestrat cu o privire foarte pătrunzătoare, n-ar mai percepe din teaca globală cea imensă decât un punct foarte mic şi vag luminos, iar în direcția opusă, un alt asemenea punct, care fireşte că reprezintă o altă teacă globală. Aceasta vă arată un pic măsura distanței dintre două teci globale la fel de mari, care ar apărea, dacă ar fi privite de la jumătatea distanței dintre ele, ca nişte puncte luminoase abia perceptibile; şi iată că am făcut cunoştință cu două teci globale învecinate.

16. Ce părere aveți însă dacă vă voi spune acum că astfel de teci globale există cu adevărat nenumărate în imensul spațiu al Creației şi că toate, potrivit Ordinii Mele, reprezintă în ansamblul lor un om cu tot ce presupune el?

17. Întrebarea este cât de mare trebuie să fie acest om, dacă o singură teacă globală este deja atât de infinit de mare, iar distanța de la o teacă globală la alta este de eoni înmulțiți cu eoni mai mare?!

18. Dar şi acest om este, la fel ca fiecare teacă globală în parte, acoperit la exterior de un fel de piele. Fireşte că această «piele» este, raportat la percepția voastră, infinit mai groasă - ca să vorbim pe înțeles - decât cea a unei teci globale, şi totuşi are aceeaşi funcție în acest ansamblu infinit de mare pentru voi ca şi «pielea» fiecărei teci globale în parte. Şi acum vă puteți închipui ce este în exteriorul acestui om aproape infinit de mare, unde ființează el şi cum acționează,

19. În exteriorul acestui Mare Om Cosmic se întinde, în toate direcțiile, spațiul liber al eterului, prin care acest om, dirijat de voia Mea, pluteşte în cercuri inimaginabil de mari pentru voi, cu o viteză pe care voi nu o puteți concepe, grație hranei pe care şi-o extrage din marea cea nesfârşită de eter, prin care el înoată oarecum ca un peşte, întrucât în imensul spațiu de eter nu există «sus» sau «jos» şi nicio făptură nu poate cădea în nicio parte, omul acesta se ține la fel de ferm în spațiul eteric ca şi acest pământ, ca Soarele sau ca toți eonii de eoni de sori dintr-o teacă globală.

20. Iar menirea sa constă în a duce la desăvârşire toate marile idei şi gânduri ale lui Dumnezeu cuprinse în el, pentru ca acestea să acceadă într-o zi la viața spirituală pe deplin liberă şi independentă care le-a fost destinată."

Capitolul 246

Despre mântuirea Omului Cosmic

1. (Domnul): „Şi. asemenea vouă acum, se vor naşte încă nenumăraţi alţii din el, încă mult timp, până când tot ceea ce conţine el şi se află în capcana judecăţii se va fi transpus într-o viaţă spirituală perfect liberă; şi, atâta vreme cât Marele Om Cosmic nu se va fi dizolvat pe deplin în Spiritul cel liber şi independent, vor continua să existe şi judecata şi iadul. Şi astfel, nimeni dintre voi nu trebuie să se teamă că duhurile iadului de cea mai joasă speţă vor scăpa prea curând de suferinţele şi chinurile lor, determinate chiar de ele însele.

2. Timpul de rotaţie al Soarelui nostru în jurul soarelui său central este de aproximativ douăzeci şi opt de mii de ani pământeşti, timp care pentru Soarele nostru reprezintă un an, cu alte cuvinte, este echivalentul unui an pe Soare.

3. Înainte ca pământul acesta să fi existat, Soarele, aşa cum este el acum, a efectuat deja de nenumărate ori traseul acesta, iar de când fiinţează el (Pământul), de atâtea ori încât nu există un număr suficient de mare în aritmetica voastră pentru a exprima multitudinea atâtor ani solari. Şi cu atât mai puţin s-ar putea găsi un număr pentru viitoarele sale rotaţii până la dispariţia sa completă. Vă spun: eoni de eoni de astfel de ani solari nu reprezintă mai nimic în comparaţie cu aceasta!

4. Dar ce înseamnă vârsta unui SOARE PLANETAR în comparaţie cu cea a unui SOARE CENTRAL AL UNEI REGIUNI SOLARE, care exista încă cu mult înainte ca măcar un singur soare planetar să fi luminat planetele care gravitează în jurul său?! Şi ce înseamnă, la rândul ei, durata aceasta în comparaţie cu durata vieţii unui SOARE CENTRAL AL UNUI UNIVERS SOLAR, şi ce înseamnă apoi aceasta faţă de cea a unui SOARE CENTRAL UNIVERSAL, şi durata unui astfel de soare în comparaţie cu cea a unui SOARE CENTRAL PRIMORDIAL al unei teci globale, care de fapt reprezintă primul străbun al tuturor sorilor şi lumilor dintr-o teacă globală?!

5. Ce matematician ar putea determina oare vârsta unui asemenea soare central primordial şi vârsta pe care o va putea atinge el în continuare?! Câţi sori centrali şi câte ţinuturi solare întregi s-au născut deja din el, şi au şi dispărut deja de mult, şi câte altele le-au luat locul din timpuri imemoriale, şi câte vor mai dispărea încă după o durată incomensurabil de lungă de timp, şi câte se vor mai naşte în locul lor?!

6. Dar până şi soarele acesta central primordial va dispărea odată şi odată, după ce toţi sorii care s-au născut din el vor dispărea şi ei, după perioade incomensurabil de lungi de timp, şi totuşi aceasta nu se va petrece la fel de repede şi cu Marele Om Cosmic; căci aşa cum la un om pământean moartea se instalează treptat, tot aşa se petrec lucrurile şi în cazul Marelui Om Cosmic.

7. De ce trupul unui om ajuns la bătrâneţe devine treptat-treptat tot mai şubred? Pentru că în el anumite fibre şi anumiţi nervi mor cu timpul, încetându-şi activitatea - ceea ce determină îmbătrânirea şi slăbirea trupului. Şi totuşi, omul mai poate trăi în condiţiile acestea încă mulţi ani, fără a-şi pierde prin aceasta forţa spirituală, mai ales dacă a trăit mereu după Voinţa lui Dumnezeu. Şi la fel se va petrece odată şi odată şi cu Marele Om Cosmic. Chiar şi după ce eoni de teci globale se vor fi dizolvat în el, el tot va mai dăinui încă un timp infinit după noţiunile voastre pământeşti. Căci tecile globale sunt în el ceea ce în voi, oamenii, sunt fibrele şi nervii.

8. Şi iată că acest Mare Om Cosmic pe care vi l-am descris acum îl reprezintă, în sens universal, pe fiul cel rătăcitor, despre care v-am vorbit mai înainte, aflat acum pe drumul de întoarcere, iar tatăl, care îi iese în întâmpinare, sunt chiar Eu, care Mă aflu acum în chip de om printre voi, şi, prin fiecare om care trăieşte potrivit Învăţăturii Mele, Eu îl reprimesc pe el în casa Mea părintească.

9. Ferice de păcătosul care se pocăieşte şi se întoarce cu căinţă spre Mine! Dar pentru aceasta, să nu-şi imagineze nimeni că marea întoarcere universală se va face într-un timp scurt şi că locuitorii iadului, adică cei supuşi judecăţii nu vor avea de suferit şi de lâncezit

suficient de mult timp în haosul pe care ei înşişi l-au creat! Cei încrâncenaţi vor avea fireşte mai mult timp de suferit, iar cei ce se vor întoarce mai repede la Mine, mai puţin. Ai înţeles acum acestea, cărturarule?”

Capitolul 247

Domnul nostru Iisus Hristos ca Mântuitor al Marelui Om Cosmic. Despre măreţia spirituala a omului

1. Uluit din cale afară, fariseul a spus: „Doamne, Doamne, atotputernicul şi eternul meu Dumnezeu, judecând după explicaţia aceasta atât de clară a Ta, rămâne doar puţină speranţă de mântuire pentru condamnaţii din iad. Căci o perioadă de timp atât de infinit de lungă, încât niciun număr şi nicio măsură să nu o poată cuprinde, poate fi considerată foarte bine a fi însăşi veşnicia! Ah, dar acestea sunt nişte imensităţi despre care până acum niciun om nu a putut să-şi facă nici cea mai mică idee! Şi ce nulitate absolută reprezintă, în condiţiile acestea, omul! O Doamne, de ce oare eşti Tu atât de infinit de mare, de înţelept şi de puternic, iar noi, oamenii, atât de insignifianţi, de prosti şi de slabi?! Doamne, adevărat Îţi spun, să ştii că acum chiar mă cuprinde o mare teamă faţă de Tine, Tu fiind, în spiritul Tău, prea veşnic, prea infinit de mare, prea înţelept şi prea atotputernic! Şi cel mai de neînţeles pentru mine este cum de ai putut Tu să cobori la noi, pe pământul acesta neînsemnat, în plenitudinea Ta dumnezeiască, şi să te încarnezi în trupul atât de mărginit al unui om!”

2. Eu am spus: „Linişteşte-te; căci, din vecii vecilor, Eu nu fac nimic fără un motiv foarte înţelept. Este de la sine înţeles că un medic înţelept şi foarte priceput, odată venit la un bolnav, va cerceta întâi şi-ntâi în ce parte a trupului este localizată boala. Odată ce a recunoscut acest lucru, el va căuta de îndată, prin metodele sale, să vindece şi să reînsufleţească nervul cel mai bolnav, oricât de mic ar fi el. Iar când nervul respectiv a fost vindecat, foarte repede se va însănătoşi şi omul în întregime.

3. Şi, uite, Eu ştiu cel mai bine care este nervul cel bolnav al Marelui Om Cosmic, şi tocmai de aceea am venit la acest nerv bolnav, spre a-l însănătoşi mai întâi pe el, pentru ca apoi întregul Mare Om să-şi regăsească sănătatea! Pricepi acum lucrurile acestea?”

4. Iar cărturarul a spus: „Da, da, Domnul şi Dumnezeul meu, acum toate sunt clare şi în ordine, însă eu, în ciuda acestui fapt, simt cum mă pierd în faţa Ta, într-o nimicnicie tot mai mare, aproape totală.”

5. Eu am spus: „Dar Eu nu sunt oare, din punct de vedere al trupului Meu, la fel de insignifiant ca şi tine, în faţa acestei Creaţii?! Şi totuşi, Spiritul Meu se înalţă cu infinit de mult deasupra ei!”

6. Cărturarul a spus: „Da, în cazul Tău, cu siguranţă; dar unde oare se află Spiritul meu?”

7. Eu am spus: „Ei bine, dar oare Spiritul tău nu s-a avântat şi el împreună cu al Meu până foarte departe, deasupra tuturor tecilor globale incomensurabil de mari, şi chiar până dincolo de Marele Om Cosmic?! N-ai văzut tu împreună cu Mine tecile globale aproape infinit de mari, ca pe nişte puncte de lumină abia licărind, şi, la fel, şi pe Marele Om Însuşi?! Şi oare nu ai zburat alături de Mine până mult dincolo de învelişul Marelui Om Cosmic, în spaţiul cel vid, astfel încât până şi Marele Om în ansamblul său să ţi se înfăţişeze în imaginea spirituală a gândurilor tale abia la dimensiunea unei furnici lucitoare?! Iar dacă tu, în Spiritul tău, Mă poţi urma pe Mine în spaţiile cele nesfârşite ale Creaţiei, astfel încât până la urmă ea să se reducă pentru tine la ceva infim, atunci cum poţi afirma că tu sau vreun alt om aţi fi o adevărată nulitate în comparaţie cu dimensiunile infinite ale Creaţiei?!

8. Priveşte de pildă pe fereastră: tu vezi acum steaua Regulus în constelaţia Leului! Vezi tu, acela este tocmai Soarele Central Primordial al acestei teci globale! Distanţa inco-

mensurabil de mare dintre el şi noi l-a redus la dimensiunea unui punct. Şi câți astfel de Reguluşi ți-ai putea imagina oare unul lângă altul? Îți spun Eu: o puzderie - la fel cum spiritul tău a început să-şi imagineze deja alți Mari Oameni Cosmici, pe lângă acesta! Şi, fiind înzestrat cu astfel de însuşiri pur dumnezeieşti în Spirit, mai poți tu spune că omul este o nulitate a nulității?! Trupul tău, ca materie, este fără îndoială o nulitate. Dar tocmai de aceea marele om nemuritor nu trebuie să se preocupe de acest nimic temporar şi material, ci de Spiritul său, iar atunci nu va mai putea afirma niciodată că este o nulitate a nulității, ci o totalitate a totalității, în Mine şi cu Mine!

9. Uite, chiar dacă te simți copleşit de spectacolul pe care vi l-am dezvăluit despre imensitatea reală a Creației Mele, Eu totuşi îți spun că, în Împărăția Mea, cel mai umil va fi incomparabil mai mare decât ceea ce îți reprezinți tu acum drept atât de infinit de mare! Înțelegi aceasta?”

10. La aceste cuvinte au răsuflat cu toții mai uşurați şi s-au bucurat că Eu, prin această ultimă explicație, îi ajutasem să se smulgă din starea de nimicnicie care tindea să-i copleşească, redându-le oarecum conştiința existenței lor.

Capitolul 248

Despre mişcarea Omului Cosmic şi a tecilor sale globale. Despre sorii dubli

1. Atunci s-a apropiat Lazăr de Mine şi M-a întrebat: „Doamne, dar aceste teci globale, pe care acum, prin grația Ta, chiar mi le pot reprezenta foarte bine, în pofida imensității lor, nu au şi o altă mişcare decât mişcarea generală pe care le-o imprimă Marele Om Cosmic?”

2. Eu am spus: „O, ba da, ele se rotesc în jurul propriei lor axe, şi aceasta pentru ca ele să producă, prin frecarea continuă a învelişului lor de eterul care le înconjoară din toate părțile, o cantitate considerabilă de foc electric, asemănător fulgerului, care serveşte drept substanță nutritivă principală pentru toate corpurile cereşti ce se află în teaca respectivă. Căci masa imensă a acestei substanțe, care se naşte din frecarea unui glob de eterul ce-l înconjoară, umple spațiul eteric din interiorul globului. Mişcarea nenumăratelor corpuri cereşti din interiorul unui glob generează o reactivare a acestei substanțe, prin intermediul atmosferei care le înconjoară, şi ea difuzează în cantitate suficientă, în primul rând în atmosfera corpurilor cereşti, iar prin aceasta, în înseşi corpurile cereşti. Cu cât un corp ceresc este mai mare - precum un soare sau chiar un soare central -, cu atât mai vie este mişcarea sa şi cu atât mai mare este şi cantitatea de substanță nutritivă şi luminoasă produsa de el, iar substanța care le prisoseşte sorilor le este transferată planetelor.

3. Din acestea poți înțelege foarte clar că şi o teacă globală trebuie să-şi aibă mişcarea sa, iar rotația în jurul propriei sale axe, care este foarte rapidă, este mai mult decât suficientă pentru a satisface necesitățile ei foarte mari; iar mişcarea efectuată de Marele Om Cosmic în imensul spațiu eteric este şi mai productivă. Viteza cu care el se deplasează pe o traiectorie circulară imensă este atât de extraordinară, încât într-o clipită el parcurge distanța a o mie de teci globale, având totuşi nevoie de o suta de mii ori o mie de ani solari pentru a ajunge din nou în punctul de plecare.

4. Din toate acestea, vă puteți face o imagine despre cât de mare este drumul circular pe care îl parcurge el mereu şi care îi asigură suficientă hrană pentru toate fibrele şi toți nervii săi. Şi totodată vă puteți face o imagine şi mai clară despre puterea, înțelepciunea şi Ordinea lui Dumnezeu. Ați înțeles bine toate acestea?”

5. Şi cărturarul a spus: „Doamne, acum mie mi s-au limpezit toate! Tu ai spus mai înainte că nimeni nu-L poate iubi cu adevărat pe Dumnezeu, atâta vreme cât nu îl cunoaşte, şi abia acum înțeleg adevărul acestor spuse ale Tale. Abia acum Îl cunosc pe Dumnezeu, şi, în

Tine, o Doamne, îl iubesc mai presus de orice. Dar este şi uşor să-L recunoşti pe Dumnezeu, atunci când El în persoană ţi se înfăţişează atât de evident, iar noi nu avem desigur niciun merit, căci totul se datorează graţiei Tale. Dar ce om de pe acest pământ ar fi putut descoperi şi revela vreodată profunzimile Tale incomensurabile?! Aceasta îţi este posibil numai Ţie, care le-ai creat pe toate cu o înţelepciune desăvârşită şi le-ai ordonat într-un mod magnific!

6. O Doamne, noi nu putem decât să-Ţi oferim, din adâncul inimii, recunoştinţa noastră fierbinte, şi să Te rugăm să ne acorzi şi în continuare graţia Ta şi să ne întăreşti tot mai mult. Doamne, ucenicii Tăi cei vechi vor fi aflat probabil mult mai multe despre măreţia Ta. Am putea să-i rugăm să ne împărtăşească şi nouă ceea ce ştiu?"

7. Eu am spus: „O, desigur - ei cunosc chiar foarte multe în privinţa aceasta! Iar în această zi care stă să înceapă, ocaziile nu vor lipsi. Dar acum, fiecare să înţeleagă bine cele auzite aici, spre a le păstra cât mai fidel pentru toţi cei cărora le va vorbi în numele Meu!

8. Acum însă, să ieşim afară şi să admirăm venirea zorilor şi răsăritul soarelui, şi toate inimile să se umple de bucurie! Între timp, oamenii hangiului se pot îngriji de masa noastră de dimineaţă!"

9. De îndată hangiul a dat dispoziţiile necesare, şi imediat s-a pus în mişcare toată casa. Iar noi ne-am ridicat şi am ieşit afară.

10. Spre vest, mai multe dintre stelele fixe mari se vedeau încă destul de bine, iar Lazăr M-a întrebat dacă printre acestea se află şi vreun soare central.

11. Iar Eu i-am spus: „Printre stelele încă vizibile, acum nu se află niciunul. Dar mult în spatele lor există chiar foarte mulţi, însă, chiar cu un ochi extrem de ager şi într-o noapte foarte întunecată, nu poţi sesiza dintre ei decât cel mult doi sau trei, ca pe nişte puncte lucitoare abia vizibile.

12. Şi mai există o categorie specială de sori, din care se întâlnesc mai mulţi în fiecare ţinut solar. Este vorba despre sorii dubli, care însă nu sunt nişte sori centrali, ci doar nişte sori planetari ceva mai speciali, iar unul dintre cei doi este întotdeauna mai mare decât însoţitorul său. Cei doi sori se află arareori la o distanţă mai mare de şase mii de milioane de leghe unul de celălalt. Soarele cel mic se roteşte în jurul celui mai mare asemenea unei planete. Totuşi, în jurul fiecăruia dintre aceştia doi, se rotesc numeroase planete, mai mari şi mai mici, ale căror locuitori o duc foarte bine. Căci ei nu au niciodată o noapte deplină, şi nici friguri mari, mai ales cei de pe planetele mai mici, care trec printre cei doi sori[43], în timp ce are loc această rotaţie.

13. Dar există şi planete mai mari, care descriu o mare traiectorie eliptică în jurul ambilor sori. Iar locuitorii acestor planete nu au o viaţă la fel de plăcută precum cei de pe planetele mici.

14. În fiecare ţinut solar, sorii aceştia dubli au un rol esenţial; căci ei sunt regularizatorii naturali ai mişcării celorlalţi sori planetari simpli, precum şi cei ce repartizează substanţele nutritive amintite pentru întregul ţinut solar, şi sunt astfel dispuşi, încât să revină un astfel de soare dublu la fiecare şapte sute - o mie de sori obişnuiţi. Dar veţi vedea toate acestea cât se poate de clar în Împărăţia Mea, căci aici toată această ştiinţă nu poate fi decât incompletă şi deşartă.

15. Acum să ne îndreptăm ochii din nou spre răsărit. Căci în foarte scurt timp soarele va apărea în toată splendoarea şi măreţia sa; să priviţi cu mare atenţie acest răsărit de soare de astăzi!"

Sfârşitul volumului şase

[43] Altfel spus, planetele mici se rotesc doar în jurul unuia dintre cei doi sori, iar cele mari, în junii ambilor, (n. t.)

INDEX TEMATIC

(Cifrele indică numărul capitolului şi al paragrafului)

Abgarus din Lydia în vizită la Domnul nostru Iisus Hristos 140.6
Acuzațiile lui Moise la adresa fariseilor 8.4 -14
Adevărul, oferit oamenilor de lume sub o formă învăluită 204.2 şi urm.
Adevărata viață independentă 144. 5 şi urm.
Aducerea pe calea cea bună a preoților idolatri de la Samosata 130
Agricola interpretează Scriptura 212
Agricola, despre vedenia tatălui său 215.9
Alimentele, curate şi necurate 222
Asumarea şi umilința, ca stadiu premergător al nemuririi 21.12
Anticristul, caracteristicile sale 151.8; 179
Apariția în spirit a celui care a fost mentorul nevestelor preoților 125.3 şi urm.
Apariția lui Ilie 8.1 şi urm.
Arta de a trăi, cea adevărată 85; 86
Astrologia 96
Ateismul preotesei zeiței Minerva 103; 108; 109
Avertismentul dat lui Iuda de către Maria 36.11
Betleem, vindecarea bolnavilor aici şi în împrejurimi 23; 24
Binecuvântarea şi rugăciunea (cea adevărată) 180
Boala îndepărtează sufletul de lume şi îl conduce spre Dumnezeu 56
Boala şi moartea prematură, cauze 55; 56
Boala şi suferința, cauză şi scop 162
Boala, în ce măsură omul este răspunzător de apariția ei 155
Bogăția, soarta ei după moartea trupului 62.15
Bogăția, cea bună 227.9 şi urm.
Botezul lui Iisus, aparițiile care au avut loc cu această ocazie 231.12 şi urm.
Câinii de pază, creați de Domnul nostru Iisus Hristos pentru Lazăr 160.1-8
Cărțile lui Moise 216
Casa unui om, reflectă universul lui lăuntric 136.5
Cei dintâi şi cei din urmă în împărăția lui Dumnezeu 236.6 şi urm.
Cerul şi iadul, reflectă starea spirituală a omului 33; 237
Cometele (ca vestitori de războaie) 166.11
Cometele şi meteoriții (natura lor) 166; 232; 233.9
Comorile pământeşti (avertisment împotriva acumulării lor) 193.7
Concepția corectă despre funcțiile şi rangurile lumeşti 143.3-5
Conştiința nemuririi la strămoşi 68.2 şi urm.
Conştiința nemuririi, de care beneficiază doar cei ce urmează Cuvântul 67.7
Copiii şarpelui şi ai balaurului 62.12
Credința adevărată şi credința oarbă 177.6-10
Credința căreia îi este suficient Cuvântul este lăudată de Domnul nostru Iisus Hristos 188
Credința slabă (cauza ei) 146.6
Critică la adresa acțiunilor celor trei magi de la Răsărit 39
Crucificare (despre) 169
Cunoaşterea lui Dumnezeu şi iubirea de Dumnezeu (calea spre El) 111

Cuvintele greu de înțeles ale Domnului nostru Iisus Hristos necesită explicații 45; 46; 48
Dărâmarea idolilor prin cuvântul rostit de Iisus 93; 94
Demascarea celor trei medici evrei de către Iisus 84
Distrugerea Templului şi învierea lui Iisus 153.8
Diversitatea creaturilor; scopul ei 53; 152.7-12
Dezvoltarea liberă a omului, spre a deveni un copil al lui Dumnezeu 133
Diavolul din om 10.11 şi urm.
Divinitatea din Omul Iisus 89; 90.8 şi urm.
Divinizare (cea adevărată) 57.21
Duhul cel curat nu cunoaşte timp şi spațiu 28.9
Duhuri ale luminii, care s-au manifestat preponderent în cei trei magi de la Răsărit 40
Duhuri rele, esența lor 70; 71
Dumnezeu ca om desăvârşit 135.1
Eclipsa de lună (cunoscută esenienilor) 156
Eden 207
Elizeu 94
Esența lui Dumnezeu 110; 226.8 şi urm.
Evanghelia bucuriei 18
Exemplul personal prin fapte bune - cea mai bună învățătură 161.1-5
Faptele oamenilor sunt rodul Grației Divine 144
Fariseii în Betania 5
Fariseii, cearta lor privind ordinea aşezării la masă 7.11.
Fariseii, îndoielile lor privind misiunea mesianică a Domnului nostru Iisus Hristos 210
Fariseii, țintuirea lor pe loc de către Domnul nostru Iisus Hristos şi apoi eliberarea lor 5.8-12; 6.9
Femeia adulteră în fața Domnului nostru Iisus Hristos 197; 201
Ființa şi Voința lui Dumnezeu 135.
Ființele de pe partea ascunsă a Lunii 157.21
Fiul Omului, semnul Său va fi văzut pe cer 174.9
Formarea cea dreaptă a oamenilor 124
Funcția şi onorurile lumeşti sunt o grație 143
Furtuna din noapte 12
Gânduri ale Domnului nostru Iisus Hristos în timpul cinei 44
Ghidarea divină a omenirii; îndoielile lui Lazăr 175; 221
Grija lui Iisus față de familiile ucenicilor 58.6
Grija pentru ziua de mâine 193.7 şi urm.
Hangiul din Ierusalim, rudă a lui Iisus 147.7 şi urm.
Hanoh - locuitorii din acest ținut şi soarta lor 225.9
Hărnicie şi austeritate, dar nu zgârcenie 227.7 şi urm.
Hoții de plute; dreapta judecare a lor de către Domnul nostru Iisus Hristos 115; 116
Hrana, cea adevărată, pentru Viața Veşnică 202.9
Hrănirea celor peste cinci mii de oameni 41
Iadul (luptele din interiorul lui) 238
Iertarea păcatelor prin renunțarea completă la a mai păcătui 19.4
Ierusalimul cel nou 13.3
Ierusalimul (prorocirea dispariției sale) 153.5; 154.14; 173; 207
Iisus este Dumnezeu însuşi 6.12
Iisus îl apără pe diavolul învinuit atunci pe nedrept 146.20

Iisus îl învie pe fiul vameşului, Iorab 82; 83
Iisus păşeşte pe apă 42.15 şi urm.
Iisus, ca tămăduitor al nervului bolnav al Marelui Om Cosmic 247.2
Ilie, acuzația sa la adresa fariseilor 9.1 şi urm.
Independența spirituală se poate obține doar pe calea trecerii prin materie 133.11
Infinitatea şcolilor din lumea de dincolo 65.5 şi urm.
Invenții modeme - inspirate de Domnul nostru Iisus Hristos 234.7 şi urm.
Invențiile modeme, prevestite de Iisus 101.13 şi urm.
Ioan şi Matei consemnează învățătura 145.1
Ispita, necesară pentru dobândirea adevăratei forțe a vieții 52
Iubirea, cea pură (valoarea ei de hrană spirituală) 138.11
Iubirea de aproapele (constă şi în a da sfaturi bune în chestiuni gospodăreşti) 22.12; 222.2.
Iubirea de aproapele - îi conferă omului deplina asemănarea cu Dumnezeu, în sufletul său 228.5
Iubirea de sine - l-a împins pe om într-o noapte adâncă 134.4
Iuda - descrierea lui, făcută de Domnul nostru Iisus Hristos 47
Iuda Iscarioteanul (materialismul său) 100.1 şi urm.
Iuda Iscarioteanul (modul său de viață) 35
Iudeii din Templu (atacul acestora) 147
Iudeii din Templu (îndărătnicia lor) 4
Iudeii (cauza fricii lor față de moartea trupului) 68.8
îmbuibarea (condamnarea ei) 51.4
Împărăția lui Dumnezeu = Învățătura lui Iisus 220.6 şi urm; 231.9
încrederea deplină în victorie a Domnului nostru Iisus Hristos 21.13
înfumurarea şi iubirea de sine (împiedică cunoaşterea lui Dumnezeu) 111.3 şi urm.
înfumurarea şi zgârcenia (adânc înrădăcinate în om) 113.9
îngeri şi oameni (misiunile lor de viață) 190
îngerii - prezența lor vizibilă ar putea afecta liberul-arbitru al omului 225
îngerii şi animalele sunt creații ale înțelepciunii lui Dumnezeu 190.8 şi urm.
îngerii (esența lor) 189.7
îngerii, lumea lor dezvăluită romanilor 189
înțelepții de la Răsărit (acțiunile lor) 37; 38
înțelepții de la Răsărit, numele lor 37.9
întruparea Domnului (pentru învingerea iadului) 239; 240
întruparea lui Dumnezeu (pentru desăvârşirea vieții oamenilor) 63
învățătorii falşi (aşa-zisele lor minuni) 22.6
învățătura lui Iisus (pervertirea acesteia de către duhurile rele) 22.1 şi urm.
învățătura (pervertirea ei de către oamenii materialişti) 21.16
învierea trupului în ziua de apoi 54
învierea Domnului nostru Iisus Hristos (prorocirea făcută de El) 169.9
învierea fiicei hangiului 73
înzestrarea cu puteri vindecătoare a unui medic 91.5 şi urm.
Joses şi Joel, frați ai lui Iisus 80.11
Judecarea şi pedepsirea 244
Judecata de apoi (prorocirea lui Iisus despre timpurile actuale) 174
Judecata aspră a lui Dumnezeu față de cei necredincioşi 110.1 şi urm.
Kauka ('stăncuță') 137.13
Lazăr şi templierii (presiunile acestora din urmă asupra lui) 36.7; 152.1-7
Lazăr (moştenitorii săi) 167.9

Libertatea de voință a omului 205.5-7; 225.7 şi urm.
Libertatea de voință a sufletului 14.6 şi urm; 169.6
Lucrările Domnului nostru Iisus Hristos în Capadochia şi Siria 81
Lumea cea nouă (prorocită de Iisus) 153.9 şi urm.
Lumină (spirituală şi cosmică) 30
Luptele din lumea animală 132; 133.7 şi urm.
Mama Irodiadei - mituită de evreii din Templu 9.4
Marele Om Cosmic = fiul rătăcitor 245.4; 246.8
Marele Om Cosmic, în univers 245
Maria Magdalena - vindecarea ei de către Iisus 185; 186.9 şi urm.
Maria şi Iosif, viața lor pământească 25.24; 34.10; 36.3
Materia reprezintă substanță sufletească solidificată 133.3
Materia (caracterul ei efemer) 20
Materia (necesitatea caracterului ei efemer) 154
Materia (transformarea ei în element spiritual) 226.9-16
Materia (recipient temporar al elementului spiritual) 154.7
Materia (necesitatea de a redeveni spirituală) 133,3
Maturitatea în dezvoltarea omului 27
Maturizarea vieții sufletelor 67.7
Menirea oamenilor: să devină spirite pure, după asemănarea lui Dumnezeu 54.8
Milostivenia lui Dumnezeu (trei parabole ale Domnului) 242
Miracolul construirii sălii, la hangiul din Cana 80.11 şi urm.
Minunea plutelor de pe Eufrat 90.3-6
Minunea vinului 21
Minuni şi învățături, diferitele Lor efecte 178
Minunile constrâng, cuvântul eliberează 33.16
Miracolul ospățului, al dilatării spațiului şi al aprinderii lămpilor în hanul lui Lazăr 209
Miracolul navelor plutind în susul fluviului 128.7 şi 22
Misiunea Domnului nostru Iisus Hristos pe pământ 188.9
Misterul lui Dumnezeu în inima omului 79.17-19
Misterul Trinității 229; 230
Misterul Trinității în Dumnezeu 230.2-6
Misterul Trinității în om 230.7-11
Momentele zilei, corespondența lor spirituală 193.1-6
Monarhii, drepturile lor speciale 118.6 şi urm.
Munca în via Domnului nostru Iisus Hristos 21
Muntele Măslinilor (descrierea făcută de Domnul) 172.7 şi urm.
Măiestria vieții 87.13
Natura divină şi cea umană 31
Natura, reprezentând idei întrupate ale lui Dumnezeu, însuflețite de Vrerea Sa 75
Naturalul şi spiritualul merg mână în mână 72
Necredința omului (cauze) 224.6 şi urm.
Nemurirea sufletului omenesc 67
Nevestele preoților, iertarea lor de către Iisus 102; 103
Nicodim şi fariseii 171
Nicodim (referire la descendența lui Iisus din David) 171.4
Oamenii cu talente multiple au şi îndatoriri multiple 139.1-3
Oamenii - diversitatea lor, determină diferite metode de învățătură 152.12; 153.1-4
Oamenii altor pământuri, creaturi ale înțelepciunii lui Dumnezeu 190.11

Oamenii de lume - educarea lor în şcolile din lumea de dincolo 151.2
Oamenii de lume, natura lor nespirituală 59; 60
Oamenii de pe Lună, încarnarea lor pe Pământ 120.7 şi urm.
Oamenii din vremea lui Noe 64
Oamenii înrobiți materiei nu sunt copii ai lui Dumnezeu 157.18
Oamenii pământeni, mai presus decât îngerii în ierarhia lui Dumnezeu 190.4
Oamenii, soarta lor 157.14 şi 19
Ochiul material şi cel spiritual 157.4
Olimp.81, 189,210
Omenire - evoluția ei spre cunoaşterea lui Dumnezeu 204
Omniprezența lui Dumnezeu în Iisus 231
Omniprezența, în spirit, a Domnului nostru Iisus Hristos 236.1-5
Omul cel bogat şi lucrătorii săi 117
Omul spiritual, dezvoltare interioară 87; 88
Omul, ambivalența capacității sale de a merge spre diavol sau spre Dumnezeu 165.8
Omul, cauzele pieirii sale 76.1
Omului maturizat spiritual nu-i mai este necesar trupul material 154.4
Opera de învățare în Templu a Domnului nostru Iisus Hristos 196; 198; 199
Opera de mântuire a Domnului nostru Iisus Hristos prin întruparea Sa şi prin învățătura Sa 239.5
Oracolul din Dodona 108.2
Parabola despre aşchia din ochiul aproapelui şi parul din propriul ochi 222.19
Parabola despre farisei şi vameşi 51 şi urm
Parabola semănătorului, corespondența spirituală 65.10 şi urm.
Parabola lucrătorilor din vie 176
Paradis: 174
Perioadele de câte 2000 de ani pe pământ 76.10
Pescuitul miraculos 34; 50
Pescuitul pe Eufrat 112
Petru explică de ce îl urmează pe Iisus 58
Piatra, miracolul îngerului 189.9-12
Planetariul creat de Iisus 120.5; 122.5 şi urm.
Pogorârea Duhului Sfânt, promisă de Iisus 142.8; 144.12
Poporul evreu, rolul lui pentru mântuirea omenirii 126
Porunci pentru comercianți şi vameşi 92.4 şi urm.
Porunca privind vindecarea gratuită a sărmanilor 92. l şi 3
Postul şi penitența 51
Povățuirea preoților păgâni 95
Povățuirea religioasă, caracterul ei just 113
Preoții evrei devin ucenici ai Domnului 11; 15; 16
Preoții Templului, intrigile lor 17
Primii născuți, cum erau educați în Templu 17
Prânzul miraculos de la Serrhe 138
Proba de viață în trup, pentru sufletele care au trăit înaintea lui Lisus 65.2
Profeții despre Ierusalim 41.4
Prorocii, cei adevărați şi cei falşi 150; 235
Prorocirea Domnului nostru Iisus Hristos despre timpurile noastre 149; 150.14; 151.12
Prorocirea lui Isaia, interpretată de Agricola 212
Prorocirea mântuirii şi pentru păgâni 3.3

Purtătorul revelației are deplină libertate de voință 177.1-5
Păcat şi jertfă 206
Păcatul împotriva spiritului 204.11
Pământul, spiritual şi nepieritor 20.14
Pământul, ca leagăn pentru copiii lui Dumnezeu 174.13
Pământul, şcoală pentru copiii lui Dumnezeu 61.6 şi urm.
Pâinea vieții 43
Rabinul-şef al sinagogii din Capernaum 78; 141
Raka = ‚om perfid' 244.6
Referirea lui Iisus la învierea Sa 85 (vezi şi Crucificare)
Regulus în constelația Leului - Soare Central Primordial 247.8
Reîncarnarea, doar pentru atingerea filiației divine 61; 65.2
Relația iad-lume 240.6
Relația suflet-spirit-trup 13.8; 219
Relația Tată-Fiu 144.14
Renaşterea în spirit, necesară pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu 158.12
Respingerea ideii (de către Iisus) de a fi rege pământesc 42.5
Revelațiile, adevărate şi false 150
Rugăciunea făcută pentru motive lumeşti nu va fi nicicând ascultată de către Dumnezeu 180.8
Rugăciunea şi vestimentația fastuoasă 123.12 şi urm.
Rugăciunile pentru comunitate trebuie făcute discret şi cu smerenie 123.10 şi urm.
Rugăciunile şi serviciul divin 123
Rămăşagul dintre Agricola şi fariseu 211
Sabatul şi faptele bune 223.1
Sabatul şi soarele 5.13; 6.18
Saducheii şi cinicii resping ideea nemuririi 68.5 şi urm.
Semne din lumea cealaltă 225.20
Semnificația spirituală a înmulțirii pâinilor 42
Sentința cea dreaptă din partea Domnului nostru Iisus Hristos 118.17 şi urm.
Severitate, doar în anumite momente 161.6 şi urm.
Sfântul Duh va apărea abia după înălțarea lui Iisus 170.5
Sfârşitul lumii şi judecata 76.8-10
Sfârşitul unei epoci a omenirii 207.12 şi urm.
Sfaturi pentru mamele care alăptează 80.8 şi urm.
Simion şi Ana (povestea lor) 107.4
Simțul frumosului, parte a adevărului divin 136
Slujitorii altarului trebuie să trăiască de pe urma altarului 193.8
Smerenia ca stadiu premergător al nemuririi 21.12
Smerenia ajută sufletul să se desprindă de carne 111.5
Soarele Grației lui Dumnezeu 88.4
Soarele Grației, dobândirea acestuia înseamnă dobândirea măiestriei vieții 88.5
Soarta sinucigaşilor 163.2
Soarta Sodomei 225.11
Somnambulismul 120.6 şi urm.
Sorii dubli 248.12 şi urm.
Spațiul şi timpul 28
Spiritele naturii din om, neevoluate şi rele 187
Spiritul cel veşnic al omului şi Spiritul lui Dumnezeu revelat în om 111.5 şi 8
Spiritul faptei, singurul care însufleţeşte 163.6-8

Spiritul în natură (înmulțirea boabelor de grâu) 32
Spiritul lui Ilie s-a încarnat în Ioan Botezătorul 4.7
Spiritul lui Moise s-a aflat în Zaharia 4.7; 8.5-7
Spiritul în lumea de dincolo: în afara timpului şi spațiului 32.1
Spiritul omului, revelarea lui 85.4
Steaua cea nouă, simbol al Vieții Veşnice 13.1 şi urm.
Stelele, şcoli pentru spirite 160.9
Structura universului 245.5-8: 246
Sufletele asemenea lui Dumnezeu, în chip de guvernatori ai sorilor 228.6
Sufletele de sus şi sufletele de jos. Caracteristici 178
Sufletele pământeşti, mai credule decât sufletele din al te lumi 177.6
Sufletele animalelor, esența lor spirituală 67.12 şi urm.; 165.11 şi urm.
Sufletul este creatorul propriei sale vieți 133.6 şi 9
Sufletul, esența sa 218
Supărarea, urmările ei dăunătoare 140
Sărbătorirea sabatului, cea dreaptă şi cea falsă 223
Şarpele de mare cel imens, elucidarea naturii sale 62.8; 66.7-9
Şarpele, miracolul făcut de Petru 135.12 şi urm.
Şarpele, regele animalelor 114.3
Șerpii ca păzitori ai casei 114.4 şi urm.
Școlile din lumea cealaltă 65.3
Teama de moarte, cauza ei 68
Teci globale (mişcările lor) 248
Telescopul, cunoscut de vechii egipteni 234.1 şi urm.
Templierii disprețuiți de mulțime 203
Templul înțelepciunii de la Serrhe 137
Templul Jabusimbil, simbolurile sale 214.6 şi urm.
Templul Zeului Necunoscut de la Atena 130.2
Timpul terestru şi veşnicia 13.10
Tiranii, acceptați doar temporar pentru evoluția omenirii 118.9
Toleranța Domnului nostru Iisus Hristos față de Iuda Iscarioteanul 49
Tonia, îndoielile sale în legătură cu Domnul nostru Iisus Hristos 145.5 şi urm.
Treaptă de viață, superioară 133.4
Trupul spiritual, renăscut din faptele bune 54.9 şi urm.
Tâlharii de pe fluviu, aducerea lor pe calea cea bună 127
Ucenicii lui Isus trebuie să fie detaşau de cele lumeşti 220.5
Ucenicii lui Iisus trebuie să fie veseli .şi senini 18.10-14
Ucenicii de sorginte păgână ai lui Iisus, trimiterea lor în lume 144.11 şi urm.
Universul 192
Universul Lunii, influențele ei 120
Universul solar, dimensiunile sale 226.2 şi urm.
Ura pe care o manifestă oamenii față de Iisus 146.8
Valurile furioase, provocate de Voința Domnului nostru Iisus Hristos 57
Vasul fariseilor, țintuit pe loc în largul mării 74; 77.2-5
Vederea interioară a sufletului - nu poate fi perturbată de nicio lumină terestră 157.6
Vederea pur spirituală - cea ele a treia vedere sau viziunea profundă a Spiritului 191.3
Vedez Da = ‘cea care conferă revigorare şi vindecare' 1.5
Viața de dincolo de moarte 104; 106.7 şi urm; 107; 215; 219
Viața din lumea de dincolo, o viață activă 226.16
Viața desăvârşită, liberă, după moartea trupului 131.13

Viața neprihănită luminează Spiritul 68.8
Viața omului şi necesitatea deplinei libertăți de voință 63. 9 şi urm.
Viața trupească, trebuie să servească pentru dobândirea Vieții celei Veşnice a sufletului 162.11
Vindecarea bolnavilor la scăldătoarea Betesda l
Vindecarea bolnavilor, şi de la distanță, în numele lui Iisus 180.3
Vindecarea copilului hangiului din Cana 80
Vindecarea miraculoasă a fiului căpitanului din Samosata 129
Vindecările miraculoase din satul de pescari de pe Eufrat 97; 98; 99
Viziunea Lunii, prin intermediul ochiului spiritual 157.8
Viziunea lui Daniel, explicată de Iisus 101
Viziuni (Simion şi Ana) 107.4
Viziuni (Zaharia) 107.5
Viziunile din lumea cealaltă, presupun o stare de maturitate spirituală 225.17
Voința omului, unită cu aceea a lui Dumnezeu 135.4-6
Voința omului, subordonată Voinței lui Dumnezeu 143.10-14
Voința Divină, singura bună 143
Viziunea spiritelor, posibilă doar cu ochii minții 125.2
Zăcământul de țiței dăruit lui Lazăr 167
Ziua de Apoi - ziua în care sufletul părăseşte trupul 54.11

INDEX AL PERSOANELOR

(Cifrele indică numărul capitolului)

Domnul începe şi încheie: 1-248
Aaron:8, 16, 17, 168,206
Abgarus, rege: 140
Avraam: 8, 150, 175, 180, 199, 200, 221, 225
Absalom: 242
Adam: 6, 14, 65, 149, 150, 154, 175, 221, 229
Agricola: 188, 189, 190, 192, 194, 203, 208, 209, 218,219,221,222,240
Ana: 107, 170
Andrei: 97, 144, 159,236
Apollo:93, 105
Aristotel: 31, 64
Atlas: 214
Augustus, împărat: 170,171
Bachus: 214
Baltazar: 37
Belzebut: 78, 140, 141, 147, 153, 166, 168, 179
Cain: 175
Cornelius: 142
Hristos: 22, 46, 151, 159, 163, 170, 177, 179, 180, 205, 234, 235
Cronos: 96
Cyrenius: 142, 144
Daniel: 101
David: 23, 68, 101, 147, 170, 171, 173, 185, 210, 227, 242
Diogene: 68, 105, 107, 109, 111, 125, 132
Elisei: 224

Enoh: 216, 221
Enos: 221
Esculap: 129
Faraon: 8
Filip: 41,235, 236
Gabriel, arhanghelul: 229
Gaspar: 37
Harma: 107
Harun: 225
Hercule: 141
Iacov: 8, 81, 102, 150, 175, 180, 200, 221
Iair, fiica sa: 78
Iehova: 3, 31, 75, 76, 84, 100, 123, 139, 149, 153, 200, 202, 205, 206, 210, 216, 218, 225, 229, 233
Iehova-Savaot: 48, 239
Ieremia: 145, 239, 242
Iisus: 2, 25, 40, 58, 70, 79, 91, 170, 185, 208
Icar: 214
Ilie: 3, 4, 840, 13, 101, 150, 210, 224
Ioachim: 170
Ioan, apostolul: 74, 146, 159, 222
Ioan Botezătorul: 3, 4, 10, 25, 59, 107, 149, 210, 239
Ioan, ucenicul preferat: 5, 26, 41-43, 74, 91, 145, 151,154, 159. 193,207,235
Iona: 154, 178
Iorab: 83, 84, 90, 93, 98, 107, 122, 126, 131
Iored: 90-95, 97, 100-106, 108, 112, 116, 118, 122, 126, 128, 131
Iosif, tatăl pământesc al lui Iisus: 25, 34, 44, 58, 78,80, 148, 170
Iosif: 8
Iosua: 150
Iov: 214
Irod: 9, 37, 182, 208
Irodiada: 9
Isaac: 175, 180, 200, 221
Isaia: 147, 148, 211, 212, 216, 239
Isia: 219
Isis: 67, 85, 86, 131
Iuda Iscarioteanul: 24, 26, 34-36, 47, 49, 77, 79, 100, 102, 106, 207
Joel: 25, 80
Joses: 35, 80
Jupiter:96, 108, 188
Kenan:216, 221
Kisjonah: 18, 22, 25, 26, 33-36, 50
Lameh:216, 231
Lazăr: 4-7, 12, 13, 15, 16, 18-20, 22-25, 36, 40, 41, 146, 148, 152, 155-160, 164-169, 171-173, 175-179, 180-186, 194, 200-202, 206-209, 222, 227, 238, 232, 235, 236, 241, 242, 245, 248
Lot: 225
Lot, soția lui: 5, 225
Mahal: 160
Marcu: 26, 28, 63

Maria Magdalena: 185, 186, 194
Maria, mama Domnului nostru Iisus Hristos: 34, 36,80, 148, 170
Maria, sora lui Lazăr: 15, 18, 25
Marta, sora lui Lazăr: 15, 18, 25, 152, 158
Matei, ucenicul: 25, 145,146, 148, 159, 161
Matias, hangiul: 49, 140, 141, 145, 231
Melchior: 37
Melchisedec: 1,221
Mercur: 105
Mesia: 4, 5. 18, 44, 58, 78,141, 170,184,196,198,, 200, 203, 206, 208-211, 216, 219, 221
Minerva:93, 103
Moise: 4, 6, 8-11, 13, 14, 17, 21, 23, 43, 46, 47, 58, 64, 67, 80, 91, 101, 104, 106, 144-148, 150, 168, 173, 175,177,193, 197, 200, 205, 206, 209, 210, 212, 213, 216, 220-225, 229, 233, 235, 239
Nabucodonosor: 33; 240
Nahor: 225
Nathanael: 47, 97, 159, 169, 207
Neptun: 112
Nicodim: 171
Noe: 26, 62, 64, 150, 160, 174, 175, 213, 221
Orfeu: 214
Petru: 6, 36, 41, 46, 47, 58-60, 65, 74, 101, 114, 115,126,128,135, 146,152, 159,161, 167,187, 228, 229,235
Philopold: 25-27, 29-31, 33, 34, 36, 52, 178
Pitia: 137,215
Platon: 203
Pluto: 203
Ptolemeu: 96
Samuel: 76, 106, 150, 216
Satana: 100, 114, 146, 151, 165, 199, 205, 207, 214, 240
Saul: 106, 165
Savaot:212
Sesostris: 219
Set: 231
Simion: 107, 170
Simon din Cana: 150
Simon Iuda (Petru): 58, 59, 74, 146
Socrate:31,64, 97, 104
Solomon: 8, 41, 53, 58, 69, 101, 173, 180, 193, 217,242
Terah: 225
Toma: 100, 145, 231
Triton: 112
Zaharia: 4, 8, 10, 11, 16, 17, 107, 205
Zeus: 84, 93, 96, 149

Alte persoane:

Un hangiu; patru copii ai lui Iuda Iscarioteanul; un cetățean bogat; fiica unui hangiu; un vameș; trei doctori; un șef al pescarilor; un spirit; conturul luminos al unei făpturi; un căpitan; o femeie adulteră; farisei; cărturari; romani; greci; evrei; templieri; tâlhari; duhuri ale pământului; duhuri primitive; preoți și preoțesc păgâne; îngeri.

INDEX GEOGRAFIC

(Cifrele indică numărul capitolului)

Antichia: 140
Arasaxa: 115
Atena: 177
Babilon: 141, 149, 174, 199, 240
Botra: 239
Retarda: 2, 4, 23-25, 40, 41, 45, 146, 148, 158, 159, 164, 168, 169, 172, 183, 20L 202, 209, 232
Betesda, scăldătoarea: l, 56, 57
Betleem: 22-24, 37, 38, 57, 81, 139, 147, 170, 171, 208
Cana: 59, 80, 81
Capernaum: 41-43, 45-47, 62, 66, 77, 127, 140-142, 146, 231
Capadochia:81, 140
Caucaz: 137, 141, 166
Cezareea lui Filip: 63, 145, 231
Chotinodora: 81, 100, 126, 128-131, 137, 140, 144, 153, 231
Cilicia: 81
Cyrrhus: 140
Damasc: 6, 10, 12, 79
Deba: 140
Delfi: 106, 108, 137,215
Deucalion: 213
Diadeira (Diathira): 96, 233
Dodona: 108
Edom: 239
Endor, vrăjitoarea din: 106
Eufrat: 81, 90, 97, 131, 140, 141, 145, 152, 153, 154
Ghenizaret: 25
Gomora: 60, 150, 174, 175, 225, 238
Han oh: 160
Ierihon: 150
Ierusalim: l, 2, 4-6, 13, 15, 16, 18-20, 34, 36, 37, 41, 45, 49, 56, 57-62, 73, 78, 79, 84, 85, 90, 100, 101, 109, 126, 127, 141, 145, 146, 148, 153-155, 158, 164, 167, 169, 171-174, 180, 181-183, 201, 202, 107, 214, 224,228
Ierusalimul cel nou: 13
Iordan: 9, 20, 36, 146, 172, 229
Jabusimbil: 214
Kane: 178
Kidron: 172
Kis: 25, 34, 50, 178
Lacotena: 115, 116, 118
Liban:154
Malaves: 112, 126, 153
Marea Adriatică: 134
Marea Asiatică: 94, 95
Marea Caspică: 131

Marea Galileei: 25, 36, 41, 77, 115
Marea Moartă: 36, 150
Melite:81,89
Melitene: 126, 137
Memfis: 37, 218, 234
Muntele Măslinilor: 172, 180, 200, 201, 202
Nazaret: 25, 58, 70, 72, 73, 78, 141, 148, 159, 170
Ninive: 150, 154
Pyrrha: 213
Roma: 9, 28, 36, 60, 78, 86, 91, 92, 131, 132, 134, 138, 142, 144, 152, 155, 177, 181-184, 186, 199, 205, 208,210-212
Saguntus: 215, 218
Sahara: 213
Salem: 207, 221,225
Samaria: 25, 37, 64, 79, 231
Samosata: 81, 115, 116, 126-128, 138, 140, 142, 153
Serrhe: 115, 118, 126, 129, 132, 135, 137, 140, 141, 144, 153
Sidon: 102, 104, 131, 144
Sinai: 6, 8, 198, 200, 235
Sion:212, 239
Sodoma: 60, 150, 174, 175, 225, 238
Tiberias: 41-43, 73, 74, 77, 146
Tonosa: 115
Zaona: 115
Zeugma: 140

Cuprins

Domnul şi templierii
Evanghelia după Ioan Capitolul 5

Capitolul 1- Vindecarea unui bolnav la scăldătoarea Betesda (Evanghelia după Ioan 5/1-13).....**1**
Capitolul 2 - Domnul nostru Iisus Hristos mărturiseşte despre Sine şi despre misiunea Sa mesianică (Evanghelia după Ioan 5/14-27).....**2**
Capitolul 3 - Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre mărturia lucrărilor Sale (Evanghelia după Ioan 5/28-39).....**3**
Capitolul 4 - Despre îndărătnicia evreilor din Templu (Evanghelia după Ioan 5/40-47).....**4**
Capitolul 5 - Fariseii în Betania.....**6**
Capitolul 6 - Mărturisirea fariseilor.....**7**
Capitolul 7 - Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi pe colina de lângă Betania.....**9**
Capitolul 8 - Moise şi Ilie apar la chemarea Domnului nostru Iisus Hristos. Acuzațiile lui Moise la adresa templierilor iudei.....**10**
Capitolul 9 - Acuzațiile lui Ilie.....**12**
Capitolul 10 - Preoții se acuză pe ei înşişi.....**13**
Capitolul 11 - Bunele intenții ale preoților iudei proaspăt aduşi pe calea cea bună.....**14**
Capitolul 12 - Furtuna din timpul nopții.....**15**
Capitolul 13 - Steaua cea nouă şi Noul Ierusalim. Condiția pentru a dobândi Viața cea Veşnică.....**17**
Capitolul 14 - Confesiunea unui preot iudeu **18**

Capitolul 15 - Preoții iudei devin ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos.....**20**
Capitolul 16 - Preoții convertiți părăsesc Templul **21**
Capitolul 17 - Uneltirile egoiste ale preoților din Templu.....**23**
Capitolul 18 - O evanghelie a bunei dispoziții …….. **24**
Capitolul 19 - Curățirea de păcate.....**25**
Capitolul 20 - Caracterul trecător al materiei ……**26**
Capitolul 21 - O minune a vinului. Despre munca în via Domnului nostru Iisus Hristos **28**
Capitolul 22 - Falşii propovăduitori ai Evangheliei **30**
Capitolul 23 - Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi la Betleem. Vindecarea şi îngrijirea mai multor bolnavi.....,.....**31**
Capitolul 24 - Vindecările făcute de Domnul nostru Iisus Hristos în orăşelul de lângă Betleem.....**32**
Capitolul 25 - Domnul nostru Iisus Hristos merge la Kisjonah.....,.....**34**
Capitolul 26 - Întrebările filozofice ale lui Philopold.....**36**
Capitolul 27 - Evoluția gradată a omului spre maturitate.....**37**
Capitolul 28 - Timpul şi spațiul.....**39**
Capitolul 29 - Despre măsura puterii..... **40**
Capitolul 30 - Despre puterea luminii.....**41**
Capitolul 31 - Despre natura divină şi natura umană a Domnului nostru Iisus Hristos.....**41**
Capitolul 32 - Spiritualul în natură.....**42**
Capitolul 33 - Despre cer şi iad..... …….**44**
Capitolul 34 - O mare captură de peşte.....**46**
Capitolul 35 - Iuda Iscarioteanul în casa lui Kisjonah.....**47**
Capitolul 36 - Plecarea de la Kis şi sosirea la hangiul lui Lazăr.....**49**
Capitolul 37 - Înțelepții din Persia.....**50**
Capitolul 38 - Despre ceea ce ştiau să facă cei trei înțelepți.....**52**
Capitolul 39 - Un scop nobil nu justifică mijloacele murdare.....**54**
Capitolul 40 - Influența spiritelor luminii.....**55**

La Marea Galileei - Evanghelia după Ioan Capitolul 6

Capitolul 41 - Domnul nostru Iisus Hristos hrăneşte peste cinci mii de oameni (Evanghelia după Ioan 6/1-15) **57**
Capitolul 42 - Ucenicii călătoresc pe mare spre Capernaum (Evanghelia după Ioan 6/16-21)……**59**
Capitolul 43 - Pâinea vieții (Evanghelia după Ioan 6/22-35).....**61**
Capitolul 44 - Misiunea Domnului nostru Iisus Hristos pe pământ. Trupul şi sângele Domnului (Evanghelia după Ioan 6/36-58).....**63**
Capitolul 45 - Cum a judecat poporul cuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos (Evanghelia după Ioan 6/59-64) **65**
Capitolul 46 - Ucenicii Domnului nostru Iisus Hristos sunt puşi la încercare (Evanghelia după Ioan 6/65-70) **66**
Capitolul 47 - Iuda Iscarioteanul (Evanghelia după Ioan 6/71) **67**
Capitolul 48 - În ospeție la hangiul din Capernaum **68**
Capitolul 49 - De ce îl tolerează Domnul nostru Iisus Hristos pe Iuda Iscarioteanul.....**70**
Capitolul 50 - Un pescuit bogat. Peştii de soi nobil **71**
Capitolul 51 - Despre post şi pocăință. Pilda fariseului şi a vameşului (Evanghelia după Luca 18/9-14).....**72**
Capitolul 52 - Despre ispită şi slăbiciuni. Gândirea trebuie exersată.....**74**
Capitolul 53 - Despre menirea creaturilor.....**76**

Capitolul 54 - Învierea trupului.....**77**
Capitolul 55 - Despre boli şi despre moartea prematură.....**78**
Capitolul 56 - Cauzele principale ale bolilor.....**79**
Capitolul 57 - Valurile cele furioase..... …..**81**
Capitolul 58 - Petru şi cetățeanul cel bogat din Capernaum.....**83**
Capitolul 59 - Despre natura oamenilor de lume **87**
Capitolul 60 - Indiferența negustorilor față de cele spirituale.....**90**
Capitolul 61 - Despre reîncarnare. Pământul ca scoală pentru copiii lui Dumnezeu.....**91**
Capitolul 62 - Imensul şarpe marin.....**92**
Capitolul 63 - Motivul întrupării lui Dumnezeu.....**94**
Capitolul 64 - Necredința ca semn al dezvoltării de sine stătătoare a oamenilor. Comparație între oamenii de pe vremea lui Noe şi cei de pe vremea lui Iisus …….. **96**
Capitolul 65 - Cum erau călăuzite sufletele în lumea de dincolo înaintea întrupării lui Iisus. Despre Împărăția Cerurilor.....**98**
Capitolul 66 - Lăcomia rabinului-sef din Capernaum **101**
Capitolul 67 - Despre nemurirea sufletului omenesc.....**102**
Capitolul 68 - Cauzele fricii de moarte.....**104**
Capitolul 69 - Iubirea divină; grija sa față de oameni şi înțelepciunea sa.....**105**
Capitolul 70 - Parcela de pământ scufundată.....**107**
Capitolul 71 - Despre natura duhurilor rele.....**108**
Capitolul 72 - De ce Providența permite influența duhurilor asupra fenomenelor naturale.**109**
Capitolul 73 - Readucerea la viață a fiicei înecate a hangiului.....**110**
Capitolul 74 - Ce s-a petrecut cu fariseii pe marea cea agitată.....**112**
Capitolul 75 - O modalitate corectă de a contempla natura.....**113**
Capitolul 76 - Cauzele decăderii oamenilor. Teocratic şi regalitate. Sfârşitul lumii şi Judecata……**114**
Capitolul 77 - Pe un munte de lângă Capernaum **116**
Capitolul 78 - Hangiul şi rabinul discută despre Domnul nostru Iisus Hristos ……...**117**

Domnul în nordul Galileei - Evanghelia după Ioan Capitolul 7

Capitolul 79 - Despărțirea de hangiul din Capernaum. Cuvântul interior, manifestat ca o taină a lui Dumnezeu în inima omului (Evanghelia după Ioan 7/1).....**119**
Capitolul 80 - Vizita la hangiul din Cana. Vindecarea unui copil bolnav. O Evanghelie pentru mamele care alăptează.....**121**
Capitolul 81 - Domnul nostru Iisus Hristos în nordul Galileei.....**122**
Capitolul 82 - Ucenicii şi vameşul cel sever.....**124**
Capitolul 83 - Domnul nostru Iisus Hristos îl readuce la viață pe fiul vameşului.....**125**
Capitolul 84 - Cei trei doctori sunt dați afară ……...**126**
Capitolul 85 - Arta vieții.....**128**
Capitolul 86 - Domnul nostru Iisus Hristos îi învață pe oameni arta vieții.....**129**
Capitolul 87 - Despre revelarea gradată a spiritului în om.....**130**
Capitolul 88 - Bazele desăvârşirii spirituale. Despre Ființa cea misterioasă a lui Dumnezeu ……..**132**
Capitolul 89 - Doctorul şi vameşul vorbesc despre Domnul nostru Iisus Hristos.....**136**
Capitolul 90 - Caracterul omenesc şi cel dumnezeiesc ce sunt prezente în simultaneitate în Domnul nostru Iisus Hristos **137**
Capitolul 91 - Doctorul primeşte de la Domnul nostru Iisus Hristos puterea de a vindeca bolnavii prin aşezarea mâinilor.....**140**

Capitolul 92 - Urmaşii lui Iisus şi câştigul lumesc. Despre vama de protecţie şi despre comerţul cu sclavi. Atitudinea faţă de preoţii păgâni.....**141**
Capitolul 93 - Vizita în dumbrava cea sfântă. Distrugerea idolilor.....**143**
Capitolul 94 - Rugămintea preoţilor privind reconstruirea idolilor. Lacul cel sfânt.....**145**
Capitolul 95 - La masă, în casa vameşului Iored. învăţătura despre viaţă a Domnului nostru Iisus Hristos **147**
Capitolul 96 - Despre astrologie..... …..**148**
Capitolul 97 - Domnul nostru Iisus Hristos vindecă bolnavii dintr-un sătuc de pescari.....**150**
Capitolul 98 - Abilul discurs de apărare al preotului păgân.....**153**
Capitolul 99 - Domnul nostru Iisus Hristos binecuvântează în chip miraculos sărmanul sat pescăresc al lui Iored.....,.. ……**155**
Capitolul 100 - Întoarcerea la Chotinodora.....**156**
Capitolul 101 - Domnul nostru Iisus Hristos explică viziunea lui Daniel..... **157**
Capitolul 102 - Viclenia nevestelor preoţilor păgâni **159**
Capitolul 103 - Nevestele preoţilor îşi manifestă credinţa în Dumnezeu..... **161**
Capitolul 104 - Nevestele cele învăţate au îndoieli cu privire la existenţa lumii de dincolo**163**
Capitolul 105 - Domnul nostru Iisus Hristos îşi arată nemulţumirea cu privire la criticile femeilor celor înfumurate.....**165**
Capitolul 106 - Un cărturar sprijină concepţia despre viaţă a nevestelor preoţilor.....**167**
Capitolul 107 - Relaţia cu lumea de dincolo. Dovezi ale perpetuării vieţii după moarte.....**168**
Capitolul 108 - Meşteşugitul discurs ateist al preotesei.....**170**
Capitolul 109 - Schimbul de opinii dintre cărturar şi soţia preotului.....**172**
Capitolul 110 - Discursul cărturarului despre esenţa lui Dumnezeu.....**174**
Capitolul 111 - Calea spre cunoaşterea şi iubirea lui Dumnezeu.....**176**
Capitolul 112 - Pescarul cel superstiţios de pe Eufrat.....**179**
Capitolul 113 - Despre educaţia religioasă corectă **181**
Capitolul 114 - Exemplul şarpelui.....**182**
Capitolul 115 - Hoţii de lemne.....**183**
Capitolul 116 - Domnul nostru Iisus Hristos şi proprietarii plutelor.....**185**
Capitolul 117 - Povestea despre omul cel bogat şi lucrătorii săi.....**186**
Capitolul 118 - Vinovăţia proprietarilor de plute **188**
Capitolul 119 - Nevestele preoţilor Îl venerează pe Domnul nostru Iisus Hristos.....**189**
Capitolul 120 - Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre lumea lunară şi explică somnambulismul..... ….**191**
Capitolul 121 - Particularităţi ale sufletelor selenare întrupate pe Pământ.....**192**
Capitolul 122 - Domnul nostru Iisus Hristos avertizează asupra pericolului recăderii în sfera materială. Esenţa materiei. Infinitatea lui Dumnezeu **193**
Capitolul 123 - Despre rugăciune şi despre slujba religioasă.....**194**
Capitolul 124 - Despre formarea oamenilor.....**197**
Capitolul 125 - Mentorul nevestelor preoţilor se arată ca spirit.....**197**
Capitolul 126 - Valoarea poporului iudeu, în comparaţie cu păgânii.....**199**
Capitolul 127 - Domnul nostru Iisus Hristos îi supune pe piraţi.....**200**
Capitolul 128 - Domnul nostru Iisus Hristos în Samosata..... **202**
Capitolul 129 - Fiul căpitanului este vindecat de friguri..... **204**
Capitolul 130 - Aducerea pe calea cea bună a preoţilor idolatri.....**205**
Capitolul 131 - Căpitanul roman îşi regăseşte fraţii.....**207**
Capitolul 132 - Căpitanul deplânge natura sângeroasă a animalelor.....**209**
Capitolul 133 - Învăţătura despre suflet. Esenţa şi scopul materiei. Dezvoltarea liberă, independentă a omului pentru a deveni un copil al Domnului.....**210**
Capitolul 134 - Căpitanul povesteşte despre ilirul cel înţelept.....**212**

Capitolul 135 - Persoana lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu şi voința omului. Puterea voinței……**213**
Capitolul 136 - Simțul frumosului, o floare a adevărului.....**215**
Capitolul 137 - Vizita la Templul înțelepciunii.....**216**
Capitolul 138 - Prânzul cel miraculos din casa comandantului. Natura iubirii şi efectele ei.....**219**
Capitolul 139 - Comercianții evrei.....**220**
Capitolul 140 - Întoarcerea la Capernaum. Predica uriaşului către evrei..... **222**
Capitolul 141 - Atacul nereuşit al rabinului-şef.....**224**
Capitolul 142 - Căpitanul încearcă să-l tocmească pe uriaş şi pe frații săi pentru Roma. Faptele de iubire sunt adevăratele merite în fața lui Dumnezeu.....**226**
Capitolul 143 - Despre funcție şi onoruri. Totul este Grație Divină, doar buna-credință este un merit. Despre conştiința propriei nimicnicii (Evanghelia după Luca 17/10).....**228**
Capitolul 144 - Faptele oamenilor se datorează Grației Divine.....**231**
Capitolul 145 - Reproşurile ucenicilor şi îndoielile lor.....**233**
Capitolul 146 - Ucenicii nemulțumiți pleacă singuri la Ierusalim la Sărbătoarea Corturilor. Domnul nostru Iisus Hristos se duce în taină pe urma lor (Evanghelia după Ioan 7/2-13).....**234**
Capitolul 147 - Domnul nostru Iisus Hristos în Templu. Atacul eşuat al templierilor (Evanghelia după Ioan 7/14-36).....**237**
Capitolul 148 - Domnul nostru Iisus Hristos revine la Lazăr în Betania.....**240**
Capitolul 149 - O prorocire a Domnului nostru Iisus Hristos pentru timpul nostru actual. Necesitatea revelațiilor divine.....**242**
Capitolul 150 - Profeți adevărați şi profeți mincinoşi. Revelații adevărate şi revelații false**244**
Capitolul 151 - Cum pot fi recunoscuți anticriştii……**246**
Capitolul 152 - Despre rostul diversității creaturilor **248**
Capitolul 153 - Profeția Domnului nostru Iisus Hristos despre judecarea evreilor. Caracterul vremelnic al materiei.....**250**
Capitolul 154 - Despre necesitatea caracterului vremelnic al materiei.....**251**
Capitolul 155 - În ce măsură sunt răspunzători oamenii de relele cu care se confruntă.....**253**
Capitolul 156 - Domnul nostru Iisus Hristos anunță o eclipsă de lună..... **254**
Capitolul 157 - Observarea Lunii prin intermediul vederii interioare..... **255**
Capitolul 158 - Urmările misterioase şi nebănuite ale eclipsei de lună. Renaşterea în Spirit (care este posibilă) şi unele daruri spirituale (care este cu putință să fie oferite acelora care le merită)..... **.257**
Capitolul 159 - Ucenicii merg la sărbătoarea de la Ierusalim..... **259**
Capitolul 160 - Cei şapte câini de pază ai lui Lazăr. Lumile stelare sunt şcoli pentru spirite……**260**
Capitolul 161 - Exemplul personal este cea mai bună învățătură şi povață. Când trebuie recurs la amenințare sau la forță.....**261**
Capitolul 162 - Cauza şi scopul bolilor şi suferințelor **262**
Capitolul 163 - Despre soarta sinucigaşilor, învățătura fără exemplul bun nu are valoare. Credința fără fapte este moartă.....**264**
Capitolul 164 - Lazăr critică Templul. Despre supărare şi urmările ei dăunătoare.....**265**
Capitolul 165 - Influența spiritelor asupra omului şi liberul-arbitru al acestuia. Ce se petrece cu sufletele animalelor.....**267**
Capitolul 166 - Ce sunt meteoriții şi cometele…… **269**
Capitolul 167 - Lazăr devine proprietarul unui izvor de țiței.....**271**
Capitolul 168 - Lazăr şi spionii de la Templu **273**
Capitolul 169 - Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre crucificarea Sa.....**274**

Capitolul 170 - Domnul nostru Iisus Hristos predică în Templu (Evanghelia după Ioan 7/37-49)…….. **275**
Capitolul 171 - Fariseii şi Nicodim (Evanghelia după Ioan 7/50-53).....**277**

Domnul pe Muntele Măslinilor
Evanghelia după Ioan Capitolul 8

Capitolul 172 - Domnul nostru Iisus Hristos şi ai Săi în hanul lui Lazăr de pe Muntele Măslinilor (Evanghelia după Ioan 8/1).....**278**
Capitolul 173 - Afirmațiile Domnului nostru Iisus Hristos în fața priveliştii Ierusalimului. Judecarea Ierusalimului..... **280**
Capitolul 174 - Prorocirea Marii Judecăți a vremurilor de astăzi.....**281**
Capitolul 175 - Lazăr se îndoieşte de faptul că omenirea este ghidată în mod divin.....**283**
Capitolul 176 - Parabola lucrătorilor din vie. Scopul, natura şi efectele revelațiilor.....**284**
Capitolul 177 - Prorocii, ca purtători ai revelației. Credința luminată şi credința oarbă.....**285**
Capitolul 178 - Două tipuri de oameni pe pământ: suflete de sus şi suflete de jos. Diferitele efecte ale învățăturii şi ale semnelor.....**287**
Capitolul 179 - Anticristul.....**290**
Capitolul 180 - Adevărata binecuvântare şi adevărata rugăciune.....**291**
Capitolul 181 - Sosirea străinilor romani la han **293**
Capitolul 182 - Fata-însoțitoare vorbeşte cu romanii despre Domnul nostru Iisus Hristos……...**294**
Capitolul 183 - Romanul îi întreabă pe hangiu şi pe Lazăr despre Iisus şi miracolele Sale.**296**
Capitolul 184 - Lazăr le povesteşte romanilor despre Domnul nostru Iisus Hristos.....**297**
Capitolul 185 - Domnul nostru Iisus Hristos o vindecă pe Maria Magdalena, fata posedată.....**298**
Capitolul 186 - Romanii şi Maria Magdalena Îl slăvesc pe Domnul nostru Iisus Hristos....**300**
Capitolul 187 - Despre efectele vinului.....**301**
Capitolul 188 - Valoarea gândirii şi a credinței luminate.....**302**
Capitolul 189 - O privire asupra minunatei lumi a îngerilor prin intermediul celei de-a doua vederi (ce este cu putință atunci când ne trezim în spirit şi atingem clarviziunea). Diferența ce există între îngeri şi oameni.....**304**
Capitolul 190 - Diferența dintre misiunea îngerilor şi aceea a oamenilor.....**307**
Capitolul 191 - Despre cea de-a doua şi cea de-a treia vedere.....**309**
Capitolul 192 - O vizită în univers …….....**310**
Capitolul 193 - Semnificația spirituală a momentelor zilei. Cel ce slujeşte altarului trebuie să trăiască de pe urma altarului.....**312**
Capitolul 194 - Domnul nostru Iisus Hristos face descrierea celor treizeci de romani..... **313**
Capitolul 195 - Cei treizeci de romani Îl caută pe Domnul nostru Iisus Hristos.....**314**
Capitolul 196 - Domnul nostru Iisus Hristos îi învață pe oameni în Templu. Comentariile mulțimii care-L ascultă (Evanghelia după Ioan, 8/2).....**315**
Capitolul 197 - Femeia adulteră (Evanghelia după Ioan 8/3-11).....**317**
Capitolul 198 - Mărturisirea Domnului nostru Iisus Hristos în Templu (Evanghelia după Ioan 8/12-29) ……... **318**
Capitolul 199 - Domnul nostru Iisus Hristos le răspunde oponenților Săi (Evanghelia după Ioan 8/30-49).....**320**
Capitolul 200 - Despre esența Domnul nostru Iisus Hristos (Evanghelia după Ioan 8/50-59).....**322**
Capitolul 201 - Seducătorul femeii adultere este demascat..... **324**

Capitolul 202 - Lucrătorii Îl vizitează pe Domnul nostru Iisus Hristos pe Muntele Măslinilor.....**325**
Capitolul 203 - Cauza lipsei de credință a templierilor....,.....**327**
Capitolul 204 - Cum învață oamenii să-L recunoască pe Dumnezeu..... **328**
Capitolul 205 - Liberul-arbitru şi misiunea spirituală a oamenilor pe pământ..... **329**
Capitolul 206 - Despre păcat şi sacrificii.....**331**
Capitolul 207 - Profețiile Domnul nostru Iisus Hristos despre Ierusalim şi despre sfârşitul Pământului, împărăția cea de o mie de ani şi judecata prin foc …….. **333**
Capitolul 208 - Considerațiile lui Lazăr despre fariseii cei necredincioşi.....**335**
Capitolul 209 - Minunea de la han **337**
Capitolul 210 - Fariseii se îndoiesc de faptul că Dom nul nostru Iisus Hristos este Mesia..**339**
Capitolul 211 - Agricola încheie un rămăşag cu un fariseu.....**341**
Capitolul 212 - Agricola tălmăceşte prorocirile lui Isaia.....**343**
Capitolul 213 - Neştiința fariseului referitoare la Soare şi la Potop …..**345**
Capitolul 214 - Despre *Cartea lui Iov* şi despre templul din Jabusimbil.....**348**
Capitolul 215 - Oracolul din Delfi. Despre viața de după moarte.....**350**
Capitolul 216 - Cele şapte cărți ale lui Moise **352**
Capitolul 217 - Despre *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon.....**354**
Capitolul 218 - Agricola explică ce este sufletul……. **355**
Capitolul 219 - Despre relația dintre suflet şi trup …….. **357**
Capitolul 220 - Împărăția lui Dumnezeu şi renunțarea la cele lumeşti.....**359**
Capitolul 221 - Dumnezeu îi ghidează cu o deplină înțelepciune pe oameni.....**361**
Capitolul 222 - Despre mâncărurile pe bază de legume şi fructe şi despre mâncărurile care sunt bazate pe carne şi care tocmai de aceea sunt neadecvate pentru om (deci necurate)……...**362**
Capitolul 223 - Adevărata şi falsa (ori fățarnica) sărbătorire a sabatului..... **367**
Capitolul 224 - Replica fariseului.....**368**
Capitolul 225 - Despre influența spiritelor şi despre legăturile omului cu lumea de dincolo. Independența şi liber ul-arbitru al omului..... **370**
Capitolul 226 - Despre esența lui Dumnezeu şi bucuria eternă a creației. Transformarea întregii materii în spirit. Viața omului în lumea de dincolo.....**374**
Capitolul 227 - Nu cunoaşterea asigură mântuirea, ci doar faptele iubirii. Despre hărnicie şi despre traiul auster. Despre bogăția cea bună.....**376**
Capitolul 228 - Iubirea de aproapele. Recunoaşterea lui Dumnezeu şi iubirea pentru El.... **378**
Capitolul 229 - Dumnezeu - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.....**381**
Capitolul 230 - Sfânta Treime în Dumnezeu şi în om.....**382**
Capitolul 231 - Infinitatea şi omniprezența lui Dumnezeu în Iisus. Apariția de la botezul Domnului nostru Iisus Hristos.....**383**
Capitolul 232 - Despre natura cometelor.....**385**
Capitolul 233 - Importanța cunoaşterii.....**386**
Capitolul 234 - Invențiile şi scopul lor.....**388**
Capitolul 235 - Despre profeții mincinoşi.....**389**
Capitolul 236 - Domnul nostru Iisus Hristos este omniprezent în Spirit. Cei dintâi vor fi cei din urmă. Avertisment asupra invidiei şi trufiei.....**391**
Capitolul 237 - Cerul şi iadul..... **392**
Capitolul 238 - Luptele din iad..... **393**
Capitolul 239 - Cea de-a doua Creație a lui Dumnezeu.....**394**
Capitolul 240 - Relația dintre iad şi lume.....**396**
Capitolul 241 - Lazăr vrea să-i ajute pe păcătoşi..... ….**397**
Capitolul 242 - Trei parabole despre milostivirea lui Dumnezeu. Secretul iubirii.....**398**

Capitolul 243 - Urmările nefaste ale credinţei greşite despre lumea de dincolo.....**400**
Capitolul 244 - Despre judecată şi pedeapsă …….. **401**
Capitolul 245 - Despre Marele Om Cosmic al Creației.....**402**
Capitolul 246 - Despre mântuirea Omului Cosmic.....**404**
Capitolul 247 - Domnul nostru Iisus Hristos ca Mântuitor al Marelui Om Cosmic. Despre măreția spirituală a omului.....**406**
Capitolul 248 - Despre mişcarea Omului Cosmic şi a tecilor sale globale. Despre sorii dubli..... **407**
INDEX TEMATIC.....**409**
INDEX AL PERSOANELOR.....**416**
INDEX GEOGRAFIC ……..... **419**